

အမှတ် - ၂၁၄

၂၀၁၃ - ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

မဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

သစ္စသိဒ္ဓါဝိထာတော်ကြီး

ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်ကျား အနန္တကမ္မ၊ ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်ကျား အနန္တကမ္မ၊ သံယ ဂုဏ်ကျား အနန္တကမ္မ၊ ယတပိတု ဂုဏ်ကျား အနန္တကမ္မ၊ ဣတိပိတု ဂုဏ်ကျား အနန္တကမ္မ။

ဥဒ္ဓေါ ဗေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊ မဗ္ဗော ဗေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ၊ သံယော ဗေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဒဿာ ဥတ္တိ၊ သဗ္ဗ သတ္တန္တရာယော၊ သန္တ ချောက္ခန္တရာယော၊ သဗ္ဗ ဣန္ဒြိယန္တရာယော၊ ဝုဗ္ဗအမဗ္ဗိ ဩကာသေ တိဂ္ဂဟိ။

အထက်ပါ ဝိထာတော်ကြီးကို "အားလုံးပြီးရာ စောင်ဂါထာ" ဟု၍ လည်းခေါ်ကြသည်။ ယုံလုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်သူတိုင်း အသက်ရှည်မည်။ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းမည်။ လာဘ်လာဘ ပေါများမည်။ ဘုန်းကံကြီးမည်။ လူ့ နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်လိုခြင်းခံရမည်။ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ ချမ်းသာ လွတ်ကင်းမည်။

စစ်မှန်သော ဖျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်

- ပြည်ပကောင်စု၏ အညံ့အနာရာတွင် နေထိုင်အညံ့ဖြစ်စေ ခိုင်မြဲသည့် ပြည်ပထောင်စုစိတ်ဓာတ် ထားရှိပေးခြင်းကားကြံ့ခိုင် အလွန်အရှေးကြီးသည်။
- ပြည်ပထောင်စု စိတ်ဓာတ်သာလျှင် ကိုင်ရမ်းထားတတ်သော ထာဝစစ်သိဒ္ဓါသိဒ္ဓါ စောင့်ရှောက်သွားရမည့် စစ်မှန်သော ဖျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့စာဖွဲ့သဘောထား

- ကညင်ငြိမ်စေးဆွမ်းမကို လိုလားသည်။
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို လိုလားသည်။
- ဆူပူအကြမ်းဖက်မှုကို မကိုလား။
- ဆူပူအကြမ်းဖက်မှု မရှိတီးသူများ ပိုင်ပင်နားလေ့ရှိသေး။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ခပ်စွာအေးဆွမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိစီးရေး။
- ကမ္ဘာ့အေးချမ်းရေးလှည့်ပတ်မှု နှစ်စဉ်ရေး။
- ဧည့်သည်များပြည်ပကောင်စု အပိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်စေအောင် တည် မဆောင်ရွက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်အဖွဲ့ တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စီးပွားရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုဇာတိ သုထေသစ်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်တံ့ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် စေအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ငွေပစ္စည်းစီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်ဆင် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်ပကောင်စုများ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးပေး စိတ်ပေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးထစ်ရှင်လျှောက် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးအတွက် ပိုမိုထောက်ပံ့နိုင်စွမ်း ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

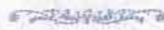
- တစ်ဖွဲ့သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး။
- အဖျိုးရုံစက် ဝေတီဇာတ်မြင်မားရေးနှင့် လည်ပတ်ရေးအမှုအနစ်အရှက်၊ အဖျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ရှောင်အောင် သိမ်းသိမ်းမကင်းရှောင်စေရန် ရေး။
- စစ်မှန်သော ဖျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ပထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန် ထောက်ပံ့ရေး။
- တစ်ဖွဲ့သားရေး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝတ္တရည်မြှင့်တင်ရေး။

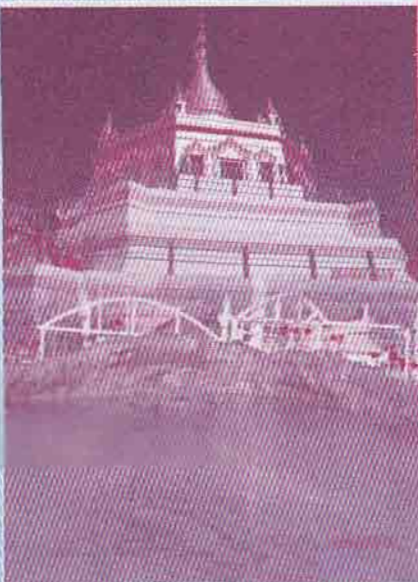
ကုမုဒြာကြာပန်းသည် လရောင်ဆမ်းမှ ပွင့်လန်းရတီသကဲ့သို့ လပြည့်ဝန်းဟူသော မဂ္ဂဇင်းဖြင့် ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ အသိဉာဏ်အလင်းတန်းကို ပွင့်လန်းလင်းလက်စေရမည်ဟု မေတ္တာရည်သန်လျက် . . .

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	နဂါးပွက်တောင်မှသည် ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲ ဝေတီတော်မြတ်ဆီသို့	မင်းဂုဏ် ၅
၂။	ထူးထွေဆန်းပြား ဒေးစွန်ပါဘုရား	တက္ကသိုလ်ပျိုး ၂၁
၃။	သုဝဏ္ဏဘူမိ လေဆိပ်ထဲက နို့ခမ်းပင်လယ်	ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာရေး-သု) ၃၇
၄။	မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိမိကိုယ်ကို သုံးသပ်ရန် သမ္မသန တရားတော်	ဓမ္မဒါန ၄၉
၅။	မြင်းမထီတောင်	မင်းဆက်ပိုင် ၅၄
၆။	ထူးမှထူး	အရှင်သန္တာမိက ၆၀
၇။	နတ်သုဒ္ဓါ	ဦးကျော်နိုင် (B.A.H.G.P) ၆၇
၈။	ဗြဟ္မာစိုရ်တရားနှင့် ကရင်တိုင်းရင်းသား သိဒ္ဓိရှင်ဘိုးပိုင်ဆီ	ကျော်ဇောဟိန်း(နဲ့သာ) ၇၁
၉။	ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဓမ္မလက်ဆောင် ကျိုက်လတ်သန်းထိုက်(LL.B)	၇၉
၁၀။	သေနည်းသင်တန်း	ပုဒုံ-ဓမ္မဒူတအရှင်ကောသလ ၈၂
၁၁။	အမျိုးသမီးများနှင့် ပတ်သက်သော ဗုဒ္ဓ၏ဩဝါဒများ	အောင်မြင်ဦး(မဟာဝိဇ္ဇာ) ၈၇
၁၂။	မှော်ဘီ၊ ရေပြာရွာ အောင်ဇေယျတောရမ္မ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ ..	တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော် ၈၉
၁၃။	ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံနှင့် နတ်ကိုးကွယ် ယုံကြည်မှု	မောင်မောင်(မြန်မာပြည်) ၁၁၁
၁၄။	ဝေဒနာ ပိတောက်များနှင့် ဆယ်ကမ္ဘာခြားလို့ ဝေးချင်တယ်	တွင်းကြီးသားစင်စင်ဦး ၁၁၆
၁၅။	မိုးကောင်းကင်၏ လျှို့ဝှက်ချက်	မင်းဟန်(သန်လျင်) ၁၂၆
၁၆။	ပြုစားသည်လား ရူးသည်လား	စံကေတု ၁၃၃
၁၇။	အချစ်မာရသွန်	နေမထူး ၁၄၄
၁၈။	မိကျောင်းတစ်ကောင်အတွက် ဆိုးရွားသောအချိန် ဖြစ်နေပြီ	Mariner လှဦး ၁၅၄
၁၉။	သွေးကြေးကလဲ့စား	မင်းဖိုးမ ၁၆၄
၂၀။	နွေကဗျာ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲက ဘော်ငွေရောင် ပုလဲပန်းများ	ကိုကြီးစော(သာပေါင်း) ၁၇၂
၂၁။	နတ်မျက်စိ ပုလင်းကွဲ	မင်းရွှေသိန်း(ဝင်းကျိုက်) ၁၈၀
၂၂။	တေးသွားကို သံစဉ်ညိုသော်လည်း	ကိုကိုသက်(ရေနံ) ၁၈၅

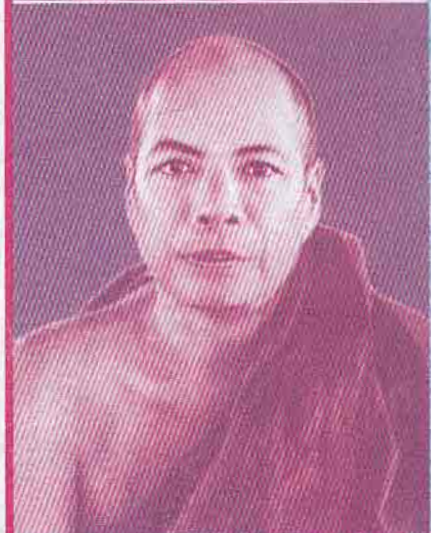

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

- ၂၃။ တိမ်နှင့်အတူလွင့်
လေနှင့်အတူလိုက်..... ဘန်း(မြန်မာပြန်) ၁၈၈
- ၂၄။ ကံထလာသော မုဆိုးများ ..... မောင်မြင့်မား(ပိုလ်ကလေး) ၁၉၉
- ၂၅။ အဆိုးနယ်ချဲ့သော ကံကြမ္မာ ..... နန္ဒာမိုးကြယ် ၂၀၄
- ၂၆။ ချစ်စရာ ခရီးစဉ် (၂) ..... ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်) ၂၁၀
- ၂၇။ အရှင်မေယီထေရ် ..... ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ၂၁၇
- ၂၈။ လူထူးလူရှူး ကြုံရဖူးသော ..... ခင်(တောင်ကြီး) ၂၂၀
- ၂၉။ ဒဏ္ဍာရီရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ ..... မိုမိုဌေး ၂၂၈
- ၃၀။ အဆင်ပြေခြင်း လျှို့ဝှက်ချက် ..... သူရိန်စိုး(ဓမ္မဒူတ) ၂၃၅
- ၃၁။ ပြုံးပန်းများ ဝေခိုင်ပါစေ ..... တက္ကသိုလ်ကြည်သင်း ၂၃၈
- ၃၂။ မြန်မာမင်းများလက်ထက် စားတော်ကံများ ခန့်အပ်ကြပုံနှင့်
၎င်းတို့၏အရည်အချင်းများ ..... မောင်မောင်လွင်(A.G.T.I) ၂၄၂
- ၃၃။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်
ထောက်လှမ်းရေးသမားများ ..... လှမိုး(ပညာရေး) ၂၄၆
- ၃၄။ စီးပွားရေး တက်ရိပ်ကျရိပ်
အတိတ်နိမိတ်များ..... လှတိုး(စိတ်ပညာ) ၂၅၀
- ၃၅။ လှေကားကောင်းအောင် တပ်ကြစို့ ..... ဇီဝအောင်ထွဋ် ၂၅၂
- ၃၆။ အခုတော့ သူ့အချစ်မေတ္တာတွေ
ရသွားပြီ မဟုတ်လား..... နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်စိုး ၂၅၃
- ၃၇။ သမိုင်း၏ပဟေဠိများ ..... စိန်ဝင်းဖော် ၂၅၄
- ၃၈။ သုတစုံဖြာ ဤကမ္ဘာ ..... စိုးရွှေလမ်း ၂၅၇
- ၃၉။ ရေစီးကမ်းပြို ပျောက်စေလို၊ ရေယားဖူး အထူး
ပျောက်စေမည်၊ ..... ကန့်ဘလူကံတင်အောင် ၂၆၃
- ၄၀။ ခြေဖနောင့်ကွဲလျှင် ပျောက်စေချင်၊ ဗောက်သန်းကင်းရေး
ပြုလုပ်ပေး၊ ဆီးချိုအတွက် ဥသျှစ်ရွက် .... နတ်မောက်ကောင်မွန်မြင့် ၂၆၅
- ၄၁။ လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ဆေးမြီးတိုများ ..... သုတေသီဆရာငြိမ်း ၂၆၇
- ၄၂။ ဆေးပင်တို့အစွမ်း (၂) ..... ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ) ၂၆၉
- ၄၃။ ကင်ဆာပျောက် ကုသရမူလီဆေးပင်နှင့်
အကျိုးအပြစ်များ ..... ပအုပ်ခိုင်(သဘာဝသမားတော်) ၂၇၁
- ၄၄။ အစားအစာ စားသောက်ခြင်း ..... သုနန္ဒာစိုး(ရွှေရင်အေး) ၂၇၃
- ၄၅။ သမားဖြူရက်မှာ ဘာဖြစ်မလဲ ..... ဂန္ဓာရီကြာအံ့ ၂၇၅
- ၄၆။ ငှက်ဖျားဆို မနားပါ..... တော်မြင့်(ငှက်ဖျား) ၂၇၆

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၄၇။	ပါးနှင့်သနပ်ခါး ဘယ်ဟာကို နမ်းသည် ခေါ်သနည်း . . . . . အေးရွှေ(ဇီကျန်း) ၂၇၉	
၄၈။	ကောင်းလို့က်တဲ့ ကိုကြီးကျော် ကြက်ပေါင်ကြော် . . . . . မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ) ၂၈၂	
၄၉။	ပြောရက်ပလေတယ် . . . . . မောင်မြင့်မား(ပိုလ်ကလေး) ၂၈၅	
၅၀။	လေအန်ကုန်းရောက် စာရေးဆရာတစ်ယောက် . . . . . မောင်လူသစ် ၂၈၇	
၅၁။	အားနာခြင်း ဆိုသည်များရယ် . . . . . ကိုရွှေတေးသား ၂၉၁	
၅၂။	ကိုဘနဲ့၏ မျက်ချေးတုံး . . . . . တိုးမ ၂၉၆	
၅၃။	ကာတွန်းကဏ္ဍ . . . . . ကလောင်စုံ ၃၀၀	
၅၄။	ပြုံးရယ်ရယ်ဟား ဟာသများ . . . . . စောနိုင်ထူး ၃၀၅	
၅၅။	မင်းကွန်းတိပိဋက ဆရာတော်ဘုရား၏ လက်စွဲဂါထာ . . . . . ဘုန်းမီးနေလ ၃၀၉	
၅၆။	အကြားအမြင် ဦးဘဆန်းနှင့် သိုက်နန်းရှင် . . . . . အောင်ဘုန်းမြင့်(ကျင်မြေ) ၃၁၀	
၅၇။	လူတိုင်းအတွက် စန်းပွင့်လာဘ်ပွင့်ယတြာ . . . . . အောင်ကြည်သန်း(ဖောင်တော်သီ) ၃၁၃	
၅၈။	စွယ်စုံလက္ခဏာအဘိဓာန်ကျမ်း A to Z . . . . . ဆရာဦးခန့်ကျော် ၃၁၅	
၅၉။	လေ့လာစရာ မဟာဘုတ်ပညာ . . . . . ဝေယံဦး ၃၂၁	
၆၀။	ကျွန်မနှင့် မြေကင်းများ . . . . . ဣတိမယ်မယ် ၃၂၆	
၆၁။	ရွှေငွေ လာဘ်ပွားစေသည့် ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ဂါထာ . . . . . နတ်မောက်ကောင်းမွန်မြင့် ၃၂၉	
၆၂။	စမတောင်မှ လူထူးကြီးပေးအပ်တဲ့ မေတ္တာဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ် . . . . . ရွှေဘုန်းကံ ၃၂၉	
၆၃။	ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြားသို့ အမြန်ဆုံးသွားရောက်စေဖို့၊ ငွေဝင်လာဘ်ရွှင် နေ့စဉ်ပြစ်ဖို့ . . . . . ဆရာဦးအောင်မြိုင် ၃၃၄	
၆၄။	၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဟောစာတမ်းနှင့် ယတြာ . . . . . ဦးညွန့်ဂျိုင်(ကြိုပင်ကောက်) ၃၃၇	
၆၅။	၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် နိုဝင်ဘာလ ဟောကိန်းများ . . . . . ဆရာဦးခန့်ကျော် ၃၄၀	

နာသက
ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း
မင်းဂုဏ်
အကြံပေး
ဦးစိုးပိုင်
ဒေါ်ခင်မြမ်း
စီစဉ်သူ
ဉာဏ်ပွင့် (စက်မှု)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
မောင်သာယာ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
မောင်မောင်မြတ်၊ ခင်သက်နိုင်
ဗျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ကျော်မင်းမောင်
ကွန်ပျူတာ
လပြည့်ဝန်းအဖွဲ့
ပန်းဇွဲပညာရှင်များ
ဆန်းထွန်း၊ ရွှေမြင့်၊ လှသစ်အောင်၊ စိုးအောင်၊
စိုးမြင့်လေး၊ စကျီ၊ ရဲရင့်နိုင်၊ ဒေါ်ခင်ခင်အောင်
အတွင်းပလင်
ကိုဦး
ဗျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်
မာကျူရီအေဘွဲ့ဆက်၊ ဦးစွန်ကော်ယူ (၀၅၅၅၇)၊
အမှတ်(၄၉)၊ ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်မြမ်း [မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၄၃၄၅]
အမှတ်-၄၄၊ ၅၅-လမ်း၊ (၂)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
မဂ္ဂဇင်းတိုက်နှင့်မြန်မာ့စာပေ
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း ၁၈ (ပထမ)
(၁၇ x ၁၈ လမ်း)ကြား၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈
ကြော်ငြာနှင့်မြန်မာ့စာပေ
နန္ဒာအောင် (၀၉-၃၁၀၆၆၀၇၄)
အဝလွေထွေ
အောင်ဝင်းသန့်၊ အောင်အောင်
မန္တလေး
ထွန်းဦးစာပေ
အုပ်စု
၀၀၀၀
ရောင်းစရာ
၂၂၀ ၀၃၇

နဂါးပွက်တောင်မှသည်
ရှင်မင်းစန္ဒြီနန်းတံခေတီတော်မြတ်ဆီသို့
ပင်းဝုဏ်

BURMESE
CLASSIC
.COM

မြသလွန်စေတီတော်မြတ်အား ကြည်ကြည်နူးနူး ဖူးမြော်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဧရာဝတီမြစ်ကူးတံတား(မကွေး) ဖြတ်ကာ မင်းဘူးဘက်သို့ ကူးခဲ့ကြသည်။

မင်းဘူးမြို့သည် မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း မကွေးတိုင်းဒေသကြီး အတွင်းရှိ ထင်ရှားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ရေနံထွက်သည့် ဒေသဖြစ်သည့် အလျောက် နွေရာသီတွင် အပူဒီဂရီ စင်တီဂရိတ် ပျမ်းမျှ ၁၀၀ ဒီဂရီကျော် ရှိပြီး မိုးနည်းရပ်ဝန်းဒေသတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သောက်ရေ သုံးရေမှာမူ ဧရာဝတီမြစ်၊ မန်းချောင်း၊ ဆားပွက်ချောင်း စသည်တို့ ဝန်းရံလျက်ရှိသဖြင့် ရေရှားပါးခြင်း မရှိပေ။ စက္ကူဖြူနှင့်ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများတွင် စက်ရေတွင်း၊ လက်ရေတွင်းများ အမြောက်အမြား တူးဖော် အသုံးပြုလျက်ရှိသည်။ ဆန်စပါး၊ အသီးအနှံ၊ သားငါး ပေါများသည့် ခရိုင်မြို့ဖြစ်ပြီး ရေနံနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့ရည်လုပ်ငန်းမှ ဝန်ထမ်းနှစ်ထောင်နီးပါးခန့် နေထိုင်ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိကြောင်း သိရသည်။

ရေနံများ တူးဖော်ရရှိသည့် မန်းရေနံမြေ ထောက်ရှာပင်ရေနံမြေစသည့် ရေနံမြေများရှိပြီး ဧရာဝတီ အရွှေ့ဘက်ကမ်းနှင့် အနောက်ဘက်ကမ်းတို့ကို ဆက်သွယ်ပေးသည့် ဧရာဝတီတံတား (မကွေး)ပေါ်တွန်းလာသဖြင့် လမ်းမန်း ဆက်သွယ်ရေး ပိုမိုလုံခြုံ ချောမွေ့လျက် ရှိပေပြီ။ တစ်ဖက်တွင်လည်း အနောက်ရိုးမ ရခိုင်တောင်တန်းကိုဖြတ်၍ ရခိုင်ပြည်နယ်သို့ သွားနိုင်သော အမ်းတောင်ကြားလမ်း ရှိသည်။

ဧရာဝတီတံတား (မကွေး)အား မြတ်ကူးစဉ် မြင်ကွင်း

မင်းဘူးမြို့နှင့် ပတ်သက်၍ သမိုင်းမှတ်တမ်း အတိအကျမရှိသော်လည်း သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား သဘောမျိုး အစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းလာသည့် နှုတ်ထွက်သမိုင်းများမှာ မူ အများအပြားပင် ရှိသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ရင့်မှာတစ်ကျိပ် ဖြစ်တော်ပေါင်း ဇာတ်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့မှ ရှစ်ဘွဲ့ကို ရေးသားခဲ့သော မင်းဘူးဦးဩဘာသ၏ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်နှင့် မဟာဇနကဇာတ်တော် နိဒါန်းတို့တွင် ဧရာဝတီမြစ်အား မန်းချောင်းက မင်းဘူးဒေသတွင် လာရောက်ပူးပေါင်းသဖြင့် မန်းပူးသည်အရပ်၊ မန်းပူးဟု ခေါ်တွင်ကြောင်း၊ ကာလရွေ့လျော့သဖြင့် မန်းပူးမှ မင်းပူး၊ မင်းပူးမှ မင်းဘူးဟု ခေါ်တွင်ကြောင်း အဆိုရှိသည်။

ပုဂံပြည့်ရှင် မဏိစည်သူမင်းကြီးဖောင်စကြာဖြင့် လှည့်လည်ရာတွင် ရေနံချောင်းမြို့တောင်ဘက် နဂုတ္တမတောင် (မြသလွန်တောင်) အနီး၌ ရပ်နား၍ တောင်ပေါ်ရှိ ဘုရားများကို ဖူးမြော်စဉ် ညဉ့်အချိန်များတွင် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ ကေလာသဖတောင် (ယခု စက္ကိန်းတဲတောင်)မှ ရောင်ခြည်တော်များ ကွန်ဖြူးထွက်ပေါ်လာသည်ကို ဖောင်တော်ပေါ်မှ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည်။

ဤသို့... မဏိစည်သူမင်းကြီး ဖူးမြော်သော ကေလာသဖတောင်တစ်ဝိုက်အား မင်းဖူးသည့် ဒေသဟု ခေါ်ခဲ့ကြရာမှ မင်းဖူးဟု တွင်ခဲ့ပြီး နောင်အခါ မင်းဘူး ဖြစ်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်က ကျောင်း၌ သင်ကြားခဲ့ရသော မဟော်သဓာဇာတ်တော်၊ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် စသည့် ဇာတ်တော်ကြီးများ အပါအဝင် ဇာတ်တော်ကြီး ရှစ်ဘွဲ့ကို ရေးသားစီရင်တော်မူခဲ့သော ဆရာတော်ဦးဩဘာသ သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဒေသဖြစ်ပြီး စာရေးသားစဉ် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော လိုဏ်ဂူယခုတိုင်ရှိခြင်း၊ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရာအစစ် နှစ်ဆူစံပယ်တော်မူလျက်ရှိခြင်း၊ ပွင့်ဖြူမြို့နယ် စန္ဒကူးနံ့သာ ကျောင်းတော်ရာသို့ သွားရာလမ်းမြို့ဖြစ်ခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွမြန်းတော်မူကာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ ဒေသဖြစ်ပြီး သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် တည်ထားခဲ့သော စက္ကိန်းတဲ စေတီတော်တည်ရှိခြင်း၊ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များနှင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် စသော သာဝကကြီးများ၏ ဓာတ်တော် စုစုပေါင်း သုံးသောင်းကျော်ရှိသော ဓာတ်တော်ဘုရားကြီး တည်ရှိခြင်း၊ သိပ္ပံပညာရှင်များက ရွှံ့ဖီးတောင်ဟု ခေါ်သော

နဂါးပွက်တောင် ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးနှင့် ဝင်းအတွင်း မြင်ကွင်း

ဈေးဆိုင်တန်းများ

BURMESE CLASSIC .COM

ဈေးဆိုင်တစ်ခုအတွင်း မြင်ကွင်း

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရှားပါးသည့် နဂါးပွက် တောင်နှစ်လုံးနှင့်နဂါးလူးအိုင်များ ရှိခြင်း တို့မှာ မင်းဘူးမြို့၏ထူးခြားထင်ရှားသည့် ဝိသေသလက္ခဏာများ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ထူးခြားချက်များရှိသည့် မင်းဘူးမြို့၏ နဂါးပွက်တောင်ရှေ့သို့ စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ ရောက်ရှိခဲ့ ကြပေပြီ။ နှစ်စဉ် မန်းစက်တော်ရာ (ရွှေ စက်တော်) ပွဲတော်လာ ဘုရားဖူးများ ဝင်ရောက်လေ့ရှိသဖြင့် ထိုရက်များ အတွင်း ဘုရားပွဲတမျှ စည်ကားသည့် နေရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အုတ်တံတိုင်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ကာရံ ထားသည့် ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးတွင် “နဂါး ပွက်တောင်တော်၊ မင်းဘူးမြို့” ဟူသော နဖူးစီးစာတန်းရေးသားထားသည့် အုတ် တံတိုင်းဝင်းအတွင်းသို့ ဘုရားဖူးယာဉ် များသာ ဝင်ရောက်နိုင်ပြီး ထိုယာဉ်ငယ် များအတွက် သွပ်မိုးယာဉ်ရပ်နားစခန်း ရှိသည်။ ကားကြီးများအတွက်လည်း အပြင်ဘက်တွင် ရပ်နားရန် နေရာများ ရှိသည်။

ဝင်းအတွင်း၌ အာလူးကြော်၊ ပြောင်းဖူးစေ့ကြော်၊ မန်ကျည်းယို၊ ပဲ ကြော် စသည့် ခေသထွက်ကုန်များ ရောင်းချသည့် ဈေးဆိုင်များရှိပြီး ဆိုင် အတွင်း၌ ခရီးသွားစဉ်သည်များ ခေတ္တ ခဏ ဝင်ရောက်နားနေရင်း စားဖွယ်ရာ များကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် မြည်း စမ်းနိုင်ကြစေရန် နေရာခင်းကျင်းပေး ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

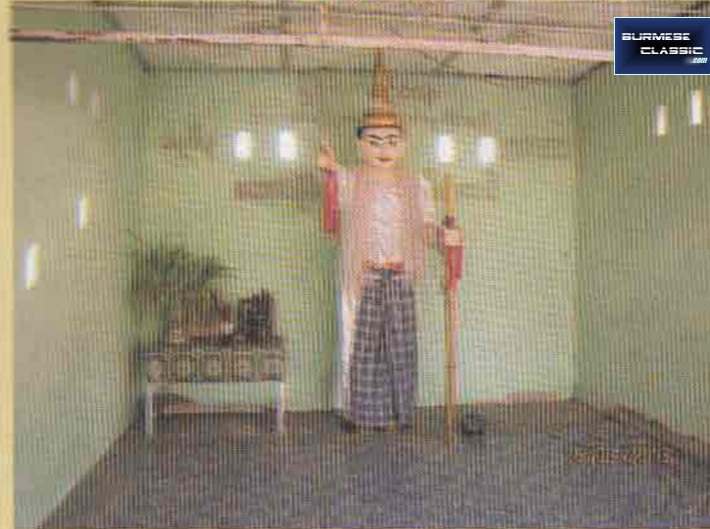
နဂါးပွက်တောင်ကို တောင်ပိုင် ဘိုးဘိုးကြီးနှင့် နဂါးမောင်နှမဖြစ်သော အစ်မတော် သုစိတာ၊ မောင်တော် နန္ဒ တို့ စောင့်ရှောက်ကြသည်ဟု ယုံကြည် ကြကာ နဂါးရုံရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ၊ တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီးရုပ်တုနှင့် နတ်နဂါး မောင်နှမ ရုပ်တုများအား တောင်တက် လမ်းဘေးတွင် ထားရှိသည်ကို တွေ့ရ သည်။

နဂါးပွက်တောင်သည် သဘာဝပုံစံဖြင့် ခွံ့ပွက်တောင်ဖြစ်ပြီး ပေ ၃၀ ခန့်မြင့်

နဂါးရုံ ရုပ်ပွားတော်

တောင်ပိုင်ဘိုးဘိုးကြီး ရုပ်တု

နဂါးအသွင် နတ်နဂါးမောင်နှမ ရုပ်တု

သည်။ တောင်ပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားထစ်များ ပြုလုပ်ထားပြီး လှေကားထစ် ၆၀ ရှိသည်။ ထိပ်ဝအကျယ် ကိုးပေခန့်ရှိပြီး တွင်းဝတွင် ရွှံ့ရည်များ ပွက်ချည်တစ်ခါ ငြိမ်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ရှိနေတတ်သည်။

ယုံကြည်သူများက မိမိတို့လိုအပ်ဆန္ဒများ အောင်မြင်စေရန် ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ရွှံ့ပွတ်သည့် အသွင်အပြင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို လှေလာအကဲခတ်ကြသည်။

နတ်နဂါးမောင်နှမတို့သည် တစ်ချိန်က နမ္မဒါနဂါးမင်း၏ သားတော်၊ သမီးတော်များဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ခွတ္တဘောင်မင်းကြီး၏ သားတော်၊ သမီးတော်များ ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း ဆိုရိုးရှိသည်ဟု သိရသည်။

တောင်တော်ကြီးကို အစစ်မတော် သုစိတကာ စောင့်ရှောက်ပြီး တောင်တော်ငယ်ကို မောင်တော်နန္ဒတစောင့်ရှောက်သည်ဟု ဆိုသည်။ နဂါးလူးအိုင်ရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်တည်စ တောင်ငယ်များ၊ အိုင်ငယ်များလည်း တောင်တော်ဝန်းကျင်တွင် တွေ့ရသည်။

တောင်ထိပ်မှ အောက်ဘက်သို့ ပေ ၉၀ ခန့်အထိ ရွှံ့ရည်များ စီးကျလေ့ရှိသည်။ ရွှံ့ရည်များသည် ရေနံဓာတ်ငွေ့ပါသဖြင့် မီးရှို့လိုက်လျှင် ခေတ္တခဏ မီးလောင်တတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ရေနံမထွက်သော်လည်း အနီးရှိ ရေနံပြင်ရပ်ကွက်တွင် သဘာဝရေနံဓာတ်ငွေ့များ ထုတ်ယူရရှိပြီး လောင်စာအဖြစ် သုံးစွဲ၍ရသည်ဟု သိရသည်။ တောင်ထိပ်မှ ရွှံ့ရည်များသည် နဂါးငွေ့တန်းကဲ့သို့ နဂါးဦးခေါင်းလှည့်သည့် အရပ်မျက်နှာအတိုင်း စီးဆင်းသည်ဟု ဆိုသည်။

သုတေသီများ၏ လေ့လာချက်များအရ ကြံခင်းမြို့နယ် စိုင်ရှင်ကျေးရွာအနီးတွင်လည်းကောင်း၊ ရခိုင်ပြည်နယ် ရမ်းဗြေသတွင်လည်းကောင်း အလားတူ ရွှံ့ပွတ်တောင်များ ရှိကြောင်း စိုင်းရှင်

ဂေါ်းရုံရုပ်ပွားတော်အား နတ်နဂါးမောင်နှမတို့ ပူဇော်နေပုံရုပ်တု

ဆုတောင်းအခမ်းဌာန ပြုနေကြသူများ

တောင်ထိပ်သို့တက်သည့် ဓကြိုလမ်း

ရွှံ့ရည်များ မြောက်သွားသည့် တောင်စောင်း

လူအသွင်ဖြင့် နတ်နဂါးမောင်နှမရုပ်တု

ရွှံ့ရည်ပွက်နေပုံ

ဘေးရွာအနီး ရွှံ့ပွက်တောင်မှ ၁၉. ၂. ၂၀၀၇ ရက်နေ့တွင် ရွှံ့ရည်ပွက်ကာ ပေါက်ကွဲမှုအထိ ဖြစ်ခဲ့ပြီး ရမ်းဗြဲဒေသ ရွှံ့ပွက်တောင်မှ ၂. ၁. ၂၀၀၈ ရက်နေ့တွင် ရွှံ့ရည်ပွက်ပြီး ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဟု ဆိုသည်။ နဂါးပွက်တောင်အား လေ့လာခဲ့ကြပြီးနောက် ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲစေတီတော်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

26/03/2013

ရွှေရည်များ ပွက်နေပုံ

26/03/2013

ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲ စေတီတော်မှာ ထောင်ပေါ်တွင်တည်ရှိပြီး တောင်တက် ကားလမ်း ဖောက်လုပ်ပေးထားသဖြင့် စေတီတော်ခြေရင်းအထိ ဘုရားဖူးကား များ တက်ရောက်နိုင်ကြသည်။ ရွှေစက် တော်ဘုရားပွဲကာလနှင့် တိုက်ဆိုင်နေ သဖြင့် ဘုရားဖူးကားများ အဝင်အထွက် များလျက်ရှိသည်။ တောင်တက်ကား လမ်းမှာ ကျဉ်းသဖြင့် ယာဉ်မောင်းများ သတိကြီးစွာထားကာ မောင်းနှင်နေကြ ရသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ဝတ္ထုကံမြေ အထိုက်အလျောက် ကျယ်ဝန်းသဖြင့် သာဉ်ရပ်နားရန် အဆင်ပြေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စောင်းတန်းအတိုင်း တက် လို့ပါမူ အရှေ့ဘက် တောင်ခြေရင်းမှ မှုန်ဦးပြာသာဒ်ကြီးဖြင့် ထည်ဝါခမ်းနား လှက်ရှိသော စောင်းတန်းကြီးအတိုင်း တက်ရောက်နိုင်ကြသည်။

စေတီတော် ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ဘုရားစေတီ၊ တန်ဆောင်း၊ ပြာသာဒ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ် အဆောင်ဆောင်တို့ဖြင့် ညော်ကားသိုက်မြိုက်လျက်ရှိသည်။ ကား ကြီး ကားငယ် အရွယ်စုံ အမျိုးစုံတို့ဖြင့် လာရောက်ကြသည့် ဘုရားဖူးပရိသတ် များလည်း ပရိဝုဏ်အတွင်းဝယ် ဆုံစည်း မိလျက်ရှိကြသည်။

စက္ကိန်းတဲစေတီတော် တည် ထားပုံမှာ အခြားသောစေတီများနှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားလျက်ရှိသည်ကို ဖူး တွေ့ရသည်။ အဋ္ဌဂံပုံ အုတ်တိုက်ခံ ပစ္စယာသုံးဆင့်ပေါ်တွင် မှန်ပေါက် ရှစ် ပေါက်ရှိ ရှစ်ထောင့်ချိုး ဂန္ဓကုဋ်တိုက် တည်ဆောက်ထားပြီး ယင်းအပေါ်တွင် ခန့်ကုန်မြို့ရှိ သီရိမင်္ဂလာ ကမ္ဘာအေး စေတီတော်ပုံစံ စေတီတည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စယာအဆင့်ဆင့်နှင့် ဂန္ဓကုဋ် တိုက်သို့တက်ရန် လှေကားများတပ်ဆင် ထားပုံမှာလည်း ဆန်းသစ်ကာ ဘုရား ဖူးများ သက်သောင့်သက်သာ တက် ရောက်နိုင်ကြစေရန် စီစဉ်ထားသည်။ ပစ္စယာသုံးဆင့်တို့ကို ဖွေးဖွေးဖြူသည့် ထုံးသက်န်းကပ်လျှထားပြီး ဂန္ဓကုဋ်အုတ်

ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲစေတီတော် တောင်တက်ကားလမ်း ဝင်ပေါက်မှန်ဦးကြီး

တိုက်ကိုမူ ရွှေမင်သက်န်းကပ်လျှထား သည်။ ထို့ပြင် ဂန္ဓကုဋ်အုတ်တိုက်လုံခြုံမှု အတွက် သံပန်းသံတံခါးတို့ဖြင့် တန်ဆာ ဆင်လျက် အခိုင်အမာ တပ်ဆင်ထား သည်။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်ထက်တွင်မူ စေတီရံရှစ်ဆူ ခြံရံကာ ရွှေရောင်ဝင်းဝါ တင့်တယ်စွာ စံပယ်တော်မူလျက် ရှိ သောစေတီတော်ကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရသည်။ စေတီရံများမှာလည်း ရွှေသက်န်းရောင် ဝင်းပြောင်လျက်ရှိပြီး စေတီရံတစ်ဆူချင်းရှိ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော် ငယ်အတွင်း၌ ဘုရားရုပ်ပွားတော်ငယ် တစ်ဆူစီ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူလျက် ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ စေတီရံတစ် ဆူစီ၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ခြင်္သေ့ရုပ်တု တစ်ခုစီ ထားရှိသည်ကို လည်း တွေ့ရသည်။

ဤစေတီတော် တည်ထားသည့် တောင်ကို ရှေးယခင်က ကေလာသ တောင်ဟု ခေါ်တွင်ပြီး ရှေးရှေးဘုရား ရှင်များ ဤတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ကြွမြန်း တော်မူခဲ့ကြပြီးသိကြားမင်းကပ်လျှသည့် ရတနာသလွန်တော်ပေါ်တွင် ကိန်းစက် တော်မူခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင် သည်လည်း စန္ဒကူးနံ့သာ ကျောင်းတော် ကြီးကို အလျှံခံတော်မူခဲ့ပြီး ထိုကျောင်း တော်ကြီးတွင် ခုနစ်ရက် သီတင်းသုံး တော်မူခဲ့သည်။ ထို့နောက် သာဝတ္ထိသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူသည်တွင် ရှေး နောင်တော်ဘုရားများနည်းတူ အဝိဇ ဟိတ ဌာနဖြစ်သော ဤကေလာသ တောင်ထိပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ သည်။

တောင်ပေါ်ရှိ အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းမုခ်ဦးကြီးနှင့် ဧရာဝတီမြစ်တွင်း မြင်ကွင်း

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်လည်း ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရတနာမြသလွန်တော်နှင့် မြသပိတ်တော်တို့ကို ဆက်ကပ်လျှူဒါန်းခဲ့သဖြင့် ထိုတောင်ထိပ်ပေါ်ရှိယာယီတည်းကျောင်းအတွင်း မြသလွန်တော်ပေါ်၌ ဖလသမာပတ်ဝင်စားလျက် ဘုရားရှင် ခေတ္တခဏကိန်းစက်တော်မူခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကိန်းစက်သောတဲ = စက်ကိန်းတဲ (စက္ကိန်းတဲ) တောင်ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ မကွေး မြသလွန်စေတီတော် တည်ထားဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ဤတောင်တော်ပေါ်သို့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်ကိန်းစက်တော်မူခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်လျက် ရှိသည်။

အကြောင်းမူကား နဂါးပွက်တောင်(ဆားပွက်တောင်၊ ရွှံ့ပွက်တောင်) ဟုခေါ်တွင်သော တောင်ညိုတို့ဖြင့် ခြံရံသည့် ကေလာသတောင် (စက္ကိန်းတဲတောင်)ပေါ်ရှိ သိကြားမင်း ဆက်ကပ်သည့် ရတနာမြသလွန်ထက်တွင် ဘုရားရှင် ကိန်းစက်တော်မူစဉ် ဗြဟ္မာမင်းကလည်း ထီးဖြူတော်ဖြန့်ခိုး၍ ဆည်းကပ်ပူဇော်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နတ်အပေါင်းတို့ကလည်း သောင်းသောင်းဖြဖြ လာရောက်ကြလျက် ပူဇော်သက္ကာရ ပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း တောအုပ်တစ်ခု၌ နေထိုင်

ကြသော ဘောကျော်၊ ဘောသော၊ ဘောသူရ၊ ဘောရသ၊ ဘီလူးညီနောင်တို့လည်း ပါဝင်ကြသည်။

ဘီလူးညီနောင်တို့သည် ဘုရားရှင်အား ကြစုဖန်ခါးသီးများကို ဆေးပါးအဖြစ် ကပ်လျှူခဲ့ကြပြီး ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသည့် ဒေသနာတော်တို့ကို နာကြားကြရသဖြင့် အကျွတ်တရား ရခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကေလာသဖ တောင်တော်တွင် တည်းခိုသီတင်းသုံးတော်မူခိုက် ယင်းတောင်၏ အနောက်ဘက်ယွန်းယွန်း၌ တောင်နှင့်

မြောက်သွယ်တန်းလျက်ရှိသော တောင်ကြောပေါ်တွင် စကြိုလျှောက်တော်မူခဲ့ရာ ထိုတောင်ကို “စကြိုတောင်” ဟုခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

စကြိုတောင်၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်ပေါ်တွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကိုယ်လက်သန့်စင် ရေသပ္ပာယ်တော်မူပြီးနောက် သက်န်းတော် လျှော်ဖွပ်နေလှန်းခဲ့ပြီး ခြောက်သွေ့သည်တွင် လိပ်တင်တော်မူရာ ထိုတောင်ကို “လိပ်တောင်” ဟူ၍ သမုတ်ခဲ့ကြသည်။ ကေလာသဖ တောင်ထိပ်ရှိ သိကြားမင်းဆက်ကပ်သည့် ရတနာမြသလွန်ပေါ်တွင်ကိန်းစက်တော်မူပြီးနောက် နံနက်မိုးသောက်ရောက်သည်နှင့် ဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွမြန်းမည်ပြုစဉ် ဘီလူးညီနောင်တို့က လောကုတ္တရာအကျိုးငှာ အစဉ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နိုင်ကြစေရန် ကိုယ်စားတော်အဖြစ် တစ်စုံတစ်ရာ ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူပါရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်လည်း နောင်တွင် သာသနာတော် ထွန်းကားပြန့်ပွားမည်ကို သိတော်မူသဖြင့် ကိုယ်စားတော်အဖြစ် . . . ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်နိုင်ရန် သိကြားမင်း ဆက်ကပ်သည့် ရတနာ

စေတီတော် ပရိဝုဏ်အတွင်း တောင်ဘက်ရှိ ဘုရား၊ စေတီနှင့် သာသနိက အဆောက်အအုံများ

မြသလွန်တော်ကိုဘီလူးညီနောင်တို့အား ပေးသနားတော်မူခဲ့လေသည်။

[စကားချပ် - မကွေးမြသလွန် စေတီတော် တည်ထားဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ “နဂုတ္တမတောင်တော်ဦးဆီက စေတီထူး မြသလွန်” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလထုတ် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်စဉ် - ၂၀၃ တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။]

ကေလာသဖတောင်တော်တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် လာရောက်ဆည်းကပ် ပူဇော်ကြသည့် ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ဘုရားရှင်သည် မဟာကရုဏာတော် ရှေ့ထားကာ တရားရေအေးတိုက်ကျွေးတော်မူခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသည့် တရားတော်တို့ကို လာရောက် နာကြားကြသော ပရိသတ်တို့မှာ များပြားလှသဖြင့် အဝေးဆုံးနေရာမှ ဘုရားရှင်၏ အသံတော်အား ကြားရသည့်နေရာတွင် သံတော်ကြားစေတီတော်ကို အမှတ်တရ တည်ထားခဲ့သည်။ ယခု ရွှေတပင် ကုန်းထိပ်တွင် တည်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ထိုတရားနာပရိသတ်တွင် နမ္မဒါ မြစ်အတွင်းမှ နမ္မဒါ နဂါးမင်းလည်း နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြံအရံများဖြင့် လာရောက် တရားနာရာ တောင်ညို

အောင်ကြောရှစ်မျက်နှာဘုရား

တောင် (ယခု နဂါးပွက်တောင်)ဝန်းကျင် မှ စခန်းကာ နာယူခဲ့ကြရသည်။ ထိုကဲ့သို့ တရားနာယူခဲ့ပြီးနောက် နမ္မဒါနဂါးမင်းသည် ဘုရားရှင်အား နဂါးပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူကာတရားဒေသနာအိုးမြင့်တော်မူပါရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်ခဲ့သည်။

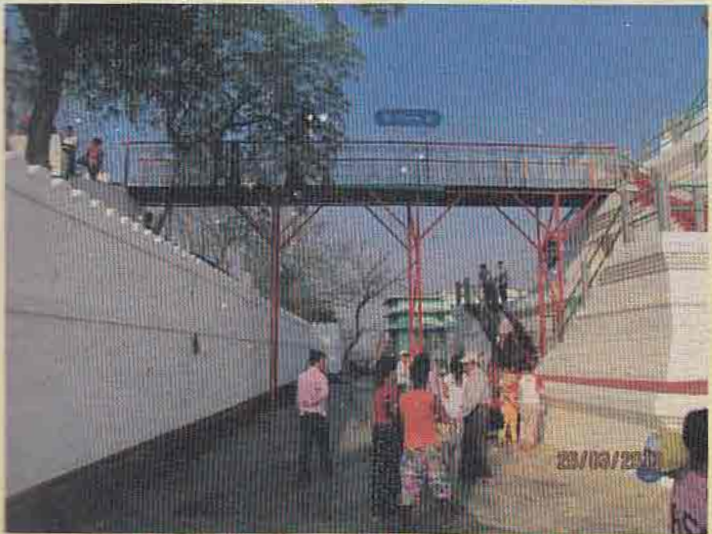
မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကေလာသဖတောင်တော်မှ သာဝတ္ထိသို့ အပြန်ခရီးတွင် ယောနကတိုင်း နမ္မဒါ မြစ်ဘေး သစ္စပန္နတောင်ထိပ်မှ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည့် သစ္စပန္နမထေရ်ကြီးအား ထိုတောင်တွင်သာသနာပြုချန်ထားခဲ့ရန် အကြံတော်ရှိသဖြင့် နမ္မဒါနဂါးမင်း၏

ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထား တောင်းပန်ချက်ကို လက်ခံတော်မူခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်သည် နဂါးပြည်သို့လည်းကောင်း၊ သစ္စပန္နတောင်သို့လည်းကောင်း ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ရာ နမ္မဒါနဂါးမင်း၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်အရ နမ္မဒါမြစ်ဘေး၌ ပါဒစက်တော်ရာ တစ်ဆူကိုလည်းကောင်း၊ သစ္စပန္နရဟန္တာ၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်အရ သစ္စပန္နတောင်ထိပ်တွင် ပါဒစက်တော်ရာ တစ်ဆူကိုလည်းကောင်း ချထားပေးသနား ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည်။

နမ္မဒါမြစ် ခေါ် မန်းချောင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဘုရားရှင်ချထားပေးသနားတော်မူခဲ့သည့် ထိုပါဒစက်တော်ရာ နှစ်ဆူကို အကြောင်းပြုကာ မန်းရွှေစက်တော်ဘုရားဟူ၍ အထူးထင်ရှားလျက် မြန်မာပြည်တစ်လွှားမှ ဘုရားဖူးခရီးသွားများသာမက ပြည်ပမှခရီးသွားများပါ စိတ်ဝင်တစား သွားရောက်လျက် ရှိကြသည်။

[စကားချပ် - မန်းရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးခရီးသွား ဆောင်းပါးကို “ကြည်ညိုဖူးမြော် မန်းရွှေစက်တော်” ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လနှင့် စက်တင်ဘာလထုတ်၊ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ်စဉ် - ၂၀၁ နှင့် ၂၀၂ တို့တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။]

စက္ကိန်းတဲစေတီတော် တောင်တက်သို့ကူးသည့် စကြာလမ်း

စေတီတော်ခြေရင်းရှိ ယာဉ်ရပ်နားစခန်းနှင့် တန်ဆောင်းရေဝှံ ဖုန်ဦးပြာသာဒ်များ

ရှေးနောင်တော် ဘုရားများ နည်းတူ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ကိန်းစက်တည်းခိုတော်မူခဲ့ကာ ဗြဟ္မာ၊ သိကြား၊ ဘီလူး၊ နဂါး စသည့် ဝေနေယျတို့အား တရားဒေသနာတော် ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူခဲ့ရာ ကေလာသယ တောင်တော်ပေါ်တွင် ဝိသေသအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ နောင်လာနောက်သား ရဟန်းရှင်လူများ ကြည်ညိုပူဇော် ဖူးမြော်နိုင်ရန် လည်းကောင်း ဘုရားရှင်အဆက်ဆက်တို့ကိန်းစက်တည်းခိုခဲ့သော တည်းကျောင်းမဏ္ဍပ်ကို ငုံ့လျက် သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် စေတီတော်တစ်ဆူတည်ထားခဲ့လေသည်။ ထိုစေတီတော်ကိုလည်း စက္ကိန်းတံစေတီဟု တွင်စေခဲ့သည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးနောက် သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခုနှစ်တွင် သရေခေတ္တရာပြည်ကို ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး စိုးစံအုပ်ချုပ်တော်မူခဲ့သည်။

ထိုမင်းသည် သာသနာပြု မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည့် အလျောက် တိုင်းခန်းလှည့်လည်ကာ ဘုရားပုထိုးစေတီတော်တို့ကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုခြင်း၊ တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းတို့ကို အလေးထား ဆောင်ရွက်တော်မူလေ့ ရှိသည်။ ရှေးအစဉ်အဆက်ထားရှိခဲ့သည့်ပေပုရပိုက်စသည်

တို့ကိုလည်း ရှာဖွေဖတ်ရှု လေ့လာလေ့ရှိရာ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်ကြွမြန်းတော်မူကာသီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သော သရက္ခန်စန္ဒကူးဂန္ဓာရုံကျောင်းတော်ရာ၌ တည်ထားသော စေတီကြီးတစ်ဆူ အထင်ကရရှိကြောင်း ပေပုရပိုက်စာမူအရ သိရှိရသဖြင့် ထိုစေတီတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ မင်းကြီးသည် အခြွေအရံ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အလုံးအရင်းနှင့် တကွ ဖောင်တော်ဖြင့် သရေခေတ္တရာမှ ဆန်တက်လာခဲ့ပြီး သဖန်းတောမြစ်ကွေ့ (ယခု သဖန်းတောရွာ)ရောက်သည်တွင်

ဖောင်တော်အား အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးဖြတ်ဆိုက်ကပ်စေကာ တောင်တော်ပေါ်တွင် ခေတ္တနားနေတော်မူခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ နားနေတော်မူစဉ် ဖောင်နန်းစံရာအနီး တောင်ဘက်ရှိ ကေလာသယ တောင်တော်၌ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ရာ ရောင်ခြည်တော်များ ကွန့်မြူးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးသည် တောင်တော်အရောက် အုတ်လမ်းခင်းစေကာ ရောင်ခြည်တော်ကွန့်မြူးသည့်နေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုခဲ့ရာ သိကြားမင်း တည်ထားခဲ့သော စေတီတော်နှင့် ကမည်းကျောက်စာတို့ကို ဖူးတွေ့ရလေသည်။

ထိုကျောက်စာတွင် ကမည်းတင်ထားချက်များအရ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ကြွရောက်ကိန်းစက်တော်မူခဲ့သော နေရာထူး နေရာမြတ် ဖြစ်သည်ကို သိရှိရသဖြင့် သဒ္ဓါတရားထက် သန်လာကာ ရှိရင်းစွဲ စေတီတော်အား ငုံ့ကာ စေတီကြီးတစ်ဆူ တည်စေလေသည်။

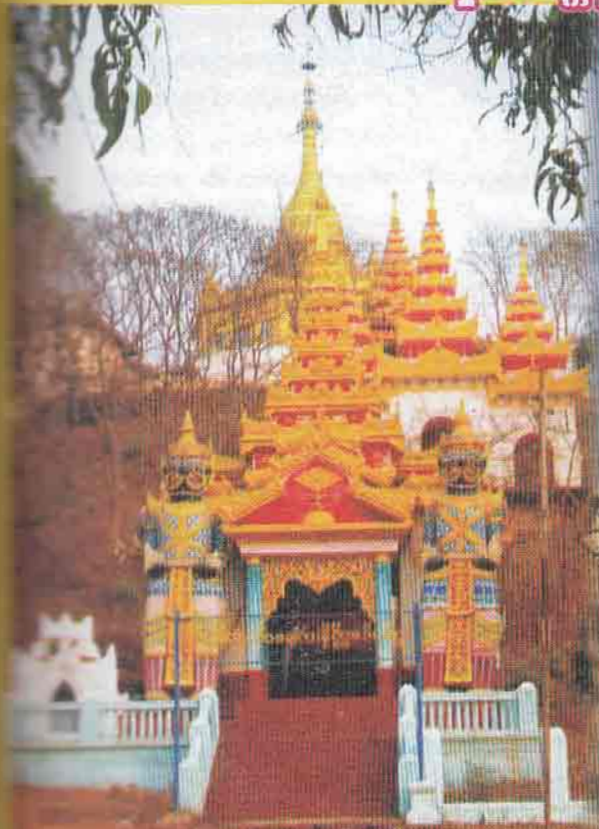
စေတီတော် တည်နေစဉ်ကာလအတွင်း မင်းကြီးသည် မိမိမူလလာရင်း ကိစ္စဖြစ်သော စန္ဒကူးနံ့သာ ကျောင်းတော်ရာကို ဖူးမြော်ရန် နောက်ပါအခြွေအရံများနှင့်အတူ ကုန်းလမ်းအတိုင်း ကြွမြန်းတော်မူကာ ဖူးမြော်ခဲ့လေသည်။

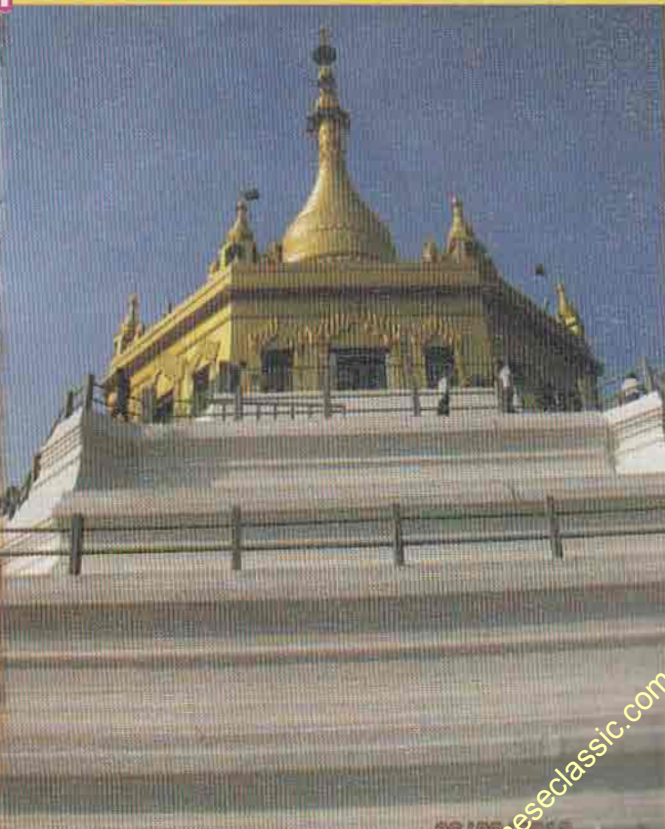
ရတနာသုဗ ဓမ္မာရုံ

ရှင်ပင်စက္ကီနူးတဲ ငေတီတော်

တောင်ခြေမှတက်သည့်
ယွန်းဆက်တောင်တန်းမှပံ့ကြီး

၂၅/၀၅/၂၀၁၆

ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်အတွင်း မြင်ကွင်း

ကျောင်းတော်ရာဘုရားအား ဖူးမြော်ခဲ့ပြီးနောက် မင်းကြီး ပြန်ရောက်လာသည့်တိုင် ကေလာသဖ တောင်တော်ပေါ်တွင်တည်လျက်ရှိသောစေတီတော်မှာ မပြီးသေးသဖြင့် မင်းကြီးလည်း ဖောင်တော်ပေါ်တွင်သာ စံမြန်းရင်း စောင့်ဆိုင်းတော်မူနေရလေသည်။

ထိုစဉ် မင်းကြီးနှင့်အတူ ပါလာသည့် သမီးတော်သုစိတာနှင့် သားတော်နန္ဒတို့သည် တောကစားထွက်ခဲ့ကြရာ ကေလာသဖတောင်၏ အနောက်ဘက် တောင်ညိုတောင်တစ်ဝိုက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

မင်းချင်းတို့အား တောနင်းရှာဖွေစေသော်လည်း ရုပ်အလောင်း အစအနပင်ရှာဖွေမရသဖြင့် ဒုတ္တဘောင်မင်းကြီး၏ ရင်တွင်း၌ သောကပရိဒေဝမီး

ပြင်းထန်စွာ လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကေလာသဖ တောင်စောင့်နတ်မင်းအား တိုင်တည်ကာရှာဖွေသည်တွင်မှ တောင်စောင့်နတ်မင်း၏ ကူညီမှုအရ သားတော်၊ သမီးတော်တို့အား နတ်နဂါးအသွင်ဖြင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် သမီးတော်သုစိတာနှင့် သားတော်နန္ဒတို့အား နတ်နဂါးများအဖြစ် တောင်ညိုတောနှင့် တောင်ညိုတောင်တို့ကို အပိုင်စားပေးခဲ့ပြီး ကေလာသဖတောင်ပေါ်တွင် တည်ထားသည့်စေတီတော်မှာလည်း အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ သရေခေတ္တရာသို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သာသနာပြုမင်းများဖြစ်ကြသည့် ကျန်စစ်သားမင်း၊

အလောင်းစည်သူမင်းတို့သည် ပေပုရဗိုက်များအရသော် လည်းကောင်း၊ မင်းစဉ်မင်းဆက်အရသော် လည်းကောင်း၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် စန္ဒကူးနံ့သာကျောင်းတော်ရာစေတီနှင့် ကေလာသဖတောင်ပေါ်ရှိ စက္ကိန်းတံစေတီတော်တို့သို့ သွားရောက်ဖူးမြော် ကြည်ညိုခဲ့ကြပြီး ပြုပြင်မွမ်းမံ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။

နရပတေ့စည်သူ မင်းသည်လည်း မူလစေတီတော်ကိုင့်ကာ ချဲ့ထွင်မွမ်းမံပြုပြင်ခဲ့ပြီး စေတီတော်အား ဝတ္ထုကံမြေအဖြစ် အရှေ့သို့လားသော် ဧရာဝတီမြစ်လယ်အထိ၊ အနောက်သို့လားသော် စကြိုတောင်အထိ၊ တောင်သို့လားသော်နဂါးပွက်ချောင်းအထိမြောက်သို့လားသော် ကတုတ်ချောင်းအထိ လှူဒါန်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

[စကားချပ် - ပျက်မင်းဆက်တွင် နရပတိစည်သူမင်းနှင့် နရသီဟပတေ့မင်း ဟူ၍ မင်းနှစ်ပါးရှိရာ ယခုစေတီတော်သမိုင်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် “နရပတေ့စည်သူ” မှာ နရပတိစည်သူမင်းကိုပင် ဆိုလိုဟန်ရှိသည်ဟု ယူဆပါသည်။]

အင်းဝမင်းဆက် ပထမမင်းခေါင်သည်လည်း ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးသွားရင်း စက္ကိန်းတံစေတီတော်အား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကာ လိုအပ်သည်များ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

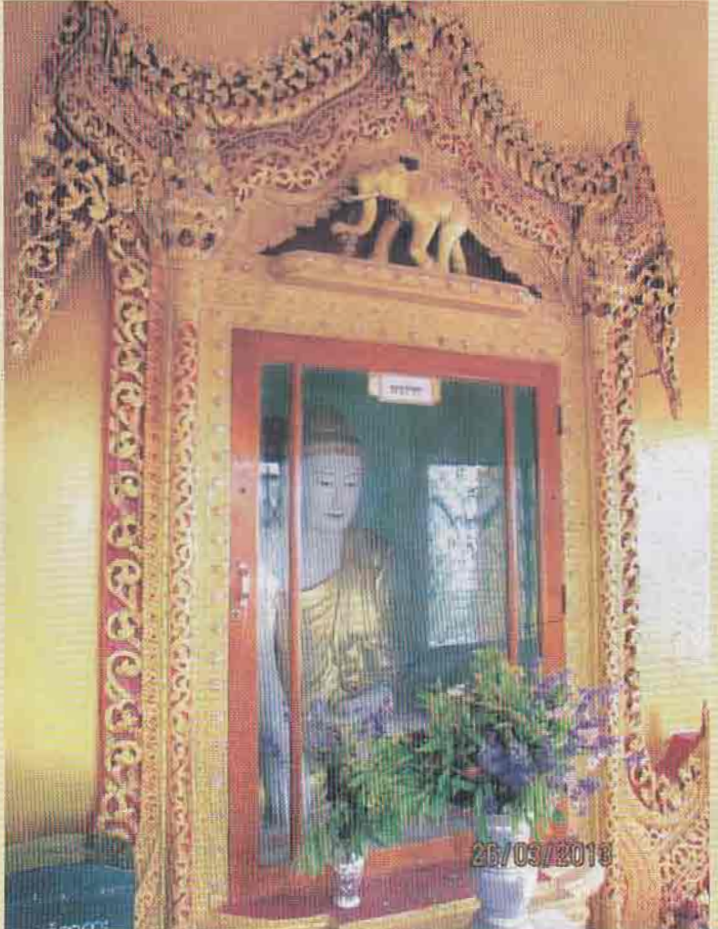
ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်တွင် ကုန်းဘောင်မင်းဆက်၏ နောက်ဆုံးမင်းဖြစ်သော သီပေါဘုရင်ပါတော်မူခဲ့ပြီးနောက် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် စေတီတော်ကြီး၏ ဝတ္ထုကံမြေနှင့် တကွ စက္ကိန်းတံတောင်တစ်ခုလုံးကိုပင် စစ်မြေပြင်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ သာသနိက အဆောက်အအုံ အချို့တို့လည်း ပျက်စီးခဲ့ပြီး အစိုးရအရာရှိများအတွက် နေအိမ်များ၊ ရုံးများ၊ သံတံများအစရှိသည်တို့ကို ဝတ္ထုကံမြေအတွင်း၌ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

မင်းဘူးမြို့ကိုလည်း ခရိုင်မြို့အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက် (ဝံသာနု ရှိ၊ စီ၊ ဘီ၊ အေ) ခေတ်တွင် မြို့ပေါ်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ကြီး ဦးပုတိုသည် ဘုရားဝတ္ထုကံမြေများ ပြန်လည် ရရှိရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ စေတီတော်ကြီးအား လာရောက် နှုတ်ကော ဝတ်တက်ဝတ်ကပ် ပြုကြသူများကိုပင် တားမြစ်ခြင်းများ ရှိနေသဖြင့် စေတီတော်ကြီးမှာ ညှိုးနွမ်း မေးမှိန်စွာ စံပယ်တော်မူခဲ့ရလေသည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ပြီး ဂျပန်အစိုးရလက်ထက်တွင်လည်း စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် အချို့သော သာသနိက အဆောက်အအုံများပျက်စီးခဲ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီးနောက် ၁၃၁၃ ခုနှစ်အတွင်း ပင်စင်ရ စာရေးကြီး ဦးဘရှင် ဦးဆောင်ကာ ချုပ်ကိုင်မှုများဖြင့် စေတီတော်ကြီး၏ ဝတ္ထုကံမြေများကို အစိုးရထံမှ ပြန်လည်ရရှိရေးဆောင်ရွက်ရန် ဆော်ကြံခဲ့ပြီး မြို့ပေါ်ရှိ သံဃာတော်များ၊ မြို့သူမြို့သားများပါဝင်သည့် မြို့လုံးကျွတ် လူထုအစည်းအဝေး ခေါ်ယူကျင်းပခဲ့သည်။

မင်းဘူးခရိုင်ဝန် ဦးအေးမောင် ထက်ထက်တွင် သံဃာတော်အရှင်မြတ်လေးပါးပါဝင်သည့် ဩဝါဒါစရိယအဖွဲ့နှင့် ပင်စင်စား စစ်ကဲကြီး ဦးဇံ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည့် အဖွဲ့ဝင် ၁၁ ဦးပါ ဂေါပကအဖွဲ့တို့က ဝတ္ထုကံမြေပြန်လည်တောင်းဆိုသည့် လျှောက်လွှာကို နိုင်ငံတော်အစိုးရသို့ ပေးပို့တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ရန်ကုန်မြို့ရှိ သာသနာ့ဦးစီးဌာနမှ နယ်လှည့် အထူးဓမ္မကထိက ဖြစ်တော်မူသော လောကမာရဇိန်ရွှေဘို ဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ အရှင်မြတ်သည် မင်းဘူးမြို့၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ စီစဉ်ရန် အသင့် ခုနှစ် နတ်တော်လတွင် ရောက်ရှိကာသဖြင့် ရှင်ပင်စက္ကိန်းတံစေတီတော်

ဗုဒ္ဓဟူးနံ ရုပ်ပွားတော်အား ပူးတွေ့ရပုံ

ဝတ္ထုကံမြေ ပြန်ရရေးအတွက် လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စကို အရှင်မြတ်အား အသိပေးလျှောက်ထားခဲ့သည်။

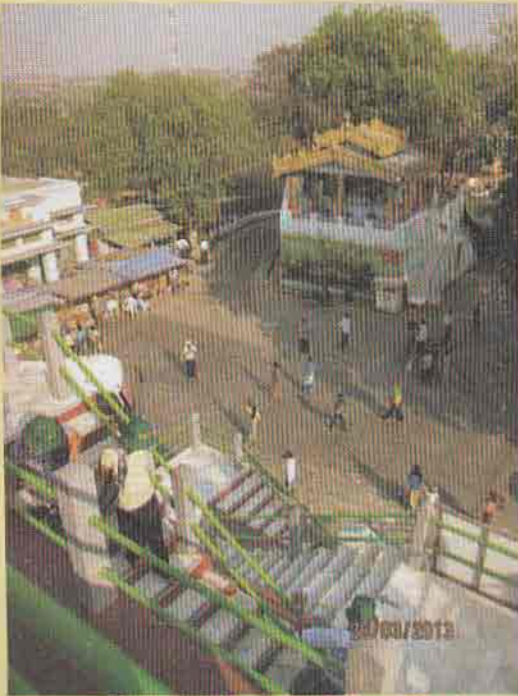
ဆရာတော်က . . .

“ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သည့်အခါ တတ်စွမ်းသမျှ ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း” အမိန့်ရှိတော်မူခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မိန့်တော်မူခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ဆရာတော်ဦးမုနိန္ဒသည်သာသနာရေးဝန်ကြီးဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း ဦးနု စသူတို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးမှုများအရ မင်းဘူးခရိုင်ဝန်ဦးမျှင်လက်ထက်တွင် ဘုရားဝတ္ထုကံမြေဧရိယာ ၁၆ ဒသမ ၄၈၈ ဧကနှင့် တကွ မြေပေါ်တွင်ဆောက် လုပ်ထားသော ခရိုင်ဝန်နေအိမ်နှင့် သံတံတိုကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့သည်။ ပင်စင်ရ စာရေးကြီး ဦးဘရှင်အားလည်း ဘုရားဝတ္ထုကံမြေ

ပြန်ရရန် ဆော်ကြံခဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် ချီးကျူးမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ ဦးဘရှင်သည် ပင်စင်ယူပြီးနောက် ဦးကလျာဏ ဘွဲ့မည်တော်ဖြင့် ရဟန်းပြုခဲ့ပြီး ဓာတ်တော်ကုန်းဘုရား တောင်ဘက် လေသာကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ကာ ဝါတော် ၂၀ ကျော်တွင် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သည်။

ဤသို့ ဝတ္ထုကံမြေ ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ဂေါပကအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဝတ္ထုကံနယ်နိမိတ်အတွင်းကမ္မဋ္ဌာန်းအဆောက်အအုံများကို ယာယီအားဖြင့် ဆောက်လုပ်တော်မူနိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒသည် ရှင်ပင်စက္ကိန်းတံ စေတီတော်မြတ်အား မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျက်သရေဆောင် စေတီတော်တစ်ဆူ ဖြစ်လာစေရန် ဆန္ဒရှိတော်မူသဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ သံဃာတော်

အထက်ပစ္စယာမှ မြင်ရသည့် ရင်ပြင်တော်မြင်ကွင်း

ပန်းအလှူဒါန ကုသိုလ်ပြုနေကြသူများ

များ၊ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ၊ မြို့မိမြို့မ လူကြီးလူကောင်းများနှင့် တိုင်ပင်ကာ ၁၃၂၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ကိုယ်တိုင်တာဝန် ယူ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့လေသည်။

မူလက တောင်ထိပ်တွင်ရှိသော စေတီတော်၏ ဖိနပ်တော်မှာ ၂၄ ပေသာရှိပြီး စေတီတော်မှာ သေးငယ်နေသဖြင့် တိုးချဲ့ရန် နေရာကျဉ်းလျက်ရှိသည်။ နေရာတိုးချဲ့၍ ရခဲ့သည်ရှိသော် တည်ဆောက်ရမည့် စေတီတော်ပုံစံကိုလည်း တွေးတောကြံဆလျက်သာနေခဲ့ရာ တစ်နေ့သောညအခါ၌ ဆရာတော်ဦးမုနိန္ဒ ကျိန်းစက်နေစဉ် အလွန်တရာအချိုးအစား ကျနတင့်တယ်ကာ ကြည့်ညှိဖွယ် ကောင်းလှသော စေတီတော်တစ်ဆူ ဖူးမြော်ရသည်ကို အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူခဲ့သည်။

အိပ်မက်မှ လန့်နိုး၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရာတွင်လည်း စေတီတော်ပုံမှာ ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ မနောအာရုံတွင် ထင်ရှားလျက်သာ ရှိလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်သည် ပန်းချီဆရာကို ခေါ်စေပြီး မိမိမနောအာရုံတွင်မြင်သည့် အတိုင်း ပြောပြကာ နေဆွဲစေခဲ့သည်။

စေတီတော်ကိုလည်း ထိုပုံတော်အတိုင်းပင် တည်ဆောက်ရန် စီစဉ်တော်မူခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က မြေတူးစက်၊ မြေသယ်စက် စသည့် ခေတ်မီစက်ကိရိယာများ မရှိသေးသဖြင့် ဘုရားပစ္စယာအကျယ်အဝန်း ရရှိစေရန် မြေတူးမြေသယ်လုပ်ငန်းများကို လူအင်အားဖြင့်သာ သုံးစွဲခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ် ဦးထွန်းအောင်၏ ဆော်ဩစည်းရုံးမှုအရ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ၊ အားကစားသမားများ၊ မြို့ပေါ်ရှိ ရပ်ကွက်အသီးသီးမှလုပ်အားကုသိုလ်ရှင်များ၏ ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ပန္နက်တော်ချနိုင်ရန်အတွက် ယခု စေတီတော်ကြီး၏ ဖိနပ်တော်အထိ အနက်ပေ ၂၀ ထုရှိသော ကျောက်တိုင်ကျောက်သားများကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ တူးဖော်ဖဲ့ထုတ်သယ်ယူခဲ့ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤစက္ကိန်းတဲ တောင်တော်သို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြံမြန်းကိန်းစက်တော်မူခဲ့သည်ကို ဆရာ

တော် ဦးမုနိန္ဒယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ပို၍သေချာစေရန်ရည်ရွယ်လျက် “ဤတောင်ထူးတောင်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကိန်းစက်တော်မူခဲ့သည့် တောင်တော်ဖြစ်ပါက ဤတောင်တော်သည် တုန်လှုပ်ပါစေသတည်း” ဟု သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုလေသည်။ ထိုအခါ တောင်တော်သည် တစ်မိနစ်ခန့် ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားကြောင်း ဆရာတော်ဦးမုနိန္ဒနှင့်တကွ အတူရှိနေသူ ဘုရားဂေါပက ဦးဘိုးထွန်းက ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။

စက္ကိန်းတဲစေတီတော် အနောက်မြောက်ဘက်အနီးတွင် တောင်စောင့်နတ်မင်း၏ နတ်နန်းတစ်ဆောင် တည်ရှိသဖြင့် “ဤထူးမြတ်သောတောင်တော်တွင် စောင့်ရှောက်သည့် နတ်မင်းကြီးအမှန်တကယ် ရှိရှိမုနိပါက မနက်ဖြန်အုတ်မြစ်ချသည့်အချိန်တွင် နေပြောက်တစ်ပြောက် ထိုးသည်ကိုပင် မနှစ်သက်ပါသဖြင့် နေပြောက်မထိုးစေရန် အရှင်ရှောက်ပေးပါ” ဟူ၍ ညတုရားပွဲတွင် ဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ တိုင်ပင်ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ရှင်ပင်စက္ကိန်းတံစေတီတော်မြတ်အား ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့ရပုံ

နောက်တစ်နေ့ အုတ်မြစ်ချ သည့်အချိန်တွင် နေပူသော နွေရာသီ မင်္ဂလာလင်္ကာစား မိုးသားများအုံ့ဆိုင် သွက် နေပြောက် လုံးဝမထိုးသည်ကို ဆိုသြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြရသည်ဟုဆို သည်။

ဆရာတော်ဦးမုနိန္ဒသည် စေတီ ဆောက်ကြီးအား မိမိစိတ်ကြိုက် ပြုပြင် ဆောင်ရွက်ပြီးသည်တွင် အချိန်အခါ မှန်တိုက်ညီသော ထီးတော်တင်ပွဲကျင်းပ ချိန်ခွဲခြား မကွေးတိုင်းမင်းကြီး ဦးထွန်း သန်းနှင့် မင်းဘူးခရိုင်ဝန် ဦးတင်အိုတို့ကို ခြံကြပ်ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။

ထီးတော်တင်ပွဲသို့ နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး၊ ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဝန်ကြီးများနှင့် မြို့တော်နာယကကြီးများကိုယ်တိုင် ကြွဆောက်ကြကာ ထီးတော်အဆင့်ဆင့် တင်လှူပေးခဲ့ကြသည်။ ထီးတော် တင်ပွဲကို ၁၃၂၂ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက်နေ့မှ စတင်ကျင်းပခဲ့ရာ တပို့တွဲ လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့တွင် အောင်

မြင်စွာ ပြီးစီးခဲ့သည်။ ရဟန်းရှင်လူ ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ကြိုက်ကြိုက်တိုးမျှ လာရောက်ဖူးမြော် ပူဇော်ကြသဖြင့် မကြာမီပူး ထူးကံစွာ စည်ကားသိုက်မြိုက် သည့် ထီးတော်တင်ပွဲကြီးဖြစ်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

မူလစေတီတော်၏ ထီးတော် သည် သိကြားမင်း တင်လှူခဲ့သည့် ထီး တော်ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး နှင့် ကျန်စစ်သားမင်း၊ အလောင်းစည်သူ မင်း၊ နရပတိစည်သူမင်း စသော သာ သနာပြုမင်းများ တင်လှူခဲ့သည့် ထီး တော်ဖြစ်နိုင်ခြင်း၊ ၁၂၁၃ ခုနှစ် ပုဂံမင်း လက်ထက် ထန်းပတ်ရွာ ပဲ့နင်းကြီးဦးပဲ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သဖြင့် လွန်ခဲ့သောနှစ် တစ်ရာကျော်က လက်ရာဖြစ်နိုင်ခြင်း စသော ဝေခွဲမရသည့် အကြောင်းများ ကြောင့် ထီးတော်အဟောင်းကိုပင် ရွှေ ချပြီး တင်လှူခဲ့သည်။

မိုးကုတ်မြို့မှ ကုသိုလ်ရှင် ဒေါ် အေးရင် လှူဒါန်းသည့် စိန်ဖူးတော်ကြီး

ကိုမူ တစ်ပါတည်း တင်လှူခြင်း မပြု သေးဘဲ အာရုံခံတန်ဆောင်း အတွင်း၌ အပူဇော်ခံထားရှိခဲ့သည်။ စိန်ဖူးတော်မှာ လုံးပတ် တစ်ပေ သုံးလက်မ၊ အလျား တစ်ပေရှိပြီး ထိပ်တွင် ၂၄ ရတီခန့်ရှိ ပတ္တမြားတစ်လုံး တပ်ဆင်ထားကာ ငွေ ကျပ် တစ်သိန်းကျော် တန်သည်ဟုဆို သည်။

ထီးတော် တင်လှူခဲ့ပြီးနောက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာများကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နေစဉ် ၁၃၂၂ ခုနှစ်၊ နှောင်း တန်ခူးလဆုတ် ၂ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီတွင် လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းတိုက်ခတ်ခဲ့ပြီး မိုးကြိုးခဲခဲ့သဖြင့် ထီးတော်ကြီးမှာ ပြုတ်ထွက်လွင့်စဉ်ကာ မြေခဲခဲ့ရသည်။

ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ စေတီတော် ကြီးနှင့် ပိုမိုလိုက်ဖက် တင့်တယ်သည့် ထီးတော်သစ်ကိုသာ တင်လှူ ပူဇော် စေရန် သိကြားမင်းက ဆန္ဒရှိသဖြင့် ဖြစ် ကြောင်း ယူဆခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် စေတီတော်ကြီးအား ထီးတော်သစ် တင်လှူပူဇော်ရန် ဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် တော်လှန်ရေးအစိုးရလက်ထက် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး လုံခြုံရေးနှင့်အုပ်ချုပ်မှုကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဇင်က စေတီတော်ကြီးအား မွမ်းမံပြင်ဆင်ကာ ထီးတော်သစ်တင်လှူရန် ဆောင်ရွက်လိုကြောင်း ဆရာတော်ဦးမုနိန္ဒထံ ခွင့်တောင်းခဲ့ပြီး ယခင်က စေတီတော်ကြီးအား မွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည့် ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံကာ စေတီတော်ကြီးအား ဆက်လက်ပြုပြင်ရေးအတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် သဒ္ဓါကြည်လင် ပါရမီရှင် ဆေးဝင်္ဂပါ ဆရာတော် ဦးသူရိယ ကြွရောက်တော်မူလာသဖြင့် စေတီတော်ကြီး ဘက်စုံတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အကြံဉာဏ်ပြုပါးများပေးပါရန်လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဆရာတော်ကြီးက လက်ခံတော်မူခဲ့ပြီး တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းကာ ဆရာတော်ဦးမုနိန္ဒ တည်ဆောက်ခဲ့သည့် စေတီတော်အား ပြန်လည်မွမ်းမံ တည်ဆောက်ခဲ့လေသည်။

ဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ တည်ဆောက်ခဲ့စဉ်က စေတီတော်၏ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ပေါ်သို့ တက်ရန် အရှေ့ဘက်မျက်နှာတွင် လှေကားတစ်စင်းသာ တပ်ဆင်ထားသည်။ ထို့ပြင် လှေကားကို တစ်ဆက်တည်း တောက်လျှောက်တပ်ဆင်ထားသဖြင့် မတ်စောက်ကာ ကျဉ်းမြောင်းနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆေးဝင်္ဂပါ ဆရာတော်သည် ထိုလှေကားကိုဖျက်ပြီး ပစ္စယာများကိုလည်းတိုးခဲ့တည်ဆောက်လိုက်သည်။ လှေကားကိုလည်း မတ်စောက်ခြင်း မရှိစေရန် ပစ္စယာတစ်ခုစီအတွက် လှေကားတစ်စင်းစီ ခပ်ပြေပြေထားကာ အရပ်လေးမျက်နှာလုံးတွင် တပ်ဆင်လိုက်ရာ စေတီတော်ကြီးမှာ ယခင်ကထက် ပို၍ သပ္ပာယ်တင့်တယ်ကာ ကြည်ညိုဖွယ် ကောင်းလာသည်။

စေတီတော်ကြီး တည်ဆောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဆရာတော် ဦးမုနိန္ဒ အလှူခံရရှိခဲ့သည့် သိန်းကျော်တန် စိန်ဖူးတော်ကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ဆေးဝင်္ဂပါ ဆရာတော် အလှူခံရရှိငွေဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်ထီးတော်သစ်သည်လည်းကောင်း အသင့်ရှိနေသဖြင့် ၁၃၂၄ခုနှစ်တပေါင်းလဆန်း ၁ရက်နေ့မှစကာ ထီးတော်နှင့် စိန်ဖူးတော် တင်လှူပွဲကို လေ့ပွဲ လှည်းပွဲ ဇာတ်ပွဲ၊ မှုပ်သေးပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲများအပြင် မင်းဘူးခရိုင်အတွင်းရှိ မြို့နယ်များမှဆိုင်အဖွဲ့၊ ယိမ်းအဖွဲ့များဖြင့် အထူးစည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ရာ တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့တွင် အောင်မြင်စွာ ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သည်။

စေတီတော်ကြီးအား ထီးတော်နှင့်စိန်ဖူးတော်ကို အောင်မြင်စွာတင်လှူပူဇော်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၃၂၄ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ပြည်သူအများ လှူဒါန်းထားကြသော ရတနာရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား စသည်တို့နှင့် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ၊ သတ္တဌာန အစရှိသော ဌာပနာဝတ္ထု အစုစုတို့ကို အတီးအမှုတ်အက၊ အခုန်တို့ဖြင့် လက်ယာရစ် ပင့်ဆောင်၍ စည်ကား သိုက်မြိုက်စွာ ဌာပနာ ထည့်သွင်းပူဇော်ပွဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြီး မကြာမီပင်စေတီတော်ကြီးအပြီးတိုင် တည်ဆောက်ပြီးခဲ့သည်။

စေတီတော်ကြီး တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့သော်လည်း စေတီတော်ပရိဝုဏ်အတွင်း၌ သာသနိကအဆောက်အအုံများ ထွန်းကားစည်ပင်လာရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ်များ ရှိနေသေးသဖြင့် ဆေးဝင်္ဂပါဆရာတော် ဦးသူရိယနှင့် တည်ဆောက်ရေး ဗဟိုအဖွဲ့တို့ကပင် ဆက်လက်၍ ဘဏ္ဍာငွေများ ရှာဖွေစုဆောင်းခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် တောင်တော်အောက်ခြေမှ စေတီတော်တည်ရာ ကုန်းတော်ပေါ်အထိ ယွန်းဆက် စောင်းတန်းများ၊ မုခ်ဦးပြာသာဒ်ကြီးများ၊ တန်ဆောင်းဇရပ်များ၊ ဘုရားဖူး ဧည့်သည် တည်းခို

နိုင်ရန် အဆောက်အအုံများကို ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ဆောက်လုပ်ရာတွင် ပုပ္ဖားဆရာတော် ဦးပရမဝဏ္ဏသိဒ္ဓိ ကြီးမှူးသည့် ကုသိုလ်ရှင်များနှင့် အခြားပုဂ္ဂလိက ကုသိုလ်ရှင်များ၊ မတည်အလှူရှင်များ၏ လှူဒါန်းမှုအစုစုတို့လည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

ထိုမှစတင်၍ နိုင်ငံတော်အစိုးရ ခေတ် အဆက်ဆက် ဩဝါဒါစရိယ ဆရာတော်ကြီးများ၊ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် လူကြီးများ အစဉ်အဆက်တို့က အလှူရှင်များ၏ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ ကုသိုလ်ပါဝင်မှုများဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ စေတီတော်ကြီး ဘက်စုံပြုပြင် မွမ်းမံထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုများကို စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသဖြင့် စက္ကိန်းတဲ စေတီတော်ကြီးအား ယခုကဲ့သို့ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ တင့်တယ်သပ္ပာယ်စွာဖူးတွေ့နေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ စာရှုသူများလည်း ဘဝအမောပြေခရီးထွက်ရင်း စက္ကိန်းတဲ စေတီတော်မြတ်သို့ တစ်ခါတစ်ခေါက် အရောက်သွားကာ ဖူးမြော်ကြည်ညိုနိုင်ကြပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပါသည်။

□ မင်းဂုဏ်

စာကိုး

- ၁။ ရွှေစက်တော်သမိုင်းစုံ၊ ရွှေစက်တော်လမ်းညွှန်၊ နဂါးပွက်တောင်မှတ်တမ်း၊ ဦးဌေးမြင့်သိန်း (ဒဿနိက)၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ။
- ၂။ သမိုင်းဝင် ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲစေတီတော်သမိုင်းနှင့် သာသနာ့သမိုင်းဝင် သာသနာ့အာဇာနည်များ ပေါ်ထွန်းခဲ့သော မင်းဘူးမြို့ သမိုင်း၊ ရှင်ပင်စက္ကိန်းတဲစေတီတော်ဘဏ္ဍာထိန်းဂေါပကအဖွဲ့၊ မင်းဘူးမြို့၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

ထူးထွေဆန်းပြား

ဒေးစွန်ပါဘုရား

တက္ကသိုလ်မျိုး

ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ရွှေသင်္ကန်းမကပ်မီ ဖူးမြော်ရပုံ

ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား အနီးကပ်ဖူးမြော်ရပုံ

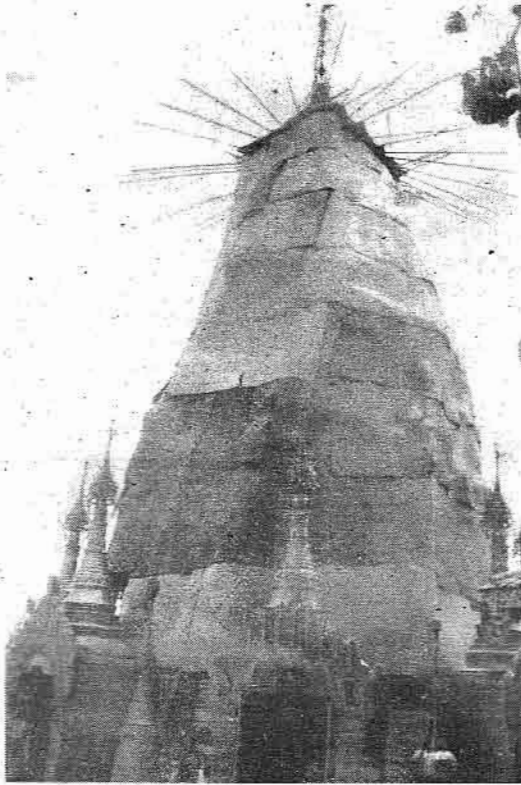
ဒေးစွန်ပါဘုရားသို့ စာရေးသူ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သေးငယ်ခြောက်နှစ်မက ကြာခဲ့ပြီ။ စာရေးသူအနေနှင့် ဘုရားစေတီသမိုင်း ဆောင်းပါးများကို ရေးသားနေရာ ဒေးစွန်ပါဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားလိုစိတ်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ စေတီပုထိုး သမိုင်းများစွာကို ရေးသားနေသူအနေဖြင့် ဒေးစွန်ပါဘုရားနှင့် ပတ်သက်သော ဆောင်းပါးကို အလွန်ပင် ရေးသားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော်လည်း ဒေးစွန်ပါဘုရားသို့ မရောက်ဖြစ်၊ မဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဒေးစွန်ပါဘုရား ဆောင်းပါးရေးရန် အခွင့်အလမ်း မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ။

စာရေးသူ၏ ဇာတိမှာ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး ဒိုက်ဦးမြို့ မြို့နယ် ဒေးစွန်ပါဘုရား တည်ရှိရာ ဝမ်းဘဲအင်းမြို့လေးနှင့် နီးစပ်ကျော်သာ ကွာဝေးလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အသက်ငယ်စဉ်ကာလက ဒေးစွန်ပါသို့ မိဘများနှင့်အတူ မြောက်ဘက်ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ မိသားစုသည် ထမင်း

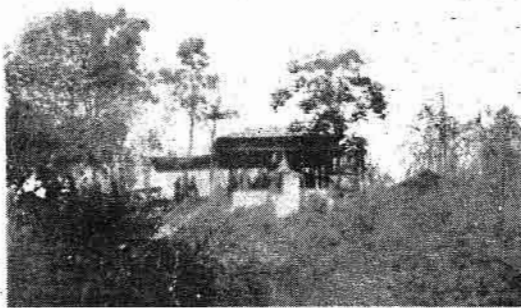
ဟင်း၊ ချိုချဉ် စားဖွယ်စုံကို ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်များဖြင့်ထည့်၍ ဒေးစွန်ပါ တောင်ပေါ်၌ ဘုရားလည်းဖူးရင်း နားနားနေနေ စားသောက်ကြသည်မှာ ပျော်ပွဲစားထွက်သည့်ပမာ ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။

ရှေးအခါက ဒေးစွန်ပါဘုရားသည် ယခု ကာလ လောက် မစည်ကားသေးပေ။ ဘုရားဖူးများ အနေနှင့်လည်း ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းပေါ်ရှိ ဝမ်းဘဲအင်းရွာမှ အတွင်းသို့ နှစ်မိုင်ကျော် သုံးမိုင်ခန့် သီးသန့်ဝင်ရောက်ရသော ခရီးဖြစ်၍ တကူးတက ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရန် အခက်အခဲရှိသောကြောင့် ဒေးစွန်ပါသို့ အလာနည်းခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ယာဉ်ရှိသူများသာ ဒေးစွန်ပါသို့ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်လေ့ ရှိကြသည်။

ဒေးစွန်ပါသာသနာ့နယ်မြေသည် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ အထက်လမ်းတက်လမ်းနိုင်ရန် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရာနယ်မြေ သို့က်ပေါက်

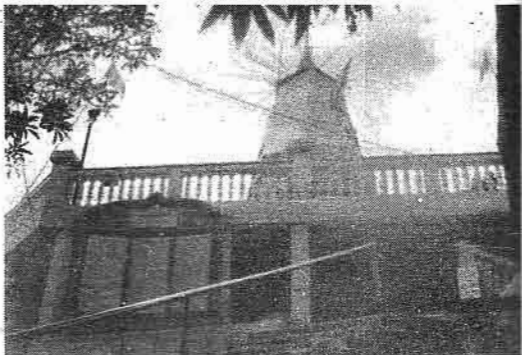
သင်္ကြန်ကာလ ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်မြတ်ကြီးသို့
စာရေးသူတို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က
ငြင်းဆင်ပါးဖျာများဖြင့် ဖုံးအုပ်ရပုံ

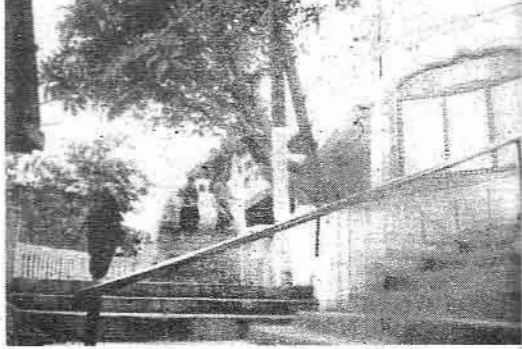
သိုက်နန်းများ တည်ရှိရာ နွားတောင်အား
အဝေးမှ တွေ့ရပုံ

စုဝေးရာ သာသနာ့နယ်မြေ၊ ရသေ့ ရဟန်းတော်များ ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများရာနယ်မြေဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်အပေါင်းတို့ လာရောက်ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုများ ရှိသောကြောင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရောက်ကြမည့် ရသေ့၊ ရဟန်းတို့နှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ယောဂီဝတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့လည်း လာရောက် အားထုတ်ကြကြောင်းကို တွေ့ရသည်။

စာရေးသူ၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ဒိုက်ဦးမြို့၌ နေထိုင်ရာမှ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုဒဏ်ကြောင့် ဒိုက်ဦးမြို့ မီး

တီးချဲ့တည်ဆောက်ထားသော ရင်ပြင်တော်နှင့်
စေတီတော်အား ဖူးတွေ့ရပုံ

စေတီတော်အတက် လှေကားနှစ်စင်းနှင့်
ကျောက်စာအား တွေ့ရပုံ

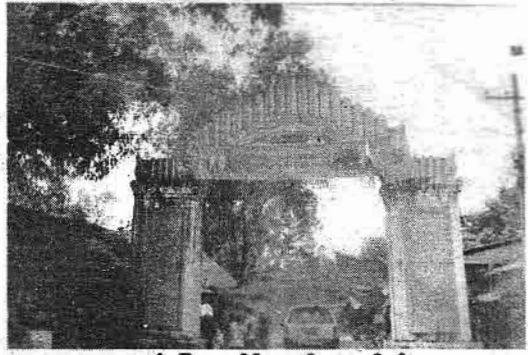
လောင်ကျွမ်းရာ မင်းလမ်းရှိနေအိမ် မီးထဲပါသွားပြီးနောက် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့၌ ကျားသင်္ကန်းတိုက်ကို ဖွင့်လှစ်၍ အခြေတကျ နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ဇာတိမြေ ဒိုက်ဦးမြို့သို့ မကြာခဏ ဆွေမျိုးများထံ အလည်အပတ် သွားလေ့ရှိရာ ဒေးစွန်ပါသို့ လည်း မပျက်မကွက် ဝင်ရောက်ဖူးမြော်လေ့ရှိသောကြောင့် စာရေးသူ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် ဒေးစွန်ပါဘုရားနှင့် အလွန်ပင် နီးစပ်ခဲ့သည်။

စာရေးသူသည် အလယ်တန်းပညာ၊ အထက်တန်းပညာ သင်နေစဉ်ကပင် မိဘများ၏ သင်္ကန်းလုပ်ငန်း၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ သင်္ကန်းဖြတ်၊ သင်္ကန်းဆေးဆိုးခြင်း အလုပ်အပြင် နယ်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့်လည်း ဆက်သွယ်သော လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ခဲ့ရသည်။ သားအကြီးဆုံးဖြစ်၍လည်း မိဘများသည် အောက်သက်ကျေးအောင်၊ အလုပ်ကျွမ်းကျင်အောင် လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ပဲခူးမြို့ ဈေးအတွင်းရှိ ဦးဘသန်း သင်္ကန်းဆိုင်၊ ဖောင်တော်သီရိ သင်္ကန်းဆိုင်၊ ဒိုက်ဦးမြို့ ဘူတာလမ်းရှိ ဆရာဦးစော သင်္ကန်းဆိုင်များသို့လည်း ဝါဆို၊ ကထိန်သင်္ကန်းရာသီအကုန်၌ စာရင်းသွားရောက်ရှင်းခြင်းကို စာရေးသူ သွားရောက် လုပ်ကိုင်ရသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းဘေး ဝမ်းဘဲအင်းရှာရုံ
ဒေးစွန်ပါမှခပ်အား တော့ရုပ်

တောင်ခြေရောက်နီး ဒုတိယအဝင်မှခပ်ဝ

ထိုစဉ်က စာရေးသူတို့ ကျားသင်္ကန်းတိုက်၌ ဦးလေး
သောင်းဆိုသူရှိရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စာရေးသူ မိဘနှစ်ပါး၏
ကြည်ညိုစားဖူးမှု ခံရသူ ဖြစ်လေရာ ငွေကြေးကိစ္စမှစ၍
အတွင်းရေးကိစ္စများကို မန်နေဂျာပမာ ဆောင်ရွက်ပေးနေသူ
ဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးလည်းတော်၍ စာရေးသူတို့က ဦးလေး
သောင်းဟု တလေးတစားခေါ်ကြရသည်။

စာရေးသူ ဇိုက်ဦး၊ ပဲခူး၊ ညောင်လေးပင်မြို့များသို့
စာရေးရင်းရန် သွားရောက်သည့် ခရီးစဉ်၌ ဦးလေးသောင်းက
အိပ်ယာ ဆလွန်းကားကိုမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ ထို
ခရီးစဉ်၌ စာရေးသူနှင့် ဦးလေးသောင်း နှစ်ယောက်တည်း
ဖြစ်သောကြောင့် ပဲခူး ရွှေမော်မောဘုရား၊ ဒေးစွန်ပါဘုရား
များသို့ မလွဲမသွေ ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ကြ၍ ဒေးစွန်ပါသို့ တစ်
နှစ် နှစ်ခေါက်ခန့် ပုံမှန်ရောက်ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေးစွန်ပါဘုရားသည် စာရေးသူ၏ ဆွေ
ဘုရား မျိုးဘုရားပမာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

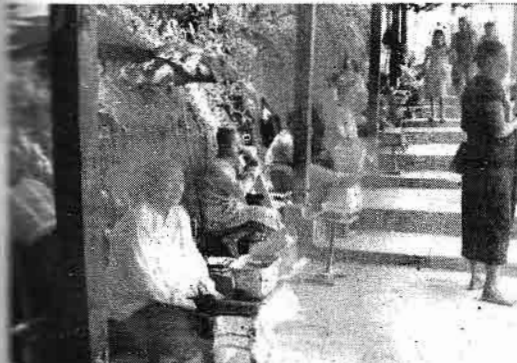
ဒေးစွန်ပါဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူအနေနှင့်
အမှန်စင်စရာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ စာရေးသူ၏မိခင်
ဒေါ်ကျွင်ရွှေ၌ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ တစ်ဦးရှိသည်။ အမည်မှာ
ဦးအောင်သိန်း ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်သိန်းသည် ပြွန်တန်ဆာ၊
ညောင်လေးပင် ဒေသ၌ အလွန်နာမည်ကြီးသောသူတစ်ဦး

ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ဖဆပလ ခေတ်ဦး
ကာလ၌ ဦးအောင်သိန်းသည် ပြွန်တန်ဆာမြို့ ညောင်လေး
ပင်၊ ဇိုက်ဦးမြို့များ၌ ဝက်သတ်လိုင်စင်ရသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ငွေကြေးအလွန်ချမ်းသာခဲ့သည်။

ထိုဒေသရှိ လူဆိုး-လူမိုက်တို့သည် ဦးအောင်သိန်း၏
ဩဇာကို နှာခံကြရသည်။ တပည့်လူမိုက်ခေါင်းဆောင်များ
ကလည်း အတော်လက်ယဉ်လှသည်။ ဦးအောင်သိန်း ငြိုငြင်
သူမှန်သမျှကို ဆုံးမပေးတတ်ကြသည်။ ထိုဒေသ လူမိုက်
လောကသားအပေါင်း၏ ဘုရင်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ငွေလည်းချမ်းသာ၊ လက်ကလည်းဖွာ၍ တမည့်
အတော်များသည်။ မိန်းမလည်း အတော်ရွှပ်သည်။ တစ်ရွာ
တစ်ယောက် တော်ကောက်ပြီး အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်
ထားနိုင်၍လည်း မိန်းမ အတော်ပေါသည်။ ဝက်သတ်လိုင်စင်
ရသူဖြစ်၍ နေအိမ်အနီး၌ပင် ဝက်သတ်ရုံကို တည်ဆောက်
ထားပြီး နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဝက်အကောင်ပေါင်းများစွာကို သတ်
၍ စီးပွားတိုးတက်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဝက်သတ်ရုံမှ ဝက်ကြီးတစ်ကောင်
သည် ဝက်သတ်သူများ၏ လှံချက်မှ လွတ်ထွက်လာပြီး
ဦးအောင်သိန်းနေထိုင်ရာ အိမ်ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ အသက်လှ
ပြေးလာသည်။ ဝက်ကြီး၏နောက်မှ ဝက်သတ်သမားတစ်စု
ကလည်း လှံတံကိုင်ကာ ငြာသံပေး၍ လိုက်လာကြသည်။

ဒေးစွန်ပါ စောင်းတန်းတစ်လျှောက်၌
သီလရှင်များ အလှူခံနေပုံ

ဦးကြိုင်၊ ဦးသိုင်း ဝိဇ္ဇာနတ်ခန်း

ဆံတော်ရှင် ဒေးဗွန်ပါစေတီဝတ်မြတ်ကြီး အတက်မှတ်ဦး

ထိုအချိန်၌ ဦးအောင်သိန်းသည် နေအိမ်ဝရန်တာ၌ တပည့်လူမိုက်အပေါင်းနှင့် အရက်သေစာ သောက်စားလိုက်၊ ဝက်ကလီစာအစုံကို အမြည်းလုပ်စားလိုက်နှင့် အသူရကယ် စည်းစိမ် ခံစားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဝက်သတ်ရုံဘက်မှ ဝက် သတ်သမားတို့ ငြာသံပေး၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြေးလာသည်ကို ဦးအောင်သိန်း မြင်မိလေသောအခါ ဦးအောင်သိန်းသည် အိမ်ဝရန်တာလက်ရန်းမှ အိမ်အောက်မြေပြင်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဆူညံ ဆူညံနဲ့” ဟု မာန်မဲလိုက်သောအခါ . . .

“ဆရာကြီး၊ သတ်မယ့်ဆဲဆဲ ဝက်မကြီး လွတ်သွားလို့ လိုက်ဖမ်းကြတာ၊ ဆရာကြီးအိမ်အောက်ကို ဝင်ပြေးသွား တယ်”

ဦးအောင်သိန်း၏ နေအိမ်သည် ခြေတံရှည်အိမ်ဖြစ်ရာ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်လေသည်။ ဦးအောင်သိန်းသည် ဝက်သတ်သမား တပည့်၏လက်ထဲမှ လှံတံအား ဆွဲယူလိုက် ပြီး အိမ်အောက်သို့ အပြေးဝင်ရောက်သွားသည်။ ဦးအောင် သိန်းသည် ရှမ်းဘောင်းဘီ ဝတ်လေ့ဝတ်ထရှိသူဖြစ်ပြီး အရပ် အမောင်းမှာလည်း အတော်မြင့်၍ လှံတံကိုချိန်၍ အိမ် အောက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ သေဘေးကိုလှူ၍ ပြေးလာသော ဝက်မကြီးသည် လွတ်လမ်းမရှိတော့ပေ။

ဦးအောင်သိန်းနေအိမ် နောက်ဘက်သို့ မရောက်မီ ထွက်ပြေးလာသော ဝက်မကြီးကို နံနက်နေရောင်ဖြင့် မြင် လိုက်ရာ ဝက်မကြီးသည် ဦးအောင်သိန်းကို အသနားခံသော အကြည့်နှင့် ကြည့်နေရုံသာမက မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှလည်း မျက်ရည်တို့သည် သွယ်တန်း၍ စီးကျလာနေသည်ကို ဦးအောင်သိန်း တွေ့ရလေသည်။ ဝက်သတ်လုပ်ငန်း အတွေ့ အကြုံ များစွာရှိသည့် ဦးအောင်သိန်းသည် ဝက်မကြီးအား စူးစမ်း၍ တစ်ကိုယ်လုံးကိုခြုံ၍ ကြည့်မိသောအခါ ဇီး(ကိုယ် ဝန်) ရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဦးအောင်သိန်းသည် မျက်ရည်အသွယ်သွယ်ဖြင့် အသနားခံနေရာသော ကိုယ်ဝန်သည် ဝက်မကြီး၏ အဖြစ် ကို မြင်မိလေသောအခါ စိတ်အတွင်း၌ အသိတရားတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ မိမိ လုပ်နေသော အကုသိုလ် အလုပ်များအပေါ် ကြောက်ရွံ့သော နောင်တ တရားရသော အသိစိတ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပေါ်လာကာ ဝက်မကြီးအား ထိုးရန်ချိန်ရွယ်ထားသော လှံအား မြေပြင်သို့ ထိုးစိုက်ပြီး နောက် အိမ်အောက်မှ ထွက်ခဲ့ကာ အနီး၌ရှိသော ဝက်သတ် သမားများနှင့် အရက်အတူသောက်နေသော တပည့်လူမိုက် အပေါင်းတို့အား . . .

“အိမ်အောက်က ဝက်မကြီးရော၊ မသတ်ရသေးတဲ့ ဝက်တွေရော အားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဘေးမဲ့လွတ်ပေး ကြ”

မတ်စောက်လှသော အုတ်လှေကားအတက်

စေတီတော် မရောက်မီ ဗုဒ္ဓတော်ရသော ဆုတောင်းပြည့် အောင်တော်မူစေတီ

ဟု ပြောရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အပြေးသွားကာ ဆရာတော်ထံ၌ ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်လေတော့သည်။

ဝက်သတ်လုပ်ငန်းကိုလည်း လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်သလို မိမိ တော်ကောက်ထားသည့် မိန်းကလေးများကိုလည်း ထိုက်သင့်သော ရွှေငွေများ ထောက်ပံ့၍ မိဘဆွေမျိုးများထံ ပြန်အပ်လေသည်။ မိမိပျော်မွေ့ခဲ့သော လူမိုက်တပည့်အပေါင်းအားလည်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ၍ အမိုက်ဇာတ် သိမ်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ အမိုက်ဇာတ်သိမ်းပြီးသော် ဦးအောင်သိန်းသည် ဒေးစွန်ပါဘုရားသို့ တစ်ပါးတည်းကြွရောက်ကာ တောင်ပေါ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ဒေးစွန်ပါဘုရားသို့

ကမ္ဘည်းစာများကို အနီးကပ် ဖတ်ရှုရပုံ

ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ထိုအခါမှစ၍ အကုသိုလ်အပေါင်း ကျူးလွန်ထားသော ဦးအောင်သိန်းနှင့် ဒေးစွန်ပါသာသနာ့နယ်မြေ မြတ်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့လေတော့သည်။

ဦးအောင်သိန်းသည် ငယ်စဉ်ကစ၍ အပျော်အပါးဖက်၍ ကုသိုလ်ရေး မလုပ်ခဲ့ရာမှ အကျွတ်တရားရပြီး ရဟန်းဝတ်လေသောအခါ ဝိပဿနာ အားထုတ်ပုံနည်းလည်း မသိ၊ သမထကျင့်ကြံအားထုတ်ပုံလည်း မတတ်၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကိုပင် မရွတ်ပွားတတ်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားက ပုတီးတစ်ကုံးစွန့်၍ အရဟံဂုဏ်တော်ကိုလည်းကောင်း၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟူသော လက္ခဏာရေး သုံးပါးကိုလည်းကောင်း ရွတ်ပွား၍ ပုတီးစိပ်သင်ပေးခဲ့ရာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်အရွယ်၌ အရဟံဂုဏ်တော် ရွတ်ပွားပုတီးစိပ်ရင်း ဒေးစွန်ပါတောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ဒေးစွန်ပါတောင်မြတ်သည် အကုသိုလ်တရားများလှသော ဦးအောင်သိန်းအား ရောက်ရောက်ချင်းညှဉ်ပင် တန်ခိုးပြခဲ့လေသည်။ ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်နေသော ဦးအောင်သိန်းသည် စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်၌ တစ်ပါးတည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်အား အာရုံပြုနေစဉ် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန် မှောင်အတိဖုံးနေသော လကွယ်ညအချိန်၌ ဒေးစွန်ပါတောင်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ခါလာသည်ကို ဦးအောင်သိန်းအာရုံ၌ သိရှိခဲ့စားလိုက်ရသည်။

သင့်ငှါ ခုနစ် မြေခဲခဲ့သော ငှက်ပျောဖူးစေတီငယ်

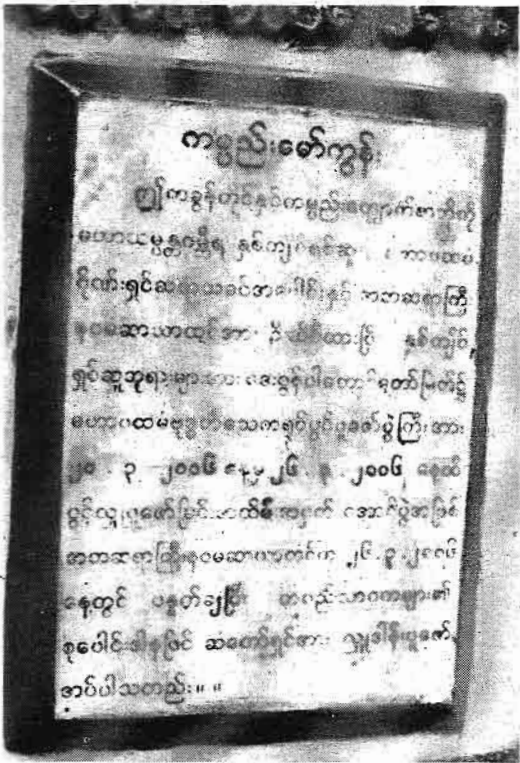
ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ရင်သီဝလီရဟန္တာ မထေရ်မြတ်

အစပိုင်း၌ ဦးအောင်သိန်းအနေနှင့် မြေငလျင်လှုပ်သည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ အချိန်တော်တော်ကြာ ဆက်တိုက် တောင်တော်လှုပ်ခါလာသောအခါ ဦးအောင်သိန်းအသိ၌ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်းမဟုတ်၊ တောင်တော်အနေနှင့်သာ လှုပ်ခါနေကြောင်း စိတ်အာရုံ၌ သိလာသည်။ ဦးအောင်သိန်းသည် အတော်ပြင်းပြင်း လှုပ်ခါလာကြောင်း အာရုံ၌ သိလာရသောအခါ နှုတ်မှ . . .

“ဘုရားတပည့်တော်သည် ဘဝတစ်သက်တာ၌ မကောင်းမှု အကုသိုလ်အလုပ်များနှင့်သာ မွေ့လျော်ခဲ့ပါသည် ဘုရား၊ ယခုအချိန်အခါမှစ၍ ဘုရားတပည့်တော်သည် မကောင်းမှု အကုသိုလ်အလုပ်များကိုစွန့်၍ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကိုသာ ပြုပါတော့မည် ဘုရား။

ထိုမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဤတောင်တော်မြတ်သည် ဘုရားတပည့်တော်အား တောင်တော်လှုပ်ခါချခြင်းမှ ရပ်တော်မူပါဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော်သည် သေတစ်ပန် သက်တဆုံး ကိုးပါးသီလကို အမြဲတည်ဆောက်ပါမည် ဘုရား၊ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်အား ကြုံတွေ့နေရသော တောင်တော်လှုပ်ခါမှုမှ ကင်းဝေးရပါလို၏ ဘုရား”

ညတိတ်ဆိတ်ချိန်ကာလ ဦးအောင်သိန်း၏ သစ္စာစကားသံသည် ဟိန်း၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာရာ ဒေးစွန်ပါ တောင်တော်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင် သစ်တောများ၊ တောတောင်များအတွင်းမှ တော်လည်းသံကြီးသည် ကြောက်

ကောင်းမှုကမ္မည်း မော်ကွန်းကျောက်စာ

ဒေးစွန်ပါ ဆံတော်ရှင်စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သပိုင်းကျောက်စာ

ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ သိကြားမင်းရုပ်တု

သံတော်ရှင် ပင့်ဆောင်ခဲ့သော ဆရာရသေ့ပုံ

ဒေးစွန်ပါ မထိကုဏ္ဍလ သိုက်ချုပ်ဘိုးဘိုးကြီး

မက်ဖွယ်ရာ မြည်ဟည်းလာကာ တောင်တော်လှုပ်ခါမှုလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်ကို ဦးအောင်သိန်း ခံစား သိရှိရလေတော့သည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါမှစ၍ ဦးအောင်သိန်းသည် ဒေးစွန် ပါဘုရားထံမှောက်၌လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွှေစွန်ပါ၊ မြစွန်ပါ၊ ကျိုက်စွန်ပါ စေတီများ၌ ရဟန်းဝတ်နှင့်လည်း ကောင်း၊ ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ဖြင့်လည်းကောင်း ရက်ရှည်လ များ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေလေသည်။

နောက်ပိုင်း ကာလများ၌ ဦးအောင်သိန်းသည် ပုပ္ဖား တောင်ကလပ်၊ မုံရွာ ဖိုလ်ဝင်တောင်၊ ကျိုတ်ထီးရိုးတောင်၊ နွားလပို့တောင်တို့၌ လှည့်လည်၍သာ နေတော့သည်။ နေ

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

ဆံတော်ရှင် ပင့်ဆောင်ခဲ့သော ဆရာရသေ့ပုံ ထိုင်ရာ မိသားစုထံသို့ကား ဧည့်သွားဧည့်လာပမာသာ ဝင် ထွက်တတ်သည်။ နောင်အခါ ဦးအောင်သိန်းသည် အတော် ပင် ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီး အကြားအမြင်ရ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အထက်ပါ ဘကြီးဦးအောင်သိန်း၏ ဒေးစွန်ပါနှင့် ဆက်နွယ်သော အဖြစ်အပျက်ကို ဘကြီးဦးအောင်သိန်း ပြော ပြ၍ စာရေးသူ သိရှိခဲ့ရသော်လည်း ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ခဲ့ပေ။ ဒေးစွန်ပါရောက်တိုင်း ဘကြီးဦးအောင်သိန်းကို သတိရလျက် ရှိပေတော့သည်။ ဘကြီးဦးအောင်သိန်းကား လောက၌မရှိ တော့ပြီ။ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်နှင့် ဒေးစွန်ပါသာသနာ့နယ် မြေကား ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်၍ စာရေးသူအနေနှင့် ဒေးစွန်ပါ ရောက်တိုင်း ဘကြီးဦးအောင်သိန်းကို အမှတ်ရနေမိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဒေးစွန်ပါဘုရားသို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ ငါးနှစ်ကျော် မြောက်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ၂၀၁၃ ခုနှစ် သင်္ကြန်ရက်၌ စာရေး သူ တရားစခန်း မဝင်ဖြစ်သောကြောင့် ညဲဖြစ်သူ မိုးတင့် ဒုလ္လဘတရားစခန်းရှိရာ အောင်စကြာကျောင်း (ဒေးစွန်ပါ သာသနာ့နယ်မြေ) ရှိရာသို့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့၌ ဆွမ်းဆက် ကပ်ရန် ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ဒုလ္လဘရဟန်းများအား ဆွမ်းလောင်းလှူပြီးလျှင် စာရေးသူနှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့သည် ဒေးစွန်ပါစေတီတော်၌

ရှင်ဥပက္ကတ္တ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ပုံတော်

တောင်ခြေရှိ ဦးကြိုင်း ဦးသိုင်း ပိဇ္ဇာနစ်ပါးပုံ

သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ နေ့ရာသီ နေပူရှိန်ကြောင့် အတော်ပင်ပန်းလှသည်။ စာရေးသူတို့ အသက်အရွယ်မှာ ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်နီးပါး အရွယ်များဖြစ်၍ မြေပြင်ခရီးသွားရသော် မသိသာသော်လည်း တောင်တက်တောင်ဆင်းခရီးမျိုး၌ကား ပင်ပန်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ဒူးနာဝေဒနာရှင်များဖြစ်၍ လှေကားထစ် တက်ခြင်း၊ ဆင်းခြင်း၊ မြေပြင်အတက်အဆင်းပြုလုပ်ခြင်းများ၌ ဒူးမခိုင် သွက်သွက်လက်လက် မသွားနိုင်တော့ပေ။ အသက်အရွယ်အရလည်း မောပန်းသည့် ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ပေ။

စာရေးသူအနေနှင့် ဒေးစွန်ပါစေတီတော်အား ဖူးမြင်လိုသောစိတ်၊ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း ရိုက်ယူလိုသော ပြင်းပြသည့် ဆန္ဒတို့ကြောင့် စောင်းတန်းအဝင် မုခ်ဝမှစ၍ အုတ်လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းကာ စတင်၍တက်ရောက်ကြသည်။ လှေကားထစ် ဆယ်လေးငါးထစ် နင်းကျော်တက်ပြီးနောက် တစ်ခါနား စနစ်ကိုကျင့်သုံး၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ခဲ့ရတော့သည်။

ငယ်စဉ်ဘဝက ဤစောင်းတန်းကို အပြေးအလွှား တက်ခဲ့ဖူးသည်ကို စိတ်အာရုံ၌ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားဆုံးမတော်မူခဲ့သော ဖြစ်ပျက်သဘောကို အာရုံခံရင်း တရားဘာဝနာ ပွားနေမိသည်။

ဒေးစွန်ပါ ဘုရားစောင်းတန်း၏ ထူးခြားချက်မှာ ရှေးယခင်ကာလက အမိုးအကာမရှိ၊ လှေကားထစ်များကို

နင်း၍ တက်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုအခါ၌ သွပ်မိုး ဘုရားစောင်းတန်းကြီးသည် ရင်ပြင်ပေါ် အထိ သွယ်တန်းဆောက်လုပ်ထားပြီး လှေကားတို့မှာလည်း အုတ်အင်္ဂါတေတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထား၍ ဘုရားဖူးအပေါင်းတို့မှာ မပင်မပန်း တက်ရောက်နိုင်ခြင်းသည် လွန်စွာထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒေးစွန်ပါ မုခ်ဝမှ စတင်တက်ရောက်ရာ၌ အလှူဒါန ပြုနိုင်ရန် သီလရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာလေးများနှင့် ရသေ့ဝတ်ယောဂီအပေါင်းတို့၏ အလှူခံကြခြင်းသည် ရှေးယခင်က ထက် ပိုမိုများပြားလာကြောင်း တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ဒေးစွန်ပါ ဘုရားဖူးလာရန် ဆုံးဖြတ်စီစဉ်ထားပြီးပါက တစ်ကျပ်တန် သို့မဟုတ် နှစ်ဆယ့်ငါးပြား (တစ်မတ်) တန်၊ ပြားငါးဆယ်တန် အကြွေတို့ကို ကြိုတင်စုဆောင်းပြီး စောင်းတန်းရှိ အလှူခံ သီလရှင်ဆရာလေးများနှင့် ယောဂီများကို လှူလေ့ရှိသည်။ အရွက်တစ်ရာပါရှိသော တစ်ကျပ်တန် ပိုက်ဆံအုပ်သည် တစ်ဝက်သာသာကုန်တတ်ပြီး နောက်တစ်ခေါက်အတွက် ကျန်တတ်သည်။ ရှေးယခင်ကာလက တစ်ကျပ်တန် တစ်ရွက်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရသောခေတ်ဖြစ်၍ တစ်ကျန်တန်လှူပါက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ကြလေသည်။

ယခုခေတ်အခါ၌ကား ငါးဆယ်တန်၊ တစ်ရာတန်လှူမှ အလှူခံတို့ မျက်နှာရွှင်ပျ ကျေနပ်ကြပြီး တစ်ကျပ်တန်၊

မယ်တော်ပုံတော်

ငါးကျပ်တန် လျှာသော် မျက်နှာမရွှင်ပျနိုင်ကြသောကြောင့် စာရေးသူသည် ငါးဆယ်တန်အုပ်အသစ်ကို ကမ်းနားလမ်းနှင့် မောင်ထော်လေးလမ်းရှိ ဘက်ရှေ့မှ အပိုကြေးပေး၍ လဲယူခဲ့ရသည်။ သီလရှင် ဆရာကြီး၊ ဆရာလေး၊ ယောဂီအပေါင်း တို့အား တစ်ပါး ငါးဆယ်ကျပ် လျှာဒါန်း၍ စောင်းတန်းကို တက်ခဲ့ရာ အရွက်တစ်ရာပါသော ငါးဆယ်တန်အုပ်သည် အလျှံတစ်ဝက်ပင် မလျှာလိုက်ဘဲ လက်ကျန်မရှိ ကုန်စင် သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူ အထက်၌ ရေးခဲ့သလို ဒေးစွန် ပါ၌ အလျှံပုဂ္ဂိုလ် အရေအတွက်သည် ငွေယခင်ကာလက ထက် သုံးလေးဆမက တိုးနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အလျှာဒါန ပြုသူတို့အနေနှင့်ကား များများလျှာရ၍ ကုသိုလ် များများရကာ နတ်ပြည် နတ်ရွာ၌ ဘုံပေါက်မည့်ကိန်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်

ဒေးစွန်ပါ သာသနာနယ်မြေသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ရှင်၏ ထေရဝါဒ သာသနာတော်ထွန်းကာရာ နယ်မြေဖြစ် သလို မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကျင့်ကြံအားထုတ် ထွက်ရပ်နန်းမြန်းရာ အရပ်လည်းဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် နောင် ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာ တော်အတွက် ရည်စူး၍ လျှာဒါန်းထားသော ရတနာသိုက် ပေါင်းစုံ တည်ရာနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် မယ်တော်၊ ဘိုးတော်နတ်များ စံမြန်းရာဒေသ လည်း ဖြစ်ပေရာ ဒေးစွန်ပါဘုရား အတက်စောင်းတန်းတစ် လျှောက်တွင် သက်ဆိုင်ရာ နတ်နန်းများ၊ နတ်ရုပ်တုများကို အုန်းငှက်ပျောပွဲများ၊ ပန်းဆီမီးများ ထွန်းညှိပူဇော် ပသလျက် တွေ့ရလေသည်။

ဒေးစွန်ပါဘုရားသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ပါက အဝင် မှခံဦးသုံးတန်ကို ဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ပထမမှခံဦးမှာ ရန်ကုန် - မန္တလေး ကားလမ်းမပေါ်ရှိ ဝမ်းဘဲအင်းရွာရှိ နတ်မင်းနှစ်ပါး ပုံတော်နှင့် အုတ်တိုင် နှစ်တိုင်အထက်၌ သံပန်းနှင့် တင့်တယ် စွာ ပြုလုပ်ထားသော မှခံဦးဖြစ်သည်။ ထိုမှခံဦးမှ အတွင်း ဘက်သို့ နှစ်မိုင်ကျော် သုံးမိုင်ခန့် ဝင်ရောက်ခဲ့သော် “ဒေးစွန် ပါတောင်မြတ်” ဟူသော ကမ္မည်းထိုးထားသည့် အုတ်မှခံဦး ကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ထိုမှခံဦးအနီးမှစ၍ ဒေးစွန်ပါနယ်မြေ ရှိ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် သက်ဆိုင်သောနတ်နန်း များကို စတင်မြင်တွေ့ရလေသည်။

ပထမဦးစွာ “ဒေးစွန်ပါသာသနာပြု နတ်ဝိဇ္ဇာဦးကြိုင်၊ ဦးသိုင်း” ဟူသော နတ်နန်းကို စတင်တွေ့ရလေသည်။ စီးတော်ကျား နှစ်ကောင်အလယ်၌ ဦးကြိုင်နှင့် ဦးသိုင်း နတ် နှစ်ပါး၏ ရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။ ထိုနတ်နန်းသို့မရောက်မီ ပဲခူးမယ်တော်ကြီးဟု အမည်တပ်ထားသော အုတ်တိုက်နတ်

နန်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နတ်နန်းအတွင်း၌ ပဲခူး ဟံသာ ဝတီနယ်၌သာမက မွန်ပြည်နယ်အတွင်း၌ပင် ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်သူများလှသော ပဲခူးမယ်တော်အား ကျွဲချိုခေါင်းဆောင်း နှင့် တွေ့ရလေသည်။

စာရေးသူသည် ဒေးစွန်ပါဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အနေနှင့် ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ဖူးမြော်သလို ခံစားနိုင်ရန် ရေးသားတင်ပြရာတွင် စေတီတော်ပတ်ဝန်းကျင် ၌ ဖြစ်တည်နေသော အရာရာတိုင်းအား အသေးစိတ်ရေး သားခြင်းဖြစ်၍ မြင်တွေ့ရသမျှကို မှတ်တမ်းပြုစုရခြင်းကြောင့် စောင်းတန်းတစ်လျှောက် တွေ့ရ မြင်ရသမျှအား အသေးစိတ် ရေးသားဖော်ပြမည် ဖြစ်သောကြောင့် သည်းခံစိတ်ရှည်စွာ ဖတ်ရှုပါရန် လေးစားစွာ တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

စာရေးသူ အထက်၌ ဖော်ပြသကဲ့သို့ စောင်းတန်း လှေကားထစ်များကို တဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာရာ ခရီး အတော်ပေါက်လာသောအခါ လက်ယာဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ ရှမ်းအိုးစည်သံကို ကြားရလေသည်။ စာရေးသူတို့ စောင်းတန်းရှိ အုတ်ခုံ၌ ခေတ္တနားနေရင်း ရှမ်း အိုးစည်သံကြားရာ တောင်ကုန်းအထက်သို့ လှမ်းကြည့်လေ သောအခါ စေတီငယ်တစ်ဆူကို ဖူးမြော်ရသလို လူအတော် များများလည်း မထင်မရှား သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုတောင်တော်ကား နွားဝှေ့တောင်ဟု သိရ သည်။ သိုက်တူးတောင်ဟုလည်း ခေါ်သည်။

ထိုတောင်သည် ဤဒေသ၌ ထူးခြားသော တောင် တော်မြတ် ဖြစ်သည်။ ထိုတောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ရပ်များ စွာရှိခဲ့သည်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံသူများလည်း ရှိသည်။ အလွန် ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းများလည်းရှိခဲ့သည်။ ထိုတောင်၌ သိုက်နန်းရှိပြီး သိုက်စောင့်နွားကြီး၏ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကြောင်း သည် ဤဒေသ၌ နေထိုင်ကြသူတို့အတွက် ဂမ္ဘီရဇာတ်လမ်း များပင် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း နွားဝှေ့တောင်ထက်ဆီမှ ရှမ်းအိုးစည်သံ၊ လင်းကွင်းသံတို့ ညနေအောင် ကြားရလေပြီ။ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လာပြီးပူဇော်ပသကြလေသလားဟု စာရေးသူ ငေးနေမိသည်။ ငယ်စဉ်က စာရေးသူသည် အနီးဝန်းကျင်ရှိ တောင်တော်တချို့သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် ဘကြီး ဦးအောင်သိန်းနှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေစေတီ၊ နွားဝှေ့တောင်၊ အောင်စကြာ စသည့် ဒေသရှိ စေတီများကို မှတ်မိသော်လည်း ကျန်နေရာများကို ကား မမှတ်မိတော့ပေ။ စာရေးသူတို့ ရှမ်းအိုးစည်သံ နားထောင်ရင်း အမောပြေသောအခါ ဒေးစွန်ပါဘုရား စောင်းတန်းရှိ အုတ်လှေကား ထစ်များကို တစ်ထစ်ချင်း လှမ်း၍ တက်ခဲ့ကြသည်။ နားလိုက် တက်လိုက်နှင့် အတော် ခရီးပေါက်လာသောအခါ နတ်နန်းများကို တွေ့ရလေသည်။

ပထမဆုံးတွေ့ရသော နန်းကား ပုပ္ဖားတောင်ကလပ် ပုံတော်ကို နောက်ခံထား၍ အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးဘိုးအောင် စသည့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ရုပ်တုများဖြင့် ပူဇော်ထားသည့် ဝိဇ္ဇာဓာတ်ခန်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမှလွန်သော် “မွန်ဘုရင်မ ရှင်စောပု” မယ်တော်နတ်နန်းဖြစ်သည်။ ထိုနတ်နန်းနှင့် ကပ်လျက်၌ “မလှရင်သိုက်နန်း” အမည်ရှိ နတ်နန်းနှင့် သိုက်စောင့်မယ်တော် နှစ်ပါး၏ ရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။

ထိုမှဆက်၍ တက်ရောက်ခဲ့ရာ ပဲခူးမယ်တော်နှင့် သားတော်နှစ်ပါး ဓာတ်နန်းကို ရောက်လေသည်။ ပဲခူးမယ်တော်နှင့် သားတော်နှစ်ပါးရုပ်တုကို တွေ့မြင်ရသည်။ အထက်ဆက်၍ တက်သောအခါ “ယက္ခမယ်တော် ကလျာဝဏ္ဏပပ” နတ်နန်းကို တွေ့ရပြီး ထိုနတ်နန်းအလွန်၌ ဆုတောင်းပြည့်အောင်တော်မူစေတီကို ဖူးမြော်ရလေသည်။

စာရေးသူအထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒေးစွန်ပါနယ်မြေသည် သိုက်နန်းများတည်ရာအရပ်ဖြစ်သလို မြင်အပ်မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်း၏ ကျင်လည်ရာအရပ်၊ တရားဓမ္မအားထုတ်ရာအရပ်ဖြစ်၍ ဤစောင်းတန်းတစ်လျှောက်၌ ဓာတ်နန်း၊ သိုက်နန်း၊ နတ်နန်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျက်တည်ရှိနေသည်မှာ မထူးဆန်းလှပေ။

ဒေးစွန်ပါနယ်မြေသည် သိုက်နန်းရှင်များ၊ သိုက်ချုပ်ဘိုးတော်၊ မယ်တော်များ၊ နဂါး၊ ယက္ခ၊ ကုမ္မဏ်များ စသည် ဂမ္ဘီရဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ နေထိုင်ကျက်စားရာ အရပ်ဖြစ်၍ ဘုရားဖူးတို့အနေဖြင့် အထူးသတိပြုရမည့် အရပ်ဖြစ်သည်။ အနေအထိုင် အပြောအဆို ဆင်ခြင်ရန် အထူးလိုအပ်လှပေသည်။ မတောင်းမပန် မဆင်မခြင် ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ်စွန့်သူ တစ်ယောက် သတိလစ် မေ့မြောသွားဖူးသည်ကို စာရေးသူငယ်စဉ် ဘုရားဖူးရောက်စဉ်က တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနည်းတူ ဖူးဖူးရှူးရှူးနှင့် နှုတ်သရမ်းခွဲသော အရက်သမားတစ်ယောက် တောင်အဆင်း၌ ခြေချော်ကျ၍ ခေါင်းပေါက်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

လေးလေးစားစား ဘုရားဖူးလာသူများကိုကား မမြင်အပ်၊ မြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်တို့က မနှောင့်ယှက်ကြရုံသာမက ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှစ်သက်သဘောကျခဲ့သော် အဖိုးတန်ရတနာများ စွန့်ကြဲ၍ ရခဲ့သောသူများ ရှိဖူးကြောင်းကိုလည်း ကြားဖူးခဲ့သည်။ ဒေးစွန်ပါသို့ အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့သော စာရေးသူအနေနှင့်ကား မည်သည့်ရတနာပစ္စည်းမှ မရခဲ့သလို မည်သည့် အနှောင့်အယှက်နှင့်မှလည်း မကြုံခဲ့ရပေ။

သို့သော်လည်း ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်မြတ်အား ဖူးမြော်ရသောအခါ စိတ်အာရုံ၌ ကြည်နူးမှု ကြည်ညိုသဒ္ဓါ တရားများ ဖြစ်ပေါ်ကာ စိတ်ချမ်းသာသုခနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

နတ်နန်း၊ ဓာတ်နန်း၊ သိုက်နန်းများကိုလွန်၍ စေတီတော်တည်ရှိရာ တောင်ထိပ်လှေကားများထံသို့ ရောက်လေသောအခါ စာရေးသူ အလွန်ပင် အံ့ဩမိလေသည်။ ယခင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရောက်စဉ်က စေတီတော်၏ရင်ပြင်သည် အတော်ပင်ကျဉ်းကျပ်လှသည်။ ယခုအခါ၌ကား စေတီတော်၏ ရင်ပြင်သည် တိုးချဲ့တည်ဆောက်ထားပြီး ရင်ပြင်တော်သို့ အတက်လှေကားနှစ်စင်းမှာလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် အဆင်ပြေလှသည်။ လှေကားတစ်စင်း၏ လက်ရန်းမှာ အုတ်လက်ရန်းဖြစ်သော်လည်း ကျန်တစ်စင်း၏ လက်ရန်းမှာ စတီးလက်ရန်းဖြစ်လေသည်။

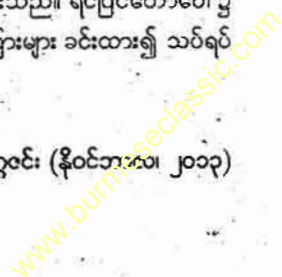
စေတီတော်၏ ရင်ပြင်အား ကွန်ကရစ်တိုင်များ ထောက်၍ အတော်ပင်ကျယ်အောင် တိုးချဲ့တည်ဆောက်ထား၍ ဘုရားဖူးများအနေနှင့် ယခင်ကာလများကလို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေရာမလိုဘဲ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း သက်သောင့်သက်သာ ဘုရားဖူးနိုင်ကြပေပြီ။

စာရေးသူ ဒေးစွန်ပါသို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ မည်မျှကြာသွားပြီကို ဤရင်ပြင်တော် တိုးချဲ့တည်ဆောက်ခြင်းအား မသိရှိခြင်းက သက်သေပြုနေသည်။

စာရေးသူ အားခဲ၍ ဒေးစွန်ပါတောင်တော်ကို တက်ရောက်ပြီးနောက် စေတီတော်မြတ်အား အားပါးတရ ဖူးမြော်ရန် အားခဲခဲ့သော်လည်း ဆန္ဒက မပြည့်ဝခဲ့ပေ။ ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်မြတ်ကြီးအား လုံးဝော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူရန် ဝါးငြမ်းများဆင်ပြီး ဝါးဖျာချပ်များ ကာရံထားသောကြောင့် ယခင်ဖူးမြော်ခဲ့ဖူးသော ပုံတော်အား ရည်မှန်းကာ အာရုံပြုပူဇော်ခဲ့ရပေတော့သည်။

စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် စေတီတော်အား လက်ယာရစ်ပူဇော်ပြီး ပထမဦးဆုံး ၅. ၈. ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က ရေးထိုးပူဇော်ထားသော ဒေးစွန်ပါ ဘုရားသမိုင်း ကျောက်စာအား ဓာတ်ပုံရိုက်ပူဇော်ခဲ့ရသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ကြေးဆင်းတုများနှင့်အတူ ရှင်သီဝလီရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး၏ ကြေးပုံတော်ကို ဦးချက်တော့ခဲ့ရသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး၏ ပုံတော်ကိုလည်း ကန်တော့ပွဲများအလယ်၌ သပ္ပာယ်စွာ ဖူးခဲ့ရသည်။ သိကြားမင်းရုပ်တု၊ ရသေ့ကြီး၏ရုပ်တုများကိုလည်း လက်ရာမြောက်စွာ တွေ့ရသည်။ ၁၃၄၉ ခုနှစ် ငလျင်ကြောင့် မြေခဲခဲ့ရသော စေတီတော်၏ ငှက်ပျောဖူးစေတီကိုလည်း ဖူးမြော်ခဲ့ရသည်။ ရင်ပြင်တော်၌ ယက္ခဘိုးဘိုးကြီးပုံတော်ကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်၏ ရင်ပြင်တော်သည် အောက်ခံ ကွန်ကရစ်တိုင်များထူ၍ ကွန်ကရစ်ရက်မုများဖြင့် တိုးချဲ့ခဲ့ရာ လွန်စွာကျယ်ဝန်းသွားသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ တာရာဇိ ကျောက်ပြားများ၊ ကြွေပြားများ ခင်းထား၍ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသည်။

စောင်းတန်းအတက် ပျားတောင်ကလပ်နှင့် ဝိဇ္ဇာများပုံ

စာရေးသူတို့ ရင်ပြင်တော်ကို လက်ယာရစ် လှည့်ပတ်ပြီးနောက် ရင်ပြင်တော်မှ တောင်ခြေသို့ဆင်းသည့် လမ်းတစ်ခုအား တွေ့ရသည်။ အုတ်လှေတားဖြင့် တည်ဆောက်ထားပြီး စောင်းတန်းမပါ၊ အမိုးမရှိ တောင်ဆင်းလမ်းသည် မတ်တောက်လှသည်။ ထိုလမ်းမှ ဆင်းခဲ့သော် အေးစွန်ပါ သာသနာ့နယ်မြေရှိ အခြားအခြားသော ဘုရားစေတီများရှိရာသို့ ရောက်ရှိနိုင်ပေသည်။ ဒေးစွန်ပါ သာသနာ့နယ်မြေ တောတောင်အနံ့၌ စေတီပေါင်း၊ စခန်းပေါင်းများစွာရှိလေသည်။ ထိုစေတီများအနက် . . .

- (၁) ရွှေစွန်ပါစေတီ
- (၂) မြစွန်ပါစေတီ
- (၃) ကျိုက်စွန်ပါစေတီ
- (၄) ကျောက်ဖျာရွှေစေတီ
- (၅) ကျောက်ထီးစေတီ
- (၆) လေးကျွန်းမာန်အောင်စေတီ
- (၇) မျှော်တော်ယောင်စေတီ
- (၈) အောင်စကြာစေတီ
- (၉) ဗုဒ္ဓစကြာစေတီ
- (၁၀) လောကစကြာစေတီ
- (၁၁) ဗားသိဒ္ဓိရှင်စေတီ
- (၁၂) အောင်သိဒ္ဓိစေတီ
- (၁၃) ဝမုန်းတောင်စေတီ

- (၁၄) ရသေ့တောင်စေတီ
- (၁၅) အင်ကြင်းတောင်စေတီ
- (၁၆) မဟာဗောဓိစေတီ
- (၁၇) ဘော်ကြိုစေတီ
- (၁၈) ရွှေစာရီစေတီ
- (၁၉) မဏိကေသာဆံတော်ရှင်စေတီ

စသည့် စေတီအဆူဆူနှင့် သာသနာ့စခန်း အသွယ်သွယ်ရှိကြောင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ် ရေးသားပူဇော်မှုအရ သိထားခဲ့သည်။ စာရေးသူအနေနှင့်ကား မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျင်ရွှေ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ပြန်တန်ဆာ ဝက်လိုင်စင်သူဌေးဘဝမှ အကျွတ်တရားရ၍ သေတစ်ပန် သက်တဆုံး ကိုးပါးသီလမြကာ သက်သတ်လွတ်ထာဝရစားပြီး

မွန်ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုရှင်တု

ပဲခူး မယ်တော်ရှင်တု

ပဲခူး မယ်တော်နတ်နန်း

ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်သာ ဝတ်ဆင်၍ သူတော်ကောင်းတရား ပွားများအားထုတ်ခဲ့သော ဘကြီးဦးအောင်သိန်းနှင့်အတူ ရွှေစေတီ၊ မြစေတီ၊ အောင်စံကြာစေတီ စသည့်နေရာဒေသ များသို့ ရောက်ဖူးခဲ့သည်ဟု မှတ်သားမိသည်။

နှစ်ပေါင်း လေးငါးဆယ်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အတိအကျ မမှတ်မိတော့ပေ။ ထိုစဉ်က ဘကြီးဦးအောင်သိန်းတို့၊ ရဟန်း တော်တို့၊ ရသေ့သူတော်စင်တို့ ပြောစကားအရ ဒေးစွန်ပါ ဘုရားအစစ်ရှိသေးကြောင်းနှင့် ဖူးထိုက်မှ ဖူးရကြောင်းလည်း ကြားသိခဲ့ရသည်။

ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ် ကိုယ်တွေ့ရေးသား သော ဒေးစွန်ပါ ဘုရားသမိုင်း စာအုပ်၌လည်း ဒေးစွန်ပါ ဘုရားအစစ်ရှိကြောင်းနှင့် ဖူးတွေ့ဖူးသည့်သူများရှိကြောင်း အခိုင်အလုံ ရေးသားထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်း၌ ထပ်မံ ရေးသား တင်ပြရပေမည်။

စာရေးသူ တောင်ဆင်းလမ်းကို ကြည့်နေစဉ် တောင် တက်ရာထိပ်၊ စေတီတော် ရင်ပြင်တော် ရောက်ခါနီး၌ “သိုက် ချုပ်မယ်တော်ကြီးနှင့် အစစ်မတော်များနန်း” ဟူသော နတ် နန်းအဆောင်ကြီးကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ စာရေးသူ အနေနှင့် စာရှုသူများအား ဒေးစွန်ပါစေတီတော် နယ်မြေ တစ်ဝိုက်၌ရှိသော သိထိုက် မြင်ထိုက်သော အကြောင်းအရာ

များကို အပြည့်အစုံ တင်ပြနိုင်ရန် ထိုနန်းဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လေ့လာပြီး ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ ရိုက်ယူခဲ့သည်။

ဒေးစွန်ပါ သာသနာ့နယ်မြေအတွင်း၌ရှိသော သိုက် နန်းရှင်များ၏ ရုပ်ပုံပေါင်းများစွာကို လှပသော၊ အရောင် အဆင်း တောက်ပသော ဝတ်စုံများဆင်မြန်းလျက် ထုလုပ် ကိုးကွယ်ထားသည်မှာ အရေအတွက်အားဖြင့် ဆယ့်ငါးနှစ် ဖျံ ရှိလေမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ သိုက်နန်းရှင် အစစ်မတော် တို့၏ ရုပ်ရည်ရှုပကာမှာ လှပချောမောကြသည်။ တချို့ သိုက် နန်းရှင်တို့က နဂါးရုပ်ပါသော ခေါင်းဆောင်းစည်းပုံများ၊ တချို့ သိုက်နန်းရှင်တို့၏ ဒေါင်းမြီးကွက် အစိမ်းရောင်စည်းပုံခေါင်း ဆောင်းများ၊ တချို့က ခေါင်းဆောင်းမပါ သာမန်ဆံပင်ပုံစံ များနှင့် လှပကြော့ရှင်းသည့်အသွင် ပေါ်လွင်နေသည်။

ပဲခူးမယ်တော်နှင့် သားတော်နှစ်ပါး

မလှရင်နတ်နန်းရှိ သိုက်စောင့်နတ်မယ်တော်နှစ်ပါး

ပဲခူးမယ်တော် ကလျာဝဂ္ဂဗဟု နတ်နန်းရှိ မယ်တော်

www.burmeseclassic.com

သိုက်ချုပ်မယ်တော်ကြီးနှင့် အမတော်နတ်နန်း

မြဲထားသော ပဝါ၊ ရင်စည်းတို့မှာလည်း အစိမ်းရောင်များဖြင့် စိမ်းလန်းတောက်ပနေသည်။ သိုက်နန်းရှင်တစ်ပါးစီ၏ ရှေ့၌ ငှက်ပျော့ပွဲ၊ အုန်းပွဲများနှင့်လည်းကောင်း၊ သောက်ရေခွက်များ ဆက်ကပ်၍လည်းကောင်း ပူဇော်ပသထားကြလေသည်။

ထိုနတ်နန်းရှိ သိုက်နန်းရှင်များအား ကြည့်မြင်ရသော အခါ ဒေးစွန်ပါနယ်မြေ၌ သိုက်နန်းပေါင်းများစွာ တည်ရှိကြောင်း အဆိုသည် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြသလျက် ရှိနေပေသည်။ စာရေးသူတို့ဝယ်စဉ် အပပလ အစိုးရခေတ်ကာလ သိုက်သမိုင်းရှုပ်ရှင်များ ခေတ်စားစဉ်က “ဒေးစွန်ပါ သိုက်သမိုင်း” ဇာတ်ကားကို သွား၍သတိရမိသည်။ မင်းသားမင်းသမီးတို့ကို ကောင်းစွာမမှတ်မိသော်လည်း ဒေးစွန်ပါ ဘုရားအနီး သိုက်ဆရာတို့ သိုက်တူးပုံ၊ ဥစ္စာစောင့်တို့နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်ပုံတို့ကိုကား ပိုးတဝါး မှတ်မိနေသေးသည်။

ယခု သိုက်ချုပ်မယ်တော်နှင့် အစ်မတော်သိုက်နန်းရှင်များ၏ ရုပ်ပုံများကို တွေ့ရလေသောအခါ ဒေးစွန်ပါနယ်မြေ၌ သိုက်ပေါင်းစုံ တည်ရှိလေသည်ဟူသော အဆိုကိုလည်း စာရေးသူ လက်ခံရပေတော့သည်။

စာရေးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း၌ ထိုင်နေရင်း ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်အား အာရုံပြုဦးချကန်တော့ကြသည်။ ရွှေချရန် ဝါးကြမ်းများ၊ သင်ဖြူဖျာများ ကာရံထား၍ မူလစေတီတော်၏ ပုံတော်ကို အာရုံခံ၍ ပူဇော်နေမိသည်။ ဇနီးဖြစ်သူအားလည်း ဒေးစွန်ပါစေတီတော် မြတ်ကြီး၏ ထူးခြားမှုအရပ်ရပ်နှင့် ဒေးစွန်ပါ သာသနာ့နယ်မြေ၏ ဂန္ထိရဆန်ပုံများကို ရှင်းပြနေမိသည်။

ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်သို့ စာရေးသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ စတင်ရောက်ခဲ့ဖူးပြီး ယခုအကြိမ်သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ဖြစ်၍ ဒေးစွန်ပါဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဒေးစွန်ပါ သာသနာ့နယ်မြေ၏ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကိုလည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မသိရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် စာရေးသူအနေနှင့် ဇနီးဖြစ်သူအား အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်း၌ ရှင်းပြနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေးစွန်ပါ စေတီတော်မြတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ရှင်ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရာ စေတီဖြစ်၍ ဆံတော်ရှင်ဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သည်။ ခေတ်သစ်ကာလ၌ တည်ထားသော စေတီတော်လည်း မဟုတ်ပေ။ ရှေးခေတ်ဟောင်း စေတီတော်တစ်ဆူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်၏ မူလဒါယကာမှာ အသကုမ္မာမင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမင်း၏ ခမည်းတော်မှာ သမလမင်းဖြစ်သည်။

စာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက သမလ၊ ဝိမလမင်းညီနောင်နှစ်ပါး၏ သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကို ကြားခဲ့ဖူးပြီး အသားမင်းသားဟူသော ပုံပြင်ရာဇဝင်ဝတ္ထုသည် စာရေးသူတို့ အသိဉာဏ်၌ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်အောင် စွဲနေသော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်သည်။ အသားမင်းသားသည် ဟံသာဝတီထီးနန်းကို အသကုမ္မာမင်း သို့အမည်နှင့် အုပ်စိုးခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဒေးစွန်ပါဘုရားသည် ထိုမင်း၏ ကောင်းမှုတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေးစွန်ပါဘုရား မတည်ထားမီ မဂ္ဂိမဒေသ၌ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး ရှစ်ဝါအရတွင် အရှင်ဂဝံပတိ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီး၏ လျှောက်ထားတောင်းပန်ချက်ဖြင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတိုင်း သထုံပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့သည်။ သထုံပြည်တွင် မင်းနှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားများ၊ ရသေ့များကို မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တရားရေးအေး တိုက်ကျွေးတော်မူလေသည်။

သထုံပြည်သူ ပြည်သားများက မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ အစဉ်ထာဝရ ကိုးကွယ်နိုင်ရန် လျှောက်ထားကြရာ မြတ်စွာ

ကိုးပျိုရှင် နတ်နန်း

ဘုရားရှင်သည် ရသေ့သူတော်စင်များအား “ဆံတော်ဓာတ်
ဒွါတ်များ” ပေးသနားတော်မူပြီးနောက် ပြန်လည်ကြွတော်
မူလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပြန်လည်ကြွတော်မူစဉ် ရေ
ဒွါတ်ကြီးလွှမ်းမိုးနေပြီး ကျောက်ကမူတစ်ခု ပေါ်ထွန်းနေသော
နေရာ၌ ရပ်တော်မူပြီးနောက် . . .

“နောင်အခါ ဤရေပြင်ကျယ်၌ ဒေးမြင်သိန္န၊ ဒေး
သီဟ၊ ဒေးစွမ္မာ စသည့် ကုန်းငါးဆယ့်ခုနစ်ကုန်းတို့ အစဉ်
လိုက်ပေါ်ထွန်းလိမ့်မည်။ ဒေးမြင်သိန္နကုန်း၌ မဟာသာလာ၊
ပုဏ္ဏသာလ ကုန်သည်ညီနောင်အား ငါဘုရား သနားတော်မူ
သော ဆံတော်တို့ကို ဌာပနာပြီးလျှင် စေတီတော်တစ်ဆူ
တည်ထားကိုးကွယ်လိမ့်မည်။ ထို့နောက်တွင် အရှေ့အရပ်မှ
မင်းသားညီနောင်တို့သည် ထိုစေတီအနီးတွင် ဟံသာဝတီ
မည်သော မြို့ကြီးကိုတည်၍ မင်းပြုလိမ့်မည်။ ထိုမင်းတို့၏
အဆက်အနွယ်တို့သည် ငါဘုရား၏ သာသနာကို ကောင်း

သိုက်ချုပ်ကြီး မယ်တော်နတ်နန်းရှိ
သိုက်နန်းရှင်မယ်တော်များ

စွာပြုကြလိမ့်မည်။ ဟံသာဝတီပြည်၏ ပတ်လည်တွင် ၅၇
ဌာနတို့၌ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်ကို ဌာပနာ၍ များစွာသော
စေတီတို့ကို တည်ထားကိုးကွယ်ကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့လျှင်
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဟံသာဝတီပြည်ကြီး ပေါ်ထွန်းလတ္တံ့
ဟူသော ဗျာဒိတ်စကား၊ ဒေးစွမ္မာစေတီ တည်ထားနိုင်
လတ္တံ့”

ဟူသော ဗျာဒိတ်စကား မိန့်မှာတော်မူခဲ့သည်။

နောင်အခါတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ရပ်တော်မူခဲ့သော
ကုန်းနေရာ၌ “ကျိုက်မူထား”ဘွဲ့အမည်ရှိ စေတီတော်တစ်ဆူ
တည်ထား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ “ကျိုက်” ဟူကား ဘုရား
“မူ”ဟူသည်ကား ကုန်းစွန်း၊ “ထား” ဟူသည်ကား ရပ်ဟု
အဓိပ္ပာယ်ရပြီး ဘုရားရပ်တော်မူရာ ကုန်းစွန်း ဟူသော
အဓိပ္ပာယ်ထွက်တော်မူသည်။ ယခုအခါ ရွှေမော်မောစေတီ
ဟု ထင်ရှားသော ဘုရားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဒေးစွန်ပါ ဘုရားကား ရေပြင်ထက်၌ ပေါ်ထွန်းလာ
သော ကုန်း ၅၇ ကုန်းအနက် ဒေးစွန်ပါကုန်း၌ အသကုမ္မာရ
မင်း တည်ထားရာမှ ပေါ်ထွန်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိမလမင်း၏ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသော အသ
ကုမ္မာရမင်းသားသည် မိမိငယ်စဉ်က ကျင်လည်ခဲ့ရာဒေသကို
သတိတရရှိပြီး မိမိကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဒေသ၏ ကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်
စိတ်ဖြစ်ပေါ်၍ ခမည်းတော် သမလ၊ ဘဏ္ဍေတော် ဝိမလ
မင်းတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတိုင်းမှ ပင့်ဆောင်ခဲ့ပြီး နန်းတော်ဦး၌
ကိုးကွယ်ထားသော ဆံတော်ဓာတ်မြတ်တို့ကို နေရာဒေသ
အသီးသီးတွင် အများပြည်သူတို့ ကိုးကွယ်နိုင်ရန် ပင့်ဆောင်ပြီး

သိုက်ချုပ်ကြီး မယ်တော်နတ်နန်းရှိ
သိုက်နန်းရှင်မယ်တော်များ

စေတီတော်များ တည်တော်မူပြီး ဌာပနာထည့်သွင်း ပူဇော်
ခဲ့သည်။ ထိုသို့ စေတီတော် တည်ထားရာမှ ဒေးစွန်ပါကုန်း၌
ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်စကားအရ စေတီတော်တည်ထား
ရာမှ ဒေးစွန်ပါစေတီမြတ်ကို တည်ထားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

အသကုမ္မာရမင်း စေတီတော်တည်ထားပြီးနောက် စေတီတော်၏ ဘွဲ့တော်ကို “ကျိုက်စွမ္မာ”ဟူ၍ သတ်မှတ် တော်မူခဲ့သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မွန်ဘာသာအားဖြင့် “ကျိုက်” ဆိုသည်ကား ဘုရား၊ “စွမ္မာ” သည်ကား စံကားဝါဖြစ်လေရာ စံကားဝါဘုရားဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဒေးစွန်ပါစေတီ တည်ရာတောင်သည် ရှေးအခါက စံကားဝါပင်ပေါက်သော တောင်ဖြစ်၍ “စံကားဝါဘုရား” ဟု နေ့ကခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေးစွန်ပါတောင်တော်တွင် စံကားဝါပင်များ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ စံကားဝါပန်းက အဝါရောင် ဖြစ်သည်။ ရွှေကလည်း အဝါရောင်ဖြစ်သည်။ ရှေးအခါက ဒေးစွန်ပါတောင်တွင် ရွှေထွက်လေရာ ဒေးစွန်ပါတောင်ကို သုဝဏ္ဏပဗ္ဗတတောင်ဟု ခေါ်ကြောင်းလည်း သိရသည်။ ထို သုဝဏ္ဏပဗ္ဗတတောင်ကိုပင် ဒေးစွန်ပါတောင်ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုတောင်ထက်၌ ဘုရားရှင်ဆံတော်မြတ်ကို အသ ကုမ္မာရမင်းက ဌာပနာထည့်သွင်း တည်ထားသော ဘုရား ထိုလည်း ဒေးစွန်ပါစေတီ၊ ဒေးစွန်ပါဘုရားဟု ခေါ်တွင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဒေးစွန်ပါစေတီ တည်ထားသော အသကုမ္မာရ မင်း၏ နန်းစံနှစ်မှာ ခုနစ်နှစ်သာဖြစ်ရာ သာသနာနှစ် ၅၃၀ ပြည့်နှစ်၌ နတ်ရွာစံကြောင်း သိရလေရာ နန်းစံနှစ်သည် သာသနာတော်နှစ် ၅၂၃ ခုနှစ်ဖြစ်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ကို သာသနာနှစ် ၅၃၀ မတိုင်မီ တည် ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။

★ ★ ★

အသကုမ္မာရမင်း တည်ထားသော ဒေးစွန်ပါစေတီ တော်ကြီးသည် သင်္ခါရသဘောအရ တောတောင်အတွင်း

ချုံနွယ်သစ်ပင်တို့ ဖုံးလွှမ်း၍ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည် စေတီပျက်၊ စေတီအို၊ စေတီဟောင်းတစ်ဆူအဖြစ် နှ အတော်ကြာ မှေးမှိန်ခဲ့ရသည်။ ဟံသာဝတီ မွန်နေပြည်တေ သည်လည်း ခေတ်အစဉ်အဆက် မွန်မင်းတို့ လွှမ်းမိုးအုပ်ချူ ခဲ့သလို မွန်မင်းတို့ အင်အားကျဆင်းချိန်၌ မြန်မာမင်းတို့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်၌ လည်းကောင်း၊ မင်းနေပြည်တော်ဘဝ မြို့တော်အဆင့်သို့လည်းကောင်း သံသရာလည်လျက် ရှိ ခဲ့သည်။

ဒေးစွန်ပါ သာသနာနယ်မြေကို ပြန်လည်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်မည့် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ကင်းဝေးလျက်ရှိရာမှ မြန်မ သက္ကရာဇ် ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်၌ ဖော်ထုတ်ပေးမည့် သာသနာ ပုဂ္ဂိုလ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ ဒေးစွန်ပါတောင်နှင့် သုံးမိုင်ခေ သာ ကွာဝေးသည့် ဒေသ၌ ဝမ်းဘဲအင်းရွာကြီး တည်ပေ သည်။ ဝမ်းဘဲအင်းရွာကြီးသည် ရှေးမွန်ဘုရင်များ လက်ထ ကပင် တည်ရှိခဲ့ရာမှ ပုဂံခေတ် ပုဂံမင်းလက်ထက်၌ လူ များသည့် ရွာကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၃၀ မတိုင်မီ ဝမ်းဘဲအင်းရွာ၏ တော ဘက်၌ တောင်စွန်းကျောင်းဟု အမည်ရှိသော ဘုန်းဂြ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီးတစ် ကျောင်းထိုင်လေသည်။ ထိုဆရာတော်ကြီးနောက် နတ်မော မြို့သား ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ကျောင်းထိုင်ပြန်သည တောင်စွန်းကျောင်းသည် ဝမ်းဘဲအင်းရွာနှင့် အလှမ်းခေ သောကြောင့် ရွာ၏အနောက်ဘက်တွင် ကျောင်းကြီး အမည်တွင်သော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းကို ထပ်မံဆော လုပ်ခဲ့ကြသည်။

ရင်ပြင်တော်ရှိ သက္ကသားတော်နှင့် သက္ကမယ်တော်နှစ်ပါး

ထိုကျောင်းတွင် သံယာတော်များကိုပင်၍ ကိုးကွယ် ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောင်း၌ ကျောင်းထိုင်သော ဆရာတော်မှာ ယိုးဒယားမှ ပြန်ကြွလာသော ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်၍ ရွာမှ ဒါယကာများက ယိုးဒယားဘုန်းကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ ထို ကျောင်းကြီးကို တည်ဆောက်သောခုနစ်ကို အတိအကျမသိ ရပေ။

ယိုးဒယားဘုန်းတော်ကြီးသည် တိမ်မြုပ်နေသော ဒေး စွန်ပါစေတီတော်ကို ရှာရမည်ဟု မိန့်ကြား၍ ရပ်မိရပ်ဖ အပေါင်းသည် ပျောက်ကွယ်နေသော ဒေးစွန်ပါစေတီတော် ကို ရှာဖွေရန် အားထုတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်သည် သက္ကရာဇ် ၁၂၆၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ထက်စော၍ ဒေးစွန်ပါစေတီကို ရှာဖွေတွေ့ ရှိခဲ့သူမှာ သက္ကရာဇ် ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ဝမ်းဘဲအင်းရွာ၌ အသက်အကြီးဆုံး ဦးစံဒွေးက ဦးဆောင်ပြီး ရှာခဲ့သည်။ ဒေးစွန်ပါဘုရား တည်ရာ တောင်တော်ကို တွေ့ရုံသာမက တောင်တော်ပေါ်၌ အုတ်ကျိုးအင်္ဂါတော်ဖြင့် စေတီဟောင်း နေရာကို တွေ့ရလေသည်။

ဤနေရာသည် ဒေးစွန်ပါစေတီ တည်နေရာဖြစ်ပါက အထင်အရှား သက်သေပြရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုရာ သက်သေ အထင်အရှားပြု၍ ထိုနေရာ၌ ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် စေတီ တော် တည်ထားလေသည်။ ကျွန်စွန်ပါ ဘွဲ့အမည်မှ ဒေး စွန်ပါဟု ဘွဲ့အမည်တွင်ခဲ့သည်။ ဦးစံဒွေး ရှာတွေ့တည်ထား သော စေတီမှာလည်း လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ထူပြော၍ ဌာပနာဖောက်သူ၊ စိန်ဖူးခိုးသူ များကြောင့် စေတီတော်မှာ ပြန်လည်ပျက်စီးကာ တောကြီး တောင်ကြီးအတွင်း ပျောက်ကွယ်ရပြန်သည်။

၁၂၆၂ ခုနှစ်ရောက်မှ ကျောင်းကြီးဆရာတော် ယိုး ဒယား ဘုန်းကြီးအမိန့်နှင့် ဒေးစွန်ပါစေတီတော်ကို ဝမ်းဘဲ အင်းရွာသားတို့ ရှာကြရပြန်သည်။ ဆရာကြီး ဦးစံအေး၊ ဘိုး ရွှေပင်၊ ဘိုးဖျာ၊ ဘိုးရွှေအေး၊ ဘိုးစံရွှန်းတို့ ဦးဆောင်၍ ရှာခဲ့ ကြသည်။ ဒေးစွန်ပါစေတီဟောင်းအား ပြန်၍ တွေ့ရှိခဲ့ကြပြီး ဒေးစွန်ပါစေတီတော်အား ပြန်လည်၍ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဒေးစွန်ပါသာသနာနယ်မြေ၌ ဒေးစွန် ပါစေတီတော်သည် ယနေ့တိုင်အောင် ထင်ရှားကျော်ကြား လျက် ဘုရားဖူးအပေါင်း ဖူးမြော်အလေးထားရာ စေတီတစ်ဆူ အဖြစ် စည်ကားနေပေတော့သည်။

စာရေးသူသည် ဒေးစွန်ပါစေတီတော် ရင်ပြင်တော်၌ ထိုင်နေရင်း ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်ရေးသားသည့် ဒေးစွန်ပါသမိုင်း စာအုပ်၌ ရေးသားတင်ပြထားသော ထူးထွေဆန်းပြားသော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်တွေးတောမိသလို စာရေးသူ

မိခင်ကြီး ဒေါ်ကျင်ရွှေ (ကျားသင်္ကန်းတိုက်)၏ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲ ဖောင်တော်သိမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့ပြီး အထက်၌ဖော် ပြခဲ့သော ဘကြီးဦးအောင်သိန်း၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် များကို ပြန်လည်တွေးတောမိရင်း ဒေးစွန်ပါတောင်တော်အနံ့ ခရီးဆန်၍ ဒေးစွန်ပါစေတီတော်အစစ်ကို ဖူးတွေ့လိုသော ဆန္ဒများ ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားဝန်ကြီးဌာန၌ လက်ထောက် ညွှန်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာ သူ ညီငယ်ပမာ ခင်တွယ်ခဲ့ရသော ကိုသိန်းဝင်း၏ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရသော ဥစ္စာစောင့်ဇာတ်လမ်းများအား ပြန်လည်ကြား ယောင်ရင်း ဒေးစွန်ပါတောင်တော်၊ ရွှေစွန်ပါတောင်တော်၊ ကျွန်စွန်ပါ၊ မြစွန်ပါ တောင်တို့၌ ညအိပ်ညနေ သွားရောက် နေထိုင်ပြီး တရားအားထုတ်လိုစိတ်များလည်း ပွားများနေမိ သည်။

စာရေးသူသည် အသက်အရွယ်အရ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေရာ ဒေးစွန်ပါနယ်မြေ ဥစ္စာစောင့်တို့၊ သိုက်နန်းရှင်တို့ ပေးကမ်း သော ရွှေမန်ကျည်းတောင်တို့၊ ရတနာပစ္စည်းတို့ ရယူလိုသော ဆန္ဒကတော့ မဖြစ်ပေါ်မိတော့ပေ။

ဤနယ်မြေဒေသ၌ ထိုသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ သိုက်နန်းရှင် တို့က ဘဝအဆက်ဆက်က ဆွေစဉ်မျိုးဆက် တော်စပ်ခဲ့ဖူး သူတို့အား ရတနာများ စွန့်ကြဲသည်ဟူသော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် တချို့ကိုလည်း ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူး၊ သိမှတ်ခဲ့ဖူးသည်များလည်း ရှိသည်။

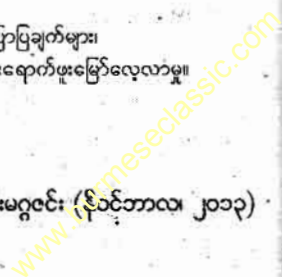
ဒေးစွန်ပါဘုရားသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော် ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ဆံတော်ရှင် စေတီတစ်ဆူဖြစ်၍ ဖူးမြော် ကြသူတို့အနေနှင့် မျက်မှောက်ဘဝနှင့် နောင်တမလွန်ဘဝ တို့အတွက် တောင်းသောဆုများနှင့် ပြည့်စုံသော စေတီတော် တစ်ဆူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘုရားဖူးအပေါင်းသည် မလွဲမသွေ သွားရောက်ဖူးမြော်သင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရ ပေသည်။

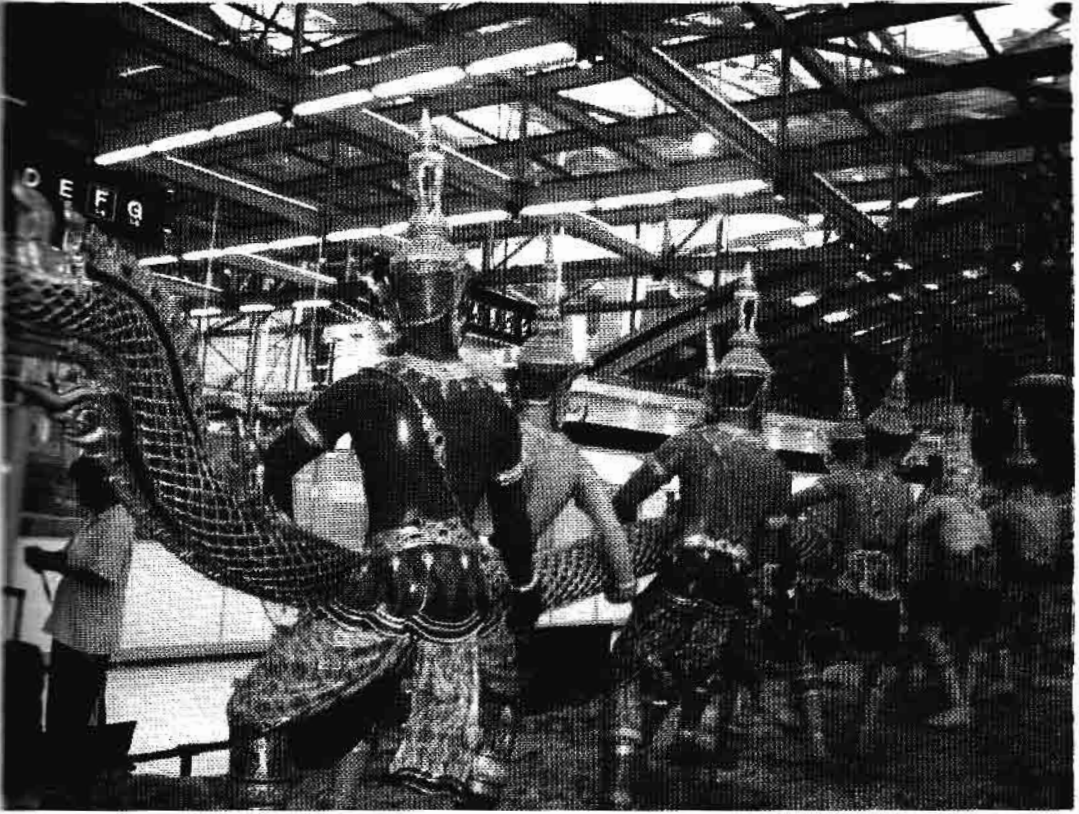
ဒေးစွန်ပါစေတီတော်၌ တောင်းဆုခြွေရင်း ဒေးစွန်ပါ နယ်မြေတစ်ကြော၌ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများအား ထုတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ပါစေကြောင်း ထပ် ဆင့်တိုက်တွန်းလိုက်ရပေသည်။

□ တက္ကသိုလ်မျိုး

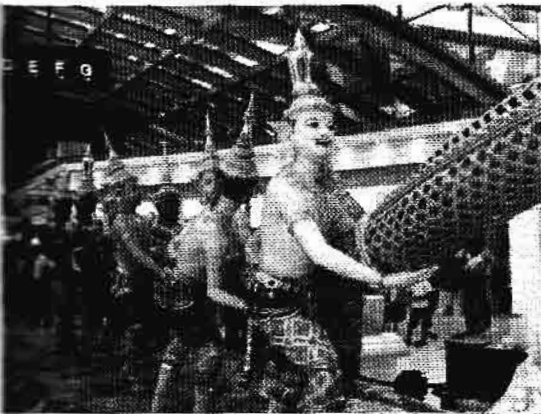
ကျမ်းကိုး

- ဆံတော်ရှင် ဒေးစွန်ပါဆုတောင်းပြည့်စေတီတော် သမိုင်း၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒေါ်ကြွယ်ကြွယ်၊
- ဘကြီးဦးအောင်သိန်း၏ ပြောပြချက်များ၊
- ကိုယ်တိုင်အကြိမ်ကြိမ် သွားရောက်ဖူးမြော်လေလား။

ဗန်ကောက်လေဆိပ်ထဲမှ နို့မင်းပင်လယ်အား ဖွဲ့ယူခြင်းပြကွက် ပန်းပုရုပ်တုများ

သုတေသနတိုက် လေဆိပ်ထဲက
L ကာ IL

နို့မင်းပင်လယ်

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရေး-သူ)

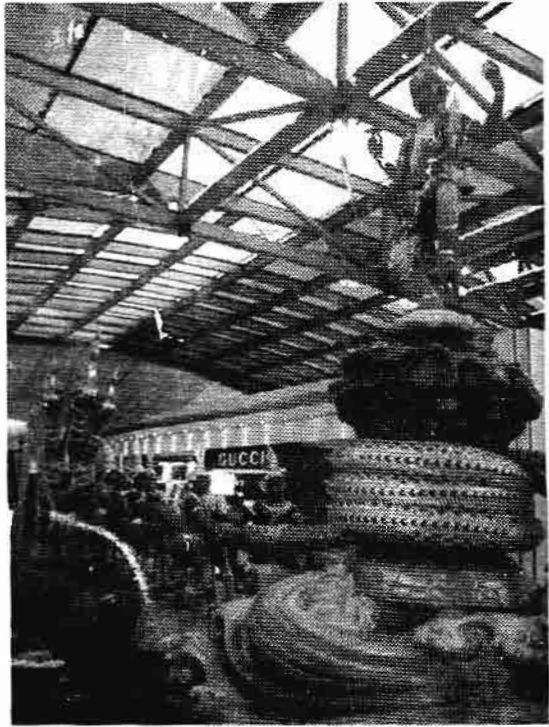
ဆွဲပြန်မဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

သီရိလင်္ကာသွားတိုင်း ရန်ကုန် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်က နေ ထိုင်းနိုင်ငံ သုဝဏ္ဏဘူမိလေဆိပ်ကြီးကို မနက်စောစော ထွက်ကြရတယ်။ နယ်မြေချင်း ဆက်စပ်နေတဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေမှ မြန်မာနဲ့ ထိုင်းဟာ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်တာနဲ့ ရောက်တာပါ။

လေယာဉ်ပေါ်က နံရံမှာ ကွန်ပျူတာဖျက်နှာပြင်နဲ့ ပြထားတဲ့ လေယာဉ်လမ်းကြောကို ကြည့်မိမှ ပိုလို့တောင် အံ့ဩရပါတယ်။ ထားဝယ်နဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံက ကမ္ဘာကျော် ဖူးခက်ကမ်းခြေဟာ တောင်တန်းကြီးရဲ့ ဟိုဘက်နဲ့ဒီဘက်မှာ ကျောကပ်ပြီး တည်ရှိနေရဲ့။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်တွေ သာကောင်းရင်ဖြင့် ထိုင်းနဲ့မြန်မာဟာ ရွတ်ဆို ရောက်သွားမယ့် အနေအထားပါ။ ခုလည်း မနက် ၈ နာရီခွဲဆို ဗန်ကောက် ရောက်သွားပါပြီ။ လိုက်ပို့တဲ့သူတွေတောင် အိမ်ပြန်ရောက်ဦး မှာ မဟုတ်လောက်သေးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီး ခြားနေတဲ့ ပင်လယ်ထဲက ကျွန်းနိုင်ငံလေး သီရိလင်္ကာကိုတော့ ကိုယ်တို့ ကမ်းမြောင် လမ်းမမြင် ဆက်လက်ခရီးနှင့်ရပေဦးမယ်။

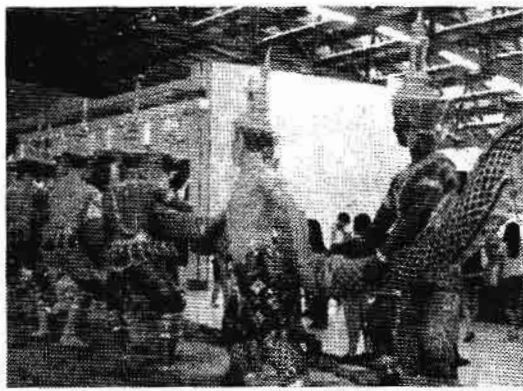
ဗန်ကောက်လေဆိပ်ထဲမှာ တစ်နေ့လုံး မနက်စာရော၊ ညစာပါစားပြီး ည ၁၁ နာရီလောက်မှ (Sri Lankan Airlines) လေယာဉ်ကြီးနဲ့ သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ၊ ကိုလံဘိုမြို့တော် နိုင်ငံ

တကာ(တန်ဒရာနာယကေးလေဆိပ်)ကို ခရီးဆက်ကြရတာပါ။ နောက်နေ့ လင်းအားကြီးအချိန်မှ ကိုလံဘိုကို ရောက်တော့တယ်။ ဗန်ကောက်လေဆိပ်ထဲမှာ တစ်နေ့ကုန်နေရမယ့် အတူတူ မြို့ထဲထွက်လည်မယ်လို့ လေဆိပ်ထွက်ပေါက်ကို တန်းစီလိုက်တော့ အကြာကြီးစီခွဲပြီးမှ ပတ်စ်ပို့လည်းပြင်ရော မြန်မာပြည်ကလာရင် အပြင်ထွက်လည်လို့ မရဘူးတဲ့။ နှမလက်လျှော့ နေလေတော့ရယ်လို့ လေဆိပ်ထဲမှာပဲ တစ်နေ့လုံး တစ်လည်လည် လှည့်နေလိုက်ရတော့တယ်။

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေက အများသားနဲ့ဗို့အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက် ဝက်ပါထဲမှာ လျှောက်သွားနေသလို မွေနေလိုက်တယ်။ အကောက်ခွန်လွတ်ဆိုင်တွေကလည်း ပစ္စည်းစုံပေမယ့် အပြန်မှဝယ်ကြမယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မထိတော့ပါဘူး။ နေ့လယ်စာကိုတော့ နာနတ်သီးကို အလျားလိုက်ခြမ်းပြီး ခွက်လိုလုပ်ကာ ထည့်ကျွေးတဲ့ နာနတ်သီးထမ်းကြော်ကို ကိုယ် အမြဲစားဖြစ်တယ်။ ကြိုက်လို့၊ ပြီးရင် အခမဲ့သုံးခွင့်ရတဲ့ အင်တာနက်တွေကို တစ်နေ့ကုန် နှိပ်နေလိုက်တယ်။ အဘွားကြီးတွေက နားနေဆောင်မှာ အိပ်နေကြပြီး လူငယ်တွေကတော့ ဆိုင်ပေါင်းစုံကို လျှောက်ကြည့်နေကြရဲ့။

ဒီနေ့မနက်ကမှ ခရီးတစ်ခုတည်းသွားဖို့ ဆုံးစည်းခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ခဏချင်းမှာပဲ ကိုယ့်အဖွဲ့သားတွေရယ်လို့ ရင်းနှီးသွားကြပါရော။ အဲဒီမှာတင် လေယာဉ်ကွင်းထဲ ခာတ်ပုံလှည့်ခိုက်ပြီး ပြန်လာကြတဲ့ ညီမငယ်လေးတွေက ...

ဗန်ကောက်လေဆိပ်ထဲမှ နို့ခမ်းပင်လယ်အား ငွေ့ယူခြင်းပြကွက် ပန်းပုရုပ်တုများ

“ဒီလေဆိပ်ထဲမှာ ဘီလူးရုပ်တွေ ပေါ်လိုက်တာ၊ တစ်နေရာမှာတော့ ဘီလူးခေါင်းတွေကိုတောင် အလှပြထားသေးတယ်”လို့ ပြောတယ်။

“အဲမယ်၊ သမီးတို့ရိုက်လာတဲ့ ဘီလူးရုပ်တွေကတော့ လှမှလှ” လို့ ခြိတ်သူမလေးက ခပ်ဝဲဝဲ ပြောပြန်ရင်း သူ့တင်မရာထဲကပုံတွေကို ပြတယ်။ ကိုယ်က . . .

“တို့သွားမယ့် သီဟိုဠ်ကလဲ ဒေသဂီရိ ဘီလူးမင်းရဲ့ တိုင်းပြည်နော” လို့ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျန်ခရီးသည်တွေပါ အဲဒီနေရာကို နောက်တစ်ခေါက်သွားကြပြန်တယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ဓာတ်ပုံလိုက် နိုက်ပေးဖို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ ဘာပုံကိုပြောနေလဲဆိုတာ သိလိုက်တော့ သွားနှင့်၊ လိုက်ခဲ့မယ်ပေါ့။

“ဟင်း၊ ဦးက သိနှင့်နေလား”တဲ့။

“သိပြီလားကွာ၊ သိတာမှ ဒီမှာတင် သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘောဒီးယားမှာလဲ အဲဒီလိုအရုပ်တွေရှိတယ်။ သူကလဲ သူ့နောက်ခံဇာတ်ကြောင်းနဲ့သူ” လို့ အင်တာနက် ဝင်ထားတာကို ပြန်ဖြုတ်ရင်း ကိုယ်က ပြောလိုက်တယ်။

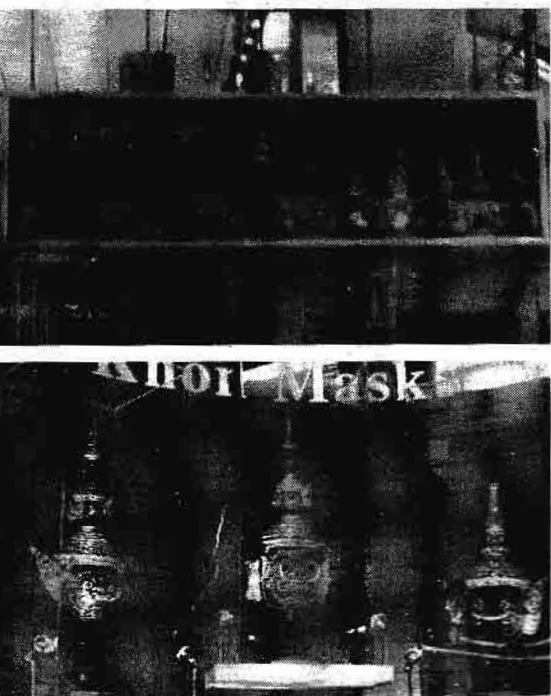
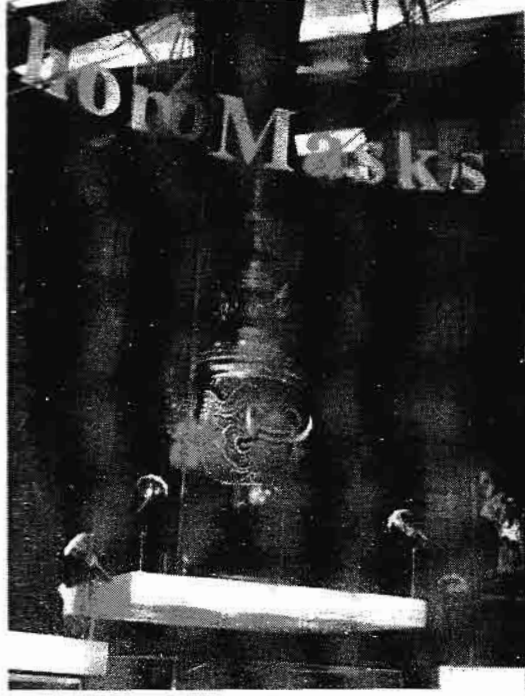
ကိုယ့်ဆောင်းပါးတွေကိုဖတ်ဖူးတဲ့ ခြိတ်သူ လတ်လတ်ဖြူက “ဒါဖြင့် ဦးကိုစောင့်မယ်၊ အတူတူသွားရင်း လမ်းမှာ ရှင်းပြပေးပါ ဦးရယ်”လို့ လိုလိုလားလား တောင်းဆိုလာတယ်။

‘ဆိုနေရုံက ဆိုအပ်လှ’သမို့ ကိုယ်ကလည်း ပြောပြမိပါရဲ့။

“ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံက ကမ္ဘာကျော် အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီးရဲ့အောက်ခြေ ပတ်လည်တစ်လျှောက်တအရှေ့ဘက်နံရံမှာလည်း ဒီပုံတွေရှိနေပါတယ်။ အထူးအာရုံစိုက်ပြီး လေ့လာကြရတဲ့ပြတွက်မို့ ခုတော့ ဣပန်နိုင်ငံက ပညာရှင်တွေကိုယ်တိုင် အကူအညီလာပေးပြီး ပြန်လည်ထိန်းသိမ်းနေကြရတဲ့ ပုံတွေပါ။ အန်ကောဝပ်မှာတော့ ဒီပုံတွေကို သဲကျောက်နဲ့ ရုပ်ကြွ(Relief) ထုလုပ်ထားပါတယ်။

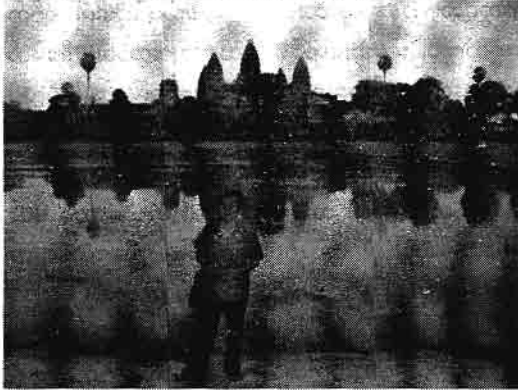
ဒီဗန်ကောက်လေဆိပ်သစ်ကြီးမှာတော့ လူသွားလူလာများတဲ့ အဆောင်ရဲ့အလယ်ကောင်မှာ ပိုမိုလှပတဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်နဲ့ လူသားအရွယ် တစ်ကိုယ်လုံးပေါ် ရုပ်တုတွေထုလုပ်ပြီး ဆေးရောင်စုံ ခြယ်သထားတာပါ။ ဒီခေတ်လက်ရာပေါ့။ ရုပ်တုတွေရဲ့ အောက်ခြေမှာလည်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရှင်းလင်းချက် စာသားတွေ ရေးပြထားပါသေးတယ်။ ညည်းတို့ ဖတ်မကြည့်ခဲ့ဘူးလား” ဆိုတော့ . . .

“ဟင်း ဟင်း၊ သမီးတို့က စာဆို ဘယ်တော့မှ ဖတ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အကျင့်ပါနေတယ်”လို့ ညီမငယ်တွေက ဇိုးသားစွာ ဝန်ခံကြပြီး ကိုယ့်ကိုပဲ တစ်လက်စတည်း ရှင်းပြဖို့ ပြောပါတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဖိုးဆိုချင် ခင်မောင်ညွန့်ဆိုတော့ ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်တယ်။ ကိုယ်သိထားတာတစ်ခုခုကို သူများသိအောင် လုပ်ချင်တာဟာလည်း စာရေးသူတွေရဲ့ စိတ်ပဲလေ။ လှပသပ်ရပ် သန့်ရှင်းနေတဲ့ ခေတ်မီ လေဆိပ်ကြီးထဲကို ဖြတ်လျှောက်ရင်း ပုံပြင်လေးကို စပါတော့တယ်။

ဘန်ကောက်လေဆိပ်ထဲမှ ရာမဇာတ်တော်လာ ခေါင်းဆောင်းများ

အန်ကောဝပ်အနောက်ဘက်မှန်နဲ့ ကျုံးရေပြင် ညနေခင်း

မှတ်မိသေးတယ် တစ္ဆောဒီးထားက အန်ကောဝပ်ဝယ်

အန်ကောဝပ်ကျောင်းတော်ကြီးထဲ ဝင်ရောက်လေ့လာ ခွင့်ရဖို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်စား နေမိခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ယောင်ရမ်းမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဘုရားကျောင်းကြီးပါပဲလေ။ ပြီးတော့ ရောက်ချင်ဇောနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ စာအုပ်စာတမ်းတွေ ကြိုတင်ဖတ်ရှုလေ့လာ ခဲ့ရ၊ ရုပ်ပုံတွေကို တမ်းတမ်းတကြည့်ခဲ့ရတဲ့ နေရာ။ နာရီ ပိုင်းမျှသာ အန်ကောဝပ်နဲ့ နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့ခဲ့ရပေမယ့် မြင်ရမယ့်ပုံတွေကိုတော့ ကိုယ့်မျက်လုံးအိမ်မှာ ငြိတွယ် ခိုဝင် နေခဲ့တာ ကြာလှပေ။

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းအဝင်ဝမှ ဗိဿနိုးနတ် မင်းကြီးရုပ်တု

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကို တကယ်ရောက်ရှိသွား တဲ့အချိန်ဟာ မွန်းတိမ်းခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံရဲ့ မဟာရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံး ကို ကြည့်ရှုလေ့လာဖို့ လုံလောက်တဲ့အချိန် မရတော့ပါဘူး။ ခရီးစဉ်ဇယားအရ နောက်တစ်ကြိမ်လည်း လာရန်မရှိပြန် တာမို့ ကျော်ကြားလှတဲ့ အန်ကောဝပ်ရဲ့ နေထွက်ချိန်အလှ (Sunrise)ကို ကြည့်ရှုခံစားခွင့် မရရှိနိုင်တော့ပါ။

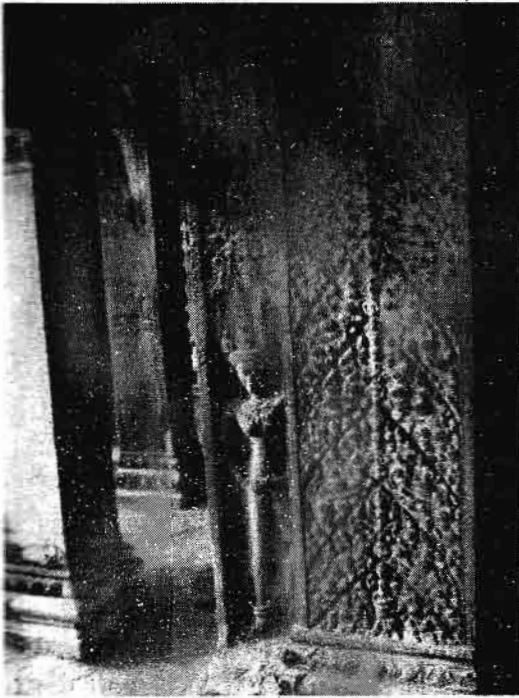
ဒါပေမယ့် ခုလို နေဝင်ခါနီးမှာ အန်ကောဝပ်ဟာ အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့လည်း ခရီးသွား အဖွဲ့က ကြိုတင်မက်လုံးပေးထားတော့ မကြာမီအချိန်မှာ နေဝင်ချိန်အလှ(Sunset)ကိုသာ ကြည့်ခွင့်ရတော့တာပေါ့။

မိုးချုပ်လှပေမယ့် အန်ကောဝပ်နယ်မြေ တစ်ခုလုံး မှာတော့ ပြည်တွင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားသားခရီးသွားများ ကားကြီး ကားငယ်၊ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး၊ ခြေကျင်ခရီးများနဲ့ တသော သော ဝင်ထွက်သွားလာနေကြတာ ပွဲတော်ကြီးတမျှပါ။ အန် ကောဝပ်ကို အနောက်ဘက်မျက်နှာပြုပြီး တည်ဆောက်ထား တာကြောင့် အခုဝင်ရောက်လာတာ အနောက်ဘက်မှန်ကလို့ သိနေပါတယ်။

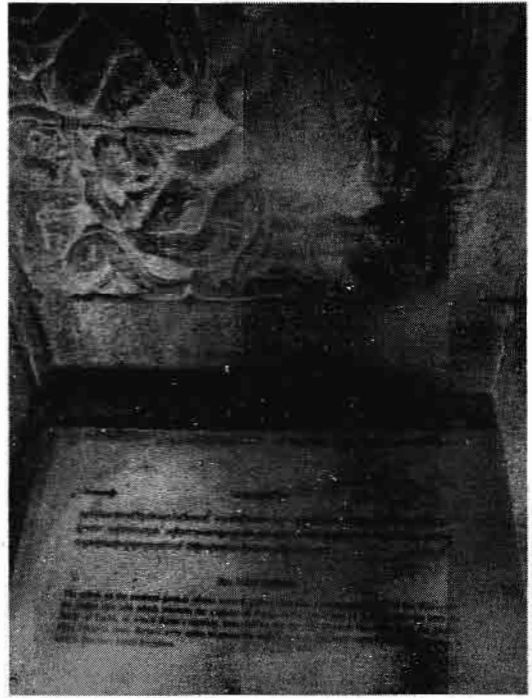
ထူနတ်စကို အထိအမှတ်ပြု တစ္ဆာအံ့ဖွယ် ရှေးတောင်းအခွေ အနှစ်ကြီး

အနောက်မှန်ကို ကျုံးရေပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ဖောက်ထား တဲ့ အဝင်လမ်းက ဝင်ခဲ့ကြရတာပါ။ ကျုံးဖြတ်အဝင်လမ်းဟာ

www.burmeseclassic.com

အန်ကောဝပ်ရဲ့ ကျောက်ဆစ်လက်ရာများနဲ့ အက်ဝိဆာရာနတ်ပိမယ်

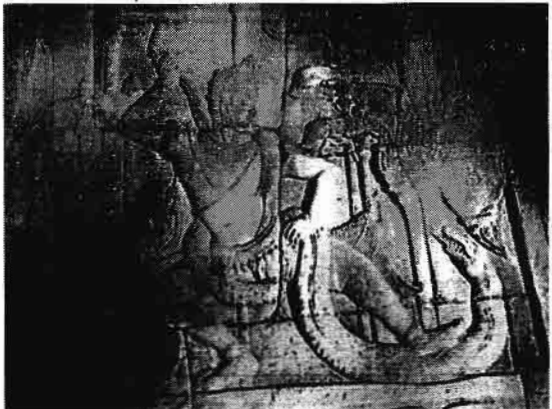
အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းကြီး မြောက်ဘက်နံရံမှ ရုပ်ကြွများ

တားလမ်းမထက် အနည်းငယ်မြင့်လို့ ကျောက်လှေကား သုံးဆင့်မျှ တက်ခဲ့ရတယ်။ ဝင်ပေါက်ညာဘက်ဘေး ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာတော့ ယူနက်စကိုမှ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ ကျောက်ပြားတံဆိပ်ကြီးကို စိုက်ထူထားလေရဲ့။

ဒီအန်ကောဝပ် ကျောင်းတော်ကြီးကို ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၊ ပညာရေးသိပ္ပံပညာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းကြီး (ယူနက်စကို) (UNESCO)က ထိန်းသိမ်းထားကာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် အမွေအနှစ်ကြီးများ စာရင်းမှာ ထည့်သွင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်အဖြစ် ကြေညာတဲ့နေ့က ကမ္ဘောဒီးယားတစ်နိုင်ငံလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်း ချော်ရွှင်ခဲ့ကြသတဲ့။

အန်ကောဝပ်ဟာ ရှေးဟောင်းသုတေသနတန်ဖိုးရှိတဲ့ အပြင် အီဂျစ်ပြည်က ပီရမစ်တွေ၊ အိန္ဒိယက တာ့ချ်မဟာ (Taj Mahal)တို့နယ်လည်း ကျော်ကြားလှရဲ့။ ဒါ့အပြင် စက်မှုဦးပွား ဖွံဖြိုးတိုးတက်မှုများ၊ လူဦးရေ များပြားလာကာ မြို့ပြတုံးခွဲမှုများကြောင့် ပျက်စီးမသွားသေးတဲ့ ရှေးအဆောက်အအုံကြီးလည်း ဖြစ်လေရဲ့။

ယူနက်စကို တံဆိပ်ဆိုတာဟာ ဤသို့ပါတကားလို့ ဖြောင့်နိုင်ဖို့အတွက် အနီးသို့အပြေးအလွှားသွားကာ ဓာတ်ပုံ ချိတ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ခမာယဉ်ကျေးမှုကြီးရဲ့ ရတနာမြတ်ဖြစ်တဲ့ ဒီနေရာကို လူသားအားလုံးအကျိုးအတွက် ထိန်းသိမ်းထားကွယ် စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်ပေါ့။

အန်ကောဝ်ဘုရားကျောင်းကြီး ခြောက်ဘက်နံရံပုံ ရုပ်ကြွများ

အန်ကောဝ်ကို လေးဖက်လေးတန် ကျုံးများနဲ့ပိုင်းရံထားတာပါ။ အဝင်လမ်းတစ်လျှောက် ကျုံးကူး ကျောက်တံတားလက်ရန်းများမှာတော့ နဂါးရုပ်များ (Nagas balustrades)က တစ်နံတစ်လျားရှိနေတယ်။ အဝင်လမ်းဘယ်ဘက်၊ ဘုရားကျောင်းဝင်းရဲ့ ခြောက်ဘက်ရေကန်တော်မှာ အန်ကောဝ်ရဲ့ အရိပ်ထင်နေပုံက ကြေးမုံတစ်ချပ် ခံထားသည့်အလားပင်။

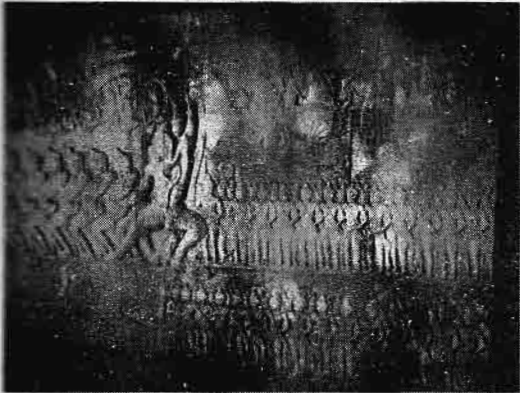
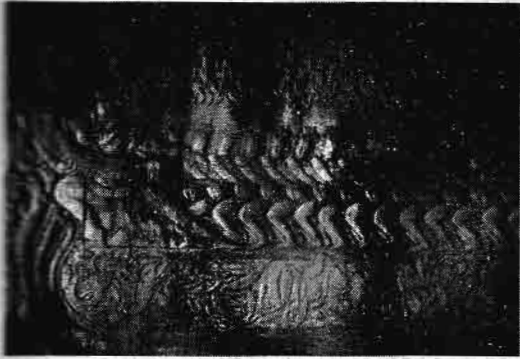
အန်ကောဝ်နဲ့ ထိန္ဒူပြာဏ္ဍာ၊ စကြဝဠာဖွဲ့စည်းပုံ

အဲဒီနောက် စတုဂံပုံ မဟာရံတံတိုင်းကြီးရဲ့ မုခ်ပေါက်များဆီ ရောက်ရှိသွားတယ်။ အဝ လှေကားထစ်များမှာ ခြင်္သေ့ရုပ်များ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေကြတယ်။ ဒီကျောက်ခြင်္သေ့ကြီးများဟာ မြန်မာခြင်္သေ့တွေလောက် ကနုတ်ပန်းအတွန်းအတက်မပါဘဲ ပိန်ညှော်ညှော်ရှည်မျောမျောတွေပါ။

မုခ်ဦးဆောင်ကို ဖြတ်သန်းပြီး အတွင်းကို ဝင်လိုက်တော့ ပစ္စယာသုံးဆင့်ခံထားပြီး အလယ်ကောင်၊ ထိပ်ဆုံးမှာ စကြဝဠာကြီး တည်နေပုံအတိုင်း မြင်းမိုရ်တောင်ရဲ့ တောင်ထွတ်ကြီးများနယ် ဖြစ်နေတဲ့ ပျားအုံပုံ ဘုံဆင့် ခုနစ်ဆင့်စီ ဆင့်ထားတဲ့ ပြာသာဒ်ဆောင်ကြီး ငါးဆောင်နဲ့ အန်ကောဝ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ တည်ဆောက်ထားလေရဲ့။

မျှော်စင်ကြီးများအလားရှိနေတဲ့ ဒီငါးဆောင်အနက် အလယ်ဆောင်ဟာ ဗဟိုချက်မဖြစ်တဲ့ မေရူ (Mt.Meru) မြင်းမိုရ်တောင်အသွင်ယူထားတယ်။ ၂၁၃ ပေရှိကာ ပိုမြင့်ပြီး ငွားငွားစွင့်စွင့် ထိုးထွက်နေပုံက အီဂျစ်ပီရမစ်ကြီးနယ်ပါ။ ပြာသာဒ်ဆောင်များရဲ့ အောက်ခြေမှာလည်း မြင်းမိုရ်တောင်ခြေရင်းလိုပဲ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်နဲ့ လှူပြည်များနယ်အဆင့်ဆင့် ပြုလုပ်ထားတယ်။

အန်ကောဝ်ကျောင်းတော်ကြီးကို ကျုံးနဲ့ မဟာရံတံတိုင်း ပတ်ဝိုင်းထားခြင်းကလည်း စကြဝဠာကြီး (Universe)ကို တောင်စဉ်တောင်တန်းများနဲ့ ပင်လယ်၊ သမုဒ္ဒရာတွေ ဝန်းရံထားပုံကို တင်စားထားခြင်းပါတဲ့။ အခြားပြာသာဒ်တွေ၊ စမုတ်ဆောင်တွေက စကြဝဠာအတွင်း လှည့်လည်သွားလာနေကြတဲ့ နေ၊ သ၊ နက္ခတ်တာရာများကို ကိုယ်စားပြုလေသတဲ့။

မြင်းပိုရိတောင်ကြီးကို ခလက်သဖွယ်သုံးကာ နဂါးကြီးနှင့် ရုပ်ပတ်လျက် နို့ဝမ်းပင်လယ်အား မွှေခန်း ရုပ်ကြွများ

ပထမပစ္စယာနတ်လမ်းနံရံများ (သို့မဟုတ်) ထျောက်ထွင်း ပန်းချီ ပြခန်းများ

မုခ်ဦးဆောင်ကို ဖြတ်သန်းပြီး မဝင်သေးဘဲ ပထမပစ္စယာပတ်လည်ရှိ ကျောက်ထွင်းရုပ်ကြွ နံရံပန်းချီများကို အရင်ဆုံးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆင့်ကျောင်းပတ်လည်ကို လက်ယာရစ်လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ ဝင်ပေါက်ကြီးဘေး ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ လူနှစ်ရပ်လောက်မြင့်ကာ လက်နှစ်ဖက်ပြတ်နေတဲ့ ဗိဿနိုးနတ်မင်း ကျောက်ရုပ်တုကြီးကို အရင်ဆုံး တွေ့ရတယ်။ ရွှေထီးတစ်လက်မိုးကာ လက်မှာလည်း ရွှေသင်္ကန်းတော်တစ်စ ရုပ်ပတ်ထားလို့ပါ။

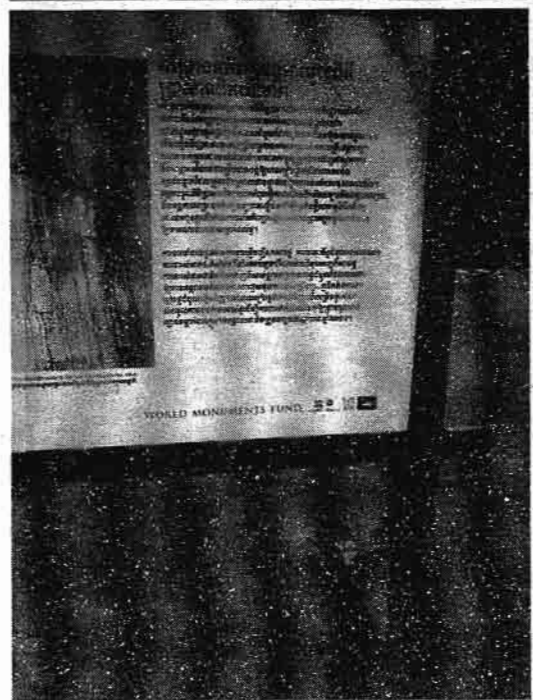
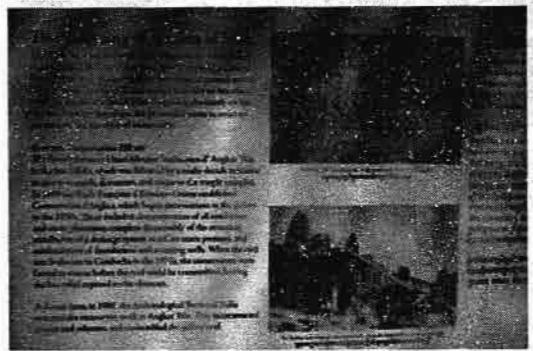
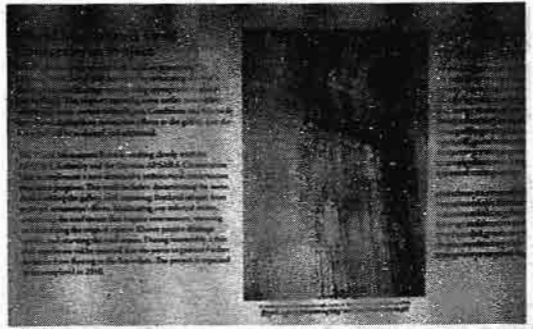
ဆက်လက်ကြည့်ရှု လေ့လာသွားတော့ ကျောင်းကြီးပတ်ပတ်လည်ရှိ ပထမပစ္စယာ နတ်လမ်းတစ်လျှောက် အလွန်မြင့်မားတဲ့ ကျောက်သားပြင်အတိပြီးတဲ့ နံရံများကို တွေ့ရတယ်။ ခြောက်ပေကျော်မျှရှိတဲ့ ဒီသဲကျောက်သားနံရံများ

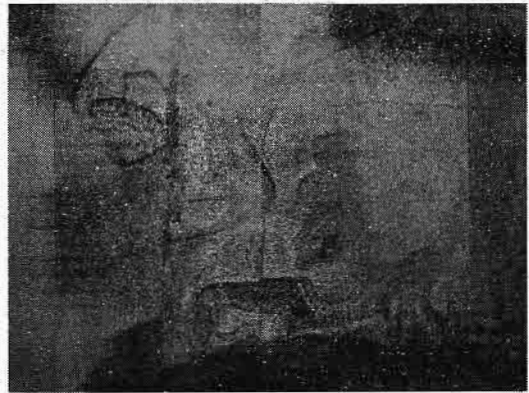
**နိုဝင်ပါးပင်လယ်အားပေးခန်း ရုပ်ကြွနံရံကြီး
ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်းစဉ်များ**

အပြည့် အလွန်လက်ရာမြောက်တဲ့ ကျောက်ထွင်း ရုပ်လုံးကြွ ပန်းချီများကို တွေ့ရပါတော့တယ်။ ဒီရုပ်ကြွလက်ရာတွေကို သဲကျောက်နံရံ လေးဖက်လုံးအပြည့် တစ်လက်မခန့်အနက် ခပ်တိမ်တိမ် (Bas Relief) ထွင်းထုပြသထားလေတော့ မျက်နှာပြင်တိုင်းဟာ ရုပ်ကြွပန်းပုပြခန်းကြီးများ (Bas Relief Galleries) နှယ် ဖြစ်နေပါတော့တယ်။ အခုံးနဲ့အခွက်ကိုသာ တစ်လှည့်စီ ထွင်းထုထားခြင်းပါ။ အချို့ရုပ်တုတွေဟာ ဟန် အနေအထား ကောင်းမွန်လှပြီး လူ့အရွယ်ထက်လည်း ကြီးကြာတယ်။

ဒီကျောက်သားနံရံတွေရဲ့ အထက်မှာလည်း သဘာဝ ကျောက်တုံး ကျောက်သားတွေနဲ့ပဲ မိုးကာပေးထားကာ စင်္ကြံလမ်း ကြမ်းပြင်ကိုလည်း ကျောက်သားနဲ့ပဲ ခင်းထား

တပါး။ စင်္ကြံလမ်းတစ်ပိုင်းချင်းမှာ သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ဇာတ် ကွက်တွေကလည်း ပြောင်းသွားလေတော့ တစ်ပိုင်းစီကို ပြခန်း (Gallery) တစ်ခုချင်းအဖြစ် သဘောထားနိုင်တယ်။ ပြခန်း တစ်ခု စတိုင်းလည်း ထွင်းထုပြသထားတဲ့ ဇာတ်ကွက်များ အလိုက် အကြမ်းဖျင်း ရှင်းလင်းချက်တွေ ရေးသားဖော်ပြကာ မှန်ပုံးလေးများနဲ့ ထည့်ပြထားတယ်။ ဒီတော့လည်း လာ ရောက်လေ့လာသူ ခရီးသည်များဟာ လမ်းညွှန် ခဲ့ပါတဲ့တိုင်

အန်ကောဝပ်ဘုရားကျောင်းမှ ငရဲခန်း ရုပ်ကြွကျောက်ထွင်းပန်းပုများ

ဤညွှန်းစာတန်းနှင့် ပြခန်းအမည်များကို ကြည့်ပြီး ဘယ် အကြောင်းအရာကို ထွင်းထုထားတယ် ဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါရဲ့။

ထွင်းထုဖို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့အကြောင်းအရာ (subject-matter) များဟာ ဟိန္ဒူ ဗြာဟ္မဏအယူ ပုံပြင်သရုပ်ဖော်ပုံများ၊ ဝိဿနိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်များ (Legends of Vishnu)၊ ရာမယဏ (Ramayana) နဲ့ မဟာဘာရတ (Ma-habharata) စာတ်တော်များမှ ဇာတ်ကွက်များ၊ ဘုံခန်းနှင့် ငရဲခန်းများက အများဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ရုပ်တုအများစုဟာ ဟိန္ဒူ ဗြာဟ္မဏအယူနဲ့ ပိုမိုနီးစပ်နေလေရဲ့။

ဒါ့အပြင် ခမာ ဘုရင့်နိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ သမိုင်းဝင် စစ်ပွဲများကိုလည်း သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး ထူးတဲ့ ရုပ်ကြွများလည်းရှိရဲ့။ ခမာဘုရင်ညီလာခံ ကျင်းပ

နေပုံလည်းရှိတော့ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားတွေအပြင် စားနေသူများလည်း ပါဝင်နေရာ ထိုခေတ် ထိုအခါက ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများကို မြင်တွေ့ လေ့လာနိုင်ပါတယ်။

ရှေးခမာတပ်မတော်ကြီးချီလာပုံ၊ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ် ပုံများကလည်း ပီပြင်လှတယ်။ ထွင်းထုထားတဲ့ ရုပ်ကြွပုံများ စွာဟာ တစ်ပုံနဲ့တစ်ပုံ ဆက်နေတာမို့ များပြားလှစွာသော အခန်းဆက်လှုပ်ရှားမှု ကြီးကို တစ်ခုတည်းသော သံကြိုးကွင်း ဆက်ကြီး (A single massive chain of movement) အဖြစ် တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း မြင်နေရပါတယ်။ ကျောက်သား တစ်ဆစ်တစ်ရံမှ မလပ်အောင်လည်း လှပုံ၊ လှေ-လှည်း-သင်္ဘော စတဲ့ ယာဉ်တွေ၊ နောက်ခံသစ်ပင်၊ ရေပြင် စတာ တွေနဲ့လည်း ဖြည့်စွက်ထွင်းထုထားလေရဲ့။

ဒါ့အပြင် ကျောက်ဆစ် ပန်းပုဆရာ ပေါင်းများစွာ

ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင် ထွင်းထုထားပေမယ့်လည်း တစ်ယောက် တည်းက ထုလုပ်ထားသလို လက်ရာညီနေတာကလည်း အံ့ဩစရာပါ။

ထိုပြခန်းများရဲ့ လက်လှမ်းမီရာနေရာများက ရုပ်ကြွ ပန်းချီတွေဟာ လူတွေကိုင်တွယ်ဖန်များလို့ ကြေးနက်ရောင် ထွက်ကာ ပြောင်လက်နေရဲ့။ တချို့ နေရာများမှာတော့ ရုပ်ကြွများဟာ အကွက်လိုက် ကွက်ကာ ရုပ်ပုံများမရှိတော့ တာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ မသမာသူများ ခွာယူသွားကြ သလား။ မှောင်ခိုတွေ ခွာပြီး ရောင်းစားသလား။

ခမာနီတို့ လက်ထက်ကလည်း ဒီအနုလက်ရာတွေ ဟာ ပြည်သူလူထုကို တွေ့ဝေထိုင်းမှိုင်းစေတယ်ဆိုပြီး ဖျက်ဆီး ကြသေးတယ်။

ဝင်ပေါက်ရှိရာ အနောက်ဘက်ခြမ်းနံရံရဲ့ တောင် ဘက်ပိုင်းမှာတော့ ရာမာယဏဇာတ်တော် (Ramayana) ထဲက ထင်ရှားတဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်း (Episode)များကို ပုံဖော်ထွင်း ထုထားတာပါ။ ဒီခမ်းနားကြီးကျယ်ပြီး ထည်ဝါလှတဲ့ အိန္ဒိယ မဟာကဗျာ ပုံပြင်ရှည်ကြီးဟာ ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးရဲ့ ဘဝ ဟောင်းက ကိုယ်ပွားတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ရာမမင်းသားရဲ့ စွန့်စား ခန်းများကို အသေးစိတ်ပြောပြနေတယ်။

အဲဒီမှာ ရာမဇာတ်တော်လာ လင်္ကာကျွန်းမှာ ဖြစ်ပွား ခဲ့တဲ့စစ်ပွဲ (Battle of Lanka)တွေ၊ ဟာနုမန်မောက်မင်းက လင်္ကာဒီပကျွန်းကို တိုက်ခိုက်ပုံတွေကို ဖော်ပြထားတယ်။ ရာမမင်းသားရဲ့တပ်တွေကလည်း ရာဝဏရဲ့ကျွန်းနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ သီရိလင်္ကာမှာ ဒီဘီလူးမင်း အဓမ္မခိုးယူသွားပြီး အကျယ် ချုပ်ထားခဲ့တဲ့ ရာမမင်းသားရဲ့ ကြင်ရာတော် သီတာဒေဝီ (Sita)ကို ပြန်လည်ကယ်ယူနိုင်ဖို့ ရှာဖွေနေခဲ့လေရဲ့။

အနောက်တောင်ဘက်နံရံမှာ တွေ့ရတဲ့ ရုပ်ကြွပန်းချီ တွေကတော့ ဟိန္ဒူ မဟာဘာရာတ ဇာတ်တော်ထဲက ကောရဝ (Kauravas)နဲ့ ပန္ဒဝ (Pandavas)တို့ စစ်တိုက်နေဟန်လက်ရာ များပါ။ အောက်ခြေအဆင့်မှာ ငယ်သားတွေတိုက်ခိုက်နေ ကြပြီး ခေါင်းဆောင်တွေက ဆင်စီးပြီး တိုက်ခိုက်နေကြတယ်။ မြားပုံထဲ လဲကျသေဆုံးနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအနီးမှာ သက်ဆိုင်သူတွေ ငိုကြွေးနေကြပုံကိုလည်း ထုလုပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

အိမ်နီးချင်း ချန်ပါနိုင်ငံတို့ စစ်ချီခန်း

တောင်ဘက် ကျောက်သားနံရံမှာတော့ အိမ်နီးချင်း ချန်ပါနိုင်ငံ (Champa)(ဗီယက်နမ်)သို့ စစ်ချီခန်းရုပ်ကြွများ ရှိနေပါတယ်။ ဒုတိယမြောက် သူရိယဝါမာန်မင်းကြီး ပုဆိန် ကိုင်ပြီး ဆင်စီးလျက် စစ်ချီလာဟန်ကို အရင်ဆုံးတွေ့ရတယ်။ ဘုရင်ကြီးကို ထီးတော်နဲ့ပေးထားပြီး ယပ်တော်လည်း ဆက် သွင်းနေကြရဲ့။

Kurukshetra စစ်ပွဲမှာ စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး သူရဲ့ နှစ်ဘီးတပ်စစ်ရထား (Chariot) ပေါ်မှာပဲ ကျဆုံးသွားပုံ မြင်ကွင်းကလည်း အထူးပီပြင်လှရဲ့။ ခပ်တိမ်တိမ်ထွင်းထုထား တာပေမယ့် ခံစားချက်နဲ့ စစ်ပွဲအတိမ်အနက်ကိုပါ ပေါ်လွင် အောင် ထွင်းထုနိုင်တာဟာဖြင့် မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို ပညာပါလှတယ်။

နို့ဓမ္မပင်လယ်ကို စွေယူခြင်း

အရှေ့ဘက်နံရံရဲ့ တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ ထုလုပ်ပြသ ထားမယ့် ရုပ်ကြွတွေကတော့ ဒဏ္ဍာရီဆန်လှတဲ့ ဗိဿနိုးပုံပြင် များအနက်က အလွန်ကျော်ကြားတဲ့ နို့ဓမ္မပင်လယ်ကို စွေယူခြင်း (The Churning of the Ocean of Milk)ကို သရုပ်ဖော်ထားတဲ့ ပြကွက်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် သိလိုက်ပါပြီ။ ဒီပြကွက်ကို “အရှေ့တောင်အာရှ အနုလက် ရာများ” စာအုပ်မှာ ကိုယ်ကြိုတင်ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးမို့ စိတ်ဝင်စား စွာနဲ့ပဲ အဲဒီအရှေ့ဘက်နံရံဆီကို မျှော်လင့်တကြီး သွားရောက် ခဲ့ပါတော့တယ်။

ငယ်ချစ်ဦးနဲ့ ပြန်တွေ့ရသလိုကို ရင်ခုန်စွာနဲ့ အပြေး လေးသွားရောက်မိတာလို့ ပြောရရင်တောင် လွန်မယ်မထင်ပါ သူး။

ဒါပေမယ့် ထွေးညိုပြဇာတ်ထဲမှာ ဘကြီးမှုံပြောသလို “အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားပြီ” ဖြစ်သွားခဲ့လေ ရဲ့။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ။ ဒီပြကွက်ကို ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ရေး (Conservation) လုပ်နေပါသဖြင့် ခေတ္တပိတ်ထားပါသတဲ့။ ကျောက်သားအမိုးပေါ်မှ မိုးရေများ အက်ကြောင်းများ တစ်လျှောက် ယိုစိမ့်လာကာ ရုပ်ကြွများကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ့် အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ရှင်းပြထားတဲ့ သတိ ပေး စာလေးပါ ကပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံများ ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်ရေး ရန်ပုံငွေအဖွဲ့ကြီး (World Monuments Fund Conservation Project)မှ တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ပေးနေခြင်းပါ။ ဒီ(WMF)အဖွဲ့ကြီးဟာ အန်ကောဝပ်ဘုရား ကျောင်းကြီးမှာတော့ ဒီရုပ်ကြွပြကွက်ကို အထူးအလေးထား ကာ ပြုပြင်နေလေရဲ့။

နို့ဓမ္မပင်လယ်ကို စွေယူခြင်းပြကွက်

ဒီအရှေ့တောင်ဘက်စင်္ကြံက နို့ဓမ္မပင်လယ်ကို စွေယူ ခြင်းပြကွက်ဟာ ဒီဘုရားကျောင်းကြီးမှာ အလွန်လက်ရာ မြောက်လှတဲ့ ပြကွက်လို့ ကျော်ကြားပါတယ်။ အဲဒီမှာ သရုပ်ဖော်ထားတာက ဒီလိုပါ။

နတ်ဒေဝတာ (Devas) များနဲ့ အသူရာ နတ်ဆိုး (Asuras) တို့ဟာ နို့ဓမ္မပင်လယ်ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့

မြေနှုတ်ကြီး ဝါသုကီ(Vasuki)ရဲ့ ကိုယ်လုံး ရှည်ရှည်ကြီးကို မြင့်မြတ်လှတဲ့ မဏ္ဍာလတောင်တော် (Mount Mandara)မှာ အထပ်ထပ် ရစ်ပတ်လိုက်ကြတယ်။ ဝိဿနိုးနတ်မင်းကြီးက လည်း ဧရာမ ကမ္ဘာလိပ်ကြီးသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းပြီး မဏ္ဍာလ တောင်တော်ကို ထမ်းပိုးပေးထားတယ်။

ဒီမြေနှုတ်ကြီးကို ကြိုးတစ်ချောင်းနယ်သုံးပြီး နတ် များက အမြီး၊ အသူရာတို့က ခေါင်းဘက်မှ နေရာယူကာ လွန်ဆွဲသလို တစ်လှည့်စီ ဆွဲငင်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကမ္ဘာဦး နို့ဓမ်းပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဒလက်နဲ့ ပြင်းထန်စွာ မွှေပေးသလိုဖြစ်သွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နို့ဓမ်းပင်လယ် ဟာ ပျစ်ခဲလာပါရော။ အဲဒီကမှ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ အနှစ်ဟာ အဖိုးတန်လှတဲ့ မသေဆေးရည်(Amrita)ပါပဲ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ အမတ မသေဆေးကို ဖော်စပ်ယူခဲ့ကြလေရဲ့။ ဒါဟာ ဝိဿနိုး နတ်မင်းကြီး အာယုဒီယဆေးရည် ရခန်းပါပဲ။

ဒီလို အဖိုးတန်လှတဲ့ ခမာလက်ရာမွန် ရှေးခေတ် ရုပ်ကြွပြခန်းကြီး(Gallery)ကို ရှေးဟောင်း အနုလက်ရာ တန်ဖိုး မယုတ်လျော့စေရဘဲ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းနေကြတာပါ။ (WMF)အဖွဲ့ကြီးဟာ ခုလို ထိန်းသိမ်းရေးတွေ လုပ်ဆောင် ရာမှာ (APSARA Authority) အက်ပဆာရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့ ဂျာမန် (APSARA Conservation Unit) အဖွဲ့တွေနဲ့ လည်း ညှိနှိုင်းရင်း မူလဝိသုကာများကို မပျက်စီးရအောင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရပါတယ်။

ခုလို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ရာမှာ မူရင်း ကျောက်တုံးတွေကို မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ ပြုကွက် အမိုးကျောက် တုံးများကို ခွာယူခြင်း၊ အရင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး လုပ်စဉ်က သုံးခဲ့တဲ့ ဘီလပ်မြေများကို ပြန်ခွာထုတ်ခြင်း၊ ဖျက်စီးနေတဲ့ ကျောက်တုံးဟောင်းတွေကို ပြုပြင်ခြင်း၊ ရှေး ဟောင်း ခမာရေစီးရေလာစနစ်အရ အမိုးမှာ ထည့်သွင်းထား ခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံးတွေကို ကြံ့ခိုင်အောင်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ထိုအမိုး ကျောက်တုံးတွေကို ပြန်လည်တပ်ဆင်ခြင်းများ ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီလို ကျောက်တုံးတွေ ပြန်လည်တပ်ဆင်ရာမှာ ခဲပြားအလွှာ မီးလေး (Lead Membrane)တွေကို အဆက်နေရာများမှာ ခံထားပေးမှာဖြစ်တယ်။ အစိုပြန်ပြီး ရုပ်ကြွတွေဆီ ရေစီး ဆင်းမယ့် အန္တရာယ်က ကာကွယ်နိုင်ဖို့ပါ။

ဧည့်သည်များအပေါ်

ဒါပေမယ့် ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံရဲ့ ဧည့်သည်များအပေါ် အလေးထားမှု၊ အထူးဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်မှု၊ ဆွဲဆောင်နိုင်မှုတွေ နဲ့ အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီလို ပြုပြင်နေတဲ့အပိုင်းကို အနုအတား လုပ်ထားပေမယ့်လည်း ဆယ်ပေ နှစ်ကွက်စာ ဆောက် အစွန်းလေးကိုတော့ ကြည့်ရှုခွင့်ပေးထားရဲ့။ အမြည်း သဘောပေါ့။

အဲဒီမှာ မြေနှုတ်ကြီးအား ဝိုင်းဆွဲနေသူတွေကို အသေး စိတ် မြင်ရတယ်။ မြေနှုတ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းတွေ အများကြီးပါတဲ့ ဦးခေါင်းကို ပွေပိုက်ပြီး အားနဲ့ မာန်နဲ့ ဆွဲနေတဲ့ ခေါင်း ဆောင်ကိုလည်း အသေးစိတ် ဖော်ပြထားတယ်။ အမြီးဘက် က ခြေကန်ပြီး ဆွဲနေတဲ့ခေါင်းဆောင်ကလည်း မာန်ပါလှရဲ့။ သူ့မျက်နှာကတော့ ရာမဇာတ်ထဲက ဘီလူးမျက်နှာမျိုးပါ။ သူ့ပိုက်ထားတဲ့ မြေနှုတ်ကြီးအမြီးဖျားဟာ သူ့ကိုယ်ကိုပတ်ပြီး သူ့ခေါင်းထက်မှာ တွန့်လိမ်ပျံ့နေပါသေးတယ်။

မဏ္ဍာလတောင်ရဲ့ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်မှာ ဆွဲနေကြသူ တွေရဲ့ ခေါင်းဆောင်းတွေ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံတွေကလည်း မတူကြပါဘူး။ အားလုံးကတော့ ခါးတောင်မြှောင်အောင် ကျိုက်ထားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့လားရာနဲ့ အားပြုရာများကို လည်း ဘက်မှန်စွာ ဖော်ပြထားနိုင်ပါရဲ့။ သူတို့ရဲ့နောက်မှာ မြင်းတပ်၊ ဆင်တပ်ကြီးတွေကိုလည်း မြင်ရတယ်။ ကကြိုး တန်ဆာလည်း အပြည့်အစုံပါပြီး စစ်ရထားတွေကလည်း အဝီအပြင်ပါ။ တန်းစီပြီးရပ်နေကြတဲ့ စစ်သည်တွေမှာလည်း လက်နက်အင်္ဂါအပြည့် တပ်ဆင်ထားရှိပါတယ်။

အပေါ်ဘက် ကောင်းကင်ယံမှာ ခုန်ပေါက်အားပေး နေတဲ့ နတ်ဒေဝတာတွေလည်း ပါရဲ့။ မဏ္ဍာလတောင်ရဲ့ အောက်မှာတော့ တောင်ကြီးကို ထမ်းပိုးပေးထားတဲ့ ကမ္ဘာ လိပ်ကြီးကိုလည်း မြင်ရတယ်။ ပင်လယ်ပျော် ရေသတ္တဝါ တွေကိုလည်း မမေ့မလျော့ ထည့်ထားလေရဲ့။

ဒါ့အပြင် ဒီလိုပိတ်ထားတဲ့ပစ္စယာရဲ့ အောက်ခြေ မြေ အပြင်မှာလည်း ပိတ်ထားတဲ့ပြုကွက်ကို ဆေးရောင်စုံဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူကာ ဒီအရွယ်အစားအတိုင်းကွပ် ဝီနိုင်း(Vinyl) ဘုတ် ကြီး ထောင်ပြီး ပြထားတယ်။

ဝီနိုင်းဘုတ်ကြီးဘေးမှာလည်း 'နို့ဓမ်းပင်လယ်ကို ဒလက်နဲ့ မွှေခြင်းပြကွက်' ကို ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းနေတယ် ဆိုတာရှင်းလင်းချက်စာသားတွေ၊ ပုံတွေ နဲ့တကွ ဘုတ်ထောင် ကာဖော်ပြပေးထားပြန်ရဲ့။

ကိုယ်လည်း အသေးစိတ်မြင်ရတဲ့ နို့ဓမ်းပင်လယ်ပုံ ကြီးကို အနီးကပ် တဝကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီနောက်မှာတော့ ကြည့်လိုစိတ် အာသာပြေသွားကာ ဒီဘုတ်ကြီးတစ်လျှောက် ခင်းထားတဲ့ သစ်သားတံတားလေးကနေ လျှောက်လှမ်း ထွက် ခွာနိုင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဗန်ကောက် သုဝဏ္ဏဘူမိလေဆိပ်ထဲက နို့ဓမ်းပင်လယ်

ခရီးဖော်တွေကို အန်ကောဝပ်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ နို့ဓမ်း ပင်လယ် မွှေယူခြင်း ရုပ်ကြွတွေအကြောင်း ပြောပြရင်း လျှောက်လာလိုက်တာ ဗန်ကောက် သုဝဏ္ဏဘူမိ လေဆိပ် ထဲက နို့ဓမ်းပင်လယ် သရုပ်ဖော်ရုပ်တုတွေကို လှမ်းမြင်နေ ရပါပြီ။ မိတ္ထီလာသူ စန္ဒာဝင်းက . . .

“ကျေးဇူးပဲ ဦးရေ သမီးက အဲဒီလိုသမိုင်းကြောင်းတွေ တအားစိတ်ဝင်စားတာ၊ ခုနက ရုပ်တုတွေလှလို့သာ ဓာတ်ပုံ တွေ ရိုက်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ကြည့်ရတာ အဓိပ္ပာယ်ပိုရှိတော့ မယ်” တဲ့။

ကိုယ်က “အေး... ပြကွက်ကတော့ ကမ္ဘာဒီးယားနဲ့ ယိုးဒယား အတူတူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာက ရုပ်ကြွလို အပြား လိုက် သရုပ်ဖော်ထားပြီး ဒီမှာကတော့ ရုပ်လုံးနဲ့ ဖော်ပြထုလုပ် ထားတာ၊ သတိထားကြည့်ရမှာက နဂါးကြီးကို ဆွဲနေသူတွေ ဟာ တစ်ဖက်က နတ်ဆိုး၊ တစ်ဖက်က နတ်ဒေဝတာတွေ၊ နဂါးကြီးနဲ့ပတ်သားတာက မြင်းမိုရ်တောင်၊ တောင်ကိုထမ်းပို့ ထားတာက ကမ္ဘာလိပ်ကြီး” လို့ ထပ်မံသတိပေးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပဲ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ လိပ်ကြီးကိုမြင်ရပြီ၊ အမယ်လေး ခုနကတော့ နတ်ရုပ်တွေ ချောလှန်းလို့သာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တာ လိပ်ကို မမြင်ခဲ့ဘူး” လို့ အနားကိုရောက်လာပြီး အသေအချာ မြင်နေရလို့ ညီမငယ် တစ်ယောက်က သူ့အမျိုးတွေသလို ထအော်လိုက်ရဲ့။ လတ်လတ်ဖြူက . . .

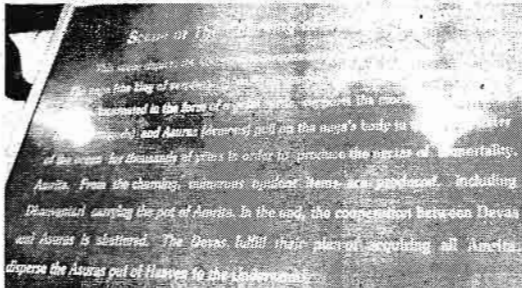
“ဟော၊ သရုပ်ဖော်စာတန်းလဲ တွေ့ပြီ၊ ခုနက တကယ် ကိုမမြင်ခဲ့တာ ဦးရဲ့၊ ကဲပါ၊ ရှင်းပြလက်စနဲ့ သမီးတို့ကို တစ်ခါ တည်း ဒီစာပါ ဖတ်ပြပေးပါ” တဲ့။

ကိုယ်လည်း ရှင်းလင်းချက်စာတန်းကို ဖတ်ပြလိုက် တယ်။ ခရီးဖော် ကိုမောင်မောင်က . . .

“ဟုတ်ပဲ၊ ဖတ်ကြည့်ပြီး သိလိုက်ရတော့ လေ့လာရတာ ပိုအရသာရှိသွားတယ်၊ လုပ်ပါဦး၊ သီရိလင်္ကာရောက်ရင်လဲ ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုသလိုရှင်းပြပါဦး” လို့ ဆက်လက် တာဝန် ပေးတယ်။ စာသားကတော့ ဒီလိုပါ။

(Scene of The Churning of the Milk Ocean)

This scene depicts the Vishnu Kurmavata and the Churning of the Milk Ocean. The naga(the king of serpents), Vasuki, is curled around the mountain Mandara. Vishnu, incarnated in the form of a great turtle, supports the mountain on his back. Devas (demigods) and Asuras (demons) pull on the naga's body to churn the water of the ocean for thousands of years in order to

ဗန်ကောက်လေဆိပ်ထဲမှ နို့ခမ်းပင်လယ်ပြကွက်

ရှင်းလင်းချက်စာသားများ

produce the nectar of immortality, Amrita. From the churning, numerous opulent items are produced, including Dhanvantari carrying the pot of Amrita. In the end, the cooperation between Deva and Asura is shattered. The Devas, fulfill their plan of acquiring all Amrita, disperse the Asuras out of Heaven to the Underworld.)

ခရီးဖော်တွေကို သွားရင်းလာရင်း ကူညီခွင့်ရတာ၊ ကိုယ် ဖတ်ရှုလေ့လာ သိရှိထားသမျှကို မျှဝေရတာတွေ အထွက် ကိုယ်လည်း ကျေနပ်မှုဖြစ်မိပါတယ်။ တစ်လက်စ တည်း သူတို့ကို ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းပါ တင်ပေးရလို့ အလုပ် လည်း ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။

“ဟဲ့ ငါ့ကို မြင်းမိုရ်တောင်ပါအောင် ရိုက်ပေး” လို့ ခရီးဖော် ဒေါ်တင်ရီက ခိုင်းပြန်တယ်။ လတ်လတ်ဖြူက . . .

“သမီးက ခုန မသိလို့ မျက်နှာနီနီ အသူရာနတ်ဆိုး တွေနဲ့ တွဲရိုက်မိတယ်၊ ခုနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေနဲ့ပဲ ရိုက် ပေးနော်” တဲ့။

စန္ဒာဝင်းကတော့ . . .

“သမီးကိုတော့ ဘီလူးတွေနဲ့ပဲ ရိုက်ပေး၊ ဒါမှ သမီးက ပိုလှမှာ” ဆိုပါလား။

မြောင်းမြသား ကိုမောင်မောင်က တစ်မျိုး။

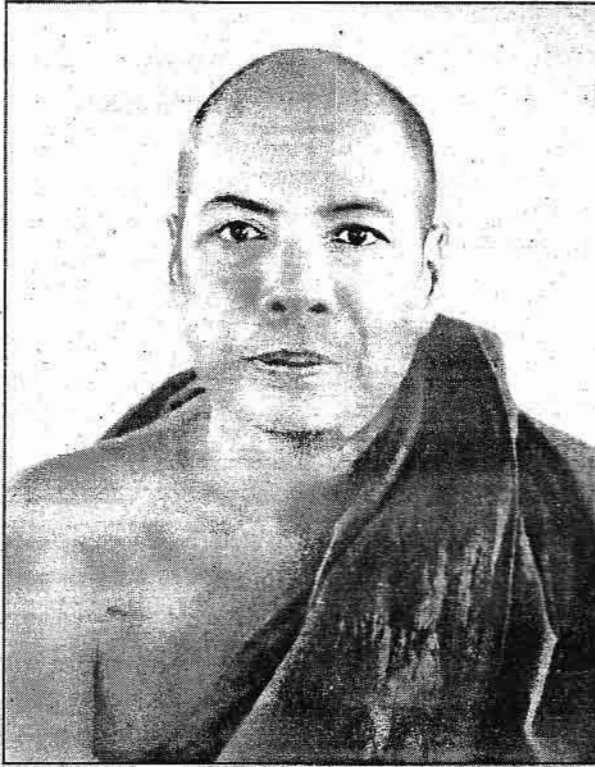
“ဟောဒီ ရှင်းလင်းချက် စာသားတွေပါအောင် ရိုက် ပျာ၊ ဒါမှ ကျွန်တော်လဲ ကိုအေးလို့ပဲ အိမ်ကျ ပြန်ဖတ်ကြည့် လို့ရမှာ”

“ခရီးသွားရင်း သီချင်းဆိုမယ် x x x စမ်းရေ စီးသလို ကွယ်” ဆိုတဲ့ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ “ခြေဖဝါးတော်နုနု” ထဲက သီချင်းတစ်စကိုပါ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပေးရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဆိုသည်နဲ့နေမိရဲ့။

□ ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာရေး-သူ)

စာကိုး

- * အဝေးသင်၊ အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုပညာပို့ချချက် များ၊ တတိယနှစ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်။
- * နေထွတ်၊ အန်ကောဝပ်၊ ဖန္ဒမ်းပင်နန်းတော်နှင့် ခမာ တို့တိုင်းပြည်၊ စစ်သည်တော်စာပေ၊ ၂၀၀၂၊ ရန်ကုန်။
- * အေးမောင်၊ ဝိုလ်၊ အရှေ့တောင်အာရှမညှိုးပန်းများ၊ စာပေဗိမာန်၊ ၁၉၇၉၊ ရန်ကုန်။
- * E.Fisher, Robert - Buddhist Art and Architecture, Thames and Hudson, Singapore, 1996.
- * Rawson, Philip - The Art of Southeast Asia, Cambodia-Vietnam-Thailand-Laos-Burma-Java-Bali, Thames and Hudson, London, 1995.
- * Siem Reap Anghor -Visitors Guide (Marilia Albanese-Angkor, National Geographic Art Guide)

ကျေးဇူးတော်ရင် ဘူမဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား

အာရုံစူးမြို့ ခေါ်မော့ကိုခေါ်မော့ကင်း မန္တလေးမြို့၊
ဦးချစ်ခေတ္တဓမ္မာရုံ၌ အောကြားဆုံးမတော်ဓူလော

မိမိကိုယ်ကို ချီးသပ်ရန် ဘုမ္မာသုတရားတော်

(ယခင်လမ္ပာအဆက်)

စိတ်ကောင်းကောင်းရှိလို့ စားသောက်နေရတယ်တဲ့။ အမယ်လေး နို့ဗွာန်များ အသံတောင် မထည့်ဘူး (မှန်ပါ)။ အသံတောင် မထည့်ပါဘူး ဒကာ၊ ဒကာမတွေက။ ကိုင်း.. ဒါဖြင့် ဒီခြောက်ခုကို မသာယာဘူးလား (သာယာပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဒီခြောက်ခုတည်းဟူသော ခင်ရာမင်ရာကြောင့် တဏှာလာပါတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒီတဏှာလာလို့ (ဒီခန္ဓာငါးပါး လာပါတယ်)။ ဒီခန္ဓာငါးပါး ဖြစ်လို့ (အို၊ နာ၊ သေတွေ လာပါတယ်ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီလိုလုပ်ကြစို့ရဲ့။ ဘုရား သခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ဘယ်အတွက်ကြောင့် ပွင့်တာပါလိမ့်မလဲလို့ မေးဖို့မလိုဘူးလား (လိုပါတယ် ဘုရား)။

ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပွင့်လာတာသည် ဆုံးမသွန်သင်ဖို့ 'သာသတီတိသတ္ထာ' ဆိုတဲ့အတိုင်း ဆုံးမ သွန်သင်ချင်လို့ ပွင့်လတာ (မှန်လှပါ ဘုရား)။ ဘယ်လိုကြောင့် ပွင့်လာတာပါလိမ့် (ဆုံးမသွန်သင်ချင်လို့ပါ ဘုရား)။ ဆုံးမသွန်သင်ချင်လို့ ပွင့်လာတော့ ဘုရားက ဒီဘက်နားမှာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ရပ်ပြီးသကားလ ဒီနားက နေပါတယ်တဲ့။ ခင်ရာမင်ရာ နားကနေပြီး ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ရပ်နေတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ခင်ဗျားတို့ ပုထုဇဉ်မိုက်က တဏှာကို လက်ကိုင်ထားတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ပုထုဇဉ်မိုက်က ဘာကို လက်ကိုင်ထားပါလိမ့် (တဏှာ
လက်ကိုင်ထားပါတယ် ဘုရား)။ တဏှာ လက်ကိုင်ထားတယ်၊
ပုထုဇဉ်မိုက်က တဏှာလက်ကိုင်ထားတော့ ဘုရားက ဒီနား
က ရပ်နေတယ်။

ဟေ့... ပုထုဇဉ်မိုက်၊ ဘဝများစွာ သံသရာက မင်း
ကလည်း အငတ်တော့ ဘယ်တော့မှ မပြေခဲ့ဘူး။ ရောက်ရာ
မျက်လုံး မင်းနား၊ မင်းနှာခေါင်း၊ မင်းလျှာ၊ မင်းကိုယ်၊ မင်းစိတ်
တွေ မင်း ခင်လိမ့်မယ်။ ဘုရားက ဒီနားက ရပ်ပြောတယ်။

သူက ရောက်ရာမှာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခင်တတ်
မင်တတ်တဲ့ သဘော ပါတယ်။ မပါဘူးလား (ပါပါတယ်
ဘုရား)။ တဏှာသဘောက ဘာတဲ့ (ရောက်ရာမှာ ခင်တတ်
မင်တတ်ပါတယ် ဘုရား)။ ရောက်ရာမှာ ခင်တတ် မင်တတ်
တဲ့ သဘောပါသနော် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ (မှန်ပါ)။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကလေး ဘယ်နှယ်နေကြသတုံး (ခင်တတ်ပါတယ် ဘုရား)။

ဟ... ကိုယ့်ကိုယ်မှကိုယ်မခင်ရင် ခွေးလားလို့တောင်
ပြောသေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ မပြောဘူးလား (ပြောပါ
တယ်)။ ကိုယ့်ကိုယ်ဆိုရင်ဖြင့် ခင်ကောင်းတယ်လို့ အောက်
မေ့တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘယ်လိုများ
အောက်မေ့သလဲ (ခင်ကောင်းတယ်ချည်း အောက်မေ့ပါတယ်
ဘုရား)။

မိုက်လိုက်တာ၊ တို့ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုရင် ဒီအရွယ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စောင့်ရှောက်တတ်ပြီ၊ ခင်တတ် မင်တတ်
ပြီ၊ မင်းတို့များ မိုက်လိုက်တာ ရူးတုန်းရှိသေးတယ်၊ အစရှိ
သည်ဖြင့် လူကြီးသူမတွေကလည်း ဒီလိုပြောချင်တာ ပြော
နေတဲ့ သဘောတွေကလည်း ဦးခင်မောင် မရှိဘူးလားဗျာ
(ရှိပါတယ် ဘုရား)။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခင်ရ မင်ရမှာလား
ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့၊ သစ္စာသိရမှာလား (သစ္စာသိရမှာပါ
ဘုရား)။

အဲဒီတော့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟေ့
... ပုထုဇဉ်မိုက်၊ ဒါက တဏှာရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။
ဒီဖြူဖြူကလေးဟာ ဘာပါလိမ့် (တဏှာရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ပါ
ဘုရား)။

တဏှာရှိတဲ့ ပုထုဇဉ်ဆိုပြီး သကာလ ဘုရားသခင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီနားက ရပ်နေတယ်။ ဟောဒါတွေ
ဟာကွာတဲ့ အနံ့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ အရသာလည်း
ကောင်းပါတယ်တဲ့၊ အရက်တွေပါပဲ၊ အနံ့ကောင်း အရသာ
ကောင်း အရက်တွေပါပဲ။ သို့သော် ဒီအရက်တွေဟာ အဆိပ်
နဲ့ ရောထားတယ် (မှန်ပါ)။

ဒီ အရက် ခြောက်မျိုးဟာ ဘာနဲ့ ရောထားသလဲ
(အဆိပ်နဲ့ရောထားပါတယ်)။ အနံ့ကလည်း ကောင်းတယ်၊
အရသာကလည်း (ကောင်းပါတယ်)။ ရောတာက (အဆိပ်နဲ့
ရောထားပါတယ်)။

ပုထုဇဉ်မိုက် သွားမသောက်နဲ့၊ သွားသောက်လို့ရှိရင်
မင်းသည်ကား သေရင်လည်း သေလိမ့်မယ်၊ မသေသော် မလှ
တာ ဖြစ်လိမ့်မယ် (မှန်ပါ)။ ဘုရားက ဒါကြောင့် ဆုံးမချင်လို့
ဒီနား ပွင့်လာပါတယ်ဆိုတာ သဘောကျလား (ကျပါပြီ
ဘုရား)။

ဘုရား ဘယ်နားပွင့်သတုံးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ခင်ရာ
မင်ရာနားက နေပြီး သကာလ ပွင့်နေပါတယ် (မှန်ပါ)။ ဘုရား
ဘယ်နားက ပွင့်ပါလိမ့် (ခင်ရာ မင်ရာနားကနေပြီး ပွင့်ပါ
တယ်)။ ခင်ရာမင်ရာဆိုတဲ့ ခုနက် အဇ္ဈတ္တိကာယတန ခြောက်
ပါးနားကနေပြီး သကာလ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ရော၊ အခု ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ဆုံးမနေတဲ့ ဆရာသမား
တွေရော ဒီနားကနေ စောင့်နေတယ် (မှန်ပါ)။ ခင်ဗျားတို့
ကတော့ တွေ့ရာ ခင်တော့မယ်ဆိုတာ သိတယ် (မှန်ပါ
ဘုရား)။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဘာပါလိမ့် (တွေ့ရာခင်ပါတယ်
ဘုရား)။ တွေ့ရာခင်တော့မယ်၊ ခင်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမ
တို့ တွေ့ရာကို စားလိမ့်မယ်၊ တွေ့ရာကို သောက်လိမ့်မယ်
ဆိုတာနဲ့၊ ခင်လိမ့်မယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းလို့ မှတ်လိုက်
စမ်းပါ (မှန်ပါ ဘုရား)။ တွေ့ရာ ခင်လိမ့်မယ်၊ တွေ့ရာ စား
လိမ့်မယ် ဆိုတာသည် (တစ်ထပ်တည်းပါ ဘုရား)။

ဒါဖြင့်ဟေ့ ပုထုဇဉ်မိုက်၊ မင်းက ဘဝသံသရာက သေ
တာတောင်မှ သားပေါ် ခင်လျက်တန်းလန်း၊ သမီးပေါ် ခင်
လျက်တန်းလန်း၊ ကိုယ့်ခန္ဓာပေါ် (ခင်လျက်တန်းလန်းပါ
ဘုရား)။ ခင်လျက်တန်းလန်းနဲ့ သေလာတာ၊ မင်း ဒီဘဝလည်း
ရောက်ရော မင်းခန္ဓာကြီး မင်းခင်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ ဒီဒကာ၊
ဒီဒကာမတွေ သူမခင်ပေဘူးလား (ခင်ပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒါ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီနားရပ်
ပြီး မင်းက အငတ်သေ သေလာတော့ ရောက်ရာမှာ မင်း
ရထားတဲ့ အာယတနတွေ၊ ခန္ဓာတွေကို မင်းသည်ကားလို့
ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် အရမ်းသောက်လိမ့်မယ်။ အရမ်း စားလိမ့်မယ်။
အဆိပ်နဲ့ရောထားတဲ့ အရက်တွေကလို့ ဘုရားက ဒီနားက
စောင့်နေရှာတယ် (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါတယ်)။
ဘုရားက ခင်ရာ မင်ရာက စောင့်နေတယ်။

ပုထုဇဉ်မိုက် စားတော့မယ်၊ မျိုတော့မယ်၊ သိပ်တော့
မယ်ဆိုတဲ့ သဘောက ပုထုဇဉ်မိုက်မှာ ရှိပြီးသားဖြစ်နေတယ်
(မှန်ပါ ဘုရား)။ ပုထုဇဉ်မိုက်မှာ စားမယ်၊ မျိုမယ်၊ သိပ်မယ်
ဆိုတာ (ရှိပြီးသား ဖြစ်နေပါတယ်)။ ရှိပြီးသားဖြစ်နေတော့
ဘုရားက ဒီနားကနေပြီး သကာလ ကလေး တုတ်နဲ့စောင့်နေ
သလိုပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ စောင့်ပြီး သကာလ ဒကာဝ
နေရှာတယ် (မှန်ပါ)။ ဒကာသစ်ရေ ဦးမြရွှေတို့ ရိပ်မိပလား
(ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား)။

ဒါတွေကို အဆိပ်နဲ့ရောထားတယ်ဆိုတော့ အဆိပ်နဲ့
ရောထားတော့ ခင်ဗျားတို့က ခင်မိ မင်မိ မျိုမိ သိပ်မိမယ်

ဆိုလို့ ရှိရင်ဖြင့်တဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီအသေတွေ လာမလား၊
သောဘူးလား (လာပါတယ် ဘုရား)။ ဒီခန္ဓာ မရပေဘူးလား
(ရပါတယ် ဘုရား)။ ဒီခန္ဓာရရင် ဒီအသေတွေက (လာပါတယ်
ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ဘုရားက ဒီနားရပ်ပြီးသကာလ ဒါတွေ
မျိုးကောင်း သိပ်ကောင်းတဲ့သဘော မဟုတ်ဘူးဟေ့၊
အဲဒါတို့သည်ကားလို့ ဆိုလို့ရှိရင် မမျိုးရ မသိပ်ရဘဲနဲ့ ဒီဥစ္စာကို
အမှန်အကန် သိရှိမယ်တဲ့ (မှန်ပါ့ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီခြောက်ပါး ဘာတဲ့ (အမှန်
အထက် သိရမယ်)။ ပုထုဇဉ်ကတော့ မျိုးချင် သိပ်ချင်တယ်နော်
(မှန်ပါ့)။ ဘုရားကတော့ ဘယ်လို သိစေချင်သတုံး (အမှန်
အထက် သိစေချင်ပါတယ် ဘုရား)။

ဘုရားကတော့ ဒါ အဆိပ်နဲ့ရောထားတဲ့ အရက်ကြီး
အသွားပြီးသကာလ တဏှာနဲ့ မျိုးလိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဟောဒီ
အရာကြီး ရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီခန္ဓာကြီးရရင် ဒီအသေပွဲကြီး မင်း
ရလိမ့်မယ် မဆိုဘူးလား (ဆိုပါတယ် ဘုရား)။

ဒကာဝရေ ဘုရားက ဒီနားက ပွင့်တယ်ဆိုတာ ပေါ်
သကြပလား (ပေါ်လာပါပြီ ဘုရား)။ ဘယ်နားက ပွင့်ပါ
သိမ့် (ခင်ရာ မင်ရာနားက ပွင့်ပါတယ် ဘုရား)။ အင်း...
ခင်ရာမင်ရာဆိုတဲ့ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာနု၊ ဇိဝှာ၊ ကာယ၊ မန

အာနေပြီးသကာလ အမြဲစောင့်နေလိမ့်မယ် (မှန်ပါ့ ဘုရား)။
အဲဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ပုထုဇဉ်မိုက်သည်
အသေ ဆိုရင်ဖြင့် ရောက်ရာမှာ အရမ်းခင်ပစ်တာပဲ (မှန်ပါ့
ဘုရား)။ ပုထုဇဉ်မိုက်က ဘာပါလိမ့် (ရောက်ရာမှာ အရမ်း
ခင်ပါတယ်)။ ကိုယ့်ခန္ဓာလည်း ခင်လိုက်တာပဲ (မှန်ပါ့)။ ကိုယ်
မင်း နီးစပ်တာတွေကော (ခင်တာပါပဲ ဘုရား)။

အို... ပုထုဇဉ်ဆိုတဲ့ဥစ္စာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အငယ်
ဖြစ်နေတော့ တွေ့ရာစား၊ တွေ့ရာသောက်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်
ရောက် မရောက် (ရောက်ပါတယ် ဘုရား)။ တယ်လည်းဆိုး
ပါတယ် (ဆိုးပါတယ် ဘုရား)။

အခု အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ကျကြတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဘာ
သော်လည်းကောင်း ဘယ်နှယ်ပြောကြမလဲ (ဘာမှ မတော်
ပါဘူး)။ ဘာမှ မတော်ဘူးနော်၊ ဘာမှ မတော်တာကိုပင်
အဲဒါတို့သည်ကားလို့ ဆိုလို့ရှိရင် ခင်မိ၊ မင်မိ၊ မျိုးမိကြတယ်
ဆိုတာလည်း ပြောစရာ လိုသေးသလား (မလိုပါ ဘုရား)။

သောကျားလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ထိုအတူပဲ၊ မိန်းမ
လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မှာကော (ထိုအတူပါပဲ ဘုရား)။
ထိုအတူပဲ ခင်မိ မင်မိ မျိုးမိကြတာချည်းပဲ ဆိုရင်ကော
အသေလား (မလွဲပါ)။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီဥစ္စာ ဒီလိုဖြစ်ရသလဲ၊
အဲ... ဘဝများစွာက ငတ်ပြီးသကာလ သေခဲ့တဲ့အတွက်
အသေတော့ဖြင့် သောက်မှာ မျိုးမှာပဲ (မှန်လှပါ ဘုရား)။
သောကျားပလား (ကျပါပြီ)။ တွေ့ရာတော့ (သောက်မှာ

ပါပဲ)။ သောက်မှာ မျိုးမှာပဲဆိုတာ သေသေချာချာ ပေါ်ကြ
ပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် အခု တရားတစ်ပွဲလုံး ဒကာ၊ ဒကာမ
တွေမှာ အချို့အိမ်ထောင်မပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မြေးကလေး
တန်းလန်း ဟုတ်လား၊ တူမလေး တန်းလန်း၊ မွေးစားတာ
ကလေးတန်းလန်း၊ ရောက်ရာမျိုးထားတယ် (မှန်ပါ့ ဘုရား)။
သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အို... ကိုယ့်ဟာ
ထက်တော့ သူများဟာကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ
မျိုးမယ်ဆိုပြီးတော့ မျိုးနေတာပဲ (မှန်ပါ့ ဘုရား)။ အိမ်ထောင်
ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကိုယ့်ဟာကိုယ် မျိုးတယ် (မှန်ပါ့)။ အိမ်ထောင်
မရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က အငှားမျိုး မျိုးတယ် (မှန်ပါ့ ဘုရား)။ ဘာပြု
လို့တုံး (ငတ်လွန်းလို့ပါ ဘုရား)။

ဘယ်နှယ်ဆိုကြမယ် (ငတ်လွန်းလို့ပါ ဘုရား)။ ဘယ်
သူက ငတ်တာပါလိမ့်မလဲ (တဏှာက ငတ်တာပါ ဘုရား)။
တဏှာကငတ်တယ်ဆိုတာ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီဘုရား)။

အဲဒီတော့ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက
ရောက်ရာမျိုးမှာစိုးတဲ့အတွက် ဟောဒါတွေဟာ ဟေ့ အရက်
တွေကွ၊ သို့သော် ဒီအရက်တွေဟာ အဆင်းလည်း ကောင်း
ပါတယ်၊ အနံ့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ သို့သော်လည်း အဆိပ်
နဲ့ရောထားတာ၊ မင်း သွားမသောက်နဲ့တဲ့ (မှန်ပါ့ ဘုရား)။
ဘယ်သူက မှာရှာပါလိမ့် (ဘုရားက မှာပါတယ် ဘုရား)။
ခင်ဗျားတို့ကတော့ တွေ့ရင် ဘာဖြစ်ချင်သတုံး (သောက်ချင်
ပါတယ် ဘုရား)။

သောက်ချင်တယ်၊ ခင်ချင်တယ်၊ မင်ချင်တယ်၊ မျိုးချင်
တယ်၊ သိပ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောဟာတော့ဖြင့် ခင်ဗျား
တို့ ဘဝများစွာက ငတ်လာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဒီအာရုံတွေ
တွေ့လို့ရှိရင် တွေ့တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခင်ဗျားတို့
သောက်မိ မျိုးမိတာပဲ ဆိုတာကော သဘောပါကြပလား
(ပါပါတယ် ဘုရား)။ တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား
ဒကာ၊ ဒကာမတို့ (ကောင်းပါတယ် ဘုရား)။ သဘောရောက်
ကြပလား (ရောက်ပါတယ်)။ ဒါဖြင့် ဘုရားဘယ်နားကနေ
ပွင့်ပါလိမ့်မတုံး (ခင်ရာ မင်ရာနားကပါ ဘုရား)။

ခင်ရာမင်ရာနားကနေပြီး ဘုရားက စောင့်နေတယ်။
ဟေ့ ပုထုဇဉ်မိုက်၊ မင်း ရှေးဘဝကလည်း မဝဘဲနဲ့ ငတ်ပြီး
သေခဲ့တယ်၊ မင်း ဒီဘဝလည်း အခု ရောက်ပြန်ပြီ၊ အခုရောက်
တဲ့နေရာမှာ မင်းသည်ကားလို့ဆိုရင် အမှားတွေ လုပ်ဦးတော့
မယ် (မှန်ပါ့ ဘုရား)။ အဆိပ်နဲ့ရောထားတဲ့ အရက်တွေ မင်း
သောက်ဦးတော့မယ် ဆိုပြီးတော့ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်
ကြီးက ဒီကနေ စောင့်နေတယ် (မှန်ပါ့)။

ဒါကြောင့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပွင့်လာ
တဲ့အခါကျတော့ ဒီတရားတွေကို အဆိပ်နှင့်ရောထားတာ

ဒါတွေကို ခင်လိုက်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုယ့်မျက်လုံးကလေး ကိုယ်ခင်လိုရှိရင် တဏှာမလာပေဘူးလား (လာပါတယ် ဘုရား)။ တဏှာလာရင် ဥပါဒါန်ကကော (လာပါတယ် ဘုရား)။ ကံကကော (လာပါတယ် ဘုရား)။

ဟော . . . ဇာတိဆိုတဲ့ ခန္ဓာငါးပါး (လာပါတယ် ဘုရား)။ ဇရာ မရဏဆိုတဲ့ အိုပွဲ၊ သေပွဲ (လာပါတယ် ဘုရား)။ မလာပေဘူးလား (လာပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဟာ မျှီမိလို့ (မှန်ပါ ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ဒီဟာ မျှီမိတဲ့အတွက် တဏှာနဲ့ မျှီလိုက်တဲ့အခါကျတော့ မျှီတာက တဏှာ၊ စွဲလမ်းတာက (ဥပါဒါန်ပါ)။ အားထုတ်တာက (ကံပါ ဘုရား)။ ကံကနေ ပစ်ချလိုက်တော့ ဘာတွေ့ရသလဲ (ခန္ဓာငါးပါး ရပါတယ် ဘုရား)။

ခန္ဓာငါးပါး ရတော့ ဘာပွဲတွေ ခွဲရမလဲ (အို၊ နာ၊ သေ ပွဲတွေ ခွဲရပါတယ်)။ အို၊ နာ၊ သေပွဲတွေ မခွဲရဘူးလား (ခွဲရပါတယ် ဘုရား)။ သောက်မိလို့ ဖြစ်ရတယ် (မှန်ပါ)။ ဒီဟာတွေ ခင်မိ မျှီမိ သောက်မိလို့ ဖြစ်ရတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် အာယတန ခြောက်ပါးကို ခင်မိ မျှီမိ သောက်မိတဲ့အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တဏှာ၊ ဥပါဒါန် ကံတွေ ပေါ်လာပြီးသကာလ ခန္ဓာငါးပါး ဒုက္ခသစ္စာတရားကြီးကော ပေါ်မလာသေးဘူးလား (ပေါ်လာပါတယ် ဘုရား)။

ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူကနေ အညွန့်အညောက်တွေ ပေါ်လာလိုက်တာ အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်လာတယ် (မှန်လှပါ ဘုရား)။ ဘာတွေ့များ ပေါက်လာသလဲ (အို၊ နာ၊ သေ အညွန့် အညောက်တွေ ပေါက်လာပါတယ် ဘုရား)။

ဪ . . . အခု ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေမှာ ရှေ့ ဘာအညွန့်တွေများ ပေါက်ကြမှာပါလိမ့် (အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်မှာပါ ဘုရား)။ အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်တော့မယ်၊ ခန္ဓာကြီးတာလေ (မှန်ပါ)။

ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီခန္ဓာကြီးဟာ အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်ပါလိမ့်မတုံး ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ စဉ်းစားကြည့်တဲ့ ဒီမိမိတို့ ခင်ရာမင်ရာကို မျှီမိ သိပ်မိလို့ (မှန်ပါ)။

ဦးခင်မောင်ရေ ဘာတဲ့ (မျှီမိ သိပ်မိလို့ပါ ဘုရား)။ မျှီမိ သိပ်မိတာက တဏှာပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။ စွဲလမ်းတာက (ဥပါဒါန်ပါ)။ အားထုတ်တာက (ကမ္မဘဝပါ ဘုရား)။ အားထုတ်တော့ ဘာတွေ့ရသလဲ (ခန္ဓာငါးပါး ရပါတယ် ဘုရား)။

ခန္ဓာငါးပါး ရတော့ကို ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာအညွန့်တွေ ပေါက်လာသလဲ (အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်ပါတယ်)။ အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်လာတော့ ဪ-

ဒါဟာ အမျှီမှားပဲ အသိပ်မှားပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။ ရှင်းပြီနော် (ရှင်းပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဒီနားကနေပြီး ပွင့်နေတယ် ဆိုတာ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

မင်းတို့သည်ကားလို့ဆိုရင် ဘဝများစွာက အဝတ်သေလာတယ်။ အခု ရောက်ရာခန္ဓာကြီးကို မင်းတို့ ခင်လိုမိဦးမယ်။ ခင်ရင် အနာဂတ်ခန္ဓာကြီး ရမယ်၊ ရရင် အို၊ နာ၊ သေ အညွန့်တွေ ပေါက်မယ်၊ ဒါတွေ ဘုရားက သိပ်မစိုးရိမ်ဘူးလား (စိုးရိမ်ပါတယ် ဘုရား)။ ကဲ . . . ဘုရားက စိုးရိမ်တော်မူတာကော ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ဪ . . . ဘုရား ဘယ်နားပွင့်ပါလိမ့် (ခင်ရာ မင်ရာနား ပွင့်ပါတယ် ဘုရား)။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ဗောဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်ပွင့်တယ် အောက်မေ့မှာပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။

မဟုတ်ပါဘူး ဒကာ၊ ဒကာမတို့၊ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဗောဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်ပေါ်မှာတော့ သူထိုင်တော့ ထိုင်ပါတယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ တရားဟောတဲ့အခါ ဒီပလ္လင်ကြီးပါ ပါလာသလား (မပါပါ ဘုရား)။ မပါပါဘူး၊ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီပလ္လင်ကြီး မပါပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သန္တာန်မှာရှိတဲ့ ဒါတွေကို ဝိပဿနာအရှုခိုင်းတာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။

ခင်ဗျားတို့ သန္တာန်ရှိတဲ့ ဒီဝက္ခ၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိတ္တ၊ ကာယ၊ မနတွေကို ဘာအလုပ်ခိုင်းသတုံး (ဝိပဿနာအရှုခိုင်းပါတယ် ဘုရား)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီအလုပ်ဟာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဒီနေရာက စောင့်နေတဲ့ ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး အစစ်ပါပဲလို့ မှတ်လိုက်စမ်းပါ (မှန်ပါ ဘုရား)။ အင်း . . . ဟင် အာယတနခြောက်ပါးနားက ကိုယ်တော်ကြီး တာလုပ်နေပါလိမ့် (စောင့်နေပါတယ် ဘုရား)။ စောင့်နေတယ်၊ ပုထုဇဉ်ခိုက်က ဘာစိတ်ကူးနေသတုံး၊ မျှီမလို့ (မှန်ပါ)။

မျှီမလို့ သိပ်မလို့ စိတ်ကူးနေတဲ့အခါ ဘုရားက ဟေ့ . . . ပုထုဇဉ်ခိုက် စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိတ္တ၊ ကာယ၊ မနတို့သည်ကားလို့ ဆိုရင်ဖြင့် အဆင်းလည်း ကောင်းပါတယ်၊ အနံ့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ သို့သော် အဆိပ်နဲ့ရောထားတဲ့ အရက်တွေကွ၊ သွားမသောက်နဲ့၊ သေရင်လည်းသေ၊ မသေသော် မလှမပ ဖြစ်လို့မဲ့မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဘုရားက ဒီအနားရပ်ပြီး ပွင့်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဘုရားပွင့်တဲ့ နေရာဌာန သိပါပြီ (မှန်ပါ ဘုရား)။ အိန္ဒိယမှာ ရှင်းပလား၊ ဘယ်နားမှာ ပွင့်ပါလိမ့် (ခင်ရာ မင်ရာနားမှာ ပွင့်ပါတယ်)။ ခင်ရာမင်ရာနားက ဒီနေရာကနေ ဟောလိုက်တာလား (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ)။

အဲဒီတော့ ခင်ရာ မင်ရာနားကနေ ပွင့်တော့ ခင်ဗျားတို့ တချို့ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည်ကားလို့

ဆိုရင် တာဝတိံသာ သွားဟောတာလည်း ဒီဟာတွေ မသောက် မမျိုမိအောင် ဟောတာပဲ (မှန်ပါ)။

အို . . . ဗြဟ္မာပြည်သွားပြီး ဗကဗြဟ္မာကြီး သွားဟော တာလည်း ဒါတွေ မသောက် မမျိုမိအောင် ဟောတာပါပဲ (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ)။

မိဂဒါဝုန်တောမှာ ပလ္လင်မပါဘဲနဲ့ ဓမ္မစကြာတရားကြီး ဟောတော့လည်း ဒီနားကနေ ဟောတာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ခိုင်မိပလား (ခိုင်မိပါပြီ)။ အဲဒီတော့ ပွင့်တဲ့နေရာကတခြား ဟောတဲ့နေရာက တစ်ဖုံပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်း ပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့သန္တာန်မှာလည်း အခု ဆရာသမား တွေရော၊ ဘုန်းကြီးများရော အားလုံးပေါ့ဗျာ၊ ဒီနားက စောင့် နေတာပဲ (မှန်လှပါ ဘုရား)။

ဒီနားက စောင့်နေတော့ ခင်ဗျားတို့က ခင်ဗျားတို့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့၊ အသက်ပေါင်း ရာကျော်ရှည်ပြီးသကာလ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာ၊ သားသမီး တွေ၊ အခြေအခံတွေနဲ့ နေပါရစေဆိုပြီး ကိုယ့်ခန္ဓာကြီးကို အစိစိတည်း ပုတီးကလေး စိပ်ကာ စိပ်ကာနဲ့ ထင်နေလိုက် တဲ့အခါ ဘာတွေ တွေ့သလဲ။ ပုတီးကတခြား ထင်တာက တခြားကိုးဗျ (မှန်ပါ)။

ပုတီးကလေး စိပ်ပြီးသကာလ အဟံ အဝေရော ဟောမိ၊ ဒီခန္ဓာကြီး ကျန်းမာပါစေ၊ ကိုယ်လည်း ကျန်းမာပါ စေ ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကော (ကျန်းမာပါစေ)။ အို အောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေ (မှန်ပါ)။

အိုအောင် မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေဆိုတော့ ဘာ တွေလာသတဲ့ (တဏှာပါ ဘုရား)။ တဏှာလာပြီ တဲ့။ အကြောင်းက ရိုးရိုးလား၊ သူပေါင်းချင်တာက အရေးကြီးတာ သား (သူပေါင်းချင်တာက အရေးကြီးတာပါ ဘုရား)။

အဲဒါဖြင့် မေတ္တာထဲမှာ တဏှာရောနေတာ သူသိ ထိုက်သေးသလား (မသိပါ ဘုရား)။ အဲဒါကြောင့် ရောဂေါ မေတ္တာယ ဝဇ္ဇေတိ၊ ရောဂေါ - ရာဂသည် (ဝါ) ခင်မှု ရာဂ သည် မေတ္တာယ - မေတ္တာလိုလိုနဲ့၊ ဝဇ္ဇေတိ - လှည့်စား၏။

ရာဂက ဘာလိုလိုတဲ့ (မေတ္တာလိုနဲ့) မေတ္တာလိုလိုနဲ့ ရာဂက လုပ်ပစ်လိုက်တယ်၊ ခိုင်မိပလား (ခိုင်မိပါပြီ)။ ဒီခန္ဓာ ကြီးနဲ့ ဘာတုံး။ အိုအောင် မင်းအောင် နေရပါလို၏။ ဒါမှ ဒီသားသမီးတွေနဲ့လည်း မခွဲမခွာရမည့် အဓိပ္ပာယ်မပါဘူးလား (မိပါတယ် ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် မေတ္တာပို့တဲ့အခါ မျိုးရိုး က တွယ်လာတယ် (မှန်ပါ)။ သားတွေ၊ သမီးတွေ၊ ခင်ပွန်း တွေနဲ့ မခွဲချင်တဲ့ စိတ်ကလေးကလည်း ပါသေးတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဒါတော့ မခွဲချင်တာက တဏှာ ဟုတ်လား။ မှီတဲ့အသံက မေတ္တာ၊ မခွဲချင်တာက (တဏှာပါ ဘုရား)။ မှီတဲ့အသံက (မေတ္တာပါ ဘုရား)။

အဲဒါကြောင့် ရာဂေါမေတ္တာယ ဝဇ္ဇေတိ၊ ရာဂေါ ရာဂ ဆိုတဲ့ တရားက မေတ္တာယ - မေတ္တာလိုလို၊ ဝဇ္ဇေတိ သူက နေပြီးသကာလ မေတ္တာလုပ်နေ၏တဲ့ (မှန်ပါ)။ လုပ်သာလုပ် နေ၏။ မေတ္တာမဟုတ်ဘူးတဲ့ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘာပါလိမ့် (ရာဂပါ ဘုရား)။ ရာဂတဏှာပဲတဲ့ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘာတဲ့တဲ့ (ရာဂတဏှာပါ ဘုရား)။ အဲဒီတော့ မေတ္တာပို့ကလေး ရှင်းရှင်းကလေးတော့ လုပ်ကြ ပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေနော် (မှန်ပါ)။ မေတ္တာပို့တဲ့အခါ ဘယ် လိုပါလိမ့် (ရာဂ မပါရပါ)။ တဏှာမပါစေပါနဲ့၊ ရာဂမပါစေ နဲ့ (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ကျုပ်ဖြင့် ခင်လွန်းလို့ မေတ္တာကိုပို့နေတာဆိုရင် သွားပြီ ဒီဥစ္စာ မသွားသေးဘူးလား (သွားပါပြီ ဘုရား)။ ခင်တာက ဘာပါလိမ့် (တဏှာပါ ဘုရား)။ မေတ္တာပို့တာက မေတ္တာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ မေတ္တာတို့ ကရုဏာတို့က တခြားမဟုတ်လား ဗျာ (မှန်ပါ ဘုရား)။

အင်း . . . ဟင် တခြားပေမယ့် ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူ အပို့များသတဲ့လို့ မေးလို့ရှိရင် ဘယ်နှယ်ပြောကြမလဲ (တဏှာ အပို့များပါတယ်)။ ခင်ရာ မင်ရာပို့တယ် (မှန်ပါ)။ သွားပါပြီ ခင်ဗျားတို့မေတ္တာဟာ ဒါကြောင့် မစူးတာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြလား (ရှင်းပါပြီ)။

ရာဂေါ မေတ္တာယ ဝဇ္ဇေတိ ဆိုတဲ့အတိုင်းတဲ့။ ရာဂေါ - ရာဂသည်၊ မေတ္တာယ - မေတ္တာလိုလိုနဲ့၊ ဝဇ္ဇေတိ - သတ္တဝါ သန္တာန်မှာ အပို့ခိုင်းပြီ (မှန်ပါ)။ ခိုင်မိပလား (ခိုင်မိပါပြီ)။

ဘာနဲ့ ပို့နေကြတာလဲ (တဏှာနဲ့ပါ ဘုရား)။ တဏှာနဲ့ ပို့နေကြတာ။ ခင်ဗျားတို့ အထက်ကလည်း ကျုပ်ဖြင့်ဗျာ အိမ် မှာ လူတွေ မမာတာသာ မြင်ရတာပဲ၊ မေတ္တာ အမြဲပို့နေတယ်။ အဲမှာ အိမ်တော့ လူမမာဘူးတဲ့၊ မေတ္တာကတော့ အမြဲပို့နေ တယ်။ ဒီမေတ္တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်မတုံးတဲ့။ ခင်ဗျား တို့က မေတ္တာများ စိတ်ဆိုးနေလိုက်သေးတယ် (မှန်ပါ)။

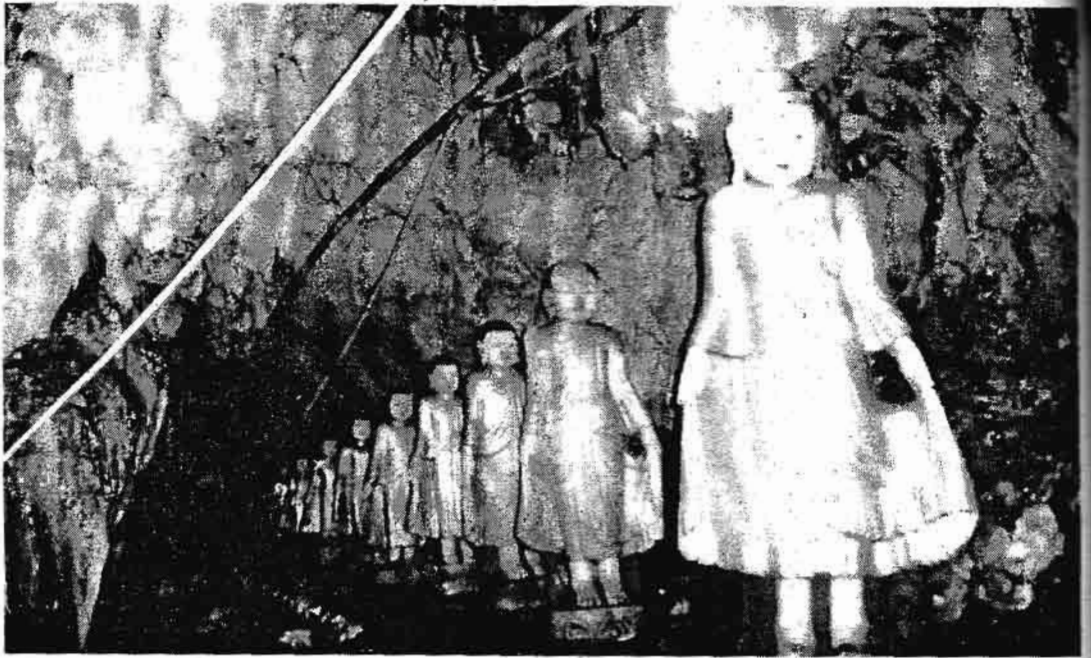
မေတ္တာလား၊ တဏှာလား (တဏှာပါ ဘုရား)။ ဟာ တဏှာဖြင့် မကောင်းကျိုးပေးမှာပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)။ မေတ္တာ ဖြစ်ရင် (ကောင်းကျိုးပေးရမယ်)။ သဘောကျပလား (ကျုပ်ပြီ ဘုရား)။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ စစ်စစ်ကလေးဖြစ်အောင် လုပ်ပါ ဆိုတာကိုတဲ့ ဒီကြားညှပ်ပြီးသကာလ ဒီစကားကို အသုံးပြုပြီး ပေးလိုက်ပါတယ်ဆိုတာလည်း မှတ်လိုက်စမ်းပါနော် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ကဲ . . . ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘုရားပွင့်တဲ့နေရပ် သိပါ သလား (သိပါပြီ ဘုရား)။ ဘယ်နားကနေ ပွင့်သလဲ (ခင်ရာ မင်ရာနားကနေ ပွင့်ပါတယ် ဘုရား)။

(ဆက်ရန်)

www.burmeseclassic.com

မြင်းမထိတောင်

မင်းဆက်ပိုင်

အစီအရီသွယ် ရှမ်းတောင်တန်းတွေကြားမှာ၊
ဆွေညီရယ် အတူတူသွားကြတယ်၊
မြတ်ဘုရားစိတ်ရည်၊
မြင်းမထိတောင်ဆီ။

အိမ်ပြန်ကြစို့လား ဂျိမ်းရေ ဆိုတဲ့ ဆရာမောင်တင်မြ
ရဲ့ ဝတ္ထုလေးကို သတိရမိလိုက်ပါတယ်။ တောင်ကြီးခရီးစဉ်
မှာ မြင်းမထိတောင်ကို သွားတာ နောက်ဆုံးခရီးစဉ်ပါ။ အဲဒီ
ခရီးစဉ်ပြီးရင် အင်မတန်မှ ခရီးသွားတာ ဝါသနာပါတဲ့ သမီး
နှစ်ဦးကို အိမ်ပြန်ကြစို့လား သမီးရေလို့ ပြောချင်တာပါ။

ဒီတစ်ခါ သွားရတဲ့ တောင်ကြီးခရီးစဉ်ဟာ မိတ္ထီလာ
အရေးအခင်းနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေတာမို့ ရင်တထိတ်ထိတ်ပါပဲ။
ရွှေဆိုင်မှာ စကားများ ရန်ဖြစ်ရာကနေ မြို့ပျက်မတတ် အရေး
အခင်းကြီး ဖြစ်သွားတာဟာ ဖြစ်သင့်ရဲ့လားဆိုတာ ကျွန်တော်
တွေးမိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ တရားဥပဒေအသိတွေရှိအောင်
စည်းကမ်းရှိအောင် အများကြီးလုပ်ဖို့ လိုနေသေးတယ်ဆိုတာ
အရေးအခင်းတွေက ညွှန်ပြနေသလိုပါပဲ။ နောက်ပြီး သည်းခံ
နိုင်တဲ့ ယဉ်ကျေးသူ နည်းပေးလာတယ်လို့လည်း ထင်မိပါတယ်။
အဲဒါကြောင့်လည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်ပေါ်

မြင်းမထိတောင်တွင် မြတ်စွာဘုရားဒေသစာရီ ကြံ့ချီတော်မူပုံ

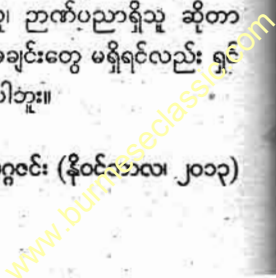
နေတာပါ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မှားသွားရင် တုတ်
ဆွဲ၊ ဓားဆွဲနဲ့ အင်အားသုံးသူတွေ များလာပါတယ်။ ကိုယ့်
အချင်းချင်း ကောင်းတူဆိုးဖက် ခံစားကြမယ်ဆိုတဲ့ အသိ
တရားတွေ လျော့ပါးလာတော့ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို
ပြည့်ပြည့်ဝဝ တည်ဆောက်လို့မရဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီ
လို ဖြစ်တာများလာရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကတည်းက မျှော်မှန်းထားတဲ့ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံတော်ဆိုတာ
ပျောက်ဆုံးသွားနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ သတိထားရပါမယ်။ ကျွန်
တော်တို့ အဖွဲ့လည်း သွားသတိ၊ လာသတိ၊ စားသတိနဲ့ လေး
ရက်မြောက် နောက်ဆုံးခရီးစဉ် မြင်းမထိတောင်ကို ရောက်
လာပါပြီ။

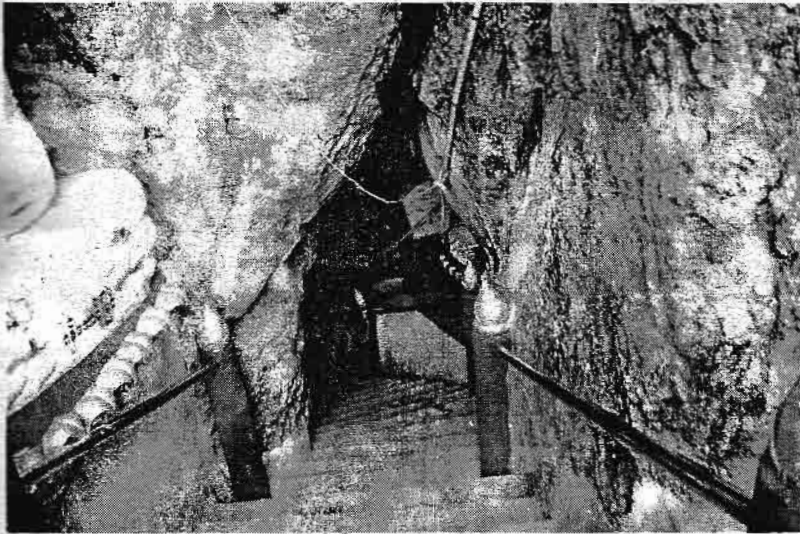
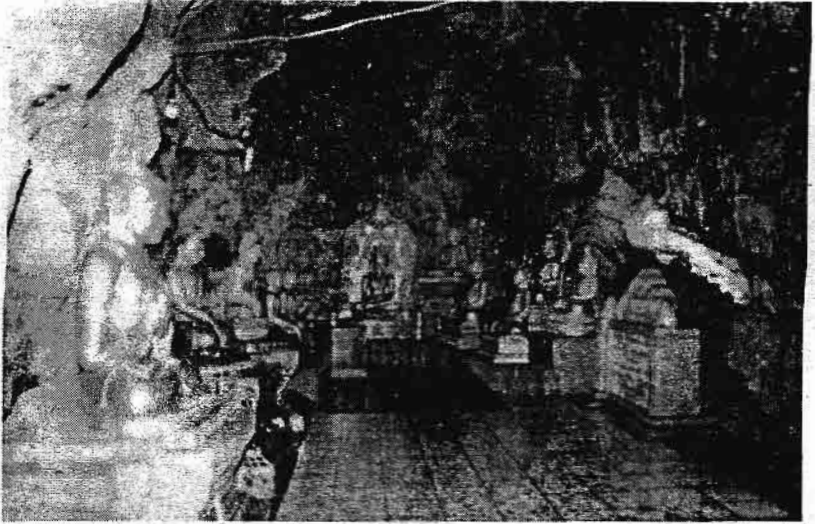
“မြတ်မိမ္မေတော်အစစ်၊ ကြည့်သော်ထင်ရှား၊ ကြီးသား
မြိုင်ထင်၊ ဝေးကမြင်၏”

မြင်းမထိပေစာအရ ဥက္ကလုံမွေတော်ဓာတ် ထည့်သွင်း
ပူဇော်ထားပြီး သဘာဝလိုဏ်ဂူဘုရား ရှိတဲ့နေရာ ဖြစ်ပါတယ်။
သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးက တည်ထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးလို့ ဆိုပေမယ့် အရင်းစစ်
လိုက်ရင် သူလည်း လူသားတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ခေတ်
သူ့အခါအရ ရှင်ဘုရင်တစ်ဦးဦးရဲ့ သားတော်ဖြစ်မှာ အသေ
အချာပါ။ သို့သော်လည်း ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သူ၊ လူတကာ
တို့ထက် ထူးခြားသူ၊ သတ္တိရှိသူ၊ ဉာဏ်ပညာရှိသူ ဆိုတာ
ငြင်းလို့မရပါဘူး။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေ မရှိရင်လည်း ရှင်
ဘုရင်လို့ ခေါ်ထိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ရသေ့ဖိုလ်ဝင်ဂူ
ရာစုနစ်အလိုက်ဘုရားများ

မြင်းမထိတောင်အဝင်ဝကို
တွေ့ရစဉ်

ဒီနေရာမှာ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ “ပြည်ကြီးဘာယာ” ဝတ္ထုကို သတိရမိလိုက်ပါတယ်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်လောက်က ရော့ခဲတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ပြည်ကြီးဘာယာဝတ္ထုမှာ ဘာယာပြည့် နှစ်ဟာ အရည်အချင်းရှိသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖခင်က ရှင်ဘုရင်ဖြစ်လို့ အချိန်တန် နန်းတက်လာရသူပါ။ မိဖုရားတွေနဲ့သာ အချိန်ကုန်နေပြီးတော့ တိုင်းရေး ပြည်ရေးကို ထိထိရောက်ရောက် စွမ်းဆောင်နိုင်သူ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘုရင်အပါးမှာ ခံစားနေကြတဲ့ ဝန်ကြီး၊ အမတ်များမှာလည်း မင်းအလိုလိုက် မင်းအကြိုက်ဆောင်ပြီး ညာပါးဖြိုးဖြန်းနေကြသူတွေပါ။

အဲဒီဇာတ်လမ်းလေး ဆက်မပြောခင် မြင်းမထိတောင် အကြောင်းလေး နည်းနည်းပြောချင်ပါတယ်။ မြင်းမထိတောင်ဟာ ကလေးမြို့ရဲ့ အရှေ့တောင်ဘက် လေးမိုင်အကွာမှာ နို့တာပါ။ တောင်က မြင့်မားလှပါတယ်။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောတာကတော့ တောင်ခြေနားမှာ အင်မတန်မှ ထွားကျိုင်းတဲ့

မြင်းလေးကောင်ဟာ ရွာသူရွာသားတွေ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ စိုက်ခင်းတွေကို လာရောက်စားသောက်တာ ဘယ်လိုမှ မောင်းထုတ်လို့ မရပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် မြင်းမထိဘုရားရဲ့ ဒုတိယဒါယကာဖြစ်တဲ့ အနော်ရထာမင်းကြီးဆီကို အကူအညီတောင်းရာမှာ ကျန်စစ်သား၊ ငထွေရူး၊ ငလုံးလက်ဖယ်၊ ညောင်ဦးဖီး သူရဲကောင်း လေးဦးကို စေလွှတ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ ကျန်စစ်သားက မြင်းကိုဖမ်းပြီး တောင်ကို ခုန်ကျော်လိုက်လို့ မြင်းမထိတောင်ဆိုပြီး ယနေ့တိုင် ခေါ်ဆိုနေတာလို့ လူကြီးသူမများက ပြောဆိုကြပါတယ်။ စောစောက ဘာယာပြည့်ရှင်ဇာတ်လမ်းလေး ပြန်ဆက်ချင်ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲက အမတ်ချုပ်ကြီး သီရိကျော်ခေါင်နဲ့ ဇနီးသည်တို့ အပြန်အလှန်ပြောစကားကို ဆရာဇော်ဂျီက ခုလို ရေးပြထားတယ်။

အမတ်ချုပ်ကြီး သီရိကျော်ခေါင်က ညက အိပ်မက်မကောင်းကြောင်း၊ မျက်ခုံးလည်းလှုပ်ကြောင်း၊ ဝေဒင်မေးချင်ကြောင်း ပြောပါတယ်။

ဥဋ္ဌာလုံမွေရှင်တော် စေတီတော်မြတ်ကြီး

အနော်ရထာမင်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီနှင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူရုပ်ပွားတော်များ (ပထမအဆင့်)

အဲဒီအခါမှာ ဝန်ကတော်က . . .

“ဗေဒင်မေးလဲ ဗေဒင်ဆရာက အကောင်းချည်းပဲ ဟောတာပဲ၊ မေးလဲ ဘာမှမထူးပါဘူး။ ရှင်ဘုရင်ကိုပဲ မြှောက် ပြောပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ခုလိုကြီးပွားနေတာ ရှင် ဘုရင်ကို မြှောက်ပြောနေလို့ မဟုတ်လား”

ဒီနေရာမှာ အမတ်ချုပ်က . . . “ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက် ပြောရတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ဝန် ကတော်က . . .

“ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက်ပြောဖို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်း က ပညာတွေ့သင်လာတာ မဟုတ်လား” လို့ ပြောပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ အမတ်ချုပ်ကြီးက . . .

“အင်း . . . ငါ ပညာတွေ့သင်လာတာ နောက်ဆုံးကျ တော့ ရှင်ဘုရင်ကို မြှောက်ပြောဖို့ ဖြစ်နေပါလား” လို့ ပြော

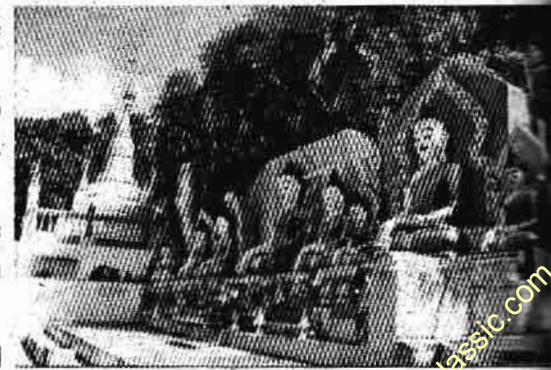
အနော်ရထာမင်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီနှင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူရုပ်ပွားတော်များ (ဒုတိယအဆင့်)

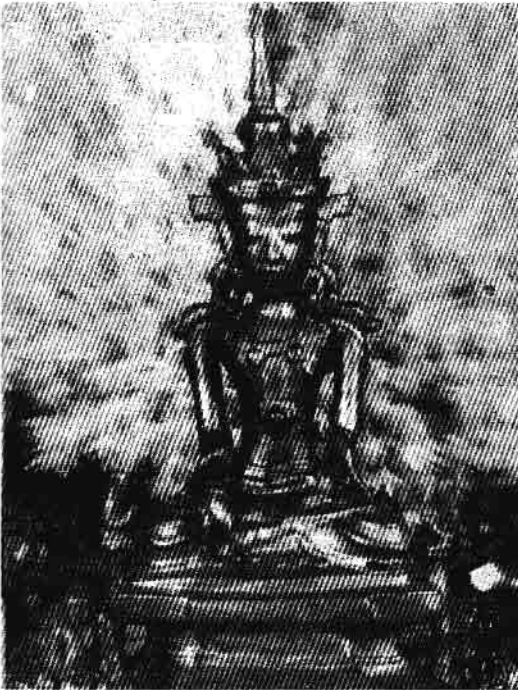
လိုအပ်ရာအပြင်ဘက် နဂါးရုံဘုရား

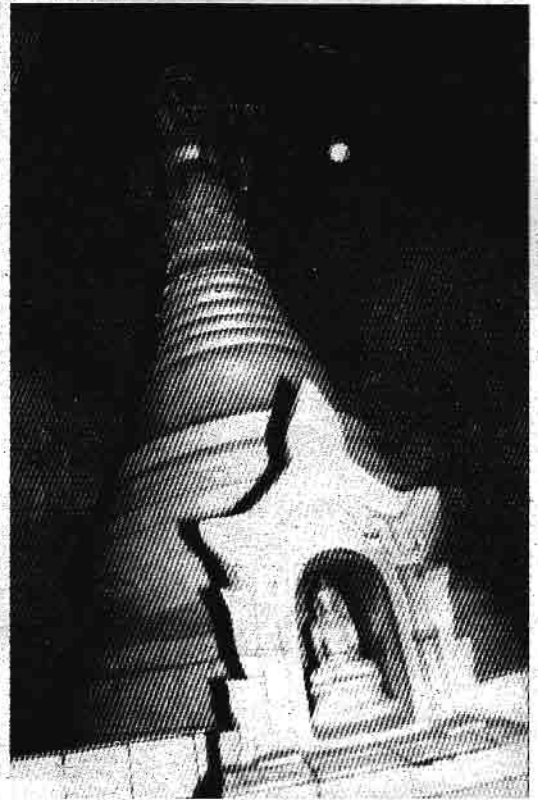
ဂူအလယ်ရှိ ကျောက်မဟာဗောဓိပင်

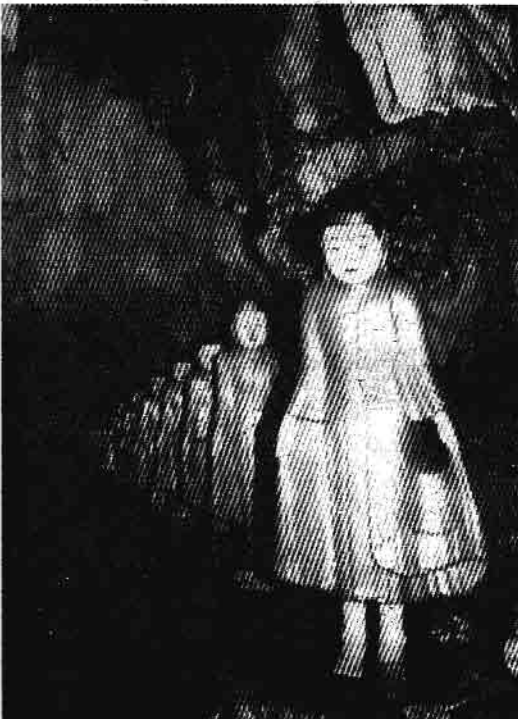
ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ပုဂံခေတ်ရှေးဟောင်းရှင်ပွားတော်များ

ဓာတ်တော်ရှင်လာဘာပုန်ဘုရား

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် လက်ဆောင်ခဲစေတီ

မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာချီ ကြွချီတော်မူပုံ

ပါတယ်။ ဆရာဇော်ဂျီအနေနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးနေတဲ့ ရှင်ဘုရင်နဲ့ အမတ်ချုပ်တို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ တိုင်းပြည်ကို ချစ်ရာမရောက် နှစ်ရာရောက်ကြောင်း ပြောချင်တာပါ။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာကော အဲဒီလိုဖြစ်နေသလား တွေးမိပါတယ်။

အတွေးများနဲ့အတူ သဘာဝလိုက်ဂူဘုရား ရှိရာသို့ ဆင်းလာလိုက်ပါတယ်။ လိုက်ဂူအတွင်းမှာ လေဝင်လေထွက်ကောင်းပါတယ်။ လူသွားလမ်း ချောင်ချောင်ချိချိရှိပြီး သက်သောင့်သက်သာလည်း ရှိပါတယ်။ ဘုရားအကျိုးဆောင်တစ်ဦးက လိုက်ဂူအကြောင်း လိုက်လံရှင်းပြပါတယ်။ အကျိုးဆောင်လူကြီးက လိုက်ဂူသမိုင်းကို ဟာသလေးနောပြီးပြောလို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တသောသော တမောမောနဲ့ ဖြစ်ရပါတယ်။

လိုက်ဂူအတွင်းမှာ ဥဏ္ဏလုံမွေ့ရှင်တော်ဘုရား၊ ရသေ့ဖိုလ်ဝင်ဂူဘုရား၊ နတ်သမီးသနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်၊ နတ်သမီးရေကန်၊ ရေပေါ်နဂါးရုံဘုရား၊ ကျောက်မဟာဗောဓိပင်၊ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူပုံ၊ အနော်ရထာမင်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ စေတီနဲ့ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ရုပ်ပွားတော်များကို အစီအစဉ်လိုက် ဖူးတွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ လိုက်ဂူအတွင်းမှာ တရွေ့ရွေ့လာလိုက်တာ ဂူထွက်ပေါက်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ဝတ္ထုအဆုံးသတ်လေးကို ပြောချင်ပါတယ်။

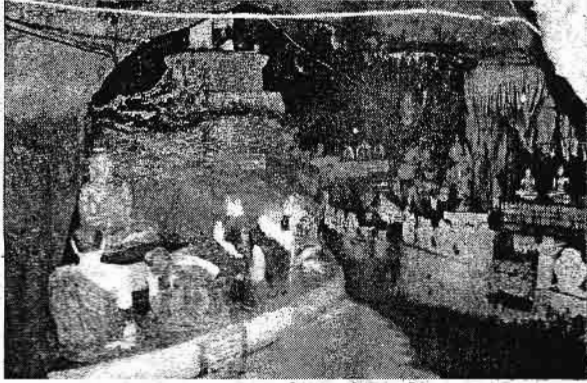
ဘာသာပြည့်ရှင်နဲ့ ဝန်ကြီးတစ်စု ညီလာခံကျင်းပတော့ အမတ်ချုပ် သီရိကျော်ခေါင်က ဝန်အသီးသီးရဲ့ အစီရင်ခံစာများကို စစ်ဆေးပြီး ဘုရင်ထံ အစီရင်ခံ လျှောက်တင်ပါက ဆင်းရဲသားများ အရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆင်းရဲသားများဟာ

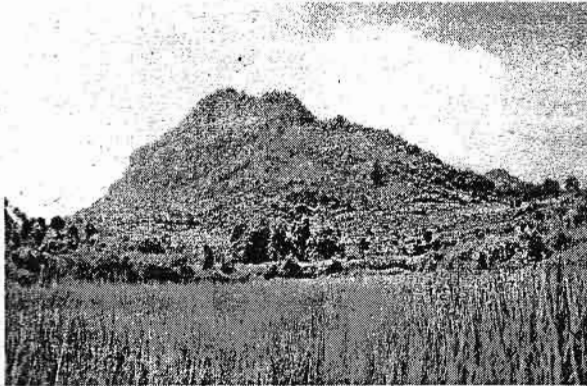
ရွှေဟင်္သာနှင့် ဆင်ဖြူတော်ပုံ

နတ်သမီး သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်

ကျောက်ဟားအနီး ရှုခင်း

ကျန်စစ်သား မြင်းနှင့်ခုန်ကျော်ခဲ့သော မြင်းမတ်တောင်တော်

တောင်ကြီးခရီးစဉ်တွင် စာရေးသူတို့ မိသားစုအမှတ်တရ

ဆင်းရဲသားဘဝ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကံတရားကို မည်သူမျှ မလွန် ဆန်နိုင်ကြောင်း၊ ကံတရားကို ဆင်းရဲစေလို့ အမိန့်ပေးထား သဖြင့် ဘုရင်က လက်ပိုက်ကြည့်နေအပ်ကြောင်း လျှောက် တင်ပါတယ်။

သာသနာတော်နဲ့ မတ်သက်လို့ ဘာယာပြည်မှာ စေတီပုထိုးများစွာ ပေါများလို့ ပြည်တွင်းမှာ ခိုးဆိုးလုယက် အလိမ်အကောက် ပေါများနေပေမယ့်လည်း သာသနာတော် ဟာ ထွန်းကားလျက် ရှိနေကြောင်း၊ အကုသိုလ်ပေါများနေ ခြင်းမှာ ငရဲကို သွားချင်နေသူ များနေလို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်း တို့ အပီစိငရဲသို့ သွားချင်သော ဆန္ဒကို ပြည့်ရှင်မင်းအနေနဲ့ အနှောင့်အယှက် မပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်တင်ပါတယ်။

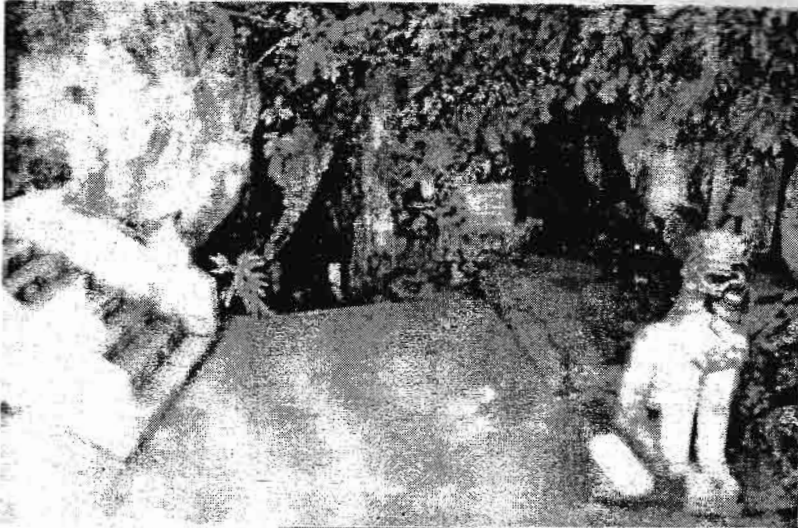
ရောင်းရေဝယ်တာ ကိစ္စနဲ့ မတ်သက်လို့ ဘာယာပြည် သားတို့ဟာ အာဒိစ္စနေမျိုးမှ ဆင်းသက်လာလို့ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မလုပ်ဘဲ တခြားတိုင်းပြည်များမှ ဝယ်ယူကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် ပြည်သူ့ ပြည်သားတို့မှာ ဝင်ငွေ မရှိဘဲ ထွက်ငွေသာရှိပေမယ့် ရွှေဘုန်းတော်ကြောင့် သခင် မျိုး ပီသပါကြောင်း လျှောက်တင်ပါတယ်။

ပညာရေးနဲ့ မတ်သက်လို့ ဘာယာပြည်မှာ လေ့လာ နေတဲ့ ပညာရပ်တွေဟာ ရှေးပညာရှိများ ရှာဖွေလေ့လာထား တဲ့ ပညာအတိုင်း ရှိနေကြောင်း၊ ယနေ့ခေတ် ပြည်သူ့ပြည် သားတို့ရဲ့ ထင်မြင်ပုံမှာ ရှေးခေတ် ပြည်သူ့ပြည်သားတို့ရဲ့ ထင်မြင်ပုံနဲ့ အတူတူပင် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ပြည်သူ့ပြည်သား တို့ဟာ ကိုယ့်အမျိုးသားစာပေကို ဂုဏ်ယူကြကြောင်း၊ နိုင်ငံ ခြားက ပညာများကို သေးသိမ်နပ်ဖျင်းတယ်လို့ ယူဆကြ ကြောင်း လျှောက်တင်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ဘာယာပြည်ရှင်က ကောင်းလိုက်တာ လို့ပြောပြီး “ငါကိုယ်တော်မြတ်အနေနဲ့ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့ကို မဟာကရုဏာတော်ထားလို့ သူတို့ရဲ့ ကျင့်ကြံပုံကို အနှောင့် အယှက်မပြုပါဘူး၊ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပါတယ်၊ မင်းဆိုတာ မင်းပီသရမယ်၊ ပညာရှိဆိုတာ ပညာရှိပီသရမယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ဆင်းရဲသားဆိုတာလည်း ဆင်းရဲသား ပီသရမယ်၊ ဘယ်အခါမှ

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

www.burmeseclassic.com

လိုက်ဂူတော်အဝင်

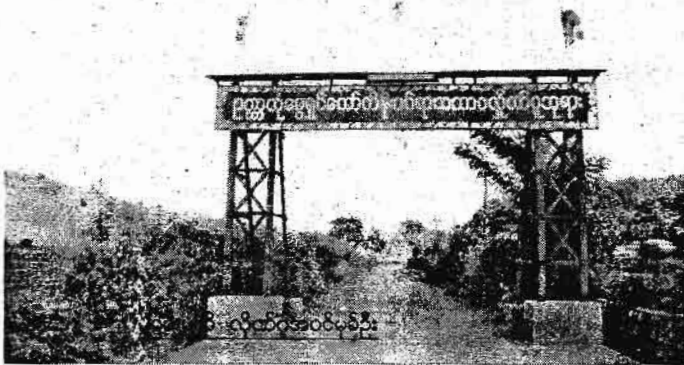
လိုက်ဂူတော်အဝင်
အတွင်းဘက်

ထံပါးမှာ ဆုတောင်းပြီး ဂူအပေါက်ဝကို ထွက်လာလိုက်ပါတယ်။ လိုက်ဂူရဲ့ထွက်ပေါက်တမြင်းမထိတောင်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ဖြစ်နေလို့ ဂူအရှေ့ကို ပြန်လာလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရှမ်းတောင်တန်းတွေကြားမှာ သွားလိုက်လာလိုက်တာ လေးရက်မြောက်ဖြစ်ပြီနဲ့ နှုတ်ဆက်ရပါတော့မယ်။

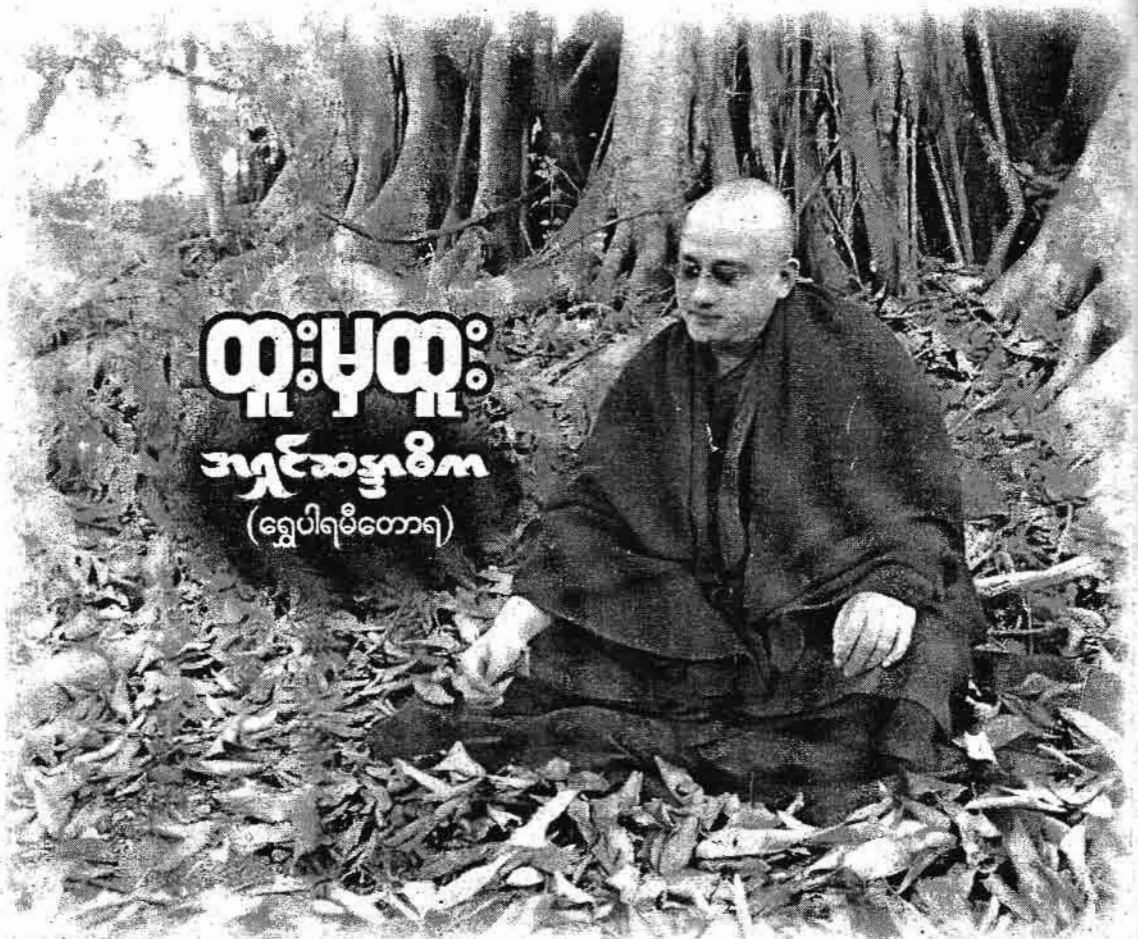
အဲဒီတော့ ကျွန်တော် စောစောက ရှေးခဲတဲ့ ကဗျာလေးနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါမယ်။

အစီအရီသွယ်
ရှမ်းတောင်တန်းတွေ ကြားမှာ၊
ဆွေညီရယ် အတူတူသွားကြတယ်၊
မြတ်ဘုရားစိတ်ရည်၊
မြင်းမထိတောင်ဆီ။

မကြီးပွားအပ်၊ မချမ်းသာအပ်၊ ကံတရားအတိုင်းသာ ဆင်းရဲကြစေ” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ခေတ်အခါနဲ့ အင်္ဂလိပ်မင်းများကို ဆရာလော်ဂျီက သရော်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ဆရာလော်ဂျီရဲ့ သရော်ချက်လို မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ မြင်းမထိဘုရား

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

ထူးမှထူး

ဘုရင်ဆန္ဒမိမ

(ရွှေပါရမီတောရ)

(ယခင်လမ္မအဆက်)

သစ်ရွက်ကြွေတာကို ယောဂီတို့လည်းပဲ နေ့တိုင်း တွေ့မနေဘူးလား။ ဘာဉာဏ်တွေ ဖြစ်သွားတုံး။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်တွေ့နေသမျှ အာရုံအားလုံးကို ဘာဝနာအာရုံဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ကြရမယ်။ အလေ့အကျင့်လုပ်ထားရင် ဘာမှ မခက်ပါဘူးနော်။

ဘာဝနာနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်စပ်နေတဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား အာရုံတွေဆိုရင် အမြဲတမ်းတွေ့နေတာပေါ့။ ခရီးသွားနေရင်း၊ ကားစီးနေရင်း စေတီတော်တစ်ဆူ တွေ့တယ်။ စေတီတော်တစ်ဆူ တွေ့လိုက်တာနဲ့ နဂိုက ဂုဏ်တော်မပွားရာကနေ ဂုဏ်တော်တစ်ခုခုကို ပွားလိုက်ပေါ့။

လက်အုပ်ချီချင်ချီ မချီချင်နေ။ စိတ်ထဲကနေ “အရဟံ - ကိလေသာကင်းစင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား” စသည်အားဖြင့် ပွားလိုက်ပေါ့။ စေတီတော် ရွှေအဆင်းလေး ဝင်းနေတာ တွေ့ရင်လည်း “ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား”။ ရွှေအဆင်းလို ဝါဝင်းတဲ့ဂုဏ်လေး သိရီဘုန်းတော်လေးကို အရင်ဆုံး အာရုံပြုပြီးတော့မှ ဉာဏ်ကြီးတာတို့၊ ကိလေသာကင်းတာတို့ကို ဆက်ပြီးတော့ အာရုံပြုပေါ့။

စိတ်ထဲကနေ အထွေအထူး အာရုံစိုက်ပြီး မပွားချင်ဘူးဆိုရင်လည်း လက်အုပ်ကလေးချီပြီး “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” အနည်းဆုံး သုံးခေါက် လောက်ရွတ်ပြီး ရှိခိုးပူဇော်လိုက်ပေါ့။ ဒါဆို စေတီတော်မြင်တိုင်း ဘာဝနာကုသိုလ် တိုးနေတော့တာပါပဲ။

ဦးစင်းတို့တော့ သထုံကနေပဲ ရန်ကုန်သွားသွား။ ရန်ကုန်ကနေပဲ သထုံပြန်ပြန်၊ လမ်းခရီးမှာ ဘုရားတွေတိုင်း (စေတီတွေတိုင်း) ကားပေါ်ကနေ လက်အုပ်ချီပြီးတော့ “နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ” လို့ သုံးခေါက် ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်လှုပ်ပြီး သုံးခေါက်ပေါ့။ သုံးခေါက်ရှိခိုးပြီးရင် လက်အုပ်ချီတာ ပြန်ချပြီး စိတ်ထဲကနေ နမောတဿပဲ ဆက်ရွတ်တဲ့အခါရွတ်၊ ဂုဏ်တော်အဓိပ္ပာယ် ဆက်ပွားတဲ့အခါ ပွားလိုက်တာပေါ့လေ။

သထုံ ရန်ကုန်ခရီးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်ခရီးဝေးပဲ သွားသွား ဘုရားတွေတိုင်း လက်အုပ်ချီပြီး နမောတဿ အနည်းဆုံး သုံးခေါက်တော့ ရွတ်ဆို ဘုရားရှိခိုးဖြစ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်မြို့တွင်း သွားရင်းလာရင်း ရွှေတိဂုံဘုရား စသည်တွေတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒါက ဘာသာရေးနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်တဲ့ အာရုံပေါ်လေး။ ဘာသာရေးနဲ့ တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်တဲ့ အာရုံဆိုရင်လည်း ဘာဝနာဖြစ်အောင် ပွားရမှာပါပဲ။ ဘာ ဘာဝနာရယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ပုဒ္ဒါနသတိ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ အသုဘအစရှိတဲ့ သမထဘာဝနာပုံဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်တာကို မြင်တဲ့အတိုင်း၊ ကြားတာကို ကြားတဲ့အတိုင်း၊ နံတာ၊ စားတာ၊ ထိတာ၊ သိတာတို့ နဲ့တဲ့၊ စားတဲ့၊ ထိတဲ့၊ သိတဲ့အတိုင်း အရှိ အရှိအတိုင်း ချွတ်တဲ့ ဝိပဿနာဘာဝနာပုံဖြစ်ဖြစ် ပွားလို့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် မြင်သမျှ၊ တွေ့သမျှ၊ ကြုံသမျှ၊ ဆုံသမျှ အာရုံတိုင်းကို ဘာဝနာဖြစ်အောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဘာဝနာဖြစ်အောင် နေပါ။ ဒီလိုယူလို့ မရဘူးလား။ ရတယ်နော်။ ဒါကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

မနေသူကြားမှာ၊ နေမှသာ၊ နေရာမြဲနိုင်သည်။

အရိယာလိုနေမှ အရိယာဖြစ်မယ်

မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ နေပါဆိုတဲ့စကား၊ တခြားအဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးထည့်သွင်းလို့ရတယ်။ အရိယာဝါသတရားတွေဆိုရင် အကုန်လုံး တိုက်ရိုက်ကို ထည့်လို့ရတာပဲနော်။ “အရိယာဝါသ = အရိယာနေနည်း” ဆိုတော့ အရိယာနေနည်းနဲ့ မနေသူတွေကြားမှာ အရိယာနေနည်းနဲ့ နေပါပေါ့။

“မြင့်မြတ်သူတို့၏အိမ်” ဆိုတာ အရိယာဝါသသုတ္တန်ပဲ။ အရိယာဝါသ = အရိယ + အာဝါသ။ အရိယ ဆိုတာ အရိယာ၊ အာဝါသ ဆိုတာ နေတာပဲ။ နေတဲ့သဘောပဲ။ အရိယာဝါသ ဆိုတာ အရိယာတို့ရဲ့ နေနည်းထိုင်နည်းပါပဲ။

“အရိယာလို မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ အရိယာလိုနေပါ” ဒါဆိုရင် ဒီနေရာမှာ အရိယာဝါသရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ထည့်ပြောရင် ကုန်နိုင်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူးနော်။

ကိုယ်က ပုထုဇဉ်ဖြစ်နေပေမယ့်လို့ အရိယာလို နေတတ်ရပါမယ်။ “ကိုယ်က အရိယာမှမဟုတ်တာ၊ ပုထုဇဉ်ပဲ” ဆိုပြီး နေရာတကာမှာ ပုထုဇဉ်လို မနေရပါဘူး။ “ပုထုဇဉ်ပီပီ” ဆိုပြီး နေရာတကာမှာ ပုထုဇဉ်ပီသနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ပုထုဇဉ်ဘဝမှာလည်း အရိယာတွေကို အတုယူပြီး အရိယာလို နေတတ်ရမှာပဲ။

အရိယာလို မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ကိုယ်က အရိယာလို နေတတ်ရပါမယ်။ အရိယာတွေ ဘယ်လိုနေကြတာတုံး ပြောပါဦး။ “မြင့်မြတ်သူတို့၏အိမ်” တရားကျေညက်ကြတယ် မဟုတ်လား။

ပထမဆုံး ဘယ်လိုနေလဲ။ စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက် ချထားပြီးတော့ နေပါတယ်။ မြင်စိတ်ဖြစ်လို့ရှိရင်လည်း အဲဒီမြင်စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက်လေး ချထားတယ်။ ကြားစိတ်ဖြစ်ရင်လည်း အဲဒီကြားစိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက်လေး ချထားတယ်။

မြင်စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက်လေး ချထားတယ်ဆိုတာ မြင်တဲ့အခိုက်မှာ မြင်တဲ့အာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိလေသာမဖြစ်အောင်၊ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် ဝရုစိတ်တာ၊ မြင်တဲ့အာရုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတော်ကောင်းဓာတ်ဖြစ်အောင် ကုသိုလ်ဖြစ်အောင် နှလုံးသွင်းတာပါပဲ။

ဝိပဿနာအလုပ်ခွင်အနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မြင်တဲ့အခိုက်မှာ မြင်တယ်လို့ ရှုမှတ်လိုက်တာဟာ မြင်စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက် ချတာပါပဲ။ ဒါက အစပျိုးယောဂီအနေနဲ့ပေါ့။

အဆင့်မြင့်လာတဲ့အခါကျတော့ မြင်တဲ့အခိုက်မှာ မြင်တတ်တဲ့သဘောလေး၊ မြင်စံရာအဆင်းလေး၊ မြင်သိစိတ်ကလေး၊ မြင်တာကို ရှုမှတ်နေတဲ့စိတ်ကလေး၊ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောလေးတွေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီရုပ်နာမ်တွေရဲ့ ဖြစ်ပြီးပျက်နေတဲ့သဘောလေးတွေ၊ ဒီထက်မြင့်ရင်တော့ တစ်ပျက်ပြီးတစ်ပျက် ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ပျက်နေတဲ့သဘောလေးတွေ၊ ဒီလိုပါ တွေ့သွားမှာပေါ့နော်။

အဲဒီလို မြင်တဲ့အခိုက်မှာ ပညတ်တွေကွာကျပြီးတော့ ပရမတ်သဘောလေးတွေ မြင်နေတာဟာ စိတ်မှာ သတိအစောင့်အရှောက် ချထားတာပါပဲ။ ပထမဆုံးအဆင့်တော့ ပညတ်မကွာနိုင်သေးဘူးပေါ့။ ပညတ်အတိုင်းလည်း ရှာနေရဦးမှာပါပဲ။ ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပညတ်တွေ ကွာကျသွားမှာပါ။

မြင်ရင် မြင်တယ်လို့ မှတ်နေတာဟာ တကယ်တော့ ပညတ်တွေ ကွာကျသွားဖို့အတွက်ပါပဲ။ မြင်တယ်ဆိုတာလည်း တကယ်တော့ ပညတ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ပရမတ်သဘောကို တွေ့မြင်နိုင်တဲ့ ပညတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို “တောင်ပို့တုံးသမား” တရားထဲမှာ ဟောထားပြီးသားပါ။

မြင်တိုင်း၊ ကြားတိုင်း၊ နံတိုင်း၊ စားတိုင်း၊ ထိတိုင်း၊ သိတိုင်း၊ မြင်စိတ်၊ ကြားစိတ်၊ နံစိတ်၊ စားစိတ်၊ ထိစိတ်၊ သိစိတ်ဖြစ်တယ်။ ဘာစိတ်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီစိတ်တိုင်း စိတ်တိုင်းမှာ သတိအစောင့်အရှောက်လေးချပြီး ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက် မြင်အောင် ကြည့်နေရမယ်။ အဲဒီတော့ “သတိအစောင့်အရှောက်ချပြီးတော့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ သတိအစောင့် ချထားပြီးတော့ နေပါ”။

ဒီလိုသာ ပြောမယ်ဆိုရင် အရိယာဝါသသုတ္တန်မှာ ပါတဲ့ အချက် (၁၄)ချက်နဲ့ဆို (၁၄)မျိုး ပြောလို့ရတာပေါ့။ မှီခိုအားထားရာ ရှိပြီးတော့ မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ မှီခိုအားထားရာရှိပြီးတော့ နေပါ။ အဓိကအားဖြင့်တော့ ခန္တီတရားပေါ့။ ခန္တီနဲ့ တွက်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ခန္တီနဲ့ မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ခန္တီနဲ့နေပါ။ ခန္တီအကြောင်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာတောင် မရှိဘူး။

မေတ္တာနဲ့ မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ မေတ္တာနဲ့နေပါ

သစ္စာနှင့် မနေနိုင်သူတွေရဲ့ကြားမှာ သစ္စာနဲ့နေပါ စသည်အား ဖြင့်လည်း တခြားသဘောတရားတွေနဲ့ မရေမတွက်နိုင် အောင် အများကြီးပြောလို့ရတယ်နော်။

အရိယာဝါသသတ္တန်မှာပါတဲ့ အချက် (၁၄)ချက်ထဲက တချို့ကို ထည့်ပြီးတော့ ပြောပေး။ ကြွေးကင်းစွာ မနေသူတွေ ရဲ့ကြားမှာ ကြွေးကင်းစွာနေပါ။ ကြွေးကင်းတယ်ဆိုတာ သက် ရှိ၊ သက်မဲ့ အာရုံအပေါ်မှာ ကာမစ္ဆန္ဒ - လိုချင်နှစ်သက် တပ်မက်မှုတဏှာမဖြစ်တာကို ပြောတာ၊ ဖြစ်သွားရင် ကြွေး တင်သွားတာပေါ့။ ကြွေးတင်သွားရင် ကြွေးရှင်ကို အောက် ကျို့ခယရတော့မှာပဲ။ အိမ်မှာ ကြွေးရှင်တွေ ဘယ်နှယောက် လောက်ရှိတုံး။ အများကြီးရှိမယ် ထင်တယ်နော်။ ကိုယ်ချစ် နေတဲ့သူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကြွေးရှင်တွေပေါ့။

အကြွေးကင်းအောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ အကြွေး ကင်းအောင် နေပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မချစ်ပါနဲ့။ ဘယ်အရာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မကြိုက်ပါနဲ့။ ဒါဆိုရင် အကြွေး ကင်းအောင် နေတာပါပဲ။

စိတ်ကြည်လင်အောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ စိတ် ကြည်လင်အောင်နေပါ။ စိတ်ကြည်လင်အောင် နေတယ်ဆို တာ ရမ္မက်အတွေးတွေ မတွေးတာ၊ အမျက်အတွေးတွေ မတွေးတာပေါ့။ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့အတွေးတွေ၊ ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ အတွေးတွေ မတွေးဘူးဆိုရင် စိတ်ကြည်လင်အောင် နေတာ ပါပဲ။

“သတိအစောင့်အရှောက် ချထားပြီးတော့ မနေသူ တွေရဲ့ကြားမှာ သတိအစောင့်အရှောက် ချထားပြီးတော့ နေပါ”ဆိုတာကတော့ အဓိကပဲ။ အဲဒီ အဓိကလေးကို ပိုပြီး တော့ ပေါ်လွင်အောင် ပုံပိုးပေးတာက “ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် မနေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေပါ”။ အရိယာဝါသသတ္တန်ထဲမှာ ပါပြီး သားနော်။

ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေတတ်ဖို့ အရေး ကြီးပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ လော ကခံတရား ရှစ်ပါးဟာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ပါပဲ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့ သဘောတရား အာရုံခြောက်ပါးဟာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ပါပဲ။ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ရမယ်။

အကောင်းလောကခံကြောင့် စိတ်မတတ်ဘူး။ အဆိုး လောကခံကြောင့် စိတ်မပျက်ဘူးဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အဆင် ပြေသွားတာပေါ့။ လောကခံဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေ သွားတာ။ အကောင်းလောကခံကြောင့်လည်း စိတ်မပျောစေ နဲ့။ အဆိုးလောကခံကြောင့်လည်း စိတ်မမြုပ်စေနဲ့။

အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့၊ သဘောတရား ကြုံဆုံလာသမျှအာရုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့

လောဘအစွန်း မထွက်ဘူး။ ဒေါသအစွန်း မထွက်ဘူးဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ အာရုံခြောက်ပါး ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေသွားတာ။ အာရုံကောင်း ကြုံလို့လည်း ချစ်စွဲနဲ့ မကြိုက်နဲ့။ အာရုံဆိုးကြုံလို့လည်း မုန်းစွဲနဲ့ မမိုက်နဲ့။

အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေဖို့ဆိုရင် သတိ အစောင့်အရှောက် ချထားရမှာပါပဲ။ သတိအစောင့်အရှောက် ချထားနိုင်တယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အလိုလို အဆင်ပြေ သွားနိုင်ပါတယ်။

ငယ်ပါလို နေတတ်ရင် ဘယ်အရာမဆို ကျေနပ်စရာပါ

“ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် မနေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် နေပါ” ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ‘ဝသေ အဝသမာနေသ့’ ကို ‘မနေသူတွေ ရဲ့ကြားမှာ နေပါ’ လို့ အနက်ပေးလို့ရသလို ‘မနေတတ်သူ တွေရဲ့ကြားမှာ နေတတ်ပါ’ လို့လည်း အနက်ပေးလို့ ရသေး တယ်။

‘နေတတ်’ ဆိုတာကိုပဲ ဥပမာလေးနဲ့ ပြောရရင် ‘ငယ် ပါလို မနေတတ်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ငယ်ပါလို နေတတ်ပါ’ သဘောပေါက်လား။ ဒါကလည်း ဦးဇင်းတို့ ဥပမာက ယုတ်ညံ့သလိုလိုရှိပေမယ့် တရားသဘောကတော့ အင်မတန် လေးနက်ပါတယ်။ ဒါကလည်း ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရဲ့ ဓမ္မပုံပြင်ထဲမှာ ပါတာကို အခြေခံပြီး ပြောတာပါ။

ဗန်းမော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ တပည့်နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒေါသတကြီးနဲ့ ရန်တွေဖြစ်ကြ ကွဲကြဲမြဲမြဲပေါ့။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဆရာတော်ဘုရား ကြီးက ဆုံးမတာ။

“မင်းတို့ ငယ်ပါလောက်တောင် အနေမတတ်ဘူး”တဲ့။ ဥပမာ ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်။ ‘ငယ်ပါလို အနေတတ်မှ ဘေးဥပုဒ်ကင်းနိုင်ပါတယ်’ တဲ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ အဆုံးအမနော်။ အဲဒီအဆုံး အမလေးက အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဥပမာ မလှပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်က သိပ်ရှင်းတယ်။

ငယ်ပါက အင်မတန်နေတတ်တာနော်။ လူက ဘယ် လောက်ပဲ ခုန်ခုန်၊ ပေါက်ပေါက်၊ ကုန်းကုန်း၊ ကွကွ၊ လှုပ်လှုပ်၊ ရွေ့ရွေ့ သူက မနေတတ်ဘူးလား။ နေတတ်တယ်။ လူက ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်၊ ကုန်းလိုက်ကွလိုက် လုပ်လို့ဆိုပြီးတော့ သူမှာ အနာတရဖြစ်တယ်။ ညပ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးနော်။

ဒါက တရားသဘောပါ။ အင်မတန် အရေးကြီးပါ တယ်။ ရွှေမျက်နှာ နောက်ထား၊ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပေါ့။

ဘဝက နားရွက်စရာဖြစ်ပေမယ့် တရားသဘောကတော့ အင်မတန်ကောင်းတာ။ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းနေတာပဲ။

ဥပမာ ယုတ်ညံ့တာကို စာပေမှာ "ဟိနောပမာ" လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ယုတ်ညံ့ပေမယ့် တကယ်လိုအပ်ရင်၊ တကယ် အားနည်းရင် သုံးကောင်းပါတယ်။ ပရိသတ်ထဲပြောရင်သာ၊ သူများကိုပြောရင်သာ နားရွက်စရာ ကောင်းတာပါ။ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ဖို့ ကျင့်သုံးဖို့ကတော့ နား ရွက်စရာ မလိုပါဘူး။

လူတွေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စိတ်ဆိုးနေကြတယ်။ စိတ် နှစ်နေကြတယ်။ စိတ်ညစ်နေကြတယ်။ စိတ်ပျက်နေကြတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲနေကြတယ်ဆိုတာ ငယ်ပါလို့ နေလို့လား။ ငယ်ပါ လို့ မနေလို့လား။ ငယ်ပါလို့ မနေလို့။ ငယ်ပါလို့ မနေလို့ဆို တော့ ကြီးပါလို့ နေလို့ပေါ့နော်။

ငယ်ပါလို့ နေတတ်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ နေ တတ်အောင်နေ ဆိုတာ ငယ်ပါလို့နေဖို့ ပြောတာပါပဲ။ ငယ်ပါ က သိပ်နေတတ်တယ်နော်။ ထိုင်လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ သွားလိုက်၊ ဆုလိုက်၊ လူပုံစံ လူအနေအထား ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း သူက အလိုက်သင့်ပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနဲ့ အလိုက် သင့် အလျားသင့် မထိခိုက်အောင် သိပ်နေတတ်တယ်။ အတု သူရမှာပဲ။ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ငယ်ပါလို့ နေတတ်တဲ့သူတွေဟာ ခူးခေါင်းလိုနေတဲ့သူတွေလို့ပဲ ပြော ရမှာပေါ့လေ။

ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးဇင်းတို့လည်း ဆော့ခဲ့တာပါပဲ။ သောက်ဖူးလေးမှန်သမျှ ခူးခေါင်းလုန်ကြည့်၊ အနာရွတ်တွေ နည်း ရှိမှာနော်။ ခဏ ခဏ ပွန်းလိုက် ပဲ့လိုက်၊ တွန်းလိုက် ခြိတ်လိုက်နဲ့ ခဏခဏ ဒဏ်ရာဖြစ်တယ်။ ခြေထောက်လည်း နည်းတူပဲပေါ့လေ။

ခူးခေါင်းတို့၊ ခြေထောက်တို့ဟာ မထိခိုက်အောင် အတိမ်ရှောင်တတ်ကြဘူး။ ငယ်ပါကတော့ မထိခိုက်အောင် အတိမ်ရှောင်တတ်တယ်။ သွားသွား၊ ရပ်ရပ်၊ ထိုင်ထိုင်၊ လျောင်း သောင်း အလိုက်သင့် ရှောင်တိမ်းတတ်တယ်။ အရှောင် အတိမ်း ကျွမ်းတယ်။ "ငယ်ပါလို့ နေတတ်ရမယ်" ဆိုတာ "အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းရမယ်" လို့ ပြောတာ။

ဘယ်အာရုံနဲ့ကြုံကြုံ လောဘမဖြစ်ဘူးဆိုရင် အရှောင် အတိမ်း ကျွမ်းတာပေါ့။ ဘယ်အာရုံနဲ့ကြုံကြုံ ဒေါသမဖြစ်ဘူး ဆိုရင် အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းတာပေါ့။ ကောင်းတဲ့အာရုံက စိတ်တိုလာထိလည်း ချစ်စွဲ မစွဲဘူး။ ဆိုးတဲ့အာရုံက စိတ်ကို အာထိလည်း မုန်းစွဲ မစွဲဘူးဆိုရင် အာရုံတွေရဲ့ ထိခိုက်တွန်း ခြိတ်လာမှုအပေါ် စိတ်မထိခိုက်အောင် အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းတာပါပဲ။ ငယ်ပါလို့ နေတတ်သွားတာပဲပေါ့။

အဲဒီတော့ ငယ်ပါလို့ မနေတတ်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ငယ်ပါလို့နေတတ်ပါ။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိ

အတွေ့၊ သဘောတရား အာရုံခြောက်ပါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မတုန်လှုပ်ဘူးဆိုရင် ငယ်ပါလို့ နေတတ်တယ်လို့ ခေါ်မှာပေါ့။

ယောဂီတို့က ငယ်ပါလို့လူလား၊ ခူးခေါင်းလို လူလား။ လောကခံရုံစိမ်းကြောင့် တုန်လှုပ်တယ်။ အာရုံခြောက်ပါး ကြောင့် တုန်လှုပ်တယ်ဆိုရင် ခူးခေါင်းလိုလူပါပဲ။ မတုန်လှုပ် ဘူးဆိုရင်တော့ ငယ်ပါလို့လူ ဖြစ်သွားပါပြီ။

ဒါကလည်း ယဉ်ကျေးအောင် ပြောတာပါ။ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ဆိုရင်တော့ ပြောချင်သလိုသာ ပြောပေါ့။ အဲဒီလိုကျင့်ရမယ်လို့ စွဲနေအောင်မှတ်ထား။ နိဗ္ဗာန်လိုချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ငယ်ပါလို့ ကျင့်ရမယ်။ စွဲနေအောင်သာ မှတ်ထား တော့နော်။

ပတ်ဝန်းကျင်က အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်း လဲပြောင်းလဲ သူကတော့ မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်ပါတယ်။ သူဆိုတာ သူပေါ့။ သူလိုနေတတ်ဖို့ အရမ်းအရေးကြီးတယ်နော်။

မနေသူကြားမှာ နေမှသာ၊ နေရာမြဲနိုင်သည်။ "နေရာမြဲနိုင်သည်" ဆိုတာ အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တ ဖိုလ်နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီဆိုရင် အဲဒီနိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော နေရာမှာ မြဲသွားပြီပေါ့။

နိဗ္ဗာန်ဆိုတာက ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးဘဲ အစဉ် ထာဝရ တည်မြဲနေတဲ့အရာ မဟုတ်လား။

မနေတတ်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ နေရာမြဲမှာ မဟုတ် သေးဘူးနော်။ နေရာမြဲတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်မှာ မဟုတ်သေး ဘူး။ နေရာမြဲချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေတတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

"နေရာမြဲချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေတတ်ဖို့ လိုပါတယ်" ဆိုတဲ့ စကားလေးပြောလိုက်တော့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ပြောတာကို သွားပြီးတော့ သတိရတယ်။

ရာထူးကြီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒကာမကြီး တစ် ယောက်ပါပဲ။ သူကိုယ်တိုင် ပြောပြတာပါ။

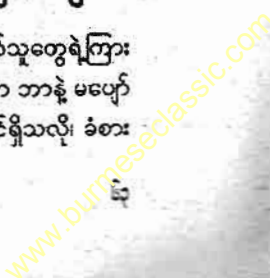
တပည့်တော်တို့ ဌာနမှာ ပြောနေကျ စကားလေး တစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ နေတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်တဲ့။ မနေတတ် လို့ ဆယ်လူလား သုံးလေးငါးလုံးကိုင်လိုက်၊ ကားတွေ လေးငါး ဆယ်စီး ဝယ်စီးလိုက် ဆိုရင်တော့ အတိုင်အတောခံရပြီး အလုပ်ပြုတ်မှာပေါ့တဲ့။

နေတတ်ဖို့ဆိုတာ အင်မတန် အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆိုလိုက်ပါ။

မနေသူကြားမှာ နေမှသာ၊ နေရာမြဲနိုင်သည်။

အယုတ်ဓာတ်ဝါရင် အလုပ်ပြုတ်မှာမပျော်

နောက်ဆုံး အဆုံးအမတစ်ခုက "ပျော်သူတွေရဲ့ကြား မှာ မပျော်ပါနဲ့"။ ဘာနဲ့ ပျော်သူတွေရဲ့ကြားမှာ ဘာနဲ့ မပျော် ပါနဲ့ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေကတော့ ဉာဏ်ရှိရင်ရှိသလို ခံစား

ချက်ရှိရင်ရှိသလို အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ လုပ်သွားရင် အများကြီးထွက်ပေါ်လာမှာပါ။

“ကိလေသာနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ကိလေသာနဲ့ မပျော်ပါနဲ့” လို့လည်း ယူလို့ရပါတယ်နော်။ ကိလေသာဆယ်ပါးနဲ့ တစ်ခုချင်းချဲ့ပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်ရဲ့ပဲ။

ကိုယ့်မှာ လောဘကိလေသာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် သူများတွေ လောဘကိလေသာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတာ မြင်တွေ့ရတဲ့အချိန် “လောဘနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ လောဘနဲ့ မပျော်ပါနဲ့” လို့ နှလုံးသွင်းပြီး လောဘငြိမ်းအောင် ကျင့်လိုက်ပေါ့။

ကိုယ့်မှာ ဒေါသကိလေသာ ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ ဒါမှမဟုတ် သူများတွေ ဒေါသကိလေသာ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်နေတာ မြင်တွေ့ရတဲ့အချိန် “ဒေါသနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒေါသနဲ့ မပျော်ပါနဲ့” လို့ နှလုံးသွင်းပြီး ဒေါသငြိမ်းအောင် ကျင့်လိုက်ပေါ့။

မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသည်လည်း နည်းတူပါပဲ။ ကိုယ့်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ စသည် ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်တာမျိုး မရှိဘူးဆိုရင်လည်း မရှိတဲ့ အခြေအနေကြောင့်ကိုပဲ ဒီအဆုံးအမလေး နှလုံးသွင်းပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရပါမယ်။

‘ပျော်’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကြောင့် လောဘကိလေသာ တစ်ခုတည်း။ တစ်နည်းအားဖြင့် တဏှာတစ်ခုတည်းကိုပဲ ဆိုလိုတယ်လို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ဒေါသဖြစ်ရင်လည်း တဏှာက အဲဒီဒေါသဖြစ်နေရတာလေးကို ကျေနပ်ပြီး ပျော်နေတာပဲ။ “ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ကာမဂုဏ်အာရုံနဲ့ မပျော်ပါနဲ့”။ နောက်တစ်နည်း “ဒုစရိုက်အလုပ်နဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒုစရိုက်အလုပ်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့” ဒီလိုလည်း ယူလို့ရပါတယ်နော်။

သာသနာမှာ ဆောင်သင့်၊ ရှောင်သင့်တဲ့အချက်တွေ အကုန်လုံးဝင်သွားအောင် ထည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီဒုစရိုက်ဆယ်ပါးလည်း ထည့်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ဒုစရိုက်တွေနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒုစရိုက်တွေနဲ့ မပျော်ပါနဲ့။

ကာယဒုစရိုက်သုံးပါး၊ ပါဏာတိပါတနဲ့ပျော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အကောင်မတွေ့လိုက်နဲ့၊ သတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတော့တာပဲ။ ဆန်ကျင်ဘက်ရန်သူ မတွေ့လိုက်နဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ဖို့၊ သတ်ဖြတ်ဖို့ပဲ စိတ်ကူးတော့တာပဲ။

အဒိန္နာဒါနနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘယ်သူမတွေ့လိုက်နဲ့၊ ခွင်ရိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတော့တာပဲ။ အလုပ်တစ်ခုလားမအပ်လိုက်နဲ့၊ ဒီအလုပ်ကနေ ငါ့အတွက် များများကျန်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့အိတ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်အောင် လုပ်ရမလဲ။ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာနော်။ အဒိန္နာဒါနနဲ့ ပျော်တဲ့သူက “ကိုယ့်အတွက်မကျန်ရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး” လို့တောင်

သူက ကြွေးကြော်နေသေးတာ။ ဘုရားပစ္စည်း၊ ဘုန်းကြီးပစ္စည်းဆိုတာတွေလည်း ဘာမှ ခေါင်းထဲမထည့်တော့ပါဘူး။ လူပစ္စည်းသော၊ သာသနာ့ပစ္စည်းသော- နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ်ရရင် ပြီးရောပဲ။ နောင်ဘဝ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ခွင်ရိုက်နေရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေတာကိုး။

ဦးဇင်း စာသင်သားဘဝတုန်းက ဒကာလေးတစ်ယောက် တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့နာရီလေးကို စတဲ့အနေနဲ့ ဒကာဂုဏ်ထားတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူက ပြောတယ်။ မလုပ်နဲ့တဲ့။ အဲဒီနာရီလေးက ဘယ်မြို့မှာ ဘယ်အလုပ်လုပ်တုန်းက ရတဲ့အကြံအဖန်နဲ့ ဝယ်ထားတာမို့ အမှတ်တရ သိမ်းထားတာတဲ့။

အကြံအဖန် လုပ်ထားတဲ့ဟာလေးကို အမှတ်တရ သိမ်းနေသေးတယ်နော်။ ဒီနာရီကို မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း အကုသိုလ်တွေ ထပ်ထပ်တိုးနေမှာပေါ့။ အဒိန္နာဒါနဆိုတာ ပျော်ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်သလို အမှတ်တရ ဖြစ်နေရမယ့် အလုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။

အကြံအဖန်တို့ အောက်ဆိုက်တို့၊ ခွင်တို့ဆိုတာလည်း မတရားတဲ့အကြံအဖန်၊ မတရားတဲ့အောက်ဆိုက်၊ မတရားတဲ့ ခွင်တို့ဆိုရင် အဒိန္နာဒါနပဲနော်။

ခိုးတယ်ဆိုတာ မိသားစုတွေ အိပ်နေတဲ့အချိန် မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီးတော့ အိမ်ပေါ်တက်ခိုးမှ ခိုးတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအကြံအဖန်တို့ အောက်ဆိုက်တို့၊ ခွင်တို့ကလည်း ခိုးတာပါပဲ။

ဒါကြောင့် တစ်ခါတုန်းက သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ အကြံအဖန်တွေနဲ့ ကြီးပွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ သွားခိုးတယ်။ ခိုးပြီးတော့ အိမ်ရှင်ကို စာတစ်စောင် ရေးထားခဲ့တယ်။ “သူခိုးကြီးဆီက သူခိုးလေး ခိုးသွားပါတယ်” တဲ့။

အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး ခိုးတဲ့သူခိုးက သူခိုးလေး၊ ဘဝကို ဖောက်ထွင်းပြီး ခိုးတဲ့သူခိုးက သူခိုးကြီး။ တကယ်တော့ သူခိုးလေးထက် သူခိုးကြီးက ပိုကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။ သူ့ကြောင့် လူပေါင်းများစွာ ဘဝပျက်ကြတယ်လေ။ မတော်မတရားတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ စီးပွားရှာ ချမ်းသာနေတဲ့ သူတွေဟာ သူခိုးကြီးတွေပါပဲ။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အိုင်မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ခြေဆေးဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ချောင် မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ထောင်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ကာရန်ကိုက်အောင် ပြောတာနော်။ သားကောင် ထောင်တာကို ပြောတာ။ အမှောင်မတွေ့လိုက်နဲ့၊ ခိုဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ဘာခိုတာတဲ့၊ ကြာခိုတာနော်။ ဒါက ကာယဒုစရိုက် သုံးပါး။

အတွင်းသဘော ချော်ကွေ့ရင် အတင်းပြော ပျော်မွေ့တယ်

ဝစီဒုစရိုက် လေးပါး၊ မုသာဝါဒ - အလွဲအချော်စကား။

လိမ်ညာစကားနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘယ်သူလိမ်ရမလဲ။ ဘယ်သူညာရမလဲ။ ဘယ်သူ့ကို မဟုတ်တာ ပြောရမလဲ။ ဘယ်သူ့ကို မမှန်တာ ပြောရမလဲ။ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပါပဲ။

ပိသုကာဝါစာ - အချစ်ခွဲစကား၊ ကုန်းတိုက်စကားနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ချစ်နေ ခင်နေသူတွေ၊ ကြင်နာနေ ခြတ်နိုးနေသူတွေ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ အချစ်ခင်ပျက်သွားမယ့် စကားပြောဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ စည်းလုံးနေ၊ ညီညွတ်နေကြသူ တွေ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ သွေးခွဲစကားပြောဖို့ပဲ အမြဲတမ်း စဉ်းစား နေတာနော်။ သူတစ်ပါးရဲ့ ချစ်ခြင်းကို ခွဲဖို့ပဲ အမြဲစဉ်းစားနေ ပါတယ်။

မရသဝါစာ - ကြမ်းတမ်းတဲ့စကားနဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတဲ့စကား၊ ထစ်ခနဲရှိ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့စကားတွေ ပြောဆိုဖို့ပဲ အမြဲတမ်း စဉ်း စားနေပါတယ်။

သမ္ပပုလာပဝါစာ - အကျိုးမရှိတဲ့၊ အနှစ်သာရမရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ မွေ့လျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာမှ အကျိုးမရှိ တဲ့စကား၊ ဘာမှ အနှစ်သာရမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောဖို့ပဲ အမြဲစဉ်းစားနေပါတယ်။ လူချင်းတွေ့တာနဲ့ သူများမကောင်း ကြောင်း၊ သူများအတင်းအဖျင်းပဲ ပြောတော့တာပါပဲ။ ဒါက ဝီဒုစရိုက် လေးပါး။

မနောဒုစရိုက် သုံးပါး။ အဘိဇ္ဈာဆိုတဲ့ မနောဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူများပစ္စည်း တွေ လိုချင်ရင် ဘယ်လို နည်းနဲ့ အလကားရအောင် ယူရမလဲ။ ဒါပဲစဉ်းစားနေတာနော်။ ဒီပစ္စည်းနဲ့ အလားတူပစ္စည်း တခြားမှာ ရရဲသားနဲ့။ အဲဒီ ပစ္စည်းမှ လိုချင်တာ။ သူတစ်ပါး ပိုင်ဆိုင်တဲ့အရာကို ဘယ် နည်းနဲ့ မတော်မတရား အလကားယူရမလဲ ဆိုတာပဲ အမြဲ စဉ်းစားနေပါတယ်။

ဗျာပါဒဆိုတဲ့ မနောဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူများကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သေအောင်သတ်ရပါမလဲ။ သူများ ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ရပါမလဲ။ သူများကို ဒုက္ခ သေဖို့ နောင်ယှက်ဖို့ပဲ အမြဲစဉ်းစားနေတော့တာပါပဲ။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ မနောဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ကြည့်သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ အာရုံတွေနဲ့ ပတ်သက် တဲ့အတွေးအခေါ် အယူအဆ တလွဲတွေချည်းပဲ တွေး သမ်း စာလွဲတွေချည်းပဲ ကောက်ချက်ချစားပြီး လူတွေ့ရင် သူ့အယူဝါဒ အယူအမှားတွေချည်းပဲ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ မနောဒုစရိုက် သုံးပါး။

အဲဒီအားဖြင့် ဒုစရိုက် ဆယ်ပါးနဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ ကြားမှာ ကိုယ်က ဒုစရိုက် ဆယ်ပါး မဟုတ်ပါနဲ့တဲ့။

ဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဒုစရိုက်မလုပ်ရရင် မတော်မတရားနဲ့ ဒုစရိုက်ဆိုလို့ ခါးပိုက်နှိုက်တာ၊ ဝေးပြတိုက် တဲ့ လူသတ်တာလောက်ပဲ သွားမမြင်နဲ့နော်။ မကောင်းတဲ့

အကျင့် ရွံ့မှန်းစရာအကျင့်ကို ဒုစရိုက်လို့ ခေါ်တယ်။ အတင်း အဖျင်း ပြောတာ၊ သူများမကောင်းကြောင်း လုပ်ကြံပြောတာ လည်း ဒုစရိုက်ပဲ။

ဒေါ်ဂွက်ထော်ဆိုတဲ့ ဒကာမကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက စကားကို ဗလောင်းဗလဲ သိပ်ပြောတတ်တယ်။ သူများ မပြောတာကို ပြောတယ်လို့ ဆိုလိုဆို၊ သူများပြောတာကို မပြောဘူးလို့ ဆိုလိုဆို၊ ပုံပြင်တွေ ဆင်တယ်။ ဇာတ်လမ်းတွေ ထွင်တယ်။ ဟိုပြော ဒီပြောပေါ့။

သူ ကြည့်မရတဲ့သူမှ မကောင်းပြောတာလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ရတဲ့သူလည်း မကောင်းပြောချင်တာပဲ။ ဘာမှန်းကို မသိပါဘူး။ ကိုယ့်လူရင်းရဲ့ မကောင်းကြောင်း လည်း ပြောတာပဲ။

အဲဒါ တစ်ခါတော့ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရင်းနဲ့ ကားပေါ် မှာ ကိုထွေးနဲ့ မမွှေးဆိုတာကလည်း ပါလာသေးတယ်။ ရန်ကုန် အပြန်ကျတော့ ဒေါ်ဂွက်ထော်က ကိုထွေးနဲ့ မမွှေးကိုပဲ ချောင်းနေတယ်။ သူတို့က ဘာမှမတော်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတွေ ပေါ့။ ထိုင်စရာနေရာကလည်း နှစ်ယောက်တွဲခုံတွေ။ မရင်းနှီး တဲ့သူတွေပါတော့ နေရာတိုင်း တွဲထိုင်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။

ယောက်ျားလေးချင်း၊ မိန်းကလေးချင်း ထိုင်တော့ထိုင် တယ်။ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တည်း ပိုနေ တော့ မိန်းကလေးနဲ့ တွဲထိုင်လိုက်ရတယ်။ ကိုထွေးနဲ့ မမွှေးက ရင်းလည်းရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ တွဲထိုင်တယ်။

အဲဒီမှာတင် ဒေါ်ဂွက်ထော်က မျက်စောင်းလေးထိုး ပြီးတော့ အကွက်ရှာတော့တာပါပဲ။ ဘာပြောရမလဲပေါ့လေ။ ပြောစရာကလည်း မရှိတော့ဘူး။ မရှိတဲ့ကြားထဲကနေ ရန် ကုန်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကြဲဖန်ပြီးပြောတယ်။

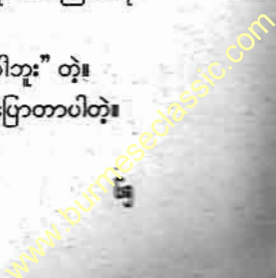
ကိုထွေးအမေကို လှမ်းပြောတယ်။

“အန်တီရေ ကိုထွေးကိုလဲ ကြည့်ပြောဦး၊ ကြည့်ထိန်း ဦး” တဲ့။

မမွှေးက ပြောတယ်တဲ့။ ကိုထွေးက သိပ်အသားယူ တာပဲတဲ့။ သူ့နားလေး တိုးတိုးလာသတဲ့။ သူ့အသားလေး လာ ဇာထိတယ်တဲ့။ ကြဲဖန်ပြီး လာလာထိတယ်တဲ့။ သူ့လက်ကို လည်း လာလာကိုင်တယ်တဲ့။ စကားပြောတာ ရိုးရိုးပြောလို့ ရရက်သားနဲ့ သူ့နားလေး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ကပ်ပြီးတော့ ပြောတယ်တဲ့။ အဲတော့ ကိုထွေးကို ကြည့်ထိန်းထားဦး ဆို တော့ ကိုထွေးအမေကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပေါ့။

ကိုထွေးကလည်း သူ အဲဒီလို လုံးဝမလုပ်ရပါဘဲနဲ့ လုပ် ကြပြီးပြောတော့ စိတ်တွေ တိုတယ်။ ရှင်းမယ် ရှင်းမယ်နဲ့ပေါ့။ ထိုထွေးအမေက အားနာပါးနာနဲ့ မမွှေးကို အကြောင်းစုံ မေးကြည့်တော့ မမွှေးက . . .

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် အန်တီရယ်၊ မဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။ ဒေါ်ဂွက်ထော် ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ပြောတာပါတဲ့။

အဲဒါနဲ့ပဲ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်ဝွက်ထော်ကိုလည်း ဘာမှ မမေးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သဘောပေါက်လိုက် တယ်။ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်ဝွက်ထော်က စကားကို ဗလောင်း ဗလဲ ပြောတတ်တယ်ဆိုတာ ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်နော်။ သူ့ဝါသနာနဲ့သူ၊ သူ့ဝင်နဲ့သူ ဆိုပြီး သည်းခံခွင့်လွှတ်လိုက်ကြ ပါတယ်။ နာမည်တွေ လွှဲပြောင်းထားပါတယ်နော်။

ဒါကြောင့် ဗလောင်းဗလဲပြောတာ ဝါသနာပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ဘာအဖြစ်အပျက်နဲ့ တွေ့လိုက်တွေ့လိုက် ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းဆင် ပြောရမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောရမလဲ။ ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာနော်။ လူချင်းတွေ့ရင် လူချင်းပြောမယ်။ လူချင်းမတွေ့ရင် ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ ပြောမယ်။ ဖက်စ်နဲ့ ပို့ မယ်။ အီးမေးလ်နဲ့ ပို့မယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ယောဂီတို့။ အင်တာနက်ကနေတောင် ကမ္ဘာအနှံ့ လွှင့်ရင်လွှင့်မှာနော်။ လွှင့်တဲ့သူတွေလည်း လွှင့်နေတာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ဒုစရိုက်နဲ့ ပျော်နေသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒုစရိုက်နဲ့ မပျော်ပါနဲ့တဲ့။

အရိုးကို အဆန်းထင်နေသရွေ့ အရိုးပဲရမယ်

နောက်တစ်ခု “ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ ပျော်နေသူတွေ ရဲ့ကြားမှာ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ မပျော်ပါနဲ့”။ ဒါကလည်း ပြောလို့သာ ပြောရတာ၊ မပြောတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ မပျော်ပါနဲ့လို့ ပြောလည်း ပျော်နေမယ့်အတူတူ မထူးဘူးနော်။ ပျော်မှာပဲ မဟုတ်လား။

ကာမဂုဏ် အာရုံတွေရဲ့ အပြစ်တွေက စာထဲမှာ အများကြီး ပြောထားပြီးသား။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကာမ ဂုဏ်အာရုံတွေဆိုတာ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး အကြိမ် ကြိမ် အခါခါ ခံစားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပါပြီ။

လောက်ဖြစ်တော့လည်း လောက်ဘဝနဲ့ ကာမဂုဏ် ခံစားခဲ့တာပဲ။ အသစ်ကာမဂုဏ်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိဘူး။ ဒီဘဝ အနေနဲ့ ကြည့်တော့သာ ဟိုကာမဂုဏ်အာရုံလေးတော့ မခံ စားဖူးသေးဘူး။ ဒီကာမဂုဏ်အာရုံလေးတော့ မခံစားဖူးသေး ဘူးဆိုပြီး ဖြစ်နေကြတာ။ သံသရာနဲ့ဆိုပြီးတော့ ကြည့်လိုက် တော့ မခံစားဖူးသေးတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာ တစ်ခုမျှ မရှိပါဘူး။ ကာမဂုဏ်အားလုံးဟာ ခံစားဖူးပြီးသားတွေချည်း ပါပဲ။ ရိုးနေပြီပေါ့။

ကိုယ်စိတ်ထဲမှာ ဆန်းနေတယ် ထင်နေရင်တော့ ကာမဂုဏ်အာရုံမှာ ပျော်မှာပဲ။ သူတော်ကောင်းမာတ်ခံ အား ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ စိတ်မှာ မောဟဖူးလွမ်းမှု နည်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဒီဘဝမှာ တချို့ ကာမ ဂုဏ်အာရုံ မခံစားဖူးသေးပေမယ့် အခြား ခံစားရတဲ့ ကာမ

ဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးပြီးတော့ . . .

“ဪ . . . ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ဘာမှမဟုတ် ပါလား။ ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး။ ဒီအာရုံထဲ ငါဝင်ရင်တော့ ဒုက္ခတွေနဲ့ပဲ တိုးမှာပဲ။ ဒီအာရုံတွေတော့ မခံစားတော့ဘူး စွန့်လွှတ်မယ်”

စသည်အားဖြင့် ဒီလိုစိတ်မျိုး မွေးမြူနိုင်ကြတယ်နော်။ တချို့က ဘုန်းကြီးတွေကို ပြောကြတယ်လေ။ အရှင်ဘုရား တို့က ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို မခံစားနဲ့ဆိုပြီးတော့ ဟော နေကြတယ်။ မခံစားရတိုင်း လျှောက်ဟောနေတယ်ဆိုပြီး တော့ပေါ့လေ။ ဒီလိုလာတာ။

တချို့အာရုံတွေက ကိုယ်တိုင် မခံစားဖူးသေးပေမယ့် ခံစားဖူးတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးတော့ စဉ်းစား လို့ရပါတယ်။ ဒီဘဝအနေနဲ့ ပြောတာပေါ့နော်။ သံသရာမှာ တော့ မခံစားဖူးတဲ့ ကာမဂုဏ် တစ်ခုမျှ မရှိပါဘူး။

ကာမဂုဏ်အာရုံလေးတစ်ခု တပ်မက်မယ်ကြံတိုင်း ဘာဆိုလိုက်မတုံး။ “ရိုးနေပါပြီ” ပေါ့။

ယောဂီတို့က လူရိုးလား။ လူဆန်းလား။ လူဆန်းဆိုရင် တော့ ဘယ်တော့မှ နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လူရိုးဆိုး နိဗ္ဗာန်ရောက်မှာနော်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို “ရိုးနေပါပြီ” လို့ နှလုံးသွင်းလိုက်နိုင်ရင် လူရိုးပါပဲနော်။ ကာမဂုဏ်အာရုံ တွေကို အဆန်းထင်ပြီး တပ်မက်နေရင်တော့ လူဆန်းပေါ့။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ချင်ရင် ဒါမှမဟုတ် ဒီဘဝမှာ အမြဲတမ်း စိတ် အေးချမ်းချင်ရင် အမြဲတမ်း လူရိုးလေး ဖြစ်နေပါစေ။

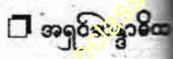
ကာမဂုဏ်အာရုံရဲ့ အပြစ်တွေ အများကြီးဟောထား တဲ့အထဲက ဦးဇင်း အကြိုက်ဆုံးက “အဋ္ဌိကင်္ဂလူဝမာ ကာမာ”။

“အဋ္ဌိကင်္ဂလူဝမာ” ကို မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား ကြီး အနက်ပေးထားတာ ကောင်းလိုက်တာ။ ကောင်းမှ ကောင်း။ “အသားမစပ်၊ အညီတပ်သဖြင့်၊ ခွေးငတ်မလွတ် နိုင်သော အရိုးစုနှင့် တူလှချေ၏” တဲ့။ ကောင်းလိုက်တာနော်။

အရိုးမှာ အသားလည်း မရှိဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညှိနဲ့လေး ကပ်နေတော့ ခွေးငတ်က မလွတ်နိုင်ဘူးတဲ့။

ခွေးတစ်ကောင်က အရမ်းကို ဆာလောင်နေတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ အမဲရိုးတစ်ခု ရတယ်။ အဲဒီအမဲရိုးက အသား လည်း တစ်စက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ညှိနဲ့လေးတော့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီခွေးကလည်း ဆာနေတော့ အရိုးကို အား ပါးရကိုင်၊ ကိုက်ရင်း ကိုက်ရင်းနဲ့ သွားရည်တွေက ထွက်လာ တာပေါ့။ သွားရည်နဲ့ ညှိနဲ့နဲ့ ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကောင်းလိုက်တာနဲ့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ။

(ဆက်ရန်)

အရှင်ဘုရား

www.burmeseclassic.com

နတ်သုဒ္ဓါ

ဦးကျော်နိုင်

(B.A.H.G.P)

နတ်သုဒ္ဓါ ဟူသော အပြော အဆို၊ အသုံးအနှုန်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့၏အကြား၌ များပြားတွင်ကျယ် လျက်ရှိ၏။

နတ်သုဒ္ဓါဆိုသည်မှာ နတ်တို့၏ အစာအာဟာရ၊ နတ်တို့၏ဩဇာ၊ နတ် ဩဇာပင် ဖြစ်၏။ ထိုနတ်သုဒ္ဓါ ဟူသော အမည်ဖြင့် အလှူမဂ်လာစသော ဧည့်ခံ ပွဲများ၌ပင် ဧည့်ခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ ရ၏။ နတ်သုဒ္ဓါသည် ခံပေါက်တစ်မျိုး ပင်ဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူထင်၏။

ခံပေါက်ကဲ့သို့ အရောင်မဆိုး၊ မဆလာမပါ၊ သစ်သီးမစုံခြင်းမျှသာ ကွာခြားသည်ဟု ထင်၏။

ကျမ်းဂန်တို့၌လာသော နတ် သုဒ္ဓါအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ၏ ဗဟုသုတအလိုငှာ လေ့လာရေး သား တင်ပြလိုပါသည်။

သို့သော် နတ်သုဒ္ဓါအကြောင်း သည် ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ဟူသော ဥက္ကရိ မနုဿဓမ္မနှင့်ကား ဆိုင်လှသည်မဟုတ်။

ပါဠိအဘိဓာန်နှင့် အဘိဓာန်ဋီကာ

ပါဠိ အဘိဓာန်ဂါထာ နံပါတ် (၂၅)တွင် နတ်သုဒ္ဓါဟော ပါဠိ(၃)ပုဒ် လာရှိ၏။

၎င်းတို့မှာ သုဓာ၊ ဝိယုသာ နှင့် အမတဟူသော ပုဒ်တို့ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏

အဓိပ္ပာယ်ကို အဘိဓာန်ဋီကာ၌ ယခုကဲ့ သို့ ဖွင့်ဆိုခဲ့၏။

(၁) သုဓာ - ချမ်းသာသဖြင့် သောက်အပ်သောကြောင့် သုဓာမည် ၏။ သောက်၍ကောင်းသောကြောင့် သုဓာမည်သည်ဟု ဆိုလို၏။

(၂) ဝိယုသာ - သောက်အပ် သောကြောင့် ဝိယုသာမည်၏။ သောက် စရာ ဖြစ်သောကြောင့်ဟုဆိုလို၏။

(၃) အမတ - မသေကြောင်း အစာ၊ မသေကြောင်းဆေး ဖြစ်သော ကြောင့် အမတ-အမြိုက်မည်၏။

အမတနှင့်ပတ်သက်၍ အမတ ပါဟူသော နတ်ဟောပုဒ်တစ်ပုဒ်လည်း

အဘိဓာန်၌လာ၏။ အမြိုက်စာ သို့ မဟုတ် အမြိုက်ဆေးကို သောက်သူဟု ဆိုလို၏။

ထိုသို့ဖြစ်သော် အမတ-အမြိုက် သည်လည်း သောက်စရာပင် ဖြစ်လေ သည်။ ဤအဘိဓာန်နှင့် အဘိဓာန် ဋီကာတို့ အဆိုအရမူ နတ်သုဒ္ဓါဆိုသည် မှာ အဖတ်မဟုတ် အရည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ဆရာတော်ဦးတိလောက (ရဝေထွန်း)

ဆရာတော်ဦးတိလောက(ရဝေ ထွန်း)ကမူ နတ်သုဒ္ဓါမှာ နတ်တို့၏ ရှေး ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကြောင့် မိမိတို့၏ ဘုံပိမာန်အနီး၌ ပေါက်လာသော ဒေဝဒု မမည်သော သစ်ပင်၏ အသီးအပွင့်တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်ပင်မှသီးသော အသီး သည် သုဓာဘုတ်ပင် ဖြစ်၏။ အပွင့်မှ ဖြစ်သော ပျားလဘို့ကဲ့သို့သော ဝတ် ရည်သည် ပီယုသ မည်၏။

ထိုပီယုသ၊ သုဓာဘုတ်တို့ကား သိမ်မွေ့သော အတွေ့အရသာ ဩဇာ ကြီးလှသောကြောင့် နတ်တို့၏ ကိုယ် ခန္ဓာကို အထောက်အပံ့ပြုလျက်သာ ပျံ့နှံ့၏။ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် ဟူ၍မဖြစ် ပေ။

ထိုပီယုသ၊ သုဓာဘုတ်တို့ကား တစ်ဘုံထက်တစ်ဘုံ သာလွန်ကြသည် ဟု “သာရသင်္ဂဟ”ကျမ်း၌ ဆိုကြောင်း ဘာသာရေးပြဿနာ စာစဉ်အမှတ် (၄)၌ ရေးသားဖြေဆိုတော်မူခဲ့၏။

ဤအဆိုအရဆိုပါက ပီယုသ သည် အရည်သဘောဖြစ်၍ သုဓာ သည် အဖတ်သဘော ဖြစ်ပါသည်။

တောင်မြို့မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာ တော်ကြီးသည် သီလက္ခန္ဓာဘာသာဋီကာ ကို ရေးသားတော်မူခဲ့၏။ ထိုသီလက္ခန္ဓာ ဘာသာဋီကာ၌ နတ်သုဒ္ဓါနှင့်ပတ်သက် ၍ နတ်သုဒ္ဓါသည် သမန်းသီးပမာဏ ရှိ၏။ လက်သီးတစ်ဆုပ်စာမျှလောက်

သာ ကြီး၏။ နတ်သုဓာကို နတ်တို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် တစ်ရက် တစ်ခါ စားကြရ၏။

မှတ်ချက်။ ။ (လူတို့၏ အနှစ်ငါး ဆယ်သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ တရက်ဖြစ်၏။ လူတို့၏ အနှစ်တရာ သည် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ တစ်ရက် ဖြစ်သည်) အောက်အောက်နတ်များ ထက် အထက်ထက်နတ်များ၏ နတ် သုဒ္ဓါမှာ အဆင့်ဆင့်သာလွန်ကြ၏။ လျှာ ပေါ်တင်လိုက်လျှင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့၍ သွားလေသတုံဟု ရေးသား ဖော်ပြတော်မူခဲ့ပါသည်။

နတ်တို့၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ပါစကမိး

နတ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သိမ် မွေ့နူးညံ့၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သောကြောင့် သိကြားမင်းသည် ဘုရားရှင် သီတင်း သုံးရာ ကုန္ဒသာလလိုက်ဂူသို့ လာသော အခါ ပကတိမြေပေါ်၌ခန္ဓာကိုယ်မတည် နိုင်ဘဲ ကျုံ့၍ကျုံ့၍ဝင်သွားသောကြောင့် ဘုရားရှင်က ...

“ကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘော ကို အဓိဋ္ဌာန်လိုက်လော့” ဟု သိကြား အား နည်းပေးတော်မူဖူး၏။ နတ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သိမ်မွေ့သော်လည်း ကမ္မဇ တေဇောခေါ် ပါစကမိးကား ထက်မြက် အားရှိလေသည်။

လူတို့မှာ နတ်တို့လောက် မကြီး ကျယ်သော ကံကြောင့် ဖြစ်ရသဖြင့် ကမ္မဇတေဇောခေါ် ဝမ်းမီးသည် နတ် များကဲ့သို့ မကောင်း။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လည်း နတ်များ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကဲ့သို့ မနူး ညံ့၊ မသိမ်မွေ့ပေ။ နတ်သုဒ္ဓါသည် ဂရ သိနိဒ္ဓ- လေးလေးပင်ပင် ညတ်ညက် ညောညောရှိ၏။ ထိုနတ်သုဒ္ဓါကိုပင် ကြေညက်စေနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းမီး က ထက်မြက်လေသည်။

ဒိဗ္ဗာပဒေါသိကနတ်များ

နတ်တို့၏ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် သည် ကြီးကျယ်၏။ နတ်တို့သည် နတ်

စည်းစိမ်ကိုခံစား၍ အပျော်ကြူးကြသည့် အခါ နတ်ဩဇာကို စားရမည့် အချိန်ကို မေ့လျော့တတ်ကြ၏။

နတ်တို့သည် နတ်ဩဇာကို တစ်ရက်မှာတစ်ကြိမ် စားကြရ၏။ စားရ မည့်အချိန်ကို ကျော်လွန်မိပါက သေကြ ရလေသည်။ စားချိန်ကို ကျော်လွန်တာ နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေကြရ၏။

ထို့နောက် မပြတ်တမ်းခံစား၊ စားစားသောက်သောက် မရတော့ဟု သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာဆို၏။ ထက်မြက် သော ပါစကမိးတေဇော ခေါ် ဝမ်းမီး သည် ချက်စရာ နတ်ဩဇာ မရှိသဖြင့် နူးညံ့သည့် နတ်ကိုယ်ခန္ဓာကို လောင် ကျွမ်းပစ်လိုက်သည့်သဘောပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ထိုနတ်တို့သည် အဘယ်ဘုံ သားနတ်များနည်းဟူမူ သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌ ကထာက နတ်အားလုံးပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ဆွမ်းဟင်းနှင့်နတ်ဩဇာ

ဘုရားရှင် ဘုဉ်းပေးတော်မူရ သည့် နို့ယနာနှင့် ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့ ၌လည်း နတ်များက နတ်ဩဇာကို ထည့်တတ်ကြ၏။

ဘုရားရှင် ပထမဆုံး ဘုဉ်းပေး တော်မူရသည့် သုဇာတာ သူဌေးသမီး ကပ်သော နို့ယနာ၌ နတ်တို့က နတ် ဩဇာကို ထည့်ခဲ့ကြ၏။ သုဇာတ ယနာ နို့ဆွမ်း စီစဉ်ပုံကို ဇိနတ္ထပကာသနိက ယခုကဲ့သို့ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ရှေးဦးမဆွကပင် နွားမတစ် ထောင်ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်း၍ ထိုနွားတို့ကို ငါးစုပြုကာ ရှစ်ရာသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို လေးဆယ်သော နွားမတို့အား တိုက်၏။ ထိုလေးဆယ် သော နွားမတို့ကို ငါးစုရှု၍ လေးစုသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ရှစ်ကောင်သော နွားမတို့အား တိုက်၏။ ထိုရှစ်ကောင် သော နွားမတို့၏ နို့ရည်ဖြင့်သာ ယနာ နို့ ဆွမ်းကို ချက်လေသည်။

အလောင်းတော်မြတ် ဘုရားပေး နေထိုင်သိ၍ လောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ဖိုခုံလောက်၌ စောင့်လာကြ၏။ ဗြဟ္မာကြီးက ထီးဖြူ ကာသည်။ သိကြားမင်းက ထင်းထိုး၏။ တစ်သောင်းသော စကြဝဠာမှ နတ် ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ် သော နတ်ဩဇာကို ထည့်ကြလေသည်။

စုန္ဒ၏ ဝတ်ပျို့ဆွမ်းဟင်း

စုန္ဒဒါယကာသည် သံဃာတော် နှင့်တကွ ဘုရားရှင်အား မိမိဆွမ်းကို အလှူခံတော်မူရန် ပင့်ဖိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ ကောင်းမြတ် လှသော ဝတ်သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့် ဘုရား ရှင်အား လုပ်ကျွေးအံ့ဟု ကြံ၍ ပရိတ် တို့ကိုရုံးစု၍ နံနက်အခါဝယ် ငယ်လည်း မငယ်လွန်း၊ ကြီးလည်းမကြီးလွန်း၊ ပြည့် ချွန်းသားဆီ၊ တညီပြင်ဖြစ်သော ဝတ်ပျို့ သားကို ဝယ်၍ အသွယ်သွယ်သော အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ထုံလှိုင်လျက် သားပြွမ်းဆွမ်းချက်လေ၏။

ထိုအခါ စကြဝဠာ အတွင်း၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် ထူးမြတ် သော ဩဇာဟုသမ္မာကို ထည့်ကြလေ ၏ဟု ဇိနတ္ထက ရေးသားတင်ပြခဲ့၏။

ဘုရားရှင် ဒုက္ကစရိယာကျင့်စဉ်တ

ဘုရားရှင်သည် ဒုက္ကစရိယာကို အပြင်းအထန်ကျင့်စဉ် တစ်ချိန်၌ မှူးမေ့ သွားလေသည်။ မှူးမေ့သွားရာမှ သတိရ လာသောအခါ . . .

“ငါသည် အစာ အာဟာရကို လုံးဝမစားဘဲ ကျင့်ရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု ကြံစည်တော်မူ၏။ နတ်များက . . .

“အို သူတော်ကောင်းအလောင်း တော် ရဟန်းမြတ် အစာအာဟာရကို လုံးဝပြစ်တော်မမူပါလင့်၊ အကယ်၍ သင်သည် အစာအာဟာရကို လုံးဝဖြတ် တောက်၍ ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့ပါလျှင် ငါ တို့သည် သင်၏ကိုယ်တွင်းသို့ မွှေးညင်း ပေါက်တို့မှ နတ်ဩဇာကို ထည့်သွင်း

ကြရပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြလေသည်။ ဘုရားရှင်၏ ယနာနို့ဆွမ်း၊ သား ပြွမ်းဆွမ်းဟင်းနှင့် မွှေးညင်းတို့မှ သွင်း မည်ဆိုသော နတ်ဩဇာ ဆိုသည်မှာ အဖတ်မဟုတ်၊ အရည်သာဖြစ်နိုင်သည် ဟု ထင်၏။

သုစာဘောဇနဇာတ်

နတ်သုဒ္ဓါနှင့်ပတ်သက်၍ သုစာ ဘောဇနဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ အတော် အတန်ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သုစာဘောဇနဇာတ်သည် ငါးရာငါး ဆယ်(ပဉ္စမတွဲ)အသီတိနိပါတ်၌ လာ၏။ သုစာဘောဇနဇာတ်မှာ အလှူခံရရှိပါ က မိမိအတွက် ဆွမ်းပြတ်သော်လည်း လျှာဒါန်းလေ့ရှိသည့် ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

ထိုအခါက ဘုရားအလောင်း သည် ဗာရာဏသီ၌ ကုဋေ(၈၀)ကြွယ်ဝ သော သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်း မြတ်၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မိမိ အိမ်ရှေ့၌ အလှူမဏ္ဍပ်တစ်ခု၊ မြို့လယ် ၌ မဏ္ဍပ်တစ်ခု၊ မြို့တံခါးလေးခု၌ အလှူမဏ္ဍပ် လေးခု ဆောက်လုပ်၍ နေ့စဉ် ခြောက်သိန်း အကုန်အကျခံကာ လှူဒါန်းခဲ့၏။ ၎င်း၏ သားစဉ်မြေးဆက် သည်လည်း ဆက်လက်လှူဒါန်းခဲ့ကြ၏။

ဘုရားအလောင်းသည် သိကြား မင်း၊ ၎င်း၏သားသည် လနတ်သား၊ မြေးသည် နေနတ်သား၊ မြစ်သည် မာတလိနတ်သား၊ တီသည် ပဉ္စသီခနတ် သား ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်း၏ တွတ်ကား အလှူကို ဆက်လက် မလှူတော့ဘဲ အလှူမဏ္ဍပ်များကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

မိစ္ဆရိယကောသိယ

ထိုသူဌေး၏အမည်မှာ ကောသိ ယ ဖြစ်၏။ နှမြောတွန့်တိုသဖြင့် မိစ္ဆရိယ ကောသိယသည် သူတစ်ပါးအား ပေး ကမ်းလှူဒါန်းဖို့ မဆိုထားဘိ မိမိအိမ် သားစုတို့ကိုပင် မသဒ္ဓါသူဖြစ်၏။ မိမိ စားချင်လှသည် နို့ယနာကိုပင် အိမ်၌

မကျီချက်ဘဲ တောထဲရှိ ချုံပုတ်တစ်ခု၌ သွားရောက်ကျီချက်၏။ သိကြားမင်း သည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ လနတ် သား စသည်တို့နှင့်အတူ ပုဏ္ဏားများ ယောင်ဆောင်ကာ ကောသိယထံ သွား ကြ၍ အလှူခံကာဆိုဆုံးမကြလေသည်။

ကောသိယသည် သိကြားနှင့် နတ်မင်းတို့၏ အဆုံးအမကို နာယူကာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ စွန့်၍ ရသေ့ဝတ်ခဲ့၏။ ဟိမဝန္တာ၌ နေထိုင်၏။ မပေးမလှူဘဲ စားသောက်လေ့မရှိပေ၊ လှူသည့်အခါ ၌လည်း စိစစ်ရွေးချယ်၍သာ လှူလေ့ ပေးလေ့ ရှိလေသည်။

နာရဒရသေ့နှင့် နတ်သမီး လေးယောက်

သိကြားမင်း၏ သမီးတော် လေး ယောက်တို့သည် ဟိမဝန္တာ အနောက် တတ်အိုင်၌ ရေကစားကြပြီးနောက် ဆေးဒါန်းမြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာ၌ အနားယူနေကြ၏။ နာရဒရသေ့သည် နတ်ပြည်၌ နေသန်စင်ပြီးနောက် မိမိ နေရာ ဟိမဝန္တာသို့ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့် ကို ထီးလုပ်မိုးကာ နတ်သမီးတို့အထက် မှလာခဲ့၏။

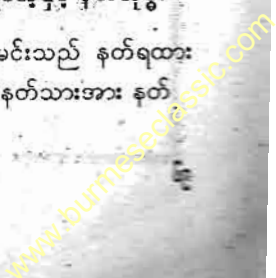
နတ်သမီးတို့က ပင်လယ်ကသစ် ပန်းကို တောင်းကြရာ သင်တို့ထံမှ သာ လွန်မြင့်မြတ်သူသာ ရထိုက်၏ဟုဆို၏။ အရှင်ရသေ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါဟု နတ်သမီး တို့က ပြောဆိုကြ၏။

ထိုအခါနာရဒရသေ့က သိကြား မင်းထံ အဆုံးအဖြတ်ခံရန် ညွှန်ကြား လေသည်။

သိကြားမင်းလည်း မိမိချစ်သမီး ချည်းဖြစ်၍ မဆုံးဖြတ်လိုသဖြင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိက ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ရှိပြီး ရွေးချယ်ပေးလှူတတ်သည် ရသေ့ကော သိယထံသို့ ထပ်မံလွှတ်ခဲ့လေသည်။

ကောသိယရသေ့နှင့် နတ်သုဒ္ဓါ

သိကြားမင်းသည် နတ်ရထား မောင်း မာတလိနတ်သားအား နတ်

သုဒ္ဓါကို ကောသိယရသေ့ထံ ကြိုတင် သွားရောက် ဆက်ကပ်ခိုင်းလေသည်။ ကောသိယရသေ့သည် နတ်သုဒ္ဓါကို ဆက်ကပ်သည့်အခါ နတ်သုဒ္ဓါ၏ ဂုဏ် ရည်ကို ယခုကဲ့သို့ ဖော်ကျူးခဲ့လေသည်။

သန္တီပမံ သေတမတုလျ ဝဿနံ သုစိ သုဂန္ဓံ ပီယဂ္ဂပ အမ္ဘုတံ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ - နတ်သုဒ္ဓါသည် သန္တီပမံသေတံ - ခရုသင်းကဲ့သို့ ဖွေးဖွေး ဖြူ၏။ အတုလျဝဿနံ - တုနိုင်စရာ မရှိအောင် ကြည့်ရှု၍ ကောင်း၏။ သုစိ - စင်ကြယ်သန့်ရှင်း၏။ သုဂန္ဓံ - မွှေးကြိုင် သောအနံ့လည်းရှိ၏။ ပီယဂ္ဂပ - ချစ်စရာ အဆင်းလည်းရှိ၏။ အမ္ဘုတံ - မဖြစ်ဖူးပြု ထူးကဲဆန်းကြယ်၏ ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

မာတလိနတ်သားကလည်း ထို နတ်သုဒ္ဓါကို စားသုံးပါက အကျိုး(၁၂) ပါးရရှိနိုင်ကြောင်း ယခုကဲ့သို့ လျှောက် ထားလေသည်။

ဘုတ္တာ စဿာ ဒွါဒသ

တန္တိ ပါပကော၊

ဥဒ္ဓံ ပိပါသံ အရတိ က္ခိဒံ။

ကောဓုပနာဟဉ္စ ပိဝါဒ ပေသုနံ၊

သီတုဏှ တန္တိစ ရသုတ္တမံ က္ကဒံ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ သုံးဆောင်အပ်

သော ထိုနတ်သုဒ္ဓါသည် ဥဒ္ဓံ-ထမင်းဆာ

ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ပိပါသံ -

ရေငတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။

အရတိ-မမွေ့လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်

နိုင်၏။ ခရတံ - ကိုယ်ပူခြင်းကို ပယ်

ဖျောက်၏။ ဒိဒံ - ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ်

ဖျောက်၏။ ကောဒံ - အမျက်ထွက်ခြင်း

ကိုပယ်ဖျောက်၏။ ဥပနာဟံ-ရန်ငြိုးဖွဲ့

ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။ ပိဝါဒံ - ငြင်းခုံ

ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။ ပေသုနံ - ကုန်း

ချော၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်

၏။ သီတံ-ချမ်းအေးခြင်းကို ပယ်ဖျောက်

၏။ ဥဏှံ-ပူအိုက်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်

၏။ တန္တိ-ပျင်းရိခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။

ဤသို့ (၁၂)ပါးသော မကောင်း

ကျိုးတို့ကို ပယ်ဖျောက်သဖြင့် နတ်သုဒ္ဓါ

သည် သာလွန်မြင့်မြတ်သော အရသာ

ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ

သည်။ ကောသိယရသေ့သည် နတ်

သုဒ္ဓါကို နတ်သမီး သုံးယောက်ကိုပယ်၍ ဟိရိနတ်သမီးကို ရွေးချယ်စိစစ်၍ ပေးခဲ့ လေသည်။

ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း

ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းသည့်အခါ ပထမဆုံး ဗာရာဏသီ သူဌေးသည် ဘုရားရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။ ဒုတိယ သူဌေး သည်အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် တတိယသူဌေး သည် အရှင်မဟာကဿပ၊ စတုတ္ထ သူဌေးသည်အရှင်အာနန္ဒာ၊ ပဉ္စမသူဌေး သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါဖြစ်၍ ကောသိယ သူဌေးမှာမူ ယခုအခါအလျှဉ် မွေ့လျော် သော ရဟန်းဖြစ်၏။ ဟိရိနတ်သမီး သည် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ ဖြစ်၏။

ကောသိယ ရသေ့သည်လည်း မာတလိနှင့် စကားပြောဆိုစဉ်ပင် ကွယ် လွန်၍ နတ်ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းက နှစ် သက်သဘောကျ၍ မိမိ၏သမီး ဟိရိ နတ်သမီးနှင့် ထိမ်းမြားပေးခဲ့ကြောင်း ဇာတ်တော်၌ ဆိုလေသည်။

□ **ဦးကျော်နိုင် (B.A.H.G.P)**

အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေးထွန်း

ခါးနာ၊ ဒူးနာ၊ ကျီးပေါင်းနှင့်လက်ကိုက်၊
လက်ကပ်ဝေဒနာများကို မနာကျင်စေဘဲ
(၁၅)မိနစ်အတွင်း သက်သာစေရမည်။

**လေဖြတ်ခံရပြီး ခြေလက် ပုံမှန် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား
ပုံမှန်လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အမြန်ဆုံးဖြုတ်ပေးသည်။**

- တွေ့ချိန်** ➔ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း
- လိပ်စာ** ➔ အမှတ် (၅၇)၊ (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊
(၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း** ➔ ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၀၉-၂၅၀၁၅၄၇၅

ဗြဟ္မာစိုရ်တရားနှင့် ကရင်တိုင်းရင်းသား သိဒ္ဓိရှင်ဘိုးပိုက်ဆံ

ကျော်ဇောဟိန်း(နံ့သာ)

ညောင်လေးပင်မြို့ အနောက်
ဘက်၊ ပိန်းလုပ်အလွန်၊ ကျွန်းကုန်းမှ
(၂) မိုင်ဝေးသော ဖခိုဆိုသော တိုင်းရင်း
သားများနေထိုင်တဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့
နဲ့ပါသည်။ ဒီမြို့ကလေးကို ဗြိတိသျှ
တို့လိုနီခေတ် (ခရစ်-၁၈၈၈) သက္ကရာဇ်
၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ကရင်တိုင်းရင်းသား ဗုဒ္ဓ
ဘာသာခေါင်းဆောင်၊ စောဆာဖိုးဝါး
(ခေါ်)ဘိုးပိုက်ဆံ တည်ထားပေးခဲ့သော
မြို့ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံသည် သိဒ္ဓိရှင်လောက
မှာ ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး
ပါရမီလမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းနေသူ
အဖြစ် အတော်များများက အထူးပဲ
ထုံကြည်လေးစားကြသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံ
သည် ဗြဟ္မာစိုရ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို တည်
ဆောင်ခဲ့ပြီး ရပ်ရေးရွာရေး သာသနာ
ရေး ကိစ္စတွေမှာ ဆောင်ရွက်နိုင်သူ
ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံဇာတိ

ဘိုးပိုက်ဆံ၏ ငယ်နာမည်မှာ
စောဆာဖိုးဝါး ဖြစ်ပါသည်။ ဖာပွန်အပိုင်
နဂိုခိုးရွာမှာ အိမ်ခြေ (၄၀) ခန့်နှင့်လူဦး
ရေ (၂၀၀) ခန့်ရှိပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါး
၏ ဖခင်အမည်မှာ စောရွှေရင်အေး၊
မိခင်အမည် နော်နယိုစေး ဖြစ်ပါသည်။
ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ငါးဦးအနက် စော
ဆာဖိုးဝါးမှာ တတိယသားဖြစ်ပါသည်။
သူ၏မိဘတို့မှာ ရိုးရာနတ်စား ကရင်
လူမျိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါးကို ၁၂၅၅ ခုနှစ်
တွင် မွေးဖွားပါသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်
တတည်းကပင် ဖြူစင်ရိုးသားသူဖြစ်ပြီး
စာပေများသင်ကြားရန် ဆန္ဒရှိခဲ့ပါသည်။
သို့သော် မိဘများမှာ ရိုးရာတောင်ယာ
ခွတ်ခြင်း အလုပ်ကိုသာပြုလုပ်ကြသဖြင့်
စောဆာဖိုးဝါးလည်း ပါဝင်ကူညီခဲ့ရလေ
သည်။ စောဆာဖိုးဝါးမှာ မိန့်လိုသည်
ဖြစ်ပြီး ထွားကျိုင်းမှု မရှိပါ။ စာပေ
သင်ကြားရန်သာ ဆန္ဒရှိသဖြင့် တောင်
ယာအလုပ်တွင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

ထပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

သိဒ္ဓိရှင် ဘိုးပိုက်ဆံ

စောဆာဖိုးဝါးသည် ၁၂၇၀
ပြည့်နှစ် ကဆုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာ
ရွှေကျင်မြို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာ
သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ တစ်လအတွင်းမှာ
ပင် မြန်မာသင်ပုန်းကြီးကို တတ်မြောက်
ခဲ့ပြီး နယုန်လမှာ မင်္ဂလာသုတ်သင်ခွင့်ရ
သည်။ ဒီလောက် စာတတ်မြောက်တာ
ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် အံ့ဩရတဲ့အထိ
ဖြစ်လေသည်။ ဝါတွင်းမှာ ကျောင်းသား
တွေကို မိဘထံပြန်ခွင့်ပြုတော့ ဘုန်းကြီး
ဖတ်တဲ့ စာအုပ်ထူထူကြီးကို စောဆာဖိုး

ဝါး ငှားယူပြီးပြန်လာခဲ့သည်။ မိဘတွေ
အပါအဝင် တစ်ရွာလုံးက အံ့ဩရတဲ့
အထိ စောဆာဖိုးဝါးတတ်ခဲ့ပြီး ညဘက်
သူ့အိမ်ရောက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်း (၁၀)
ယောက်ကို စာအုပ်ထူထူကြီးလှန်ပြီး
ဖတ်ပြသည်။ ရှင်းပြသည်။ ပြီးတော့ စာ
သင်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။
ဒီတစ်ခေါက် ကျောင်းပြန်တက်
တော့ စောဆာဖိုးဝါးရဲ့ နောက်မှာ
ကျောင်းသား ငါးယောက် ပါလာခဲ့ပါ
သည်။

စောဆာဖိုးဝါးကတော့ မင်္ဂလာ သုတ်အနက်ဖွင့်ကို ဆက်သင်ရသည်။ မိဘလုပ်ကျွေးခြင်း မင်္ဂလာကိုသင်တော့ သူ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ခုထိ မိဘကို သူ လုပ်မကျွေးနိုင်သေးဘူး။ စောဆာဖိုးဝါးတို့ စာသင်ခဲ့ပုံမှာ အသိနှင့်အကျင့် ပေါင်းစပ်နိုင်အောင် သင်ယူပုံမျိုးဖြစ်၍ ခြိမ်းလည်းခြိမ်း ရွာလည်းရွာတဲ့ ဖိုးလို ကျင့်လည်းကျင့်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်အောင် စာသင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါးသည် မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း မင်္ဂလာတရားတော်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရွာကိုပြန်လာ ခဲ့ပါသည်။ တောင်ယာ ပဲခင်းတွေမှာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာသည်။

အဲဒီအချိန် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ သည် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း သိမ်းယူ ပြီး သစ်များကို ထုတ်ယူလျက်ရှိသည်။ သစ်ကုမ္ပဏီနှစ်ခု ဖြစ်သော ဖူးကားနှင့် မက္ကရီကတို့သည် သစ်များကို အမြန် ထုတ်ယူနိုင်ရန် သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင် လိုသူ တိုင်းရင်းသားထံသို့ ဆင်ဖိုးငွေ၊ ကျွဲဖိုးငွေအတွက် ချေးငွေများကို ထုတ် ပေးခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ချေးငွေရရှိသူ များတွင် စောဆာဖိုးဝါး၏ ဦးလေး တစ်ဦးလည်း ချေးငွေရရှိခဲ့ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါးဆင်ဝယ်ရန်ထွက်လာခဲ့

စောဆာဖိုးဝါးသည် ရိုးသားသူ ဖြစ်သည့်အပြင် စကားအရာ၌လည်း ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလေးဖြစ်သူမှ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင် ဆင်ဝယ်ရန် ငွေပေးပြီးစေလွှတ်ခဲ့သည်။

စောဆာဖိုးဝါး ခရီးမထွက်မီ သူ၏မိဘများကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန် ဦးလေးဖြစ်သူထံမှ သဘောတူညီမှုယူ၍ ဆင်ဝယ်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါး ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ ဒိုဝါဒီးရွာသို့ရောက်ပြီး ဆင်ကိုတွေ့၍ ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဆင်စီးတတ် ရန် လိုအပ်သဖြင့် ထိုရွာ၌ပင် ဆင်စီး တတ်ရန် သင်ယူခဲ့ပါသည်။

ပရိယိုမှ ဘိုးပိုက်ဆံနေခဲ့ရာအိမ်မှ ကျောက်တိုင်ထိပ်ရှိ အဘပုံ

ကောင်းမွန်စွာ ဆင်စီးတတ် သောအခါ ဖိုးကျပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိ ရွာသို့ ပြန်၍ မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုရွာ မှာပင် သူရင်းငှားဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ ပါသည်။ နာကိုဒီးရွာမှ မိဘများနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူတို့မှာ စောဆာဖိုးဝါးကို စောင့်မျှော်ပွင်သောတ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူမှ သူ၏မိဘများအပေါ် အမျိုးမျိုးဖြစ်တင်ဝေဖန် ပြောဆိုခဲ့သဖြင့် စောဆာဖိုးဝါး၏ မိဘနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ အရှက်ရခဲ့ပါသည်။

မိုးရာသီကုန်ဆုံးပြီး ရာသီဥတု သာယာသော နေ့တစ်နေ့တွင် စောဆာဖိုးဝါးတစ်ယောက် ဆင်ကိုစီးလျက် ရွာ တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရွာသူ ရွာသားများက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆို ခဲ့ကြပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် ဆင် နှင့် ပိုသောငွေများကို ဦးလေးထံ ပြန်

လည် ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏မိဘနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ဦးလေးကြောင့် အရှက်ရခဲ့သော်လည်း သူ၏ဦးလေးကို အပြစ်မတင်ခဲ့ပါ။ ရွာသို့ပြန်ရောက်ပြီး တစ်လကျော်သောအခါ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေ၍ မိဘများကို လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင် ရန် ခရီးထွက်မည် ဖြစ်သောကြောင့် မိဘများကိုခွင့်ပန်ခဲ့ရာ မိဘများက ခွင့် ပြုသဖြင့် သစ်လုပ်ငန်းများရှိရာ သူးမဲဒီး ရွာသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူးမဲဒီးရွာ၌ ဘုံဘေဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးသူ ဆင်ပိုင်ရှင် စောသက် ဖောစခန်း ရှိပါသည်။ ထိုစခန်းတွင် စောဆာဖိုးဝါးက အလုပ်တောင်းခံရာ စောသက်ဖောမှာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားကိုကြည့်၍ အလုပ်ကြမ်း မလုပ်နိုင်ဟု မှန်းဆကာ ဆင်စခန်း၌

ထမင်းချက် အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် ရိုးသားသူ၊ ကြင်နာ ခက်သူဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းနှင့် ပေါင်း သင်းတတ်၍ လူအများ၏ ခင်မင်မှုကို ခံရခဲ့ပါသည်။

သီလမေတ္တာနှင့် ဆင်ဖြူတော်

ထမင်းချက်အလုပ်ရသော စော ဆာဖိုးဝါးသည် ည ည အလုပ်နားပြီဆို သွင် သစ်ကွင်းတစ်ကွင်းလုံးက အလုပ် သမားတွေက စောဆာဖိုးဝါးအနားမှာ ခိုင်အုံနေကြသည်။ စောဆာဖိုးဝါးက မော့ဟောင်း ကရင်လင်္ကာတွေရွတ်ပြ၊ နီလသုတ်ကိုသင်ပြ၊ ဇာတ်တော်တွေ ဆောပြ၊ ငါးပါးသီလ ထိန်းဖို့သင်ပြနှင့် ဆောကြမ်း၊ တောင်ကြမ်း၊ ဥတုကြမ်း၊ ငွှတ်ဖျား စတဲ့ ရောဂါတွေကလည်း ကြမ်းလှသည်။

သီလနှင့် မေတ္တာ အားကောင်း သွင် ရောဂါဘယ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ထို့ တွန်းလှန်ကာကွယ်နိုင်တယ်လို့ စော ဆာဖိုးဝါးက သင်ပေးသည်။ သီလ ခံယူပြီး သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ မေတ္တာပို့ဆောင်ပြီးမှ အိပ်ကြရသည်။ မေ့လျော့ပြီး ဆုတောင်းပွဲ မေတ္တာပို့ပွဲကြီး ဆွေ့ လုပ်ကြသည်။ ၎င်းအချိန်မှာ တိုက် ထိတ်ဆိုင်ဆိုင် “သစ်ကုမ္ပဏီက လူကြီး ဆွေ့ လာလိမ့်မယ်၊ တောကောင်တွေ ခင်မတ်ပြီး ဧည့်ခံမယ်”လို့ စောသက် ဆာက ပြောသည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ တောကောင်တွေ သနားစရာ၊ ငါတို့မေတ္တာပို့နေရင် သူတို့ ဘယ်လိုပဲ အမဲလိုက်ပါစေ တောကောင် မရစေရဘူးလို့”လို့ စောဆာဖိုးဝါးက ပြောသည်။

တောခြောက်ပေးရမည့်သူများ ထို့ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ဖို့ မေတ္တာပို့ရမယ်လို့ စောဆာဖိုးဝါးက သင်ပေးထားသည်။ မုဆိုးကျော် နှစ်ဦး၊ ဆန်တံ နှစ်လက်၊ တောခြောက်သူ သံ ယောက်တို့နှင့်အတူ တစ်နေ့ကုန် ဆာလာလည်သော်လည်း သားကောင်

လုံးဝ မရပါ။ ထူးခြားတာကတော့ သစ် ခေါင်းကြီး စောသက်ဖောကိုယ်တိုင် အမဲ ကောင်ကို မတွေ့ဘဲ ဆင်ဖြူတော်ကို တွေ့မြင်၍ ဆင်ဖြူတော်နောက် သဲကြီး မဲကြီး လိုက်ခဲ့ကြပေမယ့် ဖတ်ဖတ်သာ မော့ရော ဆင်ဖြူတော်အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရတော့။ သစ်စခန်း ပြန်ရောက် တော့ အလုပ်သမားတွေကိုစုပြီး စော သက်ဖောက စားကောင်းသောက်ဖွယ် တွေနှင့်ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။ ပြီးတော့-

“ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဆင်ဖြူ တော်ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးတယ်၊ အခုကိုယ်တွေ့ကြုံတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ ဘူး အံ့ဩတယ်၊ သမ္မာဒေဝနတ်တွေက ကျုပ်တို့ကို ပေါ့ပေါ့မနေဖို့ သတိပေး လိုက်သလိုပဲ၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာ အတွက် လုပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

ကျုပ်ကတော့ သစ်ကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်မိပြီး မလှုပ်သာအောင် ဖြစ်နေ ပြီ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ဦးဆောင်ပါ၊ ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက် အားပေးကူညီပါမယ်၊ အထူးသဖြင့် ငွေ ကြေးထောက်ပံ့ လှူဒါန်းကူညီပါမယ်” လို့ ကြေညာလိုက်တာနှင့် အားလုံးက ဟယ်ခနဲ အံ့ဩသွားကြသည်။

အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက စော ဆာဖိုးဝါးကို ကြည့်နေကြလေပြီ။ စော ဆာဖိုးဝါး မတ်မတ်ထရပ်လိုက်ပြီး . .

“ဒီကာဝန်ကို ကျုပ်ယူပါတယ်၊ အမျိုး ဘာသာ သာသနာအတွက် အသက်ပေးပြီး ဆောင်ရွက်သွားပါမယ်” လို့ အသိပေးလိုက်သည်။

အားလုံးပဲ ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ ဩ ဘာပေးကြသည်။ စောသက်ဖောက ကျေနပ် အားရသွားပေပြီ။

“ကဲ. . မင်း ထမင်းချက်မလုပ်နဲ့ တော့၊ ရွာပြန်ပြီး မိဘတွေဆီမှာ ဒီလို လုပ်မယ်ဆိုတာ ခွင့်တောင်းပါ၊ ဘယ် နေရာရောက်ရောက် ငွေကြေးနဲ့ အခြား အခက်အခဲရှိရင်ငါ့ကိုအကြောင်းကြားပါ”

လုပ်အားခနှင့် အပိုကြေးပေးပြီး စောဆာဖိုးဝါးကို ရွာပြန်လွှတ်လိုက်

သည်။ သစ်ကွင်းက အလုပ်သမားတွေ ကို ငါးပါးသီလထိန်းပြီး မေတ္တာကျွေးခြင်း ကိုဆက်ကျင့်ဖို့မှာခဲ့ပြီး ရွာပြန်ရောက်တဲ့ အခါ ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေ များလွန်းလို့ ရိုးမှရိုးသားရဲ့လားဟု မိဘတွေကပုန် ကြသည်။ စောဆာဖိုးဝါးက အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရသည်။

ရွာထဲလှည့်ပြီး တစ်အိမ်တက် ဆင်း လိုက်နှုတ်ဆက်တော့မှ ရွာမှာ ထူးခြားတဲ့ အပြောင်းအလဲနှင့် ကြုံနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ရွာလူဦးရေ သုံးပုံတစ်ပုံ ဘာသာခြားတွေဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူဟောခဲ့တဲ့ ငါးပါးသီလအကြောင်း ဘုရားဟောဇာတ်တော်များကိုမသိဟန်၊ မကြားဟန် ဆောင်ကုန်ကြပြီး သူ့ကိုပါ ဖယ်ကြည့်ရှောင်ခွာ စိမ်းကားသွားလေပြီ။

သူ့စိတ်မကောင်း ရင်နာမိလေ သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ အတွက် ဆောင်ရွက်မယ်”

ဒီအချိန်မှာ သူ့အသက် (၂၄)နှစ် မျှသာ ရှိသေးသည်။ ရပ်ရေး ရွာရေး အတွက် သူ့အားကုန်ကြိုးစား၍ လုပ် တော့သည်။ သံရေး၊ နာရေး၊ ရပ်ရွာ သန့်ရှင်းရေးကို လူငယ်တွေ စုပေါင်းပြီး မနေမနား လုပ်ကြသည်။

ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ကျင့်သုံး ခဲ့သော ကရင်ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံတွေကို ပြန်လည် ဖော်ထုတ်သည်။ အကျွေး အမွေးတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် ဝိုင်း လုပ် ဝိုင်းစား ညီညွတ်မှုရဲ့ အင်အားကို သရုပ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

စောဆာဖိုးဝါး အိမ်ထောင်ကျခြင်း

ရွာလယ်မှာ မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးပြီး တနှစ်နေ့တိုင်း သီလခံယူ မေတ္တာပို့ပွဲ တွေ ခြိမ်ခြိမ့်သဲသဲ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုရပ်နေရွာရေးတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း နော်ဝါးဆိုတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကလေးနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရပါသည်။ သတ္တရာရင် ၁၂၉၉ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၄ ရက် ကရင်နှစ် သစ်ကူး အပြီးမှာ မိဘများအလိုကျ

နော်ဝါးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပါသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်တွင် ယာတစ်ခင်းနှင့် ဆင်တစ်ကောင် လက်ဖွဲ့ရရှိခဲ့ပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် မိသားစုအတွက် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော်လည်း အများအားဖြင့် ဇနီးသည် နော်ဝါးမှပင် အလုပ်များကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိပါသည်။

မကြာမီ သားတစ်ဦး ရရှိခဲ့ပါသည်။ သုံးနှစ်ပြည့်သောအခါ နော်ဝါးသည် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာ၍ အကြီးအကျယ် နေမကောင်း ဖြစ်လာပါသည်။ ရိုးရာအတိုင်း နော်ဝါး နေကောင်းလာစေရန် ကြက်ဖြင့်နတ်စားခြင်း ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ အများကျေနပ်အောင် ရိုးရာနတ်ကို တင်မြှောက်ပူဇော် ပသသေးသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက စောဆာဖိုးဝါးကို ဤသို့ ပြောလေသည်။

“ထောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ လူတွေကို ဟောပြောဆုံးမနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့နေရတာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တခြားသူ မဟုတ်ဘူး ရှင်ပဲ၊ အခုတော့ ရှင်က နတ်ကိုပသနေတယ်၊ ကျန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ သတိပြုပါ၊ စောဆာဖိုးဝါး ရှင်ဟာ သူတော်ကောင်းအလောင်းအလျာ”

ဒီလိုသတိပေးပြီး ဇနီးနော်ဝါးကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မကြာမီ သားလေးကလည်း လိုက်ပါ သေဆုံးခဲ့ပါသည်။ နောက် သူပိုင်သစ်ဆွဲဆင်တစ်ကောင်ပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရပြန်လေသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် သံဝေဂရ၍ သူ့ရဲ့ဓမ္မတရားတို့ နိုးကြားခဲ့ရပေပြီ။ သူဟာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာသည်။ တောထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့ဓမ္မခရီး မထွက်ခွာမီ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေကို မှာကြားခဲ့လေသည်။

(၁) ကရင်ရိုးရာစလေ့ ထုံးတမ်းယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းပါ။

(၂) ငါးပါးသီလ လုံခြုံပါစေ။

(၃) ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကို လက်ကိုင်ထားကြပါ။ သတိမလစ်ကျင့်သုံးရန်အထူးတိုက်တွန်းခဲ့ပါရစေ။

တရားရွာဖွေကျင့်ကြံခြင်း

စောဆာဖိုးဝါးသည် အသက် (၃၀)အရွယ်တွင် တောထွက်ခဲ့ပါသည်။ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းသည့် တောင်ထိပ်ပေါ်တက်၍ တဲတစ်လုံးထိုး ငါးပါးသီလ အခြေခံထားပြီး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို တွင်တွင်ကြီး အားထုတ်လေတော့သည်။ သူ့ထပ်မံ သဘောပေါက်လာတာ...

“ငါနည်းတူ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ငယ်များ ငါးပါးသီလကို လုံခြုံဖို့ လိုအပ်တယ်၊ ဒါမှလူလောကကြီး တစ်ခုလုံး သာယာငြိမ်းချမ်းမှုရမယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ၊ အဲသလို ငါကဲ့သို့ လူတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်စေရန်မှာ ငါ့အပေါ် လူတိုင်း လူတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားရန် လိုအပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သတ္တဝါအပေါင်းတို့ အားချစ်ခင်ကြောင်း ပထမဦးစွာ အစွမ်းကုန် ပြနိုင်ဖို့အတွက် ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိရမယ်”

ဤအချိန်ကစပြီး သူဟာမေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျင့်သုံးတည်ဆောက်ပါတော့သည်။ တကယ်တော့လည်း စောဆာဖိုးဝါးသည်ဘဝတစ်လျှောက်မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို အဓိကထား ကျင့်သုံးသွားလေသည်။ ကရင်ဘာသာနဲ့တော့ (မောလေးကျင့်စဉ်လို့ ခေါ်ပါသည်) ဤကျင့်စဉ်ကို နှစ်နှစ်လောက်အထိ ကျင့်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် ဤကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်နေရင်း ကျင့်စဉ်တွေ စတင်ခဲ့တဲ့နေရာ ဇာတိရွာနဂိုဒီးဆိုတာ ပေါ်လွင်လာသည်။

ရွာက လူတွေကို အာရုံယူပြီး မေတ္တာပို့လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ အလင်းရောင်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ဤအလင်းရောင်လှိုင်းကြီးက အဝန်း (၁၀) ပေအမြင့် (၃၀) လောက်ရှိသည်။ သိပ်ထူးဆန်းပြီး သိပ်ရွှင်လန်းစရာကောင်း

သည်။ သူဟာ ဝမ်းသာလှိုက်မောစွာနှင့် အလင်းလှိုင်းကြီးထဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်ရှေ့ကို ပြေးသည်။ သူလိုက်သည်။ မမိဘူး။ လိုက်မိပြီး အလင်းရောင်ကြီးထဲ သူရောက်သွားချိန်မှာ မော်လှပြီ။ ဘယ်လောက်မောသလဲ ဆိုတော့ သတိလွတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

မေတ္တာအစွမ်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရစေသော

အိပ်ရာကနိုးလာတော့ သူ့ရွာအနီးပြန်ရောက်နေတာ ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ... ရွာကိုကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ပြန်ရောက်လာတာပဲ၊ ငါဟာ မေတ္တာကျင့်စဉ်ကို ကျင့်လို၍သာ ရွာကို နှစ်နှစ်နီးပါး စွန့်ခွာခဲ့၍ ငါ့ဇာတိအောင်မြင်ပါက ရွာထဲက ငါ့မိဘအိမ်ရှေ့တွင် ရွာသူရွာသားတွေ စုဝေးရောက်ရှိနေပါစေသေး၊ မေတ္တာအစွမ်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရပါစေသေး” လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ရွာထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

တစ်ရွာလုံး ပျားပန်းခပ်နေဇောပါလား။ အားလုံးဟာ သူ့မိဘအိမ်ရှေ့က ဆုတောင်းပွဲဆီ ဦးတည်သွားလာနေကြပါသည်။ သူ့အဓိဋ္ဌာန် အောင်ပေပြီ။ သူပြန်ရောက်လာတာ တွေ့သွားကြပြီး တစ်ရွာလုံးက အံ့ခိုး ကြိုဆိုကြသည်။ လေးစားစွာ ဂါရဝပြုကြသည်။ သူ နှုတ်တရား ဟောရသည်။

“ဆင်းရဲရဲကွအပေါင်းက လွတ်မြောက်ဖို့ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ဆုတောင်းပွဲကျင်းပခြင်းက စကြပါစို့၊ တစ်ရက် တစ်ခဏနဲ့ အားမရ၊ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မေတ္တာပွား ဆုတောင်းကြပါစို့”

ဤပွဲဟာ ရွာမှာ မကြာဖူးအောင် စည်ကားလှသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ရွာသူရွာသားတွေကလည်း သတင်းကြားတာနဲ့ ရောက်လာ ပူးပေါင်းကာ ဆုတောင်းပွဲမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသည်။ ရွာမှာ သွေးကွဲနေတဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ လူ

နတ်သုဒ္ဓါ

ဦးကျော်နိုင်

(BA, H&AP)

နတ်သုဒ္ဓါ ဟူသော အပြော အဆို၊ အသုံးအနှုန်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တို့၏အကြား၌ များပြားတွင်ကျယ် လျက်ရှိ၏။

နတ်သုဒ္ဓါဆိုသည်မှာ နတ်တို့၏ အစာအာဟာရ၊ နတ်တို့၏ဩဇာ၊ နတ် ဩဇာပင် ဖြစ်၏။ ထိုနတ်သုဒ္ဓါ ဟူသော အမည်ဖြင့် အလှူမင်္ဂလာစသော ဧည့်ခံ ပွဲများ၌ပင် ဧည့်ခံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ ရ၏။ နတ်သုဒ္ဓါသည် ဒံပေါက်တစ်မျိုး ပင်ဖြစ်သည်ဟု စာရေးသူထင်၏။

ဒံပေါက်ကဲ့သို့ အရောင်မဆိုး၊ မဆလာမပါ၊ သစ်သီးမစုံခြင်းမျှသာ ထွာခြားသည်ဟု ထင်၏။

ကျမ်းဂန်တို့၌လာသော နတ် သုဒ္ဓါအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ၏ ဗဟုသုတအလို့ငှာ လေ့လာရေး သား တင်ပြလိုပါသည်။

သို့သော် နတ်သုဒ္ဓါအကြောင်း သည် စွာနိမိတ်ဖိုလ်ဟူသော ဥတ္တရိ မနုဿဓမ္မနှင့်ကား ဆိုင်လှသည်မဟုတ်။

ပါဠိအဘိဓာန်နှင့် အဘိဓာန်ဋီကာ

ပါဠိ အဘိဓာန်ဂါထာ နံပါတ် (၂၅)တွင် နတ်သုဒ္ဓါဟော ပါဠိ(၃)ပုဒ် လာရှိ၏။

၎င်းတို့မှာ သုဇော၊ ပီယုသာ နှင့် အမတဟူသော ပုဒ်တို့ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့၏

အဓိပ္ပာယ်ကို အဘိဓာန်ဋီကာ၌ ယခုကဲ့ သို့ ဖွင့်ဆိုခဲ့၏။

(၁) သုဇော - ချမ်းသာသဖြင့် သောက်အပ်သောကြောင့် သုဇောမည် ၏။ သောက်၍ကောင်းသောကြောင့် သုဇောမည်သည်ဟု ဆိုလို၏။

(၂) ပီယုသာ - သောက်အပ် သောကြောင့် ပီယုသာမည်၏။ သောက် စရာ ဖြစ်သောကြောင့်ဟုဆိုလို၏။

(၃) အမတ - မသေကြောင်း အစာ၊ မသေကြောင်းဆေး ဖြစ်သော ကြောင့် အမတ-အမြိုက်မည်၏။

အမတနှင့်ပတ်သက်၍ အမတ ပါဟူသော နတ်ဟောပုဒ်တစ်ပုဒ်လည်း

အဘိဓာန်၌လာ၏။ အမြိုက်စာ သို့မဟုတ် အမြိုက်ဆေးကို သောက်သူဟု ဆိုလို၏။

ထိုသို့ဖြစ်သော် အမတ-အမြိုက်သည်လည်း သောက်စရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤအဘိဓာန်နှင့် အဘိဓာန်ဋီကာတို့ အဆိုအရမူ နတ်သုဒ္ဓါဆိုသည်မှာ အဖတ်မဟုတ် အရည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။

ဆရာတော်ဦးတိလောက (ရဝေထွန်း)

ဆရာတော်ဦးတိလောက(ရဝေထွန်း)ကမူ နတ်သုဒ္ဓါမှာ နတ်တို့၏ ရှေးကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် မိမိတို့၏ ဘုံဗိမာန်အနီး၌ ပေါက်လာသော ဒေဝဒုမမည်သော သစ်ပင်၏ အသီးအပွင့်တို့ ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်ပင်မှသီးသော အသီးသည် သုဓာဘုတ်ပင် ဖြစ်၏။ အပွင့်မှ ဖြစ်သော ပျားလတို့ကိုသို့သော ဝတ်ရည်သည် ပီယုသ မည်၏။

ထိုပီယုသ၊ သုဓာဘုတ်တို့ကား သိမ်မွေ့သော အတွေ့အရသာ ဩဇာကြီးလှသောကြောင့် နတ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အထောက်အပံ့ပြုလျက်သာ ပျံ့နှံ့၏။ ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် ဟူ၍မဖြစ်ပေ။

ထိုပီယုသ၊ သုဓာဘုတ်တို့ကား တစ်ဘုံထက်တစ်ဘုံ သာလွန်ကြသည်ဟု “သာရသင်္ဂဟ”ကျမ်း၌ ဆိုကြောင်း ဘာသာရေးပြဿနာ စာစဉ်အမှတ်(၄)၌ ရေးသားဖြေဆိုတော်မူခဲ့၏။

ဤအဆိုအရဆိုပါက ပီယုသသည် အရည်သဘောဖြစ်၍ သုဓာသည် အဖတ်သဘော ဖြစ်ပါသည်။

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရား

တောင်မြို့ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ကြီးသည် သီလက္ခန္ဓာဘာသာဋီကာကို ရေးသားတော်မူခဲ့၏။ ထိုသီလက္ခန္ဓာဘာသာဋီကာ၌ နတ်သုဒ္ဓါနှင့်ပတ်သက်၍ နတ်သုဒ္ဓါသည် သဖန်းသီးပမာဏရှိ၏။ လက်သီးတစ်ဆုပ်စာမျှလောက်

သာ ကြီး၏။ နတ်သုဓာကို နတ်တို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် တစ်ရက် တစ်ခါ စားကြရ၏။

မှတ်ချက်။ ။ (လူတို့၏ အနှစ်ငါးဆယ်သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ တရက်ဖြစ်၏။ လူတို့၏ အနှစ်တရာသည် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ တစ်ရက်ဖြစ်သည်) အောက်အောက်နတ်များထက် အထက်ထက်နတ်များ၏ နတ်သုဒ္ဓါမှာ အဆင့်ဆင့်သာလွန်ကြ၏။ လျှာပေါ်တင်လိုက်လျှင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့၍ သွားလေသတို့ဟု ရေးသားဖော်ပြတော်မူခဲ့ပါသည်။

နတ်တို့၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ပါစကမီး

နတ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သောကြောင့် သိကြားမင်းသည် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရာ ကုန္ဒသာလလိုက်သို့ လာသောအခါ ပကတိမြေပေါ်၌ခန္ဓာကိုယ်မတည်နိုင်ဘဲ ကျွဲကျွဲဝင်သွားသောကြောင့် ဘုရားရှင်က . . .

“ကြမ်းတမ်းသော အတ္တဘောကို အဓိဋ္ဌာန်လိုက်လော့” ဟု သိကြားအား နည်းပေးတော်မူဖူး၏။ နတ်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သိမ်မွေ့သော်လည်း ကမ္မဇတေဇာခေါ် ပါစကမီးကား ထက်မြက်အားရှိလေသည်။

လူတို့မှာ နတ်တို့လောက် မကြီးကျယ်သော ကံကြောင့် ဖြစ်ရသဖြင့် ကမ္မဇတေဇာခေါ် ဝမ်းမီးသည် နတ်များကဲ့သို့ မကောင်း။ ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း နတ်များ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကဲ့သို့ မနူးညံ့၊ မသိမ်မွေ့ပေ။ နတ်သုဒ္ဓါသည် ဂရုသိနိဒ္ဓ- လေးလေးပင်ပင် ညက်ညက်ညောညောရှိ၏။ ထိုနတ်သုဒ္ဓါကိုပင် ကြေညက်စေနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းမီးက ထက်မြက်လေသည်။

ဒိဗ္ဗာပဒေါသိကနတ်များ

နတ်တို့၏ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်သည် ကြီးကျယ်၏။ နတ်တို့သည် နတ်

စည်းစိမ်ကိုခံစား၍ အပျော်ကြားကြသည်အခါ နတ်ဩဇာကို စားရမည့် အချိန်ကို မေ့လျော့တတ်ကြ၏။

နတ်တို့သည် နတ်ဩဇာကို တစ်ရက်မှာတစ်ကြိမ် စားကြရ၏။ စားရမည့်အချိန်ကို ကျော်လွန်မိပါက သေကြရလေသည်။ စားချိန်ကို ကျော်လွန်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေကြရ၏။

ထို့နောက် မပြတ်တမ်းခံစားစားစားသောက်သောက် မရတော့ဟု သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာဆို၏။ ထက်မြက်သော ပါစကတေဇာ ခေါ် ဝမ်းမီးသည် ချက်စရာ နတ်ဩဇာ မရှိသဖြင့် နူးညံ့သည့် နတ်ကိုယ်ခန္ဓာကို လောင်ကျွမ်းပစ်လိုက်သည့်သဘောပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနတ်တို့သည် အဘယ်ဘုံသားနတ်များနည်းဟူမူ သီလက္ခန္ဓာ အဋ္ဌကထာက နတ်အားလုံးပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ဆွမ်းဟင်းနှင့်နတ်ဩဇာ

ဘုရားရှင် ဘုဉ်းပေးတော်မူရသည့် နို့ယနာနှင့် ဆွမ်းဟင်း စသည်တို့၌လည်း နတ်များက နတ်ဩဇာကို ထည့်တတ်ကြ၏။

ဘုရားရှင် ပထမဆုံး ဘုဉ်းပေးတော်မူရသည့် သုဇာတာ သူဌေးသမီးကပ်သော နို့ယနာ၌ နတ်တို့က နတ်ဩဇာကို ထည့်ခဲ့ကြ၏။ သုဇာတ ယနာ နို့ဆွမ်း စီစဉ်ပုံကို ဇိနတ္ထပကာသနီက ယခုကဲ့သို့ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ရှေးဦးမဆွကပင် နွားမတစ်ထောင်ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်း၍ ထိုနွားတို့ကို ငါးစုပြုကာ ရှစ်ရာသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို လေးဆယ်သော နွားမတို့အား တိုက်၏။ ထိုလေးဆယ်သော နွားမတို့ကို ငါးစုစု၍ လေးစုသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ကို ရှစ်ကောင်သော နွားမတို့အား တိုက်၏။ ထိုရှစ်ကောင်သော နွားမတို့၏ နို့ရည်ဖြင့်သာ ယနာ၌ ဆွမ်းကို ချက်လေသည်။

အလောင်းတော်မြတ် ဘုဉ်းပေး မည်ကိုသိ၍ လောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ဖိုခုံလောက်၌ စောင့်လာကြ၏။ ဗြဟ္မာကြီးက ထီးဖြူ ကာသည်။ သိကြားမင်းက ထင်းထိုး၏။ တစ်သောင်းသော စကြဝဠာမှ နတ် ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ် သော နတ်ဩဇာကို ထည့်ကြလေသည်။

စုန္ဒ၏ ဝတ်ပျို့ဆွမ်းဟင်း

စုန္ဒဒါယကာသည် သံဃာတော် နှင့်တကွ ဘုရားရှင်အား မိမိဆွမ်းကို အလှူခံတော်မူရန် ပင့်ဖိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ ကောင်းမြတ် လှသော ဝတ်သားပြွမ်းဆွမ်းဖြင့် ဘုရား ရှင်အား လုပ်ကျွေးအံ့ဟု ကြံ၍ ပရိတ် တို့ကိုဖွဲ့စု၍ နံနက်အခါဝယ် ငယ်လည်း မငယ်လွန်း၊ ကြီးလည်းမကြီးလွန်း၊ ပြည့် ရွန်းသားဆီ၊ တညီပြင်ဖြစ်သော ဝတ်ပျို့ သားကို ဝယ်၍ အသွယ်သွယ်သော အမွှေးအကြိုင်တို့ဖြင့် ထုံလှိုင်လျက် သားပြွမ်းဆွမ်းချက်လေ၏။

ထိုအခါ စကြဝဠာ အတွင်း၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် ထူးမြတ် သော ဩဇာဟူသမျှကို ထည့်ကြလေ ၏ဟု ဇိနတ္ထက ရေးသားတင်ပြခဲ့၏။

ဘုရားရှင် ဒုက္ကစရိယာကျင့်စဉ်က

ဘုရားရှင်သည် ဒုက္ကစရိယာကို အပြင်းအထန်ကျင့်စဉ် တစ်ချိန်၌ မူးမေ့ သွားလေသည်။ မူးမေ့သွားရာမှ သတိရ လာသောအခါ . . .

“ငါသည် အစာ အာဟာရကို လုံးဝမစားဘဲ ကျင့်ရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု ကြံစည်တော်မူ၏။ နတ်များက . . .

“အို သူတော်ကောင်းအလောင်း တော် ရဟန်းမြတ် အစာအာဟာရကို လုံးဝပြစ်တော်မမူပါလင့်၊ အကယ်၍ သင်သည် အစာအာဟာရကို လုံးဝဖြတ် တောက်၍ ကျင့်ကြံတော်မူခဲ့ပါလျှင် ငါ တို့သည် သင်၏ကိုယ်တွင်းသို့ မွေးညင်း ပေါက်တို့မှ နတ်ဩဇာကို ထည့်သွင်း

ကြရပါလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြလေသည်။ ဘုရားရှင်၏ ယနာနိဆွမ်း၊ သား ပြွမ်းဆွမ်းဟင်းနှင့် မွေးညင်းတို့မှ သွင်း မည်ဆိုသော နတ်ဩဇာ ဆိုသည်မှာ အဖတ်မဟုတ်၊ အရည်သာဖြစ်နိုင်သည် ဟု ထင်၏။

သုခဘောဇနဇာတ်

နတ်သုခီနှင့်ပတ်သက်၍ သုခဘောဇနဇာတ် အဋ္ဌကထာ၌ အတော် အတန်ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သုခဘောဇနဇာတ်သည် ငါးရာငါး ဆယ်(ပဉ္စမတွဲ)အသီတိနိပါတ်၌ လာ၏။ သုခဘောဇနဇာတ်မှာ အလှူခံရရှိပါ က မိမိအတွက် ဆွမ်းပြတ်သော်လည်း လှူဒါန်းလေ့ရှိသည့် ရဟန်းတစ်ပါးကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူသည်။

ထိုအခါက ဘုရားအလောင်း သည် ဗာရာဏသီ၌ တုဋေ(၈၀)ကြွယ်ဝ သော သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်း မြတ်၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မိမိ အိမ်ရှေ့၌ အလှူမဏ္ဍပ်တစ်ခု၊ မြို့လယ် ၌ မဏ္ဍပ်တစ်ခု၊ မြို့တံခါးလေးခု၌ အလှူမဏ္ဍပ် လေးခု ဆောက်လုပ်၍ နေ့စဉ် မြောက်သိန်း အကုန်အကျခံကာ လှူဒါန်းခဲ့၏။ ၎င်း၏ သားစဉ်မြေးဆက် သည်လည်း ဆက်လက်လှူဒါန်းခဲ့ကြ၏။

ဘုရားအလောင်းသည် သိကြား မင်း၊ ၎င်း၏သားသည် လနတ်သား၊ မြေးသည် နေနတ်သား၊ မြစ်သည် မာတလိနတ်သား၊ တီသည် ပဉ္စသီခနတ် သား ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ၎င်း၏ တွတ်ကား အလှူကို ဆက်လက် မလှူတော့ဘဲ အလှူမဏ္ဍပ်များကို ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။

မိစ္ဆရိယကောသိယ

ထိုသူဌေး၏အမည်မှာ ကောသိ ယ ဖြစ်၏။ နှမြောတွန့်တိုသဖြင့် မိစ္ဆရိယ ကောသိယသည် သူတစ်ပါးအား ပေး ကမ်းလှူဒါန်းဖို့ မဆိုထားဘိ မိမိအိမ် သားစုတို့ကိုပင် မသဒ္ဓါသူဖြစ်၏။ မိမိ စားချင်လှသည် နိယနာကိုပင် အိမ်၌

မကျီချက်ဘဲ တောထဲ၌ ချုံပုတ်တစ်ခု၌ သွားရောက်ကျီချက်၏။ သိကြားမင်း သည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ လနတ် သား စသည်တို့နှင့်အတူ ပုဏ္ဏားများ ယောင်ဆောင်ကာ ကောသိယထံ သွား ကြ၍ အလှူခံကာဆိုဆုံးမကြလေသည်။

ကောသိယသည် သိကြားနှင့် နတ်မင်းတို့၏ အဆုံးအမကို နာယူကာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ စွန့်၍ ရသေ့ဝတ်ခဲ့၏။ ဟိမဝန္တာ၌ နေထိုင်၏။ မပေးမလှူဘဲ စားသောက်လေ့မရှိပေ။ လှူသည့်အခါ ၌လည်း စိစစ်ရွေးချယ်၍သာ လှူလှေ၊ ပေးလေ့ ရှိလေသည်။

နာရဒရသေ့နှင့် နတ်သမီး လေးယောက်

သိကြားမင်း၏ သမီးတော် လေး ယောက်တို့သည် ဟိမဝန္တာ အနောက် တတ်အိုင်၌ ရေကစားကြပြီးနောက် ဆေးဒါန်းမြင်းသီလာ ကျောက်ဖျာ၌ အနားယူနေကြ၏။ နာရဒရသေ့သည် နတ်ပြည်၌ နေသန့်စင်ပြီးနောက် မိမိ နေရာ ဟိမဝန္တာသို့ ပင်လယ်ကသစ်ပွင့် ကို ထီးလုပ်မိုးတာ နတ်သမီးတို့အထက် မှလာခဲ့၏။

နတ်သမီးတို့က ပင်လယ်ကသစ် ပန်းကို တောင်းကြရာ သင်တို့ထံမှ သာ လွန်မြင့်မြတ်သူသာ ရထိုက်၏ဟုဆို၏။ အရှင်ရသေ့ပဲ ဆုံးဖြတ်ပါဟု နတ်သမီး တို့က ပြောဆိုကြ၏။

ထိုအခါနာရဒရသေ့က သိကြား မင်းထံ အဆုံးအဖြတ်ခံရန် ညွှန်ကြား လေသည်။

သိကြားမင်းလည်း မိမိချစ်သမီး ချည်းဖြစ်၍ မဆုံးဖြတ်လိုသဖြင့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိက ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ရှိပြီး ရွေးချယ်ပေးလှူတတ်သည့် ရသေ့ကော သိယထံသို့ ထပ်မံလွှတ်ခဲ့လေသည်။

ကောသိယရသေ့နှင့် နတ်သုခီ

သိကြားမင်းသည် နတ်ရထား မောင်း မာတလိနတ်သားအား နတ်

သုဒ္ဓါကို ကောသိယရသေ့ထံ ကြိုတင် သွားရောက် ဆက်ကပ်ခိုင်းလေသည်။ ကောသိယရသေ့သည် နတ်သုဒ္ဓါကို ဆက်ကပ်သည့်အခါ နတ်သုဒ္ဓါ၏ ဂုဏ် ရည်ကို ယခုကဲ့သို့ ဖော်ကျူးခဲ့လေသည်။

သင်္ခံပမံ သေတမတုလျ ဖဿနံ သုစီ သုဂန္ဓံ ပီယဓူပ အမျှတံ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ - နတ်သုဒ္ဓါသည် သင်္ခံပမံသေတံ - ခရုသင်းကဲ့သို့ ဖွေးဖွေး ဖြူ၏။ အတုလျဖဿနံ - တူနှိုင်းစရာ မရှိအောင် ကြည့်ရှု၍ ကောင်း၏။ သုစီ- စင်ကြယ်သန့်ရှင်း၏။ သုဂန္ဓံ-မွှေးကြိုင် သော အနံ့လည်းရှိ၏။ ပီယဓူပ-ချစ်စရာ အဆင်းလည်းရှိ၏။ အမျှတံ- မဖြစ်ဖူးမြဲ ထူးကဲဆန်းကြယ်၏ ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

မာတလိနတ်သားကလည်း ထို နတ်သုဒ္ဓါကို စားသုံးပါက အကျိုး(၁၂) ပါးရရှိနိုင်ကြောင်း ယခုကဲ့သို့ လျှောက် ထားလေသည်။

ဘုတ္တာ စဿာ ဒွါဒေ ဟန္တီ ပါပကေ၊ ဥဒ္ဓံ ပီပါသံ အရတီ တိဒံ။

ကောဓူပနာဟတ္ထ ပီဝါဒ ပေသုနံ၊ သီတုဏှ တန္တိစ ရသုတ္တမံ ကြံဒံ။

အဓိပ္ပာယ်မှာ သုံးဆောင်အပ် သော ထိုနတ်သုဒ္ဓါသည် ဥဒ္ဓံ-ထမင်းဆာ ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ပီပါသံ - ရေငတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ အရတီ-မမွေ့လျော်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက် နိုင်၏။ ဒရထံ - ကိုယ်ပူခြင်းကို ပယ် ဖျောက်၏။ ခိဒံ - ပင်ပန်းခြင်းကို ပယ် ဖျောက်၏။ ကောဒံ - အမျက်ထွက်ခြင်း ကိုပယ်ဖျောက်၏။ ဥပနာဟံ-ရန်ငြိုးဖွဲ ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။ ဝိဝါဒံ - ငြင်းခုံ ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။ ပေသုနံ - ကုန်း ချော၊ ကုန်းတိုက်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက် ၏။ သီတံ-ချမ်းအေးခြင်းကို ပယ်ဖျောက် ၏။ ဥဏှံ-ပူအိုက်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက် ၏။ တန္တိ-ပျင်းရိခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၏။

ဤသို့ (၁၂)ပါးသော မကောင်း ကျိုးတို့ကို ပယ်ဖျောက်သဖြင့် နတ်သုဒ္ဓါ သည် သာလွန်မြင့်မြတ်သော အရသာ ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ကောသိယရသေ့သည် နတ်

သုဒ္ဓါကို နတ်သမီး သုံးယောက်ကိုပယ်၍ ဟိရီနတ်သမီးကို ရွေးချယ်စီစစ်၍ ပေးခဲ့ လေသည်။

ဇာတ်တော်ကိုပေါင်းခြင်း

ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းသည့်အခါ ပထမဆုံး ဗာရာဏသီ သူဌေးသည် ဘုရားရှင်ဖြစ်တော်မူ၏။ ဒုတိယ သူဌေး သည် အရှင်မောဂ္ဂလ္လာန်၊ တတိယသူဌေး သည် အရှင်မဟာကဿပ၊ စတုတ္ထ သူဌေးသည် အရှင်အာနန္ဒာ၊ ပဉ္စမသူဌေး သည် အရှင်အနုရုဒ္ဓါဖြစ်၍ ကောသိယ သူဌေးမှာမူ ယခုအခါအလျှင် မွေ့လျော် သော ရဟန်းဖြစ်၏။ ဟိရီနတ်သမီး သည် ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ ဖြစ်၏။

ကောသိယ ရသေ့သည်လည်း မာတလိနှင့် စကားပြောဆိုစဉ်ပင် ကွယ် လွန်၍ နတ်ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းက နှစ် သက်သဘောကျ၍ မိမိ၏သမီး ဟိရီ နတ်သမီးနှင့် ထိမ်းမြားပေးခဲ့ကြောင်း ဇာတ်တော်၌ ဆိုလေသည်။

□ ဦးကျော်နိုင် (B.A.H.G.P)

အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေးထွန်း

ခါးနာ၊ ဒူးနာ၊ ကျီးပေါင်းနှင့်လက်ကိုက်၊ လက်ကပ်ဝေဒနာများကို မနာကျင်စေဘဲ (၁၅)မိနစ်အတွင်း သက်သာစေရမည်။

လေဖြတ်ခံရပြီး ခြေလက် ပုံမှန် မလှုပ်ရှားနိုင်သူများအား ပုံမှန်လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အမြန်ဆုံးပြုပြင်ပေးသည်။

- တွေ့ချိန်** ➔ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း
- လိပ်စာ** ➔ အမှတ် (၅၇)၊ (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း** ➔ ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၀၉-၂၅၀၁၅၄၇၅၈

ပြဟ္မာစိုရ်တရားနှင့် ကရင်တိုင်းရင်းသား သိဒ္ဓိရှင်ဘိုးပိုက်ဆံ

ကျော်ဇောတိန်း(နံ့သာ)

ညောင်လေးပင်မြို့ အနောက်ဘက် ပိန်းလှုပ်အလွန်၊ ကျွန်းကုန်းမှ (၇) မိုင်ဝေးသော ဖခိုဆိုသော တိုင်းရင်းသားများနေထိုင်တဲ့ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ရှိပါသည်။ ဒီမြို့ကလေးကို ဗြိတိသျှတို့လိုနီခေတ် (ခရစ်-၁၈၈၈) သက္ကရာဇ် ၁၂၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ကရင်တိုင်းရင်းသား ဗုဒ္ဓဘာသာခေါင်းဆောင်၊ စောဆာဖိုးဝါး (ခေါ်)ဘိုးပိုက်ဆံ တည်ထားပေးခဲ့သော မြို့ကလေး ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံသည် သိဒ္ဓိရှင်လောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ပါရမီလမ်းပေါ် လျှောက်လှမ်းနေသူ အဖြစ် အတော်များများက အထူးပဲ ယုံကြည်လေးစားကြသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံသည် ပြဟ္မာစိုရ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ရပ်နေရွာရေး သာသနာဇရာ ကိစ္စတွေမှာ ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံဇာတိ

ဘိုးပိုက်ဆံ၏ ငယ်နာမည်မှာ စောဆာဖိုးဝါး ဖြစ်ပါသည်။ ဖာပွန်အပိုင်နဂိုခီးရွာမှာ အိမ်ခြေ (၄၀) ခန့်နှင့်လူဦးရေ (၂၀၀) ခန့်ရှိပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါး၏ ဖခင်အမည်မှာ စောရွှေရင်အေး၊ မိခင်အမည် နော်နယိုစေး ဖြစ်ပါသည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ငါးဦးအနက် စောဆာဖိုးဝါးမှာ တတိယသားဖြစ်ပါသည်။ သူ၏မိဘတို့မှာ ရိုးရာနတ်စား ကရင်လူမျိုးများ ဖြစ်ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါးကို ၁၂၀၅ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားပါသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်တည်းကပင် ဖြူစင်ရိုးသားသူဖြစ်ပြီး စာပေများသင်ကြားရန် ဆန္ဒရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မိဘများမှာ ရိုးရာတောင်ယာ ခုတ်ခြင်း အလုပ်ကိုသာပြုလုပ်ကြသဖြင့် စောဆာဖိုးဝါးလည်း ပါဝင်ကူညီခဲ့ရလေသည်။ စောဆာဖိုးဝါးမှာ ပိန်လှီသည်ဖြစ်ပြီး ထွားကျိုင်းမှု မရှိပါ။ စာပေသင်ကြားရန်သာ ဆန္ဒရှိသဖြင့် တောင်ယာအလုပ်တွင် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

ထပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

သိဒ္ဓိရှင် ဘိုးပိုက်ဆံ

စောဆာဖိုးဝါးသည် ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ် ကဆုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာ ရွှေကျင်မြို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ကြားခဲ့ပါသည်။ တစ်လအတွင်းမှာပင် မြန်မာသင်ပုန်းကြီးကို တတ်မြောက်ခဲ့ပြီး နယုန်လမှာ မင်္ဂလာသုတ်သင်ခွင့်ရသည်။ ဒီလောက် စာတတ်မြောက်တာ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် အံ့ဩရတဲ့အထိ ဖြစ်လေသည်။ ဝါတွင်းမှာ ကျောင်းသားတွေကို မိဘထံပြန်ခွင့်ပြုတော့ ဘုန်းကြီးဖတ်တဲ့ စာအုပ်ထူထူကြီးကို စောဆာဖိုး

ဝါး ငှားယူပြီးပြန်လာခဲ့သည်။ မိဘတွေ အပါအဝင် တစ်ရွာလုံးက အံ့ဩရတဲ့ အထိ စောဆာဖိုးဝါးတတ်ခဲ့ပြီး ညဘက် သူ့အိမ်ရောက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်း (၁၀) ယောက်ကို စာအုပ်ထူထူကြီးလှန်ပြီ ဖတ်ပြသည်၊ ရှင်းပြသည်၊ ပြီးတော့ စာသင်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ ဒီတစ်ခေါက် ကျောင်းပြန်တက်တော့ စောဆာဖိုးဝါးရဲ့ နောက်မှ ကျောင်းသား ငါးယောက် ပါလာခဲ့ပုံသည်။

စောဆာဖိုးဝါးကတော့ မင်္ဂလာ
သုတ်အနက်ဖွင့်ကို ဆက်သင်ရသည်။
မိဘလုပ်ကျွေးခြင်း မင်္ဂလာကိုသင်တော့
သူ မျက်ရည်ကျမိသည်။ ခုထိ မိဘကို
သူ လုပ်မကျွေးနိုင်သေးဘူး။ စောဆာ
ဖိုးဝါးတို့ စာသင်ခဲ့ပုံမှာ အသိနှင့်အကျင့်
ပေါင်းစပ်နိုင်အောင် သင်ယူပုံမျိုးဖြစ်၍
ခြိမ်းလည်းခြိမ်း၊ ရွာလည်းရွာတဲ့ မိုးလို
ကျင့်လည်းကျင့်တဲ့ လူမျိုးဖြစ်အောင်
စာသင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါးသည် မိဘကို
လုပ်ကျွေးခြင်း မင်္ဂလာတရားတော်ကို
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ရွာကိုပြန်လာ
ခဲ့ပါသည်။ တောင်ယာ ပဲခင်းတွေမှာ
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ
သည် မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်း သိမ်းယူ
ပြီး သစ်များကို ထုတ်ယူလျက်ရှိသည်။
သစ်ကုမ္ပဏီနှစ်ခု ဖြစ်သော ဖူးကားနှင့်
မဲက္ကရီကတို့သည် သစ်များကို အမြန်
ထုတ်ယူနိုင်ရန် သစ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်
လိုသူ တိုင်းရင်းသားထံသို့ ဆင်ဖိုးငွေ၊
ကျွဲဖိုးငွေအတွက် ချေးငွေများကို ထုတ်
ပေးခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ချေးငွေရရှိသူ
များတွင် စောဆာဖိုးဝါး၏ ဦးလေး
တစ်ဦးလည်း ချေးငွေရရှိခဲ့ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါးဆင်ဝယ်ရန်ထွက်လာခဲ့

စောဆာဖိုးဝါးသည် ရိုးသားသူ
ဖြစ်သည့်အပြင် စကားအရာ၌လည်း
ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဖြစ်သောကြောင့်
ဦးလေးဖြစ်သူမှ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင်
ဆင်ဝယ်ရန် ငွေပေးပြီးစေလွှတ်ခဲ့သည်။

စောဆာဖိုးဝါး ခရီးမထွက်မီ
သူ၏မိဘများကို ကူညီစောင့်ရှောက်ရန်
ဦးလေးဖြစ်သူထံမှ သဘောတူညီမှုယူ၍
ဆင်ဝယ်ရန် ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။

စောဆာဖိုးဝါး ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ
ခိုဝါဒီးရွာသို့ရောက်ပြီး ဆင်ကိုတွေ့၍
ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဆင်စီးတတ်
ရန် လိုအပ်သဖြင့် ထိုရွာ၌ပင် ဆင်စီး
တတ်ရန် သင်ယူခဲ့ပါသည်။

ဖရိုမြို့မှ ဘိုးပိုက်ဆံနေခဲ့ရာအိမ်မှ ကျောက်တိုင်ထိပ်ရှိ အဘဗုံ

ကောင်းမွန်စွာ ဆင်စီးတတ်
သောအခါ မိုးကျပြီဖြစ်သဖြင့် မိမိ ရွာသို့
ပြန်၍ မရတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုရွာ
မှာပင် သူရင်းငှားဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့
ပါသည်။ နာကိုခီးရွာမှ မိဘများနှင့်
ဦးလေးဖြစ်သူတို့မှာ စောဆာဖိုးဝါးကို
စောင့်မျှော်ပူပင်သောက ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
ဦးလေးဖြစ်သူမှ သူ၏မိဘများအပေါ်
အမျိုးမျိုးပြစ်တင်ဝေဖန် ပြောဆိုခဲ့သဖြင့်
စောဆာဖိုးဝါး၏ မိဘနှင့် ညီအစ်ကို
မောင်နှမများ အရှက်ရခဲ့ပါသည်။

မိုးရာသီကုန်ဆုံးပြီး ရာသီဥတု
သာယာသော နေ့တစ်နေ့တွင် စောဆာ
ဖိုးဝါးတစ်ယောက် ဆင်ကိုစီးလျက် ရွာ
တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရွာသူ
ရွာသားများက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆို
ခဲ့ကြပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် ဆင်
နှင့် ပိုသောငွေများကို ဦးလေးထံ ပြန်

လည် ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏မိဘနှင့်
ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ဦးလေးကြောင့်
အရှက်ရခဲ့သော်လည်း သူ၏ဦးလေးကို
အပြစ်မတင်ခဲ့ပါ။ ရွာသို့ပြန်ရောက်ပြီး
တစ်လကျော်သောအခါ အလုပ်အကိုင်
ရှာဖွေ၍ မိဘများကို လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်
ရန် ခရီးထွက်မည် ဖြစ်သောကြောင့်
မိဘများကိုခွင့်ပန်ခဲ့ရာ မိဘများက ခွင့်
ပြုသဖြင့် သစ်လုပ်ငန်းများရှိရာ သူးမဲဒီး
ရွာသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူးမဲဒီးရွာ၌
ဘုံဘေဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီအတွက်
အလုပ်လုပ်ပေးသူ ဆင်ပိုင်ရှင် စောသက်
ဖောစခန်း ရှိပါသည်။ ထိုစခန်းတွင်
စောဆာဖိုးဝါးက အလုပ်တောင်းခံရာ
စောသက်ဖောမှာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
အနေအထားကိုကြည့်၍ အလုပ်ကြမ်း
မလုပ်နိုင်ဟု မှန်းဆကာ ဆင်စခန်း၌

ထမင်းချက် အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့ပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် ရိုးသားသူ၊ ကြင်နာ ခက်သူဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်းနှင့် ပေါင်း သင်းတတ်၍ လူအများ၏ ခင်မင်မှုကို သည်း ရရှိခဲ့ပါသည်။

သီလမေတ္တာနှင့် ဆင်ဖြူတော်

ထမင်းချက်အလုပ်ရသော စော ဆာဖိုးဝါးသည် ည ည အလုပ်နားပြီဆို လျှင် သစ်ကွင်းတစ်ကွင်းလုံးက အလုပ် သမားတွေက စောဆာဖိုးဝါးအနားမှာ ဆိုင်အုံနေကြသည်။ စောဆာဖိုးဝါးက နေ့ဟောင်း ကရင်လင်္ကာတွေရွတ်ပြ၊ နီလသုတ်ကိုသင်ပြ၊ ဇာတ်တော်တွေ ဟောပြ၊ ငါးပါးသီလ ထိန်းဖို့သင်ပြနှင့် ဆောကြမ်း၊ တောင်ကြမ်း၊ ဥတုကြမ်း၊ ငှက်ဖျား စတဲ့ ရောဂါတွေကလည်း ကြမ်းလှသည်။

သီလနှင့် မေတ္တာ အားကောင်း လျှင် ရောဂါဘယ ဘေးအန္တရာယ်တွေ တို့ တွန်းလှန်ကာကွယ်နိုင်တယ်လို့ စော ဆာဖိုးဝါးက သင်ပေးသည်။ သီလ ခံယူပြီး သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာဖို့ မေတ္တာပို့ဆောင်ပြီးမှ အိပ်ကြရသည်။ စုပေါင်းပြီး ဆုတောင်းပွဲ မေတ္တာပို့ပွဲကြီး တွေ လုပ်ကြသည်။ ၎င်းအချိန်မှာ တိုက် ထိုက်ဆိုင်ဆိုင် “သစ်ကုမ္ပဏီက လူကြီး တွေ လာလိမ့်မယ်၊ တောကောင်တွေ ဖော်ခတ်ပြီး နည့်ခံမယ်”လို့ စောသက် ဇောက ပြောသည်။

“အပြစ်မဲ့တဲ့ တောကောင်တွေ သနားစရာ၊ ငါတို့မေတ္တာပို့နေရင် သူတို့ ဘယ်လိုပဲ အမဲလိုက်ပါစေ တောကောင် မရစေရဘူးလို့”လို့ စောဆာဖိုးဝါးက ပြောသည်။

တောခြောက်ပေးရမည့်သူများ တို့ သတ္တဝါတွေ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ ဖို့ မေတ္တာပို့ရမယ်လို့ စောဆာဖိုးဝါးက သင်ပေးထားသည်။ မုဆိုးကျော် နှစ်ဦး၊ သေနတ် နှစ်လက်၊ တောခြောက်သူ ၁၈ ယောက်တို့နှင့်အတူ တစ်နေ့ကုန် တောလည်သော်လည်း သားကောင်

လုံးဝ မရပါ။ ထူးခြားတာကတော့ သစ် ခေါင်းကြီး စောသက်ဖောကိုယ်တိုင် အမဲ ကောင်ကို မတွေ့ဘဲ ဆင်ဖြူတော်ကို တွေ့မြင်၍ ဆင်ဖြူတော်နောက် သဲကြီး မဲကြီး လိုက်ခဲ့ကြပေမယ့် ဖတ်ဖတ်သာ မောရော ဆင်ဖြူတော်အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရတော့။ သစ်စခန်း ပြန်ရောက် တော့ အလုပ်သမားတွေတို့စုပြီး စော သက်ဖောက စားကောင်းသောက်ဖွယ် တွေနှင့်ကျွေးမွေးနည့်ခံသည်။ ပြီးတော့-

“ကျုပ် တစ်သက်မှာ ဆင်ဖြူ တော်ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးတယ်၊ အခုကိုယ်တွေ့ကြုံတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မရခဲ့ ဘူး အံ့ဩတယ်၊ သမ္မာဒေဝနတ်တွေက ကျုပ်တို့ကို ပေါ့ပေါ့မနေဖို့ သတိပေး လိုက်သလိုပဲ၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာ အတွက် လုပ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

ကျုပ်ကတော့ သစ်ကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်မိပြီး မလုပ်သာအောင် ဖြစ်နေ ပြီ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်ယောက်က ဦးဆောင်ပါ၊ ကျုပ် တတ်နိုင်သလောက် အားပေးကူညီပါမယ်၊ အထူးသဖြင့် ငွေ ကြေးထောက်ပံ့ လှူဒါန်းကူညီပါမယ်” လို့ ကြေညာလိုက်တာနှင့် အားလုံးက ဟယ်ခနဲ အံ့ဩသွားကြသည်။

အားလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက စော ဆာဖိုးဝါးကို ကြည့်နေကြလေပြီ။ စော ဆာဖိုးဝါး မတ်မတ်ထရပ်လိုက်ပြီး . .

“ဒီတာဝန်ကို ကျုပ်ယူပါတယ်၊ အမျိုး ဘာသာ သာသနာအတွက် အသက်ပေးပြီး ဆောင်ရွက်သွားပါမယ်” လို့ အသိပေးလိုက်သည်။

အားလုံးပဲ ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ ဩ ဘာပေးကြသည်။ စောသက်ဖောက ကျေနပ် အားရသွားပေပြီ။

“ကဲ . . မင်း ထမင်းချက်မလုပ်နဲ့ တော့၊ ရွာပြန်ပြီး မိဘတွေဆီမှာ ဒီလို လုပ်မယ်ဆိုတာ ခွင့်တောင်းပါ၊ ဘယ် နေရာရောက်ရောက် ငွေကြေးနဲ့ အခြား အခက်အခဲရှိရင်ငါ့ကိုအကြောင်းကြားပါ”

လှုပ်အားခနှင့် အပိုကြေးပေးပြီး စောဆာဖိုးဝါးကို ရွာပြန်လွှတ်လိုက်

သည်။ သစ်ကွင်းက အလုပ်သမားတွေ ကို ငါးပါးသီလထိန်းပြီး မေတ္တာကျင့်စဉ် ကိုဆက်ကျင့်ဖို့မှာခဲ့ပြီး ရွာပြန်ရောက်တဲ့ အခါ ပါလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေ များလွန်းလို့ ရိုးမုရိုးသားရဲ့လားဟု မိဘတွေကပူပန် ကြသည်။ စောဆာဖိုးဝါးက အကျိုး အကြောင်း ပြောပြရသည်။

ရွာထဲလှည့်ပြီး တစ်အိမ်တက် ဆင်း လိုက်နှုတ်ဆက်တော့မှ ရွာမှာ ထူးခြားတဲ့ အပြောင်းအလဲနှင့် ကြုံနေပြီ ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ရွာလူဦးရေ သုံးပုံတစ်ပုံ ဘာသာခြားတွေဖြစ်တုန်ပြီ။ သူ့ဟောခဲ့တဲ့ ငါးပါးသီလအကြောင်း ဘုရားဟောဇာတ်တော်များကိုမသိဟန်၊ မကြားဟန် ဆောင်ကုန်ကြပြီး သူ့ကိုပါ ဖယ်ကြည့်ရှောင်ခွာ စိမ်းကားသွားလေပြီ။

သူစိတ်မကောင်း ရင်နာမိလေ သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ အတွက် ဆောင်ရွက်မယ်”

ဒီအချိန်မှာ သူ့အသက် (၂၄)နှစ် မျှသာ ရှိသေးသည်။ ရပ်ရေး ရွာရေး အတွက် သူ့အားကုန်ကြိုးစား၍ လုပ် တော့သည်။ သာရေး၊ နာရေး၊ ရပ်ရွာ သန့်ရှင်းရေးကို လူငယ်တွေ စုပေါင်းပြီး မနေမနား လုပ်ကြသည်။

ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ကျင့်သုံး ခဲ့သော ကရင်ရိုးရာမလေ့ထုံးစံတွေကို ပြန်လည် ဖော်ထုတ်သည်။ အကျွေး အမွေးတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် ဝိုင်း လုပ် ဝိုင်းစား ညီညွတ်မှုရဲ့ အင်အားကို သရုပ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

စောဆာဖိုးဝါး အိမ်ထောင်ကျခြင်း

ရွာလယ်မှာ မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးပြီး တနင်္ဂနွေတိုင်း သီလခံယူ မေတ္တာပို့ပွဲ တွေ ခြိမ်ခြိမ့်သံသံ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုရပ်ရေးရွာရေးတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း နော်ဝါးဆိုတဲ့ ပါရမီဖြည့်ဖက်ကလေးနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရပါသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၂၃၉ ခု တပို့တွဲလဆန်း ၄ ရက် ကရင်နှစ် သစ်ကူး အပြီးမှာ မိဘများအလိုကျ

နော်ဝါးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပါသည်။ လက်ထပ်ပြီးနောက်တွင် ယာတစ်ခင်းနှင့် ဆင်တစ်ကောင် လက်ဖွဲ့ရရှိခဲ့ပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် မိသားစုအတွက် ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့သော်လည်း အများအားဖြင့် ဇနီးသည် နော်ဝါးမှပင် အလုပ်များကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ဆောင်လေ့ ရှိပါသည်။

မကြာမီ သားတစ်ဦး ရရှိခဲ့ပါသည်။ သုံးနှစ်ပြည့်သောအခါ နော်ဝါးသည် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာ၍ အကြီးအကျယ် နေမကောင်း ဖြစ်လာပါသည်။ ရိုးရာအတိုင်း နော်ဝါး နေကောင်းလာစေရန် ကြက်ဖြင့်နတ်စားခြင်း ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ကြပါသည်။ အများကျေနပ်အောင် ခိုးရာနတ်ကို တင်မြောက်ပူဇော် ပသသေးသည်။ ဇနီးဖြစ်သူက စောဆာဖိုးဝါးကို ဤသို့ ပြောလေသည်။

“တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ လူတွေကို ဟောပြောဆုံးမနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့နေရတာ သုံးကြိမ်ရှိသွားပြီ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တခြားသူ မဟုတ်ဘူး ရှင်ပဲ၊ အခုတော့ ရှင်က နတ်ကိုပသနေတယ်၊ ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ သတိပြုပါ၊ စောဆာဖိုးဝါး ရှင်ဟာ သူတော်ကောင်းအလောင်းအလျာ”

ဒီလိုသတိပေးပြီး ဇနီးနော်ဝါးကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မကြာမီ သားလေးကလည်း လိုက်ပါ သေဆုံးခဲ့ပါသည်။ နောက် သူပိုင်သစ်ဆွဲဆင်တစ်ကောင်ပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရပြန်လေသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် သံဝေဂရ၍ သူ့ရဲ့ဓမ္မတရားတို့ နိုးကြားခဲ့ရပေပြီ။ သူဟာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာသည်။ တောထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူ့ဓမ္မခရီး မထွက်ခွာမီ ရွာသူ၊ ရွာသားတွေကို မှာကြားခဲ့လေသည်။

- (၁) ကရင်ရိုးရာဓလေ့ ထုံးတမ်းယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းပါ။
- (၂) ငါးပါးသီလ လုံခြုံပါစေ။

(၃) ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးကို လက်ကိုင်ထားကြပါ။ သတိမလစ်ကျင့်သုံးရန်အထူးတိုက်တွန်းခဲ့ပါရစေ။

တရားရွာဖွေကျင့်ကြံခြင်း

စောဆာဖိုးဝါးသည် အသက် (၃၀)အရွယ်တွင် တောထွက်ခဲ့ပါသည်။ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းသည့် တောင်ထိပ်ပေါ်တက်၍ တဲတစ်လုံးထိုး ငါးပါးသီလ အခြေခံထားပြီး မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို တွင်တွင်ကြီး အားထုတ်လေတော့သည်။ သူထပ်မံ သဘောပေါက်လာတာ... .

“ငါနည်းတူ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ငယ်များ ငါးပါးသီလကို လုံခြုံဖို့ လိုအပ်တယ်၊ ဒါမှလူလောကကြီး တစ်ခုလုံး သာယာငြိမ်းချမ်းမှုရမယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ၊ အဲသလို ငါကဲ့သို့ လူတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်စေရန်မှာ ငါ့အပေါ် လူတိုင်း လူတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားရန် လိုအပ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သတ္တဝါအပေါင်းတို့ အားချစ်ခင်ကြောင်း ပထမဦးစွာ အစွမ်းကုန် ပြနိုင်ဖို့အတွက် ယုံကြည်မှု အပြည့် ရှိရမယ်”

ဤအချိန်ကစပြီး သူဟာမေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို ကျင့်သုံးတည်ဆောက်ပါတော့သည်။ တကယ်တော့လည်း စောဆာဖိုးဝါးသည်ဘဝတစ်လျှောက်မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို အဓိကထား ကျင့်သုံးသွားလေသည်။ ကရင်ဘာသာနဲ့တော့ (မောလေးကျင့်စဉ်လို့ ခေါ်ပါသည်) ဤကျင့်စဉ်ကို နှစ်နှစ်လောက်အထိ ကျင့်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် ဤကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်နေရင်း ကျင့်စဉ်တွေ စတင်ခဲ့တဲ့နေရာ ဇာတိရွာ နဂိုခီးဆိုတာ ပေါ်လွင်လာသည်။

ရွာက လူတွေကို အာရုံယူပြီး မေတ္တာပို့လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ အလင်းရောင်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ဤအလင်းရောင်လှိုင်းကြီးက အဝန်း (၁၀) ပေ အမြင့် (၃၀) လောက်ရှိသည်။ သိပ်ထူးဆန်းပြီး သိပ်ရွှင်လန်းစရာကောင်း

သည်။ သူဟာ ဝမ်းသာလှိုက်မောစွာနှင့် အလင်းလှိုင်းကြီးထဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်ရှေ့ကို ပြေးသည်။ သူလိုက်သည်။ မမိဘူး။ လိုက်မိပြီး အလင်းရောင်ကြီးထဲ သူရောက်သွားချိန်မှာ မောလှပြီ။ ဘယ်လောက်မောသလဲဆိုတော့ သတိလွတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိပါပဲ။

မေတ္တာအစွမ်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရစေသော

အိပ်ရာကနိုးလာတော့ သူ့ရွာအနီးပြန်ရောက်နေတာ ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဪ... ရွာကိုကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ပြန်ရောက်လာတာပဲ၊ ငါဟာ မေတ္တာကျင့်စဉ်ကို ကျင့်လို၍သာ ရွာကို နှစ်နှစ်နီးပါး စွန့်ခွာခဲ့၍ ငါ့အိမ်အကျင့် အောင်မြင်ပါက ရွာထဲက ငါ့မိဘအိမ်ရှေ့တွင် ရွာသူရွာသားတွေ စုဝေးရောက်ရှိနေပါစေသော၊ မေတ္တာအစွမ်းဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ရပါစေသော”လို့ အမိဋ္ဌာန်ပြီး ရွာထဲဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

တစ်ရွာလုံး ပျားပန်းခပ်နေရာပေါ့လား။ အားလုံးဟာ သူ့မိဘအိမ်ရှေ့က ဆုတောင်းပွဲဆီ ဦးတည်သွားလာနေကြပါသည်။ သူ့အမိဋ္ဌာန် အောင်ပေပြီ။ သူပြန်ရောက်လာတာ တွေ့သွားကြပြီး တစ်ရွာလုံးက အံ့ခိုး ကြိုဆိုကြသည်။ လေးစားစွာ ဂါရဝပြုကြသည်။ သူ နှုတ်တရား ဟောရသည်။

“ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းက လွတ်မြောက်ဖို့ မေတ္တာပို့ခြင်း၊ ဆုတောင်းပွဲကျင်းပခြင်းက စကြပါဖို့ တစ်ရက် တစ်ခဏနဲ့ အားမရ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မေတ္တာပွား ဆုတောင်းကြပါဖို့”

ဤပွဲဟာ ရွာမှာ မကြာဖူးအောင် စည်ကားလှသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ရွာသူရွာသားတွေက... သတင်းကြားတာနဲ့ ရောက်လာ ပူးပေါင်းကာ ဆုတောင်းပွဲမှာ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသည်။ ရွာမှာ သွေးကွဲနေတဲ့ သုံးပုံအစုံပုံ လူ

နည်းစု ဘာသာခြားတို့က စောဆာဖိုးဝါးကို အကောက်ကြသည်။ စောဆာဖိုးဝါးသည် ဗြိတိသျှအစိုးရအား ပုန်ကန်ရန် လူစုနေကြောင်း ရွှေကျင်အရေးပိုင်ထံ သတင်းပို့တိုင်ကြားကြပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးကတော့ ခုနစ်ရက်တာ မဟာဆုတောင်မေတ္တာပို့သပွဲကြီး အောင်မြင်ပြီးတာနှင့် တောင်ပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဆင်မြန်းပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် တရားထူး တရားမြတ်ကို သိမြင်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါမယ်” လို့ တောင်ပေါ်ရောက်တော့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုလိုက်သည်။ အရပ်လေးမျက်နှာကို လက်အုပ်ချီကန်တော့ရင်း အကျင့်မြတ်ရဲ့ အလင်းရောင် သုံးရက်မြောက်နေမှာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ၊ ဘုရားစေတီတော်များ မိမိမျက်စိထဲမှ ထွက်သည်မရှိ၊ ကြည့်လေရာမှာ ဗုဒ္ဓဘုရားကိုသာ အမြဲဖူးတွေ့နေရတဲ့အတွက် အားတက်ဝမ်းမြောက်လာခဲ့သည်။

တောင်ပေါ်တွင် စောဝေကျောက မြေလှူပြီး တောင်ပေါ်သားတို့ရဲ့ လုပ်အားဒါနဖြင့် ကျောင်းတစ်ဆောင် ပြီးမြောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ အခြား သစ်သားမပါ။ သစ်မင်းသားတိုင်(၃၀)နှင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူက မေတ္တာဘာဝနာ အကြောင်းကို ရှင်းပြရင်း တောင်ပေါ်သားတွေကို သက်သတ်လွတ်စားဖို့ တိုက်တွန်း ဟောပြောပါသည်။ မိမိစားဖို့ အခြားသတ္တဝါတွေ မသေသင့်ကြောင်း၊ သူ့အသက်နှင့် မိမိအသက်ကိုမတည်ဆောက်သင့်ကြောင်း သင်ကြားပေးပါသည်။ စောဆာဖိုးဝါးမှာ ဤတောင်ပေါ်ရောက်မှ ဘိုးပိုက်ဆံလို့ ပိုပြီး ထင်ရှားလာပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံ အထင်မှားခံရခြင်း

ဘိုးပိုက်ဆံထံသို့ တောင်ပေါ်ကရင်တွေစုပြီး တရားအားထုတ်လာချိန်

မှာ ၁၂၄၈ ခုနှစ်တွင် ရှမ်းမျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားတွေက ရွှေကျင်မြို့ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပါသည်။ ဒီလိုရွှေကျင်မြို့ကို တိုက်ရာမှာ ဘိုးပိုက်ဆံရဲ့ လူတွေပါသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံ တရားကျင့်နေတယ်ဆိုတာ ဟန်ဆောင်နေတာ၊ ဗြိတိသျှကို တော်လှန်ဖို့ လူစုနေတာလို့ ဘာသာခြားတို့က တိုင်တန်းကြပါသည်။ တောင်ပေါ်က ဘိုးပိုက်ဆံကျောင်းအထိ ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွေ ရောက်လာပြီး ဘိုးပိုက်ဆံကိုဖမ်း၊ တရားအားထုတ်သူတွေကို ရိုက်နှက်နှင်ထုတ်၊ ကျောင်းကိုလည်း တပ်စခန်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလိုက်ပါတော့သည်။ ဘိုးပိုက်ဆံကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ကာ မော်လမြိုင်ထောင်မှာ ချုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံ(စောဆာဖိုးဝါး)ဖမ်းသွားပြီဆိုတဲ့သတင်း တောမီးလုံပုံနှံသွားလေသည်။ (သစ်ခေါင်းကြီး) စောသက်ဖောအထိ နားပေါက်သွားပါသည်။

စောသက်ဖောသည် စောဆာဖိုးဝါးအတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူခဲ့တဲ့သူ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။ စောဆာဖိုးဝါး (ဘိုးပိုက်ဆံ) သတင်းကို စုံစမ်းလိုက်တာ လေးလကြာမှ မော်လမြိုင်ထောင်မှာ ရှိနေကြောင်း သိရသည်။

စောသက်ဖော လိုက်သွားပြီး ဗြိတိသျှဘားမားကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာရဲ့ အာမခံချက်နှင့် ဘိုးပိုက်ဆံကို ထောင်ထဲက ထုတ်လာခဲ့သည်။ စောသက်ဖောက သာသနာပြုကိစ္စများတွင်သုံးဖို့ ဘိုးပိုက်ဆံကို ငွေတစ်ထောင် လှူလိုက်သည်။ ဘိုးပိုက်ဆံကတော့ သူ့ကျောင်းရှိရာ တောင်ပေါ်ကိုပဲ ပြန်သွားသည်။ တောင်ပေါ်ရောက်တော့ ဒီငွေတွေ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ အာရုံပြုလိုက်တဲ့အခါ ဘုရားစေတီပုံ ပေါ်လာသည်။

ဪ... ဘုရားတည်ရာမှာပါလား။ စေတီဘုရား တည်ရာမှာ သူ့ရဲ့ ကရင်တိုင်းရင်းသားတွေ ပါဝင်စေချင်သည်။ ဗြိတိသျှတွေက အရိုင်းအစိုင်းလို့

သွေးခွဲချိုးနှိမ်ထားတဲ့ ငါတို့ကရင်တွေ ဘုရားတည်နိုင်သည်အထိ ယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာ ပြချင်သည်။

ဘိုးပိုက်ဆံ စေတီဘုရား တည်ပြီ

ဘိုးပိုက်ဆံ (၄၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန် ဝင်သည်။ သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ တပည့်ဒကာတွေ တောင်ပေါ်သားတွေကို လုံးဝ တရားမဟော စကားမပြောဘဲ (၄၉)ရက် အဓိဋ္ဌာန်နှင့် တရားအားထုတ်နေခဲ့သည်။ ထမင်းတစ်နပ်သာ စားပြီး အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စောသက်ဖော လှူလိုက်တဲ့ ငွေတစ်ထောင်ထုပ်ကိုလည်း အပုံလိုက်ထားရှိခဲ့ရာ ဘယ်သူမှ မခိုးမဝုတ် မယူရုံမျှမက သူတို့မှာ ပါလာတဲ့ ငွေတွေလည်း ငွေပုံပေါ်ငွေပုံဆင့်ပြီး လှူထားခဲ့ကြပါသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံ၏ အဓိဋ္ဌာန် ပြီးမြောက်ချိန်မှာ မူလငွေထက် သုံးဆပိုများလာပါတော့သည်။

တောင်ပေါ်ကရင်များ ခုနစ်ရက်တာလုပ်အားပေးကြသည်။ မြေညိုကြ၊ တောတောင်ထဲက ရှိသမျှ ကရင်တွေ အကုန်ထွက်လာပြီး ဘုရားတည်ရာမှာ စုဝေးမိကြသည်။ အားလုံးတစ်ထောင်ကျော်ကျော် ဘိုးပိုက်ဆံ ဝမ်းမြောက်လိုက်ပါဘိ။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံခဲ့ပါသည်။ စေတီဘုရားတည်မည့်အကြောင်း ရှင်းပြပြီး တောင်ပေါ် ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်အောင်၊ သားစဉ်မြေးဆက် တည်အောင် စေတီကို သံနှင့်တည်မည်လို့ ဘိုးပိုက်ဆံ ရှင်းပြပါသည်။ တောင်ပေါ်ကရင်များက ရွှေကျင်မြို့အထိသွားပြီး သံထည်ပစ္စည်းတွေ ရှာကြ၊ တောင်ပေါ်အရောက် ခက်ခက်ခဲခဲပို့ကြနှင့် ပင်ပန်းလှပေမယ့်လည်း အားလုံးပျော်ရွှင်ကြသည်။ ကုသိုလ်စိတ်တွေနှင့် ပီတိဝေနေသည်။ စေတီဘုရားကို သက်ကယ်တောင်ပေါ်မှာ တည်ထားပြီး ဘွဲ့တော်ကိုတော့ ကရင်လို (ဂိုမူပလော်ထူး) လို့ ပေးခဲ့ကြသည်။ ခုနစ်ရက်တာ ဘုရားပွဲကြီး ကျင်းပ ပူဇော်ကြသည်။

နော်နယိုစေးလည်း ပြောင်းရွှေ့လာပါသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံရဲ့အဖေ စောရွှေအေးတော့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ဘိုးပိုက်ဆံသည် မြို့သစ်ရှိသူများကို ငွေရဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးစောင့်ထိန်းလိုက်နာခြင်း၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းပွားများခြင်း၊ ငါးပါးသီလမြဲခြင်း ဆိုတဲ့ အမှုကိုစွဲတွေ့ကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းဘယ်တော့မှဝတ္တရားမပျက်၊ မြို့သူ မြို့သားအားလုံး သူနည်းတူ လိုက်နာနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းဟောပြော သွန်သင်ခဲ့ပါသည်။

ဝရမ်းပြေးမောင်စိန်

ဖဒိုပလောမြို့ တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေစဉ်ကာလ ထူးခြားတဲ့အဖြစ် အပျက်ကလေးတစ်ခုကြုံခဲ့ရတာရှိသည်တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့နာမည်က မောင်စိန် အင်္ဂလိပ်အစိုးရဘေးရန်မှ ကာကွယ်ဖို့ ဘိုးပိုက်ဆံကို တိုးလျှိုးတော့သည်။ အကြောင်းမလှလို့သာ ဝရမ်းပြေး ဖြစ်နေရပေမယ့် မောင်စိန်က စိတ်ရင်းကောင်းသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံ ကျင့်စဉ်တွေကို တစ်သေဝေမတိမ်း လိုက်နာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးပိုက်ဆံ၏ ယုံကြည်အားထားမှုကိုလည်း ခံရသည်။ ဘယ်လောက်ထိယုံကြည်မှု ခံရသလဲဆိုရင် . . .

“ဘိုးပိုက်ဆံဆိုတဲ့ နာမည်ကိုခံယူပြီး တရားမမှုအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ပါ။ ဝါကိုယ်တိုင်ကတော့ (ကိုဆာရေ) ဆိုတဲ့ နာမည်ပြောင်းမယ်၊ အကြောင်းရှိတယ်၊ အရေးကြီးတယ်”

နောက်ပိုင်း ဘိုးပိုက်ဆံဟာ ကရင်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေအကျိုး မျှော်ကိုးပြီး ကိုဆာရေလို့အမည်ပြောင်းလဲခံယူတဲ့အခါ သူ့ရဲ့အမည်ဟောင်း ဘိုးပိုက်ဆံကို ဝရမ်းပြေးမောင်စိန်ထဲလွှဲအပ်ပါသည်။ ဓာတ်သဘောနဲ့ တွက်ချက်တဲ့အခါ အဲသလိုလုပ်ပါမှ မိမိရည်မှန်းခံစားပေါက်မြောက်မှာဖြစ်လို့ အခုလိုပြောင်းလဲရကြောင်း၊ ကိုဆာရေ တစ်ဖြစ်လဲ

ဘိုးပိုက်ဆံက ပြောခဲ့ပါသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံရယ်လို့ အမည်လွဲခြင်းခံခဲ့ရတဲ့ ဝရမ်းပြေးမောင်စိန်တစ်ယောက် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ သူ့ဘဝကိုသူ ပြည်ဖုံးကားချဇာတ်မြှုပ်သွားလေတော့သည်။

ဘိုးပိုက်ဆံ (ကိုဆာရေ) သည် သူ့စခန်းမှာ ဟောပြောနေတာကဖြင့် လူတိုင်း “ငါးနှင့်ဝှံမင်း စားကြရမည်၊ ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးပွားများရမည်” လို့ပြောပါသည်။

ဒီနှစ်တာကာလများရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ သီလဖြူစင်စွာနှင့် မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများသူများကြားမှာ နေရာဒေသ အချိန်မရွေး ဘိုးပိုက်ဆံ (ကိုဆာရေ)စောင့်ရှောက်သည်။ စင်္ကြံလျှောက်ရင်း ယောဂီတို့ရဲ့ကျင့်စဉ်တွေကို ပြုပြင်ပေးလျက် ရှိတယ်လို့ တညီတညွတ်တည်း ပြောဆိုလာကြခြင်း၊ တွေ့မြင်ခဲ့ကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များ

ဘိုးပိုက်ဆံ(ကိုဆာရေ)၏ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အံ့ဖွယ်ထူးခြားသော အကြောင်းအရာများ များစွာ ရှိသည့်အနက်မှ တချို့ကိုသာ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ဘိုးပိုက်ဆံ(ခေါ်)ကိုဆာရေမှာ အမည်နာမ လေးမျိုး ပြောင်းလဲခံယူခဲ့တာ တွေ့ရပါသည်။

(၁) စောဆာဖိုးဝါး (၂) ဘိုးပိုက်ဆံ (၃) ကိုဆာရေ (၄) ဖူးဘူးပွယ်တို့ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလို ပြောင်းလဲခဲ့တာတွေမှာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာသာ သာသနာ အကျိုးကို မျှော်ကိုးပြီး ပိုပြီးထိရောက် အကျိုးရှိအောင် အလျဉ်းသင့်သလို ပြောင်းလဲအသုံးချခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။ ဂန္ဓာရီလှည့်ကျင့်ကြံအားထုတ်ရင်း ကြုံတန်းဆိုတဲ့ အရပ်က ပေါင်းစုရှာကလေးမှာ မိုးထိလို့ ခေါ်တဲ့ တလိုင်း ကရင်တွေနဲ့အတူ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းနေတဲ့အချိန်လေတွေ့ မိုးတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကျလာပါသည်။ ကြောက်စရာကောင်း

လောက်အောင် ခြုံငုံနေလည်း ထပ်ချွန်းပါသည်။ သူတို့တွေ တရားသိင်နေကြတဲ့ တဲတန်းလွှားအနီးက သောင်ပင်ကြီးကို မိုးကြိုးခေါ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သလဲဆိုရင် သောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်လုံး ကျိုးကြေ လဲပြိုရတဲ့အထိပါ။

ထိုအချိန်မှာ ဘိုးပိုက်ဆံ (ကိုဆာရေ)က သောင်ပင်အရင်းကို သူ့တပည့်တွေ တူးဖော်ခိုင်းလိုက်သည်။ တူးဖော်တဲ့အခါ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို အံ့ဩစရာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဓားလွယ်၊ ခြေနင်း၊ ဥသျှောင်၊ ထိုင်မသိမ်းစတဲ့ မင်းဝတ်တန်ဆာတွေလို့ ဆိုပါသည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ကြုံဖူးတဲ့ မှော်လင့်မထားတဲ့ ကိစ္စဗို့ လူအများအံ့ဩတကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံသည် အမျိုးကွဲ လေးမျိုးနှင့် ဂန္ဓာရီလှည့်ပြီး ဘာသာ သာသနာ ပြန်ပွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့တဲ့အခါ ဘယ်တော့မှ တစ်ဦး တစ်ယောက် ကောင်းစားရေးကို အားမပေးခဲ့ပါဘူး။

သူ့ကိုယ်တိုင် အမြဲတစေ စွဲနစ်ယုံကြည်စွာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တာကတော့ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ သူ့တပည့်သားမြေးအပေါင်းကိုလည်း သီလတရားကိုသာ အဓိကမှာကြား အားထုတ်စေခဲ့ပါသည်။

ဘိုးပိုက်ဆံမှာ ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်း စွမ်းစွမ်းတပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ဒါနတွေကလည်း ပြောလို့မကုန်နိုင်ပါဘူး။ သူ့ခေတ်သူ့အခါ ငွေကြေးအတိုင်းအတာအရ အကုန်အကျခံလျှာဒါန်းခဲ့သည့် ထင်ရှားတဲ့ အဆောက်အအုံအချို့ကို စာရင်းပြုစုကြည့်တဲ့အခါ အခုလို တွေ့ရပါသည်။

(၁) အင်းပလားအရပ်တွင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသောဘုရားဝတ်ပြုကျောင်း၊ (၂) ဖရိုရွာတွင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသောတည်းခိုကျောင်းဆောင်၊ ရွှင်ဘုရင်နေသောနန်းတော်၊ ဘုန်းကြီးအတွက်

ကျောင်း၊ လူ့အတွက်အိမ်၊ သူတောင်း စားတွေအတွက် ဇရပ်၊ အဆင့်အတန်း မရွေး တည်းခိုနေထိုင်နိုင်ကြောင်း ကြွေးကြော်ဆောက်လုပ်ခဲ့တာပါ။

(၃) ဆရာဝိတူ (ဓမ္မဆရာ) လက်စမသတ်သော ကျောင်းကြီးကို အပြီးသတ် ဆောက်လုပ်ခြင်း။

(၄) ညောင်လေးပင်တွင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော(ချင်း၊ ကချင်၊ ကယား၊ ရှမ်း၊ ဗမာ) ခြောက်ဘာသာ ကျောင်းကြီး။ ထို့အပြင် စက်ရေတွင်း၊ ရေဘုံဘိုင်း၊ လူတန်းစားမရွေး ကြိုက်ခွဲနိုင်ရန် ဆန်စက်တစ်လုံးတို့လည်း လှူဒါန်းခဲ့သည်။

(၅) ညောင်လေးပင်အရှေ့ဘက် သုံးမိုင်ကွာ ပုဇွန်မြောင်းခေါ်တဲ့ မြစ်အနီးမှာ တည်းခိုဆောင်တစ်ဆောင်။

(၆) ရွှေကျင်အပိုဇီ ရေမချီးရွာမှာ တည်းခိုဆောင်။

(၇) ဓူမထာရွာတွင် ကလယ်ထော်ဝေ(ခိုင်သောမြို့ဟုအဓိပ္ပာယ်ရ)ကျောင်းဆောင်။

(၈) ပဲခူးအပိုင် ထုံးကြီးရွာတွင် ကျောင်းဆောင်။

(၉) ဥက္ကံ မီးရထားဘူတာအနီးတွင် လှူဒါန်းသော ညောထောဝေ (သားမြေးမြစ်တို့ လွယ်ကူရန်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ) ကျောင်းဆောင်။

(၁၀) သာယာဝတီခရိုင် ဂမိုးစုရွာတွင် တည်ဆောက်သော တည်းခိုဆောင်။

(၁၁) လက်ပံတန်းမြို့၌ တည်ဆောက်လှူဒါန်းသော ကျောင်းဆောင်။

(၁၂) ဟင်္သာတမြို့ မီးရထားဘူတာအနီးတွင် တည်ဆောက်လှူဒါန်းသော တည်းခိုဆောင်။

(၁၃) ဓနုဖြူမြို့ အနောက်ဘက်တွင် လှူဒါန်းသော ကျောင်းဆောင်။

(၁၄) ညောင်တုန်းအနောက် ကန်ချောင်းမြစ်ဝတွင် လှူဒါန်းသောကျောင်းဆောင်။

(၁၅) ကြုံတန်း အနောက်ဘက်တွင် လှူဒါန်းသော တည်းခိုဆောင်။

(၁၆) မေ့ဘီ ဘူတာအနီးတွင်

ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကိုးဆောင်တွဲ ကျောင်းဆောင်ကြီး။

အထက်ပါအတိုင်း ဘိုးပိုင်ဆံလှူထားတာတွေ ရှိရပါသည်။ လူသိများပြီးထင်ရှားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ချို့မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ အခြားမသိသေး၍ လှူထားသော အကြောင်းအရာတွေလည်း ရှိပါသေးသည်။

ဘိုးပိုင်ဆံ နောက်ဆုံးစခန်းသို့ မတက်လှမ်းမီ နောက်ဆုံး ထူးခြားတဲ့ စကားတွေကို အခုလို ပြောခဲ့ပါတယ်။

“ကျွန်ုပ်တာဝန် ပြီးဆုံးပြီဖြစ်လို့ ခရီးဆက်ရပါတော့မယ်၊ သား၊ သမီး၊ မြေးမြစ်အပေါင်းတို့၊ သင်တို့အတွက် ကျွန်ုပ်တာဝန်သည် နှစ်ပေါင်း (၃၀) မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုသုံးနှစ်ပိုပြီး (၃၃) နှစ်ကြာအောင် ကျွန်ုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တယ်။ ယခု တာဝန်ပြီးဆုံးပြီမို့ ကျွန်ုပ်ခရီးဆက်ရလိမ့်မယ်၊ စခန်းသစ်သို့ ကျွန်ုပ်သွားရမယ်၊ ညအခါတွင် သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်၏ မြေပိုင်ကို အလှည့်ကျ လွှဲပေးခြင်းဖြင့် တပည့်ဝတ်ကို ပြုကြကုန်လော့”ဟု ထူးဆန်းတဲ့ စကားနှင့် တိတိလင်းလင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

မေတ္တာနှင့် ဗြဟ္မစိုရ် ကျင့်စဉ်သည် လူမျိုးဘာသာမရွေး၊ လေးစားကြည်ညိုသော ကျင့်စဉ်ဖြစ်လိမ့်မည်။ (လာဘွယ်ဘာ) ခေါ် လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့တိုင်း သီလ၊ ဒါန အမှုကို အထူးပြုကြရမည်ကိုလည်း မှာကြားသွားပါသည်။

ဘိုးပိုင်ဆံသည် သူတပည့်သား မြေးတွေနှင့်အတူ သတ္တဝါအပေါင်းကို မေတ္တာရေစင် သွန်းလောင်းခြင်းအမှုကို နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ပြုလုပ်သွားခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ည ၁၂ နာရီ (သန်းခေါင်ယံ) အချိန်မှာတော့ ဘိုးပိုင်ဆံ ကြိုတင်မှာထားသလို ယောက်ျားကြီး လေးဦးတို့သည် တစ်ဖက်နှစ်ဦးစီခြံရံပြီး ဘိုးပိုင်ဆံ ဝင်ရောက် လဲလှောင်းနေတဲ့ မြေပိုင်ကို လွှဲပေးကြရတယ်လို့ဆိုသည်။

ဘိုးပိုင်ဆံကတော့ မြေပိုင်ထဲမှာ 'အသာအယာ လဲလှောင်းရင်း ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ မေတ္တာပွားများခြင်း အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ စကားမပြောတော့ဘဲ နေလျက် ရှိနေပါသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတဲ့ အချိန်အခါမို့ တပည့်မြေးတွေက စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဂရုစိုက်ပြီး လေးယောက်တစ်တွဲ မြေပိုင်ကို လွှဲပေးနေကြတဲ့အခါ ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတာနှင့် တဝါးဝါးသန်းပြီး အိပ်ချင်စိတ်တွေ တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်လာတယ်လို့ ဆိုပါသည်။ အိပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း မနည်းမအိပ်ချင်အောင် နေကြသော်လည်း လေးမိနစ်ပြည့်အောင် မလွဲနိုင်ကြတော့။ ဒီလိုနဲ့ လူပေါင်း (၈၀)လောက် အလှည့်ကျလွှဲပြီးကြရော ရှိရှိသမျှ တစ်ယောက်မကျန် အိပ်ပျော်ကုန်ကြပါလေတော့သည်ဟု ဆိုပါတယ်။

သူတို့အားလုံး အိပ်ပျော်နေရာက လန်နီးထုံအချိန်က နံနက် ၄ နာရီအချိန် ကြက်တွေတောင် တွန်နေပါပြီ။ ကဗျာကယာထပြီး မြေပိုင်ထဲ အမြေးအလွှားကြည့်ကြတဲ့အခါ ဘိုးပိုင်ဆံမရှိတော့ပါဘူး။ လက်မလျှော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ သူတို့ရှာကြသော်လည်း ဘိုးပိုင်ဆံရဲ့ အရိပ်အယောင် အစအနမျှ မတွေ့ကြတော့ပါဘူး။

ဘိုးပိုင်ဆံ စခန်းသစ်လမ်းသို့ ကြွလှမ်းတော်မူ

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၃ ခုနှစ်အသက် (၅၈) နှစ်မှာ စခန်းသစ်ဆိုသို့ အောင်မြင်စွာ ထွက်ခွာကြွလှမ်းသွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ တပည့်သားမြေးအပေါင်းတို့သည်လည်း အားလုံးတိုင်ပင်ထားကြသလို အားပါးတရ ငိုပွဲကြီးဆင်နွှဲလို့ ဘိုးပိုင်ဆံကို နောက်ဆုံး ဦးညွတ်ကန်တော့ကြရလေတော့သည်။

□ ကျော်ဇော်(နိဂုံး)

သုတေသနကြီးများ၏ ဓမ္မစာပေ ကျမ်းပုဒ်များကို ၁၁၁

မိမိတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ကြသောအခါ ဘုရား အလောင်း အကိစ္ဆိ ပညာရှိရသေ့၏ ဆုတောင်းအတိုင်း “ဤသည့်ပုည ကု သလကြောင့်လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကင်းကွာ သံသရာဝယ် ကျင်ပါရဘိ ပညာရှိနှင့် ယှဉ်မိပေါင်းသင်း ဉာဏ်မဲ့ ကင်း၍ ပြည့်လင်းလျှာဖွယ် လျှာစဉ်ဝယ် လည်း သုံးသွယ်စေတနာ ဖြောင့်ညီညာ သည် ခေမာအထွတ်တိုင်လိုသော်”

ဤအတိုင်းဆုတောင်းဖို့ မမေ့ကြ ပါလင့်။

မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး

* အရေးကြီးတာက မြတ်စွာ ဘုရား သာသနာတော်မှာနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဆိုတာ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှပေါလေ ဘုရားအဆုံးအမတွေကို ဆုံးမတော်မူ တဲ့အတိုင်း ကောင်းကောင်း မှန်မှန်ကျင့် ဖို့နှင့် သူများတွေကိုလည်း အကူအညီ ပေးတန်ပေး လုပ်ရတယ်။ ဆောင်ရွက် သင့်တာတွေကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရ တယ်။ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေရဘူး။

* မနာလိုကင်း၊ ဝန်တိုရှင်း၊ လက် ငင်းချမ်းသာကြရမည်။

* အကုသိုလ်များ၊ ရှောင်ရှားပယ် လေ၊ ကုသိုလ်တရား၊ ပွားများစုံလေ၊ မိမိ စိတ်ဓာတ်၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူစေ၊ ဤသုံးပါး ဘုရားဆုံးမပေ။

* အပါယ်ဘေးငြိမ်းခွင့် ဉာဏ် အဆင့် အသင့်ရောက်ပါစေ။ ထိုဉာဏ် ဖြင့်လည်း မတော်ဘဲ၊ ဆင်းရဲငြိမ်းပါစေ ဖြစ်ပေါ်လာငြား၊ စိတ်ကြမ်းများ၊ ပယ် ရှားနိုင်ပါစေ။

* ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟတစ်ဖြာ ဖြစ်၊ အို၊ သေရော၊ ပူဆွေးငိုတာ၊ တိုယ်

- ကောင်းစေတနာ၊ ရှေးရှုလာ၊
- စေတနာဆို၊ စေ့ဆော်နှိုး၊
- အဆိုးတွေပြုမိ။
- ပြုမိသောကံ၊ ပဲ့တင်သံ၊
- တုံ့ပြန်ရောက်လာ၏။
- ကောင်းတာပြုနေ၊
- ကောင်းကျိုးတွေ၊ ပြီးဝေမှန်ရရှိ။
- ဆိုးတာပြုငြား၊ ဆိုးကျိုးများ၊
- ဖြစ်ပွားပေါ်လာ၏။
- ကောင်းပြုကောင်းစံ၊
- ဆိုးပြုခံ၊ ကေနိမြဲလှ၏။ ။

တော်၏ အရိပ်ကြီးကား သစ်ရိပ်ဝါးရိပ် တို့ထက် အဆများစွာ မနှိုင်းသာအောင် သာယာအေးမြလှပါသည်။

* ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား သတ္တဝါ အများ၏ ဒိုက်ရာ အေးရိပ်သာကြီးဖြစ် သည့်အတိုင်း ထိုသာသနာအရိပ် ကြီး ပွားအောင် ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ အကြံအားတို့ဖြင့် အားပေးရွက်ဆောင် ကြ။ မိမိ၊ သူတစ်ပါး နှစ်ဦးသား၏ အစီးအပွားကို ကျင့်သည့် ဉာယဟိတ ပဋိပန္န ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြပါကုန်လော့ ဟူ၍ တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဥပယောဇဉ် စကား ပြောကြားအပ်ပါသည် ကလျာ ဇာနည်ဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့။

* မြတ်စွာဘုရား၊ ဟောဖော်ကြား သည့်၊ တရားတော်ယာဉ်၊ ဒေသနာစဉ် ဟု ဘောဇဉ်မြှောက်ခဲ၊ ဓမ္မပွဲလျှင်၊ လက်ထံ ပဲ့သေ၊ ဆိုက်ရောက်နေလျက်၊ ရှောင် သွေနှလုံး ကိုယ်မသုံးသော်၊ အနှုံးကိုယ့် ပြင်၊ ရှိချိမ့်လော။

* အို , ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ကလျာဇာ နှယ်ဝင်၊ သူတော်စင်အပေါင်းတို့...

တိပိဋကဓရဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ

* ကလျာဇာနွယ်ဝင် သူတော်စင် အပေါင်းတို့။

* မိမိတို့မှာ ရှေးကုသိုလ်ထောက်မ ခံ၍ လူ့အဖြစ်ကို ရရှိကြပြီးလျှင် ဘုရား သာသနာ ပွင့်လင်းရာအခါ ဖြစ်သည့်၊ ဗုဒ္ဓပွား နဝမ အခွင့်ကောင်းနှင့်လည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ကြုံတွေ့ကြရလေပြီ။

* “သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ် သောင်းခို” ဆိုသကဲ့သို့ သာသနာ

စိတ်၊ ဒုက္ခ ပူရပြင်းစွာ၊ ကိုယ်တွင်းမီး၊ ထိန်ညှိုးဆယ်တစ်ဖြာ။

မြင်ကြားသိတိုင်း၊ မဆိုင်းမှတ်ပါ။ ရုပ်၊ နာမ်မမြ၊ ဆင်းရဲချည်းသာ၊ ပါကောင်းလည်းပျောက်၊ မျက်မှောက်မြင်ကာ၊ ဆယ့်တစ်မီး၊ လွတ်ငြိမ်းစေရာ။

* သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲဆိုတာ ဘာတွေလဲဆိုရင် ယခုလူတွေ “မြင်၊ ကြား၊ နှံ၊ စား၊ ထိ၊ သိ” နေတာတွေပါပဲ။

ထိပ်ငွေကဓရ ယောဆရာတော်

* လူခန္ဓာမှာ သတိတစ်လုံး ကျန်နေသေးရင် ရုပ်ခန္ဓာ ဘယ်လောက်ပဲဖောက်ပြန် ဖောက်ပြန် ကုသိုလ်ရအောင်သုံးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။

* သတိတစ်လုံး ပျောက်ရင်တော့ ဘာတွေပဲကောင်းကောင်း ခန္ဓာအသုံးမတည့်တော့ပါဘူး။

* ဘဝမှာ “လောဘလူသား” နဲ့ “ဓမ္မလူသား” ရယ်လို့ လူအဖြစ်က နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။

* လောဘနောက်လိုက်ပြီး “အရှို” ကို အားကိုးကြသူတွေက လောဘ လူသားတွေပါ။

* ဓမ္မနောက်လိုက်ပြီး “အသိ” ကို အားကိုးမှ ဓမ္မလူသားရယ်လို့ ခေါ်ဆိုနိုင်တာပါ။

* ဘဝမှာ “အရှိတရား” တွေ ထက် “အသိတရား” က ပိုပြီးတည်ငြိမ်ရင်းကျက်အေးချမ်းပျော်ရွှင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်တာပါ။

* အသိတရား ကင်းတဲ့အခါ လူ့ဓန လူ့ချမ်းသာဆိုတာ မရှိတော့ စိတ်ပူရှိလာတော့ စိတ်မအေး ဖြစ်ရသလို လူ့ဆန္ဒ လူ့လိုအင်တွေဟာလည်း မရတော့ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ရလာတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

* “ဘဝ” ဆိုတာ ရှိတိုင်း ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူ့ချမ်းသာရဲ့ အနှစ်သာရဆိုတာ အသိပဲ။

* တရားအသိ မရှိရင် ချမ်းသာဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့

ပစ္စည်းတွေဟာ စိတ်နဲ့ခလုတ်တိုက်မိပြီး အမြဲတမ်းလိုလို မျက်ရည်ကျရတတ်ပါတယ်။

* လူ့ဘဝ ချမ်းသာဆိုတာ အရှိတစ်ခုတည်းနဲ့ မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး။ လူ့ဘဝရဲ့ အဖိုးတန်ဆုံးရတနာဟာ “အသိတရား” ဖြစ်ပါတယ်။ “အရှိတရား” တွေ မဟုတ်ပါဘူး။

* အများအားဖြင့် လူတွေဟာ မအားဘူးဆိုတာထက် ရနေတဲ့အချိန်ကို မသုံးတတ်ဘူး ဆိုတာက ပိုပြီးမှန်ပါတယ်။

* လူ့ခန္ဓာမှာ “သတိ” တစ်လုံးကျန်နေသေးရင် ရုပ်ခန္ဓာဘယ်လောက်ပဲဖောက်ပြန်ဖောက်ပြန် ကုသိုလ်ရအောင် သုံးလို့ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။

* သတိတစ်လုံး ပျောက်ရင်တော့ ဘာတွေပဲကောင်းကောင်း ခန္ဓာအသုံးမတည့်တော့ပါဘူး။

* “မေတ္တာတရား” သည် လောက၏ အကြီးမားဆုံး ဆွဲအား၊ “ဒေါသတရား” သည် လောက၏ အကြီးမားဆုံး ခွဲအား။

ဝေဘူဆရာတော်

* သူများ နေရာမကျတာကို လျှောက်မပြောနဲ့။ ကိုယ်နေရာကျတာ၊ မကျတာကို သိရင်တော်ပြီ။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ

* ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ချမ်းသာအောင် မထားတတ်သေးဘူးဆိုရင် မိမိမှာ ဘာပညာမှ မတတ်သေးဘူးလို့ မှတ်ပါ။

* ကုသိုလ်ရေးဆိုတာ သူများပြောမှ လုပ်ရတယ်ဆိုရင် အရသာ မရှိပါဘူး။

* ကိုယ့်အသိ၊ ကိုယ့်စေတနာနဲ့ လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။

* ဘုရားရှင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ကြရမယ်။

* ဘာနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်မတုန်း ဆိုတော့ ဘုရားစကားတော်အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့်ကြံ နေထိုင်ဖို့ပါပဲ။

ဓမ္မဥပမင်တောရဆရာတော်

* ဘုရားကို အပြင်မှာသာ တည်ထား ကိုးကွယ်နေကြတယ်။ မိမိရင်နှလုံးအိမ်ထဲမှာ ဘုရားတည်ကြစို့အဓိကပါ။

မန်လည်ဆရာတော်

* ဝါသာတတ်သိ၊ ပညာရှိဟု တင်တစ်ဆူ၊ ပဏ္ဍိတုဂြား၊ ဤစကားတား ဘုရားဟောမြတ်၊ ဘယ်ကျမ်းထွတ်နည်း။

သပြေကန်ဆရာတော်

* သူတစ်ပါးအကျိုးကို မဆောင်သူအဖို့ ကိုယ်ကျိုးဆိုတာ မရှိဘူး။

* မိမိကိုယ်ကိုယ်ချစ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ကောင်းတဲ့အမှုကို ပြုကြတာချည်းပဲ။

* အချို့က “ဒါန” သည် သံသရာရှည်စေတတ်သော တရားဟု ကြောက်လန့်ဖွယ်အဖြစ် ပြောဆိုကြ၏။

* အမှန်တွင် “တဏှာ” သည်သာ သံသရာရှည်ကြောင်း တရားဖြစ်၏။

ဆားတောင်ဆရာတော်

* တရားအားထုတ်တဲ့အခါ “ဝေဒနာ” ကို မကြောက်နဲ့။

* ကြောက်ရင်လွဲရဲရင် မင်းဖြစ်ဆိုတာ ဒီနေရာမှာသုံးတာ။

ဘုရားကြီးဆရာတော်

* သိရဲ့မကျင့်၊ မဖြစ်ပါစေနှင့်။

မစိုးရိမ်ဆရာတော်

* လောကမှာ ကိုယ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းသည် အဆင်းရဲဆုံးပဲ။

ဆရာတော်ဦးဇောတိက

* သိပြီးပေမယ့် မကျင့်နိုင်သေးရင် မသိသေးတာနဲ့ အတူတူပဲ။

* သူများ ပါးစပ်လှုပ်တိုင်း ကိုယ့်
လှုပ်ရှားရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝ
သူများပါးစပ်ဖျားမှာ လမ်းဆုံးသွား
မယ်။

ဆူငါ့ဆန္ဒခံက (ရွှေပါရမီတောရ)

* ပယ်သင့်တဲ့တရားကို
ပယ်နိုင်တာ၊ မပယ်နိုင်တာ
အသာထား။

* ကျင့်သင့်တဲ့တရားကို
ကျင့်နိုင်တာ၊ မကျင့်နိုင်တာ
အသာထား။

* “ဒါကတော့
ပယ်သင့်တဲ့တရားပဲ၊
ဒါကတော့၊
ကျင့်သင့်တဲ့တရားပဲ” လို့
အရှိကိုအရှိအတိုင်း
အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း
သိထားဖို့က
အရေးကြီးပါတယ်။

* အသိမှန်မှ၊ အကျင့်မှန်နိုင်ပြီး
အကျင့်မှန်မှလည်း၊
အသိမှန်နိုင်ပါတယ်။

* သတ္တဝါတွေ သေဆုံးသွားပြီး
ရင် မပြီးသေးပါဘူး။

* မိမိတို့ပြုခဲ့တဲ့
ကောင်းကံ၊ ဆိုးကံ
အားလျော်စွာ
သံသရာခရီးဆက်ကြရပါတယ်။

ဆူငါ့ဉာဏ်သေရ(သီတဂူဆရာတော်)

* ဗုဒ္ဓရဲ့ ဗောဓိဉာဏ်ကို မယုံကြည်
ဘဲ ဗုဒ္ဓရဲ့တရားကို ကျင့်နေမယ်ဆိုရင်
ဦးပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။

ဆူငါ့ဦးဦးသာရ

* ဇာတိရရင် သေရမှာ အမှန်သိ
သူတို့နဲ့ ဇာတိတစ်ဖန်ပြန်ရဖို့ ကြိုးစား
ခြင်းသည် သေဆေးဖော်စားနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

* ဓမ္မကိုမြင်ရင် ပုဂ္ဂိုလ် ရှာမတွေ့
နိုင်တော့ဘူး။

* ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမြင်ရင်လည်း ဓမ္မကို
ရှာမတွေ့နိုင်တော့ဘူး။

အရှင်ရာဟုလာ

* ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ယုံကြည်မှုထက်
“သိမှု” နှင့် “ရှုမြင်မှု” ကိုသာ အဓိက
ထားသည်။

အရှင်ဓမ္မိန္ဒ(ပစ္စိမာရုံဆရာတော်)

* ကြီးပွား တိုးတက်ခြင်းတို့တွင်
“အသိပညာ”တိုးတက်မှုကို တန်ဖိုးအရှိ
ဆုံးဟု ဗုဒ္ဓ မိန့်တော်မူသည်။

ဓမ္မဇ္ဇတဆရာတော်ကြီး

* မနှစ်က “ငါ”
ဒိနှစ် “ငါ”
ဘယ် “ငါ” တော်သနည်း။

ဘဒ္ဒန္တ ဝိမလ(ရွှေဟင်္သာဆရာတော်)

* ငါ့ ကိုယ်ဟာ
ငါ့ မိတ်ဆွေလား
ငါ့ ရန်သူလား
ဟု အမြဲသတိထားကြည့်ပါ။

* ငါ့ အလိုသို့
တစ်ဖက်သတ်လိုက်သူမှာ
ငါ့ မိတ်ဆွေ မဟုတ်။

တင်ကုန်းမင်းကျောင်းပရပိတဆရာတော်

* လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန် ကာလမှာ
ကောင်းသော မျိုးစေ့ကို ချနိုင်လျှင်
အနာဂတ်ကာလမှာ ကောင်းသော
အပင်တွေ ပေါက်လာမှာပါ။

ဓရစကြို ရှင်သေဝိက

* “စိတ်” ၏ လွတ်မြောက်မှုသည်
“ဘဝ” ထဲ၌မရှိ။

* “ဘဝ” ၏ လွတ်မြောက်မှုသည်
“စိတ်” ထဲ၌ရှိ၏။

သတ္တမကျော်အောင်စံထားဆရာတော်

* ငါ၌ တရား ရှိ-မရှိ၊
* ငါသိတာ မှန်-မမှန်၊

* ငါကြံတာ ဟုတ်-မဟုတ်၊
* ငါလုပ်တာ လျော်-မလျော်၊
* ငါသူတော် ကောင်း-မကောင်း၊
* အကြောင်းနှင့်တကွ
နေ့စဉ် စိစစ်ပါ။

စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး

* အတိတ်ကိုလည်း မပြန်နဲ့၊
အနာဂတ်ကိုလည်း မကြံနဲ့၊
မစ္စုပ္ပန်ကိုတည့်တည့်ထား။

* အတိတ်ပြန်တော့၊
ဒေါသဖြစ်တယ်။

* အနာဂတ်ကြံတော့၊
လောဘဖြစ်တယ်။

* ဒါကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်တာလသည်
သာ၊ အရေးကြီးတာ။

* ဝိပဿနာ လုပ်တဲ့အခါမှာ
လည်း ပစ္စုပ္ပန်ရောက်တဲ့ အချိန်သာ
ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်မယ်ဆိုရင် အမှန်
ချမ်းသာတယ်။

ဆရာတော်အရှင်သေဠိလ

* ဒါနဝါသနာ ပါသူနှင့်မပါသူတို့
ရဲ့ စိတ်နေသဘောထား လွန်စွာကွာ
ခြားကြောင်း ဆက်ဆံကြည့်ရင် သိနိုင်
တယ်။

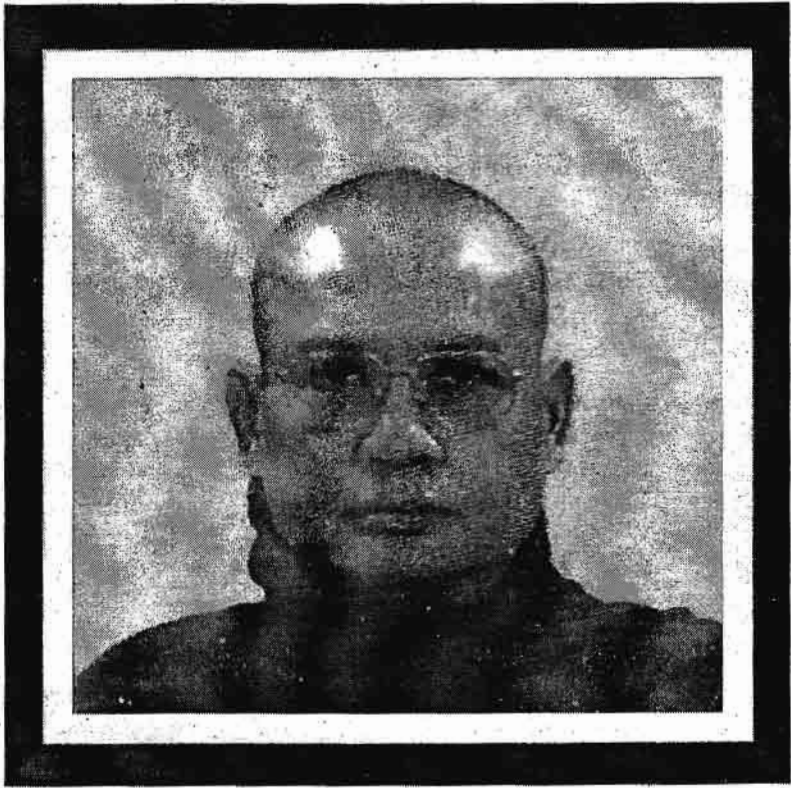
* လူ့ဘဝသည် ချမ်းသာအမျိုးမျိုး
ကိုပေးနိုင်သော ပဒေသာပင်ကြီး ဖြစ်
သဖြင့် လူ့ဘဝတန်ဖိုးကို မည်သူမျှ အကဲ
မဖြတ်နိုင်။

* လောဘတွေ၊ မလိုမှန်းထားမှု
တွေ၊ မသိနားမလည်မှုတွေရှိလို့ ပုထုဇဉ်
လို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်တယ်။

(သစ္စာတရား၊ စဉ်ရှုပွား၊
ရူပဒါနကန် မြတ်နိဗ္ဗာန်)

□ ကျိုက်လတ်သန်းထိုက်
(LL,B)

သေနည်းသင်တန်း

မုခ် - ဓမ္မဉာဏ်အရှင်ကောသလ္လ

လူဆိုတာ သေမျိုးပဲ။ သေတဲ့အမျိုးမကင်းတဲ့သူတွေ ချည်းပဲ။ အိုတတ်၊ နာတတ်၊ သေတတ်တဲ့ မိဘမျိုးရိုးက ဆင်း သက်လာခဲ့ကြတဲ့ လူသားတွေပါ။ အိုတတ်၊ နာတတ်၊ သေ တတ်တဲ့ မိဘက ပေါက်ဖွားလာတော့ အိုသွေး၊ နာသွေး၊ သေသွေးတွေ သူသူ ငါငါ ပါလာကြတာပေါ့။

- * အိုသူကမွေး အိုသွေးပါလာ၊ အိုမှာပဲ မလွဲမှတ်လိုက်ပါ။
- * နာသူကမွေး နာသွေးပါလာ၊ နာမှာပဲ မလွဲမှတ်လိုက်ပါ။
- * သေသူကမွေး သေသွေးပါလာ၊ သေမှာပဲ မလွဲမှတ်လိုက်ပါ။

သေခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ လူမျိုးတွေပါ။ လူမျိုး မရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ အဆင့်အတန်းမရွေး သေနေကြတာပဲ။ သုသာန်သင်္ချိုင်းတွေမှာ လူမျိုးစုံ၊ ဘာသာစုံ၊ အဆင့် အတန်းစုံ သေနေကြ၊ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်နေကြ၊ မီးနို့သင်္ဂြိုဟ် နေကြတာဟာ ၃၁ ဘုံလုံး သေနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

“သုံးဆယ့်တစ်ရွာ သတ္တဝါတို့ ခန္ဓာဟုဆို ရှိတိုင်းကိုယ် လည်း အိုတရွေ့ရွေ့ နောက်ဆုံးနေ၌ စုတေမမြဲ ပြိုကွဲအားလုံး သေခြင်းဆုံး၏” လို့ မယဒေဝလင်္ကာမှာ ဆိုထားပါတယ်။

နွားကျောင်းသားဟာ ကြိမ်နှင့်တံဖျာဖြင့် နွားတို့ကို စားကျက်သို့ မောင်းနှင်သွားသလို အချိန်ကာလဆိုတဲ့ ကြိမ် နှင့်တံက သူသူငါငါ သတ္တဝါတို့ကို သေခြင်းသို့ မောင်းနှင် သွားနေတာပဲလို့ မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မဒေဝာ ဟောထားပါ တယ်။ သေဆုံးသွားရတဲ့သူဟာ မိမိရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ မိသားစု တွေကိုစွန့်ပြီး အဝတ်တစ်စည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့်သာ မီးတိုက် ခံရတယ်။

အမွေခံ သားသမီး၊ ဆွေမျိုးဉာတိတို့က ထိုသေသူရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းယူဆောင်သွားကြတယ်။

သေသောသူကား ကံအားလျော်စွာသာလျှင် ထိုထို ဘဝဂတိသို့ လားရောက်ရတယ်။

သားသမီး၊ ဇနီးမယား၊ ဥစ္စာပစ္စည်း မည်သည့်အရာမျှ သေသူ၏နောက်သို့ မလိုက်ပါကြကုန်။ အကုန် ချန်ထားခဲ့ရ

www.burmeseclassic.com

၏။ အသက်ရှင်မှုကို ဥစ္စာကလည်း မပေးနိုင်၊ ရာထူးဂုဏ် သိန်ကလည်း မအိုအောင်၊ မနာအောင်၊ မသေအောင် မလုပ် ပေးနိုင်ပါ။

ကြွယ်ဝသူသည်လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသူသည်လည်း ကောင်း သေခြင်းကို တွေ့ကြုံရကုန်၏။ ထို့အတူ သူမိုက်သည် လည်းကောင်း၊ ပညာရှိသည် လည်းကောင်း သေခြင်းကို တွေ့ကြုံရကုန်၏။

သူမိုက်သည်ကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ သေရာ ညောင်စောင်း၌ လျောင်းအိပ်ရ၏။ ပညာရှိသည် သေခြင်းနှင့် တွေ့ရသော်လည်း မတုန်လှုပ်။

ထို့ကြောင့် ပညာသည်သာ (ဝါ) သေခြင်းကို ရင်ဆိုင် ရဲသော သေနည်းပညာသည်သာ ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့ထက် မြတ်၏။

သစ်သီးကြီးငယ်တို့သည် ကြွေကျရကုန်သကဲ့သို့ လူကြီး၊ လူငယ်၊ လူလတ် အရွယ်သုံးပါးလုံး သေကြရကုန်၏။

“အရွယ် သုံးရွယ် မရွေးချယ်၊ သေမင်း ခေါ်တတ် တယ်၊ သေမင်းခေါ်လျှင် လိုက်ဖို့ပြင် ကြိုတင်ထုပ်ထားကွယ်”

ဆိုသည့်အတိုင်း သေနည်းသင်တန်းကို တက်ရောက် ဖို့ မည်သူမဆို လိုအပ်နေပါတယ်။

သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့နေလို့ ပြီးသွားတာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ ရှောင်ပုန်းနေလို့လည်း မရတဲ့အတူတူ ရဲရဲရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။

သေခြင်းကို အမှန်အတိုင်း အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်နေဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလို သေခြင်းကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် နှလုံးသွင်းနေခြင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “သေရဲဖို့” “သတ္တိ” မွေးနေတာလို့ မှတ်ပါ။

ဒါကြောင့် သေခြင်းတရားကို အမှန်အတိုင်း ရဲရဲကြည့် ပေးပါလို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက “မရဏာနုဿတိ” လို့ခေါ်တဲ့ သေခြင်းကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ဆင်ခြင်ခြင်း ပညာ(ဝါ)ဘာဝနာကို မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။

“ငါသည် သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်၊ ဧကန်မှချ သေရမည်” ဟု စိတ်၌ အဖန်ဖန် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ပေးပါ။

* သူသတ်ယောက်ျားသည် မိမိအနီး မားမားမတ်မတ် ရုပ်လျက် သတ်တော့မည်ကဲ့သို့ သေခြင်းကား နီးကပ် နေပါကလား။

* မှိုင့်သည် ထိပ်ဖျား၌ မြေမှုန့်ကို ရွက်ဆောင်၍ မြေကြီး ထဲမှ ပေါ်ထွက်လာဘိသကဲ့သို့ ထို့အတူ သူသူငါငါ သတ္တဝါတို့သည် သေခြင်းကို ရွက်ဆောင်၍ မွေးဖွား လာကြကုန်စွတကား။

* အရှေ့အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော နေမင်းကြီးသည် အနောက်ဘက်သို့ ရှေးရှုသွားနေသကဲ့သို့ သူသူ ငါငါ သတ္တဝါတို့လည်း မွေးဖွားလာသည်ကလို့ သေခြင်း

သို့ ရှေးရှုသွားနေကြပါတကား။
* ထွက်ပေါ်လာသော နေမင်းသည် အနောက်သို့ မဆုတ်ဘဲ ဝင်ခြင်းသို့ ရှေးရှုသွားနေသကဲ့သို့ သူသူ ငါငါ အားလုံး သတ္တဝါတွေဟာ မွေးသည်ကစ ပြန် ဆုတ်ခြင်းမရှိ သေခြင်းသို့ ရှေးရှုသွားနေကြရပါတကား။

* တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာသောရေသည် နောက်ပြန် ဆုတ်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန် ဖြင့် မြက်၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ခက် တို့ကို တိုက်စား ယူ ဆောင်သွားသကဲ့သို့ မွေးဖွားလာပြီးနောက် နောက် ပြန်ဆုတ်ခြင်း အလျင်းမရှိဘဲ လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲ နေသော အချိန်ကာလ ယန္တရားတို့က သူသူငါငါ သတ္တဝါတို့ကို သေခြင်းသို့ ယူဆောင်သွားပါတကား။

* တလိပ်လိပ်တက်လာတဲ့ မိုးသား တိမ်လိပ်တွေဟာ ပျက်စီး ပျောက်ပျက်ခြင်းသို့ ရှေးရှုနေသကဲ့သို့ သူသူ ငါငါ သတ္တဝါတို့သည် ပဋိသန္ဓေနေသည်ကစ သေ ခြင်းသို့ ရှေးရှုနေကြပါတကား။

* တန်ခူး၊ ကဆုန် နေဟုန်ပြင်းတဲ့ နွေကာလမှာ မြစ် ငယ်၊ ချောင်းငယ်၊ အိုင်ငယ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ရေဧတူ ခန်းခြောက်လာသလို ငါ့မှာလည်း သေခြင်း ဟာ နီးကပ်လာပါတကား။

* နံနက်စောစော (သရက်ပင်) သစ်ပင်အောက်တွင် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ ကြွေကျနေသလို ငါဟာ မုချ သေရမှာပါတကား။

* အိုးထိန်းသည် ပြုလုပ်အပ်သော ကြီးကြီးငယ်ငယ် အရွယ်အစားစား၊ အစိမ်းအကျက် မြေအိုး မြေခွက် တို့သည် ပျက်စီးခြင်း၊ ကွဲခြင်းသာ အဆုံးရှိသလို ငါ့ အဖို့ သေခြင်းသာ အဆုံးရှိပါတကား။

* နေ့ခြည်ကြောက်တဲ့ နှင်းပေါက်တွေဟာ နေထွက်တာ နဲ့တစ်ပြိုင်နက် ပျောက်ပျက်ရသလို ငါလည်း မုချ သေရမှာပါတကားဟုလည်း သေခြင်းကို အမြဲမပြတ် နှလုံးသွင်းနေရပါတယ်။

၁။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ခြွေရံသင်းပင်းနှင့်တကွ ဆင်မြင်းငိုလ်ပါ အလုံးအရင်းကြီးကုန်သော မဟာသမ္မတ၊ မန္တလေး၊ စကြာမင်းတို့သော်မှလည်း သေခြင်းကို မလွန်ဆန်နိုင်၊ ငါ့မူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာရှိတော့အံ့နည်း။

၂။ ဇောတိက၊ ဇေယျ သူဌေးတို့သော်မှလည်း သေခြင်း ကို မလွန်ဆန်နိုင်။ ငါ့မူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

၃။ ခွန်အားကြီးကြကုန်သော လူစွမ်းကောင်းတို့သော်မှ လည်း သေခြင်းသို့ မလွန်ဆန်နိုင်။ ငါ့မူကား အဘယ် မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

၄။ တန်ခိုးကြီးသော တန်ခိုးအရာမှာ တေဒဂ်ရ အဂ္ဂသာဝက အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်ကြီးသော် မှလည်း (သားသမင်သည် ခြင်္သေ့၏ခံတွင်းသို့ ဝင်ရသကဲ့သို့) သေမင်း၏ ခံတွင်းဝသို့ ဝင်ရသေး၏။ ငါမူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

၅။ ပညာတေဒဂ်ရ ပညာကြီးမားသော အဂ္ဂသာဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာသော်မှလည်း သေမင်းနိုင်ငံသို့ လိုက်ရချေသေး၏။ ငါမူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

၆။ ကိလေသာရန်သူကို နှိမ်နင်းပြီး ပစ္စေတ ဗောဓိဉာဏ်သို့ ရောက်ပြီးသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သော်မှလည်း သေခြင်းမှ မလွတ်မြောက်နိုင်၊ ငါမူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

၇။ သယုတ္တထွတ်ထား၊ တူနှိုင်းမမြင်၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်သော်မှလည်း (အယဉ်ဖြိုးဖြိုး ရွာသွန်းသော မိုးကြီးကြောင့် ကြီးစွာသော မီးဖိုကြီး ငြိမ်းရသကဲ့သို့) ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရသေး၏။ ငါမူကား အဘယ်မှာ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်းဟု သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပုံကို အဖန်ဖန် ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းပါ။

“ဤကိုယ်ကာယသည် များစွာသော သေခြင်းတရားနှင့် ဆက်ဆံ၏” ဟု နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရမည်။ အဘယ်ကဲ့သို့ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ရသနည်း ဟူမူ . . .

- * ဤကိုယ်ကောင်သည် ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့၏ မွေးဖွားရာ သားဖွားခန်း မီးနေအိမ်လည်း ဟုတ်၏။
- * ဤကိုယ်ကောင်သည် ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့၏ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ၊ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ အိမ်သာ (ဝါ) ရေအိမ်လည်း ဟုတ်၏။
- * ဤကိုယ်ကောင်သည် ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့၏ နာဖျားရာ နားခိုရာ သူနာဇရပ် (ဝါ) ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းလည်း ဟုတ်၏။
- * ဤကိုယ်ကောင်သည် ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့၏ သေဆုံးရာ၊ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရာ သုသာန်လည်း ဟုတ်၏။
- * ဤကိုယ်ကောင်သည် ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ်တို့၏ သေဆုံးခြင်းကြောင့်လည်း သေဆုံးရ၏။
- * ဤကိုယ်ကောင်သည် ကိုယ်တွင်း၌ဖြစ်သော များစွာသော ရောဂါတို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်၏ ပြင်ပ၌ဖြစ်သော မြွေ၊ ကင်း စသော ဘေးအန္တရာယ်တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ ကာမဂုဏ်လိုက်စား၊ ကားတိုက်၊ ကားမှောက်၊ ဆိုင်ကယ်တိုက်မှောက်၊ ရေနစ် စသော အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့နှင့်လည်းကောင်း အမြဲဆက်ဆံနေ၏။ သေခြင်းအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံနေ၏။

ဥပမာ - လမ်းလေးခွ၌ စိုက်ထောင်ထားအပ်သော မှတ်တိုင်၌ အရပ်လေးမျက်နှာမှလာသော လေး၊ မြား၊ လှံ၊ ခက်ရင်းခွ၊ ကျောက်ခဲ စသည်တို့သည် ထိမှန်ကျ ရောက်သကဲ့သို့ ဤကိုယ်ကာယသည် သေခြင်း ဘေးအန္တရာယ်အမျိုးမျိုးတို့ ထိမှန်ကျရောက်ရာ ဖြစ်၏ဟု သေခြင်းနှင့် အမြဲဆက်ဆံနေပုံကို မပြတ်နှလုံးသွင်းအပ်၏။

* ဤကိုယ်ကာယသည် ထွက်သက်၊ ဝင်သက်နှင့် ဆက်စပ်နေ၏။ ဝင်သောလေ မထွက်သော်လည်းကောင်း၊ ထွက်သောလေ မဝင်သော်လည်းကောင်း သေဆုံးနိုင်၏။

* သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊ ဣရိယာပုတ်လေးပါး မညီမျှသော် သေဆုံးနိုင်၏။ အစာအာဟာရ မမျှတသော် သေဆုံးနိုင်၏။

ဤသို့ သေလွယ်ခြင်းအကြောင်းတို့ကို အဖန်ဖန်လဲလဲအောက်မေ့ဆင်ခြင်ရမည်။

* အသက်သည် ဤမျှသာ ရှည်သင့်သည်၊ ဤမှတစ်ပါး မရှည်သင့်ဟု သတ်မှတ်ပိုင်းခြားခြင်း မရှိ။

* သတ္တဝါတို့သည် အလလရည်ကြည် တည်ရာ၌လည်း သေနိုင်၏။

* အမြှုပ်ဖြစ်ရာ၊ သားတစ်ဖြစ်ရာ၊ အခဲဖြစ်ရာ၊ တစ်လရှိသောအခါ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ စသည်ရှိသောအခါ အမိဝမ်းတွင်း၌လည်း သေနိုင်၏။

* ကိုးလ၊ ဆယ်လ အမိဝမ်းမှ ကျွတ်သောအခါ၌လည်း သေနိုင်၏။

* တစ်နှစ်အတွင်း သေနိုင်၏။ နှစ်တစ်ရာအတွင်း မည်သည့် အသက်အရွယ်မဆို သေနိုင်၏။

* အသက်မည်မျှ ရှည်ကြာစွာ နေရမည်ကို သေချာကျနမသိနိုင်ပါတကား။

၁။ ဆောင်ပုဒ်
“ဤရွှေ ဤမျှ သက်ရှည်ရ မုချ မသိပါတကား”

ငါ၏ ဤကိုယ်ခန္ဓာသည် ၉၆ ပါးရောဂါတို့၏တည်ရာ၊ ရောဂါမျိုးစုံ သို့လျှောက်ထားရာနေရာ၊ ရောဂါတို့ ဖြစ်ပွားရာနေရာ၊ ရောဂါကောင်ကြီး၊ အနာကောင်ကြီး ဖြစ်သည့် အလျောက် မည်သည့်ရောဂါဖြင့် သေရမည်ကို မသိရသေးပါတကား။

၂။ ဆောင်ပုဒ်
“မည်သည့်ရောဂါ နှိပ်စက်ကာ သေမှာ မသိပါတကား”

ငါသည် ဘယ်အချိန်ကာလ သေရမည်ကို သေမင်းနှင့် ချိန်းချက်ထားခြင်း မရှိ၊ နံနက် နေ့ ည ဘယ်အချိန်ကာလ သေရမည်ကို စကန်မုချ မသိသေးပါတကား။

၃။ ဆောင်ပုဒ်

“နံနက် နေ့ ည ဘယ်ကာလ သေရ မသိဝါတကား”

ငါသည် သွားရင်း၊ လာရင်း၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန် စားဝတ် နေရေးအတွက် ရှာဖွေရင်း၊ မြို့ထဲ မြို့ပြင်း၊ ရွာထဲ ရွာပြင်း ကုန်း၊ ရေ၊ လေ ဘယ်လိုခရီးလမ်းမှာ သေရမည်။ ဘယ် ဆေးရုံ၊ ဘယ်ဆေးခန်းမှာ သေရမည်၊ ဘယ်သူ့သားသမီး မှာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရမည် မသိသေးပါတကား။

၄။ ဆောင်ပုဒ်

“မည်သည့်ဌာန သေမည်ပ မုချမသိဝါတကား”

ငါသည် သေပြီးသည့်နောက် ဘယ်သို့သော လားရာ ဘဝဂတိသို့ သွားရောက်ရမည်ကို မသိသေးပါတကား။

၅။ ဆောင်ပုဒ်

“သေပြီးနောက်မှ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရ မသိပါ တကား”

သို့သော် သေရမည်ဆိုကာ အသေချာသည်။ ငါသည် ကေန်စုချ သေရမည်ဟု အဖန်ဖန် အောက်မေ့ဆင်ခြင်ပါ လေ။

* “လူတို့၏ အသက်သည် အလွန်တိုတောင်း၏”

ငါသည် တစ်ရက်မျှ အသက်ရှင်ရသော် ကောင်း လေစွ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းခွင့် ရရာ၏။ မိမိအကျိုး၊ လောကအကျိုးကို ပြုခွင့်ရရာ၏။

ငါသည် ထမင်းတစ်နပ် စားချိန်မျှ အသက်ရှင်ရသော် ကောင်းလေစွ။

* ငါသည် ထမင်း လေးငါးလုတ်ခန့် စားချိန်မျှ အသက် ရှင်ရသော် ကောင်းလေစွ။ ငါသည် ထမင်းတစ်ခွက် စားချိန် မျှ အသက်ရှင်ရသော် ကောင်းလေစွ။ ငါသည် ထွက်သက်၊ ဝင်သက်၊ တစ်ရက်၊ တစ်ရက်မျှ အသက်ရှင်ရသော် ကောင်း လေစွ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို နှလုံးသွင်းခွင့် ရရာ၏။ မိမိအကျိုး၊ လောကကောင်းကျိုး ပြုခွင့်ရရာ၏ဟု အချိန် ကာလ အပိုင်းအခြားဖြင့်လည်း သေခြင်းကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့ ဆင်ခြင်ရာ၏။

* သတ္တဝါတို့၏ ပရမတ္ထအားဖြင့် အသက်ရှင်သော ခဏ သည် အလွန်တိုတောင်း၏။ စိတ်တစ်ခု၏ ဖြစ်တည်ပျက်ခြင်း မျှသာ အသက်ရှည်၏။ ဥပမာ - ရထားဘီးသည် လိမ့်သော် လည်းကောင်း၊ ဘီး၏ အစိတ်အပိုင်း အနည်းငယ်ဖြင့်သာ ဖြေဖြင့်ထိ၍ လိမ့်၏။ ရုပ်သော်လည်းကောင်း၊ ဘီး၏အစိတ် အပိုင်း အနည်းငယ်ဖြင့်သာ ဖြေဖြင့်ထိ၍ ရပ်၏။

ဤအတူ သတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှင်ခြင်းသည် တစ်ခု သော စိတ္တက္ခဏ ကာလမျှသာ ရှည်ကြာ၏။ ထိုစိတ်ချုပ် သော် သတ္တဝါသေဆုံး ချုပ်ပျောက်ရ၏။ ဤသို့ အတိတ်ဖြစ် သော စိတ္တက္ခဏ၌ အသက်ရှင်ဖူးပြီ။ အသက် ရှင်ဆဲမဟုတ်။ အသက်ရှင်လတ္တံ့ မဟုတ်။ အတိတ်က ဖြစ်ချုပ်ပြီးသော

စိတ်သည် အပြီးတိုင် ချုပ်ပျက်သွားလေပြီ။ ဘယ်သောအခါ မှ ပြန်ပေါ်လာမည် မဟုတ်တော့ပါ။

“တီးခတ်နေသော စောင်းသံသည် ရှေးဦးစွာ တီးခတ် ခင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော အသံသည် ဖြစ်ချုပ်သွားခဲ့ပြီ။ ထို အတိတ်က ဖြစ်ချုပ်ပြီးခဲ့သော စောင်းသံသည် ဘယ်သော အခါမှ ပြန်ပေါ်မလာတော့ပြီ”

အနာဂတ်ဖြစ်သော စိတ္တက္ခဏ၌ အသက်ရှင်ဖူးပြီ မဟုတ်။ အသက်ရှင်ဆဲလည်း မဟုတ်။ အသက်ရှင်လတ္တံ့။

ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော စိတ္တက္ခဏ၌ အသက်ရှင်ဖူးပြီ မဟုတ်။ အသက်ရှင်ဆဲ၊ အသက်ရှင်လတ္တံ့ မဟုတ်။

အမှန်စင်စစ် သူ့သူငါငါ အသက်ရှင်နေခြင်းဟာ ပစ္စုပ္ပန် စိတ္တက္ခဏဖြစ်သာ အသက်ရှင်နေတာပါ။

အတိတ်ဆိုတာလည်း ချုပ်ပျက်ကုန်ဆုံးသွားပြီ။ အနာ ဂတ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်မလာသေး၊ ရောက်မလာသေးပါ။

ဒါကြောင့် သေချစ်ဆဲ ပစ္စုပ္ပန် စိတ္တက္ခဏနဲ့သာ အသက်ရှင်နေတာပါ။

ရထားဘီးသည် သွားသောအခါ၊ ရပ်သောအခါ ဘီး၏ အစိတ်အပိုင်း အနည်းငယ်ဖြင့်သာ သွားရ ရပ်ရသလို သူ့သူ ငါငါ သတ္တဝါတို့သည်လည်း စိတ္တက္ခဏ (ပစ္စုပ္ပန်စိတ္တက္ခဏ) ဖြင့်သာ အသက်ရှင်နေတာပါ။

ဒါကြောင့် အသက်ဆိုတာ တိုတိုလေးပါလို့ သေခြင်း တရားကို အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရပါမည်။

ဤသို့ သေခြင်းတရားကို အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်ဆင်ခြင် နေလေ့ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်အား အကျိုးထူးများ ရရှိနိုင်ပါသည်။

၁။ အလုံးစုံသော ဘဝ၊ ဂတိတို့၌ မဇ္ဈလျော်ခြင်း အမှတ် သညာကို ရ၏။

(ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း၊ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း သေရ မည်မှန်သောကြောင့် အလုံးစုံသော ဘဝ၊ ဂတိတို့၌ မဇ္ဈလျော်ခြင်း အမှတ်သညာကို ရ၏။)

၂။ အသက်၌ ကပ်ငြိတွယ်တာခြင်း တဏှာကို ပယ်စွန့် နိုင်၏။

(လက်ရှိခန္ဓာသည် သေမင်းထံ ပြန်အပ်ရမည့် အငှား ခန္ဓာမှန်သောကြောင့် အသက်၌ ကပ်ငြိတွယ်တာခြင်း တဏှာကို ပယ်စွန့်နိုင်၏။)

၃။ မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်ပြီး မကောင်းမှုကို မပြု။

(ခန္ဓာကိုယ်သည် ကိုယ်ပိုင် မဟုတ်။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံသည်သာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာအဖြစ် ကိုယ် နောက်မှ အရိပ်သဖွယ်လိုက်၍ အကျိုးပေးမည်ဖြစ်၍ ကုသိုလ်ကံက ကောင်းကျိုးပေးမည်။ အကုသိုလ်ကံက မကောင်းကျိုးပေးမည် ဧကန် မှန်သောကြောင့် မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်ပြီး မကောင်းမှုကို မပြုတော့ ပေ။)

၄ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်း မများ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌ ဝန်တိုခြင်းကင်း၏။ (ရှာဖွေထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်၊ ကံသာလျှင် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမှန်သောကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌ သိုမှီးသိမ်းဆည်းခြင်း မများ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌ ဝန်တိုခြင်းကင်း၏။

၅။ အနိစ္စသညာကို လေ့လာခြင်းသို့ ရောက်၏။ |သေခြင်းတရားကို အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်နေ၍ မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် မြင်တိုင်း မြင်တိုင်းသော သူတို့ကို မသာလောင်း အသေကောင်ကို ဖုတ်သွင်းထားသကဲ့သို့ (အသေကောင်ကို ဖုတ်အသက်သွင်းထားသကဲ့သို့) ရှုမြင်နေသောကြောင့် မမြဲခြင်း အနိစ္စသညာသည် ရှေးရှုထင်လာ၏။|

၆။ ထိုအနိစ္စသညာကို လေ့လာခြင်းကြောင့် ဒုက္ခသညာ၊ အနတ္တသညာတို့သည်လည်း ထင်လာ၏။ (အရှင်ကို အသေဟု ကြိုတင်မြင်ထားသောကြောင့် ဆင်းရဲကောင်၊ အနတ္တကောင်ဟု ထင်လာ၏။)

၇။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ၊ တွေဝေခြင်းမရှိဘဲ သေရ၏။

ဥပမာ - ဓား၊ လက်နက်မဆောင်ဘဲ တောလမ်းခရီးသွားသူသည် တောထဲ၌ ကျားဆိုး၊ မြွေဆိုးတို့နှင့် တွေ့သောအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပြီး သေရသလို တရားလက်နက် မကိုင်ဆောင်ဘဲ သေလမ်းခရီး၌ သေခြင်းတရားနှင့် တွေ့သောအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ပြီး သေရ၏။

ဓား၊ လက်နက် ကိုင်ဆောင်သွားသောသူသည် တောလမ်းခရီး၌ ကျားဆိုး၊ မြွေဆိုးတို့နှင့် တွေ့သောအခါ ဓားလက်နက်တို့ဖြင့် ခုခံကာကွယ်ပြီး လိုရာခရီး ဆက်သွားနိုင်သလို တရားလက်နက် ကိုင်ဆောင်သွားသောသူသည် သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိဘဲ ကောင်းရာသုဂတိသို့ သွားရောက်ရ၏။

၈။ အကယ်၍ ဤဘဝ၌ နိဗ္ဗာန်ကို မရသေးသည်ရှိသော် ခန္ဓာပျက်ကြွေ သေသည်မှနောက်၌ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ရ၏ဟူသော အကျိုးထူးကို ရရှိနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် “သေနည်းသင်တန်း” သေနည်းပညာကို အမြဲမပြတ် လေ့လာဆင်ခြင်ကြပါစို့လို့ တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသတည်း။

□ မုဒုံ-ဓမ္မဉာ အရင်ကောသလ္လ

အိမ်ထောင်မှုဘဝတွင် အမျိုးသမီးတို့၏ အခန်းကဏ္ဍနှင့်ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓကဏ္ဍဝါဒပေးရာတွင် အိမ်ထောင်စုတစ်ခု၏ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် သာယာပျော်ရွှင်ဘွယ်ဖြစ်မှုသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပခုံးပေါ်တွင် ကြီးမားစွာတည်ရှိနေသည်ဟု ဗုဒ္ဓက မှန်ကန်စွာနားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး အနေဖြင့် သာလွန်ကောင်းမွန်အောင် ကြိုးစားမှုရှိမရှိ ဆိုသည်နှင့်ဆိုင်သော နိစ္စမူဝတစ်မူထူးခြားသည့် ကောင်းသော အပြုအမူများကို ဗုဒ္ဓ၏ ဩဝါဒနှင့် ကိုးကားကြည့်သောအခါ ဗုဒ္ဓ၏ ဩဝါဒသည် လက်တွေ့ကျပြီး အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကွဲပြားခြားနားသော အဖြစ်အပျက်များအပေါ် ဗုဒ္ဓက အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား အောက်ပါအတိုင်း ဩဝါဒများ ပေးခဲ့ဖူးသည်။

(၁) သူမ၏ ခင်ပွန်းအား ဆန့်ကျင်သည့် မကောင်းသော အတွေးအခေါ်များကို လက်မခံသင့်ပါ။

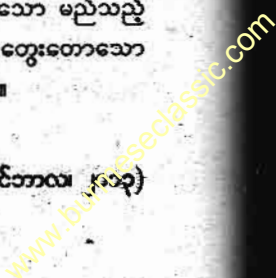
(၂) သူတစ်ပါးအပေါ်ကို တိုက်ခိုင်းမစားခြင်း၊ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိခြင်း၊ မိမိသဘောအလျောက် ထင်ရာခိုင်းခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်သင့်ပါ။

(၃) ငွေဖြုန်းတီးသူ မဖြစ်သင့်ပါ။ သို့ရာတွင် စီးပွားရေးအရသုံးစွဲပြီး နည်းလမ်းစည်းကမ်းဘောင်အတွင်းမှာနေထိုင်သင့်သည်။

(၄) ခွဲကြီးစွာဖြင့် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပြီး သူမ၏ ခင်ပွန်းပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် ခက်ခဲစွာ ရှာဖွေထားသော ငွေကြေးများကို စုဆောင်းသင့်သည်။

(၅) အမြဲတမ်းကောင်းမွန်ပြီး စိတ်နှင့်ခန္ဓာ သန့်ရှင်းသင့်သည်။

(၆) သစ္စာတရား လက်ကိုင်ထားကာ အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျသော မည်သည့် အပြုအမူမျိုးကိုမဆို တွေးတောသော စိတ်မျိုး မထားသင့်ပါ။

ဒါမျိုးသမီးများနှင့်
ယာသက်သောဗုဒ္ဓ၏ဩဝါဒများ

ဝိဒ္ဓါဗြူဟိ (တောဝိဇ္ဇာ)

- ၁) အမူအရာယဉ်ကျေးပြီး အပြော
သိမ်မွေ့သင့်သည်။
- ၂) ကြင်နာသနားပြီး ဇွဲလုံ့လ ထက်
သန်တာ အလုပ် ကြိုးစားသောစိတ်
ဖြင့်သည်။
- ၃) သူမ၏ ခင်ပွန်းအပေါ် ကြင်
စောအထွေးအခေါ်ရှိသင့်ပြီး သူမ
၏ သဘောထားသည် သူမရင်၌ ဖြစ်
သောအား မိခင်စိတ်ဖြင့် စောင့်
ရှောက်သလို ဖြစ်သင့်သည်။
- ၄) အလွန်အကျွံ ဘဝင် မမြင့်ဘဲ
အေးမူ ရှိသင့်သည်။

(၁၁) အရေးကိစ္စများ ပေါ်လာတိုင်း
ဇနီးမယား တစ်ဦးအနေနှင့် သာမက
သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၊ အကြံပေးတစ်ဦး
ကဲ့သို့ သူမ၏ ခင်ပွန်းအား အေးချမ်း
တည်ငြိမ် နားလည်မှုမျိုးဖြင့် ဆောင်
ရွက်သင့်သည်။

ဗုဒ္ဓသက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ် အခြား
သော ဘာသာရေး အကြီးအကဲများက
ခင်ပွန်းများအပေါ် ဇနီးတစ်ယောက်၏
တာဝန်နှင့် သစ္စာရှိမှုများကိုလည်း ပြော
ကြားခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် အလေးအနက်
ပြောကြားသည်မှာ သူမ၏ ခင်ပွန်း
အတွက် သားသမီးများထွန်းကားရေး၊
ဇနီးဖြစ်သူ၏ တာဝန်၊ သစ္စာရှိမှုနှင့်
သက်ဆိုင်သော ဆောင်ရွက်ချက်နှင့်
အလွန်အမင်းသာယာချမ်းမြေ့မှုအတွက်
ဖိုမဆက်ဆံရေးနှင့်ဆိုင်သော ပျော်ရွှင်
စရာများပင် ဖြစ်သည်။ ဤအမြင်များ
ကို ကွန်ဖြူရှုပ်ဝါဒက ပေးအပ်ခဲ့သည်။
သို့ရာတွင် သူမ၏ ခင်ပွန်းအပေါ်ထား
ရှိရမည့် ဇနီးတစ်ဦး၏ တာဝန်ဝတ္တရား
များကို ကွန်ဖြူရှုပ်ဝါဒနှင့် ဆိုင်သော
စည်းကမ်းများတွင် ချမှတ်ထားသော်
လည်း ဇနီးနှင့်ပတ်သက်၍ ခင်ပွန်း၏
တာဝန်ဝတ္တရားများ၊ သစ္စာရှိမှုများကို
အလေးအနက်ထားခြင်းမရှိပေ။

ဗုဒ္ဓ၏ဩဝါဒမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
အပေါ် ဤကဲ့သို့ ဘက်လိုက်ခြင်းမျိုး
မရှိပေ။ ဗုဒ္ဓက ဇနီးအပေါ် ခင်ပွန်း၏

တာဝန် ဝတ္တရားများကို ရှင်းလင်းစွာ
ဩဝါဒပေးခဲ့သည်။ အကျင့်ဖောက်ပြန်မှု
ကို အလိုမရှိခဲ့ပေ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူသည် သစ္စာရှိရ
မည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရမည်။ အထင်
အမြင် သေးခြင်း မရှိရပေ။ ၎င်းသည်
ဇနီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပေးအပ်ထားသော
ခင်ပွန်း၏ တာဝန်ပင်ဖြစ်သည်။ မကြာ
မကြာ ဇနီးအား လှပအောင် ဆင်မြန်းရ
သည်။ အခြားသော အသုံးဝင်သည့် ဗုဒ္ဓ
၏ ဩဝါဒမှာ မတူညီသော အခြေ
အနေများ၊ တူညီသော အခွင့်အလမ်း
များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသမီးများ
အား သိရှိစေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

**အလှအပကို သာယာနေသော
အမျိုးသမီးသို့ ဗုဒ္ဓ၏ တရားဩဇာ**

အလှအပ သာယာနေခြင်းသည်
အချည်းအနီး အကျိုးမဖြစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓ
က မတည်မြဲသော သဘောကို ဟော
ကြားခဲ့သည်။ ခေမာ အမည်ရှိသော
အမျိုးသမီးသည် ဝိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏
လှပသော မိဖုရားတစ်ပါး ဖြစ်သည်။
ဗုဒ္ဓက အပြင်ပန်းအလှသည် အပါယ်
သာဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားမှုကို သူမ
သိရှိခဲ့ရသည့် အတွက်ကြောင့် ဗုဒ္ဓကို
ဖူးတွေ့ရန်မှာ အစပထမတွင် စိတ်ပါ
လက်ပါ မရှိခဲ့ပေ။

တစ်နေ့တွင် ဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်းကို ကြည့်ရှုရန် မမျှော်လင့်ဘဲ
ရွှေငင်တံခင် အလည်အပတ် သွား
ရောက်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်း ဗုဒ္ဓ
တရားဟောသည့် နေရာက ဆွဲဆောင်
ဖမ်းစားထားခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓက သူ၏ဉာဏ်
တော်ဖြင့် သူမ၏အတွေးအခေါ်များကို
သိရှိခဲ့ပြီး သူမ၏ရှေ့တွင် မိန်းကလေး
ငယ်တစ်ဦးကို ဖန်ဆင်း ပြသခဲ့သည်။
ခေမာမိဖုရားက သူမ၏ အလှအပကို
ချီးကျူးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓက ငယ်ရွယ်သော
မိန်းကလေးဘဝမှ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်
သို့ ထိုမှတစ်ဆင့် သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝ
သို့ ဖန်တီးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မြေ
ပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး သွားများကျိုး

ကုန်ကြသည်။ ဆံပင်များဖြူဖွေးသွားပြီး
ပါးရေများတွန့်လာကြသည်။ ဤပြောင်း
လဲခြင်းတရားက ဘဝ၏ တစ်ခဏတာ
ဖြစ်သော သဘာဝနှင့် ပြင်ပအလှအပ
များသည် အစိုးမရကြောင်း ခေမာ
မိဖုရားကို သဘောပေါက်စေခဲ့သည်။

သူမက လူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ထို
ကဲ့သို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကို သိရှိခဲ့သည်။
ထိုသို့ သိရှိမှုနှင့်အတူ သူမ သဘော
ပေါက် နားလည်ခဲ့သည်။ အကျိုးသက်
ရောက်မှု အနေဖြင့် ဘုရင်၏ သဘော
တူညီချက်ကို ရယူပြီး သူမသည် ဘိက္ခုနီ
သာသနာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား
ခဲ့သည်။

**ဗုဒ္ဓဆွေးနွေးသောကဏ္ဍရောက်နေသော
အမျိုးသမီးများအတွက်
ဗုဒ္ဓ၏ဩဝါဒများ**

အလွန်အကျွံ စိတ်သောက
ရောက်ရပြီး ပရိဒေဝမီးတောက်လောက်
ခြင်း ခံနေရသော မိန်းမများအတွက်
သစ္စာလေးပါးတွင် ထင်ရှားစွာပြသထား
အနေဖြင့် သေခြင်းတရားအား ရှောင်
လွှဲမရခြင်းကို ဗုဒ္ဓက မိန့်ကြားခဲ့သည်။
ဤအခြေအနေကို ထင်ရှားစွာသိစေရန်
အမျိုးမျိုးသော ဥပမာအကြောင်းအရာ
များကိုဗုဒ္ဓကကိုးကားဩဝါဒပေးခဲ့သည်။
သူမ၏ အချစ်ဆုံး မြေးမလေး
ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှုအတွက် ပရိဒေဝမီးလွန်စွာ
တောက်လောင်နေသော ဝိသာခါ ဟု
အမည်ရသော အဘွားဖြစ်သူအား ဗုဒ္ဓ
ကအောက်ပါအတိုင်းဩဝါဒပြုခဲ့ပါသည်။

ပရိဒေဝမီး တိုးပွားများပြားလာ
သော အကျိုးသက်ရောက်မှု၊ ကြောက်
ရွံ့မှုတွေ တိုးပွားများပြားလာသော
အကျိုးသက်ရောက်မှု အဲဒီအကျိုးသက်
ရောက်မှုတွေကနေ လုံးလုံးလျားလျား
လွတ်မြောက်စေဖို့ လူတစ်ဦးအတွက်
ပရိဒေဝမီးဆိုတာ မရှိရဘူး။ ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်မှု နည်းနိုင်သမျှ နည်းပါးရမယ်။

အခြားသော အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုမှာ တစ်ဦးတည်းသော နို့စို့အရွယ်
သားငယ် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရသော အမျိုး

သမီး တစ်ဦးသည် သူမ၏သား အသက်
ပြန်ရှင်လာရေးအတွက် ဗုဒ္ဓထံပါးရောက်
လာသောအခါ ဗုဒ္ဓက လူမသေသော
နေအိမ်မှ မုန့်ညှင်းစေ့အချို့ကို
ဆောင်လာရန် မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ထိုအမျိုးသမီးသည် မုန့်ညှင်း
ကို ရှာဖွေခဲ့သည်။ သို့သော် မသေ
သော မိသားစုကို ရှာမတွေ့နိုင်
ဤအချိန်မှစ၍ သေခြင်းတရားသည်
သူမကလေး တစ်ဦးတည်းနှင့် သက်ဆိုင်
ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သက်ရှိလူအားလုံးနှု
သက်ဆိုင်နေကြောင်း သဘောပေါက်
လာခဲ့ပေသည်။

ပဋာစာရီသည် အခြား လွှမ်း
ဆွေးဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်
တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သားနှစ်ဦး၊ ခင်ပွန်း
မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုတို့ကို အလွန်
လွမ်းဆွေးဖွယ်ကောင်းသော အခါ
အနေတွင် ဟိုဟိုဒီဒီ ပြေးလွှားနေ
သည်။ ပရိဒေဝ သောကမီးနှင့်အတူ
ရှူးသွပ်ပြီး လမ်းများပေါ်တွင် ဟိုဟိုဒီ
ပြေးလွှားနေခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓနှင့် တွေ့ဆုံ
နောက် သူမကို အောက်ပါအတိုင်း
နှစ်သိမ့် ဩဝါဒ ပေးခဲ့သည်။

တစ်ဦး တစ်ယောက်၏
ကွယ်မှုအတွက် သားများဟူသည် မရှိ
သေခြင်းက လွမ်းမီးသွားသော လူ၏
ယောက်အတွက် ဆွေမျိုးဉာဏ်ဟု
မရှိ။ ဆွေမျိုးကြားထဲတွင် ကာကွယ်
ဟူသည် မရှိ၊ မတွေ့။ ဤအချက်
သဘောပေါက်ပါက နိဗ္ဗာန်ကိုဦးဆောင်
သောလမ်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသို့
ကောင်းမြတ်သည့် လူတစ်ယောက်
အဖြစ် ခံယူလိုက်ပါကုန်။

ဗုဒ္ဓ၏ နှစ်သိမ့်စကားကို ကြား
ရပြီးနောက် ဘဝ၏ သဘောသဘာဝ
ကို နားလည်သိရှိပြီး ကောင်းမွန်သန့်
သည့်အဆင့်သို့ ပထမရောက်ရှိခဲ့
ဘိက္ခုနီသာသနာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်
သွားခဲ့သည်။

□ အောင်မြင်ဦး (ပဟာမိန္ဒ)

Ref: The Buddhist Way By Dr. K. S. Dhammananda

မှော်ဘီ ရေပြာရွာ အောင်ဇမ္ဗူတောရမု ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ

ထက္ကသိုလ်ထင်ထန်ကျော်

မြကန်သာ
တောင်ကျချောင်းတေး
ရေဝင်ပြေးလှည့်
ရေအေးကြည်စွာ
ကန်ပိုင်မာလျက်
ကြာပေါင်းထုံထုံ
ငှက်မျိုးစုံသည်
ဘုံဝတီသာ နန္ဒာပေလော
တူစွ ဟုတ္တာ။

မှော်ဘီ စမ်းချောင်းပေါက်မှတ်တိုင်မှ ဆင်း၍
ဘုရားများသွားရောက်ရမည့် အဝင်လမ်းပေ။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မှော်ဘီ
မြို့နယ် ရေပြာကျေးရွာမှာ ပဓာန နာ
မတဆရာတော် သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ
ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသအရှင်မြတ် တည်ထောင်
ပေးတီးထားတဲ့ “အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မ
နိဗ္ဗာန်ကျောင်းတိုက်ကြီး” အတွင်း ဝင်
ရောက်သွားမိတဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ

ပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတဝံသမှ ဘုရားဒကာ မစ္စတာ ကာတာစုယူကီကုမာနိအား
ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်း ပေးအပ်ချီးမြှင့်စဉ်

ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် (၃၀၁)ဆူအား လှူဒါန်းသော
ဘုရားဒကာကြီး ကာတာစုယူကီကုမာနိ

ပဲ အမည်မသိ ရှေးစာဆိုတစ်ဦးရဲ့ အ
ကဗျာလေးဟာ ရုတ်ခနဲ လင်းလက်
ခဲ့တယ်။

ကဗျာလေးရဲ့ နာမည်က
ကန်သာ” တဲ့။

ကျန်စစ်သားမင်း လက်ထက်
တော် ပုဂံခေတ်မှာ နာမည်ကျော်ကြား
ထင်ရှားခဲ့တဲ့ တူးရွင်းတောင်ခြေ
တစ်ဖက်ဆည်ကန်ရဲ့ သဘာဝအထွေ
လင်္ကာသီးကုံးထားတာပါ။ ကဗျာလေး
အရေးအဖွဲ့က ကျစ်လျစ်ရိုးရှင်းလှ
“မြကန်သာ” ရဲ့အလှဟာ စိတ်မျက်
မှာ ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ သာယာပြည်
ပါတော့တယ်။

ဒီကဗျာကို ကျောင်းစာသင်
ထဲမှာ သင်ကြားခဲ့ရတုန်းက နှစ်သက်
ကြည့်နူးစိတ်တွေဟာ ပုဂံကိုပြေးသွား
မြကန်အလှကို ငေးမောချင်တဲ့အ
ထကြွလှုပ်ရှားခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြန်မာ
ဆရာမကလည်း စကားကြွယ်ကြွယ်
အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ဆိုတော့
ကလေးလိုသာ တောင်ပံပါရင် ထ
သွားမိမလားပဲ။

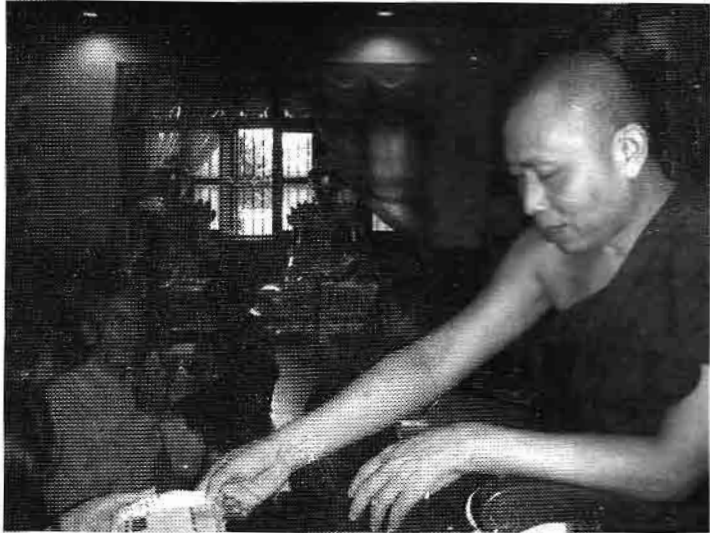
[နောင်အခါ မျက်စိလည် လှ
မှားပြီး စာရေးဆရာဘဝ ရောက်လာ
တစ်နေ့မှာ ပုဂံကို ရောက်သွား
ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ မြကန်မြို့ရပ်
အပြေးအလွှားပါပဲ။ ရောက်သွားတဲ့အ
“အို... မြကန်ရယ်” လို့ ဆိုညည်း
အထိ ရင်ထဲမှာမချီအောင် ခံစား
တယ်။ အဲဒီတုန်းက မြကန်ဟာ သေ
ရှာနိုင်တော့ပါဘူး။ ကြာမျိုးလည်းမ
ငှက်မျိုးလည်းမစုံနဲ့ အတော်စိတ်
စရာပါပဲ။ အခုတော့ အခြေအနေ
ပြောင်းလဲနေတယ်လို့ သိရတယ်။]

အခု မှော်ဘီမြို့နယ် ရေကြ
ကျေးရွာ အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မရိပ်သာ
ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း ရောက်သွား
တဲ့အခါ ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝတုန်း
က စိတ်မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်မိ
“မြကန်သာ” ရဲ့အလှကို သွားသတိ
တာပါ။

အမည်နာမ တင်ကျန်ခွင့်မရခဲ့
ဆာတဲ့ ပုဂံခေတ်စာဆိုရှင်ဟာ မြကန်သာ
နဲ့အလှကို သိမ်းကျုံးခြံငုံပြီး နိဂုံးချုပ်
သုံးကံတာက “ဘုံဝတီသာ နန္ဒာပေလော
ဘုဝ္ဗ ဟုတ္တာ” တဲ့။ ပုဂံရွှေပြည်မှာ တည်
ဆောက် တူးဖော်ထားတဲ့ မြကန်သာရဲ့
အလှဟာ တာဝတီသာနတ်ပြည်က
နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကြီးနဲ့ တူပါသတဲ့။ အဲဒီ
သို့တူတဲ့အကြောင်းကို “ဟုတ္တာ” ဆိုတဲ့
ပုဂံခေတ်သုံးစကားလုံးနဲ့ အခိုင်အမာ
ထောက်ခံလိုက်ပါသေးတယ်။ ဟုတ္တာရဲ့
အဓိပ္ပာယ်က မျက်မှောက်ခေတ်သုံး
ကားလုံးနဲ့ပြောရရင် “အမှန်အကန်
ဟုတ်ပါတယ်” လို့ပြောတာပါ။

တာဝတီသာနတ်ပြည်က နန္ဒဝန်
ဥယျာဉ်အလှကို မြင်သာအောင် ဋီကာ
ခွဲရရင် ဆုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အင်
မတန် နှစ်သက်ကြည်နူးဖို့ကောင်းတဲ့
ဥယျာဉ်ကြီးလို့သာ မြင်ယောင်ကြည့်
လိုက်ပါတော့။ အဲ... တကယ်လက်
တွေ့ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ မှော်
ဘီမြို့နယ် ရေပြာရွာက အောင်ဇေမ္မူ
ဘောရ ဓမ္မရိပ်သာဆီကိုသာ ကြွလှမ်း
ဘော်မှလိုက်ကြပါတော့လို့ပြောပါရစေ။
တကယ်ပြောတာပါ။ ပုဂံခေတ် စကား
လုံးလေးနဲ့ ပြောရရင်တော့ “ဟုတ္တဟုတ္တာ”
နဲ့ပါ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် မှော်ဘီမြို့နယ်
ရေပြာရွာက အောင်ဇေမ္မူဘောရ ဓမ္မရိပ်
သာဆီ သွားမယ်၊ သွားမယ်နဲ့ ဟန်ပြင်
နေလိုက်တာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်
ကျော်လောက်ကတည်းကပါ။ အချိန်
မတန်သေးလို့ထင်ပါရဲ့။ မရောက်နိုင်ခဲ့
ပါဘူး။ အခုတော့ ဉာဏ်ပွင့်(စက်မှု)က
ထပ်မံတိုက်တွန်း နှိုးဆော်လာတာမို့
ကိုမောင်မောင်မြတ်နဲ့ နှစ်ယောက်သား
နီးထဲလေထဲ အားခဲရောက်လာကြတာ
ပါ။ တစ်မနက်ခင်းလုံး ရာသီဥတုက
ကြည်ကြည်စင်စင်နဲ့မို့ ကိုယ့်ဘက်ပါပြီလို့
ထွက်ထားတာ။ ကိုမောင်မောင်မြတ်ရဲ့
မိဘများအိမ်မှာ ကင်မရာဝင်ယူပြီး ပြန်
အသွက်မှာတော့ နယ်ရှစ်ခွင် မင်းလွင်

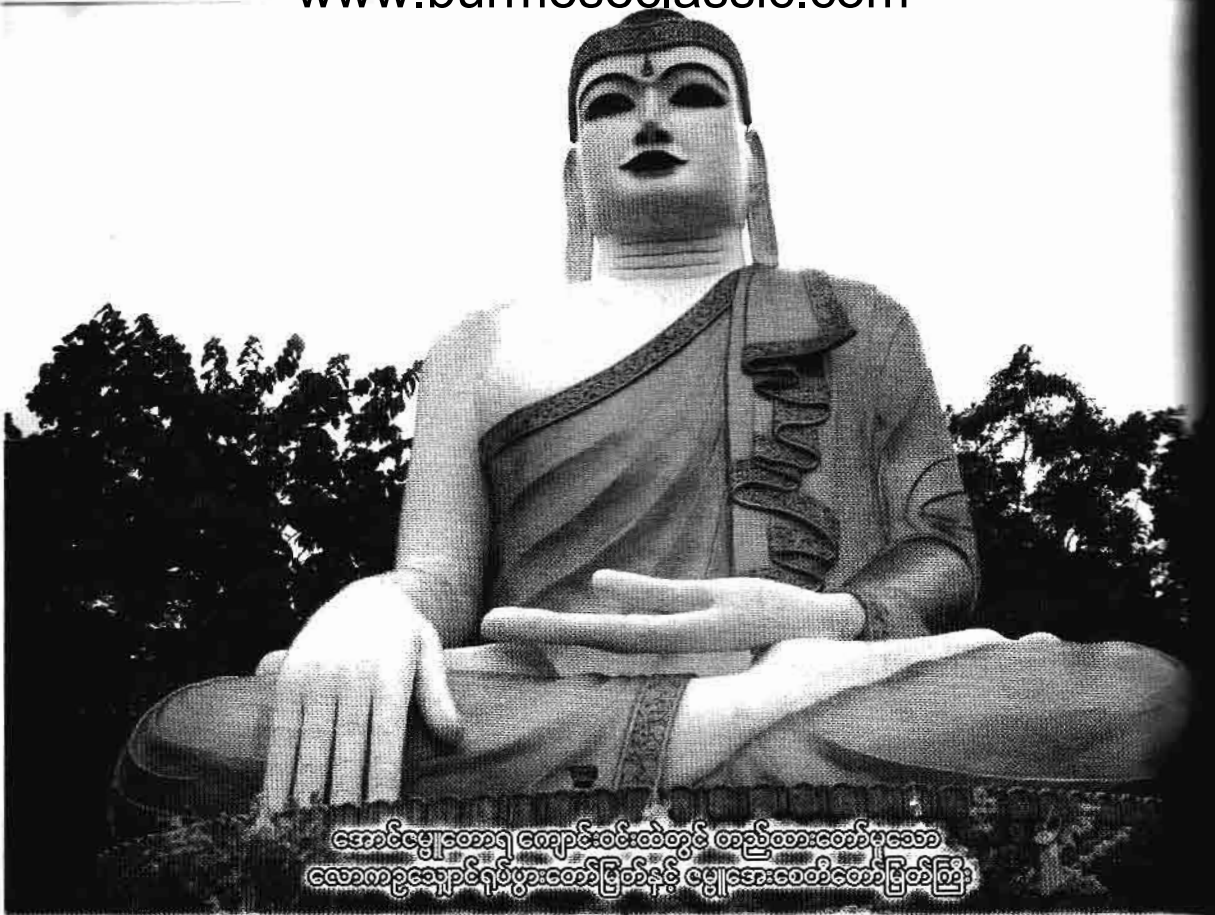

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသမှ ပရိတ်ချည်များ ချိုးဖြင့်နေစဉ်

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသအား ဘုရားဖူးလာ ပရိသတ်များမှ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအရာတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းနေစဉ်

www.burmeseclassic.com

အောင်မြေ့အောင်မြေ့ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တည်ထားတော်မူသော
လောကဉာဏ်ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်နှင့် မြေ့အေးစေတီတော် ဖြစ်ကြီး

ဝန်းကျင် မိုးသက်လေနှင်လိုက်တာ မှော်ဘီရောက်တဲ့အထိပါပဲ။ မှော်ဘီ "စမ်းချောင်းပေါက်" မှတ်တိုင်မှာဆင်းပြီး ကယ်ရီဆိုင်ကယ်လေးပေါ် ရောက်တဲ့ အထိ မိုးပုလဲပန်းတွေက သွန်းဖျန်းစွေ ရွာတုန်းပါပဲ။

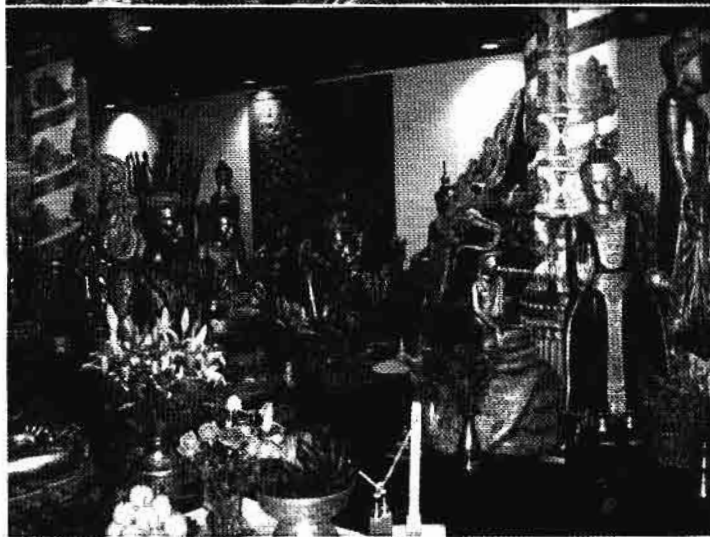
ကယ်ရီဆိုင်ကယ်လေးဟာ ကား နှစ်စီးရှောင်သာရုံ ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ် မှာ ခပ်မှန်မှန်လေး ပြေးလွှားနေပါတယ်။ မိုးခက်လေးတွေက မျက်နှာကိုထိတွေ့ နှုတ်ဆက်နေကြတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝရှုခင်းက တောနဲ့ တောင်စွယ်။ သန့်ရှင်းလတ် ဆတ်တဲ့ မိုးသက်လေက နှလုံးသားထဲ အထိ အေးစိမ့်သွားတယ်။

အဲဒီလို ခံစားမှုတွေနဲ့ ကယ်ရီ ဆိုင်ကယ်စီးရင်း ဒီလိုနေရာမှာ တည် ထားမယ့် တောရ ဓမ္မရိပ်သာတစ်ခုရဲ့ အနေအထိုင် အခင်းအကျင်းကို စဉ်းစား နေမိတယ်။

ကယ်ရီ ဆိုင်ကယ်လေးဟာ အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မရိပ်သာရဲ့ဥပစာ အတွင်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတယ် ဆိုရင်ပဲ စောစောက စဉ်းစားထားတဲ့ တောရဓမ္မရိပ်သာတစ်ခုရဲ့အခင်းအကျင်း တွေနဲ့ မတူကွဲပြား တစ်မူထူးခြားနေ တာကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ကားနဲ့ တစ်ဖုံ ဆိုင်ကယ်နဲ့တစ်မျိုး ဘုရားဖူး ကြရောက်လာကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးက လည်း "တို့ရွာက ဘုရားပွဲထက် ကိုး ဆယ်ဆ" သာလိမ့်မယ်။

ကယ်ရီဆိုင်ကယ်လေးပေါ်က ဆင်းပြီး ကိုမောင်မောင်မြတ်နဲ့ နှစ် ယောက်သား ကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓ ချပ်ပွားတော် မြတ်များ ကိန်းဂပ်ဝံပယ် အပူဇော် ခံယူ နေတော်မူတဲ့ အောင်ဇမ္ဗူ တောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာတော့ ဓမ္မ ဗိမာန်တော်ကြီး အောက်ထပ်အပြည့် ပရိသတ်ကြီးကို ဆရာတော် သဒ္ဓမ္မ ဓောတိကဇေ ဘဒ္ဒန္တ ပဏ္ဍဝံသ အရှင်

ဘုရားဒကာကြီး မစ္စတာ ကာတာစုယူကီကူမာနိမု လှူဒါန်းထားသော ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဗုဒ္ဓချပ်ပွားတော်များ

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသအား စာရေးသူမှ မေးမြန်းလျှောက်ထားစဉ်

အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မရိပ်သာကျောင်းတိုက်ကြီးတွင် ကိန်းဝပ်တော်မူသော ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ

မြတ်က တရားရေးအေးတိုက်ကျွေးတော် မူနေတော်ကို ဖူးတွေ့ရပါတယ်။

(ဆရာတော်ရဲ့ တွဲအမည်တော် ကို တချို့ မြန်မာလို အသံထွက်ရမှာ အခက်အခဲမရှိရအောင် အသံထွက်ပြ ရရင် “ပန်တဝန်သ” ဖြစ်ပါတယ်။)

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသက ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာနဲ့ စပ်လျဉ်းတဲ့ တရားဒေသနာတော်ကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လေးပဲ ဟောပြောနေတာပါ။ ဆရာတော် ရဲ့ အသံတော်ဟာ ပကတိကြည်လင် အေးမြနေပါတယ်။ ဆရာတော်ရဲ့ သွန် သင်ဆုံးမ ဟောပြောနေတဲ့ တရားတော် ဟာ ရိုးရှင်းတာနဲ့အမျှ စိတ်ဝင်စားဖို့ လည်း ကောင်းတာမို့ ခန်းမအပြည့် ပရိသတ်ကြီးဟာ ဣန္ဒြေရရ တည်ငြိမ် လှပါတယ်။

လေးဆယ့် ငါးမိနစ်လောက် တရားဟော အမျှအတမ်းပေးဝေ သာဓု အနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မရိပ်သာရဲ့ အကျိုးတော်ဆောင်များက ကြွရောက် လာတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို ပရိတ်ကြိုလေး တွေ လက်ဆောင်ဝေပေးပါတယ်။ ပရိတ် ကြီးလေးတွေကလည်း တွေ့နေ မြင်နေ ကျ ပရိတ်ကြီး အပျိုးအစားတွေနဲ့မတူ ဘဲ တစ်မူထူးခြားတဲ့ အသွေးအရောင်စုံ ပရိတ်ကြီးလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

တချို့ ပရိသတ်တွေကလည်း အနားယူ အပန်းဖြေရင်း အပူဇော် အကန်တော့ခံယူနေတော်မူတဲ့ ဆရာ တော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသကို သွားရောက် ရှိခိုးဦးချရင်း သူတို့သိလိုတဲ့ အကြောင်း အရာတွေ မေးမြန်းလျှောက်ထားနေကြ ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုမောင်မောင် မြတ်နဲ့ နှစ်ယောက်သား ဆရာတော်ရဲ့ ရှေ့တော်မှောက် အရောက်သွားကြပြီး မှူးမြော်ကန်တော့ပါတယ်။ ပရိသတ် တွေကြားထဲကပဲ သိလိုတဲ့ အချက် အလက်တွေကို မေးမြန်းလျှောက်ထား ပြီး ဆရာဟော်ရဲ့ မေတ္တာကို ခံယူကြရ ပါတယ်။

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသကို ဖူးမြော်နေရင်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနဲ့ ဩဇာတော်မူပြီး သူတော်ကောင်းဓာတ် ဝမ်းသာအောင်းနေတဲ့ ဆရာတော်ဘုရား ငြီးတွေ့ကို ဖူးမြော်ရတုန်းက ခံစားရတဲ့ ခံစားချက်မျိုးဟာ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် နှလုံးခုန်နေတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိ ထားမိရပါတယ်။

တကယ်တော့ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသ အရှင်မြတ်ဟာ ကြီးမား မှားပြားလှတဲ့ သာသနာ့တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေကြောင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကဲခတ်လိုက်တာနဲ့ သိသာထင်ရှားလှပါတယ်။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထိုင် နှိကာကတော့ ကြီးမားလေးလံတဲ့တာဝန် တွေရား ဖိစီးခံနေရတဲ့ တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ ဟာ သူတို့မှတ်နားကိုက ဖိစီးမှုရောင်ပြန် တွေ ယှက်သန်းနေတတ်ကြပါတယ်။ အပေါ်စကားနဲ့ မော်လမြိုင်လေသံမျိုး ဆင်နွေးရိုးပြောရရင်တော့ “အားပါးပါး မုက်နားကြောက တင်းမတင်း” ဆိုတာ မို့ပေါ့။ အခုဖူးတွေ့နေရတဲ့ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသရဲ့ မျက်နှာတော်က ကေတိ ကြည်လင်အေးမြနေတော်မူပါ တယ်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ အသွင် အပြင်တော်ကိုလည်း အထင်းသား ဖူး မြော်နေရပါတယ်။

အဲဒီမှာ ကိုမောင်မောင်မြတ်က ဆရာတော်ရဲ့ ဘွဲ့အမည်တော်ကို သိလို ဆွေနဲ့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါ ဆရာတော်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ “နှုတ် ယမ်းပင်က ပြောလိုက်ရင် စာလုံးပေါင်း မှားနေဦးမယ်။ ဟောဒါလေးကို ယူသွား” ဟုဆိုပြီး ဆရာတော်ဘွဲ့အမည် ရေးထိုး ထားတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ပုံတော်ကို စွန့် ထောင်ပေးပါတယ်။

နောက်ထပ် ကိုမောင်မောင် မြတ်ကပဲ “ဆရာတော်ရဲ့ကျောင်းကို ဗုဒ္ဓ နှစ်ပွားတော်မြတ်တွေ ကြွရောက်တော် မူလာပြီး နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့ အိမ်မက်တွေမက်တော်မူပါသလဲဘုရား” ဟု မေးလျှောက်ပါတယ်။

ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်မြတ်များအား ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးတွေ့ရစဉ်

အောင်ဇမျှတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားဖူးပရိသတ်များ ဖူးမြော်ကြည်ညိုနေကြစဉ်

ဘိလူးနဂါးမင်းအချုပ် နဂါးရုံမြတ်စွာဘုရား

ရပ်တော်မူ မြတ်စွာဘုရား

ဒီအခါမှာလည်း ဆရာတော်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်နဲ့ပါပဲ။

“ထူးခြားတာကတော့ အိပ်မက် ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဒကာကြီးတို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား” လို့ မိန့်တော်မူပါတယ်။

ဒီလိုပါပဲ။ အခြား သိလိုရေးနဲ့ မေးလျှောက်သမျှ မေးခွန်းတွေကို ဆရာ တော်ဘဒ္ဒန္တ ပဏ္ဍဝံသက ပြုံးပြုံးပျော် ပျော် ကြည်ကြည်နူးနူး မြေကြားတော် မူသွားတဲ့အတွက် ကြားနာရတဲ့ပရိသတ် အပေါင်းလည်း ကျေနပ်နှစ်သက်ကြပါ တယ်။ ဆရာတော်နဲ့ အခုလို မေးမြန်း လျှောက်ထားနေတဲ့အချိန်မှာ ဝတ္ထုလှူ ဖွယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း လာသူတွေကလည်း တစ်ဦးချင်း၊ အဖွဲ့ လိုက်၊ မိသားစုလိုက် ဝင်လာမခဲ တသံ သဲပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့လည်း သိသင့်သိ ထိုက်တာလေးတွေ အတော်အတန် ပြည့်စုံတဲ့ အခါမှာတော့ ဆရာတော်

တန်ခိုးပြာဠိဟာ ပြနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

www.burmeseclassic.com

နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ကျော် သက်တမ်းရှိ မုန့်-မဟာမုန့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်နှင့် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလကောင်မြတ်စွာဘုရား

ဘုရားကို ဦးချကန်တော့ နှုတ်ဆက်ရင်း အခွင့်ပြုတော်မူပါမည့် အကြောင်း လျှောက်ထားရပါတယ်။

အဲဒီအခါ ဆရာတော်ဘုရားက "အေးအေး... ကောင်းပါပြီ ဒကာကြီး လို့ အေးအေးဆေးဆေး ဘုရားဖူးကြ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့လဲ ခွင့်ပြုပေးလိုက်တယ်။ ဇီဝိလင်လင် သေသေချာချာ ပူဇော်ကြ၊ သံချင်တာရိုရင်လဲ အဲဒီမှာရိုတဲ့ သံယာ တော် အရှင်မြတ်တွေကို မေးလျှောက် ကြပေါ့။ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ" လို့ အခွင့်ပေး မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

အခုလို ဆရာတော်အီက အခွင့် အမိန့်ရတဲ့အခါ ဓမ္မဗိမာန် အပေါ်ထပ် မှာ ကိန်းဝပ်စံပယ် အပူဇော်ခံယူနေ တော်မူတဲ့ ရှေးဟောင်းမြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်မြတ်များ ထံတော်ပါး အဖူးမြော် မသွားသေးခင် ဓမ္မဗိမာန်တော် အောက်

အောင်ဖျူတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်တွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်နေသော ရုပ်ပွားတော်များအနက် အလေးချိန် အများဆုံး ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်

ညောင်ရမ်းခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်၊
ကိုလိုနီခေတ် စတဲ့ ခေတ်အဆက်ဆက်
မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့
ကြတဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်စား ရုပ်ပွား
ဆင်းတုတော်များ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မြတ်ဗုဒ္ဓ
ရုပ်ပွားတော်အဆူပေါင်း ၃၀ နဲ့ ခေတ်
အလိုက် ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
၁၁ ဆူတို့ဟာ ပုံသဏ္ဍာန်တော်အရွယ်
အစား၊ မုဒြာတော်၊ ပလ္လင်တော်၊ အမွမ်း
အပြောက် အဖုံဖုံ အလီလီနဲ့ အံ့ချီးလို့
မကုန်နိုင်အောင် ကြည်ညိုမဝ ဖူးတွေ
ရပါတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူ
ချင်းစီမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ
နောက်ခံသမိုင်းကြောင်း အသီးသီးရှိနေ
မှာကိုလည်း မျှော်မှန်းတွေးဆ ကြည်ညို
မိရပါတယ်။

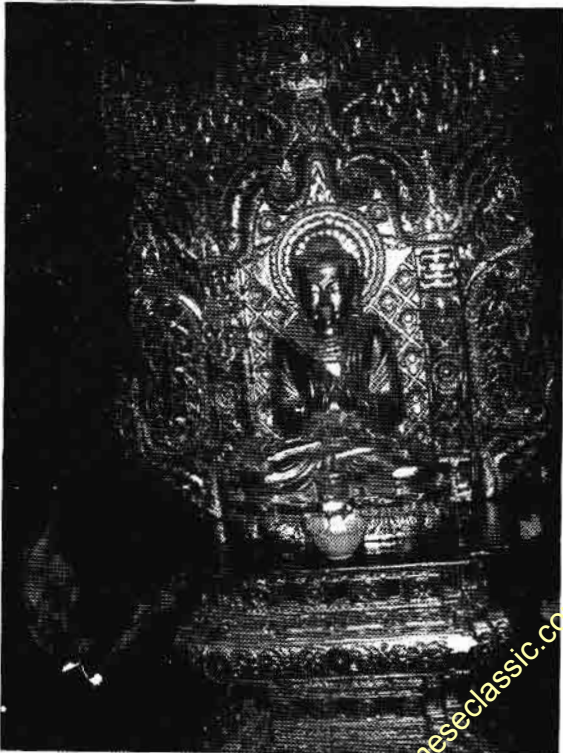
ဗိမာန်တော် အောက်ထပ်က
ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်တွေနဲ့ ခေတ်အလိုက် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်တွေကို ကြည်ညိုဖူးမြော်ပြီးတဲ့အခါ
ဗိမာန်တော်အပေါ်ထပ်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်တွေကို ဖူးမြော်ကြည်ညိုဖို့ အပေါ်

အဘယမုဒြာ ဝရဒမုဒြာ မြတ်စွာဘုရား

ထပ်မှာ ကိန်းဝပ်စံပယ်နေတော်မူတဲ့
မြတ်ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြော်ကြည်ညို
ကြပါတယ်။

အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မရိပ်သာ
ဗိမာန်တော်ကြီးဟာ အလျား ပေ ၂၀၀၊
အနံ ပေ ၆၀၊ အမြင့် ၂၅ ပေ၊ နှစ်ထပ်
တိုက် ဗိမာန်တော်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။
ဗိမာန်တော်ကြီးအောက်ထပ် ဝဇ္ဇကုဋီ
တိုက်မှာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် မြတ်ဗုဒ္ဓ
ရုပ်ပွားတော် အဆူပေါင်း ၃၀ နဲ့ ခေတ်
အလိုက် ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
၁၁ ဆူ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူပါတယ်။
ခေတ်အလိုက် ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်များ ဆိုတာက 'ပု၊ ပင်း၊ အင်း၊
တောင်၊ ညောင်၊ ကုန်းဘောင်၊ ကိုလိုနီ'
စာအဆို ရှိတာနဲ့အညီ ပုဂံခေတ်၊ ပင်းယ
ခေတ်၊ အင်းဝခေတ်၊ တောင်ငူခေတ်၊

**ရှေးဟောင်း
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်**

www.burmeseclassic.com

တပ်ကို တက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားဖူး
ပရိသတ် များပြားလာတာမို့ အကျိုးတော်
ဆောင်ရွက် အဆင်း တစ်လမ်း၊
အတက်တစ်လမ်း စည်းကမ်းတကျဖြစ်
အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးနေ
ကြပါတယ်။

အပေါ်ထပ်ကို ရောက်သွားတဲ့
အခါမှာတော့ "ရုတ်တရက် မှင်တက်မိ
သွားသည်" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နဖူး
ဆွေ၊ ငှေးထွေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါတော့
တယ်။ အရွယ်ရွယ် အစားအစား ပုံ
သဏ္ဍာန်တော် ထူးထွေဆန်းပြားလှတဲ့
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေဟာ လက်ညှိုး
ဆွဲမလွှဲစတမ်း ဝိမာန်တော်အပေါ်ထပ်
တစ်ခန်းလုံး အပြည့်ပါပဲ။

ပြောရမယ်ဆိုရင် အခုလို မြတ်
ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်မြတ်များ အဆူဆူ
အစားအစား အများအပြားကို တစု
တဝေး ဖူးမြော်ရလေ့ ရှိပါတယ်။ ဆိုပါ
တော့၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ နာမည်ကျော်
အင်းလေးကန်အတွင်းက "ငါးဖယ်
ချောင်း" ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။ ငါးဖယ်ချောင်း ဘုန်းတော်ကြီး

ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်

ဟောဝိပင်နှင့်
ဣန္ဒာဏာန်
မြတ်စွာဘုရား

ကျောင်းဟာ ကျွန်းတိုင်ပေါင်း ၆၅၄ တိုင်
နဲ့ ရေပေါ်မှာ တည်ဆောက်ထားတဲ့
သက်တမ်း နှစ် ၁၅၀ ကျော်ရှိ ရှေး
ဟောင်း ရှမ်းဗိသုကာလက်ရာ ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
ကျောင်းကြီးအတွင်းမှာ ရှမ်းပြည်နယ်
အတွင်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ကိုးကွယ်
ခဲ့ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေကို
တစုတဝေးတည်း ဖူးမြော်ရတာကလည်း
အံ့မခန်းဖြစ်ပါတယ်။ တခြားနေရာတွေ
လည်း ဒေတီတော်များများ ရှိပါသေး
တယ်။

အဲဒီလို ရှိပင် ရှိပေမယ့် အဲဒီ
အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မဝိမာန်တော်မှာ
ဖူးတွေ့လိုက်ရတဲ့ အနေအထားကတော့
မမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ တန်ခိုးသတ္တိတစ်ခု ဖြစ်

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင်

ဗုဒ္ဓရှင်ပွားတော်မြတ်များအား ဖူးတွေ့ရစဉ်

နှယ်နေရော့ ထင်ပါရဲ့၊ အသည်းထဲ နှလုံးထဲမှာ လှိုက်ခုန်သွားရလောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရှင်ပွားတော်တွေကို ဖူးတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာဝမ်းသာသလိုလို့၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို့ ခံစားရပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ စကားစပ်မိလို့ပြောပါရစေ။ အခုလို စကားစပ်တုန်း ပြောရတာကလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဘာအကြောင်းလဲတဲ့၊ ပြောရရင်တော့ တော်တော်ကြီးကျယ်သွားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကဲ ပြောပြမယ်နော်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဓိကဘာသာကြီး လေးခုရှိတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ (ဗုဒ္ဓသာသနာ)၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာ၊ အစ္စလာမ်ဘာသာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာ ဆိုပြီးတော့ လေးခု။ အခြားမထင်ရှားတဲ့ (ကိုးကွယ်သူဦးရေနည်းပါးတဲ့) ဘာသာရေး အဖွဲ့အစည်းတွေကိုလည်း စာရင်းကောက်လိုက်ရင် ရာဂဏန်းရှိတယ်လို့ သုတေသီပညာရှင်များက ဆိုပါတယ်။

အဲဒီလို ကမ္ဘာပတ်ပြီး ဘုရားရှာလိုက်ရင် ဘုရားတွေကများ၊ ကိုးကွယ်သူ ပရိသတ်ကလည်း အစားစားရှိနေတာ တွေ့ရမယ်။ အဲဒီ ကွဲပြားခြားနားမှု

တွေကို စာရင်းချုပ်ပြီး အနှစ်ထုတ်လိုက်ရင် ရုပ်တု ဆင်းတု ကိုးကွယ်သူနဲ့ ရုပ်တု ဆင်းတု မကိုးကွယ်သူလို့ အုပ်စု နှစ်စု ကွဲသွားတယ်။

ရုပ်တု ဆင်းတု ကိုးကွယ်သူတွေက ရုပ်တု ဆင်းတု ကိုးကွယ်တာ အကျိုးရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ပြီး ရုပ်တု ဆင်းတု မကိုးကွယ်တဲ့သူတွေကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ယုံကြည်ကြတယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ယုံကြည်သူတွေက . . .

“ဒီလို ရုပ်တု ဆင်းတုတွေ ထုရအောင် မင်ဗျားတို့က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူးလို့လား” စတဲ့ ကျပန်းစကားဆန်

လျောင်းတော်မူမြတ်စွာဘုရား

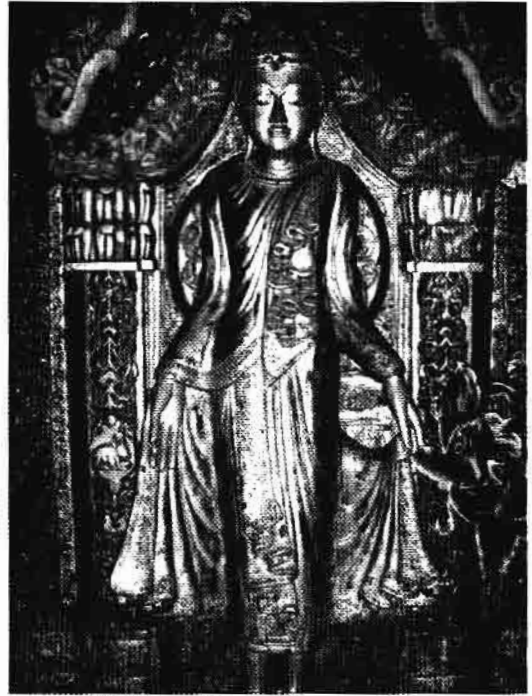

ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရှင်ပွား ဆင်းတုတော်မြတ်များအား ကြည့်ညိဖွယ် ဖူးတွေ့ရစဉ်

www.burmeseclassic.com

ထိုင်တော်မူမြတ်စွာဘုရား

တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြုနေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား

ဆန် ပုတ်ခတ်တာတွေကိုလည်း ကြား
နေတာပါပဲ။ အဲ... ပိုပြီးဆိုးတာက
ချပ်ပွားဆင်းတု ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာဝင်
အခင်းချင်းထဲမှာကိုပဲ ရုပ်ပွားဆင်းတု
ထုလုပ်ပူဇော်သူနဲ့ မထုလုပ် မပူဇော်သူ
ဆိုပြီး အုပ်စု နှစ်စုကွဲနေတာပါပဲ။

(ဘယ်ဘာသာရယ်လို့ အမည်
ထပ်မပြောတာ ကို သတိပြုပါရန်)

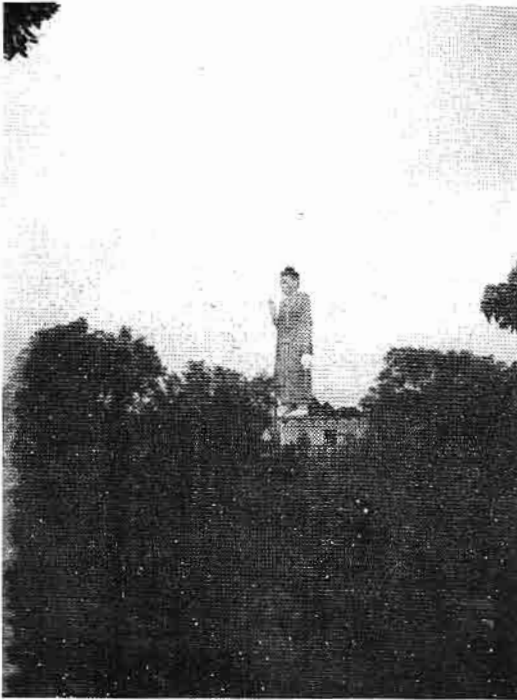
ဆိုတော့ကား ဒီဆောင်းပါးက
'ရှေးနှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်၊ နှစ်
ထောင်ကျော် သက်တမ်းရှိ ရှေးဟောင်း
ပုဒ္ဒရုပ်ပွားတော်' များကို ကြည့်ညှိဖွယ်
ရာ ပူဇော်ရေးသားတဲ့ ဆောင်းပါးဖြစ်
ပါတယ်။ 'ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်'
လို့ ရေးလိုက်ရင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ဖြစ်
သွားမှာ ဖြစ်ပေမယ့် စောစောကပြော

ခဲ့တဲ့ အုပ်စုနှစ်ခုရဲ့ အားပြိုင်မှုကို လျစ်
လျူရှုရာ ရောက်နေပါလိမ့်မယ်။

ဘာကြောင့် ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ
ဖြစ်ရသလဲဆိုတာကို သဘောအဓိပ္ပာယ်
နဲ့တကွ သိလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကြည့်
ညှိသူတွေအတွက် ပိုမိုလေးနက်စေနိုင်
သလို ဆန့်ကျင်ဘက်ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ သံ
သယနဲ့ ပုတ်ခတ်ဝေဖန်မှုတွေကိုလည်း

အောင်ဇမ္ဗူတောရ
ဓမ္မရိပ်သာကျောင်းတိုက်ကြီးတွင်
ကိန်းဝပ်တော်မူသော
ရှေးဟောင်းပုဒ္ဒရုပ်ပွားတော်များ

အောင်ဖမျှတောရ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တည်ထားတော်မူသော ရုပ်တော်မူမြတ်စွာဘုရားကြီး

အသွင်သဏ္ဍာန်တော် အလွန်ထူးခြားတော်မူသည့် ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်

တားဆီးကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီတော့ စကားမစပ် ပြောပါရစေ ဆိုတာကို ဆက်လိုက်ရရင် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ထုလုပ်ပူဇော်မှုဟာ အေဒီ ၁ ရာစုလောက်ကတည်းက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဂန္ဓာရတိုင်းသား ယွန်းလူမျိုးတွေ စတင်ပြုလုပ်ကြတယ်လို့ ခေတ်ပညာတတ် သုတေသီပညာရှင်တွေ လေ့လာဆန်းစစ်ကြပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီခေတ်ပညာတတ် သုတေသီတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ စာပေကျမ်းဂန်တွေကို မျက်စိလျှမ်းသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ၅၅၀ နိပါတ်တော် ကလိင်္ဂဓမ္မိဇာတ်၊ ဝင်ကိုးဝင် (ဗုဒ္ဓဝင်၊ မဟာဝင်၊ ရာဇဝင်၊ အနာဂတပင်၊ ဒါဌာဓာတုဝင်၊ ဒီပဝင်၊ ထူပဝင်၊ ဗောဓိဝင်၊ သာသနာဝင်)၊ လောကပညတ္တိကျမ်း၊ ဆဂတိဒီပနီကျမ်း၊ ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသ စတဲ့ ကျမ်းတွေထဲမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်ကတည်းက ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်

ဆင်းတုတော် ထုလုပ်ပူဇော် ကိုးကွယ်မှုဟာ ရှိနေပြီလို့ အခိုင်အမာ မိန့်ဆိုတော်မူထားပါတယ်။

ထူပဝင်၊ ကေသဓာတုဝင် စတဲ့ ကျမ်းတွေထဲမှာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါနဲ့ သူငယ်ချင်း ခြောက်ပါးတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှင့်ပေးအပ်တဲ့ ဆံတော်ခြောက်ဆူ ရတဲ့အခါ ဆံတော်ဓာတ်ကို ဌာပနာပြီး စေတီတည်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သိကြားမင်းကလည်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ဖန်ဆင်းပြီး ဌာပနာထည့်တော်မူတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

လောကပညတ္တိကျမ်း၊ ဆဂတိဒီပနီကျမ်းတို့မှာလည်း ဟိမဝန္တာမှာနေတဲ့ နတ်မိဖုရားကြီး ဟာရိနီရယ်၊ သူမောင်တော် မဟေသရ ဘုမ္မစိုးနတ်မင်းကြီးတို့ဟာ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုလွန်းလို့ ဟန္တာဂီရိတောင်မှာ မြတ်စွာဘုရား ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် တည်ထားပူဇော်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသ ပဋ္ဌဂုံလိဇာတ် (ဝတ်တင်ဂုလိဇာတ်) ထဲမှာ ကောသလ

မင်းကြီးဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ကြည်ညိုလွန်းတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အရိပ်တော်အောက်က တစ်ဖဝါး မခွာလိုတဲ့ သဘောနဲ့ စန္ဒကူးသားကို ရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ထုလုပ်ပြီး နန်းတော်ဦးမှာ ပူဇော်ကိုးကွယ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ နောက်ထပ် သက်သေသာဓက ဆောင်ပြစရာတွေ အများအပြား ရှိသေးပေမယ့် ဒီနေရာမှာတော့ ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

ဒီအထောက်အထားတွေအရ မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်ကတည်းက မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်စား ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တွေ ထုလုပ်ပူဇော်နေကြပြီဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဒီလို ထုလုပ်ပူဇော်သူတွေထဲမှာ လူသားတွေတင် မကဘူး၊ သိကြားမင်းတောင် ပါတယ်နော်။

ဘာကြောင့် အခုလို ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တွေ ထုလုပ်ပူဇော်ကြတာလဲ။ ဒီမေးခွန်းအတွက် ကောင်းမွန်ပြည့်စုံတဲ့ အဖြေပေးဖို့ဆိုရင်တော့ ကျမ်း

တစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အဖြေပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ သဒ္ဓါအားနဲ့ ပညာအားကောင်းရင်ကောင်းသလောက် 'ဗုဒ္ဓဂုဏပကာသနီ' ဆိုတဲ့ ကျမ်းကြီး ကျမ်းခိုင်မျိုး ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ သဘောမိရုံလောက်ပဲ တင်ပြခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ဓမ္မပဒဂါထာ ၂၉၇ မှာ အခုလို ဟောကြားတော်မူပါတယ်။

“ပူဇော်ထိုက်ကုန်သော တဏှာ၊ ဓာန၊ ဒိဋ္ဌိ သံသရာနယ်ချဲ့တရား သုံးပါးတို့ လွန်မြောက်ပြီးကုန်သော၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်းတို့ကို လွန်မြောက်ပြီး ကုန်သော ကိလေသာငြိမ်း၍ ဘေးကင်းသည့် ဘုရားရှင်နှင့် တပည့်သာဝကတို့တို့ ပူဇော်သူ၏ကောင်းမှုကို ဤကောင်းမှုသည် ဤမျှသာ အကျိုးရှိသည်ဟု ချစ်သူမျှ မရေတွက်နိုင်ပေ”

ဒါ့အပြင် သက်တော်ထင်ရှား မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုဖြစ်စေ၊ ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက် ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ ဓာတ်တော် ဓမ္မတော် စေတီပုထိုးတို့ကို ဖြစ်စေ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းဟာလည်း အတူတူ ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုးရရှိကြောင်း ခုဒ္ဒတနိကာယ် ပီတဝိမာနဝတ္ထုမှာ အခုလို ဟောကြားတော်မူပြန်ပါတယ်။

“သက်တော်ထင်ရှားရှိသည့် ဘုရား၌လည်းကောင်း၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီး သည့်ဘုရား (ဓာတုစေတီ) စသည်၌ လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါကြည်ညိုစိတ် တူမျှ

အောင်ဇမ္ဗူတောရ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် တည်ထားတော်မူသော လောကဉာဠာရှင်ပွားတော်မြတ်အား အဝေးမှ ကြည့်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရစဉ်

လျှင် အကျိုးတရားလဲ တူမျှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သတ္တဝါတို့သည် စိတ်အလိုဆန္ဒကြောင့်သာ သုဂတိဘုံဘဝများသို့ လားရောက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်”

အဲဒီလို မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်တိုင် ဟောဖော်လမ်းညွှန်တော်မူခဲ့တဲ့ ဒေသနာတော်ကို မှီခိုကြည်ညိုပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တို့ကို ထုလုပ်ပူဇော်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိမိ

စိတ်ကူးတည့်သလိုစိတ်ကူးယဉ်လျှောက်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခုလို ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တွေ ထုလုပ်ပူဇော်ကြတဲ့နေရာမှာလည်း စည်းကမ်းစနစ် အထောက်အထားတွေ အခိုင်အမာ ရှိရပါတယ်။

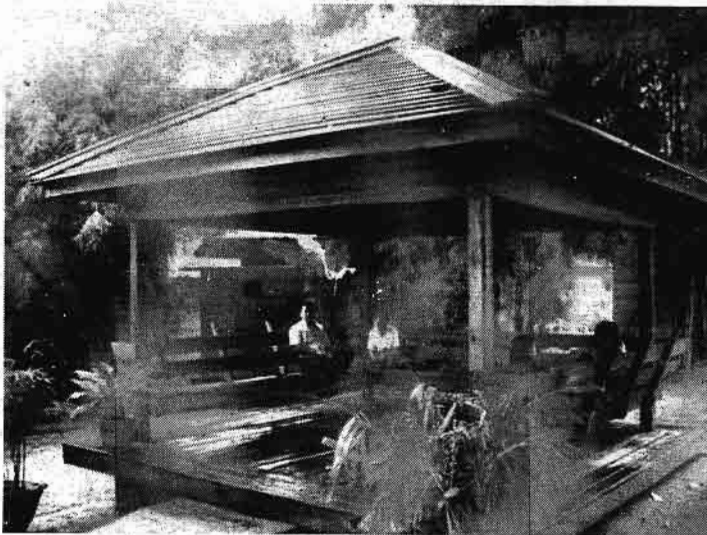
ရိုးရိုးသာမန် ပန်းပုရုပ်လေးတစ်ရုပ် ထုလုပ်တာတောင်မှ စည်ကမ်းစနစ်ရှိရသေးတာပဲ။ အခုလို ဂုဏ်တော်ကိုးပါးသခင် မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ကိုယ်

အောင်ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်အတွင်းရှိ အကျိုးတော်ဆောင်များ

အောင်ဇေယျတောရ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ဆွမ်းစားဆောင်

အောင်ဇေယျတောရ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ဘုရားပွားများ နားနေဆောင်နှင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်း ရှုမျှော်ခင်း

တော်ပွား ရုပ်ပွားဆင်းတု ထုလုပ်ဆွဲ နေရာမှာ အင်မတန် နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့ နက်နဲ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ အသိပညာ အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ စနစ်လေး တွေ ရှိပါတယ်။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတု ထုလုပ်ဆွဲ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ၃၂ ဝေ သော လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ၈၀ သော အသေးစိတ် လက္ခဏာတော်တွေကို အနည်းဆုံး အခြေခံအားဖြင့် ဖြစ်စေ သိရှိနားလည်ထားရပါတယ်။ သုတ်သီ လက္ခန်း၊ သုတ်မဟာဝါ၊ သုတ်ပါထေယျ စတဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံထဲက သုတ္တန်ကျမ်း တွေကို လေ့လာထားရပါတယ်။

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ထုလုပ် တဲ့အခါမှာ သရုပ်ဖော် ထုလုပ်လို့ရတဲ့ လက္ခဏာတော် ၂၀ နဲ့ သရုပ်ဖော်လို့ မရတဲ့ လက္ခဏာတော် ၁၂ ပါးတို့ အကြောင်းကိုလည်း သိရှိနားလည်ထား ရပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် ထုလုပ်တဲ့အခါ ကန်တော့ပွဲ ပြင်ဆင်ရ တဲ့ အစီအစဉ်တွေရှိသလို လိုက်နာရတဲ့ စနစ်အမျိုးပေါင်း ၁၀၈ မျိုး ရှိတာကို လည်း နားလည်ကျေပွန်ရတယ်။

ဘယ့်နယ်လဲ၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတု တော် တစ်ဆူ ပူဇော်ဖို့ဆိုတာ ခပ်လွယ် လွယ်လေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိကြလောက်ရောပေါ့။ အခုခေတ်က တော့ ဘုရားဈေးတော်ရုံတွေမှာအလွယ် တကူ သွားရောက်ဝယ်ယူ ပူဇော်လိုက် ကြတာဆိုတော့ “ခပ်လွယ်လွယ်လေး မဟုတ်ဘူး” ဆိုတဲ့ စကားရပ်ကို နား လည်ရခက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ တား ပါတော့။ ဒီအတွက် စကားစစ်ထိုးမနေ တော့ပါဘူး။

ရှေးအခါတုန်းက (ယခုလည်း တချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ) ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေ လက်ထက်တုန်းက အဲဒီလို စနစ်တကျ လေးလေးနက်နက် ပီပီပြင်ပြင် ထုလုပ် ပူဇော်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကို ဖူးမြော်ကြည်

ညီရတဲ့အခါ အသက်ဝင်နေသလိုလို၊
ဆစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသလိုလို ခံစား
ရတာပါ။ အရပ်ထဲမှာ ပြောတတ်ကြတာ
တော့ တန်ခိုးကြီးတယ်ပေါ့။

ဒါကတော့ စကားစပ်မိလို့ ပြော
လို့က်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဒီလို ပြောလိုက်တဲ့
အတွက် “ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်”
တစ်ဆူ ပူဇော်ရဖို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲ
နက်နဲတယ်ဆိုတာကို နှလုံးသွင်းမိကြ
လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါ့အပြင်
“ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်” တွေဟာ
ဘာကြောင့် တန်ခိုးကြီးရသလဲ ဆိုတာ
တို့လည်း ခြေခြေမြစ်မြစ်ဆင်ခြင်နိုင်ကြ
ပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် အောင်ဇမ္ဗူ
တောရ ဓမ္မရိပ်သာ ဓမ္မဗိမာန်မှာ ကိန်း
ဝပ်စံပယ် အပူဇော်ခံယူနေတော်မူတဲ့
ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေကို
ဖူးမြော်ကြည်ညိုကြရာမှာလည်း သဒ္ဓါ
တရားမှာ အသိဉာဏ်ပညာတွေဖက်ပြီး
နှစ်နှစ်ကာကာ ဖြစ်နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်မိပါတယ်။

ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အောင်
ဇမ္ဗူတောရ ဓမ္မရိပ်သာ ဗိမာန်တော်
အပေါ်ထပ်က ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်မြတ်တွေကို ဘွားခနဲ ဖူးမြင်လိုက်
ရတဲ့အခါမှာ မှင်တက်မိသွားရပါတယ်။
မှင်တက်မိတယ်ဆိုတာက ရုတ်တရက်
အံ့အားသင့်သွားတာကို ပြောတာပါ။
ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝမ်းသာ
သလိုလို၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကလည်း
အံ့မခန်း အနုပညာလက်ရာ ပြောင်
မြောက်လှသလို အရွယ်တော်(အတိုင်း
အတာ)တွေကလည်း ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ခုံခုံ
ထည်ထည် ရှိလှပါတယ်။

ကိုမောင်မောင်မြတ်နဲ့ နှစ်
ယောက်သား လိုက်လံကူညီ ရှင်းလင်း
ပြသပေးတဲ့ ‘မောင်အောင်သန့်မြတ်’ နဲ့
အတူ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေ
တို့ ဖူးမြော်ကြည်ညိုနေရတာ ပီတိတွေ
တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ ဘုရား
ဖူး ပရိသတ်ကြီးကလည်း ထူထပ်များ
ပြားလှတာမို့ တအိအိတရွေ့ရွေ့ ဖူးမြော်

အောင်ဇမ္ဗူတောရ ကျောင်းဝင်းထဲရှိ တစ်ပါးနေ ကျောင်းဆောင်နှင့်
ဝိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်

အောင်ဇမ္ဗူတောရ မုခ်ဦးနှင့် ဘုရားဖူးလာ ပရိသတ်တချို့

နေရတာဆိုတော့ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ
ချင်းကို သေသေချာချာ အာရုံပြုနိုင်
တာကလည်း ကျေနပ်စရာ ကောင်းလှ
ပါတယ်။ ဘုရားဖူးပရိသတ်တွေကလည်း
စည်းကမ်းတကျနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက်က ဖေးငေးမမ ခိုင်းခိုင်းပင်းပင်း
အမူအရာလေးတွေနဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့
ကြတာကလည်း မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သားတော်၊
သမီးတော်များ ပီသကြောင်း သက်သေ
ပြနေကြတာမို့ သာဓုခေါ်မိရပါတယ်။

ညီငယ်လေး မောင်အောင်သန့်
မြတ်က ရှေ့ကနေကူညီရှင်းပြ၊ ကိုမောင်
မောင်မြတ်ကလည်း သူကင်မရာလေးနဲ့
တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံတွေရိုက် (အမှန်က
ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယို ရိုက်ခွင့်မပေးပါဘူး။
အပေါ်ထပ်ကို တက်တာနဲ့ လက်ကိုင်
ဖုန်းတွေကိုပါ ဝိတ်ထားကြဖို့ မေတ္တာ
ရပ်ခံထားပါတယ်။ မိမိတို့က ဆရာတော်
ဘုရားထံမှာ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး
ခွင့်ပြုချက် ရယူပြီးမှ အခုလိုဓာတ်ပုံရိုက်
ခွင့်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။) မိမိကလည်း
မှတ်စရာ သားစရာတွေကို ခပ်သွက်
သွက် ရေးရပါတယ်။

အခုဖူးတွေ့နေရတဲ့ ရှေးဟောင်း
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တော့ ဘွဲ့အမည်
တော် “မုနိ-မဟာမုနိ” ဖြစ်ပါတယ်။
နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ သက်တမ်းရှိတဲ့ ရှေး
ဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ် ဖြစ်ပါ
တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် သက်တော်
ထင်ရှားရှိတော်မူစဉ် ကိုယ်ပွားတော်
အစစ် မုနိရုပ်ပွားတော် ဖြစ်ပါတယ်။

“မုနိ-မဟာမုနိ” ဗုဒ္ဓရှင်တော်
မြတ်ကို ကြည်ညိုဖူးမြော်ရတဲ့ ဒကာ၊
ဒကာမတို့ဟာ အရာအားလုံး စိတ်ချမ်း
သာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ ဖြစ်စေပြီး တိုးတက်
အောင်မြင်မှုတွေရအောင် ဆုတောင်း
ပြည့်တယ်လို့ မှတ်သားရပါတယ်။

“ဆင်ဖြူတော်ခံ မြတ်စွာဘုရား”
ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို
ကြည်ညိုဖူးမြော် ပူဇော်ရတဲ့ သူဟာ
သဘာဝဘေးအန္တရာယ်မှ ကင်းရှင်းခြင်း၊
စစ်ဘေး လက်နက်ဘေးမှ ကင်းဝေးခြင်း။

အောင်ဇေယျတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်ကြီးနှင့် စာရေးသူ အမှတ်တရ

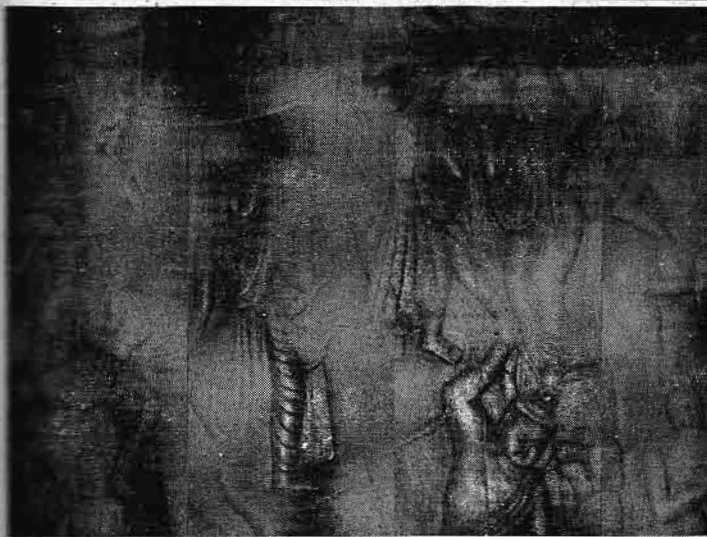

အောင်ဇေယျတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်ကြီး

အောင်ဇေယျတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော်ကြီး အဝင်ဥပစာ

www.burmeseclassic.com

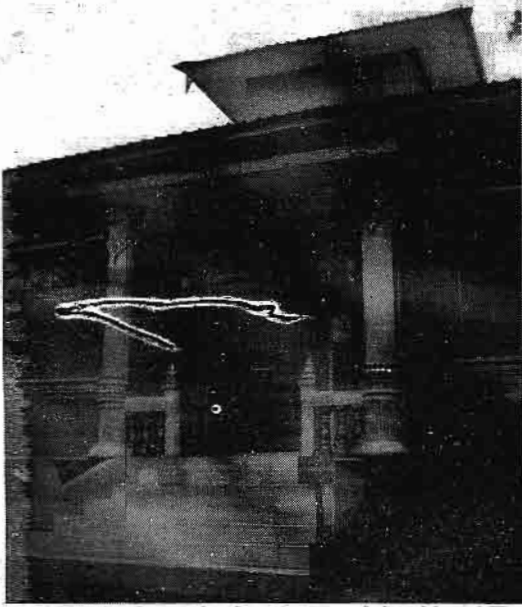
အောင်ဗျူးတောရ ဓမ္မဗိမာန်တော် နံရံတွင် စိတ်ကူးဆန်းကြယ်စွာ အလှဆင်ထားသော ဇာတ်တော်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ သစ်ထွင်းရုပ်ကြွများ

အရပ်လေးမျက်နှာမှလာသော ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းဝေးခြင်းအကျိုးတွေကို ရရှိခံစားရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ရှေ့နား ဆက်သွားလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ “ထိုင်တော်မူ မြတ်စွာဘုရား” ရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးတွေ့ရပါတယ်။ “ထိုင်တော်မူ မြတ်စွာဘုရား” ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့သူတို့ဟာ ရောဂါဘယကင်းဝေးခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့သော ကပ်ရောဂါများ ကင်းဝေးခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကို ခံစားရရှိနိုင်ပါတယ်။

“ရပ်တော်မူ မြတ်စွာဘုရားရှင်” ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကတော့ အသွင်သဏ္ဍာန်တော် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားပြီး အနုပညာလက်ရာ (ဗုဒ္ဓပဋိမာ သိပ္ပံပညာ) အနေနဲ့ အဆင့်အတန်းအလွန်မြင့်မားလှပါတယ်။ “ရပ်တော်မူ မြတ်စွာဘုရား” ထံတော်ပါးမှာဆုတောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ မိမိ လိုရာဆန္ဒတွေ အလွယ်တကူနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်တယ်လို့ မှတ်သားရပါတယ်။

“လျောင်းတော်မူ မြတ်စွာဘုရား” ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ပုံသဏ္ဍာန်တော်မျိုးဟာ လျောင်းတော်မူ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေထဲမှာ အလွန်ဖူးတွေ့ရခဲတဲ့ ဟန်ပန်အနေအထား ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းပုအနုပညာ အနေနဲ့ရော၊ ဗုဒ္ဓပဋိမာသိပ္ပံပညာအနေနဲ့ရော အလွန်နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့ပြီး အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လွန်းလှပါတယ်။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ပြီး အေးမြကြည်လင်တဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်တော် အပြည့်အဝ ဆောင်တော်မူတဲ့ “လျောင်းတော်မူမြတ်စွာဘုရား” ကို ကြည့်ညှိုဖူးမြော် ပူဇော်ရတဲ့အတွက် ဇနီးမောင်နှံ ရာသက်ပန် မပြိုကွဲခြင်း၊ သားသမီး ညီအစ်ကို မောင်နှမများ မပြိုကွဲခြင်း၊ ချွေးမ သမက် မြေး မြစ်တို့ မပြိုကွဲခြင်း၊ မိသားစု ဆွေမျိုးညာတီ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ နေထိုင်ခြင်း အကျိုးတရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံနိုင်ပါတယ်။

အောင်ဇေယျတောရ စမ္မာဓိမာန်တော်ကြီးအတွင်းရှိ သိမ်တော်ကြီး

အောင်ဇေယျတောရ အလှူရှင် ကမ္မည်းကျောက်စာ

အကျိုးတော်ဆောင်
မောင်အောင်သန့်မြတ်တို့
ညီအစ်ကိုနှင့်အမှတ်တရ

“ဘီလူးနဂါးမင်းအချုပ် နဂါးရုံ
မြတ်စွာဘုရား” ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
တော်မြတ်ကတော့ ဘွဲ့အမည် နာမ
တော်ရော ထုလုပ်ပူဇော်ထားတဲ့ ပဋိမာ
သိပ္ပံပညာအရပါ နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့လွန်း
လှပြီး ဖူးတွေ့ရခဲတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးပါပဲ။
နဂါးရုံမြတ်စွာဘုရား ပုံတော်
တွေဟာ နဂါး တစ်ကောင်၊ နဂါး နှစ်

ကောင်၊ နဂါး သုံးကောင်၊ နဂါး ငါး
ကောင်၊ နဂါး ကိုးကောင် စတဲ့ နဂါး
ဦးခေါင်းပါ နဂါးရုံ မြတ်စွာဘုရားပုံတော်
တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

အခု ဖူးတွေ့နေရတဲ့ “ဘီလူး
နဂါးမင်းအချုပ် နဂါးရုံမြတ်စွာဘုရား”
ပုံတော်က ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းမှာ နဂါး
သဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ဦးခေါင်းပိုင်းမှာ ဘီလူး
ဦးခေါင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်ကို ခြံရံပူဇော်နေတဲ့ ဘီလူးနဂါး ခုနစ်
ကောင်ရှိပါတယ်။ ပင်ကိုသဘာဝ ခက်
ထန်ပုံပေါ်လွင်နေတဲ့ ဘီလူးနဂါး ခုနစ်
ကောင်ရဲ့အလယ်မှာ ကိလေသာကင်း
စင်အေးမြ ကြည်လင်နေတော်မူတဲ့
မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရတဲ့
အခါ မိမိ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘေး
အပေါင်း ရန်အပေါင်း ကင်းဝေးကြည်
လင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာက
တော့ ဖော်မပြတတ်အောင် နက်ရှိုင်းလှ
တဲ့ ထူးခြားမှုတစ်ရပ်ပါပဲ။

“ဘီလူးနဂါးမင်းအချုပ် နဂါးရုံ
မြတ်စွာဘုရား” ကို ဖူးမြော်ကြည်ညို
ပူဇော်ရတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း

သူတော်ကောင်းတို့ဟာ ရေနှင့်ဆက်စပ်
သော လုပ်ငန်းများ စီးပွားဖြစ်ထွန်း
အောင်မြင်ခြင်း၊ စီးပွားလာဘ်လာဘ
တိုးတက်ခြင်း အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်ပွား
အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

“ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင် မြတ်
စွာဘုရား” ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
မြတ်ကိုတော့ အလွန် လက်ရာပြောင်
မြောက်တဲ့ ပလ္လင်တော်မြတ်ပေါ်မှာ
ကိန်းဝပ်စံပယ်နေတော်မူတာကို ကြည်
ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့ရပါတယ်။

“ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်မြတ်စွာ
ဘုရား” ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
မြတ်ကို ဖူးမြော်အာနိလျှော့ ကန်တော့
ရတဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ သားတော်၊
သမီးတော်၊ ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း
သူတော်ကောင်းတို့ဟာ မိမိစည်းစိမ်
မပျက်စီးခြင်း၊ မိမိရာထူး မပျက်စီးခြင်း
အေးချမ်းအောင်မြင်ခြင်း ဆုထူးဆုမြတ်
တွေနဲ့ ပြည့်စုံစေပါတယ်။

ကြည်ညိုဖူးမြော် ပူဇော်ရတဲ့
ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုကော်
မြတ်တွေကို အကုန်အစင် ဇာထက်

www.burmeseclassic.com

အက္ခရာတင်ရမယ်ဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး စာမျက်နှာ ၅၀၀ လောက်ရှိမယ့် စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ဖြစ်သွားပါလိမ့် ဖယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ် အဆူပေါင်းဟာ ၃၀၀ ဆူ ရှိတော်မူလို့ပါပဲ။

၃၀၀ ဆူရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေကို အောင်ဇမ္ဗူတောရမဓမ္မရိပ်သာ ဗိမာန်တော်ကြီးမှာ အခုလို အားပါးတရ ပူဇော်ဖူးမြော်နိုင်အောင် လှူဒါန်းခဲ့တဲ့ အလှူရှင် ဘုရားဒါယကာကြီးကတော့ ဂျပန်လူမျိုး မစ္စတာ ကာတာစုယူကီ ကူမာနိ (MR. KATSUYUKI KUMANO, President - Japan Myanmar Crosslink Association, Tokyo Japan) ဖြစ်နေတာကလည်း ကြားသိရသူအပေါင်းကို တအံ့တဩ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

မစ္စတာ ကာတာစုယူကီ ကူမာနိ ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မေတ္တာသက်ဝင် အကြင်လင်မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုအကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်လာတာမို့ မစ္စတာကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ ဂျပန်နဲ့ မြန်မာပြည်တို့ အိမ်ဦးနဲ့ကြမ်းပြင်ပမာ ကူးလူးသွားလာ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့

သောအခါမှာ မစ္စတာကာတာစုယူကီ ကူမာနိဟာ မြန်မာ့ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေ ပုဂံဒေသကိုသွားရောက်လည်ပတ် လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

တကယ်တော့ မစ္စတာ ကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်ကတည်းက ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေ ပုဂံဒေသကို ရောက်ခဲ့ဖူးပြီး ပုဂံရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်မြတ် (အမည်းရောင်ရှိ) တစ်ဆူကို အမှတ်ထင်ထင် ဖူးမြင်ခဲ့ရပြီး ဂျပန်နိုင်ငံ ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖူးတွေ့ရပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုအိပ်မက်တာက မကြာခဏဆိုသလို မြင်မက်လေ့ရှိပြီး အဲဒီစိတ်နဲ့ မစ္စတာ ကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ စားမဝင်အိပ်မပျော် ဖြစ်လာရပါတယ်။

မစ္စတာကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ အရင်က ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ပုဂံရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် (အမည်းရောင်ရှိ)ကို အဲဒီလို အိပ်မက်ထဲမှာ မကြာခဏ မြင်မက်ရာကနေ ဗုဒ္ဓဘာသာကို စိတ်ညွတ်လာပြီး နောက်ဆုံးတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ် လုံးဝ ခံယူလိုက်ပါတယ်။ ပုဂံရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကိုလည်း သဒ္ဓါတရားထက်ထက်သန်သန်နဲ့ ပြုပြင်မွမ်းမံ လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။

မစ္စတာ ကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ အဲဒီလို လှူဒါန်းပူဇော်ပြီးတဲ့အခါ “ငွေကြေးပြည့်စုံရင် ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို ပူဇော်လိုပါတယ်”လို့ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ဆုတောင်းတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံရုံသာမက ပိုလျှံလာတဲ့အခါ မစ္စတာ ကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ မြန်မာနိုင်ငံ ခေတ်ခုနှစ်ခေတ်မှာ ထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကို ဝယ်ယူပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။

မစ္စတာကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ ရန်ကုန်မြို့ ပန်းလှိုင်ဂေါက်ကွင်းရှိ မိမိနေအိမ်မှာ အဲဒီဝယ်ယူပူဇော်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မစ္စတာကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ သူ ဝယ်ယူပူဇော်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တွေကို အခုလို လှူဒါန်းဖို့ မဆိုထားနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် ဖူးမြော်ခွင့် မပေးခဲ့ပါဘူး။ အသိပေး မပြသခဲ့ပါဘူး။ သူ ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ထားတဲ့အတိုင်း ဝယ်ယူပူဇော်နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေခဲ့တာပါ။

အကြောင်းကံ ဖန်လာချင်တော့ (၁၂. ၁၀. ၂၀၂)ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီအချိန်မှာ မစ္စတာကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ အောင်ဇမ္ဗူတောရမဓမ္မရိပ်သာ ဆရာတော် သဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသကို လာရောက်ဖူးမြော်ရာကနေ ဆရာတော်ထံ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များ လှူဒါန်းလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားနဲ့ ယိုဖိတ်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ မစ္စတာကာတာစုယူကီကူမာနိဟာ မိမိရဲ့ ရှေးဘဝ အကြောင်းကံကြောင့်သာ အခုလို ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေကို ပူဇော်ခွင့်ရတာလို့ ယုံကြည်ထားသူဖြစ်တဲ့အတွက် ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေကို ရိုရိုသေသေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပူဇော်ကိုးကွယ်နေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လိုက်လံရှင်းပြပေးသူ မောင်အောင်သန့်မြတ်နှင့် အမှတ်တရ

www.burmeseclassic.com

သူ ဝယ်ယူစုဆောင်း ပူဇော်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေဟာ ရှေးဟောင်းအစစ်အမှန်တွေသာ ဖြစ်ပြီး မြန်မာဘုရင် နရသီဟပတေ့မင်း ကိုးကွယ်ပူဇော်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နဲ့ ပင်းယခေတ် ရုပ်ပွားတော်တွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။

အခုတော့ အဲဒီရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တွေကို အောင်ဇမ္ဗူတောရမေဓရိပ်သာ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသထံ လှူဒါန်းဖို့ မစွတာ ကာတာစုယူကီကုမာနီ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ။

ဘာကြောင့် မစွတာကာတာစုယူကီကုမာနီဟာ အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလဲဆိုတာ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ပြောရရင် မစွတာကာတာစုယူကီကုမာနီရဲ့ လှူဒါန်းမှုဟာ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံမှုတစ်ခုတည်းနဲ့ လှူဒါန်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

သူယုံကြည်ချက် အဓိဋ္ဌာန်အရ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုးကွယ်ပူဇော်ထားတဲ့ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ၃၀၀ ဆူကို ရက်ရက်ရောရော ပေးအပ်လှူဒါန်းတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုလို ရဲရင့်ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘာကြောင့် သူ့မှတ်နိုင်ခဲ့လဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး (၂၈. ၁၂. ၂၀၁၂)ရက်နေ့ နံနက် ၇ နာရီ အချိန်မှာ ကျင်းပတဲ့ အောင်ဇမ္ဗူဗိမာန်ရင်ပြင်တော်ဖွင့်ပွဲနဲ့ ကျောင်းရေစက်ချ အလှူတော်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားမှာ မစွတာကာတာစုယူကီကုမာနီကိုယ်တိုင် အခုလို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“ဒီရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များဟာ မှောင်ခိုဈေးကွက်မှ တစ်ဆင့် တိုင်းတစ်ပါးကို ရောက်သွားမှာ မလိုလားတဲ့အတွက် မိမိအနေနဲ့ ဝယ်ယူစုဆောင်း သိမ်းဆည်းပူဇော်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကံကောင်းနေတာကတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်လို့ဖြစ်ပြီး မိုးနတ်မင်းကြီးကလဲ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာမို့ ငွေကြေးဥစ္စာနေ ပြည့်စုံတိုက်ဆိုင်နေချိန်မှာ ဒီလိုအလှူတော်

မင်္ဂလာပွဲကြီး ထမြောက်အောင်မြင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များဟာ မိမိနေအိမ်တွင် ကိန်းဝပ်စံပယ်နေတော်မူစဉ်က မျက်နှာတော်များကို ဖူးတွေ့ရတာ ညှိနှိုင်းနေတယ်လို့ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အခု အောင်ဇမ္ဗူတောရ မေဓရိပ်သာ ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍဝံသထံ အပ်နှံလှူဒါန်းပြီးနောက် ပြန်လည်ဖူးမြော် ကြည်ညိုလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား မျက်နှာတော်များဟာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက် ပြုံးပျော် ကြည်နူးနေကြတယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။

အခုမှပဲ ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်တွေဟာ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန် ဖြစ်သွားပြီလို့ မိမိအနေနဲ့ ခံယူပြီး အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိရပါတယ်။

ဒီလို ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များကို အောင်ဇမ္ဗူတောရ မေဓရိပ်သာ ဆရာတော်ဘုရားထံ အပ်နှံလှူဒါန်းလိုက်ရတာဟာ မိမိအနေနဲ့ ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်သွားပြီလို့ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

အဲဒီလို ရဲရင့်ပြတ်သား ယုံကြည်ဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ မစွတာကာတာစုယူကီကုမာနီ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် (၁၃. ၁၀. ၂၀၁၂)ရက်မှာ ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်များဟာ အောင်ဇမ္ဗူတောရ မေဓရိပ်သာ ဗိမာန်တော်ကို စတင်ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်။

(၁၈. ၁၀. ၂၀၁၂) ရက်နေ့ နံနက် ၈ နာရီခွဲ အချိန်မှာတော့ ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေ လှူဒါန်းပူဇော်ပါတယ်။ ၂၇. ၁၂. ၂၀၁၂ ရက်နေ့ နံနက် ၉ နာရီအချိန်မှာ မစွတာကာတာစုယူကီကုမာနီ လှူဒါန်းတဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ၃၀၀ ဆူနဲ့ ခေတ်အလိုက် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် ၁၁ ဆူ၊ ရှေးဟောင်း ရုပ်ပွားတော် ၃၀ ဆူတို့ကို ဗုဒ္ဓါဘိသေကဘုရားအနေကဇာတင် မင်္ဂလာပွဲကြီးကျင်းပပူဇော်ပါတယ်။

အခုဆိုရင် မြန်မာ့ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်လည်းဖြစ်၊ သာသနာ့သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များလည်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ပေါင်း သုံးရာကျော်တို့ဟာ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မော်ဘီမြို့နယ်၊ ရေပြာကောရွာ၊ အောင်ဇမ္ဗူတောရ မေဓရိပ်သာ ဗိမာန်တော်ကြီးမှာ မျှတရွှင်ပြုံး သီတင်းသုံးတော်မူနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗုဒ္ဓသာသာဝင်အပေါင်းနဲ့ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ကြွရောက်ဖူးမြော်ကြည်ညိုနိုင်ဖို့အတွက် ကြာသပတေးသောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နေ့များမှာ နံနက် ၇ နာရီမှ ညနေ ၆ နာရီအထိ ဗိမာန်တော်ကိုဖွင့်လှစ်ပေးထားပါတယ်။ မည်သူမဆို လာရောက်ဖူးမြော် ကြည်ညိုနိုင်ကြပါတယ်။

သွားရေးလာရေး အနေနဲ့လည်း ရန်ကုန်-မော်ဘီ၊ ရန်ကုန်-တိုက်ကြီး အမြန်ယာဉ်ကားလေးများ၊ ၁၃၁၊ ၁၃၂၊ ၂၂၀၊ ၂၂၀ အမှတ်တံဆိပ်တပ် ကားလေးများ၊ ၁၃၂၊ ၁၅၂၊ ၁၇၂ အမှတ်တံဆိပ်တပ် ကားကြီးများကို သက်သာလွယ်ကူစွာ စီးနင်းနိုင်ကြပြီး မော်ဘီတိုးဂိတ် (Toll Gate) အလွန် မှတ်တိုင် ခုနစ်ခုမြောက် “စမ်းချောင်းပေါက် မှတ်တိုင်” မှာဆင်းပြီး ခြွေကုင်ဖြစ်စေ၊ ကယ်ရီဆိုင်ကယ်များနဲ့ဖြစ်စေ သွားရောက်နိုင်ကြပါတယ်။

ဘုရားဒါယကာကြီး မစွတာကာတာစုယူကီကုမာနီက အခုလို ဆုတောင်းခဲ့တာလေးကို ပြန်လည်မျှဝေရင်း ဘုရားဖူးကြွခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါရစေ။

“ဘုရားဖူးလာသူ လူအပေါင်း ချမ်းသာခြင်း၊ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ”

မေတ္တာရည်လျက်

□ တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ဇော်

ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေနှင့် ထိစပ်ပတ်သက်နေသော ဘုံသားများကား တိရစ္ဆာန်
ဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံနှင့် အသူရကယ်ဘုံသားများပင်တည်း။ မမြင်အပ်သော ဘုံသားများ
တို့သည် အမှန်တကယ် ရှိကြောင်းကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင်တော် မိန့်တော်မူ၏။
ပြောမယ့် ကြံ့မှသိကြသည်မို့ မောင်မောင် ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များကို
တင်ပြလိုပါသည်။

ပြိတ္တာဘုံသားများတွင် သရဲ၊ တစ္ဆေ ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး ပါဝင်သလို အသူ
ရကယ်ဘုံလောကတွင်လည်း ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုး၊ အာကာသစိုး၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီ
များနှင့် အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင် ၃၇ မင်း၊ နဂါး၊ ဝဠုန်၊ ယက္ခ၊ ဘီလူး၊ ဝုဇ္ဇာဏ်
များလည်း ပါဝင်ပေသည်။

ယိုးဒယားနိုင်ငံလတ်

ရိုးရာခလေ့ထုံးစံနှင့်
နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု

မောင်မောင်(ခြိန်မာပြည်)

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်တော်မြတ်ကြီး အား မထီမဲ့မြင် ဒုက္ခပေးခဲ့သော မာရ် နတ်၊ အာဠာဝကနှင့် ပုတ္တကဘီလူးမင်း၊ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းတို့အား အောင် ခြင်းရစ်ပါး မင်္ဂလာတရားတော်တွင် မေတ္တာဓာတ်နှင့် အောင်မြင်တော်မူခဲ့ ကြောင်းကို လူတိုင်း သိရှိနားလည်ကြ ပေသည်။

အတွင်း ၃၇ မင်းတွင် ကမ္ဘာ စောင့်နတ်မင်းကြီးလေးပါး ပါဝင်သလို စစ်သေနာပတိ ဘီလူးမင်း၊ နတ်များ၊ နဂါးမင်း၊ ဂဠုန်မင်း၊ ယမမင်း စသည်တို့ ပါဝင်သည်။

အပြင် ၃၇ မင်း နတ်များတွင် လည်း ဦးမင်းကျော်၊ မြင်းဖြူရှင်၊ ဆင်ဖြူ ရှင်၊ အောင်နိုင်နတ်၊ မန္တလေး၊ အိမ်တွင်း မင်းမဟာဂိရိနတ်တို့အပါအဝင် ဖြစ်၏။

မောင်မောင့်မိခင်ကြီး ဖြစ်သူ ဒေါ်ကျော့မေကား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ် ဦးဖြစ်၍ ရိုးရာဓလေ့ ထုံးတမ်းအစဉ် အလာများနှင့် နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူ လည်း ဖြစ်သည်။

ဖခင်ကြီး ဦးသန်းလွင်ကတော့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဖြစ်သော်လည်း ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကောင်းရာလုပ်ခြင်းကိစ္စ များကို ဟန်တားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

သူတို့ယံတိုင် မယုံကြည် မကိုး ကွယ်သော်မှ ဇနီးဖြစ်သူ စိတ်ချမ်းသာ စေဖို့ လိုအပ်သည်များကို ပံ့ပိုးကူညီပေး လေ့ရှိသည်။

အိမ်တွင် မင်းကြီး မင်းလေးနတ် နှစ်ပါး ကိုးကွယ်သည်မို့ တရုတ်အမဲ (ဝက်သား) မစားရ၊ မချက်ရပါချေ။ မောင်မောင်က ဝက်သားပေါက်စီကို အလွန်ကြိုက်သလိုပင် ဖခင်ကြီးလည်း အပြင်တွင် ဝက်သားစားတတ်၏။

တစ်နေ့ အိမ်တွင် စားတော် ဆက်ရင်း မိခင်ကြီးအား နတ်ဝင်ပူးပါ လေတော့သည်။

ပူးဝင်သောနတ်က မောင်မောင့် အား မျက်ထောင့်နီဖြင့် စူးစိုက်ကြည့် ပြီး . . .

“ဒီကောင် . . . ကရုတ်အမဲတွေ အပြင်က စားလာတယ်” ဆိုတော့၏။

အံ့ဩစရာပါပေ။ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး နတ်က မောင်မောင် အပြင်ဘက် မှာ စားခဲ့သည်ကို သိနေရပါလိမ့်။

ထို့ထက်မက၊ မယုံနိုင်စရာအဖြစ် အပျက်လည်း ကြုံတွေ့ရပါသေး၏။ အိမ်တွင် စားတော်ပွဲများနှင့်တကွ နတ် ပေါင်းစုံအား စားတော်ဆက်သ၏။

ထုံးစံအတိုင်း မိခင်ကြီး ဒေါ် ကျော့မေအား နတ်ဝင်ပူးပြီး နတ်ဆက် သထားသော ရစ်ပုလင်း (မဖောက် ရသေး)အား ပါးစပ်ဖြင့်ဖွင့်ကာ တစ်ရှိုန် တည်း တစ်ကျိုက်တည်း အရက် တစ်ပု လင်းလုံး ကုန်စင်အောင် မော့သောက် လိုက်ပါတော့သည်။

မောင်မောင်တို့ သားသမီးတွေ သာမက ဖခင်ကြီးနှင့် ကြီးတော်များတို့ ပါ “ဟာ . . . ဒုက္ခတော့ ရောက်ပါပြီ” ဟု စိုးရိမ်ပူပင်သောကများ ဝင်ရောက် လာတော့၏။

မိခင်ကြီးသည် ဖခင်ကြီး အရက် သောက်လာသည်ကိုပင် အနံ့ပင် ခံနိုင် သည်မဟုတ်သူ ဖြစ်၏။ အရက်သောက် ဖို့ဆိုသည်က ဝေလာဝေးပါပေ။

အခုတော့ အရက်ချိုးကြီးများ၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီးများပင် အရက် တစ်ပုလင်းလုံးကို ဘာမှမပါ တစ်ရှိုန်ထိုး မနားတမ်းသောက်ချုပ်သူမရှိသလောက် ပင်တည်း။

အကယ်၍ ထိုသို့သောက်ချပါ ကလည်း လွယ်မည်တော့ မထင်ပါချေ။ ခက်တော့ခက်ချေပြီ။ ဆရာဝန် ပြေး ခေါ်ရတော့မလိုလို၊ တစ်ခါတည်းဆေးရုံ သို့ တန်းပို့ရမလိုလို အားလုံး ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ တုန်လှုပ် ချောက် ချားသွားကြရတော့၏။

ကြည့်လိုက်တော့ နတ်က ပျော် ပါးလို့ ကခုန်လျက်ရှိ၏။ မိခင်ကြီးကို ဝင်ပူးနေသောနတ်က အရက်သောက် ပြီးမှ ကြက်ကောင်လုံးကြော်ကို ဖဲ့စား သောက်သလို ခွက်ဖလားနှစ်လုံးကိုပင်

လက်မှမကျစေဘဲ ကခုန်လျက်ရှိတော့ ၏။ နတ်ပူးဝင်ရာက ထွက်ချိန်ကိုတော့ ရင်မောလှစွာဖြင့် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ရင်း တတ်နိုင်ပါက နတ်ကို ပူးရာက မထွက် စေချင်သေးပေ။

တကယ် နတ်ပူးရာက ထွက် သွားသည့်အခါ မိခင်ကြီး ပျော့ခွေလဲကျ သွားတော့၏။ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း၍ ခြေထောက်ချိုးတဲ့သူက ချိုးကြ၊ သတိ ပြန်လည်လာရန် ယပ်ခတ်ပေးသူပေးနှင့် အလုပ်ရွပ်ကုန်တော့၏။ နှလုံး ခုန်၊ မခုန် စမ်းကြည့်တော့ တော်ပါသေး၏။ ခုန် နေသေးသော်လည်း တိုးညင်သာလွန်း နေပြီတည်း။

သိပ်တော့ မကြာ၊ မိခင်ကြီး ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံကြားလိုက်ရပြီး သတိပြန်လည်လာသည်အခါ . . .

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ” ဟု မေး ရှာ၏။

ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာပါပေ။ အရက်တစ်ပုလင်းလုံး မော့သောက်ချ လိုက်သော မိခင်ကြီးမှာ အရက်အလွန် အကျုံးပူးသည့် ဟန်ပန်ပင် မတွေ့ရဘဲ ပါးစပ်တွင်ပင်အရက်နံ့ပင်မမရှိတကား။ ဒို့ပြင် နတ်ကတော်တို့ ဘာတို့ အရက် တစ်ပုလင်းလိုက် သောက်ပြုရင်တော့ ယုံကြည်ဖို့ ခဲယဉ်းပါသည်။ တချို့က အရက်မမူးစေအောင် ထောပတ်များ မျှိုသောက်ထားတတ်သလို သစ်မြစ်၊ သစ်ဖုများ ငုံထားတတ်ကြ၏။

(ဧကရာဇ်မြစ်သည် အရက်၏ တန်ခိုးကို ပျက်ပြယ်စေနိုင်ပါသည်။)

ကဲ . . . မောင်မောင်တို့ နတ် တကယ် ရှိ မရှိ ဘယ်လိုမယုံဘဲ ရှိအံ့ နည်း။ မိခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်က နတ် တကယ်ပင်ရှိနေကြောင်း သက်သေပြ ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ထိုအောက်နတ်တို့ သည် တန်ခိုးကွဲပွဲပါဒ်များ ရှိသည်က များ၏။

မယုံလို့လည်း မရပါချေ။ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်တော်မြတ်ကြီးကိုပင် တန်ခိုး ပြိုင်ခဲ့ကြသေးသည်ပင်။ တခြားဘာသာ

ခြား၊ လူမျိုးခြားများတွင်လည်း ထိုသို့ မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများစွာတို့ အကြောင်း ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီလိုလို တကယ့် အဖြစ်အပျက်များစွာ ရှိနေကြောင်း လေ့လာသိရှိရပါသည်။

တချို့ကလည်း ရှေးအတိတ်ဘဝ ဘဝများက အကြောင်းအကျိုးဆက်များ ဟု ဆို၏။

အမှန်တော့ ဗုဒ္ဓတရားတော် အရ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၃၁ ဘုံအတွင်း မကျွတ်မလွတ် နိဗ္ဗာန်လမ်းသို့ မတက် လမ်းနိုင်သေးသမျှ ဘဝဒုက္ခသံသရာ ဝဲဩဃထဲ တစ်လည်လည် ရှိနေကြခြင်း ကြောင့်သာ ဖြစ်တော့၏။ မိမိတို့ အား လုံးတို့သည် ဘဝတစ်ခုကနေ ဘဝတစ်ခု သို့ ကူးပြောင်းဖြစ်ပျက်နေကြခြင်းပါပေ။

တချို့ကလည်း လူဝင်စား ဘာ ဝင်စား စသည်ဖြင့် ယူဆယုံကြည်နေကြ ၏။

အမှန်က ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ် ဘဝဘုံသားမှ နောက်ဘဝသို့ မိမိတို့ ၏ ကုသိုလ် (ကောင်းမှု)၊ အကုသိုလ် (မကောင်းမှု) ကံအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်ပေါ်ရ ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

မိမိတို့ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝက နေ လူဘုံသားဘဝသို့ ရောက်ရှိ လာခြင်း ကို မသိကြသကဲ့သို့ များ၏။

တစ်ခါက နွေရာသီကျောင်းပိတ် ရက်အတွင်း မောင်မောင် အပါအဝင် မိခင်ကြီးတို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အရာ ရှိကတော်များ ပုပ္ပားတောင်ကလပ်သို့ ဘုရားဖူးထွက်ကြ၏။

အမှန်က ဘုရားလည်းဖူးရင်း ပျော်ပွဲစားအဖြစ် ပိုကာ ဒေါင်းကြလို သည် ထင်ပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေများ ထဲတွင် ဒေါ်သန်းဆွေလည်း ပါသည်။ သူက နတ်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူ မဟုတ် ပေ။ ဒီတော့ သူမ အလွန်ကြိုက်နှစ် သက်သော ဝက်သားများကို ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်ဖြင့် အကြော်အလှော် ဟင်းများ ပါချက်ကာ ယူဆောင်လာခဲ့ပေသည်။

အားလုံး အမျိုးသမီးကြီးခြောက်ယောက် နှင့် ကလေးဆို၍ မောင်မောင်နှင့် ဒေါ် သန်းစိန်၏ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးသာ ပါ၏။ ကားသမားနှင့်ဆိုတော့ ကိုး ယောက်။

ရန်ကုန်ဇာတိထွက်တော့ ကား မှာ ဘာမှ ဖြစ်ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် မိတ္ထီလာခရိုင် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ နယ်တွင်းဝင်ရောက်လာတော့ ပြဿနာ စဖြစ်တော့၏။

ကားသည် သွားနေရင်း ထိုးထိုး ရပ်သွားတတ်၏။ ကားမောင်းသူက ဆင်း၍ ဘယ်နေရာ ဘာဖြစ်သည်ကို ကြည့်သော်လည်း ဘာမှမဖြစ်၊ အားလုံး ပုံမှန်အတိုင်းပါပေ။ တစ်ခါ စက်ပြန်နှိုး ၏။ နိုးပါသည်။ ဆက်မောင်းရာတွင် ကိုက်တစ်ရာလောက် အရောက်တွင် ထပ်မံထိုးရပ်သွားပြန်၏။

ဤသို့ နှိုးလိုက်၊ အနည်းငယ် မောင်းလိုက်၊ ထိုးရပ်သွားလိုက်နှင့် ဒုက္ခ များနေကြရတော့၏။

ကားမောင်းသမားကြီးက ဒီနယ် တစ်ကြောကို မောင်းနှင်နေကျဖြစ်သူမို့ ဤသို့ ကားမှာ ထိုးထိုးရပ်သွားခြင်းကို မသင်္ကာတော့ပါချေ။

ထိုအခါမှ မိမိတို့ ကားပေါ်ပါ လာသည်သူတွေကို ရေတွက်ကြည့်မိ သည့်အခါတွင်တော့ လူကိုးယောက်ဖြစ် နေသည်ကိုသိရှိပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားပါတော့သည်။

ဤနေရာ ဤဒေသသည် ကိုး မြို့ ကိုးခရိုင် အပိုင်စားရသော ကိုးမြို့ ရှင်၏ နယ်မြေပင်တည်း။ ထိုကိုးမြို့ ကိုးခရိုင်အတွင်းတွင် မည်သူမျှ လူကိုး ယောက် မသွားရ မသွားဝံ့ကြပါချေ။ သွားမိသည်ဆိုပါက တစ်ခုခု ထိခိုက် ဒုက္ခအနာတရ ဖြစ်ကြပြီး တချို့မှာ ကား မှောက်ပြီး သေကျေသည်အထိ ဖြစ်ပွား သည်ဆို၏။

ကားမောင်းသမားကြီးက တိုင် တည်ပေးကာ ပါလာသောအချို့ရည်၊ မုန့်အချိုများနှင့် ပူဇော်ပသကာ ကိုးမြို့

ရှင်နတ်မင်းအား တောင်းပန်ကန်တော့ ပါတော့၏။ အားလုံးလည်း အပြစ်ရှိက ခွင့်လွှတ်သည်ခံပါရန် ဆို၍တောင်းပန် ကန်တော့ရ၏။

ထို့နောက် ကားမောင်းသမား ကြီးက တစ်ယောက်ယောက်တို့ ချွန် ထားရစ်ရန် မဖြစ်နိုင်သဖြင့် လမ်းဘေး က ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးကို ရှာခဲ့ပြီး-

“ကဲ မောင်ကျောက်ခဲရေ ငါတို့ နဲ့အဖော်အဖြစ် လိုက်ခဲ့ပေးပါကွာ” ဟု ကျောက်ထုံးကြီးအား လူအဖြစ် ကား ပေါ်တင်ခေါ်ခဲ့တော့၏။

အံ့ဩစရာအဖြစ်ပါပေ။ မောင် ကျောက်ခဲအပါအဝင် ကားပေါ်တွင် လူ ဆယ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီမို့ ကားသည် တစ်ချက်ကလေးမှ ထိုးရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ချောမွေ့စွာ လိုရာခရီးသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာနိုင်တော့သည်။

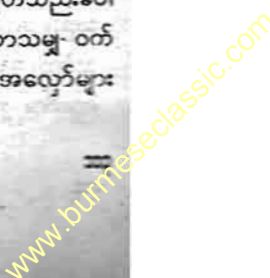
သို့သော် ပုပ္ပားတောင် နယ်မြေ တွင်းသို့ကားဝင်လာသည့်အခါ ပြဿနာ တက်လာပြန်တော့သည်။ ထိုသည်က ကားပေါ်တွင် မောင်မောင်မိခင်ကြီးအား နတ်ဝင်ပူးပြီး ဒေါ်သန်းစိန်အား ဒေါသ တကြီးနှင့် ပြောဆိုကြမ်းမောင်းပါတော့ ၏။

“ကောင်မ... နင်က ငါတို့ကို မလေးမစား လုပ်တယ်ပေါ့လေ၊ ငါတို့ မကြိုက်တဲ့ တရုတ်အမဲတွေ သယ်လာ တယ်ပေါ့လေ၊ နင့်ကိုတော့ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ဆုံးမမှ ဖြစ်တော့ မယ်... ဟွန်း”

မိခင်ကြီး နတ်ဝင်ပူးပြီး မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ဒေါ်သန်းစိန်၏ ရင်အုံကြားသို့ လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည် အောင် ရိုက်နှက်လိုက်ခြင်းပါပေ။

ဒေါ်သန်းစိန်မှာ ရင်ဘတ်အောင် သွားပြီး “အမယ်လေးတော့” ဟုပင် အသံထွက်ရတော့သည်။

ကျန်သူများက နတ်အားဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြရင်း ခွင့်လွှတ်သည်ခံပါ ရန် ပြောဆိုကြပြီး ပါလာသမျှ ဝက် သားဟင်းနှင့် အကြော်အလှော်များ

မကျန်စေရန် ကားရပ်ပြီး စွန့်ပစ်လိုက် ပါမှ နတ်ဝင်ပူးရာက ထွက်သွားတော့ ၏။ မိန်းမသားများချည်းမို့ ဒေါ်သန်းစိန် က သူ့ရင်တွင် ရိုက်သည့်ဒဏ်ရာကြောင့် အောင့်နေသေးသည်မို့ အင်္ကျီချွတ်ကာ ကြည့်မိရာတွင်တော့ . . .

အံ့ဩဖွယ်ရာ အဖြစ်ပါပေ။ မိခင် ကြီးက အရပ်ပုပျပ်ပျပ်ဖြစ်၍ သူ၏ လက်ဖဝါးမှာ သေးငယ်ပါသည်။ အခု တော့ ဒေါ်သန်းစိန်၏ အသားဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး ရင်အုံကြားတွင် ယောက်ျား လက်ဖဝါးရာကြီး ညှိမည်းစွဲထင်နေပါ ရောလား။ အရောင်ကျအောင် ဆေးပါး တွေ လူးပေးကြမှ အနည်းငယ်သက်သာ သွားခဲ့၏။

ဒေါ်သန်းစိန်မှာလည်း နတ်ကို မယုံကြည်သော်မှ ကိုယ်တွေ့ကြုံလိုက်ရ သည်မို့ တော်တော်ထိတ်လန့်သွားတော့ ၏။ ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြပြီး ပုပ္ပားတောင်ခြေရှိ အဘ ဘိုးမင်းခေါင်ဓာတ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက် ကန်တော့ကြပြန်သည်။

ထိုအခါတွင်လည်း မောင်မောင် မိခင်ကြီးအား တစ်စုံတစ်ယောက် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးက ဝင်ပူးကပ်ပြန်၏။ မေးမြန်း ကြည့်သည်အခါ နတ်တော့မဟုတ်ပါ ချေ။ ဦးချစ်ကြွယ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဦးချစ်ကြွယ်သည် လေယာဉ်မှူး တစ် ယောက်ဖြစ်ပြီး ပုပ္ပားတောင်ကလပ်နှင့် လေကြောင်းမှားကာ တိုက်မိသည်မို့ ထိုဒေသတွင် သေဆုံးကွယ်လွန်ခဲ့သူ တည်း။

မောင်မောင်တို့ လေယာဉ် အရာရှိရိပ်သာ (၄၆ လမ်း)တွင် မောင် မောင်တို့က အပေါ်ထပ်တွင်နေထိုင်ပြီး ဦးချစ်ကြွယ်မိသားစုက အောက်ထပ် တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ဦးချစ်ကြွယ်၏ ဇနီးမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်မို့ ခရစ် ယာန်ဘာသာ ထုံးစံအရ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပါ သည်။ အခုတော့ မိခင်ကြီးအား ပြိတ္တာ သရဲတစ္ဆေဘဝရောက်နေရသော ဦးချစ် ကြွယ်က ပူးဝင်စီးကာ ပြောတော့၏။

“အစ်မကျော့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ သပိတ်သွတ်ဆွမ်းကျွေးပြီး အမျှအတန်း ပေးဝေခိုင်းပါ။ ဒါမှ ဒီဘဝက ကျွန်တော် ကျွတ်လွတ်နိုင်မှာပါ”

ထိုသို့ ပြောဆိုပြီး ပူးဝင်ရာက ထွက်သွားခဲ့၏။ မိခင်ကြီးက ဦးချစ် ကြွယ် မိန်းမအား ဗုဒ္ဓဘာသာ ထုံးစံ အတိုင်း ရက်လည်ဆွမ်းသွတ် အမျှ အတန်းဝေစေရန် ပြောရာတွင် မလုပ် တတ်သဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေးရ ကာ ဦးချစ်ကြွယ်အတွက် အမျှအတန်း ကုသိုလ်အစုစုအား ပေးဝေလိုက်ကြ၏။

(ထိုသည်မှာ ပုပ္ပားတောင် ဘုရား ဖူးခရီးစဉ်အပြန်မှ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော တွင်တော့ ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ (ထိုစဉ်အချိန်က တောင်ပတ်လမ်းကျဉ်းလေးဖြင့်သာတက် ရောက်ကြရ၏။ ယခုလို တန်ဆောင်း တက်လမ်း မရှိသေးချေ။)

ဒေါ်သန်းစိန်က အနည်းငယ် ဝဖိုင်သူမို့ နောက်ဆုံးမှ တက်ကြ၏။

တောင်ကလပ်လမ်း တစ်ဝက် အရောက်တွင်တော့ ဒေါ်သန်းစိန်တစ် ယောက် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ် ပါတော့၏။

“အမယ်လေးတော့ နောက်က ကျားကြီးလိုက်လာနေပြီ”

သူမက ကြောက်လန့်တကြား တက်နေကြသူတွေကို အော်ဟစ်ပြော ဆို၏။

သို့သော် ဘယ်သူမှနောက်လှည့် ကြည့်ကြသော်မှ ကျားကြီးကို မတွေ့ကြ ရပေ။ ဒေါ်သန်းစိန်တစ် ယောက်တည်း သာတွေ့နေရခြင်းတည်း။ အားလုံးက သိလိုက်ပါတော့သည်။ ဒေါ်သန်းစိန်က မကျေမနပ် ဖြစ်နေသူမို့ နတ်အား တောင်းပန်ရသည်ကိုပင် အောင့်သက် သက် ဖြစ်နေသူပါပေ။

နတ်ကလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဟန် တူ၏။ သူ၏ စီးတော် နတ်ကျားနှင့် တိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မိခင်ကြီးတို့က ဒေါ်သန်းစိန် ကိုယ်စား ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြပြန် သည်။ ဒေါ်သန်းစိန်အား အလယ်တွင် ထားကာ တောင်ကလပ်ပေါ်သို့ ဆက် တက်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါတွင်တော့ တက်ရောက် သူအားလုံး ကျားဟိန်းသံကြီးကိုကြားကြ ရတော့၏။ ကျားကိုတော့မမြင်ရပေ။ တောင်ကလပ်ပေါ်က ဘုရားဖူးပြီး ပြန် အဆင်းတွင်တော့ လူများမပြတ်သည်မို့ မထူးခြားပါချေ။

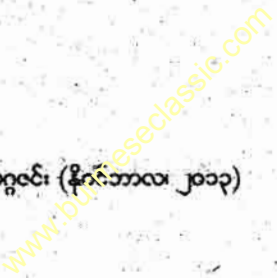
မောင်မောင် သတိပြုမိသည် အချက်မှာ နတ်များကို မယုံကြည်ပါ ကလည်း သူ့နေရာဒေသ ရောက်ခဲ့လျှင် တော့လေးစားလိုက်နာပေးသင့်ပါသည်။ အစွဲအလမ်းကြောင့်ပဲဖြစ်စေ၊ ဓလေ့ထုံး တမ်းရိုးရာအစဉ်အလာပဲဖြစ်စေ နတ်နှင့် နဂါး မလှည့်စားကောင်းဟု ဆိုကြပါ သည်။

မမြင်အပ် မြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ထူးများရှိသလိုပင် အသူရကာယ်တုံနတ် များလည်း ရှိသည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါချေ။

ရှေးထုံးလည်း မပယ်သင့်ပေ။ အဓိကကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တိုင်းလည်း ရတနာသုံးပါး (ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ)ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းက လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးနှစ်ဖြာ ပြည့်စုံ အောင်မြင်သည်က အမှန်တရားပေ တည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာအပေါင်း လိုအင် ဆန္ဒများ တစ်လုံးတစ်ဝတည်းပြည့်စုံနိုင် ကြပါစေသတည်း။

□ မောင်မောင်(ပြန်မပြည်)

ဗုဒ္ဓ

ဓမ္မ

သံဃံ

(မြိတ်) တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးကျော်စိုး
 သမားမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၈/၆၀၃၂
 ကင်ဆာ မြစ်ပွားနာအထူးကု (ပါရဂူဘွဲ့ရ)
 (အဖွားမေတ္တာ)တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ဆင်းသက်လာသော ဆေးပညာအမွေကို ဆက်ခံပြီး ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရသည့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများအား စေတနာမေတ္တာအရင်းခံပြီး ကယ်တင်ကုသပေးလျှက်ရှိပါသည်။ ကိုယ့်သွင်းသည့်လူနာနှင့် ဓါတ်ရောင်ခြည်ပေးထားသည့်လူနာများလည်း ကုသနိုင်ပါသည်။ လူနာရှင်များအနေဖြင့် ဆေးကုသရာတွင် ဆရာနှင့်ပွင့်လင်းစွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်သော ရောဂါများ

သားအိမ်ကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ လျှာကင်ဆာ၊ ပါးစောင်ကင်ဆာ၊ ကျောက်ကပ်နှလုံး၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ ဆီးကျောက်တည်၊ လည်ပင်းကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ သွေးကင်ဆာ၊ စိပိုင်း၊ ဘီပိုင်း၊ လေးဘက်နာ၊ သားအိမ်နှင့်ပါတ်သက်၍ အဖြူဆင်းခြင်း၊ သွေးပုပ်ကျခြင်း၊ သားအိမ်ခေါင်းတွင်ဖြစ်တတ်သော ဂေါ်ဘီပန်းပွင့်ကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း၊ ကြွက်နို့ကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းများကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနေပါသည်။

- ဆေးခန်းပွင့်ချိန် - နေ့စဉ်နံနက်(၇း၀၀)နာရီမှ ညနေ(၄း၀၀)နာရီထိ (ပိတ်ရက်မရှိ)
- ဆေးခန်းလိပ်စာ - အမှတ်(၁) ၉/၄ ၊ ညောင်ပင်သာလမ်း၊ ဆုံရှည်ကုန်းကျေးရွာ ၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- လမ်းညွှန် - ၁၂၄၊ ၂၀၂၊ ၄၈(အထူး)၊ ၁၀၁၊ ၈၅၊ ၇၉၊ ၈၆ လှော်ကား ကားများစီး၍ သံဖြူဆိုင်မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉-၄၉၃၁၉၃၆၈ ၊ ၀၉-၇၃၂၄၅၉၇၂၊ ၀၉-၃၁၀၈၂၆၀၇

မိုးနဲ့က သင်္ကြန်ရောက်တော့ မည့် ရွှေပြေးနိမိတ်အဖြစ် အရိပ် အယောင်ပြနေပြီ။ မကြာခင် ပိတောက် တွေ ပွင့်တော့မည်ကို သိသည်။ ထိုအခါ အောင်စိုးရင်ထဲ တလိပ်လိပ်တက်လာ သည့် ဝေဒနာအစိုင်အခဲများက နှလုံး သားကိုရော စိတ်အလျဉ်ကိုပါ နှိပ်စက် လာသည်။

မွန်းကျပ်လွန်းသော ရင်ထဲက ပြင်းထန်သည့်ဝေဒနာများကို မျိုးသိပ် ထားပေမယ့် အသက်ဆက်ရှင်နေသည့်

ဝေဒနာများသည် သင်္ကြန်၏ရှေ့ပြေး မိုး သားတိမ်လိပ်များကိုကြည့်ရင်း မကြာ ခင် ပွင့်ကြဖူးကြတော့မည်။ ရွှေအိုရောင် ပိတောက်များကို ကြိုတင်မြင်ယောင် ရင်း အောင်စိုးရင်ထဲမှာတော့ နင့်ခနဲ နင့်ခနဲ ခံစားနေရဆဲသာ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ သင်္ကြန်ရေတွေနှင့် ပန်း ပိတောက်တွေကျက်စားသည့် မနှစ်က သင်္ကြန်ပုံနှင့်အတူ သူမကို အမှတ်ရမိ သွားသည်။ သူမအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရ သည့် ရင်ထဲက ဝေဒနာပုံရိပ်များသည်

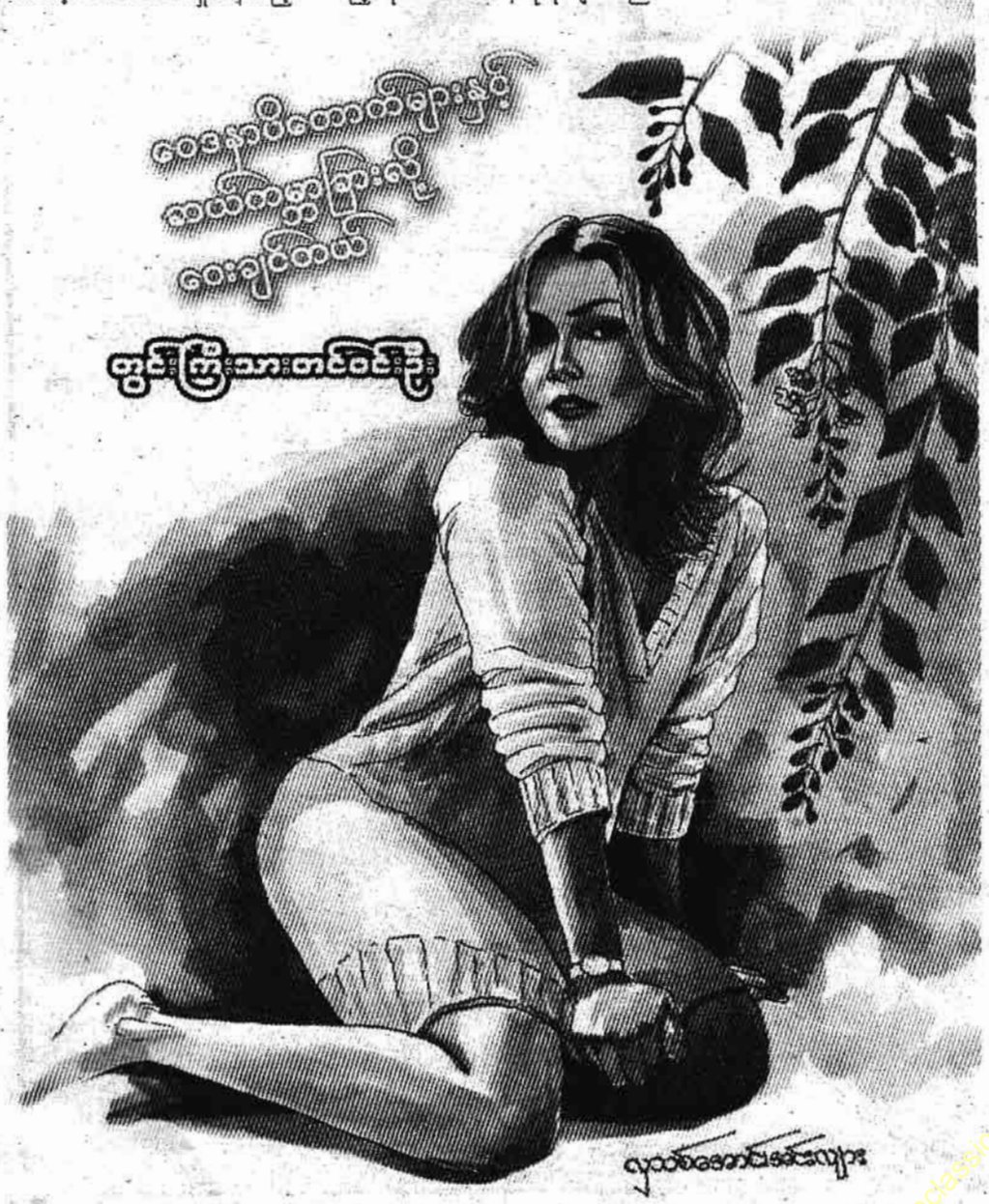
ဒီကနေ့အထိ အသက်ဆက်ရှင်သန်နေ ပဲဆိုတာ။ သူမ သိချင်မှသိပေလိမ့်မည် လေ။ နှလုံးသားနှင့်ရင်း၍ သူမ၏အမည် လှလှလေးကို မြည်တမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဪ... ဖွေးနုရယ်”

သူမဆီ ကြည့်နေမိသည့် မိမိရဲ့ မျက်လုံးများသည် မရိုးသားတော့ဘူးဆို တာ မိမိကိုယ်တိုင် ဝန်ခံနေမိသလို သူငယ်ချင်းမင်းဝေနှင့် ကျော်လင်းတို့ပါ သိနေကြပြီ။

ဝေဒနာပိတောက်အစိုင်အခဲများနှင့်
သင်္ကြန်ပုံနှင့်အတူ
သင်္ကြန်ပုံနှင့်အတူ
သင်္ကြန်ပုံနှင့်အတူ

ထွန်းကြီးသားတင်စင်နိုး

လှသစ်အောင်အေးလျှား

“ဟေ့ကောင် အောင်စိုး၊ မင်းရဲ့ မှတ်လုံးတွေက ဘယ်ကို ကျက်စားနေတာလဲ၊ ကိုယ်တို့ ရိပ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ မျက်လုံးတွေ မှတ်သွတ်တော့မတတ်အတိုင်းပဲ၊ ဘေးဘေးအားနားဦးတွေ၊ မင်းဟာကတရား ညွှန်ညွှန်းတယ်”

မင်းဝေနှင့် ကျော်လင်းက အပြစ် ကြားခဲ့သည်။ သည်တော့မှ အောင်စိုး သည် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်ပြုံးရင်း သူမထံ ကြည့်နေသည့် အကြည့်များကို လွဲဖယ် ညှစ်သည်။

ဒီကနေ့ သူငယ်ချင်းများနှင့် အသံတအပြန် ကားမှတ်တိုင်မှာ သူမ ခုတ်ခွင်းပင်။ သူမကို ဒီကနေ့ တစ် နှစ်တည်း တွေ့ခဲ့သည်မဟုတ်။ အရင် နှစ်တွေက ပန်းဆိုးတန်းတစ်ဝိုက်မှာ တွေ့ရသည်။ ဆူးလေစေတီရင်ပြင်ပေါ် မှာ တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတလေ သိမ်ကြီး မှာ တွေ့ရသည်။

သည်အတွင်းက သူမကို သတိ မပြုဘူးသည်။ သူမကတော့ သတိ မထားဘဲတော့ မရ။ သို့သော် အရင် နှစ်တွေက ကားမှတ်တိုင်မှာ တွေ့တော့ သူမကို ဖူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြမိသလို ဖြစ်သွားသည်။

သူမက အောင်စိုး၏ အပြုံးကို မှတ်တမ်းတင်ပြီး တုံ့ပြန်သည့်အနေနှင့် ပြန်ပြီး မှတ်တမ်းတင်နှင့် အသိအမှတ်ပြုခဲ့သည်မှ အစ ဒီထက်ပိုပြီး နယ်မကျွံခဲ့ပေ။ သို့ သော် အောင်စိုးစိတ်ထဲမှာတော့ သူမရဲ့ အသံ သူမရဲ့အပြုံးကို နှလုံးသားထဲက အသိအမှတ်ပြုနေခဲ့တာ ကြာပြီ။

ဒီကနေ့တော့ လမ်း(၃၀) မှတ် တိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ရပ်ဆဲ၊ သူမ သည် သူတို့နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာ မှာ ရပ်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး တွေ့စ ရာတည်းက မှတ်မိနေသည့် သူမကို အကြည့်နေမိစဉ် သူငယ်ချင်းတွေက မှတ်မိလာခဲ့သည်။ ဒီတော့ အောင်စိုး က သူမကို မကြည့်ဖြစ်တော့။

သူမကတော့ ရပ်ဆဲ။

“ဟေ့ကောင် အောင်စိုး၊ မင်းက သူနဲ့ သိလို့လား၊ မင်းရဲ့အကြည့်က သူနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့သလို ကြည့်နေတာဆိုတော့”

ကျော်လင်းက ပြောလာသည်။ မင်းဝေက . . .

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း မရိုးသားဘူး၊ ဟိုကောင်မလေး ပြန်ကြည့်တဲ့ အကြည့် က မင်းကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘော မျိုးတွေ ပါတယ်၊ ဟော၊ ကြည့်နေပြီ အောင်စိုး၊ ကောင်မလေးက မင်းကို ကြည့်နေပြီ”

မင်းဝေရဲ့စကားကို နားထောင် ရင်း ဖျက်ခနဲ သူမထံအကြည့်မှာတော့ အကြည့်ချင်းဆုံဖြစ်သွားသည်။ သူမက မရဲတရဲ ပြုံးသည်။ အတော်ကြာသည် အထိ ကြည့်သည်။

ပြုံးလိုက်သည့် သူမအပြုံးနှင့် အတူ ရှိရင်းစွဲ သူမအလှများက ပေါ်လွင် သွားသည်။ ဖြူဖွေးလွန်းသော သူမ၏ အသားအရေက သူမ၏အရပ်အမောင်း နှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။ ရွှပ်မာ မျက်လုံး၊ ပုလဲပမာ သူမရဲ့သွားတွေက သူမရဲ့ ပါးချိုလေးနှင့်လိုက်ဖက်လွန်းနေသည်။

“ဟော ဟိုမှာ သူ ဟိုဘက်ကူး သွားပြီ အောင်စိုး”

မင်းဝေ ပြောသလို သူမသည် ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်ရင်း ကားလမ်း ဟိုဘက်ကူးသွားသည်။ (၃၀)လမ်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အောင်စိုးသည် လူကြား ကားကြားထဲမှ နေ၍ သူမထံကြည့်နေ မိသည်။ ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်တော့။

ဒီကနေ့ သူမနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံခဲ့သည်။ အောင်စိုးရင်ထဲ ကျေနပ် သလိုလိုနှင့် မချင်မရဲ ဖြစ်နေသည်က အသေအချာ။

“မင်း ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင် စားနေသလား”

“မသိပါဘူးကွာ”

မင်းဝေရဲ့ အမေးကို မဖြေချင် ဖြေချင်နဲ့ဖြေရင်း ကားပေါ်တက်သည်။ တကယ်လည်း မဖြေချင်ပါ။ ကားပေါ် ရောက်သည်အထိ ထိုအဖြေကို ရှာ

ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အနေနှင့် သူမ အပေါ်ချစ်နေသလား စိတ်ဝင်စားနေမိ ပြီလား။ မကြာမီ ကားသည် ချိတ်တံတိုင် မှာ ရပ်သည်။ သူတို့သုံးဦးသား ဆင်း လိုက်ကြသည်။ အောင်စိုးတို့နေတာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ်နေကြရသည်။ အောင်စိုးက တစ်ကျောင်း၊ မင်းဝေနှင့် ကျော်လင်းက တစ်ကျောင်း။

သူတို့အလုပ်က ပန်းဆိုးတန်းမှာ၊ စာအုပ်အဟောင်းရောင်းသည့် အလုပ်၊ ပြောရလျှင် စာအုပ်သင်္ချိုင်းက စာအုပ် သုဘရာဇာတွေ။

တရွေရွေနှင့် ကုန်ဆုံးနေသည့် အချိန်များကို ကျော်ဖြတ်ရင်းနှင့် လူ သားအားလုံး ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြ ရသည်။ အောင်စိုးတို့မှာလည်း ပန်းဆိုး တန်းမှာ စာအုပ်အဟောင်းများနှင့် ကျင် လည်ရင်း စာအုပ်အဟောင်းများ လာ ရောင်းပါက ဈေးနှိမ်ဝယ် ပြီးတော့ အဖူး ချုပ်ဖျေးတင်ရောင်းရင်းနှင့် ဘဝအတွက် ကျင်လည်ရာ အလုပ်နှင့် ဝမ်းစာကို ရှာခဲ့ ကြသည်။

ဒီကြားထဲ အောင်စိုးမှာ အပူကို မျှော်လင့်မိသည်။ စာအုပ်အဟောင်း လာရှာသူတွေပါက ဈေးသင့်အောင် ရောင်း၊ ဈေးဝယ်ပါးပါက ဝတ္ထုစာအုပ် ဖတ်ရင်း ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့် ရင်း သူမကို ငုံ့လင့်မျှော်မိသည်။ မင်းဝေ ကတော့ ဆိုင်ကပ်သည်မရှိ။ ဟိုသွား ဒီလာနှင့် စာအုပ်လာရောင်းမည့်သူကို စောင့်ရင်း အဝေးမှာရှိတတ်သည်။ ဆိုင် မှာက အောင်စိုးနှင့်ကျော်လင်း နှစ်ဦးက မြဲသည်။

“အောင်စိုး. . . သင်္ကြန်ကျရင် ရွာ ပြန်ဦးမှာလား၊ ကိုယ်တော့ မပြန်တော့ ဘူးကွာ၊ ဒီနှစ် ရန်ကုန် သင်္ကြန်မှာပဲ လည်ဖြစ်တော့မယ်၊ သောက်မယ် စား မယ် ပျော်မယ် ပါးမယ်လေကွာ”

ကျော်လင်းက ပြောသည်။

ကျော်လင်းပြောမှ သတိထားမိ သည်၊ သင်္ကြန်တောင်ကျတော့မည်ပဲ။

“မပြန်တော့ဘူး ကျော်လင်းရာ၊ ကျောင်းမှာ အာဂန္တုဦးဇင်းတွေ လာဝတ်ကြမှာဆိုတော့ ဝေယျာဝစ္စ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ”

အောင်စိုးက ဆင်ခြေပေးသည်။ မနှစ်က အောင်စိုး နေသည့်ကျောင်းမှာ သင်္ကြန်အတွင်း အာဂန္တု လာဝတ်ကြသည်။ အောင်စိုးမှာ မနားရ။ ကုသိုလ်လည်းရသည်။ ဝမ်းလည်း ဝခဲသည်။ ကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် သင်္ကြန်သာပြီးသွားသည်။ မြို့ထဲက မဏ္ဍပ်တွေ ဆီမရောက်ခဲ့။

“ဒါဆိုရင် ဒီနှစ်ကိုယ်တို့အဖွဲ့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်၊ သိလား ဒီနှစ် အစီအစဉ်တစ်မျိုးဆွဲထားတယ် အောင်စိုး၊ အင်း၊ သိပ်ကိုပျော်စေမယ့်”

ကျော်လင်း စကားကို နားထဲမထား၊ ခေါင်းထဲမထည့်။ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေသည့် သူမ လာမည်ထင်သည့် နေရာတစ်ဝိုက်စီသာ မျှော်ကြည့်ရင်း အချိန်ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ကျော်လင်း ပြောသည် သင်္ကြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ နေရာတိုင်းမှာ သင်္ကြန်ခေတ်ဟောင်းတေးသံတွေကို ပြန်ဆိုတေးအဖြစ် အသုံးပြုရင်း သင်္ကြန်ရက်တွေကို အသက်သွင်းနေချေပြီ။

မထူးခြားသေးဘဲ ထူးခြားသလို လိုနှင့် မြန်နွာ သီချင်းကိုသာ ထည်လဲဆိုထားသည့်မို့ ဒီထက်ကောင်းသည့် သီချင်းမျိုး မရေးဖွဲ့နိုင်တော့ဘူးလားဟု အောင်စိုးတွေးရင်း မိမိတို့ရဲ့ရိုးရာသင်္ကြန်အတွက် မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်မိသည်။

ဒီကနေ့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့။

“အောင်စိုး.. အောင်စိုး”

ခေါ်ရင်းဝင်လာသူက ကျော်လင်းနှင့်မင်းဝေ။ သူတို့အသံကြောင့် ကျောင်းပိုင်းထဲ အမှိုက်လှည်းကျင်းရင်း တံခါးဝဆီ လာခဲ့သည်။

“ဘာလဲ မင်းဝေ ကဲ၊ ပြော”
အောင်စိုးက ပြောသည်။

ပြောရင်း ဒီနှစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးများကို အာဝဲခတ်မိသည်။ ဒီကောင်တွေ အရက်သောက်လာပြီ။ အနံ့ပါ ရနေသည်။

“စံပြရုံအောက်ဘက်က ဆိုင်ကသောက်လာတာ၊ အေး၊ ဟို မင်းကိုယ်တို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အခြားသူငယ်ချင်းတွေပါပါတယ်ကွ၊ စုစပ်ပြီး ငှားထားတာ၊ သင်္ကြန်မပြီးမချင်း ငှားထားတာလေ”

ကျော်လင်း ပြောလာသည်ကို အောင်စိုးသဘောပေါက်သည်။ အရင်ရက်တွေကတည်းက အပြင်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်အတူ ရေပတ်ခံထွက်မည့်ကားကို ငှားကြမည်။ တစ်နေကုန်ပျော်ကြမည်။ ပြီးတော့ စားကြသောက်ကြမည်။ ကားပေါ်မှာ ဘီယာဘူးတွေ၊ အရက်ပြင်းတွေ ဝယ်သွားကြမည်။ မဏ္ဍပ်တွေရှေ့မှာ ကြမည်။ ရေပတ်ခံကြမည်။ မိန်းကလေးတွေကို စကြမည်။ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ် အကစင်မြင့်ထက်က အကမယ်တွေကို ပြောင်ကြမည်။ ဤသို့ တိုင်ပင်ထားသည်ကို အောင်စိုး သတိရမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အောင်စိုး၊ ကိုယ်တို့ကတော့ ရေချိန်ကိုက်နေပြီ၊ ဟိုသူငယ်ချင်းသုံးကောင်ကတော့ ဆိုင်ထဲမှာ သောက်ရစ်တုန်း၊ ကိုယ်တို့က မင်းကို လာခေါ်တာ၊ ငှားထားတဲ့ကားလဲ စံပြရုံဘေး လာတော့မှာ”

မင်းဝေက ပြောသည်။

ကျော်လင်းက ...

“လိုက်ခဲ့ကွာ၊ ဟိုလေ ကိုယ်တို့အစီအစဉ်တစ်ခု ဆွဲထားတယ်၊ အရင်ရက်ကတောင် မင်းကို ပြောခဲ့သေးတယ်လေ”

“ဘာအစီအစဉ်လဲ ကျော်လင်း”

“ကားပေါ်ရောက်တော့ သိလိမ့်မယ် အောင်စိုး၊ လိုက်မှာသာလိုက်ခဲ့”

ကျော်လင်းက ပြောသည်။

“အင်း၊ မဖြစ်ဘူး ကျော်လင်း၊ ဒီကနေ့ကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်ရှိတယ်၊ အာဂန္တုတွေရဲ့အလုပ်တွေ လုပ်ရဦးမှာ၊

ဒီလိုလုပ်ကွာ မနက်ဖြန်မှာ ဆရာက ကိုလျှောက်ပြီးလိုက်မယ်၊ စိတ်သာ ဒီကနေ့တော့ သည်းခံကွာနော်”

အောင်စိုး အဖြေကြောင့် နှစ်ဦး ကျေနပ်ပုံမရ။ မင်းဝေက တော်ကို လျှောက်ပေးမည်ပြောသည်။ မနက်ကတည်းက သောက်ခဲ့သည့် စံပြရုံအောက်က ဆိုင်ဆီထွက်သွားကြသည်။ သည်တော့မှ အမှိုက်ပြီးလျှင် လှည်းပြီး ကျုံး၊ အမှိုက်ကျုံးအပြီး အလုပ်စရာ ရှိတာလုပ်။

ဆွမ်းကပ်ချိန်ဆွမ်းကပ်။ ငှားထားမင်းစား၊ အာဂန္တုတွေအလုပ် လုပ်ရင်းနှင့် ညနေစောင်းသွားပြီ။ ဒီက သင်္ကြန်အကြိုနေ့။ ဘုန်းကြီးလင်းဆီက ဆွဲသံတွေ ကြားနေရသည့် ရေပတ်ခံကားသံတွေ၊ အော်ဟစ်သံတွေ၊ ဒီအသံတွေက မြန်မာ့သင်္ကြန် ပြိုင်ပွဲတွေရဲ့ အသံတွေ။ ည ၈ နာရီထိုးချိန် ကျောင်းရောက်လာသူက မင်းဝေ။

“တော်တော် ပျော်ခဲ့ကြရဲ့လား အမေးစကား ပြုလာသူက အောင်စိုး၊ မင်းဝေက မဖြေသေး၊ နာသား ကျောင်းရှေ့က မိတောက်အောက် ရပ်နေသည်။

မိတောက်ရန်ထက် မင်းဝေက ချဉ်စူးစူးအရက်နံ့က အောင်စိုးမှာ ကလိနေသည်။

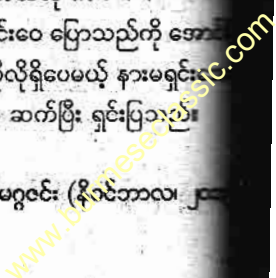
“ဟား ဘာပျော်သလဲမင်း သိပ်ပျော်တာပေါ့ကွာ၊ အရက်သာ ဘာသောက်ကောင်းသလဲ မဖြေပြီးတော့ ...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲ မင်း”

“ဒီလိုလေကွာ၊ ကိုယ်တို့အဖွဲ့ကားကို အပြတ်ငှားတယ်၊ ပြီးမှ အနိုင်ခန်းက ကောင်မလေးလို့ တာပဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးကိုလဲ အပြတ်ငှားပြီး ကားပေါ်ခေါ်ပြီး မြူးကြတယ်”

“ဘယ်လို ...”

မင်းဝေ ပြောသည်ကို အောင်စိုးရိပ်မိသလိုလိုရှိပေမယ့် နားမရှင်း၊ မင်းဝေက ဆက်ပြီး ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီကောင်မလေးကို ကိုယ်တို့ ဘီယာတိုက်ရတယ်၊ ထမင်းကျွေးရ တယ် ပြီးတော့ နေ့တွက်ပေးရတယ်”

“ဪ၊ ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ဘယ်သူက ခေါ်တာ ဆိုလို့ အသိထဲကလား၊ ဒါမှမဟုတ် နေ့တွက်ပေးသူကလား”

“ကိုယ်တို့နဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ဘူးကွ၊ နေ့တွက်အဖွဲ့ထဲက ဟိုသူငယ်ချင်းသုံး ယောက်ထဲက ခေါ်လာတာ၊ သူတို့နဲ့ မပတ်သက်မှုရှိတယ် ထင်တယ်”

အောင်စိုး ဘာမျှ မမေးတော့။ အဲဒီက ဒီကနေ့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့မှာ နေ့တွက်စားခံပုံတွေ ပြောရင်းရှိ တဲ့ ပြီးတော့ ကျော်လင်းကလည်း အဖွဲ့ကနေကြောင်း၊ အခြားသူငယ် ကလေးလည်း မထနိုင်တော့ကြောင်း ပြောပြနေပြန်သွားသည်။ မနက်ဖြန်မှာ ကျော်လင်းအောင်လိုက်ဖို့ တက္ကသိုလ်တက် ကျောင်းသွားမင်းဝေ၊ ခေါင်းညိတ်အဖြေ နှစ်ဆယ်သက် အောင်စိုး။

ဒီကနေ့ သင်္ကြန်အကျနေ့။ မနက်စောစီးစွာ အိပ်ရာမှထပြီး နေရာရရှိတာလုပ်၊ ဆရာတော်ကို ကျောက်ထားပြီး ရေပက်ခံကားနှင့်လိုက် ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်က ခွင့်ပြု သည်။ ၁၀ နာရီ ထိုးအပြီး ရောက်လာ သော ကျော်လင်း။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းဝေတို့ဆိုင်က ကျောင်းနော်၊ အဲဒါ မြန်မြန်လုပ်ကွာ”

ကျောင်းထဲ မဝင်ဘဲ ကျောင်း မှာမှာရပ်နေရင်း ပြောလာသည့် ကျော်လင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မနက်စောစောက တံချွန်ခူးထားသည့် ချောင်းရောင် ပိတောက်တစ်ခိုင်ကို ယူ နေသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ အောင်စိုး” ပိတောက်ပန်းခိုင်ကို ကြည့်ရင်း မြစ်ကမ်း အောင်စိုး မဖြေ။ နှစ်ဦးသား ကျောင်းအနောက်ပေါက်မှ ထွက်ခဲ့ သည့် ကားတွေက ရှုပ်နေပြီ။ ရေပက်

ခံထွက်သည့် ကားတွေက အများဆုံး။ ကားတိုင်း အမူးသမားတွေကများသည်။ အချို့မိန်းကလေးတွေလည်း မူးနေကြ သည်။ ယောက်ျားကလေးရော မိန်း ကလေးများပါ ဝတ်စားဆင်ယင်ထား သည်ကို ကြည့်ရင်း အောင်စိုး ကျော ချမ်းနေသည်။ တကယ်ကို သရုပ်ပျက် သင်္ကြန်။ ဘုန်းကြီးလမ်းကိုဖြတ်၊ စံပြ ရုပ်ရှင်ရုံအောက်ဝင်၊ တစ်ဖက်ကို လာခဲ့ သည်။ အရက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲမှာတော့ မင်းဝေနှင့် အခြားလူသုံးဦးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ အားလုံး မူးနေကြပြီ။ မင်းဝေက သူငယ် ချင်းသုံးဦးနဲ့ အောင်စိုးကို မိတ်ဆက် ပေးသည်။ မန္တလေးက ဖြစ်ကြောင်း အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် လာရကြောင်း ပြောသည်။

“ထိုင်ကွာ၊ ဘီယာလား”

ကျော်လင်းက မေးသည်။

ခေါင်းခါသူက အောင်စိုး။

တကယ်တော့ မင်းဝေတို့နဲ့ စာ အုပ်တန်းမှာ အလုပ်အတူတူ လုပ်ခဲ့ ပေမယ့် အောင်စိုးက အသောက်အစား ကိုရှောင်သည်။ မင်းဝေနှင့် ကျော်လင်း ကတော့ နေ့စဉ်မဟုတ်တောင်မှ နှစ် ရက်ခြား သုံးရက်ခြားဆိုသလို ဘီယာ ဆိုင်ထိုင်တတ်သည်။ တစ်ပက်၊ နှစ်ပက် ရောပြီး ဦးနှောက်ဆေးတတ်သည်။ ယခု လို သင်္ကြန်ပွဲဆိုရင်တော့ ကြိုက်သောက် မိုက်သောက်။

ခေါင်းခါသည်ကို ကျော်လင်းက လက်ခံပေမယ့် မင်းဝေက ဘီယာခွက် ကို အောင်စိုးရှေ့တိုးပေးသည်။ ပြီးတော့ အာလူးကြော် ပန်းကန်ကိုပါ တိုးပေး လာသည်။ မင်းဝေသာမက မန္တလေးက ဟုဆိုသည့် သူငယ်ချင်း အများစုကပါ သောက်ဖို့အတွက် တိုက်တွန်းလာကြ သည်။

“လုပ်ပါ သူငယ်ချင်းရ၊ တွေ့ တုန်း သောက်ရတာ”

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံးတာဝန် ယူတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား သောက်စမ်းပါ”

“ဒီလိုပွဲမျိုးသောက်ရတာ အရမ်း အရသာရှိတာ”

ပြောရင်း ဘီယာခွက်ကို တိုးပေး ပြန်သည်။ သူတို့စေတနာ သူတို့ဆန္ဒကို အောင်စိုး နားလည်ပါသည်။ သို့သော် စေတနာဟူသည် တစ်ခါတလေဝေဒနာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်လေ။ ယခုကိစ္စက ဝေဒနာတွေ ပါလာနိုင်သည်ပဲ။

“တကယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကွာ၊ ကိုယ် တကယ် မသောက်လို့ပါ။ သူတို့ကို မေးကြည့်ပါ။ ခုလိုတိုက်တာ ကျေးဇူးပဲ”

အောင်စိုးက ကျော်လင်းနှင့် မင်း ဝေကို တိုင်တည်ရင်း ငြင်းဆန်သည်။ ကျော်လင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံ သလို မင်းဝေကလည်း ထောက်ခံသည်။ ဒီတော့မှ အောင်စိုးရှေ့က ဘီယာခွက် ကိုပြန်ယူ သူတို့အဖွဲ့ ဆက်သောက်ကြ။ တစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြာသွားပြီ။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ဖုန်းဆက် သည်။ ငှားထားသည့်ကား လာယူဖို့ ဘယ်နေရာလာခေါ်ဖို့ ပြောသည်။

“ကားလာနေပြီ၊ ဆယ်မိနစ်ခွဲရင် ရောက်တော့မယ်တဲ့”

“ဒါဆိုရင် ကားပေါ်အတွက် မှာ ထားကြ”

သူတို့အဖွဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဘီယာနှင့်အရက်အပြင်၊ ရေသန့်ဘူး၊ ပြီးတော့ အမြည်းတွေမှာ စုံစေ့နေသည်။ သူတို့လည်း မူးနေပြီ။ ကျသင့်ငွေကို လူငယ်တစ်ဦးက ရှင်းပေးသည်။ မကြာမီ သူတို့ငှားထားသည့် ရေပက်ခံကား ရောက်လာပြီ။ ကားက နောက်ဖွင့်ကား။ နောက်မှာ အချောင်အချို ထိုင်လို့ရ သည်။ ကားမောင်းသူက တစ်ဦးတည်း ဖြစ်သည်။ ကားရောက်တော့ ကား သမားအတွက်ဆိုပြီး ဘီယာနှင့် အရက် တစ်ပြား၊ ရေသန့်တစ်ဘူး အမြည်းပါ ပေးလိုက်သည်။

“သွားမယ်ဟေ့”

“တက်...”

ပြောရင်း ကားပေါ်တက်သည်။

အောင်စိုးက လွဲပြီး သူတို့ အားလုံး
ဘောင်းဘီရှည်တွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဂျာ
ကင်တွေနှင့်။ အောင်စိုးကတော့ ပုဆိုး
နှင့် စွပ်ကျယ်နှင့်။

ကားသည် စံပြရုံဘေးက တစ်
ဆင့် ကမ်းနားလမ်းဆီ ဆင်းပြီးတော့
မဟာဗန္ဓုလလမ်းအတိုင်း မောင်းခဲ့
သည်။ အေးမြတဲ့ သင်္ကြန်၊ ပိတောက်
တွေပွင့်တဲ့ သင်္ကြန်၊ သင်္ကြန်တေးတွေ
မြူးကြွတဲ့ သင်္ကြန်။

အောင်စိုးသည် နောက်ဆုံးမှ
ထိုင်ရင်း ပိတောက်ခိုင်ကို ပွေ့ထားရင်း
ပါလာသည်။ ထင်မှတ်မထားဘဲ သူမကို
သတိရနေမိသည်။ အခုလိုအခါမျိုးမှာ
သူမနှင့်တွေ့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ သူမ
အနီးနားမှာ ရှိနေ၍ မကျေနပ်နေမိမှာ
ဆိုသည်အတွေးက နှလုံးသားတစ်နေရာ
မှာ မဝံ့မရဲတွေးမိသေးသည်။

“ဟေ့ မနော့က ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စ
ဘယ်လိုလဲ”

ကောင်မလေးတစ်ဦးက ပြော
သည်။

“စိတ်ချပါဟ၊ ပန်းဆိုးတန်းက
စောင့်မယ်တဲ့၊ စိတ်ချ ပိုင်ပါတယ်ကွာ”

သူတို့အသံကို သတိမပြုပေမယ့်
သူတို့ ဘာပြောသည်ကိုတော့ သဘော
ပေါက်လိုက်သူက အောင်စိုး။

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါ မနော့က
ကိုယ်ပြောတဲ့ အနှိပ်ခန်းက ကောင်
မလေးကို ငှားထားတာကို ပြောတာ၊
ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေး
စောင့်နေတယ်တဲ့”

“ကောင်မလေး ဒီကားပေါ်ပါ
လာရင် အားလုံး အိုကေသွားလိမ့်မယ်၊
အောင်စိုး မင်းတောင် မကဘဲ မခုန်ဘဲ
မနေနိုင်ဘူး၊ ကြည့်နေ”

ပြောရင်း ဘီယာဘူးကို မော့နေ
သည့် ကျော်လင်းကိုကြည့်ရင်း ပြုံးဖြစ်
သည်။ ဘာစကားမျှ မဆိုမိ။ သူတို့က
တော့ သောက်လိုက်၊ ကလိုက်၊ သီချင်း
ဆိုလိုက်နှင့် မြူးနေကြသည်။ လမ်းပေါ်
မှာတော့ ရေပက်ခံကားတွေ အပြည့်။

မထွပ်တွေရွေ့မှာ ရပ်၊ ရေပက်ခံကြ၊
အော်ကြတစ်ကြ။

မကြာမီ ဆူးလေကိုကျော်ဖြတ်၊
ပန်းဆိုးတန်းဆီအလာ မီးပွိုင့်အရောက်
မှာတော့ . . .

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ”

“စောင့်နေရှာတယ်ဟေ့၊ သနား
စရာကွာ”

“ဟေ့၊ ညီမလေး ညီမလေး”

“အစ်ကိုတို့က ဒီမှာ”

သူတို့အဖွဲ့က မတ်တတ်ရပ်ကြ
ရင်း အော်ဟစ်အသံပြုသည်။ လက်တွေ
မြှောက်ပြကြသည်။ အောင်စိုးမှာ လမ်း
ထောင့်တွင် ရပ်နေသည့် လူတွေဆီ
ကြည့်မိသည်။ မူးနေသည့်သူတွေကြား
မှာ မိန်းကလေး သုံးလေးဦးကို တွေ့ရ
သည်။

“အဝါရောင်နဲ့ ကောင်မလေး”

“ပိတောက်မလေးကွ”

ကားက လမ်းထောင့်မှာ ရပ်
သည်။ အဝါရောင်ကောင်မလေးက
လည်း လက်ပြသည်။ ကောင်မလေးက
အဝါရောင် စွပ်ကျယ်ဝတ်၊ အောက်က
အပြာရောင်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထား
သည်။ မျက်နှာလေးကို အလှဆုံးပြင်ဆင်
ထားသည်။

ကောင်မလေး ကားပေါ်အပြေး
တက်သည်။ အားလုံးက ကောင်မလေး
ကို အလှအယက်ဆွဲပြီး ကားပေါ်တင်
ပေးသည်။

“အောင်စိုး မင်းက မသောက်
မစားဆိုတော့ ကိုယ်တို့ရိက္ခာတွေ မဖိတ်
မစဉ်အောင် ထိန်းပေး၊ အဲဒါ မင်းရဲ့
တာဝန်၊ ရော့ . . .”

ကျော်လင်းက သူတို့အကြား
ချထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ ပေး
သည်။ ဘီယာတွေ ထည့်သည့်အိတ်၊
အရက်ပြင်းတွေထည့်၊ ရေသန့်ဘူးတွေ
ထည့်ထားသည့် အိတ်၊ ပြီးတော့ စားစ
ရာအမြည်းတွေ။ အောင်စိုးက အိတ်
တွေကို အနားယူလိုက်ပြီး ထိန်းထား
သည်။ လက်ထဲက ပိတောက်ခိုင်ကြီးကို

လည်း ကိုင်ထားရသေးသည်။ ကားပေါ်
မှာတော့ ထိုင်နေသူက အောင်စိုး
အခြားသူတွေ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကား
နေကြသည်။ သူတို့သာမက ကောင်
မလေးက ကြားထဲမှာ၊ သူတို့အဖွဲ့
ဘေးမှာ။

“ညီမလေး . . . သောက်ကေ
မလား”

“ပေး . . .”

ကောင်မလေးတစ်ဦးက
သည်။ ကောင်မလေးက ဖြေသည်။
ကျော်လင်းက အောင်စိုးဆီ ကြည့်
ဘီယာတစ်ဘူး ထောင်သည်။

“တစ်ဘူး ပေးကွာ”

“ရော့ . . .”

အောင်စိုး ပေးလိုက်သည်။
မော့ပြီး မကြည့်မိသေး။
ကျော်လင်းက ဘီယာဘူးကို

ကောင်မလေးလက်ကို ဆွဲပြီးပေး
သည်။ ကောင်မလေးက သောက်သည်။
ကောင်မလေးပခုံးပေါ်မှာတော့ သူ
တစ်တွေ လက်များက လွှမ်းခြုံထား
သည်။ ကောင်မလေး ပျော်နေသည့်
သူငယ်ချင်းတွေလည်းပျော်နေကြသည်။

နောက်ထပ်တစ်ဘူး ဖွင့်
ပြန်သည်။ ကောင်မလေးက မြင့်
အောင်စိုးမှာ ပိတောက်ခက်တွေ
မှနေ၍ သူတို့အဖွဲ့ပျော်မြူးရာကို
နေမိသည်။ အမူးလွန်နေသည့်ယောက်
သား ငါးယောက်နှင့် မူးစပြုနေသည့်
မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ အဖြစ်။

ရင်ထဲနှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည့်
ဒါ မြန်မှာသင်္ကြန်တဲ့လား။ ဒါ နှစ်
သင်္ကြန်တစ်သင်္ကြန်နှင့် သင်္ကြန်
ပေါ်မှာ မူးနေတဲ့ ကျားသတ္တဝါ
အလယ်မှာ ဘာကြောင့် လိုက်ပါ
ဖြေရသလဲ။ ဘဝပေး အခြေအနေ
ကြောင့်လား။ သူမကိုယ်တိုင်က အ
ကြားချင်လို့လား။ ဒီလို အပျော်ကြ
ရလာတဲ့ငွေနဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွား
ဒီငွေက မိဘတွေအတွက် ပေးသ
လား။ မိမိအတွက် ဖန်တီးက

ဒီလောက်အထိ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ အညာလွယ်နေပြီလား။ ဘဝကိုရေစုန် မျှောခဲ့ကြပြီလား။

ဖာခုပ်ကြည့် သူငယ်ချင်းတွေ၊ နူးနေတဲ့ကျားသတ္တဝါတွေက လက်တွေ့ တို့ဆွဲ၊ ပခုံးကို အပြိုင်ဖက်ရုံမကတော့၊ ကောင်မလေးခါးကိုပါ ထည်လဲသဘော ချိုးနှင့် တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးဖက်၊ ဘီယာ တစ်ဘူးပြီး တစ်ဘူးတိုက်ရင်းရှိနေသည်။ ဝမ်းစပ်ကတော့ မြန်နွာသီချင်း၊ သောက် နေဆဲသက် ဘီယာနဲ့အရက်ပြင်း၊ ပြုမူ နေသည်က အနောက်တိုင်းစတိုင်လ်။

ကောင်မလေး ဘီယာလေးဘူး ကုန်သွားပြီ။ လေးဘူး ကုန်သည်အထိ တောင်မလေးရဲ့မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေး။ ရဲရဲလည်း မကြည့်ချင်။ မမြင်ချင်တော့။ ကိုယ့်ဘဝကို မဆန်းစစ် ပါဘဲ အခကြေးငွေဆိုသည့် သက်မဲ့ငွေ အတွက် သက်ရှိ အသွေးအသားကို ဈေးခေါ်၊ လျှော့ဈေးနှင့်ရောင်းနေသည့် ကောင်မလေးရဲ့ဘဝအတွက်ရင်လေးစွာ ကြည့်ရင်း အကြည့်တွေကို မျက်နှာလွှဲ နေသူက အောင်စိုး။

“ဟေ့ . . . အပြင်းတစ်ပြား”

မင်းဝေက တောင်းသည်။ ခွက် လေးထဲနဲ့သည်။ ကောင်မလေးက ခွက် လေးကို ယူသည်။ တစ်ကျိုက်တည်း မော့မျိုချလိုက်သည်။ ကောင်မလေး တစ်ဦးက ရေသန့်ဘူးပေးသည်။ ရေ မသောက်သည့် ကောင်မလေး။

“ဟင် . . .”

ရုတ်တရက်၊ ပြင်းထန်သည့် တန်ချက် တစ်ခုကြောင့် အောင့်သွား သည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရသူက အောင်စိုး။

ကောင်မလေးသည် အရက်ပြင်း တစ်ခွက်သောက်ပြီး ရေတွေစိုနေသည့် သူ့ရဲ့ဆံပင်များကို ခေါင်းပေါ် သပ်တင် ရင်း ကားနောက်ပိုင်းဆီအကြည့် . .

တုန်ခါစွာဖြင့် ခံစားသွားရသူက အောင်စိုး။ ပြီးတော့ အောင်စိုးကို မြင် လိုက်ရ၍ မျက်ကလူးဆန်ပျာနှင့်အံ့အား သင့်ဖြစ်သွားသူက ကောင်မလေး။

ရွှေဝါရောင် အင်္ကျီလေးနှင့်သူမ၊ ဂျင်းဘောင်ဘီ အပြာလေးနှင့် သူမ ဘီယာမူးနေသည့် သူမ။

“ရှင် . . . ရှင်”

သူမထံက တအံ့တဩ အသံ ကလေးတွေ။ အောင်စိုး ပြုံးမိသလိုလို နှင့် နှုတ်ဆက်မိသလိုလိုတော့ ဖြစ်သွား သည်။

“ရှင် . . . ဟို . . . ဟို”

သူမဟာ အောင်စိုးထံ ဒယီး ဒယိုင်းလာရင်း လက်ညှိုးထိုးရင်း လာနေ သည်။ ကောင်လေးတစ်ဦးက သူမကို ဖက်ထားရင်း လိုက်လာသည်။ သူမ သည် အောင်စိုးအနားသို့ ရောက်လာ သည်။

သည်တော့မှ ကောင်လေးက သူမကို အောင်စိုးအနားထားခဲ့ပြီး ကား ရှေ့ပိုင်း သူငယ်ချင်းတွေထံ ပြန်သွား သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အဖွဲ့ သောက် ကြသည်။

“မှတ်မိသားပဲနော်”

သူမက ပြောသည်။ ပြောရင်း အောင်စိုးအနီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချ လိုက်သည်။ သူမရဲ့ လက်ထဲမှာတော့ ဘီယာဘူးတစ်ဘူးကို ကိုင်လျက်သား။

“ကိုယ် မှတ်မိပါတယ်၊ စပြီးတွေ့ ကတည်းက မှတ်မိနေတာ”

“တကယ်”

မခိုးမခန့်နှင့် ပြောရင်း ဘီယာ ဘူးကိုမော့သည်။ လက်ကျန်မရှိသည့် ဘီယာဘူးခွဲကို လမ်းမပေါ်လွှင့်ပစ်လိုက် သည်။ တော်ပါသေးသည်။ ကားနှင့်လူ တွေကို မမှန်လို့။

“တစ်ဘူး ထပ်ပေးဦး”

ကောင်မလေးက အော်ပြော သည်။

“ရမယ် ရမယ်၊ ချစ်ချစ် အလိုကျ တိုက်မယ်”

ကောင်လေးက ပြောရင်း မင်း ဝေကို ဘီယာဘူးပေးသည်။ မင်းဝေက ကောင်မလေးဆီ လာပေးသည်။ လာ ပေးရင်းနှင့် အောင်စိုးနှင့် ကောင်မလေး

တို့ နီးနီးကပ်ကပ်ထိုင်နေသည်ကို ကြည့် ရင်း အံ့အားသင့်နေသည်။

“အောင်စိုး မင်း . . . မင်း”

“ဟုတ်တယ်မင်းခေါ သူက ကိုယ် တို့အတွက် အမှတ်တမဲ့ကနေ မှတ်မှတ် ထင်ထင် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူမလေ၊ မင်းတို့ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ပြောနေစဉ်မှာ ကျော်လင်း ရောက်လာသည်။ အောင်စိုးက ကျော် လင်းကို မှိုင်းပြသည်။ ဒီတော့မှ ကျော် လင်းရော မင်းဝေပါ ကောင်မလေးကို အသေအချာ ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။

“အေးကွာ . . . စိတ်မကောင်း စရာပါပဲ အောင်စိုး”

“ဒါပေါ့ကွာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ . . . သူ့အတွက် စိတ် မကောင်းရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာ တဲ့လဲ”

ပြောရင်း ပိတောက်ခက်များကို ဘေးမှာ ချသည်။ ကောင်မလေးက ဘီယာဘူးကို မသောက်သေးဘဲ ဖွင့်ရုံ သာ ဖွင့်ထားည်။

“ကဲ၊ မင်းတို့ စကားပြောကြဦး”

ကျော်လင်းနှင့် မင်းဝေတို့ ကား ရှေ့ပိုင်းသွား သောက်ကြစားကြနှင့် က၊ ခုန်နေပြီ။ သူတို့ ကားလေးသည် အနော် ရတာလမ်းပေါ်ရှိ ရေကစားဧကပုံများ အတိုင်း မောင်းလာပြီး ပြည်လမ်းဘက် ကို ချိုးကွေ့လိုက်ပြီ။

“အစ်ကိုက မသောက်သေးဘူး လား၊ မနွေက ဘာပြုလို့ မလိုက်ခဲ့တာ လဲဟင်၊ သင်္ကြန်မှာ မခံစားမိဘူးလား၊ မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်ချင်စိတ် မရှိလို့ပါ”

ခပ်တိုတိုဖြေသည်။

ကောင်မလေးသည် အောင်စိုး အဖြေကို သဘောကျပုံမရ။ ဘီယာဘူး ကို မော့သည်။ မော့ပြီးပြောလာသည်။

“ဒီပန်းပိတောက်တွေက ဘယ် သူပေးဖို့လဲဟင်၊ ပေးရမယ့်သူ မခွဲသေး ရင် ပေးပါလား”

“မင်းရဲ့ အမည်က”

ပိတောက်ပန်းတွေ တောင်းနေ သည့်ကောင်မလေးရဲ့ အမည်ကို မေး မိသည်။

“ညီမအမည်က ဖွေးနုတဲ့”

“ဖွေးနု . . .”

ကောင်မလေးအမည်ကို အောင် ဇိုး ခေါ်ကြည့်မိသည်။ လူကလည်းလှ၊ အမည်ကလည်း လှ။ သို့သော် ဘဝ မလှသည့် ဖွေးနုဆိုသည့် ကောင်မလေး ၏ ဘဝကောက်ကြောင်းနှင့် ခါးသီးမှု ရသများ၏အဖြေကို ရှာကြည့်ရင်း စိတ် လောသွားသည်။

“ပြောလေ၊ နာမည်တော့မေးပြီး ဒီပိတောက်ပန်းတွေ ပေးမှာလား”

“ဒီပန်းတွေက ဘယ်သူ့အတွက် မှ ရည်ရွယ်ပြီး ခူးလာမဟုတ်ဘူး ဖွေးနု၊ သင်္ကြန်ရက်မှာ သင်္ကြန်ရေတွေနဲ့ ဒီ သင်္ကြန်ပန်းကို မြတ်နိုးလို့ ဒီအထိယူလာ တာပါ။ ညီမ အဲ . . . ဖွေးနုလိုချင်ရင် ယူလေ၊ ရော့ . . .”

“တကယ်ကော ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိလို့လား”

သူမ စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ် ပြုမိသည်။

အောင်ဇိုးလက်ထဲက ပိတောက် ပန်းတွေကို ယူသည်။ ပြီးတော့ အဝါ ပိတောက်ခက်လေးများကို ခြွေယူလိုက် သည်။ စိမ်းမြမြ ပိတောက်ရွက်တွေနှင့် ကွဲကွာသွားအောင် ပြုလိုက်ပြီ။

“ပန်ပေး”

“ဟင်”

ပိတောက်ခက်များကို အောင်ဇိုး လက်ထဲပေးရင်း ပြောလာသည်။ သူမရဲ့ ခေါင်းထက်မှာ ပန်ပေးပါတဲ့။ ပန်ပေး ရမည်တဲ့လေ။

ဪ၊ မကြာခင်သော ကာလ တွေက သူမကို အကြိမ်များစွာ တွေ့ဖူး ပြီး သူမကို သတိထားမိသည်။ သတိ ထားမိသည့် နှလုံးသားက နောက်ရက် တွေမှာ သူမရှိလိမ့်ငြား ရှာခဲ့မိပြန်သည်။ မတွေ့ခဲ့ရ။

ဟော့၊ တွေ့မယ့် တွေ့တော့ သင်္ကြန်ရက်မှာ ရေပက်ခဲ ကားပေါ်မှာ သူမ ပါလာသည်က သောက်ဖို့၊ စားဖို့၊ တွဲကဖို့ အငှားသဘောနှင့် ပါလာသည် ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်။ သူမရဲ့ဘဝ ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမည်နည်း။ ဖြစ် နိုင်ရင် သူမသည် အောင်ဇိုး စိတ်ဝင် စားသည့် သူမ မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ပြီးတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးက အိပ်မက်သာ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပြန်သည်။ သို့သော် မျက်စိ ရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာက အိပ်မက် မဟုတ်။ အိပ်မက်မဟုတ်တော့၊ ခံစားရ သူက အောင်ဇိုးပင်။

“ရော့ . . . ဖွေးနုကို ပန်ပေး”

အောင်ဇိုး မနေသာတော့။ သူမ ရဲ့ လက်ထဲက ပိတောက်ပန်းခက်လေး များကို ယူသည်။ သူမရဲ့ ခေါင်းထက်မှာ သင်္ကြန်ရေတွေ စိုရွှဲနေသည့် ကေသာ ထက်မှာ ပန်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါမှ ညီမရဲ့ အစ်ကို၊ ဖွေးနုရဲ့ အစ်ကို၊ ဒါကြောင့် ဖွေးနုက အစ်ကိုကို ချစ်ရတာ၊ သိလား”

သူမက ပြောရင်း အောင်ဇိုးရဲ့ ပါးကို နမ်းသည်။

“ဟင်”

အလစ်အငိုက် နမ်းလိုက်သည့် သူမရဲ့ အနမ်းတစ်ချက်က အောင်ဇိုးရဲ့ ရင်ကို ပူနွေးသွားသည်။ သူမကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်း စကားပြောဖြစ်သည်။ ဘာစကားတွေ ပြောနေမှန်းတော့ မသိ။ တကယ်တော့ အောင်ဇိုး ပြောနေသည်က ဖွေးနုဟာ မြန်မာမိန်းကလေး။ ဒီပွဲဟာ မြန်မာတွေ ရဲ့သင်္ကြန်။ မြန်မာ့သင်္ကြန်မှာ မြန်မာ့ယဉ် ကျေးမှုတွေနဲ့ ထိန်းကွပ်ပြီး မြန်မာတွေ ကပဲ ကာကွယ်တတ်၊ တန်ဖိုးထားတတ် ထိန်းသိမ်းတတ်ရမယ်။

ယခုတော့ မြန်မာမိန်းကလေး တော်တော်များများက သင်္ကြန်ပွဲကို ခုတုံးလုပ်၊ တိုးတက်တဲ့ခေတ်၊ ပွင့်လင်းတဲ့

ခေတ်ရောက်ပြီဆိုပြီး အခွင့်အရေးယူ မိန်းကလေးနှင့် အရက်၊ အရက်နှင့် မိန်း ကလေး မအပ်စပ်သည်ကို ယောက်ျား လေးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင် သောက်တတ် လာခြင်းသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု လုံးဝ မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကို သူမ သိအောင် အသံတိတ်ပြောနေ သည်ဟု အောင်ဇိုးနားလည်ထားသည်။ သို့သော် သူမဆိုတဲ့ ဖွေးနုက တော့ မသိရှာ။

တစ်နေ့ကုန်သွားပြီ။ နေဝင်ပြီ။ ရေပက်ခဲကားတွေ သိမ်းကုန်ပြီ။ အဖူး တွေလည်း လွန်ကုန်ပြီ။ ကျောင်းရောက် တော့ အောင်ဇိုး အိပ်မပျော်ခဲ့။ ပျော် တော်ဆက်ဘဝနှင့် အခကြေးငွေယူပြီး ရေပက်ခဲကားပေါ် ကြည့်ခဲ့တဲ့သူမ၊ ဖွေးနု ဆိုသော မိန်းကလေးအကြောင်း တွေး ရင်း အိပ်မရ။

နောက်ရက် . . .

သင်္ကြန်အကြတ်နေ့။

မင်းဝေတို့ လာခေါ်သည်။

အောင်ဇိုး မလိုက်လိုတော့။ ငြင်း လွတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် ကျောင်းမှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ ပြီးတော့ ကျောင်း ဘေးက ပိတောက်ပင်က ပိတောက်ပန်း တွေခူးပြီးဘုရားကပ်သည်။ ဤပိတောက် သည် သင်္ကြန်ကာလမှသာ ပွင့်သည့် ပိတောက်။ မြန်မာတို့၏ ပိတောက်။ မြန်မာတွေအမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားခဲ့ သည့် ပိတောက်။

ဤပိတောက်ပန်းများကို မြတ် ဘုရားအား ပူဇော်ရသည့် အကျိုးအား ကြောင့် ဘယ်သောကာလ ဘယ်အချိန် မျိုး၌မဆို မြန်မာမိန်းကလေးများ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းနိုင်သူတွေဖြစ်ပါစေ။

အထူးသဖြင့် ဖွေးနု ဆိုသည့် မိန်းကလေး၊ ဖွေးနုလိုမိန်းကလေးမျိုးတွေ မပေါ်ပေါက်ဘဲနှင့် တန်ဖိုးရှိသည့်လူ တွေ ဖြစ်ပါစေ။

ဒါက အောင်ဇိုးရဲ့ ဆုတောင်း။

“အင်း၊ ဒီကနေ့သင်္ကြန် အကြတ် နေ့၊ ဟိုအဖွဲ့နဲ့ ကားပေါ်မှာ နှော့နေပျော်

နေရာပေါ့။ သင်္ကြန်ရေစိုစိုမှာ ဘဝမိုး
တွေ မညီပါစေနဲ့ ဖွေးနုရယ်၊ ဖွေးနုရဲ့
ဘဝ ပြုပြင်ချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေး
တယ်။ အဖြူထည်သက်သက် ဘဝနဲ့
ရပ်တည်နိုင်ပါစေလား ဖွေးနုရယ်။”

မချင့်မရဲ ဆုတောင်းမိသည်။
သင်္ကြန်အကြက်နေ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။

ညနေပိုင်းမှာ မူးပြီး ရောက်လာ
သူက မင်းဝေ။

“ဟို ဟိုကောင်မလေး ဖွေးနု
ဖွေးနု ပါသေးတယ်၊ မဟုတ်လား။”

“ဟား . . . အောင်စိုးရေ ပါတာ
ပေါ့ကွာ၊ မနက်ဖြန်လဲ ပါဦးမှာပဲ။
ဒီကနေည ဟိုမန္တလေးက ကောင်တွေနဲ့
အပေးအယူ တည်သွားပြီတဲ့”

အဲဒါ ဘာစကားလဲ အောင်စိုး
နားမလည်နိုင်သေး။

“ဒီလိုလေကွာ၊ အခု အဲဒီအဖွဲ့နဲ့
မင်းရဲ့ ဖွေးနုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ
တည်းခိုခန်းသွားကြပြီ”

“ဟင် . . .”

ကျွန်တော့် နှလုံးသားတွေ ပြုတ်
ကျ ကြေပျက်သွားပြီ။

ချစ်သူလို သံယောဇဉ်ရှိခဲ့တာ
မျိုးလို မဆိုသာတဲ့ ခိုးရှင်းတဲ့ သံယော
ဇဉ်တွေနှင့် သူမကို ကားမှတ်တိုင်မှာ
တွေ့ပြီးကတည်းက ရှိခဲ့သည်။ ဒါကို
တော့ ဝန်ခံပါသည်။

ယခုတော့ သင်္ကြန်အကျနေမှာ
ပိတောက်ပန်းတောင်းရင်း ပန်ပေးပါလို့
ပြောလို့ ပန်ပေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်တွေ။
အခုတော့ သူမက အခကြေးငွေနှင့်
တည်းခိုခန်းသွားပြီ။ လိုက်သွားပြီဆိုက
တည်းက သူမရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တအဆင့်
အတန်းကို နားလည်မိသည်။ မနေ့
တတည်းက သိခဲ့ပြီ။

အောင်စိုး မကြားချင်တော့။

နောက်ရက် သင်္ကြန်အတက်နေ့
မန္တလေးကအဖွဲ့နှင့် ဖွေးနုပါသွားသည်။
ဒီကနေ့က သင်္ကြန်နောက်ဆုံးရက်ဆို
တော့ ပိုပြီးကဲကြမယ်လေ။ ကျော်လင်း
ရော မင်းဝေပါ ပါသွားသည်။

အောင်စိုးကတော့ မလိုက်။
ကျောင်းမှာနေပြီး ပိတောက်တွေခူး၊
ဘုရားမှာကပ် ဖြစ်စေချင်သည်တွေကို
ဆုတောင်း။

ညနေ ပြန်လာတော့ မင်းဝေက
ပြောသည်။ ဖွေးနု တစ်ယောက် ပျော်
တော်ဆက်ဖို့ တည်းခိုခန်းလိုက်သွားပြန်
ပြီတဲ့။ သည်စကားကြောင့် လက်ကျန်
ပိတောက်တွေရှိရာ ပိတောက်ပင်ထက်
ဆီ ကြည့်မိတော့ ပိတောက်ပန်းတွေ
ညှိုးရော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညှိုးရော်နေသည့် ပိတောက်တို့
သည် မြေပြင်မှာ ပြန့်ကျဲနေသည်။

မနေ့က သင်္ကြန်အတက်နေ့။

အတက်နေ့မှာလည်း အောင်စိုး
အနေနှင့် ကျော်လင်းတို့အဖွဲ့နှင့် မလိုက်
ဖြစ်။ မလိုက်လည်း မလိုက်လိုတော့။
ကျော်လင်းတို့ ပြန်လာပြန်တော့ သူမရဲ့
အကြောင်းကို ကြားခဲ့ရပြန်သည်။

သင်္ကြန် ရေပက်ခံကားပေါ်မှာ
အမူးလွန်ပြီးလဲကျသွားကြောင်းမန္တလေး
က လူငယ်သုံးဦးကထိန်းထားရကြောင်း၊
ပြီးတော့ တစ်ဦးချင်း ထည်လဲတွဲကြ
ကြောင်း၊ ညနေရောက်တော့ တည်ခိုး
ခန်း ပါသွားကြောင်း။

သူမအတွက် သင်္ကြန်ရက်တွေ
မှာ ပျော်တော်ဆက်လို့ပြီးသွားခဲ့ပြီလေ။
ဘယ်လောက်ရသည်။ တစ်ရက်မည်မျှ
ပေးရသည်ကို အောင်စိုး မသိ။ ကျော်
လင်းတို့ကိုလည်း မမေးဖြစ်။ သူမ အနေ
နှင့် အရင်နှစ်တွေက သင်္ကြန်မှာ ဒီလိုမျိုး
ပျော်တော်ဆက်ဘဝနှင့် အခြား ရေပက်
ခံကားတွေပေါ်လိုက်ဖူးသလား။ လက်
ရှိမှာကော ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေ
သလဲ။ အောင်စိုးမှာတော့ တစ်ခါမြင်ရုံ
မျှနှင့် မမေ့နိုင်စရာ စွဲမက်စရာရှိသည့်
သူမကို မမေ့ခဲ့။ အမြဲပဲ အမှတ်ရနေခဲ့ဖူး
ပြီလေ။

ခုတော့ . . .
သူမ ဆိုသည့် ဖွေးနု၊
ဖွေးနုဆိုသည့် ကောင်မလေး။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ ဘဝက
အောင်စိုး ထင်ထားသည်နှင့် တခြားစီ။
ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လင်ဖြစ်နေပြီ။
ရင်ထဲမှာတော့ အောင်အောင်အည်း
အည်းနှင့် ကြေကွဲလွမ်းမောရသည်က
ကာလကြာခဲ့ပြီ။ သူမအပေါ် စိတ်ဝင်
စားခဲ့ရင်းနှင့် အပျော်တွေနှင့် ဆုံကြ
ကြုံကြလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်တွေ တွေး
ရင်း ကြည်နူး ကျေနပ်ခဲ့သေးသည်။
ခုတော့ အလွမ်းအမောတွေ၊ သောက
တွေနှင့် ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ပြီ ဆိုတာ
နားလည်လိုက်ပြီ။

သင်္ကြန်ပြီးတော့ ကိုယ့်အလုပ်
ကိုယ်ဆင်း။ မင်းဝေတို့ကတော့ သင်္ကြန်
အကြောင်း ပြောလို့ မဆုံးတော့။

အောင်စိုးမှာတော့ တနင့်နှင့်
လွမ်းရင်း နှလုံးသားထဲက အပူများကို
မျိုးသိပ်ပြီး ခဝါချထားခဲ့သည်။ ဒီကြား
ထဲမှာ ဖွေးနုကို မတွေ့ရတော့။ စိတ်ထဲ
မှာတော့ တွေ့မိချင်သေးသည်။ မျှော်မိ
သေးသည်။ တွေ့များတွေ့လို့ကတော့
ဖွေးနုကို စကားတွေပြောရင်း တဝကြီး
မေးချင်သေးသည်။ သူမရဲ့ ဘဝ ဖြေရှင်း
ချက်တွေကြားချင်သေးသည်။ ခုတော့
ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေသူက ဖွေးနု။

မျှော်ငေးမိသူက အောင်စိုး။
အချိန်သည် စေခိုင်းသူမရှိပါဘဲ
သူခရီး သူဆက်ရင်းနှင့် ပြေးလွှားနေ
သည်။ မကြာပါပြီ။ သင်္ကြန်ရောက်တော့
မည်။ ရင်နာ၊ ရင်ခုန်ခဲ့ရသော အောင်စိုး
အတွက်ဒီသင်္ကြန်ရက်များသည် ဝေဒနာ
သင်္ကြန်ဟူသာ တရားသေ လက်ခံထား
ခဲ့သည်။

မနှစ်က အကြွင်းအကျန်ဝေဒနာ
များသည် ရင်ထဲမှာ အသက်ဆက်ရှင်
သန်ဆဲဖို့ ဒီနှစ် သင်္ကြန်မှာလည်း ဖွေးနု
အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားရပေ
ဦးမည်က အမှန်။

“မနှစ်က ဟိုမန္တလေးက ကောင်
တွေ မလာဘူးတဲ့ကွ၊ ဒီတော့ ကိုယ်တို့
ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ မင်းဝေ”
ကျော်လင်းက မေးသည်။

အောင်စိုး အပါအဝင် အခြား သူငယ်ချင်းများနှင့် ကားအပြတ်ငှားပြီး ပျော်ကြမည်အကြောင်း ပြောသည်။
အောင်စိုးက အပြတ်ငြင်းသည်။
ဘယ်တော့မှ မလိုက်။ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် လိုက်မည်မဟုတ်။ သင်္ကြန်ရောက်ဖို့ နှစ်ရက်အလို . . .

“ဟေ့ကောင် . . . အောင်စိုး၊ အောင်စိုး”

အပြေးအလွှား ရောက်လာသူက မင်းဝေ။ မင်းဝေ တစ်ယောက် အောင်စိုးအနား ရပ်ရင်း ချွေးများကို သုတ်သည်။

“ဘာလဲမင်းဝေ၊ အလန့်တကြား ကွာ”

“ဟို . . . ဟို . . .”

“ပြော ဘာလဲ၊ မင်းက စကား ထစ်နေသေးတယ်”

“ဟိုလေ . . . ဟိုကောင်မလေး ဖွေးနုလေကွာ ဖွေးနု”

“ဖွေးနု . . .”

မင်းဝေစကားကြောင့် အောင်စိုး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။ ဖွေးနုတဲ့။ အောင်စိုး ကြားချင်သော အမည်လေး။ ချစ်စရာ အသွေးအမွှေးနှင့် လှပသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင်လေး။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကနေ့ သူနဲ့ တွေ့တယ်၊ မထင်မှတ်ဘဲ ဆူးလေဘုရား အနီးမှာ တွေ့တာ”

“သူနဲ့ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်တယ် အောင်စိုး၊ သူက လဲ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိတယ်၊ ကိုယ်ကလဲ မှတ်မိနေတယ်လေ၊ အဲဒါ အကျိုး အကြောင်းပြောရင်းနဲ့ သူ့အကြောင်း သိခဲ့ရတာက သူ့လေ အိမ်ထောင်ကျ သွားပြီတဲ့”

“ဟင် . . .”

အောင်စိုးရင်ထဲ ကြေကွဲသလို လိုနှင့် ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကြေကွဲရတာက ဘာကြောင့်မှန်းမသိရ ပေမယ့်၊ ဝမ်းသာရတာက သူ့မ အိမ် ထောင်ကျသွားတဲ့အတွက် ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ဒီလို အပျက်အစီး တွေ ကြားထဲက လင်ကောင်း သား ကောင်း ရသွားသည့်အတွက် ပြောရရင် ဖွေးနုရဲ့ဘဝ ကယ်တင်ရှင် တွေ့သွားလို့ ကျေနပ်ဝမ်းသာခြင်းပင်။

“ပြီးတော့ ဘာတွေပြောသေးလဲ၊ သူတို့မိသားစုကော အဆင်ပြေရဲ့လား၊ မင်းဝေ၊ ဟင်၊ ဘာပြောသေးလဲ၊ အဆင် ပြေသတဲ့လား”

“အင်း . . .”

မင်းဝေ အသံက လေးလံလွန်း နေသည်။ အောင်စိုး အားမရမိ။

“ပြောလေကွာ”

“ဟို အဆင်မပြေပါဘူးတဲ့ကွာ”

“ဟင် . . .”

အောင်စိုး စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားသည်။ အစကတည်းက အဆင် မပြေသည့်ဘဝမို့ ဒီလိုနေခဲ့ရသည့်ဘဝ မျိုး။ အခု အိမ်ထောင်ကျပြန်တော့လည်း အဆင်မပြေဘူးတဲ့လား။

ဖွေးနု ယောက်ျားက ဖွေးနုရဲ့ ဘဝအမှန်တွေကို သိသွားလို့ အဆင် မပြေ ဖြစ်သွားလေသလား။

“အင်း၊ ပြောရမှာ စိတ်မကောင်း စရာပါကွာ၊ တကယ်တော့ ဖွေးနုရတဲ့ လူက ကိုယ်တို့ ဘာသာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသာခြား တစ်ယောက်နဲ့”

“ဘာ . . . ဖွေးနုက ဘာသာခြား နဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် အောင်စိုး၊ ဖွေးနု တစ်ယောက် ဘာသာခြားနဲ့ ရခဲ့တယ်”

“တောက် . . .”

မင်းဝေ စကားအဆုံး အောင်စိုး တောက်ခေါက်မိသည်။

ကြည့်စမ်း မြန်မာမိန်းကလေး တစ်ယောက် မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုနယ် ထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦး ဘာသာခြားနဲ့ ညားခဲ့သတဲ့လား၊ ဒီလောက်အထိ မိုက် တွင်းနက်သတဲ့လား။ ဒီလောက်အထိ အမျိုးအပေါ်၊ ဘာသာအပေါ် သစ္စာမဲ့ သတဲ့လား။ တွေးဆမှာပင် မင်းဝေက ပြောသည် . . .

“ဒီလိုတဲ့ အောင်စိုးရေ ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်အပြီးပေါ့ကွာ၊ အဲဒါ သူ့လုပ်တဲ့ အနှိပ်ခန်းကို ဘာသာခြားလူတစ်ဦး အခု ရတဲ့ လူပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလူ အမြဲပဲလာ တတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒီလူက ဖွေးနုကိုအစစ အရာရာထောက်ပံ့တယ်တဲ့၊ လိုလေသေး မရှိပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလိုနဲ့ အခြားတည်းခို ခန်းကိုခေါ်၊ ခေါ်ပြီးတွေ့၊ တွေ့ပါများ တော့ အဲဒီလူက ဖွေးနုကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်း၊ ငွေကြေးလဲ ပုံအောပေးနေ တာဆိုတော့ ဖွေးနု စဉ်းစားလာပြီလေ၊ နောက်တော့ အဲဒီလူက သူ့ကို လက် ထပ်ရင် ကိုယ်တို့ဘာသာကို ပြောင်းပါ မယ်၊ ယုံကြည်ပေးပါ၊ တကယ် ချစ်တာ ပါ၊ ဖွေးနုရဲ့ဘဝကို တကယ် ကယ်တင် ချင်လို့ပါလို့ ပြောရင်း ဖွေးနုရဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်ရဖို့ သိမ်းသွင်းခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒါ ဖွေးနုက လက်ခံ၊ အဲဒီလူကို လက်ထပ်”

မင်းဝေပါ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ရှာ။ တကယ်တကယ်တော့ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်ဘာသာဝင် တစ်ဦး အခြား ဘာသာခြားလူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ တကယ်ဝင်သွားတော့ ဘယ်မှာ စိတ် ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲလေ။

“နောက်တော့ . . .”

“ဒီလိုကွာ၊ ဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး အဲဒီလူက ဒီဘက်ကူးဖို့နေနေသာသာ ဖွေးနုကို သူတို့ဘာသာထဲကူးဖို့ အတင်း အကျပ် အကျပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ အခုအချိန် မှာတော့ ဖွေးနုက ဘာမှ မဆုံးဖြတ်သေး ဘူးတဲ့”

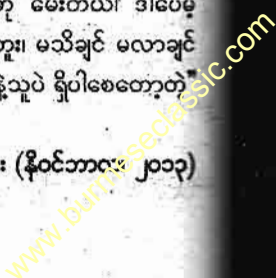
မင်းဝေက ပြောစကားကို ရပ် သည်။

“ကိုယ် သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ် မင်း ဝေ”

“အခုတောင်မှ ကိုယ်နဲ့ အပြေး အလွှား စကားပြောရတာ”

“သူ့နေတဲ့နေရာ သိသလား မင်းဝေ”

“ဖွေးနုကို မေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝ မပြောပြဘူး၊ မသိချင် မလာချင် ပါနဲ့တဲ့၊ သူ့ဘဝနဲ့သူပဲ ရှိပါစေတော့တဲ့”

ရေတံခွန်ရုံသာမက ရေမရှိတဲ့
ချောင်း နှာခေါင်းဖော် သေခွဲရသည့်
အရှက်တကွ အကျိုးနည်းအဖြစ်ပေမို့
အောင်စိုးအနေနှင့် သည်းကြေပြတ်မျှ
ခံစားရင်းနှင့် မချီအောင် ဖြစ်ရသည်။

ထင်တားသည့်အတိုင်း . . .
ဒီနှစ်သင်္ကြန်ကလည်း အလွမ်း
သင်္ကြန်၊ ဒီနှစ်ပွင့်သည့်ပိတောက်တွေက
လည်း အလွမ်းပိတောက်တွေ။

ပြီးတော့ ဒီနှစ် သင်္ကြန်ရေတွေ
ကလည်း အောင်စိုးရဲ့ မျက်ရည်တွေပဲ
ဖြစ်နေချင်ပြီ။ ဒီနှစ်သင်္ကြန်ကို အလွမ်း
အဆွေးတွေနှင့်သာ သင်္ကြန်ရက်ပြီးသွား
သည်။ အောင်စိုး ဘယ်မျှမသွားခဲ့။

“ဖွေးနုရယ် . . မိုက်လိုက်တာ”
ပိတောက်များကို ကြည့်ရင်း
ပြောမိသည့်အချိန်၊ ဥပြသံချိုချိုက
နှုန်းသားကို ဖူးနှင့်သွားသည်အထိ လွမ်း
သွမ်းမောမော ဖြစ်သွားရသည်။

ဖွေးနုမှာ ကလေးတစ်ယောက်
နေပြီတဲ့။ ဒီနှစ် သင်္ကြန်အကြိုရက်မှာ
ဘုရားကပ်ဖို့ ပိတောက်များကို ခူးနေ
သည့်အချိန် အောင်စိုးအနီး ရောက်လာ
သူက ကျော်လင်းနှင့် မင်းဝေ။ ဒီနှစ်
ဒီနှစ်ယောက်မှာ သင်္ကြန်ရက်မှာ မလည်
ကြတော့ဟု သိရသည်။

ပြောလာသူက မင်းဝေ။
နားထောင်သူက အောင်စိုး။
အောင်စိုးက တံခွန်နှင့် ခူးလိုကျ
တာသည် ရွတ်စိမ်းစိမ်းများနှင့် ဝါဝါ
ပိတောက်ခက်များကို အစီအရိုကောက်
သူရင်း မေးသည်။ ရင်ထဲမှာတော့
ထစ်ထစ် နာကျင်နေသည်က အမှန်။

“ဪ၊ ဖွေးနုမှာ ဘာသာခြား
နဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်တောင်
မသွားပြီကိုး”

အောင်စိုးက ခပ်ညည်းညည်း
ပြောသည်။ ကျော်လင်းက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အောင်စိုး၊ မနေ့က
အဖေလမ်းထဲမှာ တွေ့တာ၊ ပြီးတော့
ဖွေးနုက အဲဒီဘာသာထဲ အပြီးဝင်သွား
ပြီ”

အောင်စိုး မအံ့သြတော့ပါ။
တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီပိုက်ထဲတိုးတဲ့
ငါးတိုင်း ဒီလိုအသတ်ခံရမယ်ဆိုတာ
သိပြီးသား။ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံရှင်းခဲ့
တာလည်း သိပြီးသား။ ဒီလိုလုပ်ချင်လို့
ဒီလိုကျိုးသွင်းတာ၊ ဒီလိုသိမ်းပိုက်ချင်လို့
ဒီလိုသတ်ကွင်းလုပ်ခဲ့တာလည်း သိပြီး
သား။

“ပြောရရင်တော့ ဖွေးနုအတွက်
လုံးဝ စိတ်မကောင်းဘူး အောင်စိုး”

ကျော်လင်းက လေးတွဲစွာ ပြော
လိုက်သည်။ အောင်စိုးက သူတို့နှစ်ဦး
ကို စွေခနဲတစ်ချက်ကြည့်ရင်း ခူးထား
သည့် ပိတောက်ပန်းခိုင်များကို ကြည့်မိ
သည်။ ပိတောက်ပန်းတွေကြားထဲမှာ
သူမရဲ့မျက်နှာ ဖွေးနုရဲ့ မျက်နှာလေးကို
မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဖွေးနုက ကိုယ်တို့ကို သူ့ဘဝ
အကြောင်းပြောရင်း ငိုရွာတယ်လေ၊
မဖြစ်နိုင်တဲ့အဖြစ်၊ အသက်ကိုတောင်
ရန်ပြုလာတဲ့အဖြစ်ကြောင့် ကိုယ့်ဘာ
သာကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးတဲ့၊ ဒီလူ
တွေက သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ ရမယ်၊
စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ မချုပ်ချယ်နိုင်ပါ
ဘူးတဲ့”

“သူက အဲသလိုပြောသလား”
အောင်စိုးက ကျော်လင်းစကား
အဆုံး ပြန်ပြောမိသည်။ ကျော်လင်းတို့
က ခေါင်းညိတ်ကာ အဖြေပေးသည်။
အောင်စိုး ဘာမျှ မကြားလိုတော့။

မင်းဝေတို့ ပြန်သွားပြီ။ လမ်းမ
ဘက်ဆီက သင်္ကြန်သီချင်းသံတွေ၊ အော်
ဟစ်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ပိတောက်
ပွင့်တဲ့ သင်္ကြန်၊ ဥပြတွန်တဲ့ သင်္ကြန်။

အောင်စိုး ခူးပြီးသား ပိတောက်
များကိုရေဆေး၊ ပြီးတော့ ကျောင်းပေါ်
တက်၊ ဘုရားခန်းရှေ့ ရပ်ပြီး ဘုရားအိုး
ထဲသို့ ပိတောက်ပန်းများကို လှူသည်။
ပြီးတော့ တိုးညှင်းစွာ ဆုတောင်းသည်။

“ဖွေးနုရဲ့ဘဝ၊ ဖွေးနုလို မိန်း
ကလေးတွေရဲ့ဘဝ၊ ဒီပိတောက်ပန်း
ကပ်လှူရတဲ့ အကျိုးအားကြောင့် ဖြစ်

လေရာဘဝတိုင်း မည်သည့်မိုင်း၊ မည်
သည့် ကျိုးသွင်းမှုမျိုးနှင့်မျှ လောကဇာ
မခံစားကြရပါစေနှင့် ဘုရား”

နောက်တစ်နှစ် အတာသင်္ကြန်
အရောက်မှာတော့ ဖွေးနုတစ်ယောက်
A.I.D.S ရောဂါနှင့် သေခဲ့ကြောင်း တစ်
နှစ်သာခြားသည့် ကလေးနှစ်ဦး ကျန်ရစ်
ခဲ့ကြောင်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီရောဂါက
သူမကစပြီး ရှိခဲ့တာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ
ယောက်ျားကိုသာမက အဲဒီလူရဲ့ သား
နှစ်ယောက်ကိုပါ ကူးဆက်ခဲ့ကြောင်း၊
သူ့ယောက်ျားလည်း ကူးဆက်ရောဂါ
ကြောင့် သေတော့မည့်အကြောင်း။

ဒီစကားတွေကို ကျော်လင်းတို့
က ပြောပြတော့ သင်္ကြန်ရက်ဆိုတာကို
ရော၊ ပိတောက်တွေ ပွင့်နေတာကိုရော၊
ဥပြသံချိုချိုကိုရော မေ့လျော့နေမိ
သည်။

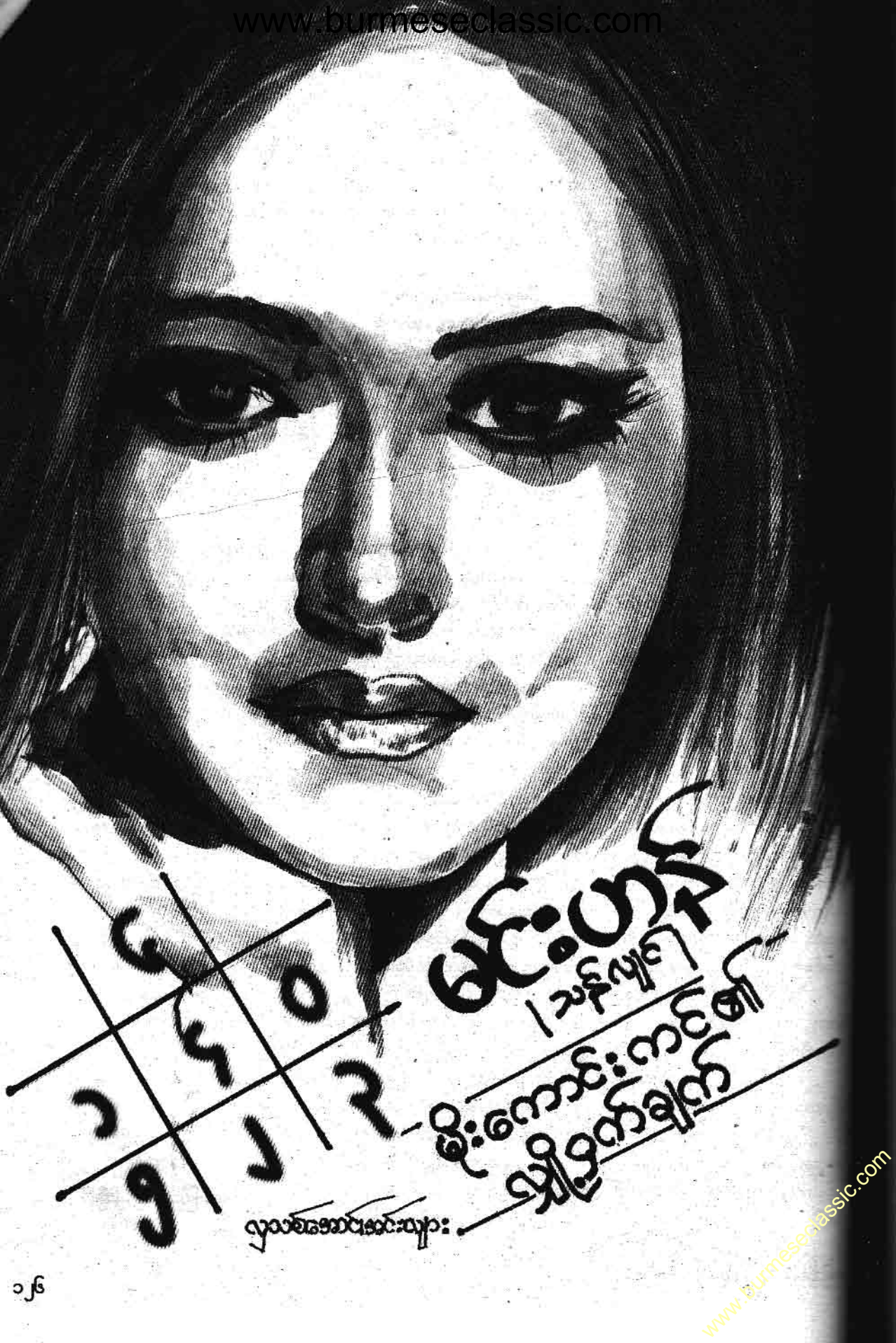
“ကိုယ်တို့ မြန်မာမိန်းကလေး
တွေရဲ့ဘဝ၊ အဲသလိုမျိုး သိမ်းကျုံးတာ၊
သတ်ကွင်းဆင်းပြီး အသတ်ခံရတာမျိုး
မဖြစ်အောင် မြန်မာယောက်ျားတွေမှာ
လဲတာဝန်ရှိတယ်၊ မြန်မာမိန်းကလေး
တွေကို မြန်မာယောက်ျားလေးတွေက
တန်ဖိုးထားမှ တာဝန်ကျေကြမ္မာ” လို့
အောင်စိုး ပြောခဲ့သေးသည်။

မင်းဝေတို့ သဘောပေါက်သွား
ပြီ။ အောင်စိုးကတော့ တစ်နှစ် တစ်
ကြိမ် ကျသည့် သင်္ကြန်ရက်တွေနှင့်
တစ်နှစ်မှတစ်ခါသာပွင့်သည့် ပိတောက်
တွေကို ကြည့်ရင်း အလွမ်းပန်းတွေဟု
သာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လိုက်မိသည်
လေ။ တကယ်လို့များ အဲဒီပိတောက်
ပန်းတွေဟာ ဖွေးနုရဲ့ကိုယ်စား ပွင့်ပေး
တဲ့ပန်းတွေ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဝေဒနာ
ပိတောက်တွေလို သတ်မှတ်မိမှာအမှန်။

အဲဒါဆိုရင် အဲဒီပိတောက်တွေ
နဲ့ ဘယ်တော့မှ ဘယ်သောအခါမှ
ဘယ်သော . . ဘယ်သောအခါမှ။

□ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်ဦး

www.burmeseclassic.com

မင်းတင်
| သို့မဟုတ်

မိုးကောင်းကင်၏
မျှော်လင့်ချက်၏

လှသစ်အောင်အောင်အောင်

“ရတနာစိန်”

စတိုးဆိုင်နာမည်လည်း မဟုတ်။ သဘော၊ မော်တော်နာမည်လည်း မမှန်။ ဘျောက်မျက်ရတနာဆိုင် နာမည်လည်း မပေါ်။

လူနာမည်သာ ဖြစ်သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိန်တွေဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ အံ့မခန်းဖြစ်သည်။ စိန်နားကပ်၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်ခြေချင်း၊ စိန်ဖိနပ် အားလုံးစိန်များ ဖြည့်ကာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အကျိုးသည် ခရမ်းစွဲရောင်များနှင့် လိုက်ဖက် ထူသည်။ အရပ်အမောင်း အသားအရောင်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းမှုများသည် ဘာမှပြောစရာမရှိအောင် လှပလွန်းနေသည်။

“ဆရာ ကျွန်မ ရွှေဆိုင်အသစ် နှင့်ချင်လို့၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးရက် အကောင်းဆုံးအချိန် သိချင်တယ်၊ အကောင်းဆုံး အစီအမံတွေလဲ လိုချင်တယ်၊ ဒါက ဉာဏ်ပူဇော်ခပါ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်စားပွဲပေါ်သို့ ကျင်ငါးထောင်တန်တစ်အုပ် တင်လိုက်၏။ လောကတွင် ငွေကြေးကျိကျိတက် နှင်းသာသူများ၊ ရာထူးကြီးကြီးမားမား နို့သူများသည် ပြောရ ဆိုရ ခက်၏။ အလွန်လက်ပေါက်ကတ်၏။ သူများကို ထည်း မယုံသင်္ကာ အမြဲရှိ၏။ သူတို့သည် သံသယစက်ကွင်းနှင့် အမြဲချိတ်ဆက်၏။

ယခုလည်းကြည့်။ ရွှေဆိုင် ဖွင့်မယ်လို့ပြောသည့် သူ့ဇာတာကို ရာသီဇာတ်၊ နဝင်းစက်၊ ဘာဝစက်တွေနှင့် ဘာတို့မှ မတွက်ချက် မစစ်ဆေးရဘဲနဲ့ ခြာလာသည့် စကား။ တော်တော် ထွယ်ပါလား။ အလုပ်စားပွဲပေါ်မှ ငွေခွေးခွေး ကျပ်ငါးသိန်း မျက်နှာက

လည်း ရှိနေသေးသည်။ သူမနှင့်အတူ အသက်အတော်အတန်ကြီးသော အန်ကယ်ကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်နှင့်တူ၏။ သူ့မျက်လုံးများက အရာဝတ်အဆင်း ကင်းပဲ့၏။ သူ့အကြည့်များက အာရုံခံစားမှုများ မရှိ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကံကြမ္မာရဲ့ အနေအထားကိုသိရအောင်တော့ နည်းနည်း ပြန်စစ်ကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဖြစ်အောင်ကို ကျွန်မ လုပ်မှာ၊ အဲဒီလောက်ဆို ဆရာ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပါတယ်”

သူမ၏ တွက်ပြီးသား ဇာတာဖိုင်တွဲကို ပြန်ရှာရသည်။ မကြာ မကြာ လာတတ်သောဖောက်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အလာကျ၏။ မိမိ၏ ဟောပြောမှု အတွေ့အကြုံအရ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိဖို့ အလွန်လိုသည်။

လူတွေသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသွင်သဏ္ဍာန် မတူညီကြ။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အတွေးအခေါ်နှင့် ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်လည်း လွန်စွာ ကွဲပြားခြားနား၏။

တစ်ခါတလေ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာကိုလည်း ပြောဆို၍ မရ။ မိမိသိထားသည့်အတိုင်းလည်း ပြောဆို၍မဖြစ်။ သင်ကြားတတ်မြောက်ထားသော ပညာသည်လည်း ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ရှိနေတတ်၏။ လောက၏ အခြေအနေအရ မျက်လှည့်ပြယုဂ်များပေးလား။

“ယခု လာမယ့် စက်တင်ဘာ ၂၈ ရက် ကြာသပတေးနေ့၊ မြန်မာလို ကတော့ သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၇ ရက် နေ့နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်၊ အနန္တယုဂ် အမှုကိုစွဲ ပြီးစီးအောင်မြင်စေသောယုဂ် ဖြစ်ပေါ်နေချိန်မှာ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ရန် ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်လို့ ရပါတယ်”

သူမ၏ ရွှန်းလဲ့သော မျက်ဝန်းအစုံမှ အားရကျေနပ်မှုများနှင့်အတူ ဝင်းလဲ့တောက်ပသွား၏။ မျက်လုံးသည် ခန္ဓာကိုယ်၏ ပြတင်းပေါက်များအဖြစ် စိတ်ပညာရှင်များသည် မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး သုတေသန ပြုလုပ်ကြ၏။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ တရားရှိခြင်း၊ မရှိခြင်း၊ ပုံသဏ္ဍာန်မှန်ခြင်း၊ မမှန်ခြင်း၊ များပြားလှစွာသော အကြောင်းတရား များစွာ တို့ကို လူတို့၏မျက်လုံးများကို စမ်းသပ် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး တိကျမှန်ကန်သော အဖြေများကို ထုတ်လေ့ရှိကြသည်။ နက္ခတ်ပညာရှင်ဟင်္ဂင် “နေ” “လ” နှစ်ပါးနှင့် လုံးဝသက်ဆိုင်၏။

“ဪ . . . ဒါနဲ့ ဆရာ ဆိုင်နာမည်ကိုတော့ ဧကရီလို့ ကျွန်မ စိတ်ကြိုက်နာမည် ရွေးထားတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ရတနာစိန်၏ ရွှန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံကို မှင်သက်သလို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ယခုလက်ရှိ ကောင်းကင်ပြိုဟ်သွား နက္ခတ်တာရာများနှင့် ချိန်ထိုးတွက်ဆ လျှင် တော်တော်အကြံကြီးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပေပဲ။ လျှော့တွက်၍ မရ။ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံး စိတ်ကြည်ထားသော စိန်များကြောင့်လားမသိ၊ အားမာန်အပြည့် ရှိနေ၏။

“ဆရာ . . . ဧကရီလို့ပေးထားတာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လားဆရာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ကျောတန်းကျောပြောဆိုဟန်များကို သဘောတော့ သိပ်တွေ့ဟန်မတူ။ စူးရဲသော မျက်လုံးများနှင့် အကဲခတ်၏။

“ဆရာ . . . ကျွန်မ စီးကရက်သောက်ချင်လို့၊ ခွင့်ပြုပါနော်”

“ရပါတယ် . . . ရပါတယ်”

ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကို ညာဘက်လက် လက်ခလယ်နှင့် လက်ညှိုး

ကြားတွင် လှပသေသပ်စွာ ညှပ်ရင်း စတိုင်ကျကျ စီးကရက်ကို သောက်၏။ လက်သည်းခွဲဖျားမှာ ရွှေအိုရောင် လက်သည်းဆိုးဆေးများနှင့် ပန်ရလှ၏။ ပြာလွင်သော မီးခိုးများကို ပါးစပ်မှ လှလှပပ မှုတ်ထုတ်နေ၏။

“ဆရာ အဆောင်အစီအမံတွေ ညွှန်ကြားပေးဦးလေ”

ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ ဇာတာခွင် များကိုကြည့်ပြီး ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိ၏။ အဓိက ဇာတ်ဆောင်ဖြစ်သော ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးနှင့် ငါးဒီဂရီအတွာမှာ ပူးယှဉ်ခြင်းကြောင့် အရောင်အဆင်း မှေးမှိန်လှ၏။ ဒါက ကောဇာဂြိုဟ်သွား။ သူမ၏ မူလဇာတာရှိ ဗြိစ္ဆာရာသီတွင် ရပ်တည်နေသော ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီး၏ ကောင်းအားကို ထိန်းထားနိုင်ခြင်း မရှိ။ အခြား ပါပဂြိုဟ်များ၏ ထွင်းဖောက်မှုများကြောင့် အဖျက်အဆီး အနှောင့်အယှက် ကြုံနေ၏။

သူမ၏လက်မှာ ဗြိစ္ဆာလက်ဖြစ်ပြီး လက်သခင်မှာ မကာရ ရာသီမှာ ဥစ်ဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်က ရှေ့တိုးနေကင်ငင်ဖောက်ပြန် ရွှေလျားနေသောကြောင့် စဉ်းစားစရာတွေ များစွာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နက္ခတ်ပညာရပ်တွင် အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်း(TRINE) စနစ်မူများကို များစွာ သဘောကျ စိတ်ကြိုက်တွေ့လှ၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဓာတ်အိမ်ချင်း ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ လူသားအားလုံးသည် မူလဇာတာနှင့် ကောင်းကင်ဂြိုဟ်သွား နက္ခတ်တာရာများနှင့် ဆက်သွယ်မှု ရှိနေသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မရှိ။ ကံကြမ္မာ၏ အတက် အကျ၊ အဆိုး အကောင်းများသည် လာပြီးထင်ဟပ်၏။ အသေးစိတ်ထည့်ရေးနေလျှင် ပေရှည်နေလိမ့်မည်။ ရပ်ဦးအံ့။

“ဒါနဲ့ ဖွင့်မယ့်ဆိုင်က ဘယ်အရပ်ကို မျက်နှာမူထားပါသလဲ”

“အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူထားဆရာ”

“အဲဒါဆိုရင် ရွှေလင်ပန်းထဲမှာ မိုးကုတ်တွင်းထွက်ကျောက်မျက်ရတနာ ၄၅ မျိုး၊ အဲဒီလင်ပန်းထဲမှာပဲ သပြေကိုးညွန့်၊ ဆီမီးကိုးတိုင်၊ သောက်တော်ရေ ကိုးခွက်၊ အမွှေးတိုင် ကိုးတိုင် ပူဇော်ရမယ်၊ ပြီးတော့ သစ်သီးကိုးမျိုး၊ သာသနာပွဲ တစ်ပွဲ၊ အကြော် ကိုးမျိုး ပူဇော်ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပြီး ဖွင့်ပွဲလုပ်ပါ”

သူမသည် စီးကရက်သောက်နေရင်းမှ တုံ့ပြန်မှုမြန်သော မေးခွန်းများဖြင့် မေးလာ၏။

“ဆရာ... မိုးကုတ်တွင်းထွက်ကျောက်မျက်ရတနာ ၄၅ မျိုးက ဘာတွေလဲ ဆရာ၊ ဆရာ အသေးစိတ် ရေးပေးလိုက်လေ၊ လိုအပ်ရင်တော့ မိုးကုတ်တက်ရဦးမယ် ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ဘေးနားရှိ စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ကျောက်မျက်ရတနာ အဘိဓာန်စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ၎င်းစာအုပ်ထဲမှ မိုးကုတ်တွင်းထွက် ကျောက်မျက်ရတနာ (၄၅)မျိုးအား တစ်ခုချင်း ရေးပေးလိုက်လေတော့သည်။ ဒီနေရာတွင် စာကြော့ရှည်နေမည်မှာစိုး၍ မဖော်ပြတော့ပြီ။ ၎င်းကျောက်အမည်များကို အသေးစိတ်ဖြတ်ပြီး...

“ဆရာ ကျွန်မမှာ ကျောက်သေတ္တာ၊ ပုလဲပြာ၊ နဂါးသွဲ့၊ ငှက်ကျောက်ပြာ အဲဒီလေးမျိုး မရှိဘူးဆရာ၊ ဘယ်မှာ ရှာရမှာလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာလှပသော သူမမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်းအမိပ္ပာယ်ရှိရှိ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ခရမ်းစွဲရောင် ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပြီး များစွာသော စိန်များ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် လှပမှုကို လွန်စွာမှပင် ရွှန်းလှဲတောက်ပစေသည်။

“မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်တပည့်တစ်ဦးဆီ စာရေးပေးလိုက်ပါမယ်၊ အဲဒီမှာ သွားယူပါ၊ ကျောက်က ကျောတွေဖြစ်ရမယ်၊ ဖန်စီတွေ အသုံးမပြုရဘူး၊ မိုးကုတ်တွင်းထွက် ကျောက်စစ်ဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ အနာအဆာကင်းဖို့

လိုတယ်၊ မင်္ဂလာရတနာဒီပဲ အစီအစဉ်ဖြစ်တယ်”

“ဪ... ဒါနဲ့ ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကျွန်မ အဖိုးသားလေ၊ ဦးမြကြိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ရောက်ကတည်းက တစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ နေလာသဖြင့် အံ့ဩမိ၏။ ယခု ရတနာစိန်က သူ့အမျိုးသားပါဆိုတော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်ုပ်အား ဦးမြကြိုင် ဆိုသူမှ အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သူ့အကြည့်များက အင်အားမရှိ။ နှုတ်လည်း ဘာမှမပြော။ ကျွန်ုပ်မှ မနေသောတော့သဖြင့်...

“စကားတွေ ဘာတွေ မပြောဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဝစ်ပိတ်ကျင့်နေတာ ကြာပြီ၊ သူ့အတွက်တော့ အေးရာအေးကြောင်းပေါ့ ဆရာရယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်အတွက် စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးဖြစ်လာသည်။

“ဒါနဲ့များ ဒီကို ခေါ်လာသေးတယ်၊ အိမ်မှာထားခဲ့လဲ ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ရတနာစိန်သည် တုံ့ပြန်မှု လျင်မြန်စွာဖြင့်...

“ဟာ... ဆရာ အစ်ကိုကြီးကို အိမ်မှာထားခဲ့လို့ မရဘူးလေ၊ ဒီကို ခေါ်လာမှ အလုပ်ဖြစ်မှာ၊ ဝစ်ပိတ်ကျင့်နေမယ့် အာရုံခြောက်ပါး အကုန်ကောင်းတယ်၊ ဆရာရုံးခန်း ခေါ်လာတာကလဲ မျက်မြင်သက်သေထူလိုက်တာ၊ ဒါမှလဲ ဆင်ကောင်ရေ ကုဋေသန်းပေါင်းများစွာ ရမှာလေ”

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်သဖြင့်...

“ဘာ... ဘယ်လို ဆင်ကောင်ရေ ကုဋေသန်းပေါင်းများစွာလဲ”

“ဆရာ... ခုထိ အခြေအနေ
သဘောမပေါက်သေးဘူးထင်တယ်။
ဆရာလက်ရှိဆရာ စားပွဲပေါ်မှာ အလတ်
ဆင်ကောင်ရေ တစ်ရာလေ ဆရာ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ကျွန်ုပ် သူတို့ အကြောင်းကို
ဆင်ခြင်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားစရာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ အနည်းဆုံး အသက်
ဆယ်လောက်ကွာသည်။ သို့သော်
သူတို့က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စ
များကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်၍ မဖြစ်။
ထိုလိုက်သလိုနေတာ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတွင် ရတနာစိန်မှ
သော နှုတ်ခမ်းလေးဖြင့်...

“ဆရာ... ကျွန်မလဲ တရား
သမားပါပဲ။ အားလုံးဖြစ်ပျက်ပဲလေ။
မိမိမှာ အရည်အချင်း၊ အရည်
သွေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ
ဆန်းစစ်ရမှာပဲ။ ကြိုးစားနေရမှာပဲ။ ယခု
တစ်နှစ် ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ထားတဲ့ စိန်
တန်ဖိုးဟာ သိန်းပေါင်း သုံး
သောင်းကျော် ရှိတယ်။ ဒါတွေဟာ
ကျွန်မရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကြောင့်
လာတာ မှီပေါ်က ကျလာတာမဟုတ်
ဘူး။ သူတွေ အလွယ်ပြောတာရှိတယ်။
သိလား... ဆရာ”

ကျွန်ုပ်အား ပြန်လှန်မေးခွန်း
မေးလာသည်။ အဖြေရခက်သော
အခြေအနေလည်းဖြစ်သည်။ စကြဝဠာကြီး
ထဲမှာ အိမ်အိမ်ဆန်သော ဒဿနများစွာ
ရှိသည်။ အဖြေများ၍ မဖြစ်။

“ဘာများလဲ မသိဘူး”

“သေရင် ကိုယ့်နောက်မပါဘူး။
အသက်ကိုယ်နောက်မပါဘူးဆိုတာလေ။
အသက် ဘာမှမရှိရင်၊ မပြည့်စုံရင် ငရဲ
ရောက်မယ်။ အတူတူပဲလေ ဆရာ၊ လူ
အများစုတွေ အကုန်လုံးလဲ ဆုံးရှုံး
လေ့ရှိလေရဲ့။ လူဖြစ်လဲ ရှုံးတယ်။ မဟုတ်
ဘူး ဆရာ”

သူ၏ အကြည့်၊ သူမ၏ လေ
အားမာန်အပြည့်ပါ၏။ သွေး
အောက် မှန်သော စကားစုများ

လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြီးမား
လှသော လောဘထူကြီးကို ဟန့်တား
နိုင်စွမ်းမရှိ။

“ဆရာလဲ ရုံးခန်းဖွင့်ပြီး တတ်
ထားတဲ့ ပညာနဲ့ ငွေရှာနေတာ မဟုတ်
ဘူးလား။ အားလုံးကို စာရင်းချုပ်လိုက်
ရင် ငွေရှာနေကြတာပါပဲ။ ငွေနောက်
လိုက်နေကြတာပါပဲ”

ကျွန်ုပ် ရတနာစိန်နှင့် စကား
ပြောရည်နေလျှင် ပြီးဆုံးမည်မဟုတ်။
သူမက ကိုယ့်ထက်တတ်သည်။ ဉာဏ်
ပြေးသည်။ လုံးဝ လျော့တွက်၍ မရ။

“ဒါနဲ့ ဆရာ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ အခမ်း
အနားအတွက် ဘာလိုအပ်ဦးမလဲ။
ကျွန်မ ကြော်ငြာ မထည့်ဘူး။ သတင်း
ထောက်တွေ မဖိတ်ဘူး။ အတတ်နိုင်ဆုံး
အကျဉ်းချုံးပြီးလုပ်မှာ”

“အနီရောင် ကော်လောတွေ၊
နဂါးရုပ်တွေ၊ ဟိမဝန္တာပုံပါတဲ့ ကျောက်
စိမ်းတုံးတွေ၊ ရောင်စုံ ကျောက်မျက်
ရတနာတွေနဲ့ စီခြယ်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓပုံတော်
တွေရှိရင် ပိုကောင်းပါတယ်”

“ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကျရင် ဆရာကိုယ်
တိုင်လာပြီးတော့ မန္တန်တွေ ရွတ်ဖတ်
သရဏ္ဍာယ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးရမှာနော်။
ဆိုင်းဘုတ်တင်မယ့်အချိန်လဲ ပေးဦးလေ
ဆရာ”

“ခုနပြောထားတဲ့အချိန်ပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။ ကဲ
အဲဒါဆိုလဲ ကျွန်မတို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။
အဲဒီနေ့ ကားကြိုပေးရမလား ဆရာ”

“ရပါတယ်... ရပါတယ်။
ကျွန်တော့်အစီအစဉ်နဲ့ ကျွန်တော် လာ
မှာပါ။ အင်းအစီအမံတွေ ထည့်သုံးထား
သေးလား”

“ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ ဆရာရယ်၊
ကိုယ်မသိဘဲနဲ့ ဘာကိုမှ အသုံးမချဘူး။
လောကမှာ မိမိဘာမှမသိဘဲနဲ့ အသုံးပြု
အသုံးချခြင်းဟာ မိုက်မဲ့တစ်ရပ်ပဲ”

ကျွန်ုပ်အား ရတနာစိန်က ဆရာ
ပြန်လုပ်သွား၏။ သူတို့ ပြန်ထွက်ခွာသွား
တော့ စဉ်းစားစရာ အတွေးများစွာ

ကျန်ခဲ့၏။ လောကကြီး၏ ဆန့်ကျင်
ဘက် အကြောင်းတရားများကိုလည်း
စဉ်းစားမိသည်။ ၎င်းတို့မှာ...

ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊
မွေးဖွားခြင်း၊ သေဆုံးခြင်း၊
အစရှိ၍ အဆုံးမရှိခြင်း။

ကျွန်ုပ် ဆိုင်ဖွင့်ပွဲသို့ ၉ နာရီ
ကျော်ကျော် အရောက်သွားခဲ့သည်။
ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ရန်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှေ့မှ ဦးမြကြိုင်နှင့်
ရတနာစိန်တို့က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြို
ဆိုသည်။

ဦးမြကြိုင်ကတော့ အောက်ခံ
အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် တိုက်ပုံအဖြူ၊
ဗန်ကောက်ပိုးတွဲပုဆိုး။

ရတနာစိန်ကတော့ အဆန်း။
အစ်မထံက မဟာဒေဝီ ဒီဇိုင်းပုံစံနှင့်။
မိုးပြာရောင်များကိုတ်ဆင်ကာ ရောင်စုံ
ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထား
၏။ ပဝါကလည်း မိုးပြာရောင်၊ ဆံထုံးမှာ
ရွှေဘီးနှင့် မန္တလေး နန်းတွင်းသူပုံစံ။

“ဆရာ ဒီမှာ ဆိုင်းဘုတ်လေ”

ဆိုင်းဘုတ်မှာ ခြောက်ပေ လေး
ပေလောက်ရှိပြီး ဧကရီကို ရွှေဝါရောင်
ခြယ်သပြီး အောက်ခံအရောင်များမှာ
ပန်းခရမ်း၊ လိမ္မော်၊ မိုးပြာရောင်များ နှင့်
ခြယ်မှုန်းထားသည်။ ဆိုင်ခန်းနေရာမှာ
လူစည်ကားရာ နေရာဖြစ်ပြီး လမ်းဆုံ
လည်းကျသည်။ ဆယ်ခြောက်ပေ၊ ပေ
သုံးဆယ် အကျယ်အဝန်းရှိသဖြင့် ဆိုင်
ဖွင့်ရုံတင်မဟုတ် လူပါ နေလို့ရသည်။
နံရံများမှာ အစိမ်းနုရောင် ခြယ်သ
ထားပြီး ခင်းထားသော ကော်လောနီ
များနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။

မှန်ဘောင်ထဲမှ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့်
ပြုလုပ်ထားသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများ
အရောင်မျိုးစုံ ဖြာထွက်နေသော
ကျောက်မျက်ရတနာများ၊ နဝရတ်
လက်စွပ်များမှာ ကျွန်ုပ် မှန်းဆထားသည်
ထက် ပိုမိုများပြားလွန်းနေသည်။

ရတနာစိန် ပြောသည့် ဆင်ကောင်ရေ ကုဋေပေါင်း တစ်သန်း ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။ ယခုတော့ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်သွားပြီပေါ့။

“ဆရာ . . . ဆရာပြောတဲ့ အစီအမံတွေ အားလုံး အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားတယ်။ လိုတာရှိရင် ပြောလေ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို မန္တန်တွေနဲ့ ဖွင့်ပွဲပြုလုပ်ပြီး သိဒ္ဓိတင်ပေးမယ်”

“ဆရာ လိုအပ်တာရှိရင် အပြီး အစီး လုပ်ပေးပါ ဆရာ”

ဆိုင်ခန်းအသွင်အပြင်နှင့် အခမ်းအနားမှာ ဘာမျှပြောစရာမရှိ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးမှာ ငါးယောက်ခန့်ရှိပြီး အားလုံးမှာ မိုးပြာရောင်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ကွန်ပျူတာ ငွေရေစက်၊ ကျောက်မျက်များ စမ်းသပ်စက်၊ ရွှေရည် စမ်းသပ်စစ်ဆေးစက်၊ စောင့်ကြည့်ကင်မရာများ၊ အသံဖမ်းစက်၊ အရေးပေါ် အချက်ပေးစက်၊ ခေတ်မီ နည်းပညာသုံး စနစ်များကို အသုံးပြုထားသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မှတ်တမ်းတင်မှာသေချာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမြကြိုင်နှင့် ဒေါ်ရတနာစိန်တို့ကို ခေါ်ပြီး ပြောစရာရှိတာ ပြောရသည်။

“ရွှေနဲ့ကျောက်၊ ကျောက်နဲ့ရွှေ ဒီနှစ်မျိုးကတော့ ဆက်စပ်ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေပဲ။ ရွှေကျတော့ ပထဝီကြောကလာပေမယ့် ကျောက်ကျတော့ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်”

နန်းဆန်ဆန် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားသဖြင့် လွန်စွာမှ ဝင်းလဲ့တောက်ပနေရာ ရတနာစိန်မှ လျင်မြန်စွာဖြင့် . . .

“ဆရာ ဘာကို ဆိုလိုတာပါလဲ”

“ဒီလိုပါ။ သာရတ္ထသင်္ဂဟ ကျမ်းမှာဆိုရင် ပုလဲဖြစ်ပေါ် ပေါက်ပွားလာ

ပုံကို ရှစ်ငှာန ခွဲခြမ်းစိပ်ဖြာပြီး ဖော်ပြထားပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့လဲအလွန်ပဲကောင်းပါတယ်”

“ဆရာ . . . ရှင်းပြပါလား၊ အချိန်ရပါသေးတယ်”

ကျွန်ုပ်၏အဖြေကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မျှော်လင့်နေဟန်ရှိသည်။ အရောင်းကောင်တာ မှန်ဘောင်ထဲရှိ ရွှေရောင်သန်းသော ပုလဲလုံးလေးများ ကြည့်လျက် စိတ်ဘဝင်အေးချမ်းကာ ရွှင်လန်း တက်ကြွပါသည်။

“ပုလဲရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ချစ်ခင်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်း၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါတက်ခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းခြင်း အဓိပ္ပာယ် ဆောင်တယ်။ တချို့ ပုလဲတွေဆို တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူး။

သာရတ္ထသင်္ဂဟ ကျမ်းလာ ပုလဲရှစ်မျိုးကတော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။

- ၁။ ဆင်ဦးကင်း၌ ဖြစ်သောပုလဲ
- ၂။ ဝက်ဆွယ်၌ ဖြစ်သောပုလဲ
- ၃။ မြွေ၏ဦးခေါင်း၌ ဖြစ်သောပုလဲ
- ၄။ တိမ်တိုက်၌ ဖြစ်သောပုလဲ
- ၅။ ဝါးတို၌ ဖြစ်သောပုလဲ
- ၆။ ငါး၏ဦးခေါင်း၌ ဖြစ်သော ပုလဲ
- ၇။ ခရုသင်း၌ ဖြစ်သောပုလဲ
- ၈။ ယောက်သွား၌ ဖြစ်သောပုလဲ။

အဲဒီဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ငှာနတွေကိုကြည့်ရင် တခြားကျောက်မျက်တွေလဲ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ငှာနအသီးသီးက ဝင်ရောက်လာတာပါ။

အဲဒီမှာ မူတည်ပြီး သိဒ္ဓိတွေ၊ အစောင့်အရှောက်တွေ၊ ကောင်းကင်ဂြိုဟ်နဲ့ ထိတွေ့ပေါင်းစပ်မှုတွေ ပါလာပါတယ်။ အဲဒီ ကျောက်မျက်တွေကို ဂါထာ မန္တန်တွေနဲ့စီရင်ပြီး အသုံးပြုရင် ပိုမိုအစွမ်းထက်ပြီး ထိရောက်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကား ဆုံးသည်နှင့် ရတနာစိန်မှ သူ့လည်ပင်းတွင် ရွှေနှင့်

သီးခြားကွပ်ပြီး ပြုလုပ်ထားသော မိုးပြာရောင်ပုလဲလေးများကို ပြသည်။

တစ်လုံးလျှင် ငါးရတီခန့်ရှိမည်ဖြစ်ပြီး အားလုံး နှစ်ဆယ့်လေးလုံးဖြစ်သည်။ အသေအချာ ကြည့်လျှင် ပုလဲမျက်နှာပြင်တွင် မိုးသားတိမ်တိုက်ထိ မိုးပြာရောင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသည့် အလွန်ဆန်းကြယ် ထူးခြားသည့် ဖြစ်ခြင်း။

ပုလဲရာဇာဝင်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလျှင် စကားကြော ရှည်နေမည်စိုး၍ ဘာမှမပြောတော့။ အခါလည်းကောင်း ဆိုင်းဘုတ်တင်ခြင်း၊ ဆိုင်သစ်ဖွင့်ခြင်း အခမ်းအနား အစီအစဉ်တကျ ပြုလုပ်ရသည်။

ပထမဦးဆုံးမှာ လာဘ်ဖွင့်ခြင်း လာဘ်ခေါ်ခြင်း။

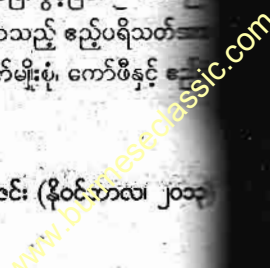
ဒုတိယအဆင့်မှာ ဆိုင်ထဲရှိ ရွှေငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား အားလုံးကို မှော်ချုပ်ကိုးဂါထာ (ဝိဇ္ဇာမ ယိဒ္ဓိသိန္နိ မန္တန်ဖြင့် သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ စီရင်ခြင်း။

၎င်းမန္တန်ဂါထာတွင် ဗြဟ္မာမင်းစက်၊ သိကြားမင်းစက်၊ နေမင်းစက်၊ လမင်းစက်၊ ဝိဇ္ဇာမင်းစက်၊ မိကျောင်းမင်းစက်၊ ဂဠုန်မင်းစက်၊ နဂါးမင်းစက်၊ ခြင်္သေ့မင်းစက် ဟူ၍ စက်ကြီး ကိုးစင်းနှင့်ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထား၍ အလွန်ပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေသည်။

တတိယအဆင့်မှာ မဟာဇေယျမန္တန်၊ ပထဝီဇေယျမန္တန် (၁၄) ဂါထာ၊ ပထဝီဇေယျမန္တန်(၁၈)ဂါထာ။

(၎င်းမန္တန် နှစ်ခုမှာ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ပုံချင်း မတူပါ။ လွန်စွာကွဲပြားခြားနား၏။ နှစ်ခုစလုံးကို ဖြိုင်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လျှင် ပိုမိုထူးခြားသော အာနိသင်ရှိ၏။)

နောက်ဆုံးမှာ စီးပွားရေး (ခေါ်) ဟိတသိဒ္ဓိပကာသနိကျမ်းအသစ်နှင့်အညီ စီရင်ပြီး ဖွင့်ခြင်း ပြုပါသည်။ ကြွရောက်လာသည့် ဧည့်ပရိသတ်မူန့်မျိုးစုံ၊ ကိတ်မျိုးစုံ၊ ကော်ဖီနှင့် ပါသည်။

အရပ်လိုနေသော ဦးမြကြိုင်နှင့် လက်ချင်းချိတ်ကာ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေသော ရတနာစိန်မှ...

“ဆရာ... ပုလဲအကြောင်းကို နှင်းပြဦးလေ”

“အဲဒါကို တိမ်တိုက်ပုလဲလို့ ခေါ်တယ်။ ပုလဲမိုးရွာတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ ရှေးဟောင်း ဟိတရာသီကျမ်းမှာတော့ နှစ်သုံးရာမှာ တစ်ကြိမ်သာ ရွာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အခုလို ဆုတ်ကပ်ခေတ်ကြီးမှာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ မြင်ဖို့လဲ မလွယ်သလို ရဖို့လဲ မလွယ်ဘူး။ အဲဒီပုလဲရဲ့ သက်တမ်းဟာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာအထက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်။ အရမ်းမာကျောပြီး ကျောက်အမြုတေနဲ့တူတယ်။ မပျောက်ဖျက်ပါစေနဲ့။ နောက်ပြီး နှစ်ဆယ့်လေးပစ္စည်း ပဌာန်းဒေသနာတော်ကို ဆောင်ပါတယ်။ ထိုက်လို့ ရတာပါ”

“အခုလို ရှင်းလင်းပြောပြတဲ့ အတွက် အထူးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

ကျွန်ုပ်လည်း လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝ ငြိမ်းအောင်မြင်သွားပြီဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်တာ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။

ဆိုင်အတွင်းမှန်ဘောင်ထဲရှိ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများ၊ ရွှေဝါရောင် သန်းသော ဆလိုက်မီးရောင်အောက် ရောင်စုံဖြာထွက်နေသော ကျောက်မျက်ရတနာများထဲမှ ထူးထူးခြားခြား တိမ်တိုက်နှင့် လွှမ်းခြုံထားသော မိုးပြာရောင်ပုလဲလုံးလေးများက ချက်လုံးထဲက မထွက်။

အတွေးသံသရာကား မဆုံးလေပြီ။

+

နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ရာသီတွေ အလီလီ ပြောင်းခဲ့လေပြီ။

ဇရာဆိုသော အိုမင်းရင့်ရော် ငြင်းတလည်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးအား နှင်ကိုင်လွှမ်းမိုးခဲ့ချေပြီ။

တစ်နှစ်ဆို ဆိုသလောက် ခံနိုင်ရည်အား ကျဆင်းလာ၏။

သုံးနှစ်ခန့်ကြာသော် ကျွန်ုပ်ထံသို့ နိုင်ငံခြားမှ စာတစ်စောင်ရောက်ရှိလာသည်။

ဆရာ ကျမ... ရတနာစိန် သတိတရ စာရေးလိုက်ပါတယ်။

အလုပ် မအားလို့ ဆရာဆီ မလာဖြစ်တာကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ မိမိအကြောင်းတွေ သိမှာစိုးလို့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကတညုတာ မင်္ဂလာသုတ်မှာ သူတစ်ထူးပြုဖူးသော ကျေးဇူးကို မမေ့ရဘူးဆိုတာလေ။ ဘယ်မေ့ပျောက်လို့ ဖြစ်မှာလည်း ဆရာရယ်။

အမှန်ကို ဝန်ခံရင်တော့ ကျွန်မက ဆင်းရဲပါတယ်။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီး တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်နိုင်လို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ဦးမြကြိုင်ရဲ့ ရွှေဆိုင်မှာ ဝင်အလုပ် လုပ်တာပါ။ လခလည်း ကောင်းပါတယ်။

တစ်နှစ်တစ်ခါ သင်္ကြန်ရက်တိုင်း ပုပ်ဘက်ကို ဘုရားဖူးပို့ပေးတယ်။ အဲ၊ တစ်နှစ်မှာတော့ ညဘက် စစ်တောင်းမြစ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ဗူးဘုရားမှာ ရှိနေတုန်း အဘိုးအိုတစ်ယောက် ကျွန်မအနားကို ရောက်လာပြီး...

‘နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ’ လို့ မေးတယ်။

‘မိုးပုလဲလို့ ခေါ်ပါတယ် အဘိုး’ လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ နာမည်အရင်းပါ။ အဲဒါနဲ့ အဘိုးအိုက ...

‘သမီးရဲ့ နာမည်က မိုးပုလဲဆိုရင် ဒီပစ္စည်းရဲ့ ပိုင်ရှင် အစစ်က သမီးပါပဲ’ ဆိုပြီး အဲဒီမိုးပြာရောင်ပုလဲ နှစ်ဆယ့်လေးလုံး ပေးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတာ။

ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ ပြလည်း မပြခဲ့ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မကို မွေးမယ့် တနင်္လာနေ့ နံနက် အရက်တက်ချိန်မှာ ပုလဲမိုးတွေ ရွာတယ်လို့ အမေက အိပ်မက် မက်တယ်။

အဲဒါကို အကြောင်းပြုပြီး အမေက ‘မိုးပုလဲ’ ဆိုပြီး ပေးတာပါ။

ဆက်စပ်မှု၊ ဆက်သွယ်မှု သင်္ကေတတွေ ရှိတာကိုတော့ လုံးဝ လက်ခံထားပါတယ်။

အဲဒီ ပုလဲရပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဦးမြကြိုင်ရဲ့ ဇနီး ဒေါ်ခင်မြတ်ထိုက်လည်း ရုတ်တရက် သေဆုံးတယ်။

ဇနီးသည် သေဆုံးသွားတော့ ဦးမြကြိုင်က ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး။ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ ကျွန်မက အနီးကပ် ပြုစုရတယ်။

အဲဒီကနေ ဇာတ်လမ်းစတာ။ ကျွန်မနဲ့ ဦးမြကြိုင် သားနှစ်ယောက် ထွန်းကားပြီး အကြောင်းပါခဲ့တာပါ။

သူတို့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ အမေရိကားမှာ ဆရာဝန်ပါ။ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ရောက်မစွက်ဖက်ဘူး။ ဆွေမျိုးတွေကတော့ ဆရာရေး... တောကီးကန်းထက်ဆိုးတယ်။ ပိုင်းဝန်း ထိုးဆိတ် နှိပ်ကွပ်တာ။

ကျွန်မ ပထမကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်မှာ အသည်းအသန် ခံရတာ။ ထိုက်သင့်တဲ့ လျော်ကြေးပေးလိုက်။ ဘာတရားဝင်ယူ စရာလဲ။ အိမ်ဖော် အဆင့် လောက် ရှိတာဆိုပြီး ရစရာ မရှိအောင် ပြောတာ ဆရာရေး၊ လောကကြီးက တကယ် မလွယ်ဘူး။

ကျွန်မလည်း ပထမသားဦးလေးလည်း မွေးပြီးရော “ရတနာစိန်” လို့ အမည်ပြောင်းပြီး သူတို့အားလုံးကို ပြန်ချဲ့တာ။ ခုစားရေးတဲ့ အထိပဲ။

ကျွန်မ ဦးမြကြိုင်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရခဲ့ပေမယ့် ချစ်လို့မရဘူး။ ခံစားလို့ မရဘူး။ အဲဒီ အရာတွေတော့ ကျွန်မဘဝမှာ ပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်။ ခံစားခဲ့ရတယ် ဆရာ။ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံပါ။

ဦးမြကြိုင်ကလည်း “ဝစီဝိတ်”
ထွင်လိုက်တာ ခုထိပါပဲ။

အဲဒါလည်း ကျွန်မပြုစားတာ၊
လုပ်ထားတာဆိုပြီး ဝိုင်းဝန်းစွပ်စွဲတာ
ဆရာရေ။

နယူးဇီလန် ခေါ်တော့လည်း
မလိုက်ဘူး။ ဒေါ်ခင်မြတ်ထိုက်ရဲ့ အုတ်
ဂူဘေးနားမှာပဲ ခေါင်းချမယ်လို့ စာရေး
ပြီး ပြောတယ်။

ခု... ကျွန်မကတော့ နယူး
ဇီလန်မှာ သားနှစ်ယောက်နဲ့ အတူနေ
တယ်။ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ပြီး နောက်ပိုင်း
တအားအောင်မြင်သွားလို့ မသေခင်
ဆရာကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်။

ရွှေဆိုင်ဖွင့်တာ ကျွန်မရဲ့ ပြယုဂ်
ပေါ့ ဆရာရယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော
ရရင် လုပ်စားလိုက်တာပါ။

ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ
ဆရာ။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ပြန်ဆုံ
ကြဉ်းမှာပါ။ ကျေးဇူးတရားကို အစဉ်
သတိရလျက်။

**ရတနာစိန်
နယူးဇီလန်**

ကျွန်ုပ်သည် ရတနာစိန်၏ စာကို
ဖတ်ရင်း စဉ်းစားခန်းတွေ တစ်လှေကြီး
ဝင်လာ၏။

ရုတ်တရက် နှုတ်မှလည်း...
“ဟာ... ပုလဲဒေဝီပါလား”

ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းများက
ဘုရားစင်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။
စေတီပုံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်
ဆောက်ထားသော ပုလဲ ကိုးလုံးမှာ
ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေလေတော့
သတည်း။

□ မင်းဟန်(သန်လျင်)

စာမူများ ပေးပို့နိုင်ပါသည်

စာမူ ဝါသနာရှင်များ မိမိ၏စာမူကို မိတ္တူ
ကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဆက်
သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေး
ပို့မည်မဟုတ်ပါ။ ဘုရားစာ၊ ဝါထာများနှင့်ပတ်သက်၍
ပါဠိဘာသာကို တိကျသေချာစွာ ရေးသားပေးပို့စေ
လိုပါသည်။ မတိမကျရေးသားထားပါက ရွေးချယ်
လိမ့်မည် မဟုတ်ပါကြောင်း။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ်ပြိုင်တည်း
ပေးပို့ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်းများ၊ ဘာသာ
ရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊
ရသဝတ္ထုများ၊ ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း
ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်
များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဖုန်းဖြင့် တစ်သွယ်၊ စာဖြင့်တစ်နည်း ပေးပို့
ထားသောစာမူများကို ပြန်လည်ရယူလိုသော စာမူ
ရှင်များ သတိပြုစေအပ်ပါသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
အနေဖြင့် စာအုပ်အချိန်မီ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ရန်
စိစဉ်နေရသောကြောင့် နားလည်ပေးစေလိုပါသည်။

**စီးပွားရေးလှုပ်ငန်းရှင်များ
မိမိလှုပ်ငန်းပို့မိတိုးတက် အောင်မြင်စေရန်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင်
ကြော်ငြာများ ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။**

အဖြူအမည်း
တစ်မျက်နှာ
ကျပ်တစ်ထောင်းငါးထောင်တိတိ
ဖြစ်ပါသည်။
အဖြူအမည်း
မျက်နှာဝက်
ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါ နှုယ် ဖုန်
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈) ပထပ်၊
မဟာဗန္ဓုလလမ်း (၁၇×၁၈)လမ်းကြား။
လသာပြန်နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

၁၉၉၁ ခုနှစ်က ကျွန်တော် ပဲခူး တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့များတွင် ဦးစီး(၁)ဌာနစိတ် တာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ ရသည်။ မိသားစုမှာ မြိတ်မြို့တွင် ကျန် နေခဲ့သဖြင့် လူလွတ်ဖြစ်နေသည်။

ရဲရိပ်သာတွင်ပင်အိပ်လျက် ရုံး အနောက်ဘက်ရှိ တရားရုံးဝင်းအတွင်း မှ တပ်ကြပ်ကြီး ဦးစိန်ဝင်း၏ ထမင်း ဆိုင်တွင် လပေးစနစ်ဖြင့် ထမင်းစားရ သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ဦးစိန်ဝင်းမှာ မှုခင်း မှတ်တမ်းနဲ့မဖြစ်၍ ထမင်းစားရင်း မှုခင်း

သတင်းများကို ပြောပြလေ့ရှိသည်။ တစ်ရက် နေ့လယ် ထမင်းစားနေစဉ် ဦးစိန်ဝင်း ရောက်လာပြီး...

“ဆရာစံ၊ ဒီနေ့ ခရိုင်ရုံးမှာ အမေ ကို သတ်လိုက်တဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အမှုကို စီချက်ချက်ချမယ် ဆရာ” ဟု ပြောလာသည်။

“ဟာဗျာ၊ မိခင်ကို ပြန်သတ်ရ အောင် မိုက်မဲတဲ့ သားသမီး သေဒဏ် ပေးဖို့ပဲ ကောင်းတယ်ဗျ”

“ဒီအမှုတ ဆန်းတယ် ဆရာစံရဲ့ သူတို့ကို ပြုစားခံရလို့ လူစိတ်ပျောက် ပြီး ဖြစ်သွားတာဗျ”

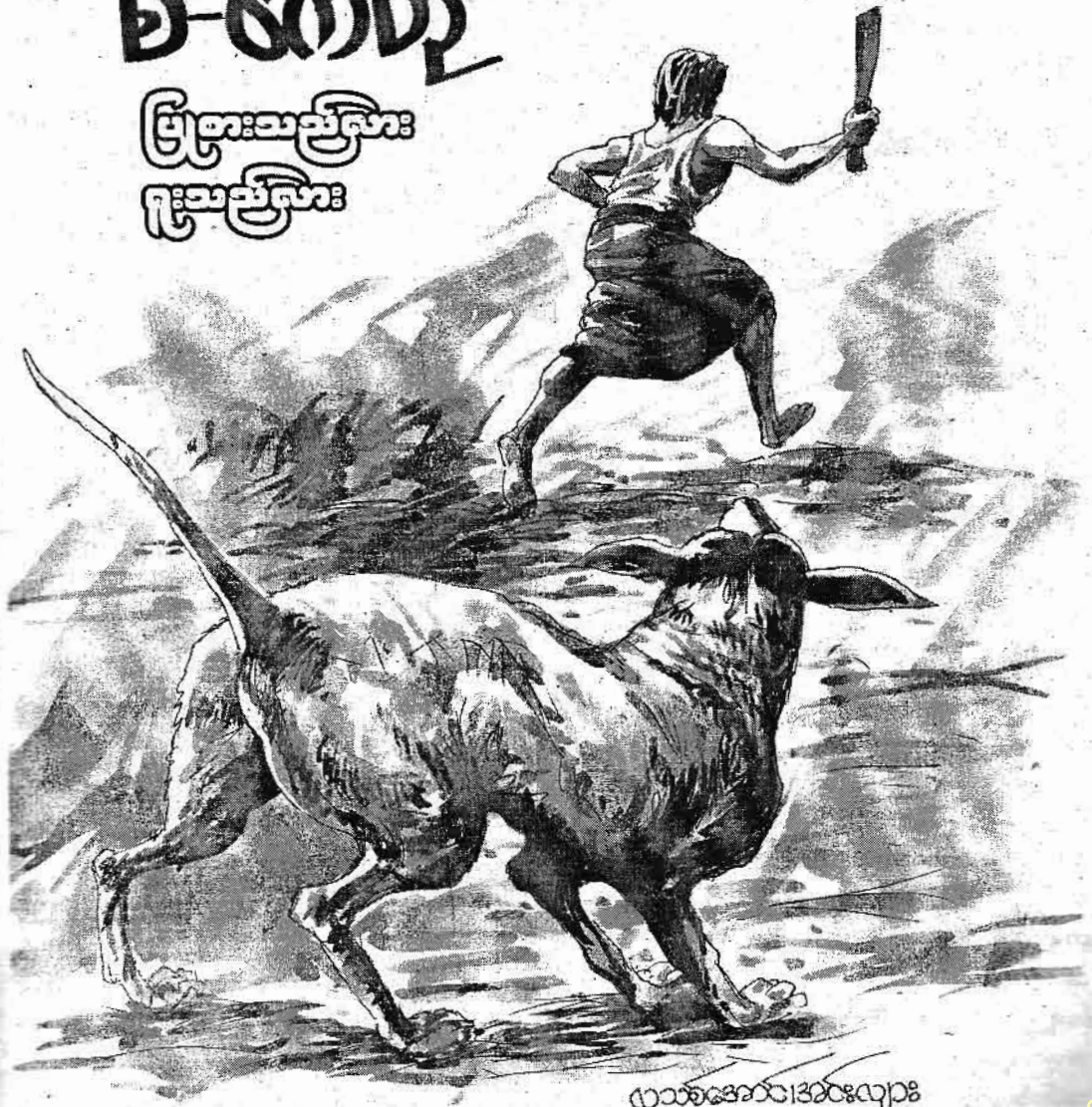
“ဒီခေတ်မှာ စုန်းတွေ ကစေ တွေ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ၊ အောက်လမ်း ပညာသည်တွေလဲ ပျောက်ကွယ်ကုန် ပါပြီ”

“သူတို့ အမှုတွဲမှာတော့ ရူးသွပ် ကြောင်း စိတ်ကျန်းမာရေး အထူးကု ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့ ဆေးစာပါတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးချက်အရတော့ ပတ်ဝန်း ကျင် သက်သေတွေရဲ့ ထွက်ဆိုချက် တွေမှာ ပြုစားခံရတာ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်နေ တယ်ဗျ”

စံ-တေသူ

ပြုစားသည့်လား

ရူးသည့်လား

ဗုဒ္ဓအောင်၊ ဒဏ်းလျာဦး

“ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားလာပြီဗျာ၊ ဘယ်အချိန် ရုံးထုတ်မှာလဲဗျ”

“နေ့လယ် ၂ နာရီကို အမိန့်ချဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် လာပြီးနားထောင်ကြည့်ဦးမယ်”

ထမင်းစားပြီး ရုံးပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ရုံးလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရင်း ၂ နာရီအချိန်တွင် တရားရုံးသို့ သွားရန် ရုံးခန်းမှ ထွက်လာစဉ် မှုခင်းဌာနစိတ်တာဝန်ခံ ရဲအုပ်ဦးမင်းဦးနှင့် ဆုံမိသည်။

“ဘယ်လဲဗျာ၊ ဆရာစံ”

“ဟာ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခရိုင်တရားရုံးက လူ့သတ်မှု အမိန့်ချမှာ သွားနားထောင်မလို့”

“ကျုပ်လဲ အဲဒီသွားမလို့ပဲ၊ ရဲမှူး (ဦးစီး)ဆီ ဝင်သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်”

ရဲမှူး (ဦးစီး)ဦးညွန့်ရင် ရုံးခန်းသို့ နှစ်ဦးလုံး ဝင်ရောက် အလေးပြုလိုက်ပြီး

“ရဲမှူး ကျွန်တော်တို့ ခရိုင်တရားရုံး သွားတော့မယ်၊ သွားခွင့်ပြုပါ”

ဟု ရဲအုပ်ဦးမင်းဦးမှ သတင်းပို့ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ရဲမှူးမှ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ပြီး “သွားပါဗျာ၊ ဘယ်နှယ် ဦး(၁)က ဆရာစံလဲ လိုက်မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရဲမှူး၊ အမေကို သတ်တာရယ်၊ လူပြုစားတာရယ်ဆိုလို့ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ ခင်ဗျ”

“အေးဗျာ၊ ဒီအမှုက ကဝရဲစခန်းက တက်လာတဲ့ အမှုပဲ၊ အမှုစစ်ရဲ့ စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက်နဲ့ ဆေးစာတင်ပြချက်နဲ့ ကွဲလွဲနေတယ်၊ လူပြုစားတာလား၊ ရူးသွပ်နေလို့လားဆိုတာ တရားသူကြီးရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားအပေါ်မှာ အဖြေထွက်မှာပဲ၊ လူပြုစားတာဆိုရင် တရားခံ ဆက်ရှာရတော့မယ်၊ ရူးသွပ်တာဆိုရင်တော့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ ပုဒ်မ(၈၄)အရ ကင်းလွတ်ရမိအချက်များမှာ အကျုံးဝင်နေတော့ လွတ်ပစ်ရမှာပဲ၊ ကျုပ်လဲ သိချင်နေလို့

ဦးမင်းဦးကို သွားခိုင်းထားတာ၊ ခင်ဗျားလဲ သတင်းရတာပေါ့၊ လိုက်သွားပါ” ဟု ရှင်းပြ၍ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

တရားရုံးတွင် လူ့အရေးပင်စိတ်ဝင်တစား လာရောက်နားထောင်နေကြလေသည်။ တရားခံ ခြံထဲတွင် အသက်(၃၀)ခန့် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် အသက်(၂၅)ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ကို ရဲမေ နှစ်ဦး ရံလျက် တွေ့ရသည်။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးစလုံး ပင်ညှိုးငယ်သောမျက်နှာများဖြင့် ခေါင်းပုံပြီးငိုနေကြသည်။

တရားသူကြီး တရားခွင်ပေါ်ရောက်လာပြီးနောက် ရှေ့ဖတ်စာရေးမှ တရားခံအမည်များခေါ်၍ ရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး အမိန့်ကို ဖတ်ပြလေသည်။

အမှုဖြစ်စဉ်(.....) ချက်၊ သက်သေထွက်ချက်၊ အမှုစစ်၏ထွက်ဆိုချက်များကို ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြပြီးနောက် စိတ်ကျန်းမာရေး အထူးကုဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသခံယူခဲ့ရမှုနှင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ဆေးစာ ထင်မြင်ချက်တို့အရ တရားခံနှစ်ဦးမှာ စိတ်ပေါ့သွပ်ခြင်းကြောင့် ပြုစဉ်အခါက မိမိ၏ ပြုလုပ်မှုသည် မည်သို့သဘောရှိသည်ကို မသိနိုင်သည့် အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း ကောက်ချက်ချကာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ(၈၄)၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ခံစားထိုက်သည်ဟုသုံးသပ်၍ အပြစ်မှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးလိုက်ကြောင်း အမိန့်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ရဲမှူးသုံးသပ်သလိုပဲ ရူးသွပ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမင်းဦးရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီအမှုကို အတော်စိတ်ဝင်စားလာတယ်ဗျာ၊ အမှုတွဲတောင်းပြီး ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်ဗျ”

“ကျုပ်တို့ မှုခင်းဌာနစိတ်မှာ အမှုမှတ်တမ်း မိတ္တူတွေရှိပါတယ်၊ ရုံးကျတော့ ယူပေးမယ်၊ ပြန်ရအောင် ရဲမှူးလဲ သိချင်နေတယ်ဗျ”

ရဲမှူး (ဦးစီး) ထံ ဝင်ရောက်

အလေးပြု၊ တရားရုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သတင်းပို့လိုက်ပြီးနောက် ရဲအုပ်ဦးမင်းဦးထံမှ အမှုတွဲကိုတောင်းယူပြီး စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ...

မဟာသက္ကရာဇ် (၁၁၀)ပြည့်နှစ်တွင်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည့်၌ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာ (မဟာသီရိမာသောက) မင်းစိုးစံတော်မူစဉ်၊ မဇ္ဈိမဒေသ၌ သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သတ္တဝါဝင်နေယျတို့အား တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးပွင့်ထွန်းတော်မူနေလေသည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတွင် ရှင်ရဟန်းသားတော်အများ ထွန်းကားစည်ပင်တော်မူရာ ဂဝံပတိရဟန္တာ အရှင်မြတ် တစ်ပါးလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဂဝံပတိ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သည်အတိတ်ဘဝဟောင်းကနောင်တော်ဖြစ်ခဲ့သည့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည့်ရှင် တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းအား ချီးမြှောက်လိုသဖြင့် ဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်တော်မူပြီးနောက် ကောင်းကင်ခရီး ဖျာန်ယာဉ်စီး၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည့်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာခဲ့သည်။

နန်းဆောင်ပလ္လင် ဓမ္မသဘင်ဝယ် တိဿဓမ္မ သီဟရာဇာမင်းအား တရားရေအေး တိုက်ကျွေးပြီးနောက် အတိတ်ဘဝဟောင်းမှ ညီအစ်ကို ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီးအား ကျေးဇူးဆပ်လို၍ ကြွလာရကြောင်း ပြောပြလေသောအခါ တိဿဓမ္မသီဟရာဇာမင်းကြီးက ဂဝံပတိရဟန္တာမထေရ်သည် လူ့တွင် အထွတ်အမြတ်ပင် ဖြစ်တော့သည်ဟု အံ့ချီးပြောဆိုလေသည်။

“ဒကာတော်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်မှာ သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရားနှင့် တွေ့၍ တရားဓမ္မကို နာကြားရသဖြင့်သာ ယခုကဲ့သို့ မြင်မြတ်သော ရဟန်းအသွင်ဖြင့် မြင်လာရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်”

“အရှင်၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာ ဖျာန်အင်္ဂါတို့သည် လူ့ပြည်လူ့ဥာတွင်

အသွင်တူမရှိတတ်၊ အထွတ်အမြတ်ပင်
မဟုတ်ပါလား။”

“ကျွန်ုပ်သည် သုံးလောကထွတ်
တား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ သားတော်
မှသာ ဖြစ်ပေသည် အရှင်မင်းကြီး၊
ဘုရားအရှင်ဘုရားသခင်သည်သာလျှင်
သို့ပြည်နတ်ရွာ မနှိုင်းအပ် မနှိုင်းရာ၊
အထွတ်အမြတ်ဆုံး ဆရာပင် ဖြစ်တော့
သည် သုံးလောကထွတ်တင် ဘုရားရှင်
ဇနီးတော်မြတ်ကြီးသည် ယခုအခါ
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှာ သီတင်းသုံးလျက်
သတ္တဝါ အများအား ဝဋ်ဒုက္ခများမှ
ထွတ်ကင်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ရောက်
အောင် မဂ္ဂင်ဖောင်ကူးတို့ဖြင့် ဆောင်ပို့
နေတော်မူပေတယ် အရှင်မင်းကြီး။”

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပြည့်ရှင် တိဿဓမ္မ
သီတရာဇာသည် ကြွင်းမဲ့ဥသ္မာ အလုံးစုံ
သာ တရားမြတ်ကို သိမြင်တော်မူ
သာ သုံးလောကထွတ်ထားမြတ်ဘုရား
သည် သတ္တဝါတို့အား သံသရာဝဋ်ဘေး
မှ ထွတ်ကင်းစေရေးအလို့ငှာ ဒေသနာ
အမြတ်ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူ
ထွက်ခွင့်ကြောင်း၊ သတင်းကောင်းကို
သိအောင်မူသော ခဏတွင်ပင်၊ ဘဝါဘဝ
ပြည့်ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သော ရှေး
ဇနီးလက်တို့ နိုးထလာတော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်အား ဖူးမြင်
လိုသည် ဆန္ဒသည်လည်း သဒ္ဓါဆင့်
ခေါ်သဖြင့် ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်လာလေ
တော့ရာ . . .

“မှန်လှပါ အရှင်သူမြတ်ကြီး
ဘုရား၊ သုံးလောကထွတ်တင် မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြင်လိုသည့် အာသီသ
ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရပါသဖြင့်
ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဤ
အရပ်သို့ ပင့်ဆောင်ပေးတော်မူပါ
ဘုရား” ဟု ဂဝံပတိရဟန္တာမြတ်ကြီးအား
တောင်းပန်လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

အရှင် ဂဝံပတိမထေရ်လည်း
ကောင်းစွာ ဝန်ခံလျက် ရာဇဂြိုဟ်သို့
ကြွတော်မူ၍ ဘုရားရှင်အား သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိသထုံပြည်သို့ ကြွရောက်တော် မူပါ
မည့်အကြောင်းကို တောင်းပန်လျှောက်
ထားခဲ့လေသည်။ အနာဂတ်သာသနာ
တော်သည် ရာမညတိုင်း၌ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက် တည်တံ့မည်ကို သိမြင်တော်
မူ၍ မဟာသတ္တရာဇ် (၁၁၀)၊ ဟေမန္တ
ဆောင်းလအခါတွင် ဘုရားရှင်ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးသည် ရဟန္တာ(၅၀၀)ခြံရံ
လျက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသထုံပြည်သို့ ဒေသ
စာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့လေသည်။

သထုံပြည်ရှင် တိဿဓမ္မသီဟ
ရာဇာမင်းနှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သား
အပေါင်းတို့သည် ကြီးစွာသော မဏ္ဍပ်
ကနားဆောက်လုပ်လျက် ဘုရားရှင်
အား သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြ

ကာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး အလှူဤသေ၍
ဆွမ်းလုပ်ကျွေးတော်မူကြလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် သထုံပြည်သား
မင်း၊ ဗုဒ္ဓမတ်၊ သူဌေး၊ ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲ
သား၊ သူကြွယ်ပါမကျန် ပြည်သူ
အပေါင်းအား တရားရေးအေး အမြြတ်
ဆေးကို တိုက်ကျွေးတော်မူသဖြင့် များ
စွာသော တိုင်းသား ပြည်သူလူအများ
ပင် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ၌ တည်၍
ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လာကြကုန်သည်။

ထိုသောကာလ၌ ဘုရားရှင်ထံ
မှောက်သို့ ဧကလာသတောင်ထိပ်ဝယ်
သီတင်းသုံးနေသော ရသေ့တစ်ပါး၊
ရုက္ခာနဂိုရ်အစွန်းမှဂနိန်၌ သီတင်းသုံးနေ
သော ရသေ့တစ်ပါး၊ ရုက္ခာနဂိုရ်မှ ရသေ့
တစ်ပါး၊ အတွင်း မဂ္ဂနိန်း အနောက်
ဘက်တောတွင်း၌ သီတင်းသုံးနေသော
ရသေ့တစ်ပါး၊ အသီတဇ္ဇရနဂိုရ်ပြည်
အရှေ့၌ သီတင်းသုံးနေသော ရသေ့
တစ်ပါး၊ ဇင်းကျိုက်တောင်၌ သီတင်းသုံး
နေသော ရသေ့တစ်ပါး၊ ပေါင်း ရသေ့
ခြောက်ပါးတို့ ရောက်လာကြလျက်
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ထံမှ ဆံတော်
ဓာတ်တစ်ဆူစီတို့ ကိုးကွယ် ကြည်ညိုရန်
ချီးမြှင့်ခံကြရလေသည်။

ယင်း မဂ္ဂနိန်း အနောက်တော
စွန်းအရပ်၌ သီတင်းသုံးနေသော ရသေ့
ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ဓာတ်
မြတ် တစ်ဆူကို သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာဖြင့်
အတူနေ သီတင်းသုံးဖော် ရသေ့ငယ်
နှစ်ပါးတို့အား ပူဇော်ခွင့်ပြုထားလေ
သည်။

“အရှင်ဘုရားကား ပူဇော်ယဝတ္ထု
ဟုဆိုအပ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံ
တော်ဓာတ်တော်ကို အမြဲပူဇော်ခွင့်ရ
လေသည်၊ တပည့်တော်တို့နှစ်ဦးသာ
မူကား ပူဇော်အပ်သော ပူဇော်ယဝတ္ထုကို
မရပါတကား” ဟု ရသေ့ငယ်နှစ်ဦး
ဝမ်းနည်းစကား ပြောကြားလေသော်
ဆံတော်ကို ရလာသည့် ရသေ့ကြီးက-

“သင်တို့သည် ဤသို့ ပူပင်
သောက စိတ်တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ကြ

www.burmeseclassic.com

လင့်၊ ငါတို့ သုံးဦးသား ဆုတောင်း ပတ္တနာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုကြတုန်အံ့။

သတ္တဝါတို့အား ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ သနားကြင်နာ မဟာကရုဏာတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော သုံးလောကထွတ်ထား ဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ပို့ဆောင်သည် အစစ်အမှန် ဖြစ်ပါမူကား ဤဆံတော်ဓာတ်တစ်ဆူသည် သုံးဆူပွားများ၍ တပည့်တော်တို့သုံးဦး ကိုးကွယ်ပူဇော်ခွင့် ရပါစေသတည်း။”

ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုသော ခဏ၌ပင် ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ဓာတ်တစ်ဆူသည် သုံးဆူ ပွားလာတော်မူသည်။ ရသေ့ သုံးဦးတို့ ဆံတော်ဓာတ်တစ်ဆူစီကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ရန် အသီးသီးရရှိကြပြီးနောက် အများသတ္တဝါတို့ ထာဝရပူဇော်ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်စိမ့်သောငှာ မိမိတို့နေရပ်ဌာနအသီးသီးတွင် စေတီတည်၍ ဆံတော်ဓာတ်မြတ်ကို ဌာပနာသွင်းထားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုစေတီတော်တို့ကား ဖလေးတောင်ထိပ်ရှိ ကျိုက်မတ်တော် စေတီတော်၊ မိုးဂနိန်းတောင်ထိပ်ရှိ မိုးဂနိန်းစေတီတော်နှင့် ပျဉ်းမငူတောင် ထိပ်ရှိ သီရိဓမ္မသိုက်စေတီတော်တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။ မိုးဂနိန်းစေတီတော်ကို အစွဲပြု၍

မိုးဂနိန်းရွာကြီးလည်း ဖြစ်တည်လာခဲ့ပေသည်။

မိုးဂနိန်းရွာကြီးမှာ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ကဝမြို့နယ်၊ ကဝမြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက် လေးမိုင်ခန့်အကွာ ရွှေမောစောတာဝ၊ ဖလေးကုန်းတန်း၏ အစွန်း၊ ကဝ အနွဲ့သွားကားလမ်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် တည်ရှိပေသည်။ ဤမူခင်း၏ ဖြစ်တည် ရာ ဇနပုဒ်ရွာပေတည်း။

မိုးဂနိန်းရွာမှာ အိမ်ခြေ(၁၅၀)ခန့် ရှိသည့် ရွာတန်းရွာကြီး ဖြစ်သည်။ ရွာ၏ အရှေ့ဖျားတွင် မိုးဂနိန်းစေတီတော်ကြီးရှိသည်။ ရှေးဟောင်းစေတီဖြစ်သည့် အလျောက် ဘုရားဝင်းအတွင်း ဇရပ်တန်ဆောင်းများ ရှိသော်လည်း ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေလေသည်။ မုခ်လေးမုခ်ဖြင့် တံတိုင်းကာထားလျက် အနောက်ဘက်မုခ် တံတိုင်းအပြင်တွင် နတ်ရံရုပ်ကြီးနှင့် ကျောက်ပလ္လင်ရှိလေသည်။

စေတီတော်တည်ရှိရာ တောင်ကုန်းသည် ဖလေးတောင်တန်း၏ အစွန်ဖြစ်သည့်အလျောက် သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းကာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပေါက်နေပေသည်။

ခုတိယ ဟံသာဝတီမင်းဆက် ဖြစ်သည့် ဓမ္မစေတီမင်း (အေဒီ ၁၄၇၂-၉၂)သည် ဟံသာဝတီထီးနန်းစံမြန်းပြီးနောက် သာသနာတော်ကို ချီးမြှောက်လျက် ရှေးဟောင်းဘုရားများကို ပြုပြင်မွမ်းမံရာတွင် ကျိုက်မတ်တော်၊ မွတ်ခိုင်ကြီး၊ ဓမ္မသိုက်နှင့် မိုးဂနိန်းစေတီတော်တို့ကို ဂဝံအုတ်ကျောက်များဖြင့် တည်ဆောက်ပြုပြင်ခဲ့ပေသည်။

သက္ကရာဇ် ၇၇၅ ခုနှစ်တွင် မင်းရဲကျော်စွာသည် ဒဂုံမှ ပဲခူးသို့

(ဟံသာဝတီ) မြင်းကောင်းတစ်ထောင် တပ်ဖြင့်တိုက်ခိုက်ရန် ချီလာရာ ဟံသာဝတီမင်းနေပြည်၏ အရံ (၃၂)မြို့တွင် ပါဝင်သည့် ဇွဲသဘူမြို့ (ယခုဖလေးနွဲ့) ဟံသာဝတီဘုရင် ရာဇာဓိရာဇ်တော်တို့ကို တုံ့ပြန်တိုက်ခဲ့ရာ မိုးဂနိန်းတောတန်းသည် စစ်စခန်းများဖြင့် ခံလေသည်။

မိုးဂနိန်းရွာသည် စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့ရသည့်အလျောက် စေတီပုထိုးအထိပါးယိုပွင်းခဲ့ရလေသည်။ အလောင်းဘုရားလက်ထက် ဟံသာဝတီသိမ်းစေ များကြောင့် ပဲခူးတစ်ဝိုက်ရှိ မွန်တို့ မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသဖြင့် မိုးဂနိန်းစေတီတော်လည်း မြို့ရွာများနှင့်အတူ တိမ်ကောသွားခဲ့လေသည်။

ယင်းမိုးဂနိန်းရွာ၏ အရှေ့ဘက်လယ်ကွင်းအစပ်တွင် မုဆိုးမ ဒေါ်မိတင်နှင့် ၎င်း၏အစ်ကို ဦးမောင်ခင်တို့ ခြံကပ်လျက် နေထိုင်ကြသည်။

ဒေါ်မိတင်တွင် သမီးကြီး မြ (၃၀)နှစ်၊ သမီးငယ် မတင်လှ (၂၅)တို့ နှစ်ဦးရှိသည်။

သမီးကြီးမခင်မြသည် ဖလေးရွာမှ မောင်တာတေနှင့် စုံဖက်မိသော်လည်း မိခင်ကြီးနှင့်အတူ မခွဲခွာဘဲ ငယ်မတင်လှနှင့် ချစ်ခင်စွာပင် နေထိုင်ကြသည်။

“အစ်ကို မောင်ခင်ရေ တွန့်အုန္နဲဈေးကို ဟင်းရွက်တွေ သွားရောင်းဦးမယ်၊ အစ်ကိုတူမတွေကို ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“မိတင်ရယ် နင့်သမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ငါနိုင်ပါတယ်၊ နင့်သမီးကိုတော့ မနိုင်ဘူးဟေ့”

“သူ့ကို ကျွန်မ ဒေါ်သွားနဲ့ အစ်ကိုတူမတွေကို အပ်ခဲ့တာပါပေါ့”

“အေးအေး မောင်တာတေ နင်ပဲ ထိန်းပေတော့၊ တော်ကြာ ဖေးမူးပြီး သောင်းကျန်းနေလို့ အုန္နဲဝါင်ရောက်နေဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျုပ် သမက်ကို ကျုပ်နိုင်ပါ သိတော်၊ ပူမနေပါနဲ့၊ အစ်ကိုတူမတွေ သာ ကျုပ်မရှိရင် ရွာရိုးကိုးပေါက် သောက်မလည်အောင် ကြည့်ထား သော”

“စိတ်ချ စိတ်ချ၊ နင့်သမီးနှစ် သောက် မပျောက်စေရဘူး၊ မောင်တာ တော်တော် အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ငါနီးသွားပေတော့ဟေ့”

ဦးမောင်ခင် ပြောလည်း ပြော စရာပင်။ မောင်တာတေ တစ်ယောက် သူ့ဖောက်တတ်လေသည်။

အကြောက်အလွန် မရှိသည့် နေရာတွင် ဆရာတင်လောက်အောင် ဖင် ဘုရားကြို ဘုရားကြား၊ ကွင်းကြို တွင်းကြား၊ နှစ်ချိုင်းပါမကျန် ကြောင် ထောင်၊ ကြက်ထောင်၊ မြွေဖမ်း၊ ငါးရဲခွံ တို့ အရက်မူးဖြင့် သိုက်တူးသည်ဆိုကာ ဘုရားတောင်ကုန်းကို ဖြိုသဖြင့် ရွာ ကြီး ဦးတင်မောင်က ဖမ်းပြီး ရဲစခန်း ပို့အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဖလေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဦးယာကွတ်က ထာဝန်ယူသဖြင့်သာ ကဝရဲစခန်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်လွတ်ခံခဲ့ရသည်။ အရက်သောက်ရလျှင် မသာနှင့်ယှဉ်၍ အိပ်စောင့်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထည့် ယောကွမကြီးအား မိခင်ရင်းပမာ နှိမ့်သေစွာ ဆက်ဆံသည့်အပြင် ဇနီး မောင်မြကိုလည်း ချစ်ခင်လှသူဖြစ်သည်။ နီးသားသူဖြစ်သော်လည်း ကျောင်း ညော ဗဟုသုတ မရှိ၍ စိတ်ထင်ရာ တစ်ခွတ်ထိုး လုပ်တတ်သည့် စရိုက် နှိလေသည်။

“မောင်တာတေ အမေဈေး ရောင်းပြီး သားဖို့ အရက်တစ်ပိုင်း ဝယ် ထားပေးမယ်၊ အိမ်ကျမှ သောက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေနဲ့အတူ ဝိုင်းကူ ရောင်းပေးမှာပါ အမေရာ၊ သူများ နေ ရာမှာ ကျွန်တော် မသောက်ပါဘူး အမေရ”

“အေး အေး၊ အုန်းဈေးက ဂါတ် ဘဲနဲ့ နီးနီးလေးရယ်၊ မင်းအရက်မူးရင်

လာဖမ်းသွားလို့ အမေ ဒုက္ခရောက် နေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေရယ်၊ ကျွန် တော်က အရက်ကို ကြိုက်လို့ သောက် တာပါစွဲနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မသောက် ဘဲလဲ နေနိုင်ပါတယ် အမေရ”

အုန်းရွာဈေး၏ အရှေ့ဘက်ကွင်း စပ်တွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ ဆိုင်းသံ ဝှံသံများ ဖြင့် လူအများ စည်ကားနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် . . .

“အမေ . . . အဲဟိုက မဏ္ဍပ်မှာ လူတွေအများကြီးပဲနော်၊ ဆိုင်းသံတွေလဲ ကြားနေရတယ်”

“အဲဒါ ကိုးတောင်ပြည့် ကပ် ကျော်စေတီ တည်နေတာလေ၊ ဘုရား မတည်ခင် နတ်ကနားပေးနေတာပေါ့”

“ကျွန်တော် ခဏသွားကြည့်ချင် တယ်နော် အမေ”

“အေး . . . ကောင်းကောင်းသွား ကြည့်နော်၊ ဟိုရှုပ်ရှုပ် ဒီရှုပ်ရှုပ် မလုပ်နဲ့၊ ဈေးသိမ်းအမီတော့ ပြန်လာရမယ်၊ အမေနဲ့အတူတူပဲ ပြန်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေ”

နတ်ကနားပွဲသို့ မောင်တာတေ သွားကြည့်ပြီး နေထန်းတစ်ဖျားလောက် အရောက်တွင် ဈေးသို့ပြန်ရောက်လာ သည်။

“အမေရယ် အဲဒီနတ်ကတော် က တော်တော်စွမ်းတယ်ဗျ၊ သူများ နတ်ကတော်တွေလို ဟန်ဆောင်ကတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားတွေပေါ်တက်၊ မီးခဲတွေ စားနဲ့ မြေကို ခြေဆောင့်လိုက်တာနဲ့ ကန်တော့ပွဲထဲက အုန်းသီးတွေ ဖောင်း ခနဲ အသံမြည်ပြီး ပေါက်ထွက်ကုန်တာ၊ အဲဒီအုန်းရေတွေကို ခေါင်းပေါ် လောင်း ချ၊ ဆံပင်ကို ဖားလျားချလိုက်ပြီး ဘီးကြီး နဲ့ ဖီးချလိုက်တော့ ငါးကျည်းအရှင်တွေ ကျလာတာအမေရ၊ သူက နတ်ကတော် မဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်း သူကယ်မဲ့ နေရှင်နယ် စိမ်းသွယ်တဲ့၊ အခုတည်မယ့် ဘုရားမှာ အနှောင့် အယှက်တွေကို လာရှင်းပေးနေတာလို့

ပြောတယ်” ဟု အားပါးတရ အံ့ဩစွာ ပြန်ပြောပြလာသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဘိုးတော် ဘွားတော်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အမေတို့လဲ ကုသိုလ်ပါရအောင် ဘုရားတည်မယ့်ထဲ အလှူငွေ ၅ကျပ် သွားထည့်လိုက်နော်”

ဟု ဒေါ်မိတင်ကပါ အံ့ဩစွာ နားထောင်လျက် ငွေသွားလျှာခိုင်းခဲ့ သည်။ တာတေမှာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး ခဲ့သည့် အစွမ်းပြချက်များကိုသာ တအံ့ တဩ ပြောဆိုလျက် အထင်တကြီးဖြစ် နေလေတော့သည်။

*

“ဟဲ့ မိတင်ရေ မေကြီးက အမေ ကြီးပွဲကျရင် တစ်အိမ်လုံးလာကြပါလို့ ဒေါ်လေးစိန်တို့က မှာလိုက်တယ်ဟေ့”

“အင်းနော် အစ်ကိုမောင်ခင်၊ ဒေါ်လေးစိန်တို့ဆို မရောက်တာတောင် ကြာလှပြီ၊ အိမ်ကလူကြီး ဆုံးပြီးက တည်းကပဲ ဒေါ်လေးစိန်တို့ကော နေ ကောင်းကြရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါဗျာ၊ သူတူ ဆုံးသွား ပေမယ့် သွေးဆက်မပြတ်တာမို့ သတိ တရ မှာနေတာပေါ့ဟာ၊ နင့်သမီး တွေကိုလဲ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အကြီးမ ယောကျ်ားကိုပါ ခေါ်လာပါတဲ့”

“အင်းလေ၊ ဒေါ်လေးစိန်လဲ အသက်က ကြီးပြီဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကပဲ သွားမှ တွေ့ကြရတော့မှာပဲ၊ ဒီနှစ်တော့ ဖြစ်အောင် သွားလိုက်မယ် အစ်ကို မောင်ခင်ရေ”

ကဝမြို့နယ်သည် ရှေးယခင် သမိုင်းဟောင်းများဖြင့် ထူးခြားဖြစ်တည် ခဲ့သည့် မြို့နယ်တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ အသမင်းသားနှင့် နံကရိုင်း ကျွဲမိခင် ကြီးတို့ ကျက်စားခဲ့ရာနယ်မြေ ဖြစ်သလို ကဝမြို့၏ အရှေ့တောင်ဘက် နှစ်မိုင် ခန့်အကွာရှိ ခမေကြီးရွာသည်လည်း အနောက်မယ်တော်ခေါ် အမေရေယှင် ၏နယ်မြေ ဖြစ်နေသည်။

ယင်းရွာ တစ်ရွာလုံးပင် နှစ်စဉ် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့၌ အမေ

www.burmeseclassic.com

ရေယဉ်ကို ပူဇော်ပသသည့် ဒါနပွဲကြီးကား ရွာလုံးကျွတ် ပြုလုပ်ကြသည်။ လယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ငန်းများ ဖြစ်ထွန်းစေရန်နှင့် လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးများ အဆင်ပြေ ကောင်းမွန်စေရေးအတွက် ရိုးရာမပျက် ပူဇော်ကြလျက် ရှိလေသည်။ မုန့်ဆီကြော် အဖြူအနီများနှင့် နှစ်ဖိုးဆိုင် ကန်တော့ပွဲဖြင့် ပန်းဆီမီးဖယောင်းတိုင်များထွန်းကာ လှည်းဦးပေါ်တင်၍ ပသကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ လာသမျှ ဧည့်ပရိသတ်တို့ကိုလည်း ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆို ဧည့်ခံကျွေးမွေးကြသည်။ အဝေးရောက် ဆွေမျိုးသားသမီးများလည်း ရောက်အောင် ပြန်လာကြကာ မိသားစုလိုက် တပျော်တပါး လှူကြစားကြလေသည်။

ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ဧည့်သည်များကို ကျီစယ်သည့် သဘောဖြင့် ဖျာနှင့်ဖင် ကပ်နေအောင် ပြုစားနောက်ပြောင်လေ့ရှိကြသည်ဟု ပြောကြပေသည်။

မြန်မာတို့၏ ရှေးအယူအဆအရ ရွာများတွင် ခုနစ်အိမ်မှာ ပညာသည်တစ်ယောက်ရှိသည်ဟု ဆိုကြရာ ယင်းခမေရွာမှာကား တစ်ရွာလုံးပင် အမေရေယဉ်၏ မျိုးဆက်များဖြစ်၍ ပညာသည်ချည်းဟု ပြောဆိုခဲ့ကြလေသည်။

တန်ဆောင်းမုန့်လပြည့်နေ့။
တာတေတစ်ယောက် ခမေကြီးရွာသို့ ယောက္ခမ မိသားစုနှင့် အတူရောက်နေခဲ့သည်။

ညနေ နေဝင်ချိန် လောက်တွင် ခမေကြီး ရွာနတ်နန်း ကွက်လပ်တွင် လှည်းတစ်စီးမှာ နွားမပါဘဲ ခွဒေါက်ထောက်လျက် ရပ်ထားသည်။

လှည်းဦးပေါ်တွင် ကန်တော့ပွဲ၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီပွဲများ တင်ထားလျက် ဖယောင်းတိုင်များ စိုက်ထားသည်။

နတ်နန်းတွင်လည်း ကန်တော့ပွဲများ၊ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီပွဲများ၊ အစီအရိပ်ဖြင့် ပန်း၊ ဆီမီး ထိန်ထိန်ညှိုးအောင် ထွန်းညှိပူဇော်ထားကြသည်။

“အဲဒီ လှည်းပေါ်မှာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

ဟု တာတေက ရွာသားတစ်ဦးကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“အမေရေယဉ်ကို ပင့်ပြီး ပွဲအပ်မလို့လေဗျာ၊ တော်ကြာ စတော့မှာ”

“အမေရေယဉ်က တကယ်လာမှာလားဗျ”

“ဟာ ခင်ဗျား ဘာတွေမေးနေတာလဲ၊ ဒါ နတ်ပွဲဗျာ၊ နတ်ကတော်ကို သွားမေးချေ”

ဟု ငေါက်ငန်း ပြောဆိုသဖြင့် အသာကုပ်၍ ဆက်ကြည့်နေလေသည်။ ဆိုင်းသံ၊ ဝဲသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး နောက် ဖယောင်းတိုင်များကို မီးညှိလိုက်ကြသည်နှင့် နတ်ကွန်းဘက်မှ နတ်ဝတ်တန်ဆာဖြင့် မိန်းမတစ်ဦး ထွက်လာကာ လှည်းဦးမှ ကန်တော့ပွဲကို ကိုင်မြှောက် ပသလိုက်သည်။

အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်မြှောက်ပြီး ကန်တော့ပွဲကို လှည်းဦးပေါ်ပြန်တင်လိုက်ကာ လှည်းဒေါက်ကို ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်တော့သည်။ လှည်းဦးတံမှာ အောက်သို့ မကျသွားဘဲ တန်းတန်းမတ်မတ် တည်နေတော့သည်။

“အဲဒီ နတ်ကတော်က ခင်ဗျားတို့ ရွာကလားဗျ”

ဟု တာတေက အနီးမှ လူတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ပဲခူးဘက်ကလို့ ပြောတာပဲ၊ နေရှင်နယ် စိမ်းသွယ်တဲ့”

“ဟာ အဲဒါဆို သူက နတ်ကတော် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဘွားတော်လို့ ပြောတယ်၊ သိပ်စွမ်းတာဗျ”

ဟု အားရပီးရ ပြောကာ နတ်ကတော်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

တာတေတို့ အမေကြီးပွဲမှ ပြန်လာကြသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်ခဲ့ရသည်များကို ပြော၍မဆုံးတော့။

“ခင်မြရာ၊ အဲဒီ ဘွားတော်က သိပ်စွမ်းတာဟာ၊ ငါတောင် သူ့ဆီမှာ

တပည့်ခံပြီး အဲဒီပညာတွေ သင်ချင်လိုက်တာဟာ”

“ကိုတာတေ၊တော်က ယောက်ျားရင့်မာကြီးတော့၊ အဲဒါ ကဝေမကြီး ဘာမှတ်လို့လဲ၊ တော့ကို စားသွားလိမ့်မယ်”

“အမေက ပြောတော့ ဘိုးတော်ဘွားတော်တဲ့ဟာ၊ အာနန္ဒာမှာ ငါ့ကိုတောင် ငွေ ငါးကျပ် သွားလှူခိုင်းလို့ လှူခဲ့သေးတာ”

“စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေက မိန်းမတွေပဲတော့၊ ယောက်ျားမရှိဘူး၊ တော်မယ့်ရင် ဘကြီးမောင်ခင်ကို မေးကြည့်”

“ဘကြီးမောင်ခင်ကို ငါမမေးချင်ပါဘူးဟာ၊ သူက ငါ့ကို ကြည့်မရဘဲ လူကြီး၊ ငါ့ဟာငါ ရွာစော်မောင်ဝင်္ကီ မေးကြည့်လိုက်မယ်”

မိုးဂနိန်းဘုရားမှာ ရှေးဟောင်းစေတီတော်တစ်ဆူ ဖြစ်သော်လည်း ပြုပြင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်လည်းမပေါ်၊ ကော့ခွာမှလည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသဖြင့် မြေပြင်နိုင်ကြ။

ယိုယွင်းပျက်စီးလျက် ရှိသော်လည်း တပို့တွဲလတွင် ကျိုက်မတ်တော်ဘုရားပွဲကား နှစ်စဉ် ကျင်းပပြု မြန်သည်။

တပို့တွဲလရောက်တိုင်း မိုးဂနိန်းဘုရားဝင်းအား ကျေးရွာလုံးကျွတ် သန့်ရှင်းရေးတော့ လုပ်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသင်္ကန်းတော့ ကပ်ပေးကြသည်။

ယခုလည်း တန်ဆောင်းမုန့်လဆန်း(၁၀)ရက်နေ့တွင် ဘုရားဝင်းအား ချုံနွယ်များ ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြရာ မောင်တာတေလည်း ပါဝင်လုပ်အားလှူလျက်ရှိသည်။

“ဗျို၊ ကိုမောင်ဝ၊ ကျုပ် မသိလို့ မေးရဦးမယ်၊ စုန်းကဝေဆိုတာ တကယ်ရှိသလားဗျာ၊ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“ဟာ ကိုရင်တာတေနယ်၊ ဖလေးသားဆိုပြီးတော့ စုန်းကဝေကို မသိဘူးလားဗျာ၊ သရဲ၊ တရွှေ၊ ဖုတ်၊ ဘီလူး၊ ဘီတာတွေ ရှိသလို စုန်း၊ ကဝေတွေလဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကိုရင်တို့ ဖလေးနွယ်ထိပ်က

နတ်ကြီးစင်ရယ်၊ ဒီမိုးဂနိန်းဘုရားက နတ်ရဲရုပ်ကြီးတွေရယ်ဟာ အဲဒီ စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ ပူဇော်ပသတဲ့ အထိကရ နေရာတွေပေါ့ဗျ”

“ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ သရဲတစ္ဆေကို မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ၊ ဖလေးမှာတုန်းက နောင်တော်ကြီးဘုရားမှာ သိုက်ရှိတယ်လို့ ပြောလို့ ကျုပ်ညတိုင်း သွားသွားချောင်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ရပါဘူး၊ မြစ်မီးမင်းသမီးနဲ့တွေ့ရင် ရွှေမန်ကျည်းတောင့်တွေ ပေးတယ်ဆိုတာ ပြောကြလို့ အဲဒီနောင်တော်ကြီးဘုရားအောက်ဘက် ပတ်ချာလည်ကို နံ့ရော့ဗျာ၊ သွားသွားရှာတာ၊ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူးဗျ”

“ဟာ သိုက်တို့ ဘာတို့ဆိုတာက သူ့အဆက်နဲ့သူမှ တွေ့ရ၊ ပစ္စည်းပေးကြတာဗျ၊ စုန်းတို့ ကဝေတို့ကတော့ လပြည့် လကွယ်ညတွေမှာ တောက်စားကြတာပဲ၊ သူတို့က လူထဲက လူတွေပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့ မသင့်မြတ်ရင်တော့ ပြုစားတတ်ကြတယ်ဗျ”

“ကျုပ်ဗျာ၊ အန္တက ဘုရားတည်နေတဲ့ဆီမှာ တစ်ခါ ခမေကြီးရွာ အမေကြီးပွဲမှာ တစ်ခါ နေရှင်နယ်မစိမ်းသွယ်ဆိုတဲ့ နတ်ကတော်ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ သူက အတော်စွမ်းတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ယောက္ခမက ပြောတော့ ဘိုးတော်ဘွားတော်တဲ့၊ ကျုပ်မိန်းမကပြောတော့ ကဝေမကြီးတဲ့ဗျ”

“နတ်ကတော်တွေတိုင်းတော့ ကဝေမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့က နတ်ကစားကြတာပဲ၊ ကျုပ်တော့ မတွေ့ဖူးလို့ အတပ်မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ စုန်းတွေကဝေတွေရှိတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ရှေးလူကြီးတွေလဲ ပြောခဲ့ကြတာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ပညာသည်တွေဆိုတော့ လူသိတော့ မခံကြဘူးဗျ”

“ဒါနဲ့ ကိုမောင်ဝရ၊ ဒီက နတ်ရဲရုပ်တွေက တန်ခိုးရှိလို့လားဗျ”

“ဒါတော့ မသိဘူးဗျာ၊ လူကြီးတွေ ပြောကြတာတော့ စုန်းတွေ ကဝေ

တွေက အဆင့်တက်အောင် လာပြီး ပူဇော်ပသကြတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

တပို့တဲ့ လပြည့်နေ့ည။

ကျိုက်မတ်ကော် ဘုရားပွဲသို့ တာတေဇာ ဇနီးမခင်မြနှင့် ခယ်မဖြစ်သူ မတင်လှတို့ ပွဲသွားကြည့်ကြသဖြင့် နေအိမ်တွင် ယောက္ခမဒေါ်မိတင်နှင့် တာတေဇာတို့နှစ်ဦး ကျန်ရစ်သည်။

“ကိုရင်တာတေဇာ ကျုပ်တို့ရွာကင်းကျတယ်၊ ဘုရားပွဲ မသွားရင် ကင်းလှည့်လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ရွာဆော်မောင်ဝ လာခေါ်သဖြင့် တာတေဇာလိုက်သွားသည်။ ကျိုက်မတ်ကော်ဘုရားပွဲသို့ ရွာသူ ရွာသား အများပင် သွားကြသဖြင့် ကျေးရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်က သူခိုး၊ လူဆိုး အန္တရာယ် ကာကွယ်သည့်သဘောနှင့် မီးရော့ ထင်းရော့ မဖြစ်ရအောင် ရွာဆော်မောင်ဝနှင့် လူငယ်များအား ကျေးရွာအတွင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရန် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ညသန်းခေါင် လခွန်းတည့်ချိန်တွင် မိုးဂနိန်းဘုရားဘက်မှ မီးရောင်ကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ဖြစ်လာ၍ ကင်းသမားများ ပြေးလာကြည့်ကြရာ ဘုရားရင်ပြင်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီးများ ပူဇော်ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“လူလဲ မတွေ့ရဘူး၊ ဘယ်သူများ ဘုရားလာဖူးသလဲ မသိဘူး”

“တာတေဇာ ဒီနေ့က လပြည့်ညဆိုတော့ ဒီလို တန်ခိုးကြီး ရှေးဟောင်းဘုရားတွေမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လာတတ်ကြတယ်ကွ၊ လာ လာ၊ တို့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ရွာထဲ ပြန်ကြမယ်”

“ကိုမောင်ဝကလဲဗျာ၊ ကြောက်နေသလား၊ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလာတယ်ဆိုရင်လဲ တွေ့အောင်ရှုရအောင်ဗျာ”

“တာတေဇာ မင်းဘာမှ မသိဘဲနဲ့ လာပါ ပြန်ကြမယ်”

ဟု ရွာဆော်မောင်ဝက ပြောပြီး အားလုံး ရွာတွင်းပြန်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက် ၄ နာရီ တိုးမောင်းခေါက်ချိန်

တွင် ကင်းသမားများလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြတော့သည်။

ရွာဆော်မောင်ဝနှင့် တာတေဇာနှစ်ယောက် မိုးဂနိန်း ဘုရားအနီးမှ ဖြတ်ပြန်လာကြစဉ် နတ်ရဲရုပ်များရှိရာမှ မီးရောင်တွေ ကြရပြန်သည်။

“ကိုမောင်ဝ နတ်ရဲရုပ်ဘက်ကလင်းနေပြန်တယ်ဗျ၊ သွားကြည့်ရအောင်”

“မသွားပါနဲ့ကွာ၊ တို့ဟာတို့ ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ အကြောက်ကြီးလွန်းလှတယ်၊ လာပါဗျ၊ သွားကြည့်ရအောင်ပါ”

ဟု တာတေဇာ ဇွတ်တရွတ်ပြော၍ သွားကြည့်ကြရာ နတ်ရဲရုပ်ရှေ့ရှိ ကျောက်ပလ္လင်တွင် ဖယောင်းတိုင် ကိုးတိုင် ထွန်းညှိလျက် စကောနှစ်ချပ်ဖြင့် မုန့်ဖြူ မုန့်နီ၊ ကြက်တစ်ကောင်၊ အရက် တစ်ခွက်၊ သွေး တစ်ခွက်၊ ပန်းနီ တိုးပွင့်၊ ပန်းဖြူ ကိုးပွင့် ထည့်၍ ပသထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ဒါ စုန်းတွေ၊ ကဝေတွေ ပူဇော်ပသထားတာပဲ ဖြစ်မယ်ကွ”

“ကျုပ်တို့ စောင့်ကြည့်ရအောင်ကိုမောင်ဝ”

“ဟာ ငါတို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ လာ - လာ သွားကြရအောင်ပါ” ဟုပြော၍ ရွာဆော်မောင်ဝက တာတေဇာ လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

လူချင်းခွဲပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုပြန်ရန် လမ်းခွဲ၍ ရွာဆော်မောင်ဝ အိမ်ပြန်သွားတော့သည်။

တာတေဇာမှာ အိမ်မပြန်ဘဲ နတ်ရဲရုပ်ကြီးရှိရာ ပြန်သွား၍ ပလ္လင်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီး အရက်ခွက်အား ကောက်ယူနမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားဝင်းအတွင်း လှမ်းကြည့်သော်လည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရပေ။ လရောင်ဖြင့် အတော်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်မြင်နိုင်လေသည်။ အရက်ခွက်အား မော့သောက်လိုက်

သစ်ပင်အမှောင်ရိပ်ခို၍ စောင့်ကြည့်နေပြန်သည်။

အလင်းရောင် ပျံ့လာသည့် အချိန်ထိ ဘာမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ၍ တာတေသည် ဆန်ကောထံမှ ကြက်သေကောင်အား ကောက်ယူပြန်လာခဲ့တော့သည်။

နေအိမ်ရောက်သည့်အခါ ကြက်အား အမွှေးနုတ်၍ ခုတ်ထစ်နေစဉ် ဘုရားပွဲမှ မခင်မြနှင့် မတင်လှတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

“ကိုတာတေ အစောကြီး ဘာထလုပ်နေတာလဲ၊ အမေကော”

“အမေ အိပ်နေတယ်၊ ငါ ကြက်တစ်ကောင်ရလာလို့ ဟင်းချက်ဖို့ ကိုင်နေတာဟ”

“ပေးပေး၊ ကျုပ်ကိုင်လိုက်မယ်၊ ညီမလေး ငရုတ်သီးတစ်ဆုံထောင်းပေးနော်၊ တို့ ထမင်းဟင်းချက်စားပြီးမှပဲ အိပ်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

ထို့နောက် ဒေါ်မိတင်တို့ မိသားစု ကြက်သားဟင်းဖြင့် ထမင်းစားကြရသည်။ တာတေ ဘယ်ကရလာသည်ဟု မေးမြန်းခြင်း မပြုကြ၊ ကြောင်ထောင်ကြွက်ထောင်ရာမှ အိပ်တန်းလွန်ကြက်ကို မိလာသည်ဟုပင် ထင်နေခဲ့ကြလေသည်။ စပါးခင်းများ ရိတ်သိမ်းပြီးနောက် တလင်းနယ်၊ တလင်းသိမ်း၊ ဆောင်းလညချမ်းရက်များတွင် ကြွက်ပေါ၊ ကြောင်ပေါ ရာသီဖြစ်၍ တာတေမှာ ညစဉ်လိုလို ကြွက်ထောင်၊ ကြောင်ထောင်ထွက်နေခဲ့သည်။

တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ်တွင် မိုးမပြတ်တတ်သေး၊ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်၊ ပြာသိုလများတွင် မိုးကျသွားပြီး တပို့တွဲ၌ကား ဆောင်းလုံးလုံးဝင်ပြီဖြစ်၍ မိုးလုံးဝ မရွာတော့။ မြေကြီးလည်း ခြောက်သွေ့၊ မိုးပြတ်များလည်း ကြေမှုကုန်ပြီဖြစ်သဖြင့် တောစပ် ချုံစပ်တို့တွင်သာ ကြွက်ထောင်ရတော့သည်။

တပို့တွဲ လကွယ်နေ့ည။

“မောင်တာတေရေ မင်း ကြွက်ထောင် မထွက်ရင် ငါနဲ့ ညောင်ပင်ဆိပ်ကို အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး မောင်ခင်၊ ကျုပ် ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ ညောင်ပင်ဆိပ်ကို ဘာသွားလုပ်မှာတုံးဗျ”

“မင့်ကြီးတော် သတ္တလကြီးသွားတာ သွားကြိုမလို့ကွ၊ ဒီကနေ့ လကွယ်နေ့ဆိုတော့ နောက်ဆုံးကားက ဉာနာရီကျော်လောက်မှ ရောက်မှာ၊ သူ့မှာ ပစ္စည်းတွေပါလာရင် ငါတစ်ယောက်တည်း နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ကွ”

ဟု ဦးမောင်ခင်က ပြောပြလိုက်သည်။

တာတေ ထမင်းအမြန်စားလိုက်ပြီး ညောင်ပင်ဆိပ်ကားဂိတ်သို့ အဖော်လိုက်သွားပေးပြီး ည ၁၀ နာရီခန့်တွင် တူဝရီးသုံးဦး အထုပ်အပိုးများ ကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာကြသည်။

မိုးဂနိန်းဘုရားဝင်းဘေးမှ ဖြတ်ကျော်လာစဉ် ဘုရားစေတီနှင့် နတ်ရဲရုပ်ဘက်မှ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို မြင်ခဲ့ကြရသည်။

“တို့ဘုရားကြီးလဲ ဘယ်တော့မှ ဒကာပေါ်မလဲ မသိဘူး၊ တန်ခိုးကြီးတော့ အဓိဋ္ဌာန် လာဝင်တဲ့သူတွေကတော့ ရှိနေတာပဲ”

“ကျုပ် ဝင်ကြည့်လိုက်မယ်လေ ဘကြီးမောင်ခင်”

“နေပါ တာတေရာ၊ သူ့ဟာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါစေ၊ မင်းသွားရှုပ်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ သူတို့အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရမလားဆိုပြီး အပြစ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်ကြပြီးနောက် တာတေတစ်ယောက် သိချင်စိတ်ဖြင့် အိပ်မပျော်ဖြစ်နေသည်။ လမိုက်ညမို့ ကြွက်ထောင်မထွက်ဘဲ နေသည်။ အိပ်မပျော်၍ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး မိုးဂနိန်းဘုရားဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင် ဝင်းခနဲလက်လာလိုက်

တောတန်းအပေါ် တက်သွားလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်ဖြင့် တွေ့ရလေရာ သိချင်စိတ်ကို မတားနိုင်တော့။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ ကိုင်နေကျ ဓားမကြီးအား ခါးထိုးလိုက်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

“တော့ ကိုတာစော... ဒါက ဘယ်သွားမှာတုံး”

“ဘုရားဘက် ဒဏသွားမလို့ဟေ့” ဟု အော်ပြောလိုက်သည့်အသံကြောင့် တစ်ဖက်ခြံမှ ဦးမောင်ခင် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ မိခင်မြ၊ နင့် ယောက်ျားကို မသွားစေနဲ့၊ တော်ကြာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ လုပ်လာလိမ့်ဦးမယ်”

ဟု တူမအား အော်ပြောလိုက်သော်လည်း တာတေမှာ အမှောင်ထဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးမောင်ခင်၏ အသံကြောင့် ဒေါ်မိတင်နှင့် မတင်လှတို့ပါ နီးသွားကြသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်တာတုံး”

“ကိုရင်တာတေရယ် အမေဇေ ဘုရားဘက်သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလို့ ဘကြီးခင်က တားခိုင်းနေတာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့၊ လမိုက်ညကြီး ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

ဟုပြောပြီး အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့ကြသော်လည်း တာတေအား မတွေ့လိုက်တော့သဖြင့် သားအမိသုံးဦး မီးခွက်ထွန်း၍ အိမ်ပေါက်ဝမှ ထိုင်မျှော်နေကြရတော့သည်။ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံကြားပြီး ဒဏအကြာတွင်...

“အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး၊ ဟဲ့ခွေ၊ ဟဲ့ ခွေ” ဟု

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ တာတေတစ်ယောက် အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးဝင်လာတော့သည်။

ယာလက်တွင် ဓားမ၊ ဘယ်လက်တွင် ကြက်သေတစ်ကောင် ကိုင်လျက်ဖြင့် အိမ်ပေါ်အပြေးတက်ကာ လှည့်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး...

“အမေရေ ခင်မြရေ နောက်မှာ ခွေးနက်ကြီး လိုက်လာတယ်၊ မြန်မြန် ခဲကောက်ပြီး ပေါက်ထုတ်ကြပါ”

ဟု ပြောပြီး လက်ထဲ လှံကိုင်၍ အိမ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး ခြံဝ သို့ လှံဖြင့် ချိန်နေတော့သည်။ ဒေါ်မိ တင်တို့ သားအမိသုံးယောက်ကလည်း တာတေ့နောက်မှ ဆင်းလိုက်သွားပြီး လက်ထဲတွင် တုတ်၊ ဓား၊ ခဲများကိုင်၍ ခြံဝသို့ ကြည့်နေကြသည်။

ခြံဝအစပ်တွင် လူခါးလောက် အမြင့်ရှိသည့် ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် မှာ မျက်စိနှစ်လုံး တောက်နေလျက် လျှာ ထုတ်ပြီး မာန်ဖီလျက် တွေ့လိုက်ကြရ တော့သည်။

“ဟဲ့ မိတင်တို့၊ နင်တို့ ဘာဖြစ် နေကြတာတုံး”

ဟု တစ်ဖက်ခြံမှ ဦးမောင်ခင်က လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

“တာတေ့နောက်ကို ခွေးကြီး တစ်ကောင်လိုက်ကိုက်နေလို့ ကိုကြီး ခင်ရေ”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒီကောင် သွားမရွပ်ပါနဲ့ဆိုတာ ပြောမရဘူး၊ ကိုက် မိသွားသေးလား”

ဟုပြောပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဒေါ်မိတင်အိမ်ဝင်းဘက်သို့ လှမ်းထိုး လိုက်သည်။

“မကိုက်မိဘူး ဘကြီးခင်ရေ ခွေးကြီးက ခြံဝမှာ ရပ်နေတယ်တော့”

ဟု မတင်လှက လှမ်းအော်ပြော လိုက်သည်။ ဦးမောင်ခင်က ၎င်း၏ အိမ် ပေါက်ဝသို့ ထွက်လာ၍ ဒေါ်မိတင်၏ ခြံဝသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့် လိုက်ရာ အင်းခွေး အနက်ကြီးတစ် တောင် မာန်ဖီလျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ထဲမှ မိန်းမအသံ စူးစူးဖြင့် . . .

“အေး၊ ငါ့အလုပ်ခွင်ကို လာ ဖျက်ဆီးတာ နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ၊ နင်တို့ တစ် အိမ်လုံး သေဖို့သာ ပြင်ထားကြတော့ ဟေ့” ဟု ပြောသံကြားလိုက်ရပြီး ခွေး

ကြီးမှာ နောက်လှည့်၍ ပြေးထွက်သွား တော့သည်။

ဦးမောင်ခင်က ဒေါ်မိတင် အိမ် ဝင်းသို့ ကူးလာပြီး တာတေ့အား . . .

“မင်း ဘာတွေ မဟုတ်မဟတ် သွားလုပ်လာပြန်ပြီလဲကွ”

“နတ်ရဲရုပ်ရှေ့က တောက်ပလွင် ပေါ်မှာ ကြက်သေတစ်ကောင်တွေ့လို့ ယူလာတာပါ ဘကြီးခင်ရ”

“ဟေ မင်းကွာ တစ္ဆေမကြောက် နတ်မကြောက်နဲ့၊ အဲဒါ ပညာသည်တွေ နတ်လာပသတာနေမှာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“အရင်လပြည့်ညကလဲ ဒီလိုပဲ တွေ့လို့ယူပြီး ချက်စားပြီးပါပြီဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အခုကျမှ ဒီခွေးနက်ကြီးက ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး လိုက်ကိုက်တာ ဗျ”

“အခု အဲဒီကြက် ဘယ်မှာလဲ၊ တစ်အိမ်လုံးတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန် တော့မှာပဲ၊ ပေး အဲဒီကြက်”

ဟုတောင်းယူပြီး ခြံအပြင်ထွက် ၍ လမ်းပေါ်လွှင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။

တာတေ့အား ကြိမ်းမောင်းပြော ဆိုပြီး ဦးမောင်ခင်လည်း ပြန်လာခဲ့တော့ သည်။ တာတေ့မှာ အနည်းငယ်တော့ ကြောက်ရွံ့သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း လသာရက်များတွင် ကြွက်ထောင်း၊ ကြောင်ဖမ်း အလုပ်ကို လုပ်မြဲတိုင်း ဆက်လုပ်နေခဲ့သည်။

တစ်လကျော်ခန့် ကြာပြီးနောက် လပြည့် လကွယ်ညများတွင် တာတေ့တို့ အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခွေးများအူခြင်း၊ အိမ်ခေါ်ဖိုးပေါ်မှ ငှက်ဆိုးထိုးခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လကွယ်ညမျိုးတွင် လင်းဆွဲငှက် များ အုပ်လိုက်ပျံလာတတ်ပြီး အိမ်ပေါ် ဝဲ၍ သဲများ၊ ခဲများဖြင့် ကြံချသလို တဖြနဲဖြနဲ မြည်ကာ အတန်ကြာမှ လင်းဆွဲငှက်အုပ်မှာ ဘုရားဝင်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။

တာတေ့၏နန်း မခင်မြမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိလာသဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်

များ ဖြစ်လာတော့သည်။ အမှောင်ထဲမှ လူတို့ မမြင်လိုက်ရဘဲ “နင်တို့ တစ်အိမ် လုံး သေဖို့သာ ပြင်ထားကြဟေ့” ဟု ကြိမ်းမောင်းသွားသံကို ပြန်လည်ကြား ယောင်ရင်း မိန်းမသားသုံးဦးတို့ ည အမှောင်တွင် တာတေ့မရှိဘဲ မအိပ်ဝံ့ကြ တော့။

မခင်မြ ကိုယ်ဝန် ခုနစ်လရှိလာ သည့်တစ်ညတွင် တာတေ့တစ်ယောက် ကြောင်ကုတ်ခံလာရပြီး မျက်နှာပါး တစ်ခြမ်း၌ အစင်းရာများဖြင့် သွေး ထွက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။

“မခင်မြရေ ငါ့ကို တောကြောင် ကြီး တစ်ကောင် ရုတ်တရက် ခုန်ချလာ ပြီး ကုတ်လိုက်တာ ပါးတစ်ခြမ်းပူသွား တာပဲ၊ ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဘယ်နားမှာ ဖြစ်လာတာလဲ တော့”

“ဘုရားနားက တောတန်းအဝင် မှာလေ၊ ငါလဲ အမှတ်စာမဲ့နဲ့မို့ မမြင် လိုက်ရဘဲ အကုတ်ခံလိုက်ရတာ”

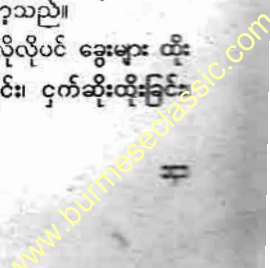
မခင်မြက မီးခွက်ထွန်း၍ တာ တေ့၏ မျက်နှာနား ကပ်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဘယ်ဘက်ပါးမှာ အစင်းကြောင်း သုံးခုတည်းပါတော့၊ နည်းနည်းလေးပါ၊ နွေဘက်ဖို့ သွေးထွက်တာနေမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး ဆနွင်းမှန်များ သိပ် ပေးလိုက်သည်။

နံနက်မိုးလင်းသည့် အခါတွင် တာတေ့၏ ပါးမှာ ရောင်ကိုင်း၍ ပါး တစ်ခြမ်းမှာ ဖောင်းကားနေတော့သည်။ တောဆေးမြစ်များဖြင့် လိမ်း၊ သောက် လုပ်သော်လည်း လျှော့သွားခြင်းမရှိ၍ ဆေးထိုးဆရာခေါ်ပြီး ဆေးထိုး၊ ဆေး သောက် လုပ်ရတော့သည်။ တစ်ပတ် ကျော်ခန့်ကြာသော် ထမင်းပင် မစားနိုင် တော့။ ရောင်နေသည့်ပါးမှ ကြောင် ကုတ်ရာများမှာ ပြုလန်၍ အပုပ်ရည် များ ကျလာတော့သည်။

ညတိုင်းလိုလိုပင် ခွေးများ ထိုး ဟောင်၍ အူခြင်း၊ ငှက်ဆိုးထိုးခြင်း

လင်းဆွဲများ ဝဲယုံခြင်းများ ဖြစ်နေတော့ သည်။ တာတေမှာလည်း စကားပြော မရ။ ပါးစပ်ဟလိုက် ရေစက်ချပေးလိုက်၊ မျက်လုံးပြူးပြီး ဝှေးဝှေးဝါးအော်လိုက် ဖြင့် ပိန်ကျသွားကာ မျက်နှာတစ်ခု တည်း အကြီးကြီးဖြစ်နေလျက် ခေါင်း ကြီး ကိုယ်သေး မှင်စာကောင် အရောင် အသွေးသို့ ပြောင်းလာတော့သည်။

တစ်လကျော်ခန့် ကြာပြီးနောက် လကွယ်ညတွင် ငှက်ဆိုးထိုးသံများ၊ ခွေး အသံများ၊ လင်းဆွဲငှက်အုပ်ပျံဝဲသံများ အဆက်မပြတ်ဖြစ်ပေါ်နေစဉ် အိပ်ရာ ထဲ ပက်လက်လဲနေသည့် တာတေမှာ အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ဟစ်ရင်း အသက် ထွက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်သားများ အလန့်တကြား နိုးလာကြပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ခွေးနက် ကြီးတစ်ကောင် အိမ်ပေါ်မှခုန်ဆင်းသွား သည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ကြောက်လန့် အော်ဟစ်ကြတော့သည်။

တာတေ၏ အသုဘရက်လည် ဆွမ်းသွတ်တရားနာသည့်ညတွင် တစ် အိမ်လုံးတွင် အပုပ်နံ့များ ရလာလျက် ဦးမောင်ခင်နှင့် ရွာဆော်မောင်ဝတို့ပင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြကာ ရရာဘုရား စာများ ရွတ်ဖတ်ကြရင်း မိုးလင်းသည် အထိ မအိပ်ရဲကြတော့ပေ။

မခင်မြမှာလည်း အကြောက် လွန်ကာ စိတ်ဖောက်ပြန်သလို ဖြစ်လာ တော့သည်။ မတင်လှက အစ်မနားတွင် အားပေးပြုစုရင်း ၎င်းကိုပါ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ်များ ကူးစက်၍ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ညတိုင်းဖက်အိပ်သည်အထိ အကြောက်လွန် စိတ်ချောက်ချားမှုများ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

အိပ်နေကြရင်းမှ မကြာခဏ “စုန်းမကြီး လာပြီ၊ ခွေးနက်ကြီး လာပြီ” ဟု လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ကြလေသည်။

“ဟဲ့ မိတင်ရ၊ နင်တို့ ဒီအတိုင်း နေကြတော့မလို့လား၊ မကောင်းဆိုးဝါး တွေ ပြေးအောင် ဘုန်းကြီးတွေဖင့်ပြီး ပရိတ်ကလေး ဘာလေးရွတ်ပါလားဟ”

“ကျုပ်လဲ ဘာလုပ်ရမလဲလို့ စဉ်း စားနေတာပဲ ကိုကြီးမောင်ခင်ရယ်၊ သမီးနှစ်ယောက်တင်မကဘူး ကျုပ်လဲ ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြစ်နေပြီတော့”

“ခင်မြကလဲ မွေးခါနီး ဖွားခါနီး ဖြစ်နေပြီ၊ တော်ကြာ ကလေးပျက်ကျ ပြီး ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ မြန်မြန် အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ရွတ်ဖို့လုပ်ပါဟာ”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဟို ပြေးရ၊ ဒီလွှားရနဲ့ ကိုကြီးမောင်ခင်ပဲ ဘုန်းကြီးပင့်ပေးပါနော်”

“အေး အေး၊ ငါသွားပင့်ပေးမယ်၊ နင်တို့ ပြင်ဆင်ထားကြပေါ့”

ဟု မောင်နှမနှစ်ဦး ပြောဆိုပြီး အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ရွတ်ကာ ပရိတ်သံ များ၊ ပရိတ်ရေများ နေအိမ်ဝင်းအနံ့ ပက်ဖျန်းကြသော်လည်း အပုပ်နံ့ရလိုက်၊ ငှက်ဆိုးထိုးလိုက်၊ ခွေးများအူလိုက်၊ လင်းဆွဲများ အုပ်ဖွဲ့ယုံသန်းလျက်ဖြင့် ပင် ညစဉ်လိုလို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဆက် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

“ခင်မြမွေးပြီးတော့၊ ယောက်ျား လေး တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးပဲ”

ဟု ဝမ်းဆွဲသည်၏ အားရဝမ်း သာ စကားကြောင့် ခေါ်မိတင်နှင့် မတင်လှတို့မှာ ပီတိဖြစ်နေကြသည်။ မခင်မြမှာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေ၍ နို့မလိုက်သဖြင့် ကလေးအား ပျားရည်ကို ရေရော၍ ကူတိုက်ပေးနေ ရသည်။

မခင်မြ မီးထွက်ပြီးသည့်ညတွင် ခွေးအူသံများ ဆူညံစွာ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အမယ်လေး စုန်းမကြီး၊ စုန်းမ ကြီး ကလေးကို ယူသွားပြီ၊ ယူသွားပြီ”

ဟု မခင်မြ၏ အော်သံကြောင့် ခေါ်မိတင်နှင့် မတင်လှတို့ လန့်နိုးလာ ကြသည်။

မီးခွက်ထွန်း၍ မခင်မြအနား အမြန်ပြေးလာကြရာ ကလေးထည့်သိပ် ထားသည့် ထန်းကောက်ဖာမှာ အိမ်ရှေ့ ကပြင်တွင် ရောက်နေလျက်၊ ခွေးနက်

ကြီးတစ်ကောင် ခုန်ဆင်းထွက်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

မတင်လှ က ထန်းကောက်ဖာ အားပြေး၍ ကောက်ယူလိုက်ရာ...

“ဟင် ကလေး မရှိတော့ဘူး ကလေးမရှိတော့ဘူး”

ဟုပြောကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍ ငိုချလိုက်တော့သည်။

“လုပ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့... ကလေးကို စုန်းမကြီး ယူသွားလို့ ကိုကြီး မောင်ခင်ရေ ကယ်ပါဦးတော့”

ဟု ခေါ်မိတင်၏ အော်ဟစ်သံ ကြောင့် ဦးမောင်ခင်နှင့် ခြံနားနိုးချင်း များ ရောက်လာကြသည်။

“ရွာဆော်မောင်ဝနဲ့ ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်ကို အမြန်သွားခေါ်ကြပါ ဟ” ဟု ဦးမောင်ခင်က ပြော၍ ရွာ သားတစ်ဦးက သွားခေါ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ကိုမောင် ခင်ရ”

ဟု ရွာလူကြီး ဦးမောင်တင်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိခင်မြကလေးကို စုန်း မကြီး ခိုးပြေးသွားလို့တဲ့ဗျ၊ အခု ကလေး မရှိတော့ဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ဘယ်နားလိုက်ရှာ ကြရမလဲ မသိဘူး”

“သူကြီး အဲဒါ တာတေ နတ်ရဲ ရုပ်ရှေ့က ကြက်တွေယူလို့ ဖြစ်မှာဗျ”

ဟု ရွာဆော်မောင်ဝက ၎င်း သိသည်များကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ကဲ မောင်ဝရေ မင်းလူ (၁၀) ယောက်လောက်စုခေါ်ပြီး သွားရှာကြ ရအောင်၊ ကိုမောင်ခင်တို့က မီးတုတ် တွေ လုပ်ပေးပါ၊ ဓာတ်မီးရှိတဲ့လူလဲ ယူလာကြပါ”

ဟု ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်က လူစုပြီး မိုးဂနိန်းဘုရားဘက်သို့ ထွက် သွားကြသည်။ ကလေးအား နတ်ရဲရုပ် ပလ္လင်ပေါ်မှ ပြန်တွေ့လာကြသော် လည်း အသက်မရှိတော့ပေ။ မိခင်မြ၏ သူ မခင်မြမှာလည်း ရူးကြောင်ကြောင်

ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ့ညီမ မတင်လှ တတော့ ကောင်းတစ်ချက် မကောင်း တစ်ချက်ဖြင့် ညီအစ်မနှစ်ဦးဖက်လိုက် ဦးလိုက်၊ ဥပမာတွင် စုန်းမကြီး၊ စုန်းမကြီး တို့ အလန်တကြားအော်ဟစ်လိုက်ဖြင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားကြတော့သည်။

မိုးဦးကျ ကဆုန်လဆန်း(၃)ရက် နေ့၊ ဒေါ်မိတင်မှာ အနှံ့ဈေးမှ အပြန် လမ်းတွင် ကားပျက်၍ ညနေစောင်း နေ ဝင်ချိန်လောက်ကျမှ ရွာသို့ ပြန်ရောက် သာသည်။

သမီးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ပူနေရ သဖြင့် ခေါင်းပေါ်တွင် ခေါင်းခုပုဆိုးကို မြန်၍ပေါင်းလိုက်ပြီး ခံတောင်းကို ချိုင်း ကြားညှပ်လျက် အပြေးတစ်ပိုင်း ခြေ ထမ်းဖြင့် အိမ်ခြံဝင်းထဲ အမြန်လျှောက် ဝင်လာစဉ်...

“အမယ်လေး စုန်းမကြီးဝင်လာ ပြီ ညီမလေးရေ”

ဟု မခင်မြက အော်၍ ထမင်း စားနေရာမှ ထပြေးလေသည်။ မတင် လှက မီးထည့်ရန် ထင်းချောင်းခုတ်နေ ရာမှ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မှောင် နိသန်းချိန်ဖြစ်၍ လူလုံးမကွဲ၊ မည်းမည်း အနိပ်ကြီး ဝင်လာသည်ကိုသာ တွေ့ ထိုက်ရသဖြင့် လက်ထဲမှ ဓားမဖြင့် ထွန်းခုတ်ချလိုက်သည်။

“ငါတူကို ဖမ်းစားတဲ့ စုန်းမကြီး သေပေတော့၊ အစ်မရေ စုန်းမကြီးကို ထာဝရသတ်ဟ”

ဟု ပါးစပ်ကပြောလျက် ဆက် ထာ ဆက်ကာ ခုတ်နေတော့ရာ ဒေါ်မိ တင်မှာ အိမ်ပေါက်ဝတွင် လဲကျသွား ဆော့သည်။ မခင်မြကလည်း အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလျှင်...

“ငါသားကို သတ်တဲ့ စုန်းမ၊ မိတ္တူ၊ သေဟ” ဟုပြောကာ လက်ထဲမှ ထင်းချောင်းဖြင့် အပေါ်မှ ခွစီးလျက် ဆက်မပြတ် ရိုက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ ဆူဆူညူညူ အသံများ ကြောင့် ဦးမောင်ခင် ပြေးလာလိုက်ရာ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသည့် ညီမဖြစ်သူ

အား သမီးနှစ်ယောက်မှ အဆက်မပြတ် ခုတ်ရိုက်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်-

“ဟေ့ မိခင်မြ၊ မိတင်လှ မလုပ် နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ လာကြပါဦးဗျို့၊ ဒီမှာ အနှူးမ နှစ်ယောက် မိတင်ကို သတ်နေကြ တယ်” ဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေ၍ အော် ဟစ်တားမြစ်လိုက်သည်။

ရွာသားများ ရောက်လာကြမှ အတင်းဝင်ရောက် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ ဒေါ်မိတင်အား ကြည့်လိုက်ကြရာ ဦးခေါင်း၊ မျက်နှာ၊ တိုယ်၊ လက်တို့တွင် ဓားခုတ်ရာ၊ ရိုက်ရာများ အနှံ့ဖြင့် သေ နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရွာလူကြီး ဦးတင်မောင်လည်း ရောက်လာပြီး ရာဇဝတ်မှုဖြစ်၍ ဖလေး ရွာကြီးမှ ရယက ဥက္ကဋ္ဌဦးယာကွတ်နှင့် အတူ ကဝရဲစခန်းသို့ ညတွင်းချင်းသွား ရောက် အကြောင်းကြားရလေတော့ သည်။

ကဝရဲစခန်းမှ စခန်းမှူးက တရား လိုလုပ်၍ လူသတ်မှုဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး မိခင် အရင်းအား ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်ကြ သည့် ညီအစ်မနှစ်ဦးကို တရားခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားရာ အချုပ်ခန်းထဲ တွင်လည်း “စုန်းမကြီး စုန်းမကြီး အသေ သတ်ဟ၊ ခုတ်ဟ၊ ရိုက်ဟ” စသည်ဖြင့် သာ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောဆိုနေတော့ သည်။ အစစ်ခံချက်ယူ၍လည်းမရ၊ မေး ၍လည်းမဖြေ ဖြစ်နေသဖြင့် စခန်းမှူး က ဦးယာကွတ်နှင့် ဦးတင်မောင်တို့ကို ခေါ်ယူပြသလိုက်ပြီး ဦးလေးတော်သူ ဦးမောင်ခင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဆေးစာရေး အထူးအစီရင်ခံစာ၊ အမှု ဖြစ်စဉ်အကျဉ်းတို့ကို ဖော်ပြလျက် ရန်ကုန် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံသို့ ပို့အပ်လိုက်ရတော့သည်။

“စာရေးကြီးရေ ရန်ကုန် စိတ် ကျန်းမာရေးဆေးရုံကို တရားခံသွားခေါ် ပို့ ရဲဘော် နှစ်ဦးနဲ့ ရဲမေ တစ်ဦး စီစဉ်ပါ ဦး၊ ဒီမှာ ဆေးရုံက စာရောက်လာပြီ”

ဟု နှစ်လခန့်အကြာတွင် စခန်း မှူးက ပြောလာသည်။

“ဘယ်တရားခံတွေထဲ ဆရာ မိုးဂန်နန်းက ညီအစ်မလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ အခု သူတို့ခိတ် တွေ ပုံမှန်ပြန်ကောင်းသွားပြီတဲ့”

“ဟင် ဒါဆို ရွာကလူတွေ ခြောက် သလို ပြုစားခံရတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဆေးစာရလာမှ သေသေချာ ချာ သိရတော့မှာပဲဗျာ၊ ကျုပ်လဲ အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

မခင်မြနှင့် မတင်လှတို့ ညီအစ်မ နှစ်ဦးမှာ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်လျက် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ စိတ်ကျန်းမာ ရေး ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ဆေးစာတွင် “အကြောက်လွန် Anxiety နှင့် စိတ် ကစဉ့်ကလျားရောဂါ Hysteria ”ဟု ဖော်ပြပါရှိလာသည်။ ထိုဆေးစာနှင့် အတူ မခင်မြနှင့် မတင်လှတို့၏ အစစ် ခံချက်များနှင့်တွဲလျက် အမှုအား ဥပဒေ အကြံပြုတောင်းခံတင်ပြခဲ့သည်။ ဥပဒေ အကြံပြုချက်အရ မူလ အမှုဖွင့် အရေး ယူထားသည့် ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့်ပင် တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ ပေတော့သည်။

ယခုခေတ် ဆေးသိပ္ပံပညာ တိုးတက်အောင်မြင်မှုကြောင့်ပင် လူ ပြုစားခံရသည်ဟု ပြောနေကြသည့် လူ နှစ်ဦးကို ရောဂါကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ကုသနိုင်ခဲ့သဖြင့် ရာဇဝတ်ပြစ် ဒဏ်မှ ကင်းလွတ်ခွင့် ရခဲ့ပေသည်။

သို့သော်လည်း မိခင်အရင်းကို သေအောင် သတ်ဖြတ်ကျူးလွန်ခဲ့သည် မှာ လူပြုစားခံရ၍သာ သတ်မိကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယခုတိုင် ယုံကြည်နေမိပါ တော့သည်။

ဝန်ခံချက်

(၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တဝမြို့နယ် သက္ကလအသင်းရဲစခန်း အပိုင် ဝဲပခန်ရွာမှ အဖြစ်မှန်မူခင်းကို ပြင်ဆင်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

□ ခံ-ကော့

အချစ်ဟာရည်နီ

နာမကျန်

(ယခင်လမှအဆက်)

ဆေးရုံတွင် လူနာပေးလေသည်။ အရေးကြီးမည်ထင်ရသည့် လူနာအချို့ကို ဂရုစိုက်ပြုစုကုသပေးသည်။ မစိုးရိမ်ရသဖြင့် သူ့နာပြုဆရာမများနှင့် လွှဲပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ဆေးဝါးအချို့နှင့် စုံဆောင်းထားရှိသော ဆေး

ပစ္စည်းအချို့ကို ယူပြီးထွက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကချင်တိုင်းရင်းသား ကျေးရွာများကို ကြည့်ရှုကုသလို၍ဖြစ်သည်။ ပိုလ်ဇော်ရှိမ်း အထင်ကြီးသကဲ့သို့ ဖြစ်အောင်လည်း လုပ်ရန်လိုသည်ဟု ခံယူမိသည်။

နှစ်ရက်ခန့်နေရသည်ကို အလွန်
ပျော်သည်။ အခေါ်မလွတ်လျှင် ဒီရွာ
အဆင် နေလိုက်ချင်သည်။ တိုင်းရင်းသား
ကျွန်း ခေကွေး(ကချင်)တွေနှင့် နေရ
သည်တ စိတ်ချမ်းသာသည်။ ကလေး
တွေနှင့် နောက်လိုက်၊ အပျိုလေးတွေနှင့်
ပေးလိုက်၊ လူကြီးတွေနှင့် စကားပြော
ပုံစံ နေရသည်မှာ ချစ်စရာ ဖိလင်
အားကိုပင် မေ့သွားသလိုလို ဖြစ်လာ
သည်။ သုံးရက်မြောက်တွင်အခေါ်လွတ်
၍ ပြန်လာရသည်။ တိုင်းသို့ သတင်း
ပို့ရသည်ဟု သိရသည်။

ဆေးရုံရောက်သည်နှင့် ကတိုက်
အိမ်ပြင်ရသည်။ သူနာပြုဆရာမလေး
မှသာ ဝိုင်းကျကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီး
သော မြို့ခံ ကုန်သည်တစ်ဦးက သူ၏
အခြေပြင် လိုက်ပို့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အစစအရာရာအဆင်
ပြေစွာ ခရီးထွက်လာရသည်။ အဆင်
ပြေစရာဘာအကြောင်းပါလိမ့်ဟု တွေး
မိသည်။ ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ မခေါ်
သဖြင့် စိုးရိမ်မိသည်။ ခရီးထွက်၍ လား၊
အခြားအကြောင်းရှိ၍လား၊ ဘာကြောင့်
မိမိခံဟု ပူပန်မိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ
အောင်းတာလုပ် ကောင်းတာဖြစ်မည်။
အောင်းတာလုပ် မကောင်းတာ ဖြစ်
မည်ဟူသော ဆုံးမစကားလေးကို သတိ
မိသည်။ ကံအကြောင်းတရားဟုသာ
ဆွေးနွေးတောရင်း ဝိုက်မျှင်းလာခဲ့သည်။

မြို့ရောက်လျှင် ဆရာဝန်ကြီး
ဆရာဝန် ကြီးပမ်းရသည်။ အဆင်သင့်
ပြု ဆိုရမည်။

အစ်ကိုကြီးသဖွယ် ခင်မင်ရ
သော ဒေါက်တာမောင်မောင်ကျော်နှင့်
ဆွေရမည်။

“အစ်ကိုကြီး ဆရာရွှိလား”
“ဪ ချစ်ရောက်လာပြီလား၊ ရှိ
အယ် လာ”

“ဘာထူးလဲ အစ်ကိုရဲ့”
ဒေါက်တာ မောင်မောင်ကျော်
ဒေါက်တာမောင်မောင်ကို ခေါ်သွားရင်း
ပြောသည်။

“မောင်ရင် ပြောင်းမိန့်ထွက်တယ်
ကြားတယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”
“ကိုကိုးကျွန်းကို”

“ဟာဗျာ၊ မနောက်ပါနဲ့”
ဒေါက်တာမောင်မောင်၏ ရင်ထဲ
တွင် ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည်။ “ဟုတ်ရင်
တော့ ဒုက္ခ” ဟုတွေးမိသည်။ ထိုအခိုက်
ဆရာကြီး အခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။
ဆရာကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ၊ လာ လာ မောင်မောင်နိုင်၊
အခုပဲ အစည်းအဝေးသွားမလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”
နှစ်ဦးသားမှာ ဆရာကြီး၏ ထိုင်
ခုံတွင် နေရာယူပြီးသည်အထိ စောင့်
ကြည့်ကြသည်။ ပြီးမှ ရှေ့ခုံတွင် ထိုင်ကြ
သည်။

“မောင်မောင်နိုင် ပြောင်းရမယ်၊
တို့အတွက် အားလျော့သွားတာပဲ”

“ဘယ်ကိုလဲ မသိဘူးနော်”

ဒေါက်တာမောင်မောင် ရင်ထဲထိတ်
ထိတ်ဖြင့် မေးသည်။ “မကြားလိုသော
နေရာကို မပြောင်းပါရစေနဲ့” ဟု ဆု
တောင်းမိသည်။ ဆရာကြီးက စာအိတ်
တစ်အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။ နှုတ်မှ
လည်း ပြောသည်။

“အာရ် ဂျီ အိတ်ချီ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်၏ မျက်နှာ
ဝင်းပသွားသည်။ ပထမဆုံး ပြေးမြင်
လိုက်သည်က မိဘမျက်နှာမဟုတ်ချေ။
ချစ်ရသော ချစ်ဦးမေ၏ မျက်နှာလေး
ကို ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာမောင်မောင်က
အမိန့်စာကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်သည်။ သေ
ချာပါသည်။

“ဖိုးဇော်က မပြောင်းချင်ဘူးတဲ့
ဆရာကြီး”

“ပြောင်းချင်တယ်၊ မပြောင်းချင်
တာက အရင်တုန်းကပါ”

ဆရာဝန်ကြီးက ရယ်လေသည်။

“အချိန်ရအောင်လို့ ဒီညပဲ နှုတ်
ဆက်ပွဲလုပ်မယ်၊ ည ၇နာရီခွဲလောက်
ပေါ့၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောတယ် ခင်ဗျ”

“ကိုမောင်မောင်ကျော် စီမံ
လိုက်ပေါ့၊ ကဲ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဆရာဝန်ကြီးက နှုတ်ဆက်ပြီး
ထွက်သွားသည်။ အစည်းအဝေး နောက်
ကျမည်ကို စိုးရွံ့ဟန်တူလေသည်။

ဒေါက်တာမောင်မောင်ကမူ ရင်တွင်း
ဝယ် လမင်းတစ်ရာသာသကဲ့သို့ သာ
ယာကြည်နူးနေမိသည်။

(၁၀)

ချစ်ဦးမေသည် ရုံး/ဌာနကို
သံယောဇဉ်ရှိသော်လည်း မတတ်သာပြီ။
မိမိဘဝလျှောက်ရမည့်လမ်းက အရေး
ကြီးသည်။ ယခုဆိုလျှင် အသက်(၂၅)
နှစ် စွန်းလာပြီဖြစ်သည်။ ကျန်သော
ကာလ (၂၅)နှစ်အတွင်း ထူးထူးချွန်ချွန်
ဖြစ်ပါမှ ဘဝလမ်းတင့်တယ်မည်ဟု ခံယူ
ထားသည်။ ထို့ကြောင့် မေမေမရှိသော
မိဘဆိုးဘဝတွင် ဒေါ်လေး၏ လမ်းညွှန်
ပြုမှုကို တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်ခဲ့
သည်။

ယခုလည်း မိမိအရည်အချင်းနှင့်
ကိုက်ညီသောလုပ်ငန်းတစ်ခုကို အင်္ဂလန်
သို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ ပဏာမ စစ်
ဆေးချက် ပြီးဆုံးပြီး လူတွေ့စစ်ရန်ရှိ
လေသည်။ ချစ်ဦးမေက မလွဲမသွေ
အောင်မြင်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။
ဆုံးရှုံးခဲ့လျှင်လည်း အခြားတစ်ခုကို ငွေ
ချယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေး၏
လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ရည်မှန်းချက် တစ်
ရပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက်လျှောက်ရန်သာ
လိုလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်လေး၏
လမ်းညွှန်မှုဖြင့် အလုပ်ထွက်လိုက်သည်။
ဒီနေ့တော့ ရုံး/ဌာနကို နောက်ဆုံးနေ့
အဖြစ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ရပေပြီ။

ရုံးရှေ့ထွက်သည်နှင့် တက္ကစီ
ငှားပြီး အိမ်ပြန်ရန်သာ ဆန္ဒပြင်းပြနေခဲ့
သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် အိပ်ခန်းသို့
ဝင်ပြီး ပစ်လွှဲချအနားယူပစ်မည်။ အရာ
ခပ်သိမ်းကို မေ့ပစ်မည်ဟု ရည်ရွယ်မိ
သည်။ ခေါင်းထဲတွင် ဘာမျှမထားချင်။

အရှုပ်မှန်သမျှ ရှင်းလင်းပြီး ရှင်းရှင်းသန့် သန့် နေလိုသည်။ ထိုအခိုက် တက္ကစီ တစ်စီး လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ချစ်ဦးမေက ဝမ်းသာအားရတားလိုက် သည်။ တက္ကစီကလည်း မိမိရပ်နေရာ သို့ ရှေ့ရှေ့ရှုရှု လာရပ်သည်။

“မေ”

တက္ကစီရပ်သည်နှင့် ကားပေါ်က ခရီးသည်က ခေါ်လိုက်သည်။ ချစ်ဦး မေ အံ့ဩသွားသည်။ ထိုလူက တက္ကစီ ၏ နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်း လာ၏။

သူ့ကို “မေ” ဟု ခေါ်သူအား အသေအချာ တွေ့ရသည်။

“ကိုဇော်”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ဝမ်းသာ အားရဖြင့် ချစ်ဦးမေအနီးသို့ ကပ်လိုက် သည်။ သူ့ခမျာ အမောတကောနှင့် ဝမ်း သာလိုက်မောနေဟန် ရှိသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မေရယ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အိမ်ပြန်မလို့ပါ”

“အို နည်းနည်းနောက်ကျရင် မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်၊ ကံကောင်း လိုက်တာ မေရယ်”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ဝမ်းသာ အားရ ဆိုသည်။ ချစ်ဦးမေကမူ အေး စက်စက်နိုင်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကို မောင်းရ မလဲ”

ရပ်စောင့်နေသော တက္ကစီ သမားက သည်းမခံနိုင်ဟန် ဆိုသည်။ ချစ်ဦးမေက ကားတားလိုက်မိသည်ကို သတိရလိုက်သည်။ အလျင်အမြန် ဖြေ လိုက်သည်။

“ဗဟန်းသွားမယ်နော် ကိုဇော်၊ နောက်များမှပေါ့”

ချစ်ဦးမေက ပြောပြောဆိုဆို ကသုတ်ကရက် တက္ကစီပေါ်တက်လိုက် သည်။ အလွန်အရေးကြီးဟန် ပြလိုက် သည်။

“ကိုယ်လဲ လိုက်မယ်လေ”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က နောက် ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ချစ်ဦးမေ၏ ဘေး တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဆက် တည်း ကားဆရာကိုလည်း ပြောလိုက် သည်။

“ဗဟန်းကို မောင်းပါဆရာ”

ချစ်ဦးမေက ဘာစကားမျှ မဆို နိုင်မီ ကားက ထွက်သွားသည်။ ချစ်ဦး မေ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ချစ်ဦးမေ ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ် ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အလွန်ဝမ်းသာ ပီတိ ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။ ချစ်ဦးမေက မသိမသာမဝံ့မရဲ ရုန်းကြည့်သည်။ တင်း တင်းကျပ်ကျပ် စေးစေးပိုင်ပိုင်ရှိလှသည် ပို့ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ ရှိပါစေလေ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကံကြမ္မာ၏ဆုံစည်း မှု ရလဒ်အဖြစ် ဒီလောက်တော့ ခွင့်ပြု ရပေမပေါ့ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ရန်ကုန်ရောက်ပြီလေ မေရဲ့”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲစွာ စကားဆိုသည်။ ချစ်ဦးမေ က တုံ့ပြန်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုဇော်”

“ပြောင်းလာတာလေ”

“အို”

ချစ်ဦးမေက တအံ့တဩ ဖြစ် သွားရှာသည်။

“သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းတောင် မပို့ရသေးဘူး။ ပစ္စည်းတွေအပ်ပြီးတာနဲ့ လေဆိပ်က မေ့ဆီကို အမြန်ပြေးပြီး သတင်းပို့တာ မေရဲ့”

ချစ်ဦးမေမှာ ချောင်ပိတ်မိနေ သော စာသူဝယ်ကဲ့သို့ အသက်ရှူကျပ် သွားသည်။ အဖြေတစ်ခုကို မထုတ် နိုင်မီ ချစ်ဦးမေက တက္ကစီဆရာကို ပြော လိုက်သည်။ ကန်တော်ကြီးကို တစ်ပတ် ပတ်ပြီးမှ ရွှေဂုံတိုင်သို့မောင်းရန် မှာ လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း ချစ်ဦးမေက သူ့အကြောင်းကို ပြောပြ သည်။ အလုပ်ထွက်သည့်အကြောင်း၊ နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်လုပ်ရန် စီစဉ်ထား

သည့်အကြောင်း၊ လူတွေ့စောင့်ရှောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်လေး၏ အနီး အနားဖြင့် လုပ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း နှစ် သည်။

ချစ်ဦးမေ၏ စကားအဆုံး သို့ ရင်မောရသူက ဒေါက်တာဇော်နိုင်ကဲ့ သို့ လာသည်။ မျှော်လင့်တကြီးနှင့် တူ သူ့ကို ရင်ဝတွန်းကန်သကဲ့သို့ ခြံ နှစ်သည်။ ရက်စက်လိုက်တာမေရယ် ဟု တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ သုံးသပ်သည့် သူ့အဖြစ်ကို ရင်နာသည်။

“ငါကသာ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခုနက သူက အေးအေးဆေးဆေး လား” ဟု တွေးမိသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ဟု တွေးဆနေစဉ် တက္ကစီ တစ်ထပ်တိုက်လေးတစ်ခု၏ ခြံတံဆိုင် တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“သွားမယ်နော် ကိုဇော်၊ နောက် များမှပေါ့”

ချစ်ဦးမေက နှုတ်ဆက်ပြီး ကား ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ဒေါက်တာ ဇော်နိုင်ကလည်း သူ့ဘက်က တံခါး ဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ တက္ကစီ ရှင်းပေးပြီးသည်နှင့် တက္ကစီက သွား သွားသည်။

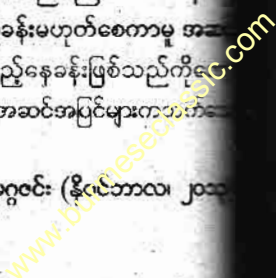
ခြံဝတွင် ချစ်ဦးမေနှင့်ဒေါက်တာ ဇော်နိုင်တို့ နှစ်ဦးတည်း ငုံးတိတ်တုန်ခတ် သည်။ ချစ်ဦးမေက အံ့ဩသွားသည်။ “ငွေကြီးပါလား” ဟု တွေးမိသည်။ ထိုအခိုက် အသက် (၆၀)ခန့်ရှိ ဥပင်နု ကောင်းကောင်းနှင့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက ခြံဝဆင်းလာသည်။

“မေဦး ဝင်လေ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့မေကြီး၊ မေဦး ပြောခဲ့ သတဲ့ ဒေါက်တာဇော်နိုင်ပါ”

“ဪ ဝင်ကြလေ”

အမျိုးသမီးကြီးက သိမ်မွေ့ ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် ဒေါက်တာဇော်နိုင်က လိုက်ပါသွားသည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနား သော ဧည့်ခန်းမဟုတ်စေကာမူ အဆီ ရှိသော ဧည့်ခန်းဖြစ်သည်ကို ၆၀ ပရိဘောဂအဆင်အပြင်များက သက်သေ

ပြောလေသည်။ စည်းကမ်းစနစ် ရှိမှ
စည်းထားသို့မဟုတ် ထိန်းသိမ်းမှုများက
ဘာတပြုနေသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုဇော်”

ချစ်ဦးမေက ဒေါက်တာဇော်နိုင်
ထံသို့လာပေးသည်။ သူမက အမျိုးသမီး
တို့အတွက် ထိုင်ရင်း သူမအကြောင်း၊
သင်တန်းအကြောင်း၊ လတ်တလော
အကြောင်းများကို အစီရင်ခံနေသည်။
အထွတ်ထွက်ခဲ့ပြီးကြောင်းကိုလည်း ရှင်း
ပြောသည်။

“မေကြီးက မေရဲ့ အချစ်ဆုံး
အဖေလေး၊ ဖေဖေရဲ့ မမပေါ့၊ မေမေ
က ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးသွား
တယ် ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေရယ်၊ မေကြီးရယ်၊
မမရယ် အိမ်ဖော်မလေးရယ်ပဲ ရှိတယ်
ကိုဇော်ရဲ့”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ချစ်ဦး
မေ၏ သူမိသားစုဘဝ ရှင်းပြပုံကို နား
ထောင်နေမိသည်။ လူနာများ၏ဘဝ
အခြေအနေရှင်းပြပုံနှင့် မေ၏ဘဝကို
ရှင်းပြပုံက တူသည်များရှိသော်လည်း
မေ၏စကားကို အလေးထား အားရနေ
သည်။

ချစ်ဦးမေ၏ ဒေါ်လေးက
အခြားစားကထိက ဖြစ်သည်။ အသက်
၅၀ နီးရှိပြီဖြစ်သော်လည်း (၅၀)စွန်းစွန်း
သင်ရအောင် နုလျှိုလှပဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်တာရဲ့ မိဘတွေက ရန်
ကုန်တလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှော်ဘီမှာပါ”

“မှော်ဘီဆိုတော့..”

ထိုအခိုက် အိမ်ဖော်မလေးက
အချစ်ဦးနှင့် မှန်းများ လာချပေးသည်။
အခြားက စူးစမ်းသလိုဟန်ဖြင့် စဉ်းစား
သောကြောင့် ဒေါက်တာဇော်နိုင်က
အံ့ဩသည်။

“စစ်တပ်ကပါ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးပါ”

“ဪ”

မေကြီး၏ မျက်နှာက ညှိုးသွား
သလိုပင်။ ဟန်ပန်က သိပ်ပြီး ဘဝင်
ဘယ်လိုရှိ၏။ ချစ်ဦးမေမှာ နေရ

ထိုင်ရ ခက်နေပုံရသည်။ သိသာလှပေ
သည်။

“မေဦး အဝတ်လဲပြီး နားဦးလေ”

မေကြီးက ညင်သာစွာ ချစ်ဦး
မေကို နှင်လိုက်သည်။ မေကြီး၏ အမူ
အရာက သူ့နှင့် သူမ၏ မိသားစုကို
နီးကပ်ရင်းနှီးလာမည်ကို မလိုလားဟန်
ပြနေသည်။ ချစ်ဦးမေက အနေခက်လာ
သည်မို့ ထထွက်သွားသည်။ ဒေါက်တာ
ဇော်နိုင်ကို ခွင့်ပန်သည်။

“ခွင့်ပြုပါ ကိုဇော်”

ဒေါက်တာဇော်နိုင် ကလည်း
နားလည်ရပေမည်။ လက်ခံတွေ့ဆုံလို
ခြင်းမရှိပါက ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။
မိုးမိုးလေးသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကိုလဲ ခွင့်ပြုပါ”

မေကြီးက ထပ်မံဖိတ်ခေါ်ခြင်း
မပြုချေ။ ဒေါက်တာဇော်နိုင်သည်လည်း
နောက်ပြန်မလှည့်စတမ်း ထွက်လာခဲ့
သည်။ ဝေးလေပြီလား၊ အချစ်ရယ်ဟု
ရင်တွင်းမှ မြည်တမ်းမိသည်။

(၁၁)

သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသော
သားတော်မောင်သည် ရန်ကုန်မြို့၊
ရောက်မှလေးတိလေးကန်ဖြစ်နေသည်။
မကျေလည်သလို မကျေနပ်သလို အမူ
အရာရှိနေသည်။ လုပ်ငန်းတွင် အဆင်
မပြေရောသလားဟု တွေးထင်မိသည်။
စင်စစ် ဒေါက်တာဇော်နိုင်၏ မေမေ
သည် ပူပန်ဟန်မပြသော်လည်း တစ်ဦး
တည်းသောသားမို့ နေ့စဉ်အရိပ်တကြည့်
ကြည့်ရှိနေသည်။ ကာလကြာလာသော်
မေမေသည် ဒေါက်တာဇော်နိုင်ကို သူ၏
ဖေဖေ ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးနှင့် တွေ့
ဆုံစေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးသည် သူ
သားဇာတ်လမ်းတွေကို သိပြီးဖြစ်သည်။
သူပုန်အဖမ်းခံရသည့်အကြောင်း၊ နယ်
မြေဒေသတွင် တာဝန်ကျေသော ကျော်
ကြားသော ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်
ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်းနှင့်

တာဝန်ရှိသူတို့က အထူးအလေးထား
ထောက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့
ပြောင်းလာရသည်မှာ အလားအလာ
ကောင်းကြောင်း စေ့စေ့စပ်စပ် စုံစမ်း
သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

“သားရဲ့ အခြေအနေက မဟန်
သလိုပဲ၊ အလုပ်မှာအဆင်မပြေတာလား၊
နေသားမကျလို့လား၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာ
လဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေရဲ့”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က အဖြေ၏
နောက်ကွယ်တွင် ဘာကို ဆက်လက်
တင်ပြရမည်မသိဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေကို
လျှို့ဝှက်သို့သိပ်ထား၍ မရမှန်း သူသိ
သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပွင့်လင်း
ထင်သာစွာ ဆက်ဆံနေကျမို့ ပြောရ
ခက်နေသည်။

“သားမှာ ချစ်သူ ရှိတယ်နဲ့တူ
တယ်၊ ရည်းစား လင်နောက်မလိုက်ခင်
နားရွက်ဆွဲလေကွာ၊ ငိုနေတာ အဖြေ
မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်နိုင်တာ အကုန်လုပ်”

ဖေဖေစကားက ဒက်ခနံ ထိ
သည်။ ဟာသနောသော်လည်း မပြော
မဖြစ် ပြောရမည်ဟု ယူဆလိုက်သည်။
ထို့ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြ
လိုက်သည်။ ဖေဖေက ဂရုတစိုက် နား
ထောင်သည်။ ပြီးမှ မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဖူးစာတော့ရှိသားကွ၊ မင်းက
ချစ်တာပဲ ရှိတာလေ၊ ဒါပေမဲ့ လမ်းဆုံး
မရောက်သေးပါဘူး”

“သူကလဲ ချစ်တယ်လို့ ထင်
တယ်၊ ဒါတာက ဘာကြောင့်လဲမသိဘူး၊
တစ်ကြိမ်ဆို မိန်းမသဘာဝပဲ၊ မူလို့
တော်ပြီပေါ့၊ ခုတော့ လွန်သလိုပဲ”

“သူ့ရဲ့ မေကြီးကြောင့်လား..
မိသားစုကြောင့်လား၊ ရည်းစား ရှိလို့
လား”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ခေတ္တ
စဉ်းစားသည်။ အတန်ကြာမှ ဖြေသည်။

“ရည်းစားမရှိတာ သေချာတယ်၊
ဗိုလ်ဇော်နိုင်ရဲ့ ပြောစကားအရရော၊
ဦးအောင်ကြီးရဲ့ အဆိုအရပါ ရည်းစား

မရှိနိုင်ဘူး၊ ရည်မှန်းသူလဲ မရှိနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မကြိုက်ရင် ငြင်းပယ်စရာ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးပါ”

ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးက သူ့ သားကို သေချာကြည့်သည်။ တစ်စုံ တစ်ခုကို စဉ်းစားဟန်တူသည်။ ပြီးမှ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဟန်ဖြင့် ပြော သည်။

“သူ့ရဲ့ မိသားစုကို ဖေဖေ တွေ ကြည့်မယ်လေ”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဖေဖေရဲ့၊ သူ့ရဲ့ မေကြီးပုံစံက မာနထောင်လွန်းတယ်လို့ သားထင်တယ်၊ သူ့ကို ချစ်ပေမယ့် မေ နိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ချင်တယ် ဖေ ဖေ”

“ဟေ့ကောင်... လုပ်နိုင်သမျှ အကုန်လုပ်၊ ဘယ်တော့မှအရှုံးမပေးနဲ့၊ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တဲ့အချိန်မှာ တစ်မျိုး ပေါ့၊ သွားမယ် သားက ကားမောင်း”

ထပ်မံ အတွန့်တက်လိုသော် လည်း ဖေဖေအကြောင်း သိပြီးဖြစ် သည်။ ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ထိုင်ရာ မထမီ ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးက ကား ဂိုဒေါင်ဆီ လျှောက်သွားလေပြီ။ မတတ် သာသည်မို့ အလျင်အမြန်လိုက်ရသည်။ ဖေဖေကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူ ကိုယ်တိုင်က ယာဉ်မောင်းနေရာကို ယူလိုက်ရသည်။

“မောင်းကွာ ဘယ်မှာလဲ”

“ဗဟန်း ရွှေဂုံတိုင်မှာပါ”

စထွက်ကတည်းက ဘာမျှ ထပ်မံ မပြောဖြစ်ကြချေ။ မှော်ဘီမှဖြစ် ၍ တစ်နာရီသာသာခန့် မောင်းရလေ သည်။ ဖေဖေသည် ဘာကို စိတ်ကူးနေ သည်မသိချေ။ ငြိမ်၍ လိုက်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ချစ်ဦးမေတို့ အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ရှေ့နားဆိုရင် ရောက်ပြီ ဖေ ဖေ”

ဖေဖေက ယခုမှ အသက်ဝင် လာဟန်ဖြင့် ဘေးဘယ်ညာ လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်း

အတော်များလေသည်။ လူကုတ် ရပ် ကွက်မင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်အိမ်လဲ သားရဲ့”

“ဟိုရှေ့က လမ်းထောင့်အိမ်ပါ”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ညင်ညင် သာသာမောင်းပြီး အရှိန်ကိုလျှော့လိုက် သည်။ အိမ်ဝန်းသို့ ရောက်ချေပြီ။

“ဟေ့ မရပ်နဲ့၊ ဆက်မောင်း... ဖြည်းဖြည်းမောင်း”

ဖေဖေ၏ သွက်လက် ထူးခြား သော စကားသံကြောင့် အရှိန်ကို နည်း နည်းမြှင့်လိုက်သည်။ အိမ်ကို ကျော်ပြီး ဆက်မောင်းသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“နောက်နေ့မှ သွားမယ်ကွာ၊ အိမ်ကို သိအောင်ကြည့်တာပါ”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က သူ့ဖေဖေ ၏စကားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ သည်။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မပြုဖူးသည်မို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေလေသည်။ ဖေဖေ စိတ်က ဒီလိုမဟုတ်ဟုလည်း တွေးနေ မိသည်။

(၁၂)

ဒေါက်တာဇော်နိုင်သည် နံနက် အိပ်ရာထနှင့် အိပ်ရာဝင်ချိန်တို့တွင် ချစ်ဦးမေထံ တယ်လီဖုန်းဆက်နေကျ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမျှ ဆက်သွယ်မှု မရ သော်လည်း ဇွဲမလျှော့ခဲ့ချေ။ ယခုလည်း ရှေးမှမပျက် ချစ်ဦးမေထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“မေလား၊ ကိုဇော်ပါ”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က အသံ ကျက်မိလိုက်သဖြင့် အားငယ် ဖျော့ တော့သောအသံနှင့် ပြောသည်။ မေက ကြည်သာရွှင်ပျသောအသံနှင့် တုံ့ပြန် သည်။

“ကိုဇော် မကြားရတာကြာပြီ၊ နေကောင်းတယ်နော်”

“နေကောင်းပါတယ်၊ ကိုဇော် ဆက်ပေမယ့် ပြန်မဆက်တော့ မကြားရ ဘူးပေါ့”

“မေလဲ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ အင်တာဗျူးလဲ ပြီးသွားပြီ၊ ရှေ့လဲ မဟုတ်ရင် မကြာတော့ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဒေါက်တာဇော်နိုင်က တုန့်သွား သည်။ ဒီတစ်ခါသွားလျှင် မလွယ်လှေ ဝေးဝေးမို့ ပြေးလိုက်လို့ မမီ ဖြစ်ပေ မည်။ ဒါကို ပြောချင်လို့ လက်ခံချင် တာဖြစ်ပေမည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုယ်ကြား တဲ့ စကားကိုတော့ ပြောခဲ့ပါဦးဇော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း”

“ဪ ကိုဇော်က အချစ်ဆိုတာ ကို လွယ်လွယ်ကြားချင်တာလား”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်၏ ရင်ထဲ တွင်အောင့်သွားသည်။ မေ၏ စကား အချစ်ကို လွယ်လွယ်သဘောထား လူလို ပြောလိုဟန်ရှိသည်။ ဒါဖြင့် ဆက် ဆက်ဆိုသည်က ဘာလဲ၊ နှိုင်းယှဉ်နေ တွေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဦးမှာလား၊ စဉ်းစား ဦးမှာလား၊ ဆံပင်ဖြူရမှာလား၊ ကိုယ် ချစ်ပေမယ့် မေက မချစ်တာလား၊ ဪ ဖို့ခက်နေလို့လား စသည်ဖြင့် တွေး သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကိုယ်က ခုနစ် သူမို့ အဖြူအမည်းတော့ သိလိုသည်။

“အဖြေကိုတော့ ကြားချင် တယ် မေရယ်၊ ကိုယ့်ဆန္ဒပါ”

“မေက ငြင်းခဲ့လို့လား ကိုဇော်”

“ကိုဇော်တို့က ခွဲကြရမှာ မဟုတ် လား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မေရဲ့ ချစ်တယ်ဆို စကားလေးနဲ့ လွမ်းစိတ်ဖြေခွင့်ပေး လား မေရယ်”

“တူ... တူ... တူ”

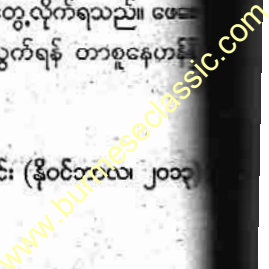
အရေးထဲမှာ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။ ငြိမ် ခေါ်သည်။ ထပ်ကာထပ်ကာခေါ်သည်။ အဆက်အသွယ် မရချေ။ တမင်ခုန် သည်လား သူ့ဘာသာ ပြတ်သည်လား မသိရချေ။ မချင့်မရဲနှင့် မရိုးမရွှံဖြစ် စဉ် ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေ သည် အပြင်သွက်ရန် တာစူနေဟန် ရလေသည်။

“တူ... တူ... တူ”

အရေးထဲမှာ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။ ငြိမ် ခေါ်သည်။ ထပ်ကာထပ်ကာခေါ်သည်။ အဆက်အသွယ် မရချေ။ တမင်ခုန် သည်လား သူ့ဘာသာ ပြတ်သည်လား မသိရချေ။ မချင့်မရဲနှင့် မရိုးမရွှံဖြစ် စဉ် ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေ သည် အပြင်သွက်ရန် တာစူနေဟန် ရလေသည်။

“တူ... တူ... တူ”

အရေးထဲမှာ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားသည်။ ငြိမ် ခေါ်သည်။ ထပ်ကာထပ်ကာခေါ်သည်။ အဆက်အသွယ် မရချေ။ တမင်ခုန် သည်လား သူ့ဘာသာ ပြတ်သည်လား မသိရချေ။ မချင့်မရဲနှင့် မရိုးမရွှံဖြစ် စဉ် ဖေဖေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေ သည် အပြင်သွက်ရန် တာစူနေဟန် ရလေသည်။

လူခေါ် ဘဲလဲသံက အဆက် မပြတ်မြည်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကား တစ်စီးနှင့် ရပ်နေသော လူစိမ်းတစ် ယောက်ကို မြင်ရ၏။ မည်သူမှန်းတော့ မသိချေ။ ချစ်ဦးမေက သွက်လက်ဖျတ် လတ်စွာဖြင့် မေကြီးထံ ခွင့်ပန်ပြီး ခြံဝ သို့ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလဲ အန်ကယ်”

အရပ်ရှည်ရှည် သွယ်သွယ်ဖြစ် သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား တွနလှပသည်။ ရုပ်ရည်က မိန်းမလှ စာရင်းဝင်သော်လည်း ထင်ပေါ်ပလ္လာမူ မပြချေ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် တော်ဝင် အလှ မိန်းမမြတ်လေး ဖြစ်ဟန်တူလေ သည်။

“ဒေါ်တူးတူးမာနဲ့ တွေ့ပါရစေ”

ချစ်ဦးမေက လူစိမ်းကို အကဲ ခတ်သည်။ အသက်(၅၀)ခန့်ရှိပြီး တည် ကြည်ခုံညားသည်။ ဥပမိရုပ်က တင်းမာ ပြတ်သားပြီး ထက်မြက်ဟန် ပေါ်သည်။ အကြည့်က စူးရှသည်။ ချစ်ဦးမေ ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသော သွယ်ပျောင်းညင်ညာ သိမ်မွေ့သည့် လူကြီးလူကောင်းဟန်နှင့် အနည်းငယ်ကွဲလွဲ၍ ရင်တုန်မိသည်။ သို့သော် စကားပြောကတော့ ယဉ်ကျေး သည်။

“ဘယ်သူလို့ ပြောရမလဲ . . . အန်ကယ်”

“သူ့တပည့်ပါ သမီးရယ်၊ တပည့် ဟောင်း တစ်ဦးပါ”

ချစ်ဦးမေက ကြည့်၍ ပြန်မပြော တော့ချေ။ ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး အိမ်သို့ ဦး ဆောင်ခေါ်ယူသွားခဲ့သည်။ ထိုလူစိမ်း က ချစ်ဦးမေ၏ ညင်သာသိမ်မွေ့သော လမ်းလျှောက်ဟန်ကိုလည်း ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေမိသည်။

“မေဦး ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် တိုးတိုးပါ။ မမ တူးမာ”

ထိုလူစိမ်းက ကြားဖြတ်၍ ဖြေ သည်။ ချစ်ဦးမေ နေခဲ့သည်မှာ ကြာချေ ပြီ။ မေကြီး၏ တအံ့တဩတုန်လှုပ်မှုကို ဒီတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ဖူးသည်။ လက် ချောင်းလေးများ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်သွား သည်။ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိအောင် ဝိုင်ငေးငေးဖြစ်လို့သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပေးပါဦး လေ မမရယ်”

မေကြီးက ဘာမျှ ပြန်မပြော ချေ။ အသာနောက်ဆုတ်ပြီး နေရာယူ သဖြင့် ဧည့်သည်က မေကြီးနှင့် စကား ပြောနိုင်မည့် သင့်လျော်ရာတွင် ထိုင် လိုက်သည်။ ချစ်ဦးမေက ဧည့်သည်ကို ယခုလို တစ်ကြိမ်မျှ မဆက်ဆံဖူးသော မေကြီးကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩမိသည်။ ဒီပွဲ တော့ ကြည့်ကောင်းမည်ဟု တွေးပြီး ဧည့်သည်အတွက် ဖျော်ရည်တစ်ခွက် စီစဉ်ရန် မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မမကို မပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားတွေ ပြောချင်လို့ပါ”

“နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဘာ ထူးမှာလဲ”

“မမစိတ်က မထူးပေမယ့် ကျွန် တော်ဘဝက ထူးတယ် မမရဲ့၊ အခုထိ ထူးဆဲပဲ”

ချစ်ဦးမေက ဖျော်ရည်နှင့် မုန့်ကို အိမ်ဖော်နှင့် မပို့ချေ။ အကြောင်းရှာ၍ ကိုယ်တိုင်သယ်ယူ ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ ကောင်းခန်းကို မတွေ့ရသော်လည်း ထူး ခြားသော စကားကိုတော့ နားစွန်နား ဖျားကြားလိုက်ရသည်။ “အခုထိ ထူးဆဲ ပဲတဲ့”

“ကိုယ့်အခန်းမှာ ကိုယ်နေ မေဦး၊ လိုအပ်မှ မေကြီး ခေါ်မယ်”

“တုတ်ကဲ့ပါ မေကြီး”

နေရာယူ ထိုင်မည့်ဟန်ပြင်နေ သော မေဦးက ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ မေကြီး၏ သိမ်မွေ့စွာ နှင့်လွတ်မှုကို နာ ခံလိုက်ရသည်။ လက်မခံလျှင်လည်း မဖြစ်ချေ။ မေကြီးက သူပြောသည်

အတိုင်း လှုပ်မှု တွေ့နပ်သည် မဟုတ် လား။ မေဦးက မတွေ့နပ်သော်လည်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ဝင်၍ ငြိမ်နေရသည်။

“မမ နေကောင်းမယ် ထင်ပါ တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကျော်က စကားကို ပြန်စရဦးမယ်”

အားလုံးနေသားတံကျ ရှိချိန် တွင် ဧည့်သည်က စကားစသည်။

“ကိုလတ်ရဲ့ခြေထောက်မှာ ဒဏ် ရာရတော့ မမက ပြောတယ်၊ မင်းတို့ စစ်သားတွေပစ်လို့ ငါ့မောင်ခြေထောက် သေနတ်မှန်တာ၊ မင်းတို့ကို မကြည့်ချင် တူး သွား၊ မုန်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ မပြောသာလို့ နေရပေမယ့် ဒီနေ့မှာ တော့ ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်တယ်”

“မကြားချင်ဘူး”

မေကြီးတူးမာ၏ အသံက ခပ် အုပ်အုပ်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါသကြောင့် အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။ မကျေ လည် မလိုလားဟန်လည်း ပေါ်လွင်နေ သည်။ ဧည့်သည်က ဂရုမထားမိဟန် ဆက်ပြောသည်။

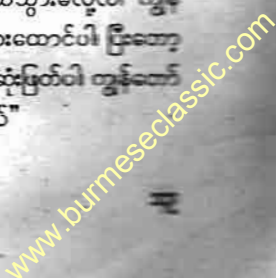
“မကြားချင်လဲ ပြောရမယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝအတွက် မမတူးမာကို အခွင့်အရေးတစ်ခုအဖြစ် တောင်းဆိုပါ တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောခွင့်ပြုပါ မမ၊ ကျွန်တော်က လူစိမ်းမဟုတ်ပါဘူး၊ မမ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့တဲ့ တပည့်တစ်ဦးပါ”

ဧည့်သည်က မေကြီးကို မျက် လွှာပင့်၍ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အသံနိမ့်၍ ပြောသည်။

“ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရင်နင့် အောင် ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မမပါ”

မေကြီးက ထသွားဟန်ပြင်လိုက် သည်။ ဧည့်သည်က မေကြီး၏ လက် ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆွဲထား လိုက်သည်။ မေကြီး ရုန်းသော်လည်း မရပေ။

“မမ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ကျွန် တော်ပြောတာ နားထောင်ပါ၊ ငြိမ့်တော့ စိတ်အေးငြိမ်းစွာ ဆုံးဖြတ်ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

မေကြီးက မသင့်လျော်သဖြင့် စိတ်လျော့လိုက်ဟန် အားဖျော့လိုက်သည်။ ဧည့်သည်က မေကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလွှတ်လိုက်သည်။ မေကြီး ငြိမ်သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုလတ်သေဆုတ်မှန် ဒဏ်ရာရတာ မသိဘူး၊ အဲဒီနေ့က စိတ်မအေးလို့ မမတို့ဆီ လာခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်က သင်တန်းတစ်ခု လာတက်လို့ ရန်ကုန်ရောက်နေတာပါ။ သူငယ်ချင်း ကားတစ်စီးယူပြီး အရပ်ဝတ်နဲ့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပါတယ်၊ ရန်ကုန်သားတွေပဲ၊ စိုးစိန်လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဓားတွေ လှဲတွေနဲ့ လူတစ်စုက တားတယ်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ ဘာလုပ်မလို့လဲ မေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က လူနာပို့ဖို့လာကြောင်း ပြောပြီး စိတ်ကြိုက်ရှာစေလိုက်တယ်၊ တံအားလျော်စွာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေက ကြိုတင်ပြီး ဝှက်ထားလို့ မတွေ့သွားဘူး။

ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဖြူစင်ရိုးသားစွာ အရှာခံလို့ ကျေနပ်ဟန်တူပါတယ်၊ အကယ်၍ တစ်ခုခုတွေ့ရင် သတ်ပစ်မလားပဲ၊ အရေးအခင်းကာလဆိုတော့ ပြောမရဘူးလေ”

ဧည့်သည်က မေကြီးကို ကြည့်သည်။ မေကြီးက ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။ မျက်လွှာချထားသဖြင့် ဧည့်သည်က ဆက်ပြောသည်။

“မမဆီကို ဆက်ပြီးလာတော့လမ်းမှာ ဗဟန်းနားမှာ တုံးတွေတား၊ လမ်းတွေစစ် မေးမြန်းစိစစ်မှုတွေ အထုပ်ထုပ်လုပ်ပြီးမှ မမဆီကို ရောက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်က ရွှေတိုင်လမ်းဆုံနားမှာ တပ်ကပစ်လို့ ကိုလတ် ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရတယ်ဆိုတာ မသိဘူး။

မမတူးမှာ ပူလောင်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ မမက ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက ပူလောင်တဲ့စိတ်နဲ့ မမဆီလာတုန်း တစ်ခုခု ချွတ်ချော်လို့ ပြောမှားဆိုမှားရှိခဲ့ရင် အဲဒီဓားလှဲတွေနဲ့ စစ်ဆေးတဲ့ လူတစ်စုက ကျွန်တော့်ကို သတ်မှာပဲ၊ ကျွန်တော်သေမှာပဲ၊ ဘဝက အရေးယူတာ နောက်တစ်ကြောင်းပါ။

ကျွန်တော် မသေလို့ မမက ဒီလို ပြောနိုင်တာလေ၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မှာ ကျွန်တော်မသေခဲ့တာကို မမက မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ဘူးရယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ မမတူးမာလို့ပဲ ကျွန်တော် နာကြည်းခဲ့ပါတယ်”

မေကြီးက ပထမဆုံး အကြိမ် ဧည့်သည်၏ မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဧည့်သည်၏ အကြည့်က ဝမ်းနည်းမှုတစ်ဝက် ကြေကွဲမှုတစ်ပိုင်းရှိလေသည်။

မေကြီး၏မျက်လုံးများက ပထမဆုံးအကြိမ် ဒေါသအရောင်များ လျော့သွားသည်။ ဧည့်သည်က တောင်းပန်မှုမဆန် ဖြေရှင်းမှု မဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်မှန် တင်ပြပုံဖြင့် ဆက်လက်ပြောသည်။

“မေမေတို့ အိမ်ကိုတောင်မသွားခဲ့ရဘူး၊ မမတူးမာကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အသက်နဲ့ရင်းပြီးလာရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မမ ပြောရက်တယ်၊ ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မမပူလောင်နေလို့ပဲလို့ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ မမတူးမာက

ခါးခါးသီးသီး ဆက်ဆံတော့ လက်လျှော့လိုက်ရတယ်”

ဧည့်သည်က အချို့ရည်ခွက်ကို ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“မမကို ကျွန်တော်ကြားဖူးတဲ့ တရုတ်ပုံပြင်တစ်ခု ပြောပြမယ်၊ မမတူးမာ ဆင်ခြင်နိုင်အောင်လို့ပါ၊ တစ်ခါက တရုတ်ပြည်နန်းရင်ပြင်မှာ ဧကရာဇ်က စစ်သူကြီးဆန်စု၊ မင်းက စစ်သူရဲအဖြစ် နာမည်ကြီးတယ်၊ ဒါဖြင့် ငါ့ရဲ့ အပျိုတော်တစ်သိုက်ကို စစ်တပ်ဖွဲ့ပေးနိုင်မလားလို့ ပြောတယ်၊ စစ်သူကြီးဆန်စုက မှန်လှပါ ဖွဲ့ပေးနိုင်ကြောင်း လျှောက်တယ်။

ဧကရာဇ်က ခွင့်ပြုတော့ စစ်သူကြီးဆန်စုက အပျိုတော်တွေကို ဒီလိုလုပ်၊ ဒီလိုထိုင်၊ ဒီလို တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီလို အမိန့်နာခံခံပြီး ရှင်းပြတယ်၊ ပြီးမှ စစ်သူကြီးက အမိန့်ပေးတယ်၊ အပျိုတော်တွေဆိုတော့ ဟီးဟီးဟားဟားနဲ့ ကပျက်ကချော်ပေါ့၊ စစ်သူကြီးက နားမလည်လို့လား မရှင်းလို့လား ဆိုပြီး ထပ်မံရှင်းပြတယ်၊ ဒီလို သုံးကြိမ် သုံးခါ ရှင်းပြပြီး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အမိန့်ပေးတယ်၊ အပျိုတော်တွေကလဲ ထုံးစံအတိုင်း ဟီးဟီးဟားဟားပေါ့။

ဒီတော့ တန်းစီနေတဲ့ အပျိုတော်တစ်ဝက်ထဲက ထိပ်ဆုံးသုံးဦးကို ဓားနဲ့ ပိုင်းပြီး ခေါင်းဖြတ်လိုက်တယ်၊ အပျိုတော်တွေသာမက ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်တွေပါ တုန်လှုပ်သွားကြတယ်၊ ဒီတော့ စစ်သူကြီးက ထပ်ပြီးအမိန့်ပေးတဲ့အခါ ဖျတ်ခနဲ ခိုင်ခနဲ အတိအကျ အမိန့်သံကို လိုက်နာကြတယ်၊ ဟီးဟီးဟားဟားတွေလဲ မရှိတော့ဘူး၊ စစ်သူကြီးက ဧကရာဇ်ကို စစ်တပ်ဖွဲ့စည်းပြီးကြောင်း သတင်းပို့လိုက်တယ်”

အသက်အရွယ်က စကားပြောသည်လား မသိချေ။ မေကြီး၏ နှလုံးသားထဲတွင် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် ထုတ်ဖော်မပြောချေ။ ဧည့်သည်ကတော့ စကားဆက်ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

“အစက အပျိုတော်ပါ။ စည်းကမ်းနဲ့ စနစ်နဲ့ အမိန့်နာခံမှုနဲ့ ဖွဲ့စည်းလိုက်တော့ စစ်တပ် ဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လဲ အစက အရပ်သားပါ။ တပ်မတော်ထဲဝင်ပြီး စည်းကမ်းနဲ့ စနစ်နဲ့ အမိန့်နာခံမှုနဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုအောက်မှာ နေရလို့ စစ်သားဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့သာ မကပါဘူး ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်မှာရှိတဲ့ တပ်မတော်တိုင်း စစ်တပ်တိုင်းဟာ စည်းကမ်းစနစ်နဲ့ အမိန့်တာဝန်နဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာပါ။

ကျွန်တော်ထင်တယ်။ စစ်တိုက်တာလဲ ထို့အတူပါပဲ။ ရန်သူနဲ့ မိမိဆိုတာ ဗူလက တွေ့ဖူး မြင်ဖူးကြတာ မဟုတ်ဘူး။ စစ်ပညာသင်ကြားပြီး စစ်ဆင်ရေး လုပ်လိုတဲ့ ဒေသမှာ ရည်မှန်းချက်နဲ့ လိုက်ပါ။ အဲဒီဒေသမှာ လက်နက်ကိုင်ချင်း မတူကွဲပြားစွာ တွေ့ရင် ဒါဟာ ရန်သူ၊ ဒါဟာ မိမိ ဖြစ်သွားတယ်။ အမိန့်နဲ့ တာဝန်ဆိုတာတွေ အသက်ဝင်လာတယ်။ သေမယ်မှန်းသိပေမယ့် လုပ်ရမှာပဲ။ မသေချင်ရင် ပြန်ပစ်ရမှာပဲ တွေ့ဝေငေးမောနေလို့ အချိန်မရဘူးလေ မမရယ်”

“အဲဒါတွေကို စစ်တပ်မှာသွားပြော၊ စစ်မြေပြင်မှာ သွားပြောလေ။ ဒီမှာလာမပြောနဲ့ နားမထောင်ချင်ဘူး”
မေကြီးက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသား တုံ့ပြန်သည်။ ဧည့်သည်က ခေါင်းခါပြီး ဆက်ပြောသည်။ ခေါင်းမာဟန်တူလေသည်။

“မမတူးမာက ရန်တွေ့လို့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ပြန်သွားတယ်။ လမ်းတွေက ပိတ်နေတယ်။ တချို့နေရာမှာ ဖြတ်သွားတဲ့ စစ်ကားရဲ့ နောက်က မလှမ်းမကမ်းမှာ လိုက်ရတယ်။ စစ်ကားကို တွတ်တွေ မားတွေနဲ့ ဝိုင်းလိုက်တယ်။ ခဲနဲ့ပစ်တယ်။ လူအုပ်က အများကြီးပဲ။ ဒီတော့ စစ်တပ်က ပစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့လဲ ပြန်လှည့်ပြေးရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အခြေအနေမှာ အုပ်စိုးသူမရှိ အုပ်ချုပ်သူမရှိ ဘယ်သူ့အားကိုးရမလဲ ဖြစ်

နေချိန်မှာ လူယက်မှု သတ်ဖြတ်မှုတွေကလဲ ဖြစ်နေတယ်။ ခံစားရတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ပြောပြချက်အရ ကိုးလန့်စာစားနေချိန်ပဲ။ အဲဒီရဲ့ ရလဒ်ကို စစ်သားတွေလဲ မသိဘူး။ မမတို့လဲ မသိဘူး။

စစ်သားက အမိန့်အရ လုပ်တယ်။ မမတို့က ဘာအတွက်လုပ်လဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်သာ စစ်ထဲမရောက်ရင် ကိုလတ်နဲ့အတူ ကျွန်တော် ရှိနေမှာပါ။ ကျွန်တော်ကော ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာ မမ တွေးကြည့်ပါ။ ကိုလတ်နဲ့ ကျွန်တော်က ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းလေ။ မမတူးမာ မေ့မထားပါနဲ့”

မေကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ရန် စကားရှာနေသည်။ ထိရောက်ဟန်တားနိုင်မည့် စကားလုံးကို မတွေ့မီ အခန်းတွင်းမှ အသံကြားရသည်။ တစ်စုံတစ်ဦး လျှောက်လှမ်းလာဟန်တူလေသည်။ တိုးတိတ်ညင်သာသော်လည်း တဒေါက်ဒေါက်အသံက အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

“ကိုလတ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ တိုးတိုးပါ။ နေကောင်းတယ်နော်”

ဧည့်သည်က အခန်းဝတွင်တုတ်ထောက်ရပ်နေသောလူကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အသက်(၅၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဖြူစင်ခံသားသူဖြစ်သည်။ အကြည့်က စူးရှသည်။ ခြေတုတ်ဖက်သာမရှိလျှင် ထည်ဝါခုံသားသူဖြစ်ပေမည်။

ကိုလတ် ဟု အခေါ်ခံရသူက တိုးတိုးဆိုသော ဧည့်သည်ကို လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေကောင်းပါတယ်”

“မင်းရှိမှန်း မသိလို့ပါ။ အားနာပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

“ငါကြားပါတယ်ကွာ၊ အထိုက်အလျောက် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေထားပါကွာ၊ မင်းလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ကိုလတ်က လျှောက်လာပြီး မေကြီးဘေးရှိခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လိုရင်းကိစ္စကို ဖြတ်လိုဟန်တူလေသည်။

“ဘယ်မှာနေလဲ မေးလေကွာ၊ ငါနေတာ မှော်ဘီမှာပါ။ တပ်ထဲမှာ ဆိုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးပေါ်ကွာ၊ မကြာမီ တို့လဲ နားရတော့မှာပါ။ တပ်က မနားရရင် လောကကြီးက အနားယူရတော့မှာပဲ။ မင်းတို့ ငါတို့ မမတူးမာတို့က အရွယ်ရလာကြပြီလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကိစ္စက”

“ငါက ဇော်နိုင်ရဲ့ အဖေပါ။ ဒေါက်တာဇော်နိုင်လေ မမသိမှာပါ”

မေကြီးက အံ့ဩသွားဟန်ပေါ်သည်။ “အို” ဟု နှုတ်မှထွက်လာသော်လည်း ဘာမျှ ထပ်မပြောချေ။ ကိုလတ်ကိုတော့ နားအနီးသို့ကပ်ပြီး ရှင်းပြနေသည်။ ထူးဆန်း အံ့ဩနေလေသည်။

“အင်း ငါမြင်ဖူးလိုက်တယ်။ မင်းသားက စူးရှရှု ဇွတ်တရွတ်မို့ ငယ်ငယ်က မင်းကိုတော့ သတိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မိဘူးလေ”

ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးက မေကြီးကို အဓိပ္ပာယ်များစွာဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ မေကြီးက မျက်လွှာချနေသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးက ကိုလတ်ကိုတော့ ကြည့်လင်ရွှင်ပျစွာ ဆက်ဆံပြီး ချိုသာပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“တို့တစ်တွေ အကြောင်းက မဆုံကြလို့ အခုလို ဖြစ်နေရပေမယ့် တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး။ ဝမ်းနည်းတာ ပူဆွေးတာ လွမ်းဆွတ်သတိရတာတွေ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့တစ်တွေရဲ့ မျိုးဆက်တွေမှာ ဒီလို ခံစားချက်မျိုးတွေကို လက်ဆင့်မကမ်းလိုဘူး။ ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးပါ။ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ဆိုတာလဲ မနေ့တစ်နေ့ကလို ဖြစ်နေတယ်။ ခံစားနေရတယ်။ ဒီလို ခံစားချက်မျိုးကို ငယ်ရွယ်သူတွေ မျှဝေမရယူစေချင်လို့ ငါလာခဲ့တာပါ။ အဲဒါ ငါ့ကိစ္စပါ”
ကိုလတ်က ငြိမ်နေသည်။

မေကြီးက ကိုလတ် အပြောကို စောင့်နေဟန်တူလေသည်။ မေကြီး၏ အကြည့်နှင့်အမူအရာတွေက ရောက်

လာသည်။ အတိတ်ကို သတိရရန် နှိုးစားပြီးမှ ပြောသည်။

“မင်းပြောသလို ပြောရရင် အဲဒါ သူတို့ ကိစ္စပါ။ သူတို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဘာပြောမလဲ”

“ကျေးဇူးတင်တာပေါ့။ မမတူးမာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးဘူးလား”

မေကြီးက ဘာမျှ မပြောချေ။ သို့သော် မျက်လုံးများက ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်စွန်းက ပြုံးယောင်သန်းလာသဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတိုးလွင်ဦးက ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်နေမိလေသည်။

သို့သော် မေကြီး ပြောလိုက်သော စကားက သူ့နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါကြောင့် အဖျိုကြီး ဖြစ်နေတာ” ဟူ၍လည်း တွေးလိုက်မိသည်။

“ငါတို့ မျိုးနွယ်ကို စစ်ဘက်နဲ့ တော့ မနွယ်စေလိုဘူး။ ဒါက ငါ့ဆန္ဒပဲ”

(၁၄)

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က စာဖတ်ရင်း မှိန်းနေမိသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားသဖြင့် အသာချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အပြင်သွားသော ဖေဖေ ပြန်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ မေမေက ဆီးကြိုသည်။ ဧည့်ခန်းသို့ ဖေဖေတို့ ဇနီးမောင်နှံ လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို ကြည့်ရင်း ပြန်မှိန်းနေလိုက်သည်။

သို့သော် မနိပ်သေးချေ။ ဖေဖေက မတွေ့၍ခေါ်လျှင် ရစ်နေဦးမည် မို့ အရင်တွေ့သည်က အဆင်ပြေမည် ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဧည့်ခန်းသို့ထွက်လာမိသည်။ ဖေဖေက လက်မထောင်ပြုသည်။

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ပူလောင်သွားသည်။

တံခါးညှပ်တာလား။ အနာပေါက်တာလား”

“ဟာ တော်တော်တုံးတဲ့ကောင်၊ အောင်မြင်တယ်၊ အဆင်ပြေတယ်လို့ အချက်ပြတာကွ”

“အို သိဘူးလေ ဖေဖေရဲ့၊ သားတို့ခေတ်မှာ အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် ဝိုရိုက်ပဲ လက်ချောင်းလေးနှစ်ချောင်း ထောင်ပေါ့။ ကိုရိုးယားကားကြည့်လေ၊ ဟုတ်ဘူးလား မေမေရဲ့”

မိသားစုအားလုံး ရယ်လိုက်မိသည်။ မေမေနှင့် ဒေါက်တာဇော်နိုင်တို့က ဖေဖေ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဖေဖေက ဖြစ်စဉ် အကြောင်းအရာကို ရှင်းပြသည်။ ဖေဖေသည် သူ၏ နောက်ကြောင်းဇာတ်လမ်းမှအပ ချစ်ဦးမေနှင့် ပတ်သက်သော ဆွေးနွေးချက်များကို ပြောပြသည်။

ဒေါက်တာဇော်နိုင်သည် ဖေဖေ၏ အလိုက်သိစွာ အားထုတ်မှုကို ဝမ်းသာမိသော်လည်း ရှက်သလိုလိုတော့ ရှိသည်။ သို့ပေမင် ကျေနပ်လေသည်။

“သူတို့ဘက်က ကန့်ကွက်စရာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ အားထုတ်မှုပဲ လိုမယ်ထင်တယ် သားရဲ့”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ပြောရခက်နေသည်။ သို့မို့ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်သည်။ မေမေက အားတက်သရော ဆိုသည်။

“ငါ့သား မိန်းမရတော့မယ်ပေါ့။ ဝမ်းသာတယ် လူလေးရယ်”

ဒေါက်တာဇော်နိုင် ဖေဖေကို ကျော်ပြီး ရုတ်တရက် ပြောဖြစ်သွားသည်။

“စောစောကပဲ တယ်လီဖုန်းလာ သွားတယ်၊ မေကရှေ့အပတ်မှာအင်္ဂလန်ကို သွားတော့မယ်တဲ့၊ နှုတ်ဆက်ပါ တယ်လို့ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတယ်”

ဖေဖေရော မေမေပါ အံ့ဩသွားသည်။

ဒေါက်တာဇော်နိုင်ကမူ တည်ကြည်သော မျက်နှာပေးဖြင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ဝေဖန်မှုမခံရမီ ထသွားသည်။ သူ၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ဘာသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

(၁၅)

ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ပညာရပ်အတွက် ဘွဲ့တစ်ခုရယူရန် အင်္ဂလန်သို့ သွားရမည်။ စိတ်နာနာဖြင့် ညစ်တွန်းတွန်းပြီး ကြိုးစား အားထုတ်မှုသည် မမျှော်လင့်သော အောင်မြင်မှုကို ရရှိစေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒေါက်တာ ဇော်နိုင်သည် လန်ဒန်သို့ ခြေချရပေတော့မည်။ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်လာပေဦးမည်လားဟု ဆွေးရိပ်ပိုမိလေသည်။

လန်ဒန်သို့အသွားတွင် လေဆိပ်သို့ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ လိုက်ပါပို့ဆောင်ကြသည်။ သား၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူဟန် ရှိသော်လည်း မည်သည့်စကားမျှ အမှာမပါးလိုက်ချေ။ သား၏ ရင်တွင်းဝေဒနာကို အသစ်တစ်ဖန် ဆန်းသစ်ခြင်း မပြုလို၍ ဖြစ်ပေမည်။ ဒေါက်တာဇော်နိုင်ကလည်း ကျေနပ်ပါသည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် သူ့အတွက် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါး မဟုတ်ပါလား။

လန်ဒန်သို့အသွား ထိုင်းနိုင်ငံခွန်မောင်းလေဆိပ်တွင် လေယာဉ်အကူးအပြောင်း လုပ်ရသည်။ ဤတွင် မမျှော်လင့်ထားသောသူတစ်ဦးနှင့် တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် ကြုံရသည်။

“ဒေါက်တာဇော်နိုင် မဟုတ်လား”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဥပမိရုပ်သန့်သန့် အသားဖြူဖြူ ထိုလူကို တစ်ကြိမ် တွေ့ဖူးရုံနှင့် မှတ်သားမိနေသည်။

“ဗိုလ်ဇော်နိုင်”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က အံ့ဩတကြီး နှုတ်မှ ထွက်သွားမိသည်။

ဝမ်းသာအားရ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ခေလလို့ ခေါ်ပါ။ အေးခေလ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါဗျာ၊ ဘယ်သူသိ ဘာခွဲလို့လဲ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“လန်ဒန်သွားမလို့ပါ ပညာသင် ပေါ့”

အံ့ဩသင့်စရာများ ဖြစ်သော် လည်း မမေးတော့ချေ။ အခြားနိုင်ငံ တစ်ခု၏နယ်နိမိတ်တွင် သူ့အကြောင်း ကို ပြောလိုလျှင်လည်း ပြောမည်။

မပြောလိုလျှင်လည်း နှုတ်ပိတ် နေမည်။ မေးရန်မသင့်ဟု ထင်မိသည်။ မေးလျှင်လည်း သူ၏ သဘောဆန္ဒ အတိုင်းသာရှိပေမည်။ ရှိစေတော့ ကိုယ့် ကိစ္စမဟုတ်၍ မေ့ထားလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာလဲ လန်ဒန်ပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိုးဘူး၊ အဲ ချစ်ဦးမေကော”

“သူလဲ လန်ဒန်မှာလို့ သိရတယ်။ လိပ်စာတော့ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“တခြားစီပါပဲ”

ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်းက မေး၍ ဒေါက် တာဇော်နိုင်က အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။ ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ ဟက်ဟက် ပတ်ပတ် ရယ်လေသည်။

“ဒေါက်တာရယ် ခင်ဗျားတို့က မာရသွန်အချစ်ပဲ”

“ဗျာ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုတော့ကြို အံ့ကြားမြို့လေးကနေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ ရောက်တော့မယ်၊ ယခုထိ ပန်းတိုင်ကို လှမ်းမကိုင်နိုင်သေးဘူး . . . ဟား ဟား ဟား”

ဒေါက်တာဇော်နိုင် ကလည်း ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်း၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ် မောသံကို ကြောင်ကြည့်နေမိရာမှ သူ ပါချောဦး ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်မိ သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ အချစ်မာရသွန် ပဲ”

“လန်ဒန်မှာဆုံတုန်း ကြီးစားကြ တာပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ လူပိုမဖြစ်စေရပါဘူး ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါတွေက အိုးဘူးရဲ့ စတိုင်တွေဗျ”

“နေပါစေဗျာ၊ လာကြိုမယ်တော့ ပြောတာပဲ”

လေယာဉ်သည် တဖြည်းဖြည်း လန်ဒန်မြို့ ဟီးသရီးလေဆိပ်သို့ ချဉ်း ကပ်လာသည်။ ဒေါက်တာဇော်နိုင်၏ အတွေးများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း လွင့်၍ မှုန်ဝါးသွားလေသည်။

ဒေါက်တာဇော်နိုင်နှင့် ဗိုလ်ဇော် ရှိုင်းမှာ မတူညီသော မျဉ်းပြိုင်နှစ် ကြောင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဒေါက်တာဇော်နိုင်၏ အထောက်အကူ လမ်းကြောင်း ဖြစ်လာသည်။ “အမှန် တကယ်ရော ယုံကြည်ရမှာလား” ဟု ဆန်းစစ်မိသည်။

“သွားဦး ဒေါက်တာ”

ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်းက သတိပေးမှ သတိရသည်။ အခြားခရီးသည်များ နည်းတူ လျှောက်လာမိသည်။ အဆင့် ဆင့် ကျော်ဖြတ်ပြီး ဧည့်ကြိုဆောင်သို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါက်တာဇော်နိုင်က အမောတကောနှင့် ချစ်ဦးမေကို ရှာ သည်။ မတွေ့ရချေ။

“တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူးဗျ”

ရှက်လဲရှက်၊ မရှက်လည်းမရှက် သည့် လေသံနှင့် ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်းကို ပြော လိုက်သည်။ ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်းက ဒေါက် တာဇော်နိုင်ကို လက်တို့ပြီး ရယ်သည်။

တွေ့ပြီ။ ဟိုထောင့်မှာ ဒေါက် တာဇော်နိုင်ဆိုင်းဘုတ်နဲ့ မှန်လေသည်။ ချိုထာဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်လျက် ဒေါက်တာဇော်နိုင် ဆိုင်းဘုတ်လေး ကိုင် ထားသော ချစ်ဦးမေ ဖြစ်လေသည်။

“ဟား . . . တွေ့ပြီ”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ဝမ်းသာ အားရ ပြောမိသည်။ စကတ်တွေ ဂါဝန်

တွေ ဘောင်းဘီတွေ လျှောက်ကြည့် နေ၍ ထောင့်တစ်ခုတွင် ချိုထာဘီဝတ် ထားသော ချစ်ဦးမေကို လျှမ်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ် မိသည် အမှန်ပင်။

သူတို့နှစ်ဦးသားက ချစ်ဦးမေထံ လျှောက်သွားကြသည်။ ချစ်ဦးမေက ပြုံးပြုံးလေးနှင့် တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့ နင်ပါ ဘယ်လိုပါလားလဲ”

“ငါ့ဇာတ်လမ်းက အသာထားပါ တွေ့တုန်း ကြိုတုန်း အမည်ပြောင်ပွဲ လေး လုပ်ဦးလေ အိုးဘူးရဲ့”

“တာ . . . ဘယ်လို”

ချစ်ဦးမေက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“နပုစတိုင်နဲ့နာမည်ကြီးက ရိုး နေပြီ၊ ဒေါက်တာရှေ့မှာ မင်္ဂလာစကား လေးလုပ်လေ၊ အိုးဘူးအစား ချစ်တယ် လို့”

“အဲဒါ ငါပြောရမယ့်စကားပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ . . . ဒေါက်တာ အင်္ဂလိပ်ထုံးစံ ဘို့စတိုင်လေးပေါ့ မြန် မြန်ဗျာ”

ဒေါက်တာဇော်နိုင်က ဝမ်းသာ အားရဖြင့် ချစ်ဦးမေ၏ ပါးလေးကို ရွတ် ခနဲ မွှေးမွှေးပေးလိုက်သည်။

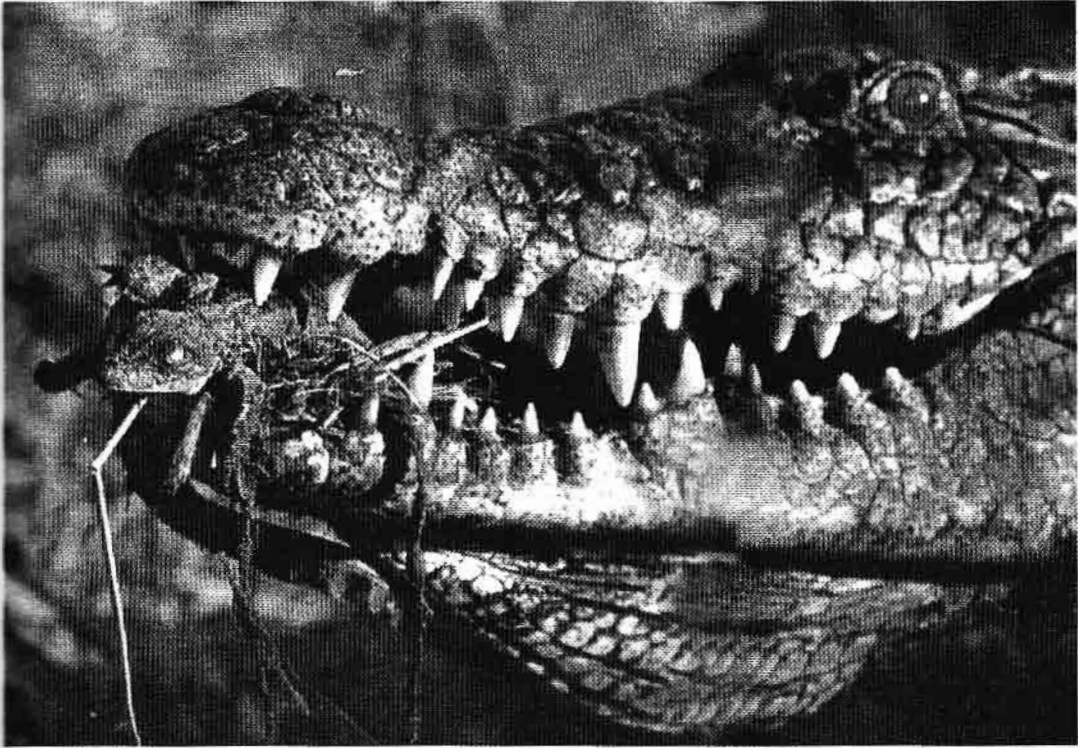
“နင် နင်နော် ကကြီး ခကွေး”

ချစ်ဦးမေက ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်း၏ ရင် အုပ်ကျယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးဖြင့် ထုရန်ပြင်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်းက တဟားဟားရယ်ပြီး ချစ်ဦးမေ၏ ပခုံး လေးကို ဖက်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ဇော်ရှိုင်း က မျက်စိပြည့်ဖြင့် ဒေါက်တာဇော်နိုင် က အခြားတစ်ဖက်မှ ချစ်ဦးမေ၏ ပခုံး လေးကို ဖက်လိုက်သည်။ သုံးဦးသား ပခုံးချင်းဖက် လက်ချင်းယှက်၍ ဝမ်းသာ ပီတိ ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဒေါက်တာဇော်နိုင်၏ ရင်တွင်း ကား လမ်းတစ်ထောင် သာသည့်နှုန်း ဖြစ်နေပါသတည်း။

(ပြီး)

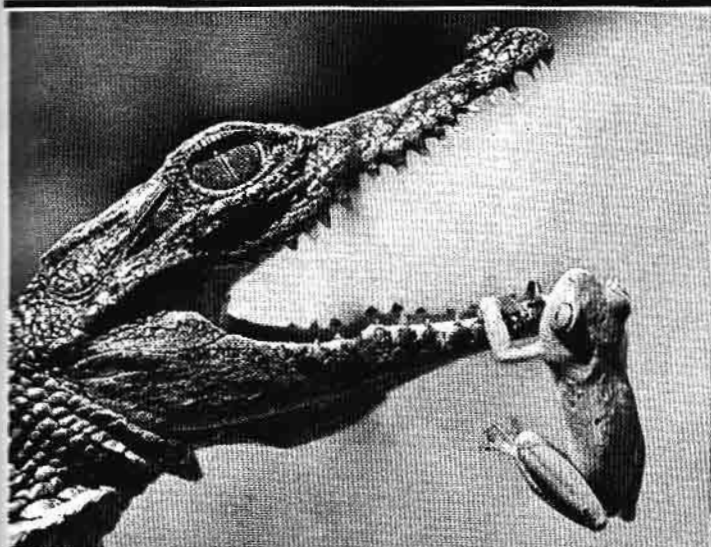
နေမထူး

နိုင်ငံမြစ်ဝကျွန်းပေါ်က အသစ်တစ်ဖန် ဥပဒေပြုလုပ်လာတဲ့ မိကျောင်းငယ်ဘဝ။ မိကျောင်းမိဘများ၏ တတိအခြေအနေကို ဖော်ပြတဲ့ အကြောင်းအချက်များကို သိပ္ပံပညာရှင်များက မကြာသေးသေး အချိန်မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။ မိကျောင်းများရဲ့ ပုန်းလှိမ်းကွယ်လှိမ်း နေထိုင်ကြတဲ့ ဘဝတွေဟာ လူတွေကြောင့် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်နေကြပါတယ်။

မကြာခင်က မိကျောင်းမတစ်ကောင်ဟာ သူမရဲ့သားပေါက်များအတွက် ကလိုဏ်ပေါက်တစ်ခုကို တူးပါတယ်။ သားပေါက်များကိုယူပြီး နီးစပ်ရာ ရေကန်တစ်ခုမှာ တိရစ္ဆာန်သားပိုက်အိတ်သဖွယ် အသိုက်လုပ်ပြီး ပြုစုပါတယ်။ နောက်တော့ သူမရဲ့ သားပေါက်ကလေးများ မြူးထူးပြီး မပီမသအော်သံကို ကြားရတယ်။ မိကျောင်းများဟာ ခွေးများကို စားကြသလို ဖလော်ရီဒါဒေသမှာ တစ်ခါတစ်ရံ လူကိုတောင် စားသောက်ကြပါတယ်။

မိကျောင်းတစ်ကောင် ခာတွက် ဆုံးရှုံးသော ချီနိုမြစ်နေပြီ

MARINER လှည့်

မိကျောင်းများဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ လျင်မြန်စွာပျောက်ကွယ်နေကြပါပြီ။ နစ်ဂါမြစ်အတွင်းမှ ရွှံ့ညွှန်တောကြီးကို ရေတွေဖောက်ထုတ်ချတာဟာ ဥရောပအတွက် အသီးအနှံများ ရင့်သန်ပေါက်ဖွားကြဖို့နဲ့ နောက်ထပ် သုံးနှစ်အတွင်းမှာ မိကျောင်းတွေဟာလဲ ပျောက်ကွယ်ကုန်ပါတယ်။

တစ်နှစ်သား နိုင်ငံမိကျောင်း တစ်ကောင်က ဖားငယ်ကို ကိုက်ထားပါတယ်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

www.burmeseclassic.com

ပုန်းလှိုင်းကွယ်လှိုင်းနဲ့ ကမ္ဘာအနှံ့ရောင်း
ဝယ်ဖောက်ကားနေဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။
အချို့သော ကျွမ်းကျင်သူများ၏ သတိ
ပေး ပြောကြားချက်များအရ အမေရိ
ကန်မိကျောင်း ခေါင်းရှည်မျိုးမှလွဲ၍
အခြားသောမိကျောင်းမျိုးများဟာ ရာစု
နှစ်ကုန်ဆုံးပြီး ဟိုမှာဘက်ယွန်းယွန်း
အထိ မရှင်သန်နိုင်ကြတော့ပါ။ အရိုင်း
ဘဝအုပ်စုများဟာ များစွာသောနိုင်ငံ
များမှ ဖယ်ရှားခြင်း ခံရပါတယ်။

ဘာကြောင့်ဆို မိကျောင်းများ
ကို ဖျက်ဆီး သတ်ဖြတ်တတ်သည့်
တိရစ္ဆာန်များအဖြစ် ခွဲခြားသတ်မှတ်
ထားလို့ပါ။ အချို့မိကျောင်းများကတော့
အမှန်တကယ်တန်ဖိုးရှိလာတာကြောင့်
သူတို့ကိုတော့ချန်ထားကြပါတယ်။ သိပ္ပံ
ပညာရှင်များကလည်း မိကျောင်းများကို
ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါဟာ
ခက်ခဲပါတယ်။ မိကျောင်းများဟာ
အထီးကျန်ပြီး နှစ်သက်ဖွယ်မကောင်းတဲ့
နေရာများမှာ နေကြလို့ပါ။ သူတို့ဟာ
မျက်တောင်မခတ်ကြပါ။ မာကျောပြီး
မျက်လုံးကို မထိခိုက်အောင် မျက်ခုံးရိုး
အထက်အောက်ကာကွယ်ထားပါတယ်။
ငှက်ကျားမျက်လုံးလိုပါပဲ။

နောက်ပြီး သူတို့ဟာ အချိန်
ဖြုန်းပြီး ဘာမှ မလုပ်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့
သူတို့တစ်ခုခုလုပ်တဲ့အခါ ခမ်းနားကြီး
ကျယ်စွာလုပ်တတ်ကြလို့ ကျွန်ုပ်တို့က
လေ့လာရပါတယ်။ နက်ရှိုင်းစွာနဲ့ စိတ်
ဝင်စားကြရပါတယ်။ သူတို့ရဲ့မျိုးရိုးဖြစ်တဲ့
ဒိုင်နိုဆော သတ္တဝါကြီးများ သေဆုံး
ပျောက်ကွယ်ကြချိန်မှာ မိကျောင်းများ
ဟာ ရှင်သန်ကျန်ရစ်ကြပါတယ်။

အခြားသော တွားသွားသတ္တဝါ
များထက် မိကျောင်းများရဲ့နှလုံးသား
ဟာ နို့တိုက်သတ္တဝါများနဲ့ ငှက်များထက်
ပိုမိုရှေ့ရောက်လုနီးနီး ဖြစ်ပါတယ်။

အချက်အလက်များအရ သူတို့
ရဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ရှင်သန်နေကြတဲ့ မျိုး
ဆက်များဖြစ်ကြတဲ့ သွေးနွေးသတ္တဝါ
ငှက်များလိုပါပဲ။ များစွာသောမိကျောင်း

တောင်အာဖရိကတိုက် စိန်လူစီယာမြစ်ဝ၊ သုတေသနဌာနမှ ပုန်းကွယ်
ကိုက်ဝါးတတ်သည့် နိုင်းမိကျောင်းတစ်ကောင် ဖြစ်ပါတယ်။ အာဖရိကမှာ
ညည်ညွှားလာနေကြတဲ့ မျိုးစိတ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် သမင်များ၊ ကွဲကြီး
လူများကိုတောင် သူတို့ရဲသားကောင်အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါးများ၊
နွားများ၊ လိပ်များ၊ ဖားများကဲ့သို့သော အသေးစား သတ္တဝါကလေးတွေလည်းပဲ
သတ်ကြပါတယ်။

ရေငန်မိကျောင်း အရေခွဲများ
၇၅၀၀ ခန့် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့
နိုင်းမိကျောင်းတစ်ကောင် ဖြစ်ပါတယ်။
ထိုစဉ်ကာလမှာပဲ
အတွင်း ညတစ်ညတည်းမှာ
အရေ ၄၀ ကိုပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်
ခဲ့ပါတယ်။

နှစ်သန်းပေါင်း ၂၀၀ နီးပါးခန့်
မိကျောင်းများရှိနေခဲ့ကြတာ
အမေရိကန်မိကျောင်းခေါင်းရှည်
အောင် မျိုးစိတ်ပေါင်း ၂၁ ခုရှိ
အဆိုးရွားဆုံးရေခဲခေတ် တစ်

လျှောက်လုံး အစဉ်အဆက် မပျောက်
မပျက် တိုက်ကြီးတစ်တိုက်နဲ့ တစ်တိုက်
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတာကို မြင်ခဲ့ကြပါပြီ။

ရှေးခေတ်ကာလများမှ လုပ်ရိုး
လုပ်စဉ်အတိုင်း လူအမြောက်အမြားက
မိကျောင်းများကို အမြောက်အမြား
သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ မိကျောင်းအသိုက်များ
ကို ဖျက်ဆီးကြခြင်း၊ စုပေါင်း၍ အမဲ
လိုက်ကြခြင်းတို့ကို နှစ်ပေါင်းများစွာက
စ၍လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောင်ကာလတွေမှာလဲ
သတ်ဖြတ်ကြဦးမှာပါ။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ
တင်းကျပ်သော ဥပဒေများနဲ့ ပိတ်ပင်
ထားတာတောင် မိကျောင်းကောင်ရေ
နှစ်သန်းထက် များစွာကို သတ်ဖြတ်ပြီး

www.burmeseclassic.com

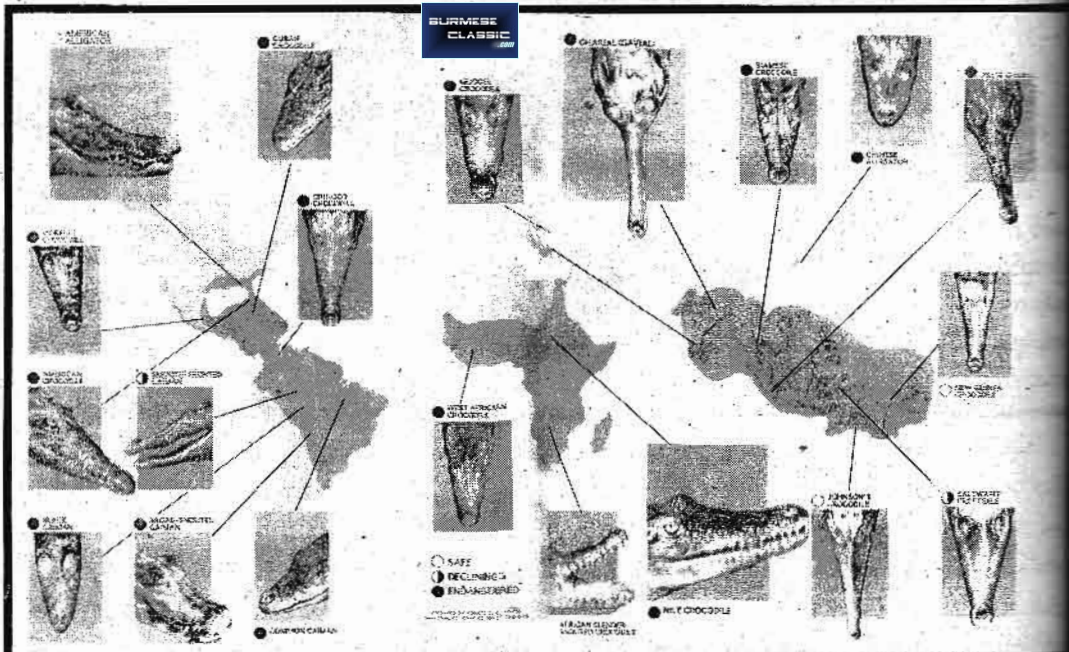
များဟာ ရွေးချယ်စုဆောင်းပွတ်တိုက်ပြီး အသိုက်များ ဆောက်လုပ်ကြသည်မှာ ငှက်များလုပ်ကြသလိုပဲ။ ပြည့်စုံစွာ ကြီးပြင်းပေါက်ဖွားလာကြတဲ့ မိကျောင်း များရဲ့အရွယ်နဲ့ အတန်းအစားများဟာ ၃ ပေမှ ၂၅ ပေထက်ပိုမိုပါတယ်။ ပေါင် အလေးချိန် အနည်းငယ်တွင် တစ်တန် အထက် အလေးချိန်စီးပါတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့ မှန်းဆကြတာက တော့ သူတို့ ဘယ်လောက်တာရှည် ရှင် သန်မလဲ။ တချို့ကောင်တွေကတော့ နှစ် ၁၀၀ ထက်ပိုကောင်းပိုမယ်။ မျိုးစိတ် အနည်းငယ်ကတော့ အထီးကျန်စွာရှင် သန်ကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ ယခု သိကြတာက မိကျောင်းများအပေါ် ဆက်ဆံရေးမှာ ပကတိရိုးသားခြင်းမရှိ

မပြောင်းလဲဘဲ ရှိပါတယ်။ မိကျောင်း များရဲ့ တစ်ကောင်ချင်းသတင်းပေးမှုက တသီးတခြား သတ်မှတ်တဲ့ စဉ်းလဲ ကောက်ကျစ်မှု၊ စိုးစိုးစိစိအသံပြုခြင်း၊ ဝက်ရုတ်သံကဲ့သို့မြည်ခြင်း၊ အဆီပိတ်၊ သွေးအေးသတ္တဝါ ဖြစ်တာကြောင့် စား ထား ဝါးမျှီသမျှ အစာဟောင်းစွန့်ထုတ် ခြင်းမပြုဘဲ အစာအိမ်တွင်းမှ ပြင်းထန် သော အက်စစ်များဖြင့် အစာခြေကြ တယ်။ သူတို့တွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ဟန် ဘာသာစကားဖြစ်သော နောက်ကျော ကုန်းကို လိပ်ခုံးသဏ္ဍာန်ပြုခြင်း၊ အမြှုပ် တစ်စီမူတ်ထုတ်ခြင်းနဲ့ ရှပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ခြေနဲ့လက် ဆန်ကားခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြ ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မကြားနိုင်လောက်တဲ့ ငှက်ကလေးများ အော်မြည်သံကဲ့သို့

တုန်ခါသံအနိမ့်ဆုံးနဲ့ ရေပြင်ရေအောက် တစ်လျှောက်လုံးမှာ မိကျောင်းအဆင့် ချင်း ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားကြ ပါတယ်။ ကြီးမားတဲ့ နိုင်းမြစ်မိကျောင်း တစ်ကောင်ဟာ စဉ်းလဲကောက်တစ်ခု လူတွေကို ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက် တတ်ပါတယ်။ ခွန်အားလုံလောက်စွာ ကျွဲကြီးတစ်ကောင်ကိုတောင် အပိုင်ခိုက် ဆုတ်ဖြတ်ပြီး ရေအောက်ကို ဆွဲဆွဲ တယ်။ သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ရင်သွေးငယ်တွေ ကိုကျတော့ ဥကနေ လွတ်မြောက် ပေါက်ဖွားနိုင်အောင် ညင်ညင်သာသာ ခွဲဖွင့်ပေးကြတယ်။

ဩစတြေးလျရှိမိကျောင်းများ၏ဒုတိယ မိကျောင်းများရဲ့ ပထမဆုံး တစ်နေ့ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ဩစတြေးလျမြောက်

ခိုင်နိုဆောခေတ်မှ မသေဘဲကျန်ရစ်သူများ

ရူးအထက်ကာလများမှ တိုးပွားလာကြတဲ့ မိကျောင်းအမျိုးအစား များစွာတို့က အပူပိုင်းဒေသ သမုပိုင်းဒေသတွေ နေထိုင်လာခဲ့ပါတယ်။ မျိုးစိတ်ပေါင်း ၂၁ မျိုးနဲ့ လက်အောက်ခံ အမျိုးအစား ၇ မျိုး ကျန်ရှိနေပါတယ်။ အမျိုးအစား ၂၀ ကို ပုံနှိပ် ပြထားပါတယ်။ သူတို့ကို မိသားစုအုပ်စု ၃ ခု ခွဲခြားထားခဲ့ပါတယ်။

စံမတူပြောင်းလဲခြင်းများအရ ဦးခေါင်း၊ အကြေးခွံ၊ သွားများ စသည်တို့က အလိုက်သင့်ပြုပြင်ပြောင်းလဲပြီး နေထိုင်ရာအရ စားသောက်ပုံများ ကွဲပြားခြားနားကြပါတယ်။ မိကျောင်းခေါင်းတို (ALLIGATOR) နဲ့ (CAI-MAN) တို့က မိသားစု စံသတ်မှတ် သူတို့ရဲ့ ရှည်လျားတဲ့နှုတ်သီးက တိရစ္ဆာန်ငယ်များ၊ ငှက်များ၊ ငါးများကို ချိုးဖဲ့ ကိုက်ဖြတ်ပြီး စားကြပါတယ်။

တောင်အမေရိကမှ ကေးမန်မိကျောင်းအနက်ဟာ ၁၈ ပေ ရှည်ပြီး ဦးခေါင်းအရှေ့ပိုင်းက သေးကွေးကျုံ့လှီပြီး မှန်ကူကူ အရေခွံများကို ကုန်သွယ်မှု ပြုကြပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

အာနင်ဂရိုင်ဒါဒေသခံ အဘိုးရိုးကျင်း
အခြေတကျနေထိုင်ရာဒေသ
ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဝင်
အသွေဘက်မိုင် ၂၀၀ ခန့်မှာ မိကျောင်း
ရေညာလီသံကို နိုင်ငံတကာညီညွတ်
ပေါင်းစည်း၍ သဘာဝ ဝန်းကျင်
ပျောက်မပျက် မချို့မယွင်းအောင်
ဆီခဲသိမ်းနိုင်ဖို့ တက်ရောက်ကြရပါ
တယ်။ သ ဦးသော မိကျောင်းရေးရာ
ကျွမ်းကျင်သူများက ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ
အကြီးမားတဲ့ သုတေသနတစ်ခုကို
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မြောက်ပိုင်း
သေဆုံးဆီခဲတက္ကသိုလ်မှဦးဆောင်
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပါ။

မာနင်ဂရိုင်ဒါအဖွဲ့၏ လေ့လာမှု
များက မိကျောင်းများရဲ့ ဘေးဒုက္ခ
ပေါင်းမှကယ်တင်ဖို့ မျှော်လင့်ကြပါ
တယ်။ ဩစတြေးလျရဲ့ ရေငန်ပိုင်း
မိကျောင်းများကို ရှိရင်းအတိုင်းတွင်
သေဆုံးထားကြမှာလဲ။

ရေငန်မိကျောင်းဟာ အကြီးမား
ဆုံးဖြစ်ပြီး အန္တရာယ်အများကြီး ပေး
ဆောင်ကြတယ်။ ကွင်းလန်းဒေသမှ တံငါ
များက မိကျောင်းတစ်ကောင်ရဲ့အတိုင်း
အသွာဟာ ခေါင်းမှအမြီးဖျားအထိ ၃၃
ပေ အရှည်ရှိတယ်လို့ သတင်းပို့ခဲ့ကြ
တယ်။ သမိုင်းကြောင်းအရ မိကျောင်း
များဟာ အိန္ဒိယမှ ဩစတြေးလျအထိ
ပြည့်လည်ကျက်စားကြပါတယ်။

မီဂျီပင်လယ်ပြင်ရဲ့ ဟိုဘက်
အထိ သူတို့ကိုတွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့
က လှိုင်းကြီးလေထန်တာကို မကြိုက်
ကြဘဲ ရေချိုရေငန်စပ် ရေမျက်နှာပြင်
ပြောင်းသက်တဲ့ မြစ်ဝ မြစ်လက်တက်လို့
အရပ်မျိုးကို အကြိုက်တွေ့ကြတယ်။
အသွေသိုလ်ဘုရကျောင်းသား ဘီလ်မဂ္ဂ
မီဆန်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အတူတကွ မြစ်ဝ
အရပ်များကို သွားခဲ့ကြတယ်။ ဖလင်
ဒါနဲ့နေတဲ့ကပ်ရာကို ဘီလ်က လိုအပ်
တဲ့အထည့်ပြီး မိကျောင်းတစ်ကောင်ရဲ့
အသိုက်ဆောက်အထိုင်ချုပ်ကိုလေ့လာ
ခဲ့တယ်။ စီမံကိန်းဒါရိုက်တာ ပရော်

ဖက်ဆာ ဟာရီမက်ကိန်းနဲ့ ကိုယ်လက်
အင်္ဂါတွေမှာ အခိုးအငွေတွေထွက်ပြီး
ပုပ်သိုးကုန်ပြီတဲ့။ ပူပြင်းလွန်းလို့ ပြော
တာနေမှာပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မော်တော်ကလေး
ဟာ နေအရက်မတက်ခင် မြစ်ထဲကို
ရောက်ရှိနေပါတယ်။ သဲသောင်တစ်ခုရဲ့
မြစ်ကမ်းပါးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့မော်တော်ကို
ကမ်းကပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့
မာလာလီယူကာညွှန်တောကြီးအတွင်း
ထူထပ်သိပ်သည်းတဲ့ လွှဲသွားကဲ့သို့
ကောင်းပင်၊ မြက်ပင်တွေ တစ်လျှောက်
လေးကန် နွမ်းလျှော့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ
တယ်။ ဒစ်ဂ်လို့ခေါ်တဲ့ အဘိုးရိုးကျင်း
တိုင်းရင်းသား အဘိုးကြီးနဲ့ သူ့ရဲ့သား
အော်စကာတို့က ကျွန်ုပ်အား မိကျောင်း
အသိုက်ကို ပြကြပါတယ်လို့ ဘီလ်က
ပြောခဲ့တယ်။ တခြားအကြောင်းကြောင့်
ဆိုရင် ကျွန်ုပ်လည်း ဒါကို ဘယ်တော့မှ
ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒစ်ဂ်နဲ့ အော်စကာတို့ သားအဖ
နှစ်ဦးအတွက် မိကျောင်းဆိုတာဘိုးဘေး
ဘီဘင်မှ ဆင်းသက်လာတဲ့ အဘိုးရိုး
ကျင်း တိရစ္ဆာန်အထိမ်းအမှတ်အဆောင်
တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူတို့ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် ဆိုင်ရာ
အိပ်မက်များပါပဲ။ လအနည်းငယ်ကြာ
ပြီးနောက်မှာတော့ အော်စကာ ရုတ်
တရက် သေဆုံးခဲ့ရပါတယ်။ ဆေးဘက်
ဆိုင်ရာ သမားတော်များရဲ့ ဒစ်ဂ်ကို
ပြောခဲ့တာက မိကျောင်းအသိုက်ကို သူ
တို့က လွဲမှားတဲ့အမူအကျင့်နဲ့ ဖျက်ဆီး
တာကြောင့်လို့ ဆိုပါတယ်။

သူ့ရဲ့သား သေဆုံးရတာဟာ
မိကျောင်းများ တုံ့ပြန်ကလေးစားချေလို့
ဖြစ်တာပါ။ ဒစ်ဂ်တစ်ယောက်လဲ မာနင်
ဂရိုင်ဒါဒေသမှ လက်လွတ်ထွက်ပြေးဖို့
သတိပေးခြင်းခံခဲ့ရလို့ သူလည်း ပြေးခဲ့ရ
ပါပြီ။ ဘီလ်တစ်ယောက်လည်း နောင်တ
ရခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို အဘိုးရိုး
ကျင်းများရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ ယုံမှတ်
မှုများဟာ သူ့ကိုမစွဲကပ်နိုင်ဘဲ လွတ်

ကင်းနေတာကို ဆက်လက်လေ့လာမိ
လို့ပါပဲ။

ကျွန်ုပ်တို့ မိကျောင်းအသိုက်ကို
ရောက်တဲ့အခါ မိကျောင်းမ အနိပ်
အယောင်ကို လုံးဝမမြင်ခဲ့ပါ။ မိကျောင်း
များ အမဲမလိုက်ခင်နေ့များက အသိုက်
ဆောက်နေဆဲ မိကျောင်းမကြီးက သူ့
တွေ့ရဲ့အနီးတစ်ဝိုက် ဘာကိုမှ လက်ခံ
ခွင့်ပြုခြင်းမရှိပါ။ ပုန်းကွယ်ရှင်သန်နေတဲ့
မိကျောင်းများက ဖြစ်မြဲဓမ္မတာအတိုင်း
ရှိနေကြတာပါပဲ။ ဘီလ်ကတော့ သူ့ရဲ့
ကင်မရာကို ဖလင်လိပ်ထပ်ထည့်ပြီး ဥ
ပေါင်း အလုံး ၆၀ ပါဝင်တဲ့ မိကျောင်းဥ
များကို လက်နဲ့ လှမ်းပုတ်ပြီး ဓာတ်ပုံ
ရိုက်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ ဥတွေကို
ထားပစ်ခဲ့ပါတယ်။ စောင့်ကြည့်နေမယ့်
မိကျောင်းမကြီးကတော့ ကျင်လည်
ကျွမ်းကျင်စွာနဲ့ လုံခြုံအောင်ပုံဖျက်ပုန်း
ကွယ်ပြီးအနီးတစ်ဝိုက်နေမှာကို သံသယ
ဖြစ်စရာမလိုပါ။

အဘိုးရိုးကျင်းတွေ ယုံကြည်ကြ
တဲ့အတိုင်း မိကျောင်းများမှာ စိတ်
ဝိညာဉ်တစ်ခု ရှိနေကြမယ်ဆိုရင်ဖြင့်
မိကျောင်းများက လက်တုံ့ပြန်ကလေးစား
ချေမှု ဖြစ်ပေါ်စေဖို့ အကြောင်းပြချက်
တွေ ရှိကြမှာပါ။

မြောက်ပိုင်း ဩစတြေးလျမှာ
ရေငန်မိကျောင်းများဟာ ထောင်
သောင်းမက ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ယနေ့
မိကျောင်းကောင်ရေ ၅၀၀၀ခန့်လောက်
ဟာ အစိုးရက ဥပဒေနဲ့တားမြစ်ထား
ပေမယ့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး အမဲလိုက်မှု
များခံခဲ့ရတယ်လို့ ဒေါက်တာ မက်ဆယ်
လ်က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

ဒီနေရာက ၁၈၅၀ ပြည့်နှစ်က
အနောက်တိုင်းရဲ့ အရိုင်းကမ္ဘာနဲ့တူညီ
နေပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က
ခင်ဗျားရဲ့ အရေပြားကို ဆင့် ၅၀ ဖိုး
လောက်ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့ရင် ခင်ဗျား
ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်းဟာ ငါးမိနစ်
တောင် တာရှည်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

www.burmeseclassic.com

အချို့မိကျောင်းများက လူသားကို အရသာတွေကြည့်သည်

၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဒါဝင်မှာ သေ နတ် လုံးဝကိုင်ဆောင်ခွင့်မပြုပါ။ ဒါပေမဲ့ မိကျောင်းများကို အမဲလိုက်ဖို့ ဖိအား ပေးမှုများ တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုမဖွံ့ဖြိုးသေးတဲ့ နေရာတချို့ မှာ လူအမြောက်အမြားက မိကျောင်း များကို အမဲလိုက်ဖို့ အဖွဲ့အစည်းများ လုပ်ကြတယ်လို့ သတ္တဗေဒ ပညာရှင် ဂေါ်ဒန်ဂရစ်က ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

အကယ်၍ ကလေးငယ်တစ်ဦး ကို ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုသို့ ဝိုင်းရမ်းရမယ်ဆို ရင် ကျွန်ုပ်တို့က မိကျောင်းများရဲ့ရန် အန္တရာယ်မှ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ဖို့ဆို တာ မတတ်လည်းမတတ်နိုင်၊ မဖြစ် လည်း မဖြစ်နိုင်လှနီးပါး ဖြစ်လာပါလိမ့် မယ်။ ကြမ်းတမ်းပြီး ရိုင်းစိုင်းလှတဲ့ မိကျောင်းပုံပြင်တွေ အမြောက်အမြား ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း မြန်မာပြည်ရဲ့ရွံ့ညွှန်အိုင်တောကြီးထဲမှာ စစ်ရုံးလို့ ဆုတ်ခွာလာတဲ့ ဂျပန်စစ်သား ဦးရေ ၁၀၀၀ နီးပါးခန့်ဟာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ပြီး လူယက်ဖျက်ဆီးသတ် ဖြတ်တတ်တဲ့ မိကျောင်းများရဲ့ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရကြောင်းသတင်းများရရှိခဲ့ပါတယ်။

၁၉၇၆ ခုနှစ်အတွင်း အင်ဒိုနီး ရှားမှ သတင်းပို့ချက်အရ ခရီးသယ်တင် ရေယာဉ်တစ်စီးနစ်မြုပ်မှုကြောင့် ခရီး သည်လူ ၄၀ ဟာ မိကျောင်းများရဲ့ လောဘတကြီးဝါးမျိုးစားသောက်ခြင်းကို ခံကြရတယ်လို့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

မာနင်ဂရိုင်ဒါဒေသမှ မိကျောင်း ရေးရာကျွမ်းကျင်သူများက ဒီလိုပုံပြင် တွေကို ပြက်ရယ်လှောင်ပြောင်ကြပါ တယ်။ မိကျောင်းဆိုတာ တိတ်တဆိတ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ရတာကိုကြိုက်ကြ ပါတယ်။ သာမန်အားဖြင့် ဆူလူလူရှားမှု နဲ့ လူသားနှစ်မျိုးလုံးကို ရှောင်ရှားလေ့ ရှိကြပါတယ်။ သို့ဖြစ်ငြား ရံဖန်ရံခါ

တွေမှာ လူကိုပါ စားကြပါတယ်။ မေး နေစရာတောင်မလိုပါ။ လပေါင်းအနည်း ငယ် အစောပိုင်း ကွင်းစလန်းက လူငယ် မိုင်းတွင်း အလုပ်သမားတစ်ယောက် တောဝက်အခဲပစ် ထွက်ခဲ့တယ်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရေကူး ဖို့အဝတ်အစားချွတ်ထားတဲ့သူကို မြင်ခဲ့ တယ်။ နောက်ထပ် သူ့ကိုတွေ့လိုက် သူ့က ဒေသဆိုင်ရာ ရဲအရာရှိတစ်ဦးပါ။ သူ့တွေ့လိုက်တာက မိုင်းလုပ်သော လူငယ်လေးရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့သောကိုယ်အင်္ဂါ များက ၁၈ ပေအရှည်ရှိတဲ့ မိကျောင်းရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မည်၍မည်မျှပင် ရှိစေကာမူ မိကျောင်းမျိုးစိတ်က သုံးမျိုးမျှသာရှိပါ တယ်။ ရေငန်မိကျောင်း၊ အာဖရိက နိုင်း မြစ်မိကျောင်း၊ ကြီးမားသော အမေရိ ကန် အယ်လီဂေတာမိကျောင်းတို့ဟာ လူကိုသတ်ဖြတ်သူများအဖြစ် ဆုံးဖြတ် ထားရပါတယ်။ အခြားသော အနည်း ငယ်ခန့်ဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယမှ ဆိုးသွမ်းသော မိကျောင်းများအသိုက်ဆောက်နေတုန်း စိတ်ဆိုးအောင် သွားစလို့ကတော့ ပြန် လည်တိုက်ခိုက်ကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့မှာ ဆိုးသွမ်းခြင်း၊ နာမည်ပျက်ခြင်းများနဲ့ အတူ ရှေးတုန်းကတည်းက ကျိန်စာမိ ထားကြသူတွေပါ။

၁၆၀၀ ပြည့်နှစ်က ကဗျာဆရာ ဖရန့်စစ်ကာလီက ဒီလောက်မူရာများပြီး သစ္စာဖောက်မှုများ ရောမွေ့ထားတဲ့ မိကျောင်းကမ္ဘာကို ဖြားယောင်းသွေး ဆောင်ပြီး ထောင်ချောက်တွေနဲ့ထောင် ဖမ်းဖို့ရန် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ညည်းတွား စပ်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ နိုင်းမြစ် မိကျောင်း ရေးရာ ပထမဆုံးအနီးကပ်ဆွေးနွေးကြ စဉ်က နန်းရင်းဝန် ဝင်စတန်ချာချီက အတိအလင်းဝန်ခံပြီး ရေးသားခဲ့တာက တော့ ကျွန်ုပ် အတိအလင်းဝန်ခံဖို့က မျက်မှန်းကျိုးပြီး ဒီလိုကြမ်းကြုတ် ရက် စက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါတွေကို သတ်ဖြတ် ပစ်လိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိခဲ့ပါတယ်တဲ့။

မိကျောင်းများဟာ အသုံးမဝင်ဘူးလား

အိန္ဒိယမှကျောင်းသား ဘုရား ၄၅ နိမ္မိ မှာ ကာမဲလ်ရှာမားက ပတ္တပတ္တ တစ်ခုထုတ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ထုတ် နက်စိတ်ဝင်စားမှုကတော့ အရင်က ခေတ်နဲ့အပြိုင် ရှင်သန်နေကြတဲ့ သွမ်းသူ မိကျောင်းများကိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ သူတို့ဟာ လူသားများအတွက် တော့ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ မိကျောင်း တွေဟာ အာကောင်းသလဲ။

မိကျောင်းများဟာ လုပ်ကြံ ဖြတ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာကြီးတစ်ယောက် တာကြောင့် အခြားသောတိရစ္ဆာန်များ ကိုလည်း ကူညီထိန်းသိမ်းကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အရည်အသွေးကြီးမား သော ငါးများပါပဲ။ မိကျောင်းများက သူတို့စားထားသမျှအစားတွေကို အညှီ အကြေးစွန့်ခြင်းမလုပ်ဘဲ အာဟာရပုံ ကြပါတယ်။ အစို့အညှောက်အပင်များ တွေကိုလည်း အသုံးပြုကြပါတယ်။

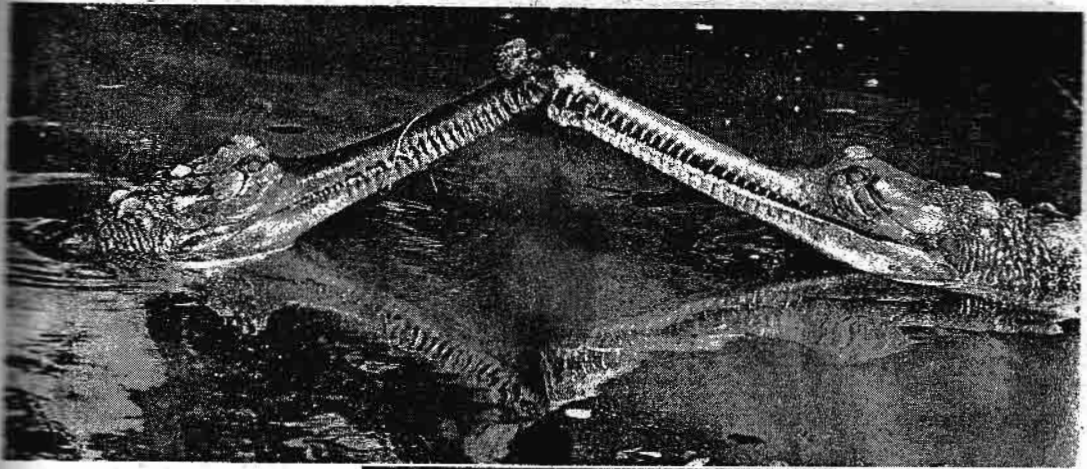
အမေရိကန် အယ်လီဂေတာ မိကျောင်းကြီးမျိုးကတော့ သီးခြားတစ် မျိုးရှိပါတယ်။ ခြောက်သွေ့တဲ့ ဥတုရာ မှာ တွေ့အတွင်း ဖလော်ရီဒါ၏ အထက် ဂလိုက်ဒေသမှ တိရစ္ဆာန်များဟာ တွင်းကလိုက်များတူးပြီး နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မီးပွားသဖွယ် မေးခွန်းများ အငြင်းပွားပြီး ဒီအကောင်တွေကို သေ သူက ကယ်တင်ချင်မှာလဲ။

မာနင်ဂရိုင်ဒါဒေသက မိကျောင်း ရေးရာကျွမ်းကျင်သူတချို့က အတိအ ဖြစ်များကိုဖော်ပြကြတယ်။ မိကျောင်း တွေမှာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်နိုင်စွမ်း အရင်းအမြစ်များ ရှိကြောင်းဆိုပါတယ်။

မိကျောင်းများကို ကယ်တင် ဆောင်ကြဖို့ လူဝစ်စီယားနားပြည်နယ်၊ ဇီဝဗေဒပညာရှင်က ပြောကြားခဲ့ ခဲ့တယ်။

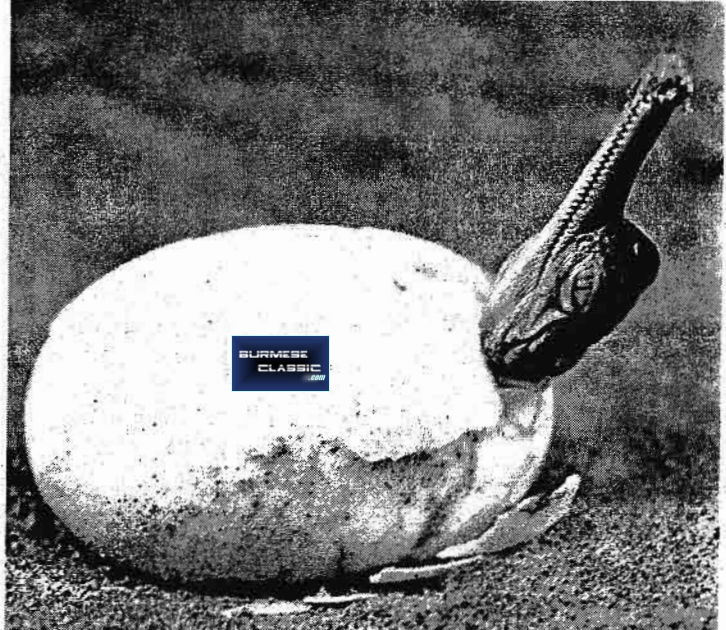
တခြားသော စိုးရိမ်မှုတစ်ခုက မိကျောင်းအရေခွဲများကို ဇာရာဝင် ရောင်းဝယ်ခွင့်ပြုခဲ့ရင် တရားမဝင်ခိုးဝှက် လုံညှဉ်းဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

အိန္ဒိယနန်ဒင်ကန် ဇီဝဗေဒ ဥပဒေတွင်းမှ နှာခေါင်းဘုလုံးပါသော ခြေထောက်မိကျောင်းများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုလုံးကျင်သူများက ငေါထွက်နေတဲ့ အသားစိုင်းနှာခေါင်းဘုကြီးမှ တိရစ္ဆာန် အဆင်းချင်း ခေါ်ဆိုဖို့ မှေးမှိန်သော ပဲ့တင် အပြန်တုံ့နေရာမှာ သုံးတယ်လို့ တွေးဆခဲ့ ကြပါတယ်။

ဒီကောင်ကြီးတွေဟာ ခန့်ညား ဖြီးစု ၂၀ ကျော်အထိ ရှည်ကြပါတယ်။ သူတို့သွားများကလည်း အချောင်းရေ ၁၀၀ ထက် ပိုမိုပါဝင်ပါတယ်။ ခတ်ခတ်ရေ ခဲကျောင်းများ ပြန်လည် ပြုစုထူထောင် နေရာ ဗဟိုအဖွဲ့မှ သားပေါက်ကလေး ထုတ်လုပ်စွာ ဥမှ ပေါက်ဖွားလာပုံဖြစ်ပါ တယ်။

အခဲလိုက်မှုများကို လှုံ့ဆော်ပေးသလို ဖြစ်ပေမည်။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဟာ ဘာကြောင့်အသုံးဝင်တာလဲလို့နယူးယောက် ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ရုံများ အစည်းအရုံးမှ ဒေါက်တာဝေးနီးလ်က မေးခွန်းထုတ် နှင်း တွန့်ပုံတို့က သူတို့ကိုအသုံးချတာ အပြင် မိကျောင်းဆိုတာ သိမ်ဖျင်းသေး ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းများအတွက်တော့ တန်ဖိုး ကြီးကြပါတယ်။ တောင်အမေရိကမှာ အနေထက်ထိ ကေးမင်းမိကျောင်းများ ဘာ သိမ်ဖျင်းသေးဖွဲ့တဲ့ပစ္စည်းများအဖြစ် အမြောက်အမြား ဖျက်သိမ်းနေပါပြီ။ ဥပဒေဖြင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ထုတ်ပြန်

ကြေညာ၍ ထုတ်ကုန်အဖြစ်မပြုလုပ်နိုင် ရန် တားမြစ်ထားကြပါတယ်။

ဘရာဇီး၊ ဘီဂွေးနွဲ့ ဗင်နီဇွဲလား နိုင်ငံတွေကလဲ သူတို့ရဲ့ တိရစ္ဆာန်များ အတွက် တရားဝင် အကာအကွယ် ပြုလုပ်ပေးပြီးပေမယ့် နယ်ခြားဒေသ တွေနဲ့ လက်တင်အမေရိကားနိုင်ငံတွေ မှာတော့ ဆိုးရွားစွာ ယိုထွက်ဖိတ်စဉ် နေပါတယ်။

ကေးမင်းမိကျောင်း အရေခွံ တစ်ပြုတစ်မကြီးကိုတော့ ပြင်သစ်ပိုင် ဂူယားနားနယ်က အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်က လော်လီထရပ်ကားကြီး တွေပေါ်မှာ တွေ့မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါတွေဟာ ဥရောပနိုင်ငံတွေကို ဦးတည်ပို့ဆောင်ကြမှာပါ။ ကေးမင်း မိကျောင်းသားရေချပ်ပေါင်း ၂၉၀,၀၀၀ ကို ပို့ကုန်အဖြစ်ခွင့်ပြုချက်ရပြီးကြောင်း ကို မိကျောင်းရေးရာ ဇီဝဗေဒပညာရှင် ဖက်ဒရီကိုမီဒမ်ပြောလို့ မီနီဂွီဒါသွား ဖို့ ကိုလံဘီယာမှ ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။ ကြီးမားသော မိကျောင်းကြီးများ ထို ဒေသတွင် ကျန်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါ။ ဝယ်ယူသုံးစွဲသူများ လက်ထဲမရောက်မီ တစ်ဝက်ခန့်သောအရေခွံများဟာ ပုပ် သိုးကုန်တတ်ပါတယ်။

ကေးမင်းမိကျောင်း ဦးရေဟာ အရွယ်ငယ်တာတွေ အနည်းငယ်သာ

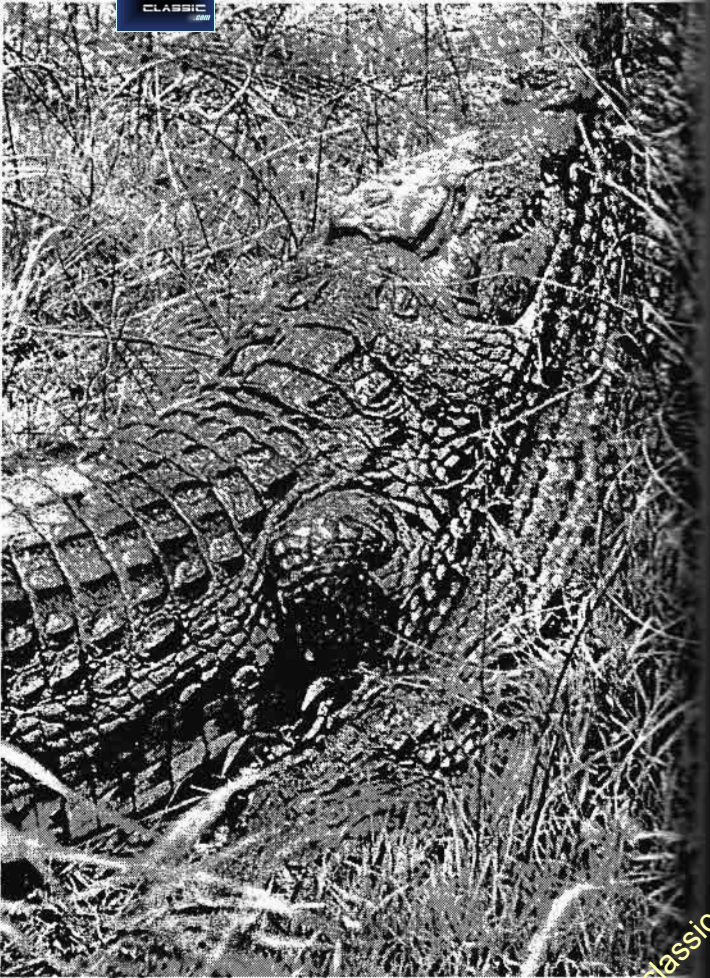

BURMESE CLASSIC

သူရဲ ဦးခေါင်းကြီးနဲ့အတူ ရေထဲ မှ လက်ဝါးများနဲ့ ရိုက်ပုတ်ထွက်လာတဲ့ တောင်အာဖရိက စိန်လူ့စီယာမြစ်အတွင်း အမှီပြုနေထိုင်သော ၁၄ ပေ အရှည်ရှိ မိကျောင်းကြီးက သူရဲစိုးမိုးရာ နယ်မြေ အတွက် သူ့ရဲစိတ်နေစိတ်ထားကို အတိ အလင်း ဖော်ပြနေတဲ့ပုံ ဖြစ်ပါတယ်။

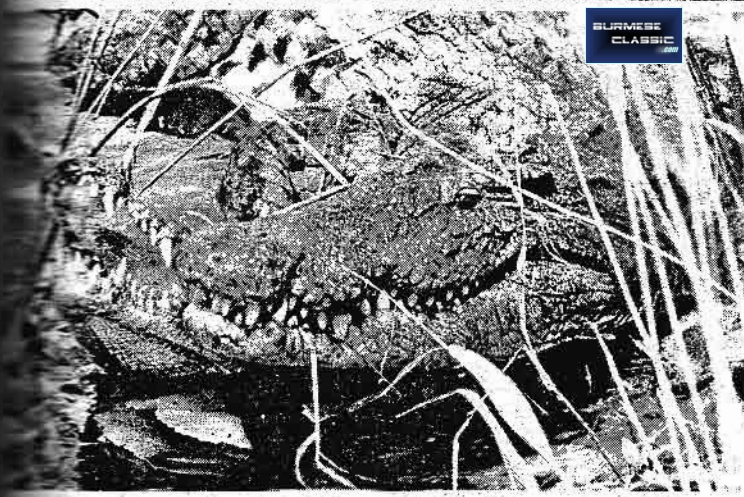
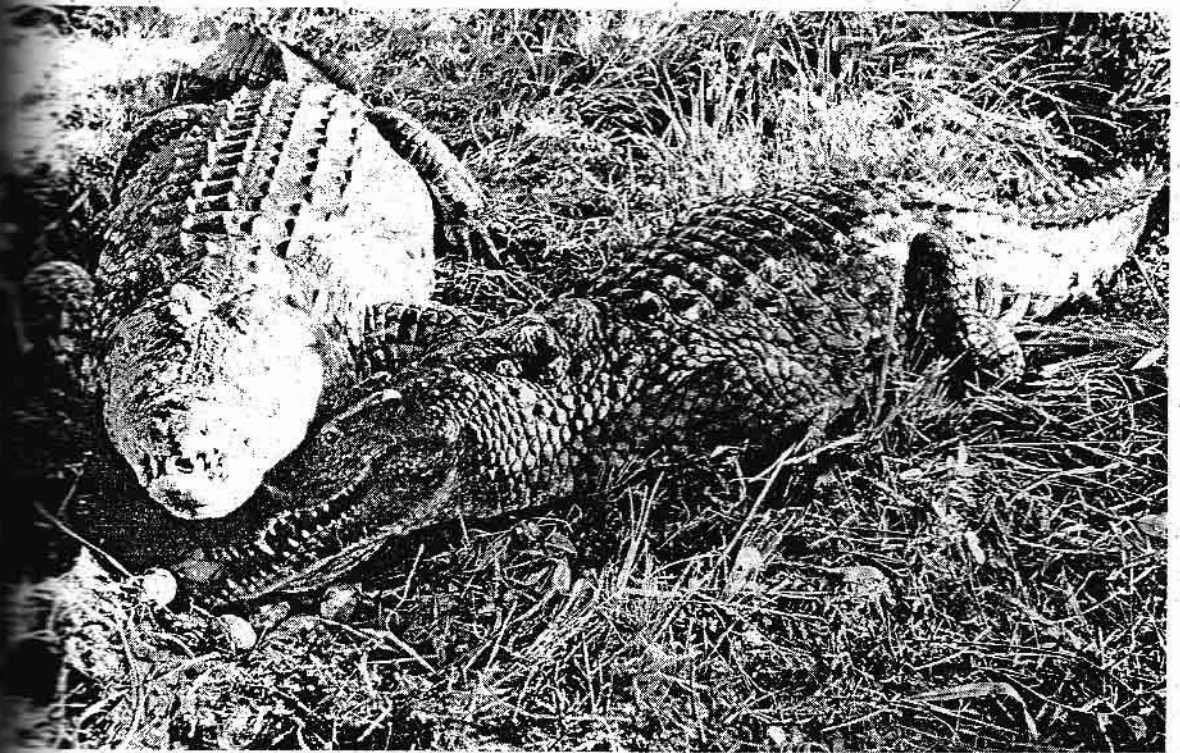
သူ့ကို လေးလအကြာ စောင့် ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်ုပ်က ဓာတ်ပုံ ဆရာ ဘလဲယားကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ တယ်။ သူ့ရိုက်သမျှ ဓာတ်ပုံများထဲမှ အမှတ်တရ ဖြစ်ရတာက အမြဲတမ်း လုပ်နေကျ မိကျောင်းများရဲ့အပြုအမူများ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

သူ့ရဲ့အဖော် မိကျောင်းမ ဥချဖို့ နီးကပ်လာချိန်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆုံးမှာ တော့ သူ့ရဲ့စွမ်းရည်ထက်မြက်တဲ့မေးရီး ကြီးများနဲ့ ကျူးကျော်သူ ၁၀ ပေအရှည် မိကျောင်းထီးရဲ့ အမြီးကို ဖမ်းညှပ်ပြီး ရေကန်မှ တရွတ်တိုက် ဆွဲယူသွားခဲ့ပါ တယ်။ ရက်သတ္တပတ်များ အကြာမှာ တော့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူကို သတ်ဖြတ် စားသောက်ခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

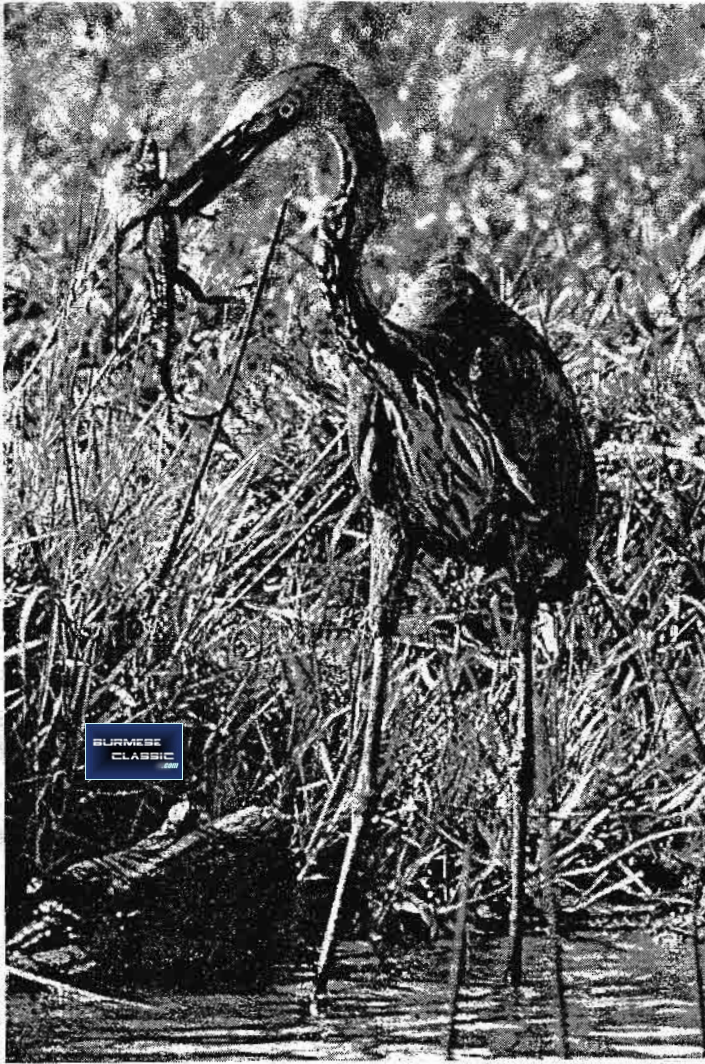

BURMESE CLASSIC

ဒီဇာတ်ပုံများက မိကျောင်းများ ပေါက်ပွားပုံဖြစ်ပါတယ်။ ချစ်တင်းနော ပြီး ရက်သတ္တပတ်များ ကြာပြီးနောက် မိကျောင်းမက မိကျောင်းထီးကို အော် ဟစ်ပြီး သူမရဲ့ခေါင်းကိုမြှောက်၊ မေးရိုး ပါးစပ်ကြီးကိုဖွင့်ကာ သူမထံသို့ လာဖို့ အချက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ရက်ပေါင်း ၄၀ ခန့် ကြာပြီးတဲ့နောက် သူမရဲ့အသိုက်တွင်း မှာ ဥပေါင်း ၄၀ မှ ၈၀ ခန့်အထိ ဥချ ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ဥများကို အမှိုက်သရိုက်များနဲ့ ဖုန်းအုပ်လိုက်ပါ တယ်။ ဥက ပေါက်လာတဲ့ သားပေါက် များကအသံပြုတဲ့အခါ မိခင်မိကျောင်းမ ကြီးက သူတို့ အသိုက်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ တယ်။ မိခင်က ဥရွေးပြီး သူ့ရဲ့ပါးစပ်တွင်း မှာ ဥဝပ်ပေးထားစဉ် ဖခင်ကြီးက ရပ်ပြီး စောင့်ကြပ်ပေးပါတယ်။ မိကျောင်း ပေါက်ကလေးများကို မိဘများက နှစ်လ လောက် စောင့်ထိန်းပေးကြပါတယ်။

ဂါယိးယဲမိကျောင်းတွေ ပျောက်နေ
ကုန်ပြီလို့ ငါထင်တယ်တဲ့။

**ဂါယိးယဲမိကျောင်းတွေကို
ကယ်တင်စုဆောင်းကြမည်**

အိန္ဒိယရဲ့ အချို့သောလူများ
နောက်ပိုင်းမှာ နီပေါနိုင်ငံရဲ့နယ်စပ်
မြစ်ရဲ့အဝေးမှာရှိတဲ့ ချောက်ကမ်းခြေ
တစ်ခုပေါ်မှ ကျွန်ုပ်မတ်တတ်ရပ်ကြ
နေခဲ့ပါတယ်။ မိုင်တစ်စိတ်ရဲ့အတွင်း
ရှိတဲ့ သဲသောင်ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်
ထည်ကြီးမားတဲ့ ဂါယိးယဲမိကျောင်း
များဟာ ပျံ့နှံ့ပြန့်ကျဲပြီး ကြီးမား
မိကျောင်းအမကြီး တစ်ကောင်နဲ့အ
ကမ်းခြေအဝေးမှာလဲလျောင်းလို့
တယ်။

အိန္ဒိယအစိုးရစီမံကိန်းက ဂါယိ
ယဲမိကျောင်းတွေကိုကယ်တင်စုဆောင်း
ဖို့ ကုလသမဂ္ဂနည်းပညာ လက်ထောက်
အကြံပေးအရာရှိ ဒေါက်တာရောဘတ်
ဘတ်စတတ် ပြောကြားခဲ့တာတစ်ခု
မှာ လွန်စွာအပုန်းရှောင် ကောင်းသူ
တဲ့ ဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်များကို ရှားသိမ်း
တွေရ ကြုံရ နည်းပါးတာကြောင့်
ကောင်လောက်စောင့်ရှောက် ထား
နိုင်ဖို့ လိုတယ်တဲ့။

ဒီကောင်တွေဟာ ရှားပါးတဲ့
များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်
များဟာ ကြီးမားပြီး ပြူးထွက်နေ
နောက်ကို လန်တက်နေကြတာ
ဖားသတ္တဝါများလိုပဲ။ သူတို့ရဲ့
လျားပြီး ကျဉ်းမြောင်းတဲ့မေးရိုးတွေ
ဒေါက်တိုင်ကဲ့သို့ ဖြောင့်မတ်ပြီး
သွယ်တဲ့သွားများဟာ ၁၀၀ ထက်
တယ်။ ဓားလွယ်ငါးကြီးရဲ့ နှုတ်သီး
လည်း ဆင်ဆင်တူတယ်။ ငါးများ
ဆတ်ခနဲ ရုတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာထိုးသွင်း
ဖို့နဲ့ ရေထဲမှာ တစ်လျှောက်လုံး ထိုး
နိုင်ဖို့ ပါးလွှာတဲ့မေးရိုးများဟာ သဘာ
ရဲ့ထုံးစံ အကျင့်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဂါယိးယဲ
ကောင်ဟာ သူဖမ်းထားတဲ့အရာကို

ကျန်ရှိတော့တယ်။ သို့သော် ကြီးမားတဲ့
အနက်ရောင်နဲ့ ပြက်ကျယ်ပြီး အနံ့ကြီး
တဲ့ နှာခေါင်းရှည်မိကျောင်း ကေးမင်း
တွေဟာ ဘေးအန္တရာယ်များပြီး စိုးရိမ်
ဖွယ်အဆင့်သို့ မကြာမီ ရောက်ကြပါ
တော့မယ်။ အိုရီနိုကိုမိကျောင်းမျိုးက
တော့ ၂၈၀ ခန့်လောက်ပဲ ကျန်ပါတော့
တယ်။ ဗန်ကောက်က မိကျောင်းမွေးမြူ
ရေးခြံတွေမှာ ယိုးဒယားမိကျောင်းဦးရေ
ဟာ ၁၁,၀၀၀ ခန့် ကျန်နေပြီး အရိုင်း
ကောင်များ ကျန်ကောင်းကျန်တော့မှာ
ပါ။

အမေရိကန် အယ်လီဂေတာ
မိကျောင်းများနဲ့ မိုးရိုးဆက်စပ်မှုရှိနေတဲ့
တရုတ်အယ်လီဂေတာမိကျောင်းများက

တော့ မကြာမီနှစ်ကာလများထဲက ပြော
စရာစကားမရှိအောင် အရိုင်းလောက
တွင်းမှ ပျောက်ကုန်တာဖြစ်ပါတယ်။

ဂါယိးယဲ(သို့မဟုတ်) ဂါယိးယဲ
မိကျောင်းမျိုးများက အာရှစူးစိုက်ဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် ဘေးအန္တရာယ်
ကျရောက်နေပါပြီ။

ရာစုနှစ် အလယ်ပိုင်းထိတိုင်
တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းနေဆဲ မိကျောင်းတွေ
ကတော့ အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်းရှိ အေးမြ
တဲ့ ဟင်းမလေးယား မြစ်လက်တက်
များအတွင်း ရှင်သန်နေဆဲပါ။ မာနင်
ဂရိုင်ဒါ အစည်းအဝေး မတိုင်ခင်က
မိကျောင်းရေရာ ကျမ်းကျင်သူ ဟိုးဝပ်
ကင်းဗဲလ်က ကျွန်ုပ်ကို ပြောခဲ့တာက

www.burmeseclassic.com

ထိုပစ်လွှတ်ပြီး ငမ်းငမ်းတက် ပလုတ်
လောင်းမျိုးချစ် သူ့ရဲ့ခေါင်းကို လျင်မြန်
စွာလှုပ်ရှားတတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ပါးပျဉ်း
လည်ချောင်းထဲမျိုးချစ်အခါ ခလုတ်
နှံသင်းမဖြစ်ပါ။ ကမ်းနဖူးနားမှာ ရေ
နက်အပြင်ကိုခွဲ၍ ညင်ညင်သာသာလှုပ်
ရှားနေတဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံး ရှိနေတယ်။
နှစ်တစ်သန်းလောက် အိပ်ပျော်နေတဲ့
ဒိုင်နိုဆော့တစ်ကောင် ဖြည်းဖြည်းလေး
လေး တက်ရောက်လာသလိုပါပဲ။

၁၈ ပေခန့်ရှည်တဲ့ မိကျောင်းထီး
တစ်ကောင်ဟာ ညိုးညိုးညည်ညည် ပြု၍
သြဉ်ပေါ်ကိုတက်ရောက်လာပါတယ်။
သူ့ရဲ့ တိုတောင်းတဲ့ရေယက်ခြေထောက်
များတိုဖြန့်ကားပြီး ကမ်းဦးပိုင်းကို တစ်
သတ်မချင်း သွားနေကြတယ်။ ဒီကောင်
တွေက ဘေးရန်ကင်းရှင်းတဲ့ အရိပ်
အထောက်အပံ့ မြစ်မကြီးဆိုမှ ကုန်းမြေပေါ်
သို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရွေ့လျားနေကြ
တယ်။ အများအားဖြင့် အေးမြတဲ့ လ
တွေမှာ နေစာလုံကြဖို့ ရေထဲက ထွက်ခွာ
သွားကြတာပါ။

ရေထဲမှ မိကျောင်းထီးကြီး တစ်
ကောင်ပေါ်မှာတိုင်း ပြန်သဏ္ဍာန်အလုံး
အစုကြီးက သူ့ရဲ့ အထက်မေးရိုးကြီး
အပေါ်မှာရှိတာကို ကျွန်ုပ်တို့ခွဲခြားသိ
မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဒီဘက် ၁၀ စုနှစ်များ
အတွင်းမှာတောင် အချို့သောဇီဝဗေဒ
ညောရှင်များက ငြင်းဆိုချက်ရှိကြတယ်။
ဒါဟာ ဂါရာလိုခေါ်တဲ့ဟိန္ဒူတွေရဲ့ ပူရစ်
ဋ္ဌေးဟောင်းကျမ်းတစ်ခု ဆိုတာကိုပါ။

ကြီးပြင်းလာကြတဲ့ ဂါရီယံ
မိကျောင်းတိုင်းမှာလည်း ဒီလို ထူးထူး
ဆန်းဆန်း ကိုယ်လက်အင်္ဂါ အစိတ်
အပိုင်းများ မရှိကြပါဘူး။ သူတို့ရဲ့
အထက်မေးရိုးကြီးပေါ်က ပြန်သဏ္ဍာန်
အစုအလုံးကြီးက ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ
ဆိုလဲ ဘယ်သူမှမသိကြပါ။ ဒေါက်တာ
ဆတ်စတင်ရဲ့ စဉ်းစားတွေးဆတာက
ဒါဟာ ရှုပ်ထွေးမွှေးမွှေးနံ့နံ့သော ခေါ်ယူမှု
အတွက် ပဲ့တင်သံပေးတဲ့ အထောက်
အကူဖြစ်မှာပါ။

ဂါရီယံအကောင်ကြီး ၆၀ ခန့်
လောက်က အိန္ဒိယမှာနဲ့ ၄၀ ခန့်
လောက်က နီပေါနိုင်ငံမှာ ရှိကောင်းရှိ
ကြမှာပါ။ တော်ဝင်အမဲလိုက်ခြင်းပြုကြ
စဉ် ရှိုက်ကာနေ့များရဲ့ ၁၉ ရာစုအစ
ပိုင်းတွေမှာ ဒီကောင်တွေ အများအပြား
သေဆုံးကြရတယ်။ အိုရစ်ဆာက မဟာ
ရာဂျာတစ်ယောက် သတင်းပို့ခဲ့တာက
တစ်နေ့ထဲမှာ ပစ်မှတ်လေ့ကျင့်မှုအဖြစ်
ကောင်ရေ ၁၀၀ လောက် ပစ်ခတ်သတ်
ဖြတ်ခဲ့တယ်။

သို့ဖြစ်ငြား များစွာသော ဂါရီယံ
များက ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် အစောပိုင်း
ကာလထဲက ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပါ
တယ်။ အဓိကအားဖြင့် သားကောင်
တွေ ပျောက်ကွယ်ရတာ ရေကာတာ
ကြီးများ တည်ဆောက်မှု၊ သားရေရဖို့
အမဲလိုက်ခံကြရခြင်းနဲ့ ငါးဖမ်းမှုတွေ
ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ ငါးဖမ်းသမားတွေ
ကလည်း နေရာတိုင်းမှာ သူတို့ကို
သဘာဝရဲ့ ရန်သူများအဖြစ် ဂရုစိုက်
စောင့်ကြပ် ကြည့်ရှုကြရပါတယ်။

တံငါများ ငါးဖမ်းရာမှာ သူတို့
ဟာ အပြိုင်အဆိုင်နဲ့ လှလှက်သတ်ဖြတ်
သော သတ္တဝါများ ဖြစ်ကြလို့ပါ။ အမှန်
တကယ် မိကျောင်းစားသောက်တာကို
နှိုင်းဆကြည့်ရင် နည်းနည်းပါပဲ။ နေ
တိုင်းလည်း မစားကြပါဘူး။ အမြဲတမ်း
တော့ ရက်များများခြားသွားမှ အစာကို
စားကြတာပါ။ မလိုအပ်တဲ့ ငါးတွေနဲ့
ကြမ်းတမ်းတဲ့ သားကောင်များကိုတော့
သူတို့က ရှောင်ကြပါတယ်။ ဒီကောင်
တွေအတွက် လုံခြုံတဲ့အရပ်ဒေသ မရှိ
ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဂါရီယံတွေ
ဟာထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ကြရပုံပေါ်တယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များက မိကျောင်း
များအတွက် ကျွန်ုပ်တို့က နှစ်ထောင်း
အားရ ဖြစ်ရပါတယ်လို့ ခရိုင်တရား
သူကြီး တစ်ယောက်က ပြောကြားခဲ့ပါ
တယ်။ ယခုဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့က သူတို့ကို
ယုယကျွေးမွေးနေရပါတယ်။ သူတို့ဟာ
နိုင်ငံတကာရဲ့ ဦးစားပေးဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

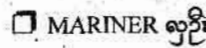
ဒီအပြောင်းအလဲရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက ဘေး
အန္တရာယ်ရှိတဲ့ မျိုးစိတ်တွေနဲ့ပတ်သက်
လို့ပဲမဟုတ်ဘူး။ ငွေကြေး ရရှိနိုင်မှု
ကြောင့်လည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ မိကျောင်း
မွေးမြူရေး ခြံတွေ တစ်လျှောက်လုံးမှ
သူတို့ကို မွေးမြူကြတာကြောင့် ပိုက်ဆံ
ငွေကြေးတွေ ရကြပါတယ်။

**ဆာလောင်နေတဲ့လူမျိုးစုဝင်တွေက
ဥဒေတွကိုခံတွင်းတွေတယ်**

ကျွန်ုပ်က ဥတာပရာဒက် နယ်
မြေထဲက ဂါရီယံမိကျောင်း မွေးမြူပွား
များရေး ဗဟိုဌာနနှစ်ခုကို သွားရောက်
လည်ပတ်ခဲ့ပါတယ်။ သားရိုင်းဘဝများ
စောင့်ရှောက်ရေးတာဝန်ခံ ဗွီတီဆင်းက
ကျွန်ုပ်တို့ ရာပေါင်းများစွာသော ဥများမှ
ပေါက်ပွားလာတဲ့ မိကျောင်းသားပေါက်
များကို ပြပါတယ်။ ဆာလောင်နေတဲ့
လူမျိုးစုဝင်တွေ ရှာမတွေ့ခင် အရယူ
ထားရတဲ့ ဥတွေမှ ပေါက်ပွားလာကြ
တာပါ။ သူတို့ဟာ ဘေးမဲ့ခိုလှုံရာနေရာ
ငါးခုကြောင့် လွတ်ငြိမ်းစွာ ရှိနေကြ
တာပါ။

ဂါရီယံကောင်တွေ တင်းကျပ်
ပြည့်လာတဲ့အခါ အရွယ်ကောင်းတွေကို
ငါးနှစ်အတွင်း မွေးမြူရေးခြံကြီးအဖြစ်
စတင်နိုင်ပါပြီ။ ဆိုးသွမ်းတဲ့ကောင်တွေ
ကိုတော့ နှိမ်နင်းပစ်ပါတယ်။ နယူးဂီနီမှ
ဂျပန်နိုင်ငံသို့လည်း မိကျောင်းမွေးမြူရေး
ရာတွေ ရောက်နေကြပါတယ်။ သေဆုံး
ပျောက်ကွယ်မှုတွေကို ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်
တာကတော့ ဘေးမဲ့ခိုလှုံနိုင်တဲ့ မွေးမြူ
ရေးခြံတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိကျောင်းများရဲ့
ပိုမိုအောင်မြင် မြတ်စွန်းမှုတွေကို သိလာ
ခဲ့ကြတယ်။

(ဆက်ရန်)

Ref: A Bad Time To Be a Crocodile By

BURMESE CLASSIC

မင်းသိန်း

မင်းသိန်း

WEN YIN 2018

ဒီအတွေးမျိုး ကျွန်ုပ်မတွေးချင် ပထမအကြိမ် ခွေးများ သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယဝင်မိသော်လည်း တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ပို့ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုအဖြစ်သာ ယူဆမိ၏။

ယခု ဖြစ်ရပ်က တွေးပင် မတွေးဝံ့။ နောက်ဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက် ကျွန်ုပ် ချမှတ်လိုက်သည်။ ဤအတိုင်းအတာက ကျန်ရစ်သည် သို့မိခင်ကို သတ်ဖြတ်သူများအား မှတ်သား ထားရှိ၏။ မတော်တဆမှုဖြင့် ထပ်မံ လူသေဆုံးရလျှင် ကျွန်ုပ် တွင် တာဝန်ရှိနေ၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ . . .

“ဖိုးတောက်၊ ကျန်ရစ်ကို သေဒုတ်ပေးလိုက်တော့”

“ဟာ . . . ဆရာရယ် မလုပ်ပါနဲ့၊ အခုပဲကြည့်လေ ကျန်ရစ် မိန်းမရနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှာလဲ မနေဘူး၊ ရသေ့ကြီး တဲကျောင်းမှာနေတာပို့ . . .”

ဖိုးတောက်သာမက ငပြူးကလည်း ကန့်ကွက်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် အကြံအစဉ်သွား၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ရန်ကြေး ရန်စက ကျန်ရှိနေသေး၏။ ဦးမှော်၏ တူဖြစ်သူကလည်း ကျန်ရစ်ကို အရှင်မထားလိုတော့ချေ။ လူလစ်လျင် ကျန်ရစ်ကို သတ်ဖြတ်မည်။

ကျွန်ုပ်ထံမှ တိကျသော နှုတ်ထွက်စကား မရရှိသေး ၍သာ ကျန်ရစ် အသက်ရှည်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး တဲကျောင်းရှိရာ ကျွန်ုပ် သွား ရောက်လျှင် ရသေ့ကြီးထုံးစံအတိုင်း ရသေ့အလုပ်ကို လုပ်မြဲ လုပ်နေပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောခွင့် ရကြ လေ၏။

“ဒကာ . . ကျန်ရစ်ကို သတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် စဉ်းစားပါ”

ရသေ့ကြီးကို ဖိုးတောက်နှင့် ငပြူးများ ကျွန်ုပ်၏ သဘောထားကို ကြိုတင်ပြောထားလေသလား။ မဖြစ်နိုင်၊ ငပြူးနှင့် ဖိုးတောက်သာမက ဘယ်သူနှင့်မှ ရသေ့ကြီး အဆက် အသွယ် မလုပ်ချေ။ ရသေ့ကြီးကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်လျှင် ရသေ့ကြီးက . . .

“ကျန်ရစ်မှာ သားသမီး ရသွားပြီ၊ မနေ့ကပဲ မျောက် ကလေးတစ်ကောင် မွေးဖွားတယ်။ သူတို့မိသားစု ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေပါစေ၊ အငြိုးအတေးတွေနဲ့ လက်စားချေခြင်းဟာ ဆုံးမနေတဲ့ကြားက ဖြစ်သွားတာပါ”

ရသေ့ကြီးစကားက “ကျန်ရစ်” ဟူသော မျောက်၏ ဆုံးမနေသည့်ကြားက ဖြစ်သွားတာပါဟု တိတိကျကျ ဆိုသော သဖြင့် “တပည့်တော် မရှင်းဘူး ရသေ့ကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုလိုက်လျှင် . . .

“ရှင်းတာ မရှင်းတာ အပထား၊ ကျန်ရစ်မိခင်မျောက်ကြီးရဲ့ ချေးခါးမှလိုချင်တဲ့ ဒကာရဲ့ မိတ်ဆွေအကြောင်း ဒကာ သိလာလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်ရဲ့ အရေးကိစ္စအတွက် သူတစ်ပါး အသက်နဲ့ရင်းရတဲ့ မျောက်ချေးခါးက ဘာများ အဖိုးတန်သလဲ၊ မျောက်စားတဲ့ အစားအစာက နေမဝင် ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ ကို ဆေးအဖြစ်သုံးတယ်ဆိုတော့ ဒကာသာ စဉ်းစားပါ”

ရသေ့ကြီး၏ စကားတို့သည် ကျန်ရစ် ဟူသော မျောက်ကလေး၏ ရာဇဝင်သာမက ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကိုယ် သိသလို ပြောနေသဖြင့် စဉ်းစားရခက်လေ၏။

“ဒကာ ကျုပ်လဲ မကြာခင် နေရာပြောင်းတော့မယ်”

“အရှင်ဘုရား ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ” ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်လျှင် “ကျုပ်ရှိနေရင် မျောက်မိသားစုလဲ ကျုပ်နဲ့အတူ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒီအနီးအနားမှာ မြင်နေကြရရင် တစ်ခိုနဲ့ မဟုတ် တစ်ခိုနဲ့ သတ်ကြ ဖြတ်ကြဦးမယ်”

ဪ၊ ကျွန်ုပ် တွေးလိုက်မိ၏။

ကျန်ရစ်အတွက် ငဲ့ညှာလေ၍ ရသေ့ကြီး ဝေးရာသို့ ရှောင်ခွာသွားမည် ဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ သည်လည်း နေရာပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ . . .

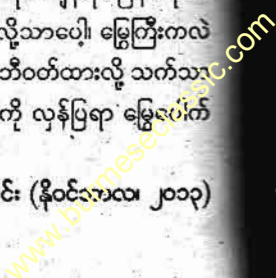
“ရသေ့ကြီး၊ တပည့်တော်တို့လဲ ပြောင်းကြတော့မယ် ဒါကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်း ဒီမှာဆက်ပြီးနေပါ” ဟုဆိုလျှင် ရသေ့ကြီး ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါလျက် နောက်ပြန်လှည့်ကာ ရသေ့ရဟန်းအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုစကားပြောခြင်းသည် အချိန်အကြာဆုံး စကားပြောခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းပြောင်းရန် (၂)ပတ်ခန့်အလိုတွင် ကျယ်ခနဲ ကြားရပြန်၏။

ဦးမှော်၏တူ သစ်လုပ်သားသည် သူဦးလေးအတွက် လက်စားချေရန် ရသေ့ကြီးကျောင်းအနီး ဝါးရုံတွင် ကျန်ရစ် ဟူသော မျောက်ကို သတ်ဖြတ်ရန် သွားရောက်ချောင်းမြောင်း လေ၏။ သူချောင်းမြောင်းနေစဉ် ငန်းမြေကိုက်၍ နေရာတွင် လဲနေလေ၏။

သူ့အတွက် အသက်ကယ်ရန် နည်းလမ်းက ရှာမရ၊ ကျွန်ုပ်အပြေးအလွှားပင် ရသေ့ကြီးကျောင်းရောက်သွား၏။ ရသေ့ကြီးကျောင်းရှေ့ တွင်ပျစ်တွင် ပက်လက်အနေအထား နှင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ရောက်သည်နှင့် . . .

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဒကာ၊ ဒကာနေရင် ကျန်ရစ် ပြန်ရောက် လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် အတွေ့စောလို့သာပေါ့၊ မြေကြီးကလဲ သဲကြီးမဲကြီး ပေါက်နေတာ၊ ဘောင်းဘီဝတ်ထားလို့ သက်သာ ခွင့်ရတယ်” ဟုဆိုကာ ဘောင်းဘီကို လှန်ပြရာ မြေပေါက်

ထားသော အစွယ်ရာလေးချက် တွေ့ရ၍ အနည်းဆုံး မြွေ နှစ်ကြိမ် အပေါက်ခံရသည်ကို စဉ်းစားမိသည်။

ကျန်ရစ် ဟူသော မျောက်ကလေးနှင့် မြွေပေါက်ခံရ သည့်လူနှင့် မည်သို့ဆက်နွယ်သနည်း စဉ်းစားနေစဉ် တခွိုးခွိုး အော်သံပြုလျက် ကျန်ရစ် ရသေ့ကြီးနား ပြေးရောက်လာ၏။

ရသေ့ကြီးက မျောက်ကလေး၏ လက်မှ ကျောက် ကျောက်သို့ ပြောင်ပြောင်အိအိ အခဲကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဗိုက်တွင်ကလေးပါသော မျောက်မကလည်း ကျန်ရစ်နားတွင် ထိုင်နေသည်။

ရသေ့ကြီးက ကျန်ရစ်ထံမှရသော ပြောင်ပြောင်လက် လက် ပျော့ပျော့အိအိ အတုံးအခဲကို ဝါးရေခွက်တွင် ဖျော် နေပြီ။ မြွေကိုက်သည့် ဒဏ်ရာကို လိမ်းပေးနေစဉ် ထိုဝါး ရေခွက်ကို မီးဖိုနားတွင် အပူဓာတ်ပေးရာ တစ်ခဏအတွင်း ပွတ်ပွတ်ဆူလာသည်။

“ကဲ... ဒကာ၊ အအေးခံပြီး မြန်မြန်ဆေးတိုက်”

မြွေကိုက်ခံရ၍ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသူအား အရည် ဝင်အောင် တိုက်ရသည်ကား မလွယ်ကူချေ။ ခဲရာခဲဆစ် ဇွန်း ဖြင့် ဆေးတိုက်ရလေ၏။

ဆေးတိုက်၍ ကုန်သွားလျှင် ရသေ့ကြီးက...

“ဒကာ လူနာကို ဒီမှာထားခဲ့၊ လူနာစောင့် တစ် ယောက် ပါထားခဲ့၊ မနက်ဖြန်ကျမှ လာခေါ်ပါ” ဟု ဆိုလေ သည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ နောက်တစ် မနက် ကျွန်ုပ်သွားလျှင် လူနာသည် စကားပင်ပြောနိုင်နေ၏။

အသားအရေက သွေးရောင်မရှိ မည်းချိပ်နေလေ သည်။ ရသေ့ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည့်နေစဉ် . . . .

“တောက် . . . တောက် . . . တောက်”

ဝါးအုန်းမောင်းခေါက်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကလေးကို ဗိုက်တွင်ထား၍ မျောက်မလေးက အုန်းမောင်း ခေါက်တုတ်ဖြင့် ခေါက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ အံ့ဩစဉ် . .

“ကဲ... ဒကာ စောင့်ဦး၊ ကျုပ် သစ်သီးဆွမ်းလေး စားလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ရသေ့ကြီး အသီးအရွက်တို့ကို စားနေ၏။

“ဟိုကလေးမ ရော့... ရော့” ဟုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်ရာ ကျန်ရစ်၏မိန်းမ(မျောက်မလေး)ကို ရသေ့ကြီး ပြောဆိုနေပြီး သလဲသီးကို ပေးလိုက်၏။ မျောက်မလေးက ကြွေရရပင် ယူငင်ကာ စားသောက်နေ၏။ သလဲသီးစား နေသော မျောက်မက ကျိုးခနဲအော်ကာ အပြင် ပြေးထွက် သွား၏။

ဪ... ကျန်ရစ် ပြန်လာသဖြင့် ပြေး၍ကြိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်ရစ်၏ လက်နှင့်ကိုယ်လုံးတွင် နွယ်များပတ် လာလေ၏။ ဤနွယ်များကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိသည်။ ကရဝေးရွက်ကဲ့သို့ မှာဆတ်သောအရွက်၊ ကွမ်းနွယ်ကဲ့သို့

အဆစ်မှ အမြစ်ထွက်ပြီး အနွဲမာ နွယ်ပင်များဖြစ်၏။ ထိုနွယ် များကို ရသေ့ကြီးထံ ကျန်ရစ် ယူသွား၏။ ရသေ့ကြီးက ထိုနွယ်များကိုယူ၍ ကျန်ရစ်ကို တောငှက်ပျောသီးထစ်လုံး ပေးလိုက်ရာ သူ့အနည်းငယ်စားပြီး မျောက်မလေးကို တွေး လေသည်။

“ကဲ... ဒကာ၊ ဒီအပင်ကိုတော့ ဒကာ သိမှာပါ။ ဒီနေ့ ဒါကို အရည်ညှစ် ရေများများနဲ့တိုက်၊ အဆိပ်တွေ ဆီးထဲပါသွားလိမ့်မယ်။ နှစ်ရက် သုံးရက်ဆို မူလအသားအရေ ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။ ကျန်ရစ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အသက်ရှင် ခွင့် ရတာဖြစ်လို့ ကျန်ရစ်တို့မိသားစုကို ရန်မရှာကြပါနဲ့၊ ဒကာတို့ မပြောင်းရင် ကျုပ်တို့ပဲ ပြောင်းပါ့မယ်”

ရသေ့ကြီး စကားက ကြည်လင်သလို ပြတ်သားမှု ရှိသည်။ မာကျောခြင်းတော့ မရှိ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ရသေ့ကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်၍ မနက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောင်းရွှေ့မည့်အကြောင်း ပြောပြကာ လူနာကို ခေါ်လျက် ပြန်လာကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထိုနေရာမှ (၁၂)မိုင်ခန့်ဝေးသော နေရာ သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။ ထိုရက်အတောအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ် ကျွဲပျော်မြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ထိုမြို့တွင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေရှိလေသဖြင့် သွားရောက်ခဲ့လျှင် ကြားလိုက်ရသော သတင်းကား မသက်သာလှ။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ မျောက်ချေးခါး လာယူခြင်းသည် သားနှင့်ချွေးမ ခုခံအားကျဆင်းရောဂါအတွက် မြန်မာဆေး ဓာတ်စာအဖြစ် ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပျောက်ကင်းမှု မရှိသည့်အပြင် သားနှင့်ချွေးမ သေဆုံးသွားလေ၏။ သူသည် လည်း မျောက်ချေးခါးကို နှစ်ရက်ခန့် နေ့စဉ်စားသုံးလိုက်ရာ ပွေးကွက်များကဲ့သို့ အနာကြီးများ ပေါ်ထွက်လာကြောင်း၊ ဓာတ်ခွဲ စမ်းသပ်သော်လည်း အနာကြီးရောဂါ မဟုတ်ဟု သိရလေ၏။

သူသည် ရှက်၍ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ နေလေသည်။ မျောက်ချေးခါးကြောင့် ရင်းစားရသော ဘဝတို့က အဆုံးမသတ်နိုင်သေးချေ။ နောက်ဆုံးအကြံအဖြစ် မိတ်ဆွေကြီးကို ရသေ့ကြီးထံသွားရန် ပြောပြမိ၏။

မျောက်ကလေး ကျန်ရစ်မှ ပတ်သက်လေသမျှသော အဖြစ်တို့ကား ပြီးဆုံးခြင်းမရှိသေးကြောင်း ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရလေ၏။

စာစု (၄)

သွေးကြွေး၏ သံသရာ

မျောက်ချေးခါး ဟူသည် အဘယ်သော အကြောင်းအမျိုးမျိုး ဆိုကြပါစေ။ မျောက်၏ မစင်ဖြစ်ရန် အချိန်အနည်းငယ်အလိုတွင် မျောက်ချေးခါးဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အသီးအရွက်အစုံကို စားသော မျောက်တို့၏ အာဟာရသည် သွေးသားထဲ ရောက်ရှိပျံ့နှံ့သွားမည်မှာလည်း စဉ်းစားရန် မလို။

ကျွန်ုပ် ပေးသော အကြံကို ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ လက်ခံသော် ရသေ့ကြီးထံသွားပေးလိမ့်မည်။ ရသေ့ကြီးသည် မျောက်ကလေးကျန်ရစ်ကို စေခိုင်းသည်က တစ်ချက်၊ မျောက်မလေးသည် ရသေ့ကြီး သစ်သီးဆွမ်းအချိန်ကို အနားမောင်းခေါက်ခြင်းကြောင့် ရသေ့ကြီးနှင့် မျောက်ကလေးများ၏ ဆက်သွယ်မှုက တစ်မျိုး ရှိနေရမည်။

အဆိပ်ကို ပျောက်ကင်းစေသော အရောင်လက်အစေးအခဲလေးနှင့် ကွမ်းရွက်ပုံနွယ်များအရ ထူဆန်းသော အသီးအရွက်တို့၏ ဆေးသဘာဝကို နားလည် တတ်ကျွမ်းနေမည်ကလည်း အထင်အရှား။ ရသေ့ကြီး၏ တချို့တချို့သောသဘောထား၊ အပြောအဆိုတို့က မျောက်ကလေးများနှင့် စိတ်သဘောချင်း ဆက်နွယ်နေသကဲ့သို့ ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေသွားလျှင် အကျိုးမယုတ်နိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိ၍ ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်စခန်း ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရက်နည်းငယ်တွင် တော်ဆင်သင်းကွဲလက်ကောက်ကြီး ပြဿနာက ပေါ်လာသည်။

လက်ကောက်ကြီးသည် သစ်လုပ်သားများသာမက ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ ကြောက်ရွံ့ရသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဓာတ်သတ္တုရှာဖွေရေး သုတေသနပညာရှင်များသည် ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်စခန်းမှာ ပင်နားနေကာ လမ်းပြအဖြစ် အကူအညီပေးရန် တောင်းဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း အတွေ့အကြုံအရ ရင့်ကျက်နေသူ၊ ကျွန်ုပ် စစ်မှုထမ်းစဉ်ဘဝကပင် လမ်းပြ မုဆိုးတို့ကို ငှားရမ်းခဲ့ဖူး၏။ လမ်းပြ မုဆိုးတို့ကို လက်နက်မပေးထားချေ။ ပေးထားပြန်လျှင်လည်း ကျား၊ ဝက်၊ ဆင်တို့၏ အန္တရာယ် ကြုံကလက်နက်နှင့် ဖြေရှင်းလျှင် ဥပဒေနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

ဆင်ပစ်သော မုဆိုးလမ်းပြတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ပင် အကာအကွယ်မပေးနိုင်ခဲ့။ ယခု ကျွန်ုပ်ကို လမ်းပြအဖြစ် အကူအညီတောင်းသော် အာမခံမှုလိုအပ်လေသည်။ မိမိအသက်နှင့် သားကောင်ရင်ဆိုင်ခဲ့လျှင် ကြုံတွေ့တတ်သော အခက်အခဲအတွက်ပြောပြလိုက်လေရာ “ဖိုးဇီးဖိုးဖိုက်ဝမ်း” ဟူသော စစ်သုံး ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ တင်ပြလေသည်။

ဆင်၊ ကျား၊ ဝက်၊ ပြောင် လေးမျိုး ရင်ဆိုင်တွေ့က အသက်ရန်အန္တရာယ်အတွက် ကာကွယ်နိုင်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဌာနများသို့လည်း တိုင်းဦးစီးဌာနများမှတစ်ဆင့် တင်ပြထားပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားရုံသာမက နိုင်ငံခြားသား သုတေသန ပညာရှင်များကို အထူးဂရုစိုက်ပေးရန် ဆက်သွယ်ရေးစက်မှ ကြေးနန်းစာ ပြန်လာလေသည်။

လုံခြုံရေး လိုက်ပါလာသော အဖွဲ့သည် ခလရ (၃၆) မှဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဓာတ်သတ္တု သုတေသနအဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

ထိုနေရာမှာ ပတ်ဝန်းကျင် တောနက်ထဲ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာရှာဖွေခဲ့ကြ၏။ ကရင်မ တောင်ခြေမှ စီးဆင်းနေသော ကရင်မချောင်းက လွန်စွာ နာမည်ကြီး၏။ “မုဆိုးသေ” ရေအိုင်ဟု နာမည်ကြီးသော ချောင်းခွဲလေးများ ဗြာထွက်ရာ နေရာတွင် ထိုရေအိုင် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် ကြုံခဲ့ရသော မြန်မာပြည်အနှံ့က ကျားသေချောင်း၊ ဆင်သေအိုင် စသော အမည်များသာ ရှိပြီး ယခု “မုဆိုးသေအိုင်” ဟု နာမည်ကြီးသော နေရာကို ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ် ခါးတွင် အမြဲပါလေ့ရှိသော လိုင်းဘယ်ခိုက် အသေးသည် ပေ(၂၀၀)ထက် ကျော်လွန်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရေအိုင်ကို အင်္ဂလိပ်စစ်သုံး မြေပြင်ဟောင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှုလျှင် ရှေးယခင်က ဤရေအိုင်ထက် ရေပြင်ပိုမိုကျယ်ဝန်းနိုင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြေနိမ့်ရွံ့နွံ သင်္ကေတများ တွေ့ရှိရ၍ နွံအိုင်ဖြစ်မည်ကို ခန့်မှန်းသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးရက်ခန့် ကြာမည်ဖြစ်၍ တပည့်ကျော် ဖိုးတောက်ကို ညစာချက်ရန် စီစဉ်ခိုင်းပြီး ရေအိုင်ထဲသို့ အတတ်နိုင်ဆုံး မဆင်းကြရန် ကြိုတင် မှာထားလေသည်။

ထိုညနေတွင် ကျွန်ုပ် ထိုရေအိုင်ကြီးကို လေ့လာလိုက်၏။ တောင်စောင်းချောင်းကမ်းပါးမှ သစ်ပင်ကြီးသည် ဘေးသို့ ယိမ်းယိုင်ကာ သစ်ကိုင်းများက ရေအိုင်အစပ်ထိ ကျနေသည်။ ရေပြင်နှင့် သစ်ကိုင်းက ထိလုနီးပါး။ တောင်နှစ်လုံးကြားမှ ကျဉ်းမြောင်းစွာ ဖြတ်စီးသောရေသည် ဤနေရာတွင် ချောက်ကမ်းပါးအနက် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရေတိုက်စားမှုကြောင့် ကျယ်ပြန့်သွားလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် နေမဝင်မီ ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် “ဝုန်း ဝုန်း” ဟူသောအသံကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ ရေထဲကို လူနှစ်ယောက်

ခုန်ဆင်းသွားလေသလား။ ချောင်းကမ်းပါး သစ်ပင်ပေါ်မှ ခဲရာခဲဆစ် မည်သူမျှ ခုန်မဆင်းနိုင်။ ကျွန်ုပ် ဖိုးတောက်ကို လူစစ်ခိုင်း၏။ ရေတွက်ကြည့်သော် လူဦးရေက အပြည့်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ် မည်သူကိုမျှ ပြောပြခြင်း မရှိဘဲ ဓာတ်မီးကို ဓာတ်ခဲအသစ် လဲခိုင်းထား၏။ ညရေးညတာအတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်လျက် ရှိင်ဖယ်ပြောင်းကို တိုက်ခွက်ထားလိုက်သည်။ ဖိုးတောက်က ထုံးစံအတိုင်း သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ အညွန့်များနှင့် ဗေဒင်ဆရာတို့ ထုံးစံနှင့်အတူ အကာအကွယ် အစီအမံများ ပြုလုပ်နေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်၍ကောင်းနေစဉ် ဖိုးတောက်မှ လက်တုတ်၍ “ဆရာ... ဆရာ” ဟု တိုးတိုးလှုပ်နှိုး၍ ကျွန်ုပ် ထထိုင်လိုက်စဉ် “ဝုန်း.. ဝုန်း.. ပြောင်း.. ပြောင်း” အသံများ ထွက်လာ၏။ ရေအိုင်ကြီးမှ ဖြစ်လေ၍ ဓာတ်မီးကို ကိုင်ကာ သေနတ်ကို ဆွဲ၍ ရေအိုင်အနီး လျှောက်သွားခဲ့၏။

“ဝုန်း.. ဖွမ်း” အသံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၍ ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်စဉ် မည်းခနဲအရိပ်နှစ်ခု တွေ့လိုက်ရပြီး ရေလှိုင်း ဝယ်ကများ ထသွားစေသည်။ ကျွန်ုပ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တို့ ဓာတ်မီးထိုးကြည့်၏။ တောင်ကြားလေက လွန်စွာအေး၏။ ညဉ့်ငှက်အော်သံများကြောင့် တိတ်ဆိတ်မှုက ကြောက်စိတ်ကို တိုးပွားစေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်ကား သာမန်တူ သဘောထားမိ၏။

သို့သော် ရေအိုင်နှင့်ပတ်သက်သော အမည် ရေအိုင်မှ တွေ့ကြုံရသော နှစ်ကြိမ်မြောက် အတွေ့အကြုံကို သုံးသပ်စဉ်းစား၏။ အဖြေ ရှာမရ။

“ဆရာ... ဘာတွေ့ခဲ့လဲ”
ဖိုးတောက် မေးလျှင် ...

“ဖိုးတောက် မိုးလင်းတော့မယ်၊ မအိပ်တော့နဲ့၊ ဒီရေအိုင်မှာ ဘယ်သူမှ မဆင်းစေနဲ့ မျက်နှာတောင် မသစ်နဲ့၊ ဟိုခပ်ဝေးဝေးမှာ မျက်နှာသစ် ရေချိုးကြ”

ထိုသို့ တားမြစ်ရသော အကြောင်းရင်းက ကျွန်ုပ် မျက်မြင်ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းအရာကို ကွဲကွဲပြားပြား မသိရသေး။ အန္တရာယ်ကတော့ လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိနေ၏။

မိုးလင်းလျှင် ဖိုးတောက်က နိုင်ငံခြားသားများနှင့် အဖွဲ့အားလုံးကို ပြောပြနေ၏။

ထိုမနက်တွင် မျောက်အုပ်သည် ကျွန်ုပ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိနေ၍ ပစ်ခတ်ရန် လက်ယားနေ၏။ ကျန်ရှိစေ ဟူသော မျောက်မိသားစုကို သတိရစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ဓာတ်သတ္တု ရှာဖွေရေးအဖွဲ့က တစ်နေ့ကုန်နီးပါး သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ် အလုပ်က ရေအိုင်ကြီးအနီး တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ အပေါ်ယံရေလွှာက ကြည်လင်နေပြီး အောက်ပိုင်းက မည်းနက်ညိုမှောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ချောက်ကမ်းပါးအတိုင်း ကိုင်းနေသော သစ်ပင်ကြီး

ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်သွားကြည့်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအထိသာ သွား၍ ရသည်။ ကြီးမားသော ပင်စည်ကြီးကိုသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်ုပ် ရေအိုင်ကြီးအနီးတွင် ဓာတ်မီးကို ကိုင်လျက် စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ည ၂ နာရီခန့်အရောက် ရေဘဲအုပ်သံနှင့်အတူ ထိုင်နေသော သစ်ပင်ကြီးနားမှတစ်ဆင့် ရေအိုင်ကြီးထဲတွင် ရေဘဲအုပ် မြူးနေ၏။ ကျွန်ုပ် ဓာတ်မီးကိုလည်း မထိုးရသေး။ အဖြေကို စောင့်ကြည့်ရန်အချိန်ဖြစ်လေ၍ တိတ်တဆိတ်ပင် နေလိုက်သည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဖွမ်း” အသံနှင့်အတူ ဘဲအုပ် ညအမှောင်တွင် လန့်အော်ပြေးသလို ကျွန်ုပ် ဓာတ်မီးက အလင်း ပြာခနဲလင်းသွားလေသည်။ မည်းမည်းရှည်ရှည် အရာနှစ်ခုက မီးရောင်ကြောင့် ရေထဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကျွန်ုပ် ယာယီတဲရီရာ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဖိုးတောက်ကို နှိုးကာ သတ္တုရှာဖွေရေးအဖွဲ့ကို သေနတ်သံကြားက မထိတ်လန့်ရန် ကြိုတင်ပြောပြလိုက်၏။ အိပ်နေဆဲဖြစ်၍ ကင်းသမားကို ပြောခိုင်းလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ထိုရေအိုင်ကြီးရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ နံနက် မိုးလင်းခါနီးအထိ လှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရသေး။ အလင်းရောင် စ၍ဝင်လာချိန် လေးပေခွဲခန့်ရှိသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်နှစ်ခု တွေ့လိုက်ရ၍ ဓာတ်မီး မထိုးတော့ချေ။ မုဆိုးလက်ဖြစ်၍ ဤအလင်းရောင်ဖြင့် ဆိုလျှင် စိတ်ချရသော အနေအထား အရောက် ...

“ခိုင်း... ဝလောက်... ခိုင်း...”

တစ်တောင့်ချင်း ကျည်ထိုး၍ နှစ်ချက်ပစ်လိုက်လျှင် ကမ်းပါးယံစောင်းမှ ဖုတ်ခနဲ ဖုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာ၏။

ရေအိုင်ထဲမှ ကမ်းပါးယံစောင်းသို့ တက်လာသော ဖွတ်ကြီး နှစ်ကောင် ဖြစ်လေသည်။

ဖိုးတောက် ရောက်လာလေပြီး ...

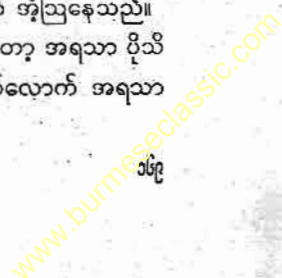
“ဆရာ ဘာကောင်တွေလဲ”

ကျွန်ုပ် ဖိုးတောက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဒီကောင်တွေ ငယ်သေးရင် ပိုးကောင်၊ မွှားကောင် တွေ သစ်ပင်နဲ့ မြေပြင်မှာ အစာရှာတယ်ကွ၊ အကောင်ကြီး လာတော့ ရေအိုင်တွေထဲက ငါးတွေကိုလဲ စားတယ်၊ ရေတိမ်ရင် ရေဖိအားနည်းတယ်၊ ကြာကြာ ငုပ်နိုင်တယ်၊ ရေနက်နက်မှာငုပ်နေရင် ကြာကြာ မငုပ်နိုင်ဘူး၊ ရေဘဲပေါက်တွေကို အလွယ်တကူ ဖမ်းစားတယ်၊ ဖွတ်က အဆိပ်ရှိတယ်၊ သားကောင်ငယ်ရင် ဖမ်းစားနိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ် စကားကြောင့် ဖိုးတောက် အံ့ဩနေသည်။

“ဒါကြောင့် ဖွတ်တွေက လျှာပါတော့ အရသာ ပိုသိတယ်၊ မိကျောင်းက လျှာမရှိတော့ ဖွတ်လောက် အရသာ

မသိဘူးပေါ့ကွာ။ ဒီလိုကြောင့် ဖွတ်က ရေမှာ နေပြီဆိုရင် ရှေးလူကြီးတွေက 'ဖွတ်မိကျောင်းရှိရင် ချောင်းပျက်တယ်'လို့ ပုံနှိုင်းတာပေါ့ကွာ" ဟု ဆိုလေမှ ဖိုးတောက် သဘောကျကာ "ဖွတ်မိကျောင်းရှိရင် ချောင်းပျက်တယ်" ဟူသော စကားကို သဘောကျစွာ နေလေ၏။

(မှတ်ချက် - ဖွတ်တချို့သည် တောဝက်၊ ချေတို့ကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်သည်။ အစွယ်ကလေးများတွင် အဆိပ် ရှိသည်။ အနံ့ခံနိုင်သော သတ္တဝါဖြစ်ပြီး အာဖရိက ဖွတ်တို့က ပိုမို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။)

ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ် သုံးရက် နေခဲ့လေပြီး နေရာရွှေ့ ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ချမ်းစိမ့်စိမ့်အရသာ ခံစားနေရသဖြင့် ဖိုးတောက်ကို ကျွန်ုပ် ငှက်ဖျားဝင်နိုင်ကြောင်း ပြောပြလိုက် သည်။ သတ္တု ရှာဖွေရေးအဖွဲ့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ဆေးတိုက် သည်။ ဆေးများက လွန်စွာပြင်းသဖြင့် ခေါင်းများပင် မူးဝေ နေသည်။ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို ဖိုးတောက်ထံ အကုန်ပေးရ၍ ဖိုးတောက် ပို၍ပင်ပန်း၏။

ဤသို့ဖြင့် ခရီးဆက်၍ သွားခဲ့ရာ ဝှက်နှင့် သာပေါင်း မြို့နယ်အစပ် သစ်တောသို့ ရောက်သွားလေသည်။ တောက ပို၍နက်သော်လည်း ကျွန်ုပ် တောလည်ခဲ့သော နေရာဖြစ်၍ အခက်အခဲမရှိ။ ဖိုးတောက်ကို အရှေ့တောင်ဘက်သို့ ဦးတည် ခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်နေ့နီးပါး သွားခဲ့ကြပြီး ဆင်ခြေရာများကို တွေ့ရ သဖြင့် ဆင်ရိုင်းအုပ်ရှိနိုင်ကြောင်း ဤနားတစ်ဝိုက်၌ ရှိနေ ကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

ကျွန်ုပ် စခန်းချ ရပ်နားစဉ်မှာပင် ငှက်ဖျားအရှိန်၊ ဆေး အရှိန်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ အိပ်မက်ဆိုးများလည်း မြင်မက်၏။

ရသေ့ကြီးနှင့် ကျန်ရစ် ဟူသော မျောက်မိသားစုကို လည်း တွေ့နေရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် နံနက်မိုးလင်းချိန်၌ "တဝုန်းဝုန်း၊ တဖြောင်းဖြောင်း"နှင့် အသံများကြောင့် အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်သည်။ ဆင်ဖြစ်မည်ကို မှန်းဆနေခိုက် လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ ခြောက်လှန့် ပစ်ခတ်သံကြောင့် ဆင်သံ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ် ခေါင်းများက မူးဝေနေ၏။ ကျွန်ုပ် မျက်နှာ သစ်ရန် ဖိုးတောက် ချောင်းအတွင်းဆင်း၍ ရေဆင်းခပ်စဉ် "ဝူးခနဲ" ဆင်အော်သံနှင့်အတူ "ကျွီ" ဟူသော ဆင်တို့၏ ဒေါသသံ ကျွန်ုပ်နားထဲ ကြားလိုက်ရ၏။

"ဆရာ . . . ကယ်ပါဦး"

ရိုင်ဖယ်ကိုဆွဲကာ ပြေးဆင်းလိုက်မိ၏။ ဖိုးတောက် ချောင်းရေပြင်မှ ကမ်းပါးယံ သံပြင်ဆီ ပြေးလာနေ၏။

"လက်ကောက်" မှ လက်ကောက်အစစ်။ အဖော် ဆင်မတစ်ကောင်နှင့် မုန်စိတ်ဝင်နေပုံရသည်။

ညက လုံခြုံရေးအဖွဲ့၏ ခြောက်လှန့် ပစ်ခတ်မှုကို ခံထား၍ ဒေါသလည်း ဝင်နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ် ပြေးလွှားရင်း ရိုင်ဖယ်မောင်းကို တင်လိုက်သည်။ အချိန်ဆွဲ၍ မရ၊ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ဖိုးတောက် မြေပြင်တွင် ပြားပြားမှောက်သွားလိမ့် မည်။ ကြောက်လန့်တကြား ဖိုးတောက်အော်သံက ငယ်သံ ငယ်ရင်း ပါနေ၏။

"ခိုင်း"

ကျွန်ုပ် သေနတ်သံ ထွက်သွား၏။ "ကျွီ" ဟူသော ဆင်အော်သံနှင့် ဆင်နှစ်ကောင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

ဖိုးတောက် ပြေးလမ်း ပို၍ကောင်းသွား၏။ ကျွန်ုပ် ကိုပင် ဝင်တိုက်လုမတတ် ပြေးထွက်သွား၏။

"ဝူး" ဆင်အော်သံ စူးခနဲ ကြားရပြန်သည်။

ရိုင်ဖယ်ကို ကျည်ထိုးလိုက်သော်လည်း ကျည်မဝင် ညှပ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် အခက်အခဲ ဖြစ်သွား၏။ လက် ကောက်ကြီး ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးဝင်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ် လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွား၏။

ဖိုးတောက် လွတ်သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်သာ ကျန် ရှိတော့၏။ ဆင်နှစ်ကောင် ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးဝင်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်လှည့်ကာ ပြေးလိုက်သော်လည်း ကမ်းပါးယံမှ (ကြက်ဥ ကြိမ်)ကုလားထိုင် ကြိမ်နွယ်က ခြေထောက်ကို ငြိကာ ဆွဲ လှဲလိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပင် လွင့်စဉ် သွား၏။ အလျင်အမြန်ပင် ပက်လက်လှန်ကာ ထလိုက်လျှင် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် အကွာသို့ ဆင်နှစ်ကောင် ရောက်နေလေ သည်။ သေခြင်းတရားနှင့် ကျွန်ုပ် ဝါးတစ်ရိုက်အကွာဟု ဖွင့် ဆိုရပေမည်။

"ကျွီ"

ထိုအသံကြောင့် ကျွန်ုပ် မျက်လုံး မှိတ်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ပစ်ခတ်ခဲ့သော သားကောင်များ၊ လတ်တ လော ပစ်ခဲ့သော ဖွတ်နှစ်ကောင်သည် ဆင်ကြီးများအလား စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာလေသည်။ ခေါင်းများ မူးဝေမှုနှင့် တဆစ်ဆစ် နာကျင်မှုက ပိုလာပြီး အဆုံးသတ်ဘဝအတွက် ကျွန်ုပ် မျက်လုံးကို မဖွင့်နိုင်တော့ချေ။

"နောင် . . ."

အသံရှည်ရှည်နှင့် အဆက်မပြတ်အသံ ထွက်လာ၏။

"ဝူး . . . ကျွီ"

ဆင်နှစ်ကောင် အသံ။

"နောင်" အသံရှည်က စူးရှ၏။ တဆစ်ဆစ်ကိုက် ခဲ့သော ခေါင်းက မထူနိုင်တော့ချေ။

"နောင် . . . နောင် . . ."

"ဒကာ . . . ထ . . . ထ"

မျက်လုံးပင် မဖွင့်နိုင်။

"ဆရာ . . . ဆရာ" ဟု ဖိုးတောက်ခေါ်သံ ကြားရင်း

“ကဲ... ကျန်ရစ်ရေး... မင်း ကျေးဇူးရှင်အတွက် ဆေး သွားရှာပါဦး”

“ဘုရား... ဘုရား ငါ မသေသေးဘူး၊ ဒါရသေ့ကြီး အသံ၊ ကျန်ရစ် ဆိုတာ ငါ နို့တိုက်ခဲ့တဲ့ မျောက်ကလေး”

သို့သော် မျက်လုံးတို့က ဖွင့်မရ။ လုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့် သတ္တုရှာဖွေရေး အဖွဲ့ကလည်း ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ရှိနေ၏။ ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်ရန် ဆောင်ရွက်သည်ဟု သိရသည်။ ရသေ့ကြီးက ခွင့်မပြု။ သူ့ဆေးကို တိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျန်ရစ် ယူဆောင်လာသော နွယ်နှင့် ငရုတ်ကောင်းကို ရော ထောင်းပြီး မီးဖြင့် အပူပေးကာ တိုက်သည်ဟု ဆို၏။

ဆေးတိုက်ပြီး နာရိဝက်ခန့်အကြာ ချွေးများ ထွက် လာ၍ ဖိုးတောက် သုတ်ပေးရလေသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာမှ ကျွန်ုပ် ပြန်သတိရလာ၏။

ကျွန်ုပ် သတိရ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ရသေ့နှစ်ပါးနှင့် မျောက် (သုံးကောင်) ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ဖိုးတောက်နှင့်အတူ နှိနေ၏။

“ဟာ”

ကျွန်ုပ် အံ့ဩသွား၏။

ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေသည် အနာကြီးရောဂါ မရှိတော့။ ရသေ့သွင်ပြင်နှင့် ရသေ့ကြီးအနီးတွင် ထိုင်နေ၏။ ကျန်ရစ်၏ မျောက်မိသားစု သုံးကောင်က ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ထိုင်နေကြ သည်။

ကျွန်ုပ် အဖွဲ့မှ လူများကလည်း စိုးရိမ်လေ၍ ကျွန်ုပ် အနီးတွင် ရှိနေကြ၏။

“ဒကာ... ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ တောဆိုတာ ကြောက်စရာလဲ ကောင်းတယ်၊ မုဆိုးလဲ ပျော်သလို ရသေ့ ဆာန်းတွေလဲ နှစ်သက်ကြတယ်၊ ဒီလို တောထဲမှာ မုဆိုး တွေက လုံ့လရယ်၊ ပယောဂရယ် ပေါင်းပြီး အကုသိုလ် ဖြစ်နေ ကြတယ်။

ရသေ့ရဟန်းတွေက လုံ့လရော၊ ပယောဂပါ ကုသိုလ် ပြုကြတယ်၊ မီးဆိုတာ ကိုယ်တိုင် လုံ့လပြုပြီး ကိုင်ကိုင်၊ သူတစ်ပါး စေ့ဆော်တွန်းအားပေးလို့ပဲ ကိုင်ကိုင် ပူတတ်ကြ တယ်၊ ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့အသက်ကို သတ်ဖို့ လုံ့လပြုတယ်၊ သူတစ်ပါးကို သတ်အောင် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တဲ့ ပယောဂ အသံ အကုသိုလ်ပါပဲ။

ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ဒကာကို မေတ္တာနဲ့ ကူညီလိုက် တာပါပဲ၊ ဒကာ ကိုယ်တိုင် တဒဂ်အတွင်းမှာ စိတ်တစ်ဖြစ် အတွင်းမှာ အကုသိုလ် ပုံရိပ်တွေ ထင်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဘုရား... ဘုရား”

ကျွန်ုပ်အတွက် ရသေ့ကြီး စိတ်ထဲ ဝင်ကြည့်သလို နှိနေ၏။ ဆင်နင်းခံရမည့် အချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ပစ်ခဲ့သော သားကောင်တို့၏ ပုံရိပ်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

“ဒကာ မီးခဲလေး မကိုင်မိအောင် နှိုးဆော်တာပါ၊ ကျုပ်တို့ ခရီးလမ်းကြောင်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လိုက် ကြရပေမယ့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ခွဲကြရဦးမယ်၊ ဒကာ ကျုပ်တို့သွားပြီ”ဟု ဆိုကာ ထွက်သွား၏။

မျောက်ကလေးများလည်း လိုက်ပါသွားသည်။ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတလည်း...

“ဒကာ... မုဆိုး ကျုပ်လဲ စိတ်ကုန်သွားပြီ၊ ရသေ့ ဘဝက အေးချမ်းတယ်”ဟုဆိုကာ ထ၍ လိုက်ပါသွားပြန် သည်။

ဖိုးတောက်နှင့် ကျွန်ုပ်က ပါးစပ်ဟလျက် အံ့ဩစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကွမ်းရွက်ပုံနွယ်သဏ္ဍာန် အပင်ကား ငရုတ် ကောင်းနှင့် ထောင်းလျက် သတ္တုရည်ကို အပူပေးသောက်က ငှက်ဖျား ချက်ချင်းပျောက်၏။ အမောလုံ၏။ ဝှဲမြို့နှင့် ဝါးသိုင်း ချောင်းမြို့ အကြားတွင် ကျွန်ုပ် ပေးသော ဆေးနည်းကား လူတိုင်း အသုံးတည့်သွား၏။

မထင်မှတ်သော မျောက်ကလေး ကျန်ရစ်၏ ကလဲ့ စားချေမှု၊ ကျေးဇူးဆပ်တတ်မှုကား ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သက် ဆိုင်လေသလား။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်သည် ပတ်ဝန်း ကျင်နှင့် သက်ဆိုင်နေမည်က အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်အံ့ဆဲဆဲ အချိန်တွင် ဖိုး တောက်၏ ပြောပြချက်အရ အားလုံးက ကျွန်ုပ်အား မကြည့် ရက်တော့၊ နေဝင်မီးငြိမ်းလေပြီဟု ယူဆချိန်၊ ကြေးစည်ကို ထုကာ ရောက်ရှိလာသော ရသေ့နှစ်ပါးနှင့် မျောက်မိသား စုကား ပကတိ မကြောက်မရွံ့ဘဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။

ကြေးစည်ကို ထုနေသော ရသေ့ကြီးကို မြင်သည်နှင့် “မ”စိတ် မွန်နေသော သင်းကွဲဆင်ရိုင်း လက်ကောက်ကြီး တို့ခနဲရပ်သွားပြီး နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ တစ်ပတ်လှည့်ကာ ပြန်ထွက်သွားပုံက ဒေါသစိတ်ရိုင်းများ မရှိသလို ထွက်ခွာသွား၍ ကြက်သေ သေကာ အံ့ဩနေကြရ၏။

မမြင်နိုင်သော စိတ်အစဉ်နှင့် မေတ္တာစွမ်းအားသည် ရသေ့ကြီးတွင် ရှိနေလျက် ဆင်ရိုင်းကြီးတို့သည် ခံယူနိုင်စွမ်း ရှိနေသည်က လျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် ငြင်းဖွယ်ရာ မရှိ။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် ကလဲ့စားချေသော ကျန်ရစ် ဟူသော မျောက်ကလေးသမက သက်ရှိမှန်သမျှ တုံ့ပြန်စွမ်းရှိနေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသတည်း။

(ပြီး)

ကျေနပ်ပါစေ။

□ မင်းရိုးမ

(ယခင်လမ္မာဆက်)

ယင်းစက်ရုံကြီး၏ လိုအပ်သော ကုန်ကြမ်းတစ်
များကို မျှောချသယ်ယူနိုင်ရန် စီမံကိန်းကာလက ဘူမိ
ချောင်း (ယခုဘောမိချောင်း)နှင့် ကညပ်ချောင်းတို့တို့
ဖြတ်ဆက်ရန် စက်ယန္တရားကြီးများဖြင့် တူးမြောင်း
ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားဖောက်လုပ်ကြည့်ပါသော်လည်း
ကျောက်လွှာကျောက်ချပ်များ ထူထဲလွန်းသောကြောင့်
မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ရေ မြေ၊ တော၊ တောင်၊ စိမ့်စမ်းနှင့် ချောင်းနီ
ချောင်းသွယ်များကို လေ့လာမှတ်သားကြပြီးနောက်
ရသေ့ကြီးဦးဒီပတ ကောင်ညိုဒေသကို (ဘူမိချောင်း

ကိုဗြီးအေ(အပေါင်း)

ငွေတဖျာ အိပ်မက်တဖျာထဲက အော်ငွေရောင် ပုလဲပန်းများ

လှသစ်အောင်၊အင်းလျား

ဦးခိုက်ပြီး ရိုးမကိုပင် ပြန်ကွေ့ဖောက်ထွက်စေသော ဒေသ စွမ်းအားကြောင့်) ဘူမိနက်သန်အောင်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ပေး ခဲ့လေသည်။

အနောက်ရိုးမတောထဲတွင် တစ်လနီးပါးခန့် ကွင်းဆင်း လေ့လာကြပြီးနောက် ကိုရင်ငနောင်းက အဖော်နှစ်ဦးကို အညာသို့ ပြန်လွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ငနောင်းမှာ ဒေသခံ သာပေါင်းနယ်သား ဖြစ်သည်မို့ ကညင်ချောင်း ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ မိခင်ဘက်မှ အမျိုးများ ကျန်ရှိနေသေးရာ ရွာများဖြစ်သော ကြိမ်ချုံ၊ ပျဉ်းမတုံး (ယခု ပျဉ်းမထုံး) ကျေးရွာ များသို့ ခြေဆန့်ရင်း အမျိုးစပ်ကာ မသိမသာ စည်းရုံးထားနှင့် လေသည်။ ထို့အတူ ဖခင်ဘက်မှ အမျိုးများရှိရာ အထက် ငဝန်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ဆောင်ပုံးဘုရားကုန်းရွာများသို့ လည်း ခြေဆန့်ရင်း စည်းရုံးရေး ဆင်းထားနှင့်လေသည်။

ငနောင်း၏ အကြောင်းကြားမှုကြောင့် မင်းသမီးထိပ် တင်နွဲ့နှင့် သမားတော်ကြီး ဇေယျဝလကျော်ထင်ကိုအဖွဲ့သည် အညာဆန်လှေကြီးတစ်စင်းဖြင့် ကုန်သည်များအသွင်ယူကာ အောက်မြန်မာပြည်သို့ စုန်ဆင်းလာကြလေတော့သည်။

(၁၇)

မင်းသမီး တင်တင်နွဲ့၏ စည်းရုံးမှုကြောင့် ဗိုလ်မင်း စောရန်နောင်လည်း ရှမ်းပြည်နယ် မပြန်တော့ဘဲ ညီမငယ် နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မင်းသမီး ထိပ်တင်နွဲ့က အရေးတော်ပုံအတွက် အစစအရာရာပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်မှုတွေပြီးလို့ စခန်းအထိုင်ချပြီးရင် ဗိုလ်မင်းဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောပါမယ်။ ညီမတော် နန်းခင်မွှေးနဲ့ နန်းခင်ထွေးတို့ နှစ်ယောက်ကိုလဲ မဖုရား စောင့်ရှောက်မှာပါ” ဟုကတိကဝတ် ပြုထားခဲ့လေသည်မို့ ချစ်သူနှင့်အတူ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သလို ရှမ်းပြည်နယ် ပြန်ရောက်ပြီးမှ လူသူ လက်နက် ရိက္ခာတို့ကို စုရုံးပြီးမှ တော်လှန်ရေး လုပ်မည်ဆိုလျှင် ယခုလောက် မြန်မြန် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။

တပ်မှူးကြီး ဇေယျဗလကျော် ထင်၏ လက်အောက်တွင် သပြေတန်းခံတပ်မှ တပ်ဗိုလ် ခုနစ်ဦးနှင့် နောက်ပါ အင်အား သုံးဆယ်ကျော်ခန့် တစ်ပါတည်းပါလာသလို အချို့တပ်ဗိုလ်များက ကုန်းကြောင်းခရီးမှ အခမဲ့ဈေးသည်အသွင်ယူကြလျက် မြို့စဉ် ရွာစဉ် တစ်လျှောက်ရှိ ဘုရင့်ရဲမက်တော်ဟောင်းများကိုစည်းရုံးခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ တပ်မှူးကြီး ဇေယျဗလကျော်ထင်နှင့် အဖွဲ့ကလည်း လှေကြီးဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ် ရပ်နားရာ မြို့ရွာများတွင် စုံစမ်းသိရှိရသမျှ ဘုရင့်ရဲမက်ဟောင်းများအား စည်းရုံးခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ဟင်္သာတမြို့၏ မြောက်ဘက်ဒေသ ညောင်ကျီးအနားတွင် ဧရာဝတီမြစ်မကြီးမှ ပထမဆုံးခွဲထွက်သော ဝဝန်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာကြပြီး သာပေါင်းရွာကြီးဆီသို့ မရောက်မီ သုံးမိုင်ခန့်အလို (ကိုရင် ငနောင်း ပြောဆိုသတ်မှတ်ပေးထားရာ) ပြန်ပြူးသော ကမ်းခြေလျှောရိသည့် နေရာတွင် လှေကြီးကို ဆိုက်ကပ်လိုက်သည်။ ယင်းမြစ်ဆိပ်ကမ်းသည် သစ်ဝါးများကို စုပုံဖောင်ဖွဲ့ရာ သစ်ချဆိပ်၊ ဝါးချဆိပ်တစ်ခု ဖြစ်နေရာ တဲအိမ်လေးများမှာ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုရှိကြပြီး ရွာမမည်သော လူနေအိမ် တစ်ခုလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

အညာသန်လျှောကြီးနှင့် လိုက်ပါလာကြသော အရေးတော်ပုံ အင်အားစုသည် ကုန်းမြင့်တောစပ် ခင်တန်းများတွင် စခန်းချနေထိုင်ကြရင်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများနှင့် သာပေါင်းရွာကြီးထဲသို့ အညာကုန်များကို အထမ်းဖြင့် လှည့်လည်ရောင်းချကြသလို အချို့ကလည်း လှေငယ်များဖြင့် အရှေ့ဘက်မြစ်ကမ်း ဝိုင်းတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများသို့ လှည့်လည်ရောင်းချကြသည်။

ဤသို့ ပါလာသောကုန်များကို လှည့်လည်ရောင်းချရင်း လိုအပ်သည့် စားနပ်ရိက္ခာများကိုလည်း ဖြည့်တင်းစုဆောင်းရင်း ကုန်းလမ်းခရီးမှ လိုက်လာကြမည့် နောက်ချန်အဖွဲ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။

သမားတော်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မင်းစောရန်နောင်တို့က တဲအိမ်တစ်လုံး၊ မင်းသမီး ထိပ်တင်နွဲ့နှင့် ရှမ်းမလေးနှစ်ဦးက တဲအိမ်တစ်လုံးတို့ကို မြင်ကွင်းကောင်းပြီး အထက်စီးကျသော ကုန်းမြင့်ချောင်းလေးပေါ်တွင် စခန်းချစေ၍ ကျန်တစ်ဖွဲ့ဝင်များက လှေပေါ် အချို့နေထိုင်ကြပြီး အချို့က အနီးဝန်းကျင်တွင် တစ်ဖက်ယပ်တဲလေးများဖြင့် အစုအဖွဲ့လိုက်နေထိုင်ကြသည်။

အချို့ ဗိုလ်မင်းများကို ကိုရင် ငနောင်းက သာပေါင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး ကညင်ချောင်းကျောင်းတွင် တည်းခိုနေထိုင်စေသည်။ ဖြန့်ခွဲနေထိုင်စေခြင်းဖြင့် လူစုလူဝေး အင်အားကို အခြားသူများ ရိပ်မိသိရှိခြင်း မရှိရလေအောင် ကိုရင် ငနောင်းက ကြိုတင်စီမံထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တပ်မှူးကြီး ဇေယျဗလကျော် ထင်နှင့် အချို့တပ်ဗိုလ်များက ညအချိန် သာပေါင်းသို့လာ၍ ကညင်ချောင်းကျောင်းရှိ ဇရပ်ကြီးထဲတွင် စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ နောက်ပါအဖွဲ့ ရောက်လာလျှင် တောင်ညိုတောင်သို့ မည်သို့မည်ပုံ သွားရောက်ကြမည်ကို အစီအစဉ်တွေ ဆွဲကြသည်။

တောင်ညိုတောင်ကို သွားစို့လမ်းကြောင်းတွေကို ငနောင်း ဘယ်လို စီစဉ်ထားသလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“မှန်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုး မြေပုံကြမ်း ရေးဆွဲပြီးပါပြီ ဘုရား၊ မြေပုံကြမ်းနဲ့တကွ လျှောက်တင်ပါမယ်။ ဒီဟာက ဟောဒီ ကညင်ချောင်းရှေ့က သိမ်ဖြူချောင်းပါ ဘုရား၊ ဒီချောင်းက မြောက်ဖြူရွာနားအထိ ချောင်းများရှိပါတယ်။ စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ ဝန်လေးများကို ဒီချောင်းကနေ သမ္ဗန်နှစ်စင်းနဲ့ သယ်ဆောင်ပါမယ်။ တောင်ညိုတောင်ရဲ့ အနောက်တောင်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့် ဒီနေရာကို ရောက်ပါမယ် ဘုရား။

ပြီးတော့မှ အဲဒီကနေ လှည်းနဲ့ တောင်ညိုတောင်ကိုတိုက်ပါမယ် ဘုရား၊ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ အခု တပ်မှူးကြီးတို့ လှေဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ နေရာဟာ တောင်ညိုတောင်နဲ့ တည့်တည့်လောက်မှာ ရှိပါတယ်။ အချို့ ဝန်စည်စလယ်တွေကို အဲဒီကမ်းစပ်ကနေ လှည်းနဲ့တိုက်ပါမယ် ဘုရား။ အဲဒီနေရာတွေမှာ သစ်တိုက် ဝါးတိုက်တဲ့ နွားလှည်းလမ်းများရှိပါတယ်ဘုရား၊ တောင်ညိုတောင်အထိကတော့ လှည်းလမ်းက မပေါက်ပါဘူး။ နှစ်မိုင်လောက်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းဖောက်သွားရပါမယ် ဘုရား”

“အိမ်း... တောထူထပ်တယ်လို့ မောင်မင်းပြောဖူးတယ်နော်၊ လှည်းလမ်းဖောက်လို့ လွယ်ပါမလား”

“မှန်ပါ၊ မုဆိုးကြီး ဦးငပြူးရဲ့ နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အနီးဆုံးနဲ့ အသာဆုံးသော မုဆိုးလမ်းရှိပါတယ်”

“အိမ်း အိမ်း... ဒါဆိုရင် ဒီလို ဝန်စည်စလယ်နဲ့ လူစုလူဝေးကြီးကို သွားတာလာတာတို့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများက သိရှိသွားနိုင်တယ်။ မောင်မင်း ဒီအနားတွေမှာ ရွာတွေရှိတယ်ဆို”

“မှန်ပါ၊ လသာတဲ့ ညညိုအချိန် ကျမှ သွားလာရပါမယ် ဘုရား။ ဒါဆိုရင် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိနိုင်ပါဘူး ဘုရား”

“အိမ်း... မောင်မင်း စိမတာ
သင့်မြတ်ပါတယ်လေ၊ မောင်မင်းက
အိမ်ခံရ၊ လှေတွေ လှည်းတွေကကော”

“လှေနှစ်စင်းက ဝယ်ပြီးပါပြီ
ဘုရား၊ ဒီရွှေက ချောင်းထဲမှာ ချည်
ထားပါတယ်၊ လှည်းသုံးစီးနဲ့ နွားတွေကို
ထွန်တော်ဦးရီးတော်နဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့
ထယ်တဲတွေမှာပဲ ရောထွေးပြီး သိမ်း
ဆည်းထားပါတယ် ဘုရား”

“အိမ်း အိမ်း... မောင်မင်း
နေ့နင်း စိမထားတာတွေဟာ စေ့စပ်
သေချာလှပါတယ်၊ အားရပါဘိ မောင်
မင်းရယ်”

“မှန်ပါ တပ်မှူးကြီး”

(၁၈)

ကုန်းမြင့်စခန်း ချောင်လေးတွင်
နေထိုင်သော အနွယ်တော်မင်းသမီး
ထိပ်တင်နွဲ့မှာ လူမြင်ကွင်းသို့မထွက်ဘဲ
လျှို့ဝှက်ဝှက်သာ နေထိုင်သည်။
နန်းခင်မွှေးနှင့် နန်းခင်ထွေးတို့ ညီအစ်မ
နှစ်ယောက်ကသာ လိုအပ်သော စား
ဖွယ် သောက်ဖွယ် ချက်ပြုတ်ဖွယ်များ
တို့ မြစ်ကမ်းဆိပ်ရှိ လူနေအိမ်စုများနှင့်
စေ့လှေများဆီသို့ ဆင်းသက်ဝယ်ယူ
လေ့ရှိကြသည်။

[ထိုစဉ်ခေတ်က သာပေါင်းမြို့
အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကရင်တိုင်းရင်းသား
များသာ နေထိုင်ကြပြီး အခြားတိုင်းရင်း
သားများမှာ မတွေ့ရတတ်သလောက်
နည်းပါးပါသည်။ ရှမ်းမလေးနှစ်ယောက်
တုန်းမြင့်ချောင်လေးထဲမှ ဆင်းဆင်းပြီး
ဈေးဝယ်တတ်သည်ကို ဒေသခံနှင့်
စေ့လှေများက အထူးအဆန်းသဖွယ်
သတိပြုမိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရှမ်းမ
လေးများ ထွက်လာရာ နေရာကို ရှမ်းမ
ချောင်းဟု ခေါ်ဝေါ်ကြရာမှ တာလ
ရွှေလျှောပြီး ရှုမြောင်ကျေးရွာ ဖြစ်လာ
ရလေသည်။]

အရေးတော်ပုံ အင်အားစုများ
စုံညီကြသောအခါ ကိုရင်ငနှောင်း စိမ
ထားသည်အတိုင်း တောင်ညိုသို့ ပြောင်း

ရွှေချိုတက်ကြလေသည်။ မင်းသမီး ထိပ်
တင်နွဲ့နှင့် ရှမ်းမလေးနှစ်ယောက်အား
မုဆိုးကြီး ဦးငပြု၏ နေအိမ်ဝင်းထဲတွင်
မြေစိုက်တဲကြီးတစ်လုံး ဆောက်လုပ်ပေး
ပြီး သမားတော်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မင်းစော
ရန်နောင်တို့က မုဆိုးကြီး ဦးငပြု၏
ခေါင်းရင်းဘက်တွင် မြေစိုက်တဲကြီး
တစ်လုံးဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသည်။

[ထိုစဉ်က စမ်းပေါက်ရွာမှာ တဲ
အိမ် ခုနစ်လုံးသာ ရှိခဲ့သည်။ မုဆိုး
အလုပ်၊ တောင်ယာအလုပ်၊ တော
အလုပ်များသာ လုပ်ကိုင်ကြသော မွန်
- မြန်မာနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ရွာ
လုံးမှာလည်း အမျိုးလိုလိုချည်းသာဖြစ်
၍ အရေးတော်ပုံ အဖွဲ့သားများရောက်
လာမှ အိမ်ခြေ ကိုးလုံးရှိလာရသော ရွာ
ငယ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာကြီးများ
သို့ စားနပ်ရိက္ခာများ သွားရောက်ဝယ်
ယူရာတွင် များများစားစား ဝယ်ယူလေ့
ရှိသောကြောင့် “စမ်းပေါက်ရွာက လူ
တွေက သူဌေးတွေပဲ” “သူဌေးတွေနေ
တဲ့ စမ်းပေါက်ရွာ” စသဖြင့် ပြောဆိုကြ
ရင်း “သူဌေးစမ်းရွာ” ဟု ပြောင်းလဲလာ
ခဲ့ဟန် တူလေသည်။ သူဌေးစမ်းရွာမှာ
အလိုအလျောက် ရေထွက်စမ်းပေါက်
များ ရှိသောကြောင့် စမ်းပေါက်ရွာဟု
အလွယ်တကူခေါ်ခဲ့ကြဟန် တူပါသည်]

ကျန်ရှိသော ဗိုလ်မင်းများနှင့်
အရေးတော်ပုံ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား
တောင်ညိုတောင်နှင့် သူဌေးစမ်းရွာ
အကြား ရေထွက်ကောင်းသော စမ်း
ပေါက်များရှိရာ နေရာများတွင် အစု
အဖွဲ့အလိုက် နေရာယူစေထားသည်။
အခြေချစခန်းများ တည်ဆောက်ပြီးစီး
ချိန်တွင် တောင်ညိုတောင်ပေါ်တွင်
အောင်မြေနှင်းရင်း ဗိုလ်ဝင်ခံကြမည်
ဖြစ်သည်။

တောင်ညိုတောင်ပေါ်တွင်
အားလုံးသော ဗိုလ်မင်းများက မင်းသမီး
ထိပ်တင်နွဲ့ ရွှေမှောက်တွင် ခစားနေကြ
သည်။

မင်းသမီး ထိပ်တင်နွဲ့က . . .

ဗိုလ်မင်းအပေါင်းတို့ ဒီတောင်
မြေမြတ်မဟာကို အောင်မြေအဖြစ်
ရသေ့ကြီး ဦးဒီပက လမ်းညွှန်ခဲ့တယ်၊
ဒီတောင်မြေမြတ်မဟာပေါ်မှာ အထွတ်
အမြတ်သော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
ကျောက်ပုံစေတီလေးတစ်ဆူ တည်ကြ
ရအောင်”

“မှန်ပါ မဖုရား”

“ဒီတော့ တစ်တောင်ပတ်လည်
ကျောက်ဖျာလေးတစ်ခုကို ရွာဖွေယူခဲ့
ပါ။ မဖုရား ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဒီဆင်းတု
တော်လေးကို တင်ပြီး ဌာပနာထား ကိုး
ကွယ်ကြရအောင်၊ ဒီကျောက်ဖျာကို
သမားတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဒီနေရာလေး
မှာ နေရာချပြီး ဆင်းတုတော်လေးကို
စံပယ်ပါစေ”

“မှန်ပါ မဖုရား”

“အခု ဒီတောင်ပေါ်ကို ဦးစီးဗိုလ်
မင်းများနဲ့ တပ်ဗိုလ်များအားလုံး ၂၄
ယောက်ကို ဆင့်ခေါ်တာ ဒီကိစ္စအတွက်
လဲ ပါပါတယ်၊ တစ်ယောက်စီတို့ကလဲ
ကျောက်တုံးငယ်တစ်တုံးစီ ယူလာခဲ့ပါ”

ဗိုလ်မင်းများ ယူလာကြသော
ကျောက်တုံးများကို ၂၄ ပစ္စည်းပဌာန်း
ပစ္စယုဒ္ဒေသကို “ဟေတုပစ္စယော” မှ
စတင်ရွတ်ဆိုပြီး အရပ်ရပ်မျက်နှာမှ ဝိုင်း
ပတ်၍ မကျဉ်းမကျယ် စီချလေသည်။
ပြီးနောက် ဆင်းတုတော်အား ကျောက်
ချပ်ငယ် နှစ်ချပ်ဖြင့် ထောင်မိုးစေသည်။
ပြီးနောက် တနင်္ဂနွေသား ဗိုလ်မင်းတစ်
ဦးက တနင်္ဂနွေထောင့်မှနေ၍ ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊
သံဃာ့ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုပြီး
စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ကျောက်တုံးငယ်
များ ပုံစေသည်။ ဒုတိယ တနင်္လာသား
က တနင်္လာထောင့်မှ သရဏဂုံသုံးပါး
ကိုရွတ်ဆိုပြီး စည်းဝိုင်းအတွင်း ကျောက်
တုံးငယ်များ ပုံစေသည်။

ပြီးနောက် တတိယ အင်္ဂါသား
က အင်္ဂါထောင့်မှ သုနက္ခတ္တံ ဂါထာ
တော်ကို ရွတ်ဆိုစေပြီး စည်းဝိုင်းအတွင်း
ကျောက်တုံးများ ပုံစေသည်။ စတုတ္ထ
ဗုဒ္ဓဟူးသားက ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှနေ၍

ပဌာန်းပစ္စယုဒ္ဒေသကို ရွတ်ဆိုပြီးနောက် ကျောက်တုံးများကို ပုံစေသည်။ ပဉ္စမ စနေသားက စနေထောင့်မှနေ၍ ရှင် သီဝလီ ဆယ်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး စည်း ဝိုင်းအတွင်း ကျောက်ပုံများကို ပုံစေ သည်။

ဆဌမ ကြာသပတေးသားက ကြာသပတေးထောင့်မှ ရှင်သီဝလီ ရှေး ဟောင်း ခုနစ်ဂါထာကို ရွတ်ဆိုပြီး ကျောက်တုံးများပုံစေသည်။ သတ္တမ ရာဟုသားက ရာဟုထောင့်မှ ရှင်ဥပ ဂုတ္တ ပရိတ်ဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပြီး ကျောက်တုံးလေးများ စုပုံပေးသည်။ အဌမ သောကြာသားက သောကြာ ထောင့်မှနေ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလုံ ပါဠိကို ရွတ်ဆိုပြီး ကျောက်တုံးလေးများ စုပုံပေးသည်။

ရှစ်နေ့ ရှစ်နံထောင့်မှ ဆိုင်ရာ မွေးနံသားများက ရွတ်ဆိုပြီး ကျောက် တုံးလေးများ စုပုံအပြီးတွင် ဗုဒ္ဓဆင်းတု တော် ဌာပနာထားသော ကျောက်ပုံ စေတီလေးမှာရုပ်လုံးပေါ်လာလေသည်။ ကျောက်ပုံစေတီလေးတည်ခြင်း ပြီး မြောက်သောအခါ တပ်မှူးကြီးဇေယျ ဗလကျော်ထင်က "ဒီတံမေ" ဟု ဟစ် ကြွေးလိုက်သောအခါ ကျန်သောပုဂ္ဂိုလ် များက အောင်ပြီဟု ကြွေးကြော်ခြင်းကို သုံးကြိမ် ပြုလုပ်ကြသည်။ ပြီးနောက် ကျောက်ပုံစေတီတော်လေးအား သူတို့ အားလုံး ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ကြသည်။

မင်းသမီး ထိပ်တင်နွဲ့၏ ရှေ့ တော်မှောက်တွင် ဗိုလ်ဝင်ခံပြီး သစ္စာ ရေသောက်ကြသည်။ သပြေတန်းခံတပ် မှ နာမည်နာမများကို ပယ်ဖျောက်၍ ဗိုလ်နာမည်အသစ်များ ခံယူကြသည်။ တာဝန်တွေ ခွဲဝေပေးပါသည်။ နန်းမြို့ မြို့စောင့်တပ်မှူး ဖြစ်ခဲ့သော ဗိုလ်မင်း စောရန်နောင်က ဗိုလ်စောနောင်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တောင်ညိုအခြေစိုက် စခန်းကြီး စခန်းတာဝန်ခံအဖြစ်လည်း ကောင်း၊ ထို့အတူ အရေးတော်ပုံတပ်ဖွဲ့ ၏ တပ်မှူးခေါင်းဆောင် ဇေယျဗလ

ကျော်ထင်၊ ပြီးလျှင် အသက်အရွယ် အတွေ့အကြုံ အရည်အချင်းအရ ဗိုလ် မင်း ငထိန်အား ဒုတိယအကြီးအကဲ အဖြစ် အရာထားကြသည်။

ဗိုလ်မင်း ငထိန်သည် ကင်းဝန် မင်းကြီး၏ သမက်တော် ရွှေလုံဗိုလ်ကြီး ကဲ့သို့ လုံ့လကျွမ်းကျင်လှသောကြောင့် ရွှေလုံဗိုလ်၊ ဗိုလ်မင်းငနှောင်းသည် ကျည်လွှဲပြီး ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင် မြန်သန်မာသောကြောင့် ကျားဗိုလ်၊ ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်း တိုက်ခိုက်ရေး တွင် (ချီခိုတိုက်ခိုက်ရေးတွင်) ကျွမ်းကျင် သော ဗိုလ်မင်းသူရိန်က ဗျိုင်းဗိုလ်၊ မား ပြီး တုတ်ပြီး အစီအရင်ရှိပြီး အချိန်အပျံ အတိုက်အခိုက်တွင်လှပကျွမ်းကျင်သော ဗိုလ်မင်း ငပြည့်က ဇော်ကျီဗိုလ်၊ နောက် ထပ် ဗိုလ်မင်းများကလည်း သံတိုင်ဗိုလ်၊ ရွှေဒေါင်းဗိုလ် စသဖြင့် ဗိုလ်ဝင်ခံကြပြီး ကျောက်ပုံစေတီလေးရှေ့မှောက် မင်း သမီး ထိပ်တင်နွဲ့၏ ရှေ့မှောက်တွင် သွေးသစ္စာရည် သောက်ကြသည်။

နယ်ချဲ့တို့အား ပြန်တော်လှန်နိုင် ရန်မှာ လက်နက်ခဲယမ်းသည် အဓိကပဲ မို့ ၎င်းလက်နက်ခဲယမ်း ဝယ်ယူနိုင်ရန် ဗိုလ်ငပန်းကြီးနှင့် ကသည်းရဲမက်တော် နှစ်ဦးတို့အား ထိုက်သင့်သော ကျောက် သံပတ္တမြားတို့ကို ပေးအပ်၍ ဘင်္ဂလား နယ်ရှိ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ဆက်သွယ်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

လက်နက် ဝယ်ယူရရှိပြီးပါက ဘူမိချောင်း (ဘောမိချောင်း)အတိုင်း ဝင်နိုင်သမျှ ဝင်စေလျှင် ဂါယာရွာအထိ ဝင်ရောက်နိုင်ပေမည်။ ဂါယာရွာမှ မြောက်ဖြူရွာအထိ လှေများဖြင့်ကဲ့သယ် နိုင်ပေမည်။ ပထမအကြိမ် ဝယ်ယူရရှိ သော လက်နက် သင်္ဘောတစ်စင်းစာ လက်နက်များကို ပိုင်ဆိုင်ပါက နောက် တစ်ခေါက်ကို သင်္ဘောသုံးစင်း ထပ်မှာ ယူမည်။ ထိုသင်္ဘောသုံးစင်းစာအတွက် လည်း မက်လောက်သော (ကြိုတင်ပေး လိုက်မည်) ပတ္တမြားအချို့ကို ပေးအပ် လိုက်မည်။ စရန်အဖြစ် ပတ္တမြားအချို့

ကိုသာ ပေးမည်ဖြစ်ပြီး ရောက်ရှိလာ ပါက ရတနာသေတ္တာ နှစ်လုံးစာမထ ပေးပါမည်ဟု မက်ကြေးပေးခဲ့ရမည် ဖြစ် သည်။ သေတ္တာတစ်လုံးစာ အရွယ်မှာ နှစ်ပေ တစ်ပေအရွယ် ဒု နှစ်လက် ရှိသည့် ယွန်းသေတ္တာပင် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ၍ ဝယ်ယူရရှိလာမည့် သင်္ဘောသုံးစင်းကို ရေတက်ချိန်တွင် ဘူမိချောင်းအတွင်း ဝင်စေပြီး ရေကျ ချိန်တွင် သင်္ဘောများ ပြန်မထွက်နိုင်စေ ရန် ဘူမိချောင်းဝမှ အတွင်းဘက် (ယူ သဲဖြူရွာအနီး)တွင် ကျောက်ခန်းဆည် ဖွဲ့ထားရန် စီစဉ်ထားလေသည်။ မြန် မထွက်နိုင်သော သင်္ဘောများကို ရခိုင် လေသော လက်နက်များဖြင့် စီးနှင်း သိမ်းပိုက်ရန် ကြံစည်ထားကြသည်။

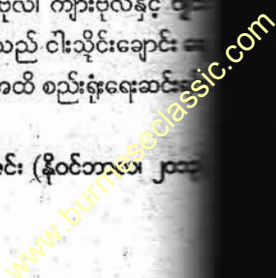
[အရေးတော်ပုံတပ်သားများ ဖွဲ့ထားသော ကျောက်တန်းကြီးသည် သဲဖြူရွာအထက် ဘောမိချောင်းထဲတွင် ရေကျလျှင် မြင်တွေ့နေရပါလေသည်။ ဤပုံဤနည်းဖြင့် အရေးတော်ပုံ အင်အားစုသည် တောင်ညိုဒေသ၏ အခြေပြုလျက် အနီးဝန်းကျင်ရွာများသို့ လှည့်လည်ရင်း လူသူစုဆောင်းသည် အထောက်တော်သတင်းပေးများ နေ မြူသည်။

အနောက်ဘက် ကမ်းခြေတွင် သာပေါင်းအပိုင်နယ်သာမက ထိစေ နယ်များဖြစ်သော ချောင်းသာနယ်နှင့် ဂွမြို့နယ် နယ်စပ်များထိ ခြေဆန်ခဲ့သလို အရှေ့ဘက်တွင်လည်း ငါးသိုင်းချောင်း နယ်အထိ စည်းရုံးရေးနယ်မြေ တူးယိ ပြန့်လေသည်။ လက်နက်ဝယ်ယူထား သော သင်္ဘော မရောက်မချင်း အထိ စိုက်စခန်းကြီးတွင် စစ်ရေးလေ့ကျင့် နည်းများကို လျှို့ဝှက်စွာပြုလုပ်နေခဲ့ကြသည်။

(၁၉)

တစ်နေ့ . . .

ရွှေလုံဗိုလ်၊ ကျားဗိုလ်နှင့် ဗိုလ်တို့သုံးဦးသည် ငါးသိုင်းချောင်း ကြည့်နယ်ထဲအထိ စည်းရုံးရေးဆင်း

ငါးသိုင်းချောင်းမြို့ထဲမှ ပြန်လာသော
အဖေ့ဗိုလ်က သတင်းတစ်ခု ရလာသည်။
“ခရိုင်ဝန်က ငါးသိုင်းချောင်းနယ်
ထဲ ကွင်းဆင်းရင်း သရက်ချောင်းရွာကို
ဆောက်နေတယ်တဲ့။ သရက်ချောင်းရွာ
သူကြီးက မမြဆင့် ဆိုတဲ့ အားကိုးရာမဲ့
မြန်မာမိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို ခရိုင်ဝန်
အတွက် ဆက်သဖို့ ဒီည စီစဉ်ထားတယ်
တဲ့”

“တို့မြန်မာ အမျိုးကောင်းသမီး
လေးတစ်ဦး ဖျက်ဆီးခံရတော့မယ်ပေါ့”
အမျိုးထိတော့ မခံချင်ကြပြီ။
ဇာတိသင့် မကယ်သင့် တိုင်ပင်ကြသည်။
“ဒီသတင်းက ဘယ်လိုရတာလဲ
ဆိုရင်နော်”

“ဗျိုင်းဗိုလ်က မေးသည်။
“အဲဒီ မမြဆင့်ကို မေတ္တာရှိနေ
တဲ့ ကိုရင်စိန်ထွားဆိုတာ အဲဒီသရက်
ချောင်းမှာပဲ နေတာ။ သူက မမြဆင့်ကို
အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့
ဘတ်ကူးလာပြီး သူ့လူဟောင်းတွေနဲ့
တိုင်ပင်တယ်။ ဝင်တိုက်ပြီး ကယ်ဖို့ပေါ့”

“သူ့လူဟောင်းတွေ ဆိုတာက”
ရွှေလှိုဗိုလ်က မေးလိုက်သည်။
“ကိုရင်စိန်ထွားရော သူ့လူတွေ
ရောဟာ ရေကြည်ပုံနင်းကြီးရဲ့ ရဲမက်
တော်ဟောင်းတွေပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ရဲဘော်
ရဲဘက်ဟောင်းတစ်ယောက်ကရေကြည်
မှာရောက်နေတယ်ကြားလို့ သွားစုံစမ်း
ရင်း အားလုံးဟာ တော်လှန်တိုက်ခိုက်
ဆင်နေတဲ့ ရဲမက်ဟောင်းတွေ ဖြစ်နေ
တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ကျုပ်က
စည်းရုံးထားပြီးပြီ”

“အရေးတော်ပုံ ကိစ္စကြီးက ရှိ
နေသေးတယ်။ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး
ခင် ကုလားဖြူတွေကို တပ်လှန့်လိုက်
သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ကိုရင်ငနောင်း
ရေ ဒီကိစ္စကို လက်ရွှင်နေလိုက်ရင်
ဆောင်းမယ်”

ဗျိုင်းဗိုလ်က ကန့်ကွက်သည်။
“ကိုရင်ကလဲ အခုဟာက မြန်မာ
အမျိုးကောင်းသမီးလေး တစ်ယောက်

အစော်ကား အဖျက်ဆီးခံရမယ့်ကိစ္စကို
သိသိကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်
နေရတော့မှာလား ကိုရင်တို့ရဲ့”

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုရင်ငနောင်း”
ရွှေလှိုဗိုလ်က စကားစသည်။

“ကိုရင်ငမန်းတို့က ဘယ်နေပြန်
ရောက်မယ် မသိသေးဘူး။ လက်နက်
ခဲယမ်းကလဲ မပြည့်စုံသေးဘူး။ အရေး
တော်ပုံကြီးအတွက် အဆင်သင့်မဖြစ်
သေးဘူး။ ကိုရင် လုပ်မိရင် စမိရင် ဆက်
လုပ်မှ ဖြစ်တော့မှာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုရင်။ ကျုပ်တို့
အင်အားစုပြီး စစ်ရေးလေ့ကျင့်နေတာ
တွေကို ကုလားဖြူတွေ ခိုပိသွားနိုင်
တယ်နော်”

“ကိစ္စကြီးတစ်ခုအတွက် ကိစ္စ
ငယ်တစ်ခုကို မလုပ်စေချင်တာပါ”

ရွှေလှိုဗိုလ်က ဖျောင်းဖျသည်။
ကျားဗိုလ်က ခေါင်းတရမ်းရမ်း
နှင့်ရှိနေရာမှ “ဒါဆိုလဲ ကိုရင်တို့နှစ်
ယောက်မလိုက်နဲ့။ ကျုပ်တစ်ယောက်
တည်းသွားမယ်”

ဇွတ်တရွတ် ပြောလာသည်။

“ကိုရင်တစ်ယောက်တည်းသွား
လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ”

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုရင်စိန်ထွားနဲ့ သူ့လူတွေ
ဒီငါးသိုင်းချောင်းမြို့ပေါ်မှာတင် လူစု
ပြီးပြီဗျ”

“ကိုရင်လူတွေက စိတ်ချရပါ
မလား။ ပွဲတွေရောရှိကြရဲ့လား ကိုရင်ရဲ့”
ဗျိုင်းဗိုလ်က စူးစမ်းသည်။

“စိတ်ချရပါတယ်။ ဒီနယ်က
နာမည်ကျော် ရေကြည်ပုံနင်းကြီးရဲ့
လက်အောက်မှာ အမှုတော်ထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့
ရဲမက်ဟောင်းတွေပါ။ အချို့လဲ မုဆိုး
တွေပေါ့။ ကျုပ်က မရရအောင် ဝင်ကယ်
ရမှာပဲ”

“ကိုရင်ငထိန်ရေ ကိုရင်ငနောင်း
ကတော့ တားမရဘူး။ လာတာအတူတူ
လုပ်တော့လဲ အတူတူပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့
ပါ လိုက်မယ်”

“ကောင်းပါလေ့ ကိုရင်တို့ရာ၊
ကျုပ်ပိုပြီးအားရှိသွားတာပေါ့ဗျာ”

[ထိုစဉ်ခေတ်က ခရိုင်ဝန်သည်
ပုသိမ်မြို့တွင် ၁၅ ရက်၊ ငါးသိုင်းချောင်း
မြို့တွင် ၁၅ ရက်စီခွဲပြီး ရုံးထိုင်ပါသည်]

(၂၀)

ငါးသိုင်းချောင်းမြို့၏ တစ်ဖက်
ကမ်း ဓားလွယ်ခုတ်ရှိ သရက်ချောင်းရွာ
တွင် ခရိုင်ဝန်နှင့်အဖွဲ့ ရောက်ရှိနေသည်။
လုံခြုံရေးအဖြစ် ဂေါ်ရာပုလိပ် ၄၀ ပါ
လာသည်။ သရက်ချောင်းသူကြီးက
ပေါများကြွယ်ဝစွာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရုံ
တင်မက သူ့လယ်ဥယျာဉ်ခြံများတွင်
ခိုင်းစေထားသည့် အခိုင်းအစေများထဲမှ
တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည့် မြဆင့်အား
ခရိုင်ဝန်အတွက် စိတ်တိုင်းကျ အသုံး
တော်ခံစေရန် ဇွတ်အတင်း စီမံထားလေ
သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ခရိုင်ဝန်အိပ်မည့်
အိပ်ခန်းထဲတွင် မြဆင့်အား ပိတ်သွင်း
ထားသည်။ သရက်ချောင်းသူကြီးမှာ ငွေ
ကြေးချမ်းသာသလို တပည့်တပန်းများ
အသိုင်းအဝိုင်းတောင့်သည်။ ထို့ကြောင့်
ရွာသူရွာသားများမှာ ခေါင်းငုံ့ခံနေကြ
ရသည်က များသည်။

သရက်ချောင်းသူကြီး၏ အိမ်
အောက်ထပ် ခေါင်းရင်းဧည့်ခန်းထဲတွင်
ခရိုင်ဝန်နှင့် လက်ထောက်အရာရှိ အပါ
အဝင် ပုလိပ်အင်စပက်တော်ရာနာဆင်း
တို့ကို သီးသန့်ဧည့်ခံထားသလို အိမ်ရှေ့
ခြံဝိုင်းထဲတွင်လည်း ဓားပွဲကြီးများဆက်
လျက် ဂေါ်ရာပုလိပ်များအား စိတ်
ကြိုက် စားနေစေသည်။

ခြံဝင်းထဲတွင်တော့ အောက်
လင်းမီးများဖြင့် လင်းရှင်းလို့နေသည်။
ခြံဘေးမှောင်ရိပ်များတွင်လည်း ကျား
ဗိုလ်ဦးဆောင်သော အရေးတော်ပုံတပ်
သားများက အသင့်နေရာယူပြီးကြလေ
ပြီ။ ဂေါ်ရာပုလိပ်များမှာ သေနတ်များ
ကို ဓားပွဲပေါ် တင်သူကတင်၊ ထောင်
သူက ထောင်ထား၊ ကျောတွင် လွယ်
သူက လွယ်ထားဖြင့် သောက်စားပျော်

ပါးလို့ ကောင်းနေကြသည်။ အသင့် အနေအထားဖြင့် ရှိနေသူဆို၍ ခြံပေါက် ဝတွင် ကင်းစောင့်နေသော ပုလိပ်နှစ် ယောက်သာ ရှိလေသည်။

ညဉ့်နက်လာတော့ ဝိုင်းဝန်းလုပ် ဆောင် ချက်ပြုတ်ပေးကြသော အခြေ အခံအခိုင်းအစများလည်း တစ်စတစ်စ ပြန်ကုန်ကြပေပြီ။ အရင်းအချာ တပည့် လင်မယား နှစ်စုံတွဲသာ ကျန်ခဲ့ကြတော့ သည်။ ထိုအချိန် ခြံတွင် ကင်းစောင့် နေသော ဂေါ်ရာပုလိပ် နှစ်ယောက်ထံ သို့ မြားနှစ်ချောင်း ပြိုင်တူဝင်သွားသည်။

“အား”

“အင့်”

ခြံဝမှ ဂေါ်ရာပုလိပ်နှစ်ယောက် ကျသွားသည်ကိုပင် ခြံဝိုင်းထဲမှ လူများ မသိကြ။ အိမ်ရှေ့စားပွဲများတွင် သောက် စားနေသော ဂေါ်ရာပုလိပ်များထံသို့ လက်ဖြောင့်မုဆိုးကြီးလေးဦး၏ ဒူးလေး မြားများက ပြိုင်တူလိုလို ဝင်ရောက် သွားကြသည်။

“အား . . . အင်”

“အဘား . . . ”

“အာရေး . . . ”

“ဟင် . . . ရန်သူ . . . အ”

အော်ဟစ်သံပင် မဆုံးလိုက် လောက်လေးခွ၊ လောက်စာလုံးများက ဝီသံပေးရင်း ပြေးဝင်လာကြသည်မို့ . .

“အ . . . အွတ်”

“ဒေါက် . . . ”

“ပြန်ပစ် . . . အိုး”

လက်ဖြောင့် လောက်လေးခွ သမားများ၏ ပြိုင်တူပစ်ချက်နှောက် တွင် ထက်ကြပ်လိုက်လျက် . . .

“ကျားဗိုလ်ကွ တက်တက်ကျား”

ကျားဗိုလ်က တိုင်သံပေးရင်း ပြေးဝင်သွားသည်။

“တက်ဟေ့ ကျား ကျား”

“ခုတ်ဟေ့ . . . ခုတ်ဟ”

ခြံစည်းရိုးများကို တွန်းဖို့လျက် သုံးဖက်သုံးတန်မှ ပြိုင်တူပြေးဝင်လာ ကြသောစားသမားများကြောင့် ဂေါ်ရာ

ပုလိပ်များမှာ လှံစွပ်များ မတပ်နိုင်ကြ။ မောင်းလည်း မတင်နိုင်၊ သေနတ်ကို တုတ်သဖွယ်ကိုင်ဆောင်ရင်း သွေးရူး သွေးတန်း ခုခံမှုများမှာ အရာမထင်။ အနီးကပ်တိုက်ပွဲဝင် ဓားသမားများ ကြောင့် ဖရိုဖရဲနှင့် အလဲလဲ အကွဲကွဲ အပြတ်ပြတ် အရှုရှု။

အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲမှ ဆူညံသံများ ကြောင့် အိမ်ထဲတွင် ဇိမ်ယစ်နေသော ခရိုင်ဝန်နှင့်အဖွဲ့သည် အခြေအနေကို သဘောပေါက်ကာ ခါးကြားမှ ခြောက် လုံးပြူးများကို ထုတ်ယူရန်ပင် အချိန်မရ လိုက်ကြ။ အိမ်ရှေ့ခန်းအတွင်း လွှားခနဲ ခုန်ဝင်လာသော ကျားဗိုလ်၏မာန်သံ ကြောင့် . . .

“ဝန်ထောက်မင်းတို့ အပေါ်ထပ် ကို ပြေးပြေး”

ပြောပြောဆိုဆို သူကြီးက ဦးဆောင်ပြီး လှေကားရှိရာသို့ ပြေးကြ ရလေတော့သည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

နောက်ဆုံးမှပြေးသော ပုလိပ် အင်စပက်တော် ရာနာဆင်းက ပြေးရင်း အောက်ပြန်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် တောင့်မှာ ကျားဗိုလ်အားမထိ၊ အရေး တော်ပုံ တပ်သားတစ်ယောက်ကိုသာ ထိမှန်သွားလေသည်။

ကျားဗိုလ်က ဝမ်းခေါင်းသံပါ အောင် မာန်သွင်းရင်း . . .

“ကျားဗိုလ်ကွ”

လွှားခနဲ ခုန်ပျံဝင် သွားကာ နောက်ဆုံးမှ ပုလိပ်အင်စပက်တော်အား မိရာဒူးခေါက်ကျွေးမှ ပိုင်းချလိုက်သည်။

“အား ဘား . . . ”

အင်စပက်တော်ရာနာဆင်းမှာ မချိမဆုံအော်ဟစ်ရင်း လှေကားခြေရင်း တွင် ဒူးထောက်မှောက်ကျသွားရသည်။ ကျားဗိုလ်က ရာနာဆင်း၏ဦးခေါင်းအား ဆောင့်နှင်းပြီး လှေကားပေါ် ပြေးတက် လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းထဲတွင်လည်း ဂေါ်ရာပုလိပ်များမှာ တစ်ဖက်သတ်

တိုက်ခိုက်ခံနေရပြီး အချို့မှာ မှောင် တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ အချို့မှာလည်း မြေပြင်တွင်အတုံးအခဲ အချို့ကလည်း ဒူးထောက်ကာ အညှစ် နေကြပေပြီ။ မှောင်တောထဲသို့ ထွက် ဝင်သွားသော ဂေါ်ရာပုလိပ်ငါးယောက် က အဝေးမှနေ၍ လှမ်းပစ်ကြ၏။ မှောင် လန့်လန့်နှင့်မို့ ထိရောက်မှုမရှိ။

ရေကြည်ပုံနင်းကြီး၏ ရေထဲ ပဟောင်းများက ဂေါ်ရာပုလိပ်များ၏ သေနတ်များကိုကောက်ယူကာအမှောင် ထဲမှပစ်နေသော ပုလိပ်များအား ဝစ် ခတ်ကြသည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

“ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ပုလိပ်တွေ နောက်ကို သေနတ်ကိုင်ရဲမက် ခုနစ် ယောက်ကလိုက်ပြီးချေမှုန်း၊ ကျန်တဲ့ ရဲမက်တွေက ဒီကလက်ရာတွေသိမ်းပြီး လက်နက်ချ အညံ့ခံတဲ့ ပုလိပ်တွေကို ကြီးတုပ်ပြီး ထိန်းသိမ်းထား”

ရွှေလှဲဗိုလ်က အမိန့်ပေးလိုက် သည်။

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

“အကာအကွယ်လဲ ယူထားကြ ကျုပ် အိမ်ထဲဝင်ကူလိုက်ဦးမယ်”

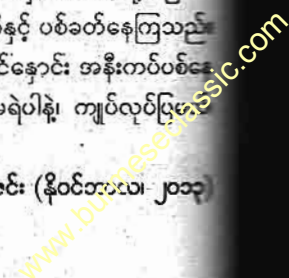
“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း၊ စိတ်ချပါ၊ အိမ် ပြင်ကကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်”

ရွှေလှဲဗိုလ်က ဓားကိုသိမ်းလိုက် ပြီး ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကိုကောက်ယူလိုက် ကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။ အိမ်ထဲတွင်မတော့ ဖရိုဖရဲနှင့် သူကြီး ကတော်မိသားစုမှာ ကြမ်းပြင်တွင် မြား ပြားကပ်နေကြသည်။

“ဒိုင်း . . . ဒိုင်း . . . ဒိုင်း”

အိမ်အပေါ်ထပ် ရောက်သွား တော့ ခရိုင်ဝန်နှင့် လက်ထောက်အရာရှိ တို့နှစ်ယောက်က စားပွဲနှစ်လုံးနောက်မှာ ပုန်းကွယ်ပြီး လှေကားထိပ်သို့ ခြောက် လုံးပြူးကိုယ်စီနှင့် ပစ်ခတ်နေကြသည်။

“ကိုရင်နှောင်း အနီးကပ်ပစ်ဧ တာ အတင့်မရဲပါနဲ့၊ ကျုပ်လုပ်ပြီဧ”

အခွင့်အရေးရမှပင်ရှင်းပါ။ ဆက်မတက် နဲ့ဦး၊ ပုနေ”

ကို ရင် ငနောင်းက...သဘော ပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ သည်။ ရွှေလှဲဗိုလ်က လှေကားပေါ်မှ ပြန်ပြေးဆင်းသွားပြီး ခရိုင်ဝန်တို့နှစ် ယောက် ရှိနေသည့်နေရာ အောက် တည့်တည့်မှနေ၍ အပေါ်ထပ်ကြမ်းခင်း ကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်ပစ်ချ လိုက်သည်။

“ခိုင်း... ခိုင်း”

အောက်ထပ်မှ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်များမှာ ကြမ်းခင်းကိုဖောက် ခဲ့ ဝင်လာသောကြောင့် ခရိုင်ဝန်နှင့် လက်ထောက်အရာရှိတို့မှာ ကြောက် လန့်တကြားဖြစ်လျက် ဟိုရွှေဒီပြောင်း များ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။ ခြေသံရွှေ ပြောင်းရာနေရာသို့လိုက်ပြီးပစ်နေသော ကြောင့် ခရိုင်ဝန်နှင့်လက်ထောက်တို့မှာ အောက်မှ ဖောက်ဝင်လာသော ကျည် ဆန်များဆီသို့သာ အာရုံရောက်နေရပြီး လှေကားထိပ်ဆီသို့အာရုံမရောက်တော့။ ဝစ်လည်း မပစ်နိုင်အားတော့။ ကြောက် သေးများပင် ပါကုန်ကြပြီ။

“ကျား...”

မာန်သံပေးရင်း ကျားဗိုလ်က လှေကားထိပ်မှ ခုန်တက်ပြေးဝင်သွား သည်။ အရင်ဆုံး နီးရာလက်ထောက် အရာရှိအား ခုန်ပြီး ပစ်ကန်လိုက်ရာ မင်ဝယ်မှန်ပြီး နောက်ပြန်အလွင့် ခရိုင် ဝန်နှင့်အတူ ထပ်ပြို လဲကျသွားလေ တော့သည်။

“ခိုင်း...”

ခရိုင်ဝန်၏လက်မှ ခြောက်လုံး ပြုကျည်သည် အိမ်အမိုးကို ဖောက် ချက်သွားသည်။ အရင်ဆုံး ကုန်းထ သည့် ခရိုင်ဝန်က သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန် ဝန်ပြင်လိုက်ရာ ကျားဗိုလ်၏ မားချက် ထဲ လက်ခနဲဝင်သွားသည်။ ခရိုင်ဝန်ထံမှ သံမဏထွက်၊ ခေါင်းမဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ သေနတ်ကြီးကိုင်လျက် ကုန်းကွေ့ကြီး ကျန်ခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းက မြောက်တက်

သွားပြီး လှေကားထိပ်မှ တစ်ဆင့် အောက်ထပ်သို့ တဒုန်းဒုန်း ခုန်ဆင်း သွားလေသည်။ ခေါင်းပြတ်ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများ ရှူးခနဲ ပန်းထွက်လေရာ ကျားဗိုလ်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ သွေးမိုး ရွာချလိုက်သလိုပင် ရှိလေတော့သည်။ ခရိုင်ဝန်၏အဖြစ်ဆိုးကို မြင် တွေ့လိုက်ရသော လက်ထောက် အရာ ရှိမှာ အတွင်းခန်းဆီသို့ ဝင်ပြေးရန် အထ ကျားဗိုလ်၏မားချက်က လက်ခနဲ ဝင် သွားသည်။

“အား...”

လက်ထောက်အရာရှိ၏ကျော ပြင်မှ ထက်ခြမ်းကွဲသွားရသည်။

“ကိုရင်တို့ရေ အရေးတော်ပြီးပြီ ဟေ့”

ကျားဗိုလ်က အော်ပြောလိုက် သည်။

“ဟဲ့... သူကြီး မသေချင်ရင် ထွက်ခဲ့စမ်း”

အိမ်တွင်းခန်းထဲမှ သူကြီးလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထွက်လာသည်။ ခရိုင်ဝန်နှင့် လက်ထောက်အရာရှိတို့၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး သရက် ချောင်းသူကြီး ဒူးကျိုးကျသွားကာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတော့သည်။

“ဟဲ့ သူကြီး၊ မသေချင်ရင် ငါ ပြောသလို လိုက်နာစမ်းဟဲ့”

“မှန် မှန် မှန်ပါ ဗိုလ်မင်းရယ်၊ အသက်ကိုတော့ ချမ်း ချမ်းသာပေးပါ”

“သွား၊ မမြဲဆင့်ကို ခေါ်ထုတ် လာခဲ့”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

သူကြီးမင်းက အိပ်ခန်းတွင်းမှ မမြဲဆင့်ကိုခေါ်ထုတ်လာသည်။ မမြဲဆင့် လေးမှာ တုန်နေရှာသည်။

“ခရိုင်ဝန်တို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဒီမှာ လာပုံ ဆက်သမယ့် အခွန်တော်ငွေတွေ ပါ ဒီမှာပုံ”

သရက်ချောင်းသူကြီးမှာ ကျား ဗိုလ်ခိုင်းသည်အတိုင်း ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့ဖြင့် နာခံရှာသည်။

“ကိုရင်ငယ်ရေ အိမ်ပေါ်ထပ် တက်ခဲ့ပါဦး”

ကျားဗိုလ်က ရွှေလှဲဗိုလ်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရွှေလှဲဗိုလ်ရောက် လာတော့ ကျားဗိုလ်က ...

“ဒီမှာ ဒီကခရိုင်ဝန်တို့ရဲ့ပစ္စည်း တွေနဲ့ ဆက်သမယ့် အခွန်တော်ငွေတွေ ပဲ၊ ဗိုလ်မင်း ဘယ်လိုစီရင်ချင်သလဲ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာ သူကြီး ဒီကအခွန်တော်ငွေတွေကို ရွာ သားတွေကို ပြန်ပေးလိုက်၊ နင်တို့အရှင် သခင် ကုလားဖြူတွေကမေးရင် ဓားပြ တိုက်လို့ ပါသွားပြီလို့ပြော ကြားလား”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

“အေး... ငါပြောသလို မလိုက် နာလို့ကတော့ ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ ကုလားဖြူ မသာနှစ်လောင်းကို မြင်တယ်နော်”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း၊ လိုက် လိုက်နာ ပါမယ် ခင်ဗျာ”

“နင်တို့ရွာထဲမှာ ငါ့အထောက် တော်တွေရှိတယ် နင်သိထား”

“မှန်... မှန်ပဲ၊ လိုက်နာပါမယ် ဗိုလ်မင်းရယ်၊ အသက်ကိုချမ်းသာပေး တာပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပါပြီ”

“အေး... မမြဲဆင့်လေး ကျွပ် တို့နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ယူစရာရှိတာ ယူလာခဲ့”

“မှန်ပါ ဗိုလ်မင်း”

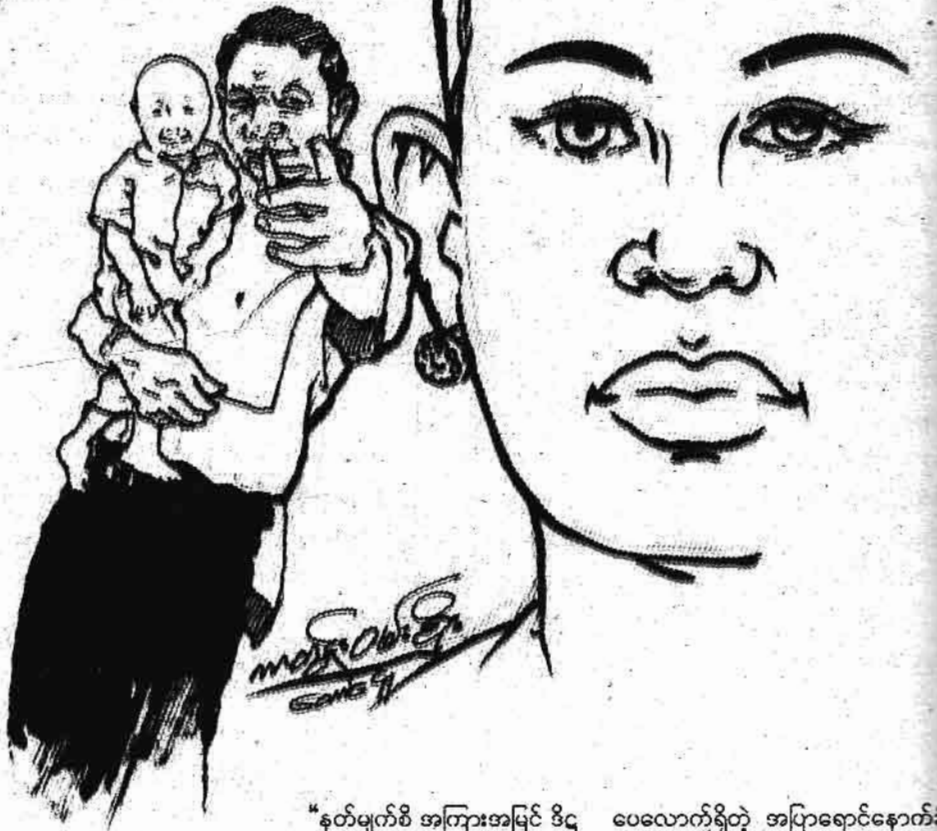
သရက်ချောင်းရွာ တစ်ရွာလုံး လည်း တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်ဖြင့် မအိပ်နိုင်ကြ။ ကျားဗိုလ်က သရက် ချောင်း သူကြီးအား ရှေ့မှဆင်းစေပြီး ရွှေလှဲဗိုလ်က မမြဲဆင့်လေးအား လက် ဆွဲခေါ်လာသည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်မတော့ ခေါင်းပြတ်ဝန်ထောက်အလောင်းနှင့် ကျောကွဲနေသော လက်ထောက်အရာရှိ အလောင်းတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အိမ်အောက်ထပ် လှေကားခြေ ရင်းရောက်တော့...

(ဆက်ရန်)

□ ကိုကြီးစော(သာပေါင်း)

နတ်မျက်စိ

“နတ်မျက်စိ အကြားအမြင် ဒိဋ္ဌ ဟောသည်”

ဆိုင်းဘုတ်ပြားကလေးရဲ့ ရှေ့ တည့်တည့်အရောက်မှာ ဦးပေတုံးကြီးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားတာ လေထက်တောင် မြန်နေသေးကိုး။

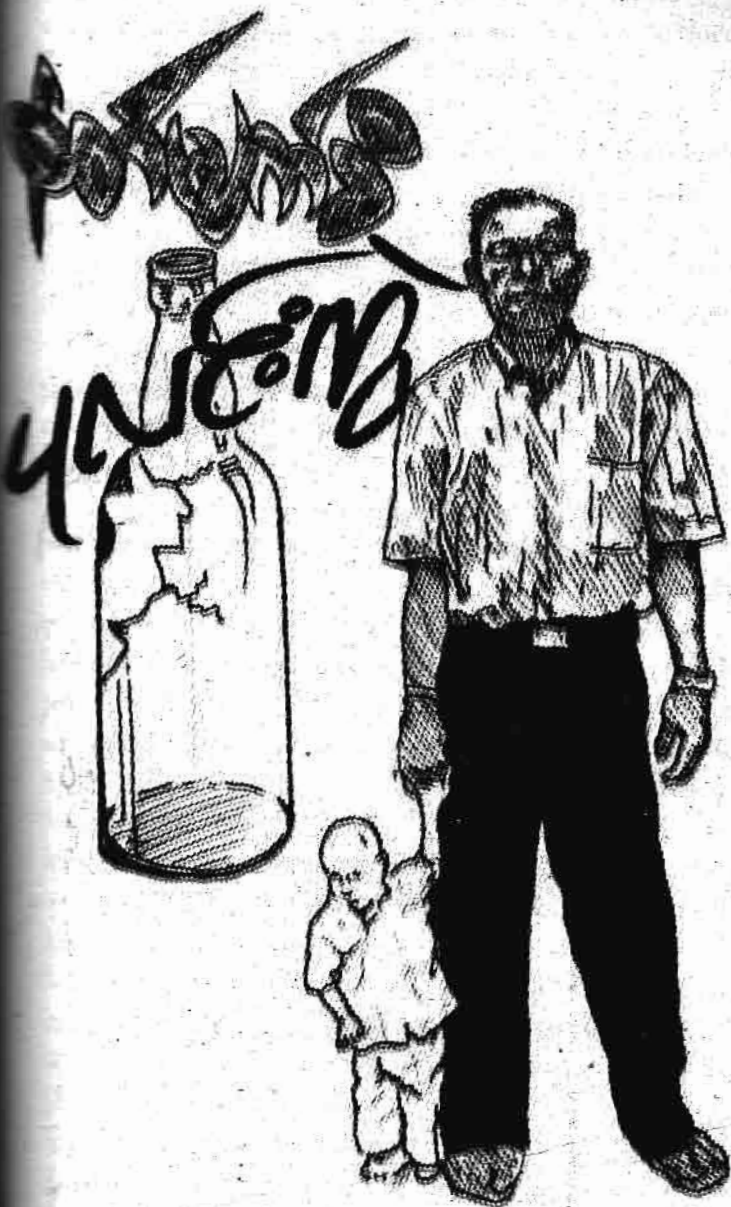
သောကြာနေ့ လေအန်ကုန်းက အပြန်မှာ ဘုရားဝင်ဖူးရင်း ယုံကြာချေ စရာ ရှိတာနဲ့ ဦးပေတုံးကြီး နေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တန်ခိုးကြီးဘုရားရဲ့ စောင်းတန်းမုခ်ဝပေါ် စတင်တက်စဉ် မှာပဲ ပေဒင်ခန်းတွေ ကြေးထည်ပစ္စည်း ဆိုင်တွေနဲ့ တစ်တန်းတည်းကြားမှာ ၂x၀

ပေလောက်ရှိတဲ့ အပြာရောင်နောက်ခံ ပလတ်စတစ်ပြားပေါ် ရွှေရောင်စာလုံး တွေနဲ့ ဖော်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး က ဦးပေတုံးကြီးကို မျက်စပစ်ဆွဲဆောင် လိုက်တာမှ ဘုရားဖူးဖို့တောင် မေ့လျော့ သွားသလိုပါပဲ။

“နတ်မျက်စိ” ဆိုပါလား။

ဒီဆရာကို ဦးပေတုံးကြီး မသိဘဲ နေပါ့မလား။ အသက်သာ (၇၀)ကျော် ပေမယ့် စာပေလောကမှာ ရေးဖော်နေ ဖက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဦးပေတုံးကြီးရဲ့ အိုင်ကျူက ပိတ်ဖြူစပေါ် ကတ္တရာအေး သုတ်ထားသလို မှတ်မိလိုက်တာမှ ရှဲ့လနဲ

www.burmeseclassic.com

မူခင်းသတင်းတွေ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး ကွယ်လွန်သူ ဆရာနီလေးမောင် အယ် ဒီတာလုပ် ထုတ်ဝေတဲ့ "ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်း"မှာ အတူတူနေလာကြတာ လစဉ် ပင်တိုင်ပဲမဟုတ်လားလို့။

ဆိုင်ကယ် တဖုတ်ဖုတ်နဲ့ ဖြစ်ရပ် မှန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ရောက်လာတဲ့ သတင်း ထောက်ခင်က ဦးပေတုံးကြီးနဲ့ ဆုံကြ တာနဲ့ (၃၃)လမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်တိုက်ရုံတင် မကပဲ နယ်တကာက သူ့အတွေ့အကြုံ တွေ ရှင်းလင်းပွဲ လုပ်ခဲ့တာကြောင့် ဦးပေတုံးကြီးအတွက် ကုန်ကြမ်းတွေ အများကြီး ရခဲ့တာလည်း ခုချိန်ထိ ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိတုန်းပါပဲ။

မှန်ပါတယ်။ ဒီဆရာကြည့်ရတာ က မွေးကတည်းက ခြေဖဝါးမှာ ကုလား အုတ်တစ်ဖက်၊ ဒုံးပျံတစ်ဖက် အမှတ် အသား ပါလာသလားမသိ၊ မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နံတစ်လျားမက အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ တွေအထိတောင် အင်မတန်ခရီးသွား လာတဲ့သူကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ဂျာနယ် တွေအကြိုက် ပုဒ်မ-၃၇၆တို့၊ ပုဒ်မ-၃၀၂ တို့ သတင်းမျိုး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရေး နိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ဦးပေ တုံးကြီး သတိထားမိလာတာက ဒီဆရာ မူခင်းအကြောင်းအရာတွေ ရေးတာ ပါးလာပြီး ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ တွေကို ရေးသား ထုတ်ဝေလာတာမှ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်။

ဟုတ်ကဲ့။ လက်ဆောင်ရတဲ့ သူ စာအုပ်တွေ ဦးပေတုံးကြီး ဖတ်ကြည့် လိုက်ရင် တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် အစွန်အဖျား ဒေသတွေမကျန် နှံ့စပ်အောင် သွားလာ ရင်း သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်လက်တွေ့ ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အကြောင်း အရာတွေမှ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာကိုး။

ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း အင် တော၊ ကျောက်ဂူဘက်တောထဲမှာ လူ

ရောဆိုပါတော့။ ဟုတ်တယ်လေ။ နတ် မျက်စိဆိုတာ ပေါ့သေးသေးမှ မဟုတ် တာ။ မူခင်းသတင်းထူးတွေကို ရှာကြပြီး တစ်ချိန်က ဂျာနယ်မှန်သမျှမှာ ပလူယုံ အောင် ရေးနေတဲ့ သတင်းထောက်ခင် ဆိုတဲ့ ဆရာရဲ့ ကလောင်ခွဲပဲဟာ သိပ် မှတ်မိတာပေါ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅)နှစ်လောက်တုန်း က ဦးပေတုံးကြီးက မူခင်းနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ ဝတ္ထုတွေရေး၊ သတင်းထောက်ခင် ကလည်း နယ်ပေါင်းစုံမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့

သူတွေနဲ့တွေ့လိုက်ရင် ဖက်ရွက်ခြောက်
တွေအောက် ပြေးပုန်းပျောက်ကွယ်သွား
တဲ့ လူသဏ္ဍာန် သတ္တဝါပုလေးတွေ
အကြောင်း၊ တောင်ငူမြို့လယ်ကောင်
မှာ သရဲခြောက်လွန်းလို့ လူတွေ မနေဝံ့
တဲ့အိမ်ကြီးအကြောင်း ရေးပြီး စာအုပ်
ထုတ်ဝေခဲ့တာ “နတ်မျက်စိ” ဆိုတဲ့
ကလောင်နာမည်နဲ့ပဲဟာ ဦးပေတုံးကြီး
စွဲနေအောင် မှတ်မိနေတာ ဘယ်ဆန်း
ပါ့မလဲ။

ဦးပေတုံးကြီးနဲ့ သတင်းထောက်
ခင် (ခ) နတ်မျက်စိတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးကြ
တာကလည်း စာပေလောကသားချင်း
မိမိဆိုတဲ့ အကြောင်းတစ်မျိုးတည်းတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရော ဦးပေတုံးကြီးပါ
တပ်မတော် (ကြည်း)က အငြိမ်းစားယူခဲ့
ကြသူအချင်းချင်း လေထီးခုန်သင်တန်း
တက်ခဲ့တာချင်းလည်း တူနေပြန်ရော
ဆိုပါတော့။ ဦးပေတုံးကြီးထက် သူ
ထူးတာက ရေငုပ်စစ်သည်သင်တန်းပါ
တက်ထားတာဖြစ်လို့ ဝေဟင်၊ မြေပြင်၊
အဏ္ဏဝါတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်ခဲ့တဲ့သူလို့ ပြော
ရင်တောင် မှားမယ် မထင်ပါဘူး။
တကယ်လို့များ မီးသတ်တပ်ဖွဲ့သင်တန်း
ပါ တက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လား ဓာတ်ကြီး
လေးပါး ကျွဲပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်လို့တောင်
ဆေးပညာလောကမှာ စံပြဖြစ်လာဦးမှာ
နော်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ပုံကြည့်လိုက်
ရင် ရှေးငါးမူး၊ နောက်တစ်မတ် တပ်ပုံစံ
ဆံပင်၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း
နဲ့ စတိုင်ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး လေအန်
ကုန်းလာတဲ့အခါ ပဲရစ်မျှော်စင်ကြီး ရွှေ
လာသလားထင်ရအောင် စာရေးဆရာ
ဆရာမတွေမှ တအံ့တဩ။

ပါးစောင်မှာ စီးကရက်ခဲပြီး လူ
တိုင်းကို မယုံသင်္ကာ မျက်လုံးနဲ့ကြည့်
ပြီးမှ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ အထာကလည်း
မူခင်းသတင်းထောက် ဝိသလိုက်တာမှ
ဘာတစ်ခုမျှ ပြောစရာမရှိ။ ဒီလို စတိုင်
ရှ်လို့လည်း စတားဖြစ်တာနေမှာပေါ့။
မဟုတ်ဘူးလား။ ဘာကြာသေးလို့လဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကပဲ ထင်ပါရဲ့။

အညာဒေသဘက် သူခရီးသွား
လာရင်း ကျောက်ပန်းတောင်းဒေသမှာ
တွေ့လာတဲ့ လူပုလေး မောင်ဗလ
ဆိုတာကို ကမ္ဘာဂရင်းနစ်မှတ်တမ်းစံချိန်
ဝင်အောင်ဆိုပြီး ကရပ်ကဲတပ်ခန်းမ
မှာ သံရုံးတွေနဲ့ စာနယ်ဇင်းရှင်းလင်းပွဲ
လုပ်ခဲ့တာ ဦးပေတုံးကြီးတောင် သတင်း
ဆောင်းပါးတွေ ရေးခဲ့ပေးသေးတာပဲ။
သူ့ရဲ့ လူပုလေး မောင်ဗလက လက်ရှိ
ဂရင်းနစ်မှတ်တမ်းဝင်ဖြစ်တဲ့ နီပေါက
လူပုလေးထက် အရပ်က တစ်လက်မ
လေး ပိုမြင့်လို့ဆိုလား ဆူကြီးနဲ့ လွဲသွား
တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဦးပေတုံးကြီး အကြံ
ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ ဆရာ နတ်
မျက်စိရာ၊ ခင်ဗျား မောင်ဗလကို ခူး
ဆစ်ကနေ နှစ်လက်မဖြတ်ပြီး ပြန်ဆက်
လိုက်ရင် ဂရင်းနစ်မှတ်တမ်းစံချိန်ဝင်ဖို့
သေချာသွားပြီပေါ့ဗျာ” လို့။ ဘယ်နေပါ
လဲ။ ဆရာနတ်မျက်စိ ပြန်ဆဲလိုက်တာ
မှ မိုးမွန်နေရောကိုး။

အဲဒီလို ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုမှန်
သမျှ ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ်ရှာကြံပြီး
လုပ်ဇာတ်အကြံအဖန်မပါဘဲ ကမ္ဘာ့မျက်
နှာစာထိရောက်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တဲ့
ဓာတ်လေးပါး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သတင်း
ထောက်ခင် (ခ) နတ်မျက်စိဆိုတဲ့ဆရာ
ခုတော့ ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ခပ်တည်
တည် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ပြီး အကြားအမြင်
ဒိဋ္ဌဟောတယ်ဆိုပါလား။ ဒါပေါ့လေ။
သူလည်း အတွေ့အကြုံတွေများလို့
ပညာတွေလည်း စုံလင်အောင်ရထားတဲ့
သူပဲဟာ။ ခုချိန်မှာ ဈေးကွက်ပျက်နေတဲ့
စာပေလုပ်ငန်းကို ခဏနားထားပြီး ခုလို
အကြားအမြင် ဒိဋ္ဌဟောတဲ့ အလုပ်
ပြောင်းလုပ်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဝေဖန်
ရရင် နတ်မျက်စိ မှန်နေပြီပေါ့ဗျာ။

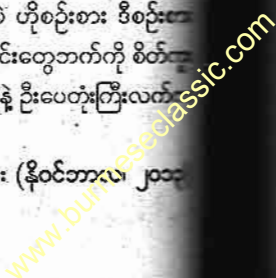

ဆိုင်းဘုတ်ပြားကလေး အောက်
က ကြက်သွေးရောင် ခန်းဆီးကန်လန့်
ကာ ကာထားတဲ့ အခန်းရှေ့မှာ ဦးပေ
တုံးကြီး ရပ်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာပဲ

အတော်ကြာပါတယ်။ ဆရာနတ်မျက်စိ
ကို ဝင်တွေ့လို့ ဖြစ်လား၊ မဖြစ်လားလေ။
သူ ခုလို အလုပ်ခွင်ပြောင်းလိုက်တာပဲ
စာပေလောကသားတွေ မသိစေချင်တာ
ကြောင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်နေတာ
ဦးပေတုံးကြီး ဝင်တွေ့လိုက်မှပဲ သူ
သိက္ခာထိပါးသလို ဖြစ်သွားရင် ဘယ်
ကောင်းပါ့မလဲ။ လူတချို့ဟာ လိုအပ်
အခါ ကျင့်ဝတ်ဆိုတာကြီးနဲ့ ကိုင်ပေါက်
တတ်ပေမယ့် မလိုအပ်တော့ဘူး ဆိုတာ
နဲ့ ကျင့်ဝတ်ဆိုတာကို ဖောက်ဖျက်
ဝန်မလေးတတ်တာ အနီးတိတ် စာရေး
ဆရာဖြစ်တဲ့ ဦးပေတုံးကြီး မသိဘဲ နေ
မလား။

ဘာပြောပြောပေါ့လေ။ ဦးပေ
တုံးကြီးရဲ့ ကလောင်ဘော်ဒါ သတင်း
ထောက်ခင် (ခ) နတ်မျက်စိကတော့
သဘောထားသေးသိမ်တဲ့သူ မဟုတ်
ဘူး။ အင်မတန် အပေါင်းအသင်းခင်ဗျာ
ဆရာဆိုတာ ဦးပေတုံးကြီး သိပြီးသား
ခုလို လမ်းကြိုတုန်း ဝင်ပြီးမှ နှုတ်ဆက်
မသွားလို့ကတော့ အင်မတန်ရိုင်းတဲ့
လူပါလားလို့ ထင်သွားမှာလည်း စိုးနိုး
ရသေးတာလေ။ ပြီးတော့ ဦးပေတုံး
ကြီးမှာက စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးနဲ့ ပတ်
သက်တဲ့ အပူတစ်ခုကို ပိုက်ဘော
ထားတာ ပြေလည်ပါစေဆိုပြီး ဘုရား
မှာလာ ယတြာချေတာဆိုတော့ ဒါထဲ
ဆရာနတ်မျက်စိရဲ့ အကြားအမြင်ဒိဋ္ဌ
ဟောချက်နဲ့ချေဖျက်နိုင်လိုက်ရင်တောင်
ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ပေါ်ဦးမှာ မဟုတ်
လား။ အင်း မရှက်မကြောက်ပြောရင်
အိတ်ကတ်ထဲ ငါးဆယ်ကျပ်တန် တစ်
ရွက်တောင်မရှိတဲ့ ဦးပေတုံးကြီးကို
သနားပြီး ညနေစာနဲ့ပါ ပြုစုလိုက်ရင်
တော့လား အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်
နဲ့ ကုက္ကား ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်တာနော်။
ကံဆိုတာ ဘယ်သူတွေက ကြိုသိနိုင်
မှာလဲလို့။

အဲဒီလိုပဲ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစား
ရင်းက အကောင်းတွေဘက်ကို စိတ်ထူ
ရောက်သွားတာနဲ့ ဦးပေတုံးကြီးလက်

ကြက်သွေးရောင် ခန်းဆီးကန့်လန့်ကာ ကို ဆွဲဖယ်လိုက်တာ လေအဟုန်ထက် တောင် မြန်နေပါသေးလား။ အခန်းက တျဉ်းပေမယ့် လေးပေမီးချောင်း ပတ် လည်ဖွင့်ထားတာဆိုတော့ မျက်စိကျိန်း သွားတဲ့ ဦးပေတုံးကြီးမှာ ရှုတ်တရက် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။

ပထမဦးဆုံး သတိထားမိတာက ခြောက်ပေလောက်ရှည်တဲ့ အလျှူမီနီ ယမ် စားပွဲကြီး။ စားပွဲရဲ့ တစ်ဖက်ထိပ် မှာက အမွှေးတိုင်မီးခိုးတွေ ထောင်း ထောင်းထနေတဲ့ အုန်းငှက်ပျော့ပွဲတစ်ပွဲ။ အဲ... စားပွဲရဲ့ တခြားထိပ်ဘက်မှာက တော့ နိုင်ငံတကာ နတ်ပေါင်းစုံတို့ရဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ ဖော်ကျူးထားတာလား ထင်ရတဲ့ ဘာမသိညာမသိ တစ်တောင် တျော်ကျော်လောက်ရှိမယ့် ဖက်စပ် ပလတ်စတာရုပ်တုကြီးက စပ်ဖြူဖြူတတ် လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ဆရာနတ်မျက်စိ။ လုပ်လိုက်မှုဖြင့် သူများတွေထက် ထူး လို့ကိုး။

နဂိုက မီးရောင်ကြောင့် မျက်စိ ထိန်းနေတဲ့ ဦးပေတုံးကြီး။ ဖက်စပ်နတ် ခွပ်ကပါ တစ်ခြမ်းကွယ်နေလို့ စားပွဲ နောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာနတ်မျက်စိ တို့ သဲကွဲစွာ မတွေ့ရသေး။ မျက်စိကို အသေအချာပွတ်ပြီး ပြန်ကြည့်လိုက်မှ နားပေါ် နေကာမျက်မှန်မတင်ပြီး စီး ထရက်တစ်လိပ် ပါးစောင်မှာ မခွဲတရို့ ခဲထားတဲ့ သတင်းထောက်ခင်(ခ) နတ် မျက်စိနဲ့ တည့်တည့်ကြီးတိုးပြီလား ထင် ခဲ့တာ။

ဘယ်ဟုတ်လို့တုံး။ အကယ်ဒမီ မေသဉ္ဇာဦးပါလား။ ဟာ မဟုတ်ဘူး။ မေသဉ္ဇာဦးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူအောင် ပြင် ဆင်ထားတဲ့ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဗျ။ ယောဂီရောင် ဆက်အောင်ဝမ်းဆက် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ နဲ့ မိတ်ကပ် ငါးပိသောလောက်ဖို့ထားတဲ့ မျက်နှာပေါ်ကလက်ပံပွင့်သဏ္ဍာန်ပါးစပ် တို့ အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ပြီး ဝဲလ်ကမ်းလုပ်နေ သိတ်ပုံက တကယ့်တုန့်လှုပ်စရာ။

“ထိုင်လေ အန်ကယ်၊ ဟင်း ဟင်း... ဝင်ဝင်လာချင်း ကယောင် ကတမ်းဖြစ်နေပုံ ကြည့်ရုံနဲ့ အန်ကယ်မှာ တကယ့်အပူကြီး ဆိုက်နေတာ မြင်ရ တယ်လေရှင်၊ ဟင်း ဟင်း နတ်မျက်စိပဲ ဟာ ထင်းခနဲမြင်တာ ဘယ်ဆန်းပါမလဲ ဟင်း ဟင်း... မိုက်တယ်နော်”

တောက်။ ဒီ အကြားအမြင် ဆရာမကို ဖနောင့်နဲ့ အချက်တစ်ရာ ပေါက်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်ချင် အောင် ဦးပေတုံးကြီးစိတ်တွေ လေ ဖြတ်သွားတာတော့ အမှန်မပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက မိန်းမသား။ ပြီးတော့ သူ့ပိုင်နက် အခန်းထဲမှာဖြစ်လို့ အတော်လေး သည်း ညည်းခံနေရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ လွန် ရော။ ဝင်လာမိပြီးမှတော့ သိက္ခာရှိမှန်း သိအောင်ပြတဲ့အနေနဲ့ သတင်းထောက် ခင်ရဲ့ကလောင်ခွဲ နတ်မျက်စိနဲ့ မှားလို့ ဝင်လာတာဆိုတဲ့ အကြောင်းတော့ ရှင်းပြရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် စားပွဲရှေ့က ခုန်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တာ စွေခနဲ။

“ဟင်း ဟင်း ပြောပါအန်ကယ်၊ နှစ်ယောက်ချင်းပဲဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပေါ့ရှင်... ဟင်း ဟင်း”

နှစ်ယောက်ချင်းဖြစ်တိုင်း စိတ်ရှိ လက်ရှိ ပွင့်လင်းလိုက်ရရင်တော့လား။ ငယ်စိတ်တွေကို အတင်းချိုးနှိမ်ပြီး ဦးပေ တုံးကြီးကပဲ စကားစလိုက်ပါတယ်။

“ဒီ ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက သတင်းထောက် ခင်... ခင်...”

“ဟိုး ဟိုးထား၊ သိပြီ ဟင်း ဟင်း သိနေပြီလေ၊ ခုခေတ် ဂျာနယ်တိုက်တွေ က သတင်းထောက်ဆို ငယ်ငယ်လှလှ တွေပဲခန့်ကြတာ အန်ကယ်လဲသိမှာပေါ့၊ အန်ကယ်သမီး ခင်ဆိုတာလဲ သတင်း ထောက်လုပ်ရင်းက အိမ်ပြန်မရောက် လာလို့ စိတ်ပူပြီး လာမေးတာကို နတ် မျက်စိက သိနေပြီးသားလေ၊ ဟင်း ဟင်း သိပ်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ရှင် သူ့ဂျာနယ် တိုက်က သတင်းယူဖို့ ကချင်ပြည်နယ် ကို လွှတ်လိုက်တာ အဖော်ရအောင် ဆိုပြီး သတင်းထောက်ကောင်လေး

တစ်ယောက်ပါ ထည့်ပေးလိုက်သေးတာ ဟင်း ဟင်း၊ တပ်နဲ့ ကေအိုင်အေတို့ တိုက်ပွဲကြားရောက်နေတယ် ထင်ပြီး စိတ်မပူလိုက်ပါနဲ့ရှင်၊ ဟင်း ဟင်း... နတ်မျက်စိအမြင်ထဲမှာတော့ မြစ်ကြီး နားက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ ငြိမ့်နေ ကြတာရှင်... ဟင်း ဟင်း”

ဦးပေတုံးကြီး စကားကို ဆုံး အောင် မစောင့်ဘဲ သူ့အမြင်ကိုချည်း စွတ်ဟောနေတဲ့ အကြားအမြင် ဆရာမ ကြီး။ ဒါကိုပဲ သည်းညည်းခံ ထိုင်နေရာ က သူ့စကားအပြတ်မှာ ကိုယ့်ကိုစွ လည်း လိုရင်းတိုရှင်းနဲ့ပြီးအောင် ဦးပေ တုံးကြီး ပါးစပ်ဟလိုက်ရုံရှိသေး...

“ဟင်း ဟင်း နတ်မျက်စိ ဟော တာ အရမ်း အရမ်းမှန်လွန်းလို့ အန်ကန် အံ့ဩနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဟင်း ဟင်း မှန်ရမယ်လေ နတ်မျက်စိပဲဟာ စကြ ဝဠာထဲမှာ မမြင်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘဲ ကိုးရှင်၊ ဒီမှာ အန်ကယ် ခုဟာက ဒစ် စကောင့်ပေးတဲ့သဘောနဲ့ အခမဲ့ဟော ပေးနေတာနော်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အန်ကယ် သိချင်တာတွေကို နတ်မျက်စိက နန်း စတော့ ဟောတော့မှာဖြစ်လို့ကန်တော့ ပွဲထဲမှာ ငွေစက္ကူငါးထောင်တိတိသာ တင်လိုက်ပါ အန်ကယ်၊ ဟင်း ဟင်း... အန်ကယ်သမီး သတင်းထောက် ခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အန်ကယ် သိသေးမှာ မဟုတ်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံးကို နတ်မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကို မည်းခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်နေရပြီလေ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

တော်ပါပြီ ဒေါ်ဆရာဖိုးရယ်။ ကန်တော့ပွဲမှာ ငါးထောင်တင်ဖို့ မပြော နဲ့ ငါးဆယ်တန်တောင်မရှိတဲ့ ဦးပေတုံး ကြီး။ ငွေမချမ်းသာပေမယ့် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် ဉာဏ်ဘလူးဘလက်တွေ တရားလွန်ချမ်းသာမှန်း မေသဉ္ဇာဦး အဲ အဲ မေနတ်မျက်စိကြီး သိမှမသိဘဲကိုး။ သူ မျက်စိစုံမှိတ် အာရုံယူနေတုန်းမှာပဲ ဟိုတစ်ပတ်က ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲ ဖိတ်ထားတဲ့ ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်ဆီက

ဖိတ်စာရွက်ကလေးကို တိုက်ပုံအင်္ကျီထဲ
က ဆွဲထုတ်ပြီး ကန်တော့ပွဲထဲက ငှက်
ပျောဖီးကြားထိုးထည့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ငါးထောင်တန်ငွေစက္ကူလို့ ထင်သွားတာ
ဖြစ်မှာပေါ့။ နတ်မျက်စိလက်သစ် မိန်းမ
ကြီးခမ္ဘာ မျက်စိမဖွင့်စတမ်း ပရမ်းပတာ
တွေ ဖြီးနေလိုက်တာမှ နန်းစတော့။

ဟုတ်ကဲ့။ သည်အခွင့်အရေးမျိုး
ဦးပေတုံးကြီး ဘယ်လက်လွှတ်ပါမလဲ။
ဟဲ ဟဲ ကန်တော့ပွဲထဲမှာ မှည့်နေပြီ
ဖြစ်တဲ့ ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးကို အသာ
လေးဖြုတ်၊ တိုက်ပုံအိတ်ထဲထည့်၊ ခြေ
သံမကြားအောင် ကြောင်ခြေလှမ်းမျိုးနဲ့
အခန်းပြင်ထွက်ပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့
တာ မှတ်ကရောမဟုတ်လားလို့ ဟဲ ဟဲ။

နတ်မျက်စိနဲ့ပတ်သက်လို့ ဦးပေ
တုံးကြီး မအိမလည်နဲ့အနေခက်လောက်
အောင် ခံစားနေရတာ သုံးလေးရက်
ရှိနေပါပြီ။ သတင်းထောက် ခင် (ခ)

နတ်မျက်စိရဲ့လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး နတ်
မျက်စိအတုပေါ်နေတဲ့အကြောင်းသတင်း
ပေးရင် ကောင်းမလားပေါ့။ သူကတော့
နဂိုက မှုခင်းသတင်းထောက်ဖြစ်တာ
ကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ့်ဥပဒေ
ကိုလည်း ဦးပေတုံးကြီးထက်ပိုပြီး နား
လည်လိမ့်မှာ သေချာတယ်လေ။

ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ မူပိုင်ခွင့်
ကိစ္စကြီးတ ကိုယ့်ဆီမှာ တိတိကျကျနဲ့
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိသေးတာမဟုတ်
တော့ ဒီလိုပဲ စာရေးဆရာတွေရဲ့
ကလောင်နာမည်တွေအနုပညာရှင်တွေ
ရဲ့ နာမည်တွေကို တိုက်ရိုက်အသုံးချ
နေကြတာမှ အများကြီး။ ကဗျာဆရာ
မောင်သာယာဆိုရင် သူ မရေးဘဲနဲ့
သတင်းစာမှာ သူကလောင်နာမည်သုံး
ထားတဲ့ ဆောင်းပါး ပါလာလို့ စိတ်ညစ်
တယ်ဆိုပြီး လဲအောင်သောက်ပစ်လိုက်
တာ မျက်မှန်တောင် ကွဲတဲ့အထိပါပဲ။
ဘယ်ကောင်းပါမလဲ။ ကလောင်နာမည်
တစ်ခု လောက်လောက်လားလား ဖြစ်

ဖို့အရေး အချိန်ကာလ၊ ဝီရိယ၊ ကြီး
ကုတ်အားထုတ်မှုတွေ ဘယ်လောက်
ရင်းနှီးခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ ကာယကံရှင်
ကလောင်ပိုင်ရှင်တွေပဲ သိကြတာပါ။

ထားတော့။ နတ်မျက်စိကိစ္စထိ
တော့ ရေးဖော်ရေးဖက်ကြီး သတင်း
ထောက်ခင်(ခ)နတ်မျက်စိဆီ မဖြစ်မနေ
သတင်းပေးဖို့ ဦးပေတုံးကြီး ဆုံးဖြတ်
ချက် ချလိုက်ပြီးပါပြီ။ အဲဒီလို သတင်း
ပို့ရင်းနဲ့ မှာစရာလေးတစ်ခုပါ မနေ
မလျော့ ပြောခဲ့ချင်တာက “တကယ်လို့
များ မေသဉ္ဇာဦးနဲ့တူတဲ့ အကြားအမြင်
ဒိဋ္ဌဟော ဆရာမကြီး နတ်မျက်စိနဲ့
ခင်ဗျား သွားတွေတော့မယ် ဆိုရင်တော့
မျက်စဉ်းဆေး အကောင်းစားတစ်ဘူဆီ
ဝယ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့စမ်းပါဗျာ
ပုလင်းကွဲလောက်မှ မလင်းဘဲ ဖြီးချင်
သလို ဖြီးနေတဲ့ သူနတ်မျက်စိကို မှတ်
စဉ်း သေသေချာချာ ခတ်ပါဦးလို့ပါ မှာ
ခဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့နော် ဆရာရေ” ဟူ၍သာ။

□ မင်းရွှေသိန်း(ငင်းကျစ်)

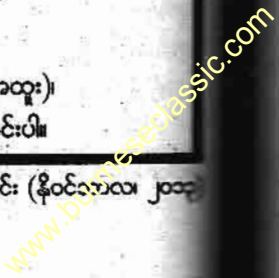
ဆရာဦးမင်းထွန်း D.B.B.W - C.T (Med)

ဘုန်းညှင် တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

အထူးကုသသောရောဂါများ

နုလုံး၊ သွေးတိုး၊ လေငန်း၊ အစာအိမ်၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ဝမ်းတွင်း၌ဖြစ်တတ်သော (ကင်ဆာ)
မြစ်ပွားနာ အမျိုးမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပ၌ ဖြစ်တတ်သော အဖုအကျိတ်၊ မှိုနာ၊ မြစ်ပွားနာ (ကင်ဆာ)
သွေးကြောပိတ်ရောဂါနှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး၊ လေးဖက်နာရောဂါ၊ အဆုတ်နာ၊ ခုခံအားကျရောဂါ
(ခယယုဂ်နာ)၊ အသည်းနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါများ၊ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါများ၊ မီးယပ်နှင့်ပတ်သက်
သော ရောဂါများ၊ သူငယ်နာရောဂါ အမျိုးမျိုး၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာနှင့် နာတာရှည်ရောဂါကြီးများကို
အထူးကုသပေးပါသည်။

- ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ➡ နေ့စဉ် နံနက် (၈)နာရီမှ ည (၈)နာရီအထိ
- လိပ်စာ ➡ အမှတ် (၆၈၁) ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအနီး၊
ရွာမအနောက်ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
- ☎ ➡ ၀၉-၇၃၁၃၆၄၁၄
- လမ်းညွှန် ➡ ၁၉၉၊ ၁၀၁ (အဝါ)၊ ၉၉၊ ၉၇၊ ၈၁၊ ၄၄၊ ၁၈၄၊ ၁၆၈၊ ၄၈ (အထူး)၊
၂၀၂ (အထူး)၊ ၄၈ ကားလေးစီး၍ ဆရာတော်ကြီးမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

စကားလုံးတွေကို ကိုသန်းဦး ကြားမှ ကြားဖူးရဲ့လား မသိဘူး။ အင်းလေ ကိုသန်းဦး သိတာ လောကမှာ အကျိုး အမြတ်ဆိုတာပဲ မဟုတ်လား။ ထားပါ တော့လေ။ ကိုသန်းဦးက စာအုပ်ဆိုရင် ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်လောက်ကိုပဲ စာအုပ်လို့ သိတာကိုး။ မေးချင်တယ် ကိုသန်းဦး၊ နိုင်ငံခြား ကဗျာလေးတစ်ခုပေါ့။

လူနှစ်ယောက်ဟာ ခရီးတစ်ခု တည်းကို ရထားနဲ့သွားကြတယ်။ တစ် ယောက်က ရထားပေါ် စပြီးရောက် ကတည်းက ပါလာတဲ့ စာရင်းစာအုပ် တွေထုတ်ပြီး တွက်ချက်နေလိုက်တာ ဘေးနားမှာ ဘယ်သူတွေ့ အတူပါလာ တယ် ဆိုတာကိုတောင် သတိမထားမိ ဘူး။

ရထားဟာ ကျောက်ဂူတွေကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဟိန်းသံတွေကိုတောင် သတိမထားမိရှာ ဘူး။ သူ့ရဲ့ဘဝဟာ သူ့ရဲ့ စာရင်းစာအုပ် ပဲပေါ့လေ။ နောက်တစ်ယောက်က တော့ ရထားပေါ် စရောက်ကတည်းက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ လျှောက်ကြည့် နေတယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ စာရွက်နဲ့ ဘောပင် ထုတ်ပြီး ခရီးသွားကဗျာ ရေး တော့တယ်။ မီးခိုးရောင်ကောင်းကင်နဲ့ တောင်ကမူထိပ်တို့ ထိစပ်နေတဲ့ နေရာ တစ်လျှောက်က မီးခိုးဖျော့တွေ၊ တော စပ်က မြူးခိုးတွေ၊ ပန်းပွင့်တွေ၊ ရွာက လွင့်ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးဖျော့တွေ၊ စိုက် ခင်းပြင်မှာ ဝပ်တွားစီးဆင်းနေတဲ့ ရေစီး ကြောင်းလေးတွေ၊ အို ရောင်စုံပန်းချီ ကားချပ်ကို စာလုံးတွေနဲ့ အရောင်တွေ ခြယ်နေတယ်လေ။ ကဗျာရောင်စုံတွေ နဲ့ပေါ့။

သူ့မျက်လုံးတွေဟာ အေးချမ်း လို့နေတယ်။ သူ့တို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ခရီးဆုံးဘူတာရောက်တော့ သေသွား ကြတယ်။ ကဗျာဆရာက ဘယ်သူ မြတ် သလဲတဲ့။

ဖြေလေ ကိုသန်းဦး။

ကိုယ်က အငယ်တန်းစာရေးဆို ရင် ကိုယ့်သားဟာ အနည်းဆုံး ရုံးအုပ် တော့ဖြစ်ရမယ်။ မြင့်တက်တဲ့ မျိုးဆက် သာ ဖြစ်ရမယ်။

ကိုသန်းဦးရယ်၊ ဘေးတီလေး တောင်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဘူးလား။ လူတွေဟာ အစားအစာ တစ်ခုတည်း အတွက် ရှင်သန်နေတဲ့ စင်ရော်တွေလို ဖြစ်နေမှာပေါ့။

လောကရဲ့ အလှတရား၊ မလှတဲ့ တရား၊ အမှန်တရား၊ မမှန်တဲ့ တရား တွေကို မရှာဖွေတော့ဘူးလား။ မျိုးဆက် သစ်ကို လက်ဆင့်မကမ်းတော့ ဘူးလား။ လူတွေဟာ သမိုင်းခေတ်ကို မသိရင် “အ” ကုန်မယ်လေ။

ကိုသန်းဦး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အစာအိမ်က လက်တစ်ထွာပါပဲ။ ပစ္စည်း ပိုရှိလို့လည်း အစာအိမ်က ပိုကြီး မလာ ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့လည်း သူတစ်ပါး ရဲ့ ကြမ္မာတွေကို မဖန်တီးပါရစေနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့များ တိုတောင်းတဲ့ အချိန် တွေကို တစ်ထွာစာလေးအတွက် ပေး ပစ်လိုက်ရတာလဲဟင်။

ပွင့်ကတော့ ဒုတိယလူလို နေ သွားမှာပါ။ နေခြည်နုမှာ ပွင့်သစ်တွေ ဝေနေတာ၊ အဝါလေးတွေ အော်မြည် ရင်း ခုန်ယုံနေကြတာ၊ ရောင်စုံ လိပ်ပြာ လေးတွေ ပန်းရုံနားလာပြီး ယုံဝဲနေကြ တာ။

အို ကိုသန်းဦးရယ်၊ သဘာဝရဲ့ အလှကို ပွင့်ကတော့ တရွက်မက်မက် ခံစားမှာပဲ။ ဒီအလှတွေကို ဝေငှမှာပဲ၊ ပွင့်ပြောတာ လောကတစ်ခုလုံးသာယာ လှပနေတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုသန်းဦး။ စက်ဆုပ်စရာ မြင်ကွင်းတွေ လည်း ရှိတာပဲ။

ဒီမြင်ကွင်းတွေနဲ့ တွေ့တော့ လည်း တွေ့တဲ့အလျောက် ရင်ဆိုင်ရ မှာပဲ။ ဖားကို မျိုနေတဲ့ မြွေတွေ့တော့ လည်း ရိုက်သတ်ရုံပေါ့။ မမြင်ယောင်ပြု လို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒါမျိုးဆို ကိုသန်းဦး နေနိုင်တယ်။ အေးစက်လွန်း

တယ်။ ကိုသန်းဦးကို ပွင့် နားလည်ပါ တယ်။ ခွင့်လည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုသန်းဦးနဲ့တစ်သက် လုံး လက်တွဲဖို့ကိုတော့ အဖြေမပေးရဲ သေးဘူး။ ပွင့် ကိုသန်းဦးကို နားမလည် သေးသရွေ့ စဉ်းစားလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုသန်းဦးနဲ့ပွင့် ကြားက ကာဆီးထား တဲ့ ကျောက်တံတိုင်းတွေဟာ ထူထဲ လွန်းတယ်။

အဲဒီတံတိုင်းတွေဟာလည်း ကို သန်းဦးနဲ့ ပွင့်တို့ရဲ့ အမူအကျင့်နဲ့ စိတ် သဘောတွေပါပဲ။ လူစိမ်းနှစ်ယောက် စတွေ့တဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူရင် မိတ်ဆွေ၊ အတွေးအခေါ်ချင်းတူရင် ညီအစ်ကို ဖြစ်သွားသတဲ့။ ပွင့်လည်း ကိုသန်းဦးနဲ့ အစစအရာရာ တူညီချင် တယ်။ နားလည်ချင်တယ်။

ပွင့်တို့အဖြစ်က ဖေဖေနဲ့ မေမေ တို့လိုပဲ။ မေမေက လက်တွေ့သက်သက် သမား။ စာဖတ်တယ်ဆိုတာ အလုပ် မလုပ်ချင်တဲ့ လူပျင်းတွေ လုပ်တာတဲ့။ စိတ်လေအောင် လုပ်တာတဲ့။

ဖေဖေကတော့ စာပေထက် မြတ်နိုးတာ သူ့ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး။ ညဆို သန်းခေါင်ကျော်ထိ ဖေဖေ စာဖတ်ခန်းက မီးလင်းနေတုန်းပဲ။ ဖေဖေ ဆီမှာဆို ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတွေ စာအုပ်ထူထူ ကြီးတွေ အခန်းနဲ့အပြည့်ပဲ။ စာလည်း ဖတ် စာလည်းရေးတယ်။

ပွင့်က ဖေဖေဆီက ဒီအမွေတွေ ရခဲ့တယ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက စာ ဖတ်တဲ့ အကျင့်ရခဲ့တယ်။ ဒုတိယတန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ရွှေဥဒေါင်းတို့ ဒဂုန်ရွှေမျှား တို့ကို ဖတ်နေပြီ။ ဖေဖေ စာအုပ်စင်က စာအုပ်တွေလေ။

မေမေက မကြိုက်ဘူး။ အမြဲပဲ ရန်ရှာတယ်။ ဖေဖေက သည်းခံတယ်။ ဒါတောင် တစ်နေ့က စကားများကြ သေးတယ်။ စီးပွားရေးသမား တင် သောက် ရောက်လာပြီး ဖေဖေလို သူ

ပြောထားတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အင်္ဂလိပ်စာပြောပြီ ပြောတယ်။ လခက များပါတယ်။ အဖေက အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်တော်နာမည်ရှိတယ်လို့တော့ ဟို နောက် ကြားဖူးတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း စီးပွားရေး အဖွဲ့က လခကောင်းကောင်းပေးပြီး ဘာခေါ်တာ မဆန်းပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆို မေမေမျက်လုံးတွေ ဝင်းနေတာ တစ်လ တစ်သိန်းခွဲဆိုတာ အိမ်မက် မမက်ဖူးဘဲ။ ဖေဖေက ငြင်းလိုက် တယ်။ ဧည့်သည်တွေလည်း ပြန်ရော သူတို့နှစ်ယောက် စကားများတော့တာ မေးဖေ ပြောတာမှန်တယ်။

“ငါက လူတွေကိုပဲ စာသင်ချင် တာ ကြက်တူရွေးတွေကို စကားမသင် နိုင်ဘူး” တဲ့။

မေမေဟာ ဘယ်တော့မှ ဖေဖေ ကို စကားယှဉ်မပြောနိုင်ဘူး။ မကျေ နပ်နဲ့ အရှုံးပေးရတာချည်းပဲ။ ဖေဖေ ကတော့ ခေါင်းမာတယ်။ မေမေ ဘာ

ပြောပြော သူနေချင်သလို နေတာပဲ။ လခ မှန်မှန်အပ်တယ်။ မေမေပြောရင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့အခါ နေတယ်။ မေမေဟာ တကယ်တော့ ကလေးငယ်လိုပဲ သနားစရာပါ။

ညဦးကပဲ ဖေဖေကို ပွင့်တို့ အကြောင်း ဖွင့်ပြောမိတယ်။ ဖေဖေဟာ ပွင့်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက မိဘဆိုပြီး အထက်စီးက မနေခဲ့ဖူးဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လို ပွင့်တို့နဲ့ နေခဲ့တယ်။ ပွင့်ရဲ့ အမှား တွေကို ပုံဝတ္ထုလေးတွေပြောပြီးထောက် ပြတတ်တယ်။

ဖေဖေရဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ မေမေ တစ်မနက်ခင်း ရိုက်တာထက် ထိရောက်တယ်။

ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ ချစ်လည်း ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောမိတာပေါ့။ ဖေဖေက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ . . .

“ရေပြင်ပေါ်ကို ခဏတက်လာ တဲ့ ငါးငယ်နဲ့ ရေသောက်ဆင်းတဲ့ ငှက် ငယ်တို့ရဲ့ ဆုံစည်းမှုဟာ အချိန်ဘယ် လောက်ထိ ကြာမယ်ထင်သလဲ” တဲ့။

ပြီးတော့ ဖေဖေဟာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သူ့စာကို သူ ဆက်ဖတ် နေတော့တယ်။

ကိုသန်းဦးရယ် ငါးလေးတွေကို လည်း သူ့ဘဝ စွန့်လွှတ်ဖို့ မတောင်းဆို သလို ငှက်ကလေးကိုလည်း မတောင်း ဆိုအပ်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ငှက် ကလေး လေမှာ ပျံနေတာကို ငါး ကလေးက ကြည့်ရင်း ငါးကလေး ရေ မှာကူးခတ်နေတာကို ငှက်ငယ်လေးက ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးနေတာက ပိုကောင်း မှာပေါ့ ကိုသန်းဦးရယ်။ သံစဉ်မညီတဲ့ တေးကို မဆိုဘဲနေတာ ကောင်းလိမ့် မယ်နော်။

□ ကိုကိုသက်(ရေခဲ)

ဥုံ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ

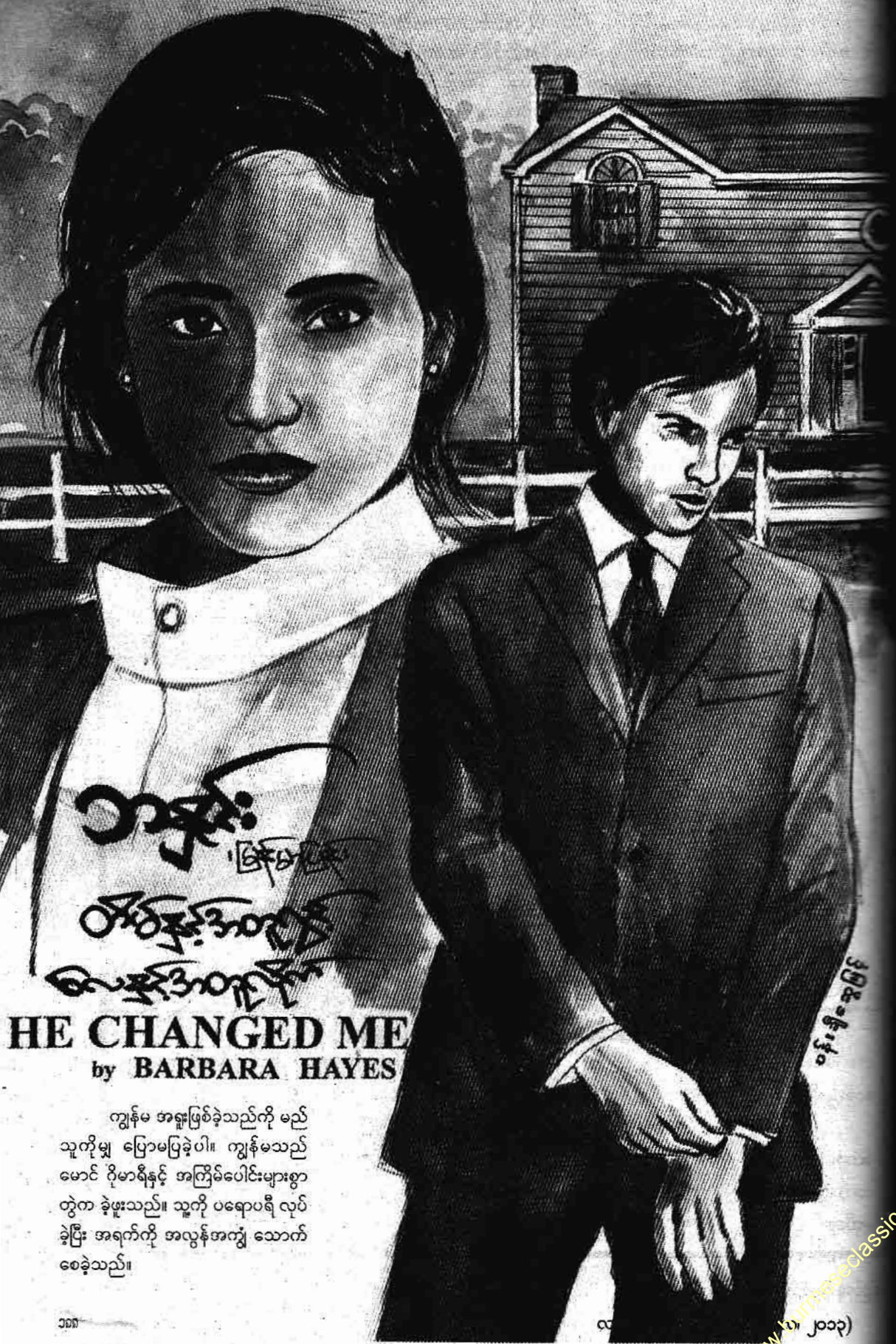
နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

.....

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ခိုက်ထဲမှာ ပုထ္တားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန် သောဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၂၅)နှစ် တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆုံကြရာ

<p>ဟောခန်းတည်နေရာ ထမ်းညွှန်</p> <p>ဟောပြောချိန်</p> <p>ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း မှတ်ချက်</p>	<p>➔ အမှတ်-၁၃၁၊ အောင်စိတ်ခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။</p> <p>➔ အိမ်ပမိ (အပြာ) တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂) ကားစီး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။</p> <p>➔ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။</p> <p>➔ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇ ။</p> <p>➔ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်သွားပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။</p>
--	---

ကျွန်း
ကျွန်းအတွက်
ကျွန်းအတွက်

HE CHANGED ME

by BARBARA HAYES

ကျွန်မ အရှင်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် မောင် ဂိုမာရီနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွဲက ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကို ပရောပရီ လုပ်ခဲ့ပြီး အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်စေခဲ့သည်။

၁၉၆၆-၆၇

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရဲဆေးတင် ငြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘီသယ်ကပင် ဆေးပါသေးသည်။

“တကယ်ပဲလား အော်ဒရာ”
သူမ လေသံမှာ အစ်မကြီး ဆန် ထူသည်။

ကျွန်မသည် အတိတ်ဦး အလုပ် သမားများအတွက် ပြုလုပ်သော ကပွဲ ငြီးတွင်အဆင်ပြေရန်အတွက် ထိုကဲ့သို့ ဆင်တကာလုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူမ မသိပေ။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းသည် ချီတပွဲကို ကျွန်မကို ခေါ်သွားလေ့ ရှိပါ သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျင်း ဆန်နက်စာ မစားလိုကြောင်း၊ ဘလက် ဆော်ဖီကျကျ သောက်လိုကြောင်း ပြော သည်။ သူသည် မီးဖိုခန်းထဲတွင် ခေါင်း ထိုလက်ဖြင့်နှိပ်၍ ထိုင်နေသည်။ ကျွန်မ နှိပ်ထိုင်လည်း ခေါင်းကိုက်နေသည်။ ထလေးများကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရန် မလို၍ တော်ပါသေးသည်။ စတယ်လာ ဆော့ဖ်မန်းက ကလေးများအတွက် ကျည်ပြီး ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ဂျင်းတို့မှာ ရက်အနည်းငယ် အားလပ်ခွင့် ရနေပါသည်။

ဟော့ဖ်မန်း၏ အိမ်နောက်ဘက် တွင် ကစားနေသော ကလေးများကို နှင်ထားသော မီးဖိုချောင်ခန်းမှ လှမ်း မြင်နေရပါသည်။

ဂျင်းက ညည်းပါသည်။

“ကလေးတွေ သိပ်ဆူတာပဲ”

ကျွန်မသည် ဘလက်ကော်ဖီ ဆန်ခွက်ကို ငှဲပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် ခုပေးလိုက်ပါသည်။

“အက်စ်ပရင် သောက်မလား”

ကျွန်မက မေးပါသည်။

သူသည် ကော်ဖီတစ်ကျိုက်စုပ် ချီတ်ပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်ချလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို လှမ်းကြည့် နေသည်။

“မင်း မနေ့ညက သိပ်လွန်တယ်”

သူက ပြောပါသည်။

“ဒါဟာ အက်စ်ဗီးပွဲမှာ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးပွဲကွ၊ ညက မင်းရဲ့အပြုအမူ ဟာ မိန်းမပျက် တစ်ယောက်လိုပဲ၊ ဒီည အိမ်မှာ နေခဲ့ပါ”

“ဒီည ကျွန်မကပွဲကို လိုက်ချင် တယ်။”

“မင်း နေခဲ့”

“ဒီည ယောက်ျားတွေ အများ ကြီးပါလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှာနေ ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မ အိမ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ နေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်ကတော့ အလုပ်ရှင် ရဲ့ဇနီးနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေမယ်ပေါ့”

သူ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။

“ဂျွန်ပေါ်တာလို မိန်းမနဲ့ ဘယ် သူ အချိန်ကုန်ခံမှာလဲ”

သူက ပြန်အော်ပါသည်။

ဤမျှနှင့် မပြီးသေးပါ။

သူ့မျက်နှာမှာလည်း ထူးဆန်း နေပါသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး စားဖွဲ့သို့ ပုံလဲကျသွားပါသည်။

ကျွန်မ သူ့ကိုထိုင်ကြည့်နေလိုက် ပါသည်။ သူ့ထံမှ ညည်းသံကြားရပြီး နဖူးတွင် ချွေးများ ထွက်လာလေ သည်။

“ဂျင်း”

ကျွန်မ သူ့ကို အော်ခေါ်လိုက် ပါသည်။ ကုလားထိုင်ပင် လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ”

သူ ခေါင်းမထူနိုင်တော့ပါ။

မျက်နှာမှာ ပြာနှမ်းနေလေ သည်။ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း မထား ခဲ့လိုသဖြင့် စတယ်လာကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ စတယ်လာ ရောက်သောအခါ အူအတက် ပေါက် သည်ဟု ထင်ကြောင်း၊ နှလုံးရောဂါ လည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်မ အလွန် ဖိုးရိမ်သွားသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဒေါက်တာကို ခေါ်မရ သဖြင့် ဘီသယ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်မ ညီမ သည် ဘာလုပ်ရမည်ကို အမြဲသိသည်။

သူမက “လူနာတင်ကား ခေါ် ပါ၊ ရစ်ဟားဆိုက် ဆေးခုံကို ပို့ခွင့်ရမယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

သူမနှင့် ဟားလ်တို့က ဆေးခုံမှ စောင့်နေကြပေမည်။ ဆေးခုံတွင် သုံး နာရီကြာအောင် ဂျင်းကို စမ်းသပ်ကြပါ သည်။ ကျွန်မ အဖြေတို့ ရင်တထိတ် ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဘဝ ပျက်စီးသွားမည်ကိုလည်း ဖိုးရိမ် နေမိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က ကျွန်မတို့ တွေ့ရသော ပြဿနာများမှာ ယခု ဘာမှမဟုတ်တော့ပါ။

ကျွန်မတို့၏ ကိတ်ကော့စ်အိမ်ကို အမိုးအသစ်မိုးရန် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ ကား ကို ဘက်ထရီအသစ်လဲရန် ရှိနေခဲ့ပါ သည်။ ကျွန်မအဖို့ ငွေကုန် သက်သာ အောင် အဝတ်အစားများကို ကိုယ်တိုင် ချုပ်ပါသည်။

ယခု ထိုသို့ မဟုတ်တော့ပါ။

ဂျင်းသည် အက်စ်ဗီးကော်ပိုရေး ရှင်း၏ အတော်ဆုံး လူငယ်အရောင်း သမား ဖြစ်နေလေပြီ။ ဟားလ်ရောမင်း နှင့် မောင်ဂိုမာရီတို့မှာလည်း သူ့လိုပင် တော်ကြပါသည်။ ဘီသယ်မှာ အံ့ဩ မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်မတို့ဝင်ငွေ အလွန်ကောင်း သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကတော့ မအံ့ဩပါ။ ဟိုက်စကူးကျောင်းသား ဘဝကထဲက ဂျင်းအက်ချလေ၏ အချစ် ကို လက်ခံခဲ့သည်မှာ ထိုအချစ်အချင်း ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အရပ်ရှည်ပြီး အပြာရောင် မျက် လုံးများ ရှိသောကြောင့်သာ မဟုတ်ပါ။ သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်၍သဘော လည်း ကောင်းသည်။ ထိုအချက်က ကျွန်မကို အများကြီးလွှမ်းမိုးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ သို့ရသည့်အချိန်တွင် သူသည် ဖန်ဇော အားကစားပစ္စည်းစတိုးတွင် စာရေး ဖြစ်နေလေပြီ။

ကျွန်မတို့ မိသားစုအား သူနှင့် လက်ထပ်မည့်အကြောင်း ပြောသော အခါ အံ့ဩသွားကြသည်။

အလွန်အမင်းအကျောင့်
မဟုတ်ပါ။ လူတိုင်းက သူ့ကို နှစ်သက်
ကြပါသည်။ သူသည် အလွန်အေးဆေး
သဖြင့် ကြီးပွားမည့်သူမဟုတ်ဟု ပြော
ကြသည်။ အန်တီအယ်လင်လို ကျွန်မ
ဖြစ်သွားမည်ကို မေမေက အလွန်စိုးရိမ်
ပါသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုသို့
ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ပါသည်။ အန်တီအယ်
လင်သည် ရုပ်ရည်ချောမောသူ တစ်
ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုလူ
သည် အကျိုးအမြတ်မရလျှင် ဘာမှ
လုပ်သူ မဟုတ်ပေ။ လူငယ်များနှင့်
ကြမ်းပိုးထိုးမနေလျှင် အိမ်လျှောက်လည်
ပါသည်။ အန်တီအယ်လင်မှာ ကလေး
ငါးယောက်နှင့် ချို့တဲ့စွာ နေထိုင်ရလေ
သည်။ သူမ အလုပ်လုပ်ချိန်တွင် အလုပ်
လုပ်ပါသည်။ အများအားဖြင့် လူမှုဗူလုံ
ရေးဌာန၏ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် နေရသည်။

ကျွန်မ မိခင်မှာ သူညီမအတွက်
အလွန်ရှက်ရှာသည်။ ကျွန်မက ဂျင်း
သည်အန်ကယ်ဂျက်ဖိုမဟုတ်ကြောင်း
ပြောပြပါသည်။ သို့သော် သူ့လစာ
တစ်ခုတည်းဖြင့် ကျွန်မ ရပ်တည်နိုင်
မည်မဟုတ်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ ခပ်ညံ့ညံ့ အခန်းတစ်
ခန်းတွင် နေခဲ့ကြရသည်။ လက်ထပ်ပြီး
တစ်နှစ်အကြာတွင် ရှာရွှန်ကို မွေးပြီး
နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဘီလီ မွေးပါ
သည်။ ကျွန်မတို့ကို မျှော်လင့်ချက် မရှိ
တော့ဟု မေမေ ယူဆသည်။ ကျွန်မ
ညီမ ဘီသယ်ကိုသာ အထင်ကြီးတော့
သည်။

ဘီသယ်နှင့် ဟားလ်ရှိဝင်တို့
လက်ထပ်သည်ကို မေမေ သဘောကျ
သည်။ ဘီသယ်မှာ ကျွန်မထက်အသက်
ငါးနှစ်ငယ်သည်။ သူမသည် ကြီးပွား
တိုးတက်ချင်စိတ်ဖြင့် ဟားလ်ကို လက်
ထပ်ခဲ့သည်။ ဟားလ်ကလည်း သူမအား
ကျွန်မ အိပ်မက် မက်ခဲ့သော အိမ်၊
အဝတ်အစားနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ
ဝယ်ပေးခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ဂျင်းကို ဟား
လ်လိုလူမျိုး ခြောက်ယောက်နှင့် ကျွန်မ
မလဲနိုင်ပါ။ ယခုဆိုလျှင် ဂျင်းသည်
မစ္စတာဖန်လော၏ အကူအညီဖြင့် အိမ်
ဝယ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ဧည့်ခန်းတွင် မီးဖိုပီး
အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသည်။ နောက်ဘက်
တွင် ကလေးများ ကစားနိုင်သော ကွက်
လပ်ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် တယ်ရီ မွေးလာ
လေသည်။ ကလေးသုံးယောက်ကို သိပ်
ပြီးနောက် ကျွန်မနှင့် ဂျင်းတို့ ဆိုဖာတွင်
အေးဆေးစွာ ထိုင်ကြပါသည်။ ထိုအိမ်
ကလေးမှာ ကျွန်မအတွက် အားလုံး
ပြည့်စုံလှပါသည်။ ဘီသယ်သည် ဂျင်း
အတွက် အလုပ်ကောင်းရအောင် အမြဲ
ရှာပေးတတ်သည်။ ကျွန်မသည် သူမ
မဝတ်ချင်သော အဝတ်အစားများ ပေး
သည်ကို လက်ခံပါသည်။ သို့သော် သူမ
၏ ပြောင်လျှော်မှုကိုတော့ သဘော
မကျလှပါ။

ဟားလ်မှာ မကြာခဏခနီးထွက်
သွားသဖြင့် သူမသည် မကြာခဏ
ကျွန်မတို့နှင့် ညစာ လာစားတတ်ပါ
သည်။

တစ်ညနေတွင် ကျွန်မတို့ ညီ
အစ်မ မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေစဉ်
ကလေးများ အော်သံ ကြားရပါသည်။
“ဒက်ဒီ . . . ဒက်ဒီ”
ကလေးများသည် သူတို့ အဖေ
ကို အိမ်ဝမှ ကြိုဆိုနေကျ ဖြစ်ပါသည်။
မကြာခင် သူသည် ကလေးသုံးယောက်
နှင့်အတူ တံခါးဝတွင် ပေါ်လာလေ
သည်။

“ပန်းရောင် ဝတ်ထားတဲ့ မိန်း
ကလေးက ဘယ်သူလဲ”
ဘီသယ်ကို သူ မေးပါသည်။
“အတော်နိပ်တဲ့ဟာမလေးလို့
ထင်တာပဲ”

ကျွန်မ မရှောင်နိုင်ခင်မှာ လည်
ကုပ်ပိုးကို နမ်းပါတော့သည်။
“ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ခုထိ
ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူး”

အဘွားကြီးပုံစံဖြင့် ဘီသယ်က
ဆိုလေသည်။

“ငါတို့ကို အကြံတုံး၊ ဉာဏ်တုံး
တွေလို့ မထင်ပါနဲ့”

ကျွန်မ ပြောပါသည်။
“ငါတို့အိမ်မှာ ငါတို့ သားသမီး
တွေနဲ့ နေတာပါနော်”

“သူတို့ကို ကျောင်းထားဖို့ ငွေငွေ
ထားသင့်တယ်၊ မမယောက်ျားရဲ့ လစာ
နဲ့ သူတို့ကို ကောလိပ်ထားဖို့ မလွယ်
ဘူးနော်”

သူမက ပြောပါသည်။
ကျွန်မ စကားလွဲလိုက်ပါသည်။
ထိုညတွင် ကျွန်မက ဂျင်းအား
လုပ်ငန်းပြောင်းဖို့ ပြောကြည့်ပါသည်။
ဖန်လောထံတွင် အလုပ်လုပ်ရသည်ထက်
သူ သဘောကျနေသည်။

သို့သော် ကျွန်မ ကိုမှာ ငွေ မလေ
ပါ။ ဂျင်းက ဘီသယ်တွင် ကလေး နေ
သဖြင့် ထိုသို့ ပြောနိုင်ကြောင်း ပြောပြ
သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟားလ်ကတူညီ
ခဲ့သည်။ အက်ဒီမိုးသည် အရောင်း
စာရေးတစ်ယောက် ထပ်ခန့်ဖို့ စီစဉ်လေ
သည်။ ထိုအခါ ဟားလ်က ဂျင်းကို ခန့်
ပြောပေးသည်။

“သူဟာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မက ဘီသယ်ကို ပြော
သည်။

“ငါးမျှားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်နှစ်
ရောင်းရောင်း ရောင်းလို့ ရပါတယ်”
ဘီသယ်က ပြောပါသည်။

“မမ သူ့ကို အားပေးရင်း သူ
လုပ်မှာပါ”

သူမက ပြောပါသည်။
“မမအနေနဲ့ သူ့ကို ကောင်း
ကောင်း ပြုပြင်လို့ ရပါတယ်”

အန်ကယ်ဂျက်ဖိုလို သူဖြစ်မှာ
ကျွန်မ အလွန် စိုးရိမ်ပါသည်။ သူ၏
ရုပ်ရည်သန်ပြန့်မှုနှင့် ခင်မင်ဖွယ်
အရာကြောင့် သူ အရောင်းစေ့သ

ဘောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။

“ဂျင်း ကျွန်မတို့ ဟားလ်ဆီသွား
ပြီး အဲဒီအလုပ်အကြောင်း မေးကြရ
အောင်”

ကျွန်မ မီးဖိုထဲတွင်ရှိနေစဉ် ဂျင်း
ရောက်လာပြီး ကျွန်မ ခမ်းကို ဖက်၍
ပြောလေသည်။

“ကိုယ် စဉ်စားပြီးပြီ”

ကျွန်မ ပခုံးပေါ် မေးတင်ပြီး သူ
ပြောလေသည်။

“ဟားလ် ပြောတာ မှန်လိမ့်မယ်၊
အခုအချိန်မှာသာ ကိုယ်တို့အခြေအနေ
ဟာ အဆင်ပြေနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေး
တွေဟာ ပေါင်းပင်တွေလို ကြီးလာပြီ၊
သားသမီးတွေကို ဂရုစိုက်ဘူးလို့ ကိုယ်
အပြောမခံချင်ဘူး”

အလုပ်ရှင်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ဟား
လ်က စီစဉ်ပေးလေသည်။ ချက်ချင်းပင်
သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါသည်။

သူ့အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူသလို
ကျွန်မ မိခင်ကလည်း ဝမ်းသာပါသည်။
ကျွန်မတို့မှာ အရင်ထက် ဝင်ငွေကောင်း
လာပါသည်။ ကျွန်မက အိမ်ထောင်ပရိ
ဘောဂများ ဝယ်ရန် စိတ်ကူးပါသည်။
ဘီသယ်က အိမ်နီးချင်းကောင်းများနှင့်
နေသင့်ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျွန်မနှင့် ဂျင်းတို့သည် အိမ်
သစ်တစ်လုံးဝယ်ရန် ငွေစုဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်ပါတော့သည်။

အက်ဒ်မိုးသည် သူ၏ အရောင်း
စာရေးများကို ဂေါက်ရိုက်စေပါသည်။
မကြာခင်ပင် တောပိုင်းရှိ ကလပ်တစ်ခု
တွင် ပါတီပွဲလုပ်ပေးပါသည်။

သူ့ဝန်ထမ်းများ အချင်းချင်း
ရင်းနှီးစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်းနှင့် ဟား
လ်တို့ ကားဖြင့် ထွက်သွားကြပါသည်။
ဂေါက်ရိုက်ထည့်သော အိတ်ကိုကား
နောက်ခန်းတွင်ထည့်သွားကြသည်။ သူ
အခုကဲ့သို့သွားသည်ကို ကျွန်မ သဘော
မကျပါ။ သို့သော် မကြာခင် အိမ်ဝယ်
နိုင်တော့မည်ကို တွေး၍ ဝမ်းသာနေ

ပါသည်။ ကလေးများမှာ စိတ်မကောင်း
ပါ။

“ဒက်ဒီ ဘယ်သွားသလဲ” ဟု
သူ့ကို မတွေ့လျှင် မေးတတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သားတို့နဲ့ မကစား
တော့တာလဲ”

ကျွန်မသည် သူတို့နှင့် ဘောလုံး
ကစားရပါသည်။ ဆင်းဒစ်နှင့် စွပ်မြတ်
များကျွေးပြီး ချောရပါသည်။ ဂျင်း တာ
ဝန်ယူရသော နယ်မြေမှာ မဝေးသဖြင့်
ညတိုင်း အိမ်ပြန်အိပ်နိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့နေ့တွင် သူ ရက်ပေါင်း
များစွာ ခရီးထွက်ပြီး ရောင်းချရမည်ကို
ကျွန်မ စိုးရိမ်နေမိပါသည်။ အလုပ်ချိန်
ပြီးသည့်နောက် အိမ်တွင် သူ စာရင်း
လုပ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အရက်
နဲ့သင်းသင်းဖြင့် အိမ်ပြန်လာသည်ကို
လည်းကောင်း ကျွန်မ သဘောမကျပါ။

ခရစ္စမတ်အချိန်ကဲ့သို့ အချိန်များ
လည်း ရှိပါသေးသည်။ ပထမ ကလေး
ရသည့် အချိန်ကစ၍ ကျွန်မတို့သည်
အလုပ်ပိတ်ရက်များတွင် ပျော်ပျော်ရွှင်
ရွှင်နေကြပါသည်။ အငယ်ဆုံးကလေး
တာရီအပါအဝင် အိမ်သားအားလုံးပင်
ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို ဝိုင်းလှုပ်ကြပါသည်။
သီချင်းများကို ဆိုရင်းသစ်ပင်တွင် ပစ္စည်း
များချည်နှောင်ကြပါသည်။ အလွန်ပျော်
စရာကောင်းပါသည်။

အက်ဒ်မိုးကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်
ဝင်လုပ်ပြီးနောက် ပထမဆုံး ခရစ္စမတ်
အချိန်တွင် ဂျင်းသည် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်
လုပ်ဖို့ အချိန်မရခဲ့ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ
ကုန်ကျပါစေ အော်ဒါမှာပါဟု သူပြော
သည်။ ကုမ္ပဏီမှာပြုလုပ်သည့် ပါတီမှ
အစောကြီး ပြန်လာပြီး ကျွန်မတို့နှင့်
အတူ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် ကုလုပ်မည်ဟု
ကတိပေးသဖြင့် ကျွန်မတို့ သူ့ကို စောင့်
နေခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့ မောသွားပြီး
သီချင်းမဆိုနိုင်ကြတော့ပါ။ မျက်နှာ
ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ကျွန်မကို နမ်းရှုပ် နှုတ်
ဆက်ပြီး အိပ်ရာဝင်သွားတော့သည်။

ထိုမျှဝမ်းနည်းနေသော မျက်နှာကလေး
များကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးပါ။ ညသန်းခေါင်
လောက်တွင် အိမ်ရှေ့မှ ကားရပ်သံ
ကြားရသည်။ ဟားလ်က ဂျင်းကို လိုက်
ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးရွှင်ပြီး
လက်ထဲတွင်အထုပ်များကိုင်ထားသည်။

“ပျော်ရွှင်စရာ ခရစ္စမတ်ပါ
အချစ်၊ ကလေးတွေအတွက် ကိုယ်
စားစရာတွေ ဝယ်လာတယ်”

ထို့နောက် ခြေထောက် တစ်
ဖက်ကို ရွံ့ဗွတ်ထဲမှ ဆွဲနှုတ်လိုက်သလို
မြှောက်လိုက်ပါသည်။ လက်ထဲမှ အထုပ်
များကို ဆိုဖာပေါ် သို့လှမ်းတင်သော
အခါ မတင်မီဘဲ အောက်သို့ ကျသွား
ပါသည်။

“မင်း ဘာသိသလဲ အချစ်၊
ခရစ္စမတ်အကြိုအတွက် စတိုးဆိုင်ပိတ်
ပေးတယ်၊ ဒါကို ဘယ်လိုထင်သလဲ၊
ကိုယ် ဈေးဆိုင်သွားတယ်၊ ကလေးတွေ
အတွက် ကစားစရာတွေ ဝယ်တယ်”

“သူတို့ကို ကျွန်မ ကစားစရာ
တွေ ဝယ်ပေးပြီးပြီ”

ကျွန်မက ပြောပါသည်။
ကျွန်မက သူ့ကိုရိုက်သလို သူ
နာကျင်သွားပါသည်။

“အို . . . ဂျင်း”
ကျွန်မ ငိုချလိုက်ပါသည်။
“ရှင် . . . အရက် မူးလာတယ်
ဟုတ်လား”

* * *

ဟားလ်နှင့် ဘီသယ်တို့သည်
ဂျင်းတို့ကြည့်ပြီး ရယ်လေသည်။ "Kind
for the Toys" ဟုပြောသောစကားကို
သဘောကျနေကြလေသည်။

ဟားလ်က ဂျင်းသည် အရက်ကို
သူ သောက်နိုင်သည်ထက် ပိုသောက်
ကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွန်မကတော့
မရယ်နိုင်ပါ။ နက်ကတိုင်ကို စည်းရင်း
သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေလေသည်။

“ဒါဟာ . . . ဘဝပဲ အော်ဒ်ရေး၊
ငါတို့ဟာ ဒီလောက်တိုးတက်မယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

သူက ပြောပါသည်။
သူ လုပ်နေသော အလုပ်ကို သူ အလွန်သဘောကျကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။ သူသည် အက်ဒီမိုးတွင် အလုပ် လုပ်ရသည်ကို ရေအိုင်ထဲက ဖားလို ပင်လယ်ဟု ထင်နေလေသည်။

ယခု သူ အလွန်အောင်မြင်နေပါပြီ။ အပြင်သို့ မကြာခဏ သွားနေရသဖြင့် ကျွန်မနှင့် ကလေးများကို သူ ဝရမစိုက်တော့ပါ။

ဘီလီသည် သူ့ဖခင်ကို သတိရကြောင်း တစ်ခါက ပြောခဲ့သည်။ ဂျင်းသည် မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါသော ငါးမျှားတံနှင့်ကြိုးကို ကြည့်နေပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ငါးမျှား မသွားကြတာလဲ ဒက်ဒီ”
ဘီလီက မေးလေသည်။
“ဒီရက်တွေမှာ ဒက်ဒီ အလုပ် မအားဘူး”

ဂျင်းက ဖြေပါသည်။
ဘီလီ သည် အဖော်ကင်းမဲ့သွားသလို သူ့ဖခင်ကို ကြည့်နေရှာသည်။
“ဘာကြောင့် မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်ရတာလဲ”

ဂျင်းက မေးသည်။
“ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်က မင်း မာမာက စက်ဘီးအသစ် ဝယ်မပေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ငါးမျှားပဲသွားချင်တယ်”

ဘီလီက ညှိုးငယ်စွာ ဖြေရှာသည်။ ကလေးများသည် စိတ်ဝင်စားမှု အသစ်များ တွေ့သွားကြ၏။ သူတို့ အချိန်ကို တစ်ဖက်အိမ်တွင် ဖြုန်းကြလေသည်။

စတယ်လာမှာ အလွန်မိခင်စိတ် ရှိပြီး သူမတွင် အရွယ်ရောက်သော သားတစ်ယောက် ရှိသည်။ သူမသည် ကျွန်မ၏ ကလေးများကို အလွန်ကြင်နာ ရှာသည်။ ကျွန်မကတော့ ကလေးများ အကြောင်းကို သိပ်မစဉ်းစားပါ။ ကျွန်မ တွင် သောကအသစ် ရှိနေပါပြီ။

“ဘယ်လိုမိန်းမလဲ မသိဘူးနော်”
ဂျန်ပေါ်တာကို တွေ့တော့ ဂျင်းက ပြောဖူးသည်။

“ဖရက်ဟာ ကံကောင်းတယ်၊ အရောင်းငှာန မန်နေဂျာရဲ့ဇနီး ပီသတယ်”

သူသည် ပေါ်တာအား သူမတို့ အိမ်တွင်စတွေ့ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ဖရက်သည် သူ့အရောင်းစာရေးများအား စားသောက်ပွဲ ပေးလေသည်။ သူတို့ အိမ်တွင် မကြာခဏ ပါတီပေးတတ်သည်။ ဂျင်းသည် ပါတီပွဲသို့ မကြာခဏ ရောက်ပြီး ဂျန်ကို အမြဲချီးကျူးတတ်သည်။ ကျွန်မအနေနဲ့ စဉ်းစားစရာတွေ ဖြစ်လာလေသည်။

တစ်နေ့တွင် နေ့လယ်နှစ်နာရီ တွင် အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ သူ့ပါးတွင် နှုတ်ခမ်းနီများ စွန်းနေသည်။

“ဒါ ဂျန်ရဲ့နှုတ်ခမ်းနီပါကွာ”
ဂျင်းက ရုက်ရွံ့စွာ ပြောလေသည်။

“သူမဟာ ကိုယ့်ကိုယ်နှုတ်ဆက် တယ်လေ၊ ဒါပါပဲ”

သူ ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘီသယ်အား ဂျန် အကြောင်း မေးမိပါသည်။ သူမက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်ပြီး ရယ် ပါတော့သည်။

“သူမဟာ ဂျင်းကို သဘောကျ နေတယ်ကွ”

“သူမမှာ အိမ်ထောင်ရှိတာပဲ”
“ဟုတ်တယ် အော်ဒရေ”

ကျွန်မ ညီမက ကလေးဆန်လှ ချေလား ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဖြေလေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သူမဟာ ဘယ်သူ့ မှ ကြာကြာစိတ်မဝင်စားတတ်ပါဘူး”

သို့သော် ကျွန်မမှာ စိတ်ပူမိပါသည်။ ကျွန်မမှာ ချက်ပြုတ်ရေးနှင့် ကလေးများကို ထိန်းသိမ်းရေးဖြင့် လုံးချာ လည်နေသော အိမ်ရှင်မ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မအတွက် ယှဉ်ပြိုင်ရ

မည့် အန္တရာယ်ရှိလာပြီ။ ဂျင်းမှာ ရှေ့သို့ အလွန်လျင်မြန်စွာ သွားနေသည်။ သူ့ထံ မိအောင် ကျွန်မ လိုက်နိုင်ပါ့မလား။

ထို့နောက် သူ့ပြောင်းလဲလာပုံ တော့သည်။ သူ အိမ်မှာရှိနေချိန်တွင် ကလေးများကို အော်ဟစ်မောင်းထုတ် တတ်သည်။ ကလေးများမှာ စပိုင် ကလေးများကဲ့သို့ အိမ်ထဲတွင် ခြေထဲ မကြားအောင် သွားလာနေကြရလေ သည်။

ကျွန်မကိုလည်း ချိုချိုသာသာ စကားမပြောတော့။ သူ့ဘာဖြစ်နေသည် ကို ကျွန်မ မသိပါ။ ကျွန်မနှင့်ကလေး များကို သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် များဟု ယူဆနေပုံ ရပါသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

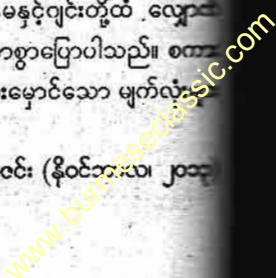
အက်ဒီမိုး ကုမ္ပဏီက ကျွန်မ၏ မြို့တွင် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်မည်ဟု ကြေညာသည်။

ကျွန်မက ဘီသယ်အား ထိုကဲ့သို့ သို့သွားရန် ရှိမရှိ မေးပါသည်။

ဘီသယ်က သူမ မပါတဲ ဟာထီ ကို ကပွဲသို့မလွှတ်ပါဟု ပြောထားသည်။ ဘီသယ်က သူမအနေဖြင့် ဟားလ်ဇီ လည်းကောင်း၊ အက်ဒီမိုး ကုမ္ပဏီမှ လူများကိုလည်းကောင်း မယုံကြည်ဘဲ ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း ထိုအတိုင်း ယူဆပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် အဝတ်အစားကောင်း များထပ်ဝယ်ပြီး ကျွန်မ၏ ဆံပင်ပုံစံကို ပြုပြင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းအား ကျွန်မသည် မည်သည့်မိန်းမနှင့်မဆို ယှဉ်နိုင်ကြောင်းပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါသည်။

ကျွန်မ မှားကြောင်းကို ဂျန်ပေါ် တာနှင့် တွေ့သောအခါမှ သိပါသည်။ သူမသည် အရပ်မြင့်၍ သွယ်လှလေ သည်။ နူးညံ့သွယ်ပျောင်းသော ဆံပင် နှင့် ဖြူစင်သော အသားအရေ ရှိလေ သည်။ ကျွန်မနှင့်ဂျင်းတို့ထံ လျှောက် လာပြီး ချိုသာစွာပြောပါသည်။ စကား ပြောရင်း စိမ်းမှောင်သော မျက်လုံးများ

ဖြင့် ကျွန်မကို ကျီစယ်နောက်ပြောင် သလို ကြည့်နေပါသည်။

“ဒီကိုလူချောကို ညီမဆီက ခဏ ငှားပါတယ်။ မမကို ငှားမယ် မဟုတ် တား”

ဂျင်းသည် ကျွန်မကို စိတ် ကောင်းစွာကြည့်၍ သူမနှင့် လိုက် သွားလေသည်။ ကျွန်မမှာ ဘီသယ် ဇနီး မောင်နှံနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဇနီးရာမှ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပင် ပေါ် သာပါသည်။ မကြာခင် ကျွန်မကို ကြည့် နေသော လူတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိ ပါသည်။

ဟားလ်က ကျွန်မအား ရေး မောင်ဂိုမာရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ဟု သဘောထားလိုက်တော့သည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ လှည့်စားရန်သော် ထည်းကောင်း၊ ကျွန်မ ယောက်ျားအား ဇီဝိတ် နာကျင်စေရန်သော် လည်း ကောင်း မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သမင်းစားပွဲပေါ်သို့ ဂျင်းမှောက်ကျသွား သောအခါ ကျွန်မ အလွန်အံ့အားသင့်မိ ပါသည်။ ယခုအခါ ဆေးဝါးကို ကျွန်မ ဆာင့်နေရပါပြီ။

သူ အလွန်နေမကောင်းကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သူ အလုပ်လုပ်နိုင် သောမည်ထင်ပါ။ စုဆောင်းထားသော ခုတော့ အတော်အသင့် ရှိပါသေး သည်။

ကျွန်မတို့သည် ချွေတာ စား သောက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ လိုအပ်ပါက အချိန်အတော်ကြာအောင် ချွေတာစား သောက်ရပါဦးမည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို အထူးဂရုစိုက်ရပါမည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို အလွန်ငြီးငွေ့နေပါပြီ။ ပင်ပန်း မြေပြေ၊ ကျွမ၏ ချစ်သော ခင်ပွန်းနှင့် သူ့ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေချင်ပါပြီ။

ဒေါက်တာက ဂျင်း၏ အစာ အိမ်တွင် အနာရှိကြောင်း၊ စနစ်တကျ စောင့်ကြည့် အစားအစာကို မှန်ကန်စွာ

စားပါက ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း ပြော ပြသည်။

“သူ အလုပ်က ထွက်ရမှာလား” ကျွန်မက သိပ်မျှော်လင့်ချက် မထားသလို မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာက ကုသပုံနှင့် အစား အသောက် အကြောင်းကို ရှင်းပြပါ သည်။ ဂျင်း အလုပ်ပြန်မဝင်ခင် နှစ်ပတ် ခန့် ခရီးထွက်သင့်ကြောင်း ပြောသည်။ အိမ်တွင် ကလေးသုံးယောက် ရှိသဖြင့် အေးချမ်းမှုမရနိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။

ဘီသယ်က ကျွန်မကို မစိုးရိမ်ရန် ပြောပါသည်။ အက်ဒ်မိုး ကုမ္ပဏီသည် သူ့ဝန်ထမ်းများကို အလွန်ဂရုစိုက်လေ သည်။

“အစာအိမ် ရောဂါလား၊ အဲဒီ ကုမ္ပဏီက လူတိုင်းမှာ အဲဒီရောဂါရှိ တယ်”

ထိပ်တန်း အရောင်းဈေးသည် နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများတွင် ထိုရောဂါရှိ သည်ဟု သူမက ဆက်ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ဂျန်ပေါ်တာကဲ့သို့ အမျိုးသမီး နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ကြိုးစားခြင်းမှာ ကျွန်မ၏ ဖိုက်မဲမှုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်မမှာ အကျိုးရှိခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဆယ်နှစ်ခန့် ပြန်နုလျှို သွားသည်။ ဆံပင်မှာ သဘာဝအနက် ရောင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခေတ်မီ အဝတ်အထည်များ ဝယ်ရန်နှင့်ဆံပင်ကို ခေတ်မီပုံစံထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ သည်။

ဘီသယ်သည် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ မှ အကြံကို မသိဘဲ ကျွန်မပြောသည့် အတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မအား ကာရေးကုတ်အနီးရှိ ဆင် ဂယ်လ်တန် ဟိုတယ်သို့သွားရန် အကြံ ပေးပါသည်။

အက်ဒ်မိုး ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်း များသည် ထိုဟိုတယ်သို့ သွားတတ်ကြ သည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် အမျိုးသမီးဧည့်သည်များ စကားပြောပုံ၊

ပြုမူနေထိုင်ပုံကို လေ့လာရမည် ဖြစ်ပါ သည်။ ဘီသယ်က ကျွန်မအား ပန်း ရောင် ဘောင်းဘီနှစ်ထည်နှင့် အနက် ရောင် ဝိုးထည်များကို ငှားလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ကလေး ရသည့် အချိန်မှစ၍ ထိုကဲ့သို့ တန်ဖိုးကြီးသော အဝတ်အထည်များ မဝယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဆေးရုံမှ ပြန်ရောက်ပြီး နောက် ပိုင်းတွင် ဂျင်းသည် အလွန်ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။

ခရီးထွက်မည့်နေ့အထိ သူဘာမှ စိတ်မဝင်စားပါ။ ခရီးထွက်ခါနီးတွင် ကလေးများသည် ကားဆီသို့ပိုင်းလာပြီး နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

“ကလေးတွေကိုတော့ မင်းတို့နဲ့ ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

စတယ်လာ စောင့်နေသော အိမ် နောက်ပိုင်းသို့ ပြေးသွားသည့် ကလေး များကို ကြည့်ရင်း သူ မေးသေးသည်။ စတယ်လာသည် သူတို့ကို ရေခဲမုန့် ကျွေးရန် စောင့်နေလေသည်။

“သူတို့ဟာ စတယ်လာနဲ့အတူ ဘောလုံးကန်လိမ့်မယ်”

ကျွန်မ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ကာရေးကုတ်သို့ ကားမောင်း လာစဉ် သူ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ကျွန်မ ကားမောင်းနေစဉ် သူ အိပ်ငိုက် နေလေသည်။

ရွာထဲသို့ ကားဝင်လာချိန်တွင် နေသည် ဖြစ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေပြီ။

ရှေ့ဟောင်းပုံစံ အိမ်ကြီးများကို ကာရံထားသော အဖြူရောင် ခြံစည်းရိုး များပေါ်တွင် ပျားရည်စုပ်ပန်းများ နွယ် တက်နေသည်။

ရွာထဲတွင် အစားအသောက် ဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ အထွေထွေ စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်၊ ဆေးဆိုင် တစ်ဆိုင်သာရှိလေ သည်။ ရုပ်ရှင်ရုံပင် မရှိပေ။

ကျွန်မသည် ဝပ်ဆင်ဂျင်နရယ် စတိုးသို့ဝင်ပြီး ဆင်ဂဲလ်တန်သို့ သွားရ မည့်လမ်းကို မေးသည်။ အနီရောင် ရုပ် အင်္ကျီကွက် ဝတ်ထားသော သစ်စက်

အလုပ်သမား ဖြစ်ဟန်တူသည့် လူတစ်
ယောက်က ကျွန်မကို သွားနေသည့်
လမ်းမှာ မှန်ကြောင်း ပြောပါသည်။

“လမ်း မမှားပါဘူး”

ထိုလူက ပြောပါသည်။

ထိုလူသည် ကျွန်မ ဝတ်ထား
သော ပန်းရောင် သိုးမွေးဆွယ်တာနှင့်
ဘောင်းဘီပွများကို ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်မ ကားသို့ပြန်လာချိန်တွင်
ဂျင်းသည် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် လမ်း
လျှောက်နေလေသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူး
တွင် လှေများကို ကြိုးချည်ထားလေ
သည်။ သူမ ကိုယ်ပေါ်တွင် စုတ်ပြတ်
နေသောဘောင်းဘီနှင့်အင်္ကျီ ဆက်ချုပ်
ထားသည့်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားလေသည်။
ခေါင်းတွင် ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ရွက်
ထား၏။ သူမက ဂျင်းကို ကြည့်သွား
သည်။

ဆင်ငယ်လ်တန်မှာ အလွန်ကြီး
မားသော အဖြူရောင် အဆောက်အအုံ
ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံ
ထဲတွင် လူငယ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်
လုပ်နေကြလေသည်။ ကျွန်မတို့သည်
သုံးလက်မထူသော အနီရောင် ကော်
ဇောကို နင်း၍ ကောင်တာသို့ လျှောက်
လာကြပါသည်။

ကျွန်မတို့အခန်းမှာ ပန်းချီကား
တစ်ချပ်နှင့် တူနေလေသည်။ စိမ်းပြာ
ရောင်အဝတ်အစများ၊ အဖြူရောင် ပရိ
ဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားပါ
သည်။ ဂျင်းက ကျွန်မတို့မှာ ငွေအလုံ
အလောက်ပါရဲ့လားဟု မေးပါသည်။

“ဘာမှ မပူပါနဲ့”

ကျွန်မက ဖြေပါသည်။

ဂျင်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ပေါ်သို့ လေးပင်စွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။
ကျွန်မက သူ့လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး . . .

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဂရုစိုက်ရမယ်”
ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ စကားကို
သူ ကြားပုံမရပါ။ ကျွန်မက အဝတ်
အစားလဲရန်နှင့် အောက်ထပ်မှ ကျွန်မ
ကိုစောင့်ရန် ပြောပါသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် အနားတွင်
သူမရှိစေလိုသောကြောင့် ဘီသယ်၏
အဝတ်အစားများကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်
လိုသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သူ ထွက်သွားသောအခါတွင်
ဆံပင်ကိုမြဲပြင်သည်။ ယခင်က အိုင်းရုံ
ဦးကို အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ယခု ခက်ခဲစွာ
အသုံးပြုရပါသည်။ ထို့နောက် ဘီသယ်
၏အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြီး
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။
ဓာတ်လှေကားမှ ထွက်လိုက်သောအခါ
တွင် အခန်းထဲတွင် ဂျင်းကို မမြင်ရပါ။
သူ အရက်ခန်းသို့ သွားနေသည်ဟု
ထင်ပါသည်။ အရက်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်
နေသော သူ့ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဂျင်း”

တံခါးဝမှရပ်ပြီး သူ့ကို ခေါ်လိုက်
ပါသည်။ ထို့နောက် အရက်ခန်းထဲသို့
ဝင်ခဲ့ပါသည်။

သူက ကျွန်မကို လှည့်ပြီး စိုက်
ကြည့်နေပါသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ
ဘေးတံခါးမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားပါ
သည်။

“ဂျင်း . . . စောင့်ပါဦး”

သူ့နောက်ကို ကျွန်မ ပြေးလိုက်
ပါသည်။ အရက်သမား တစ်ယောက်က
ခေါင်းထောင်ပြီး ကျွန်မက သူ့ကို ရှောင်
သွားရန် ကြိုးစားပါသည်။ သူက ကျွန်မ
လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲထားလေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ
ခင်ပွန်းကို ရှာမလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိုးလ်ဂျော့ကို
သဘောမကျဘူးလား၊ မင်း ခင်ပွန်းကို
နောက်မှ တွေ့လို့ရတယ်၊ မင်းကိုအရက်
ဝယ်တိုက်ခွင့်ပြုပါ”

ထိုလူက ပြောပါသည်။

သူ့ကို ကျွန်မ အရင်က မမြင်
ဖူးပါ။ သို့သော် ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်
သဖြင့် အရက်သောက်ဖို့ သဘောတူ
လိုက်ပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်မအမှား ဖြစ်
သည်။ ထိုလူသည် ရှေ့ကိုတိုးလာပြီး

ကျွန်မကို ဖက်ဖို့ ကြိုးစားပါသည်။
စားပွဲထိုးက စောင့်ကြည့်နေပါသည်။
စားပွဲထိုးသည် ထိုလူကို သိပါသည်။
မစ္စတာဝီလဆင်ဟု ခေါ်သံ ကြားရ
သည်။

ဝီလဆင်သည် သူ့ကို “ထင်
ကောင်းကောင်းပေးခဲ့ဟန် တူပါသည်။
သူ ဘာမှမလုပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေ
သည်။ ကျွန်မ ထိုလူကို ခပ်မြန်မြန်
ကွင်းရှောင်လာခဲ့ပါသည်။

လှေကားစောင့်က ဂျင်းသည်
ရွာဘက်သို့ လျှောက်သွားကြောင်း မြင်
ပြသည်။ ကျွန်မ အလွန်စိတ်ပျက်သွား
သည်။ ကားထုတ်ပြီး ရွာဘက်သို့ဆောင်
လာခဲ့ပါသည်။ လရောင်ဖြင့် လမ်းသို့
တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အရပ်ဆိုးသော
အိမ်များကိုသာမြင်နေရပါသည်။ အထူး
ထွေစတိုးဆိုင် နောက်ပိုင်းမှ မီးရောင်
ထွက်နေလေသည်။ ဆေးဆိုင်မှာ ထူး
အချိန်ထိ ဖွင့်ထားဆဲဖြစ်သည်။ တွန့်
ကားရပ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်။
ဓာတ်စက်နားထောင်နေသော လူအချို့
က ကျွန်မကို မော့ကြည့်သည်။ ထိုအခါ
ထဲတွင် ဂျင်းကို မတွေ့ရပါ။

ကျွန်မသည် လမ်းပေါ်သို့ ပြန်
လာပြီး ဘာလာလုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့်
ရပ်နေမိပါသည်။ ထို့နောက် မီးရောင်
ထွက်နေသော ဂျင်နရယ်စတိုး၏နောက်
ခန်းကို ကျွန်မ သွားကြည့်ပါသည်။

ထိုနေရာတွင် ဂျင်းအား မြင်
လယ်က ကမ်းနားတွင် လှေကြိုးချည်
တက်သွားသော မိန်းကလေးနှင့်အတူ
တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အော်ဒရေ ခါ လီလီယန်ထံ
ဆင်ကွ”

ဂျင်းက ပြောပါသည်။

သူမတို့ သားအဖမှာ စတိုးဆိုင်
နောက်ပိုင်းတွင် နေကြသည်။ သူမ
ဖခင်မှာ ဤနေရာတွင် ငါးဖျားလုပ်နေ
နှင့်ပတ်သက်၍ အာဏာရှိသူ ဖြစ်သည်။
ကျွန်မမှာ ဒေါသကြောင့် ပေါက်တွဲ
ဖြစ်နေပါသည်။

“လီလီက မနက်ဖြန်ကျရင် ဆိုင်
ပိတ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါမှ ငါနဲ့
အက်ဒ်တို့ အတူငါးများနိုင်မယ်လေ”

သူက တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။
မိန်းကလေးသည် ပန်းရောင်ဘလောက်
ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကို နောက်ဘက်တွင်
မန်းရောင် ဖဲကြိုးဖြင့် စည်းထားသည်။

သူမကိုယ်မှ ပြင်းထန်သော ရေ
မွှေးနံ့ ထွက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ
သူမက “ဂွတ်ဒ်နိုက်” ဟု ပြောပါသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါး ကောင်း
ထားဦး များကြမယ်”

သူမက ဂျင်းကို ပြောပါသည်။
“ရှင် သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့တာ
လဲ”

ကျွန်မက မေးပါသည်။
ထိုသို့ မေးသည်ကို သူ မကြိုက်
ပါ။ ထိုမိန်းကလေးသည် လမ်းပေါ်က
မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဟု သူပြောသည်။

သူ ဆေးဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသော
အခါ သူမကို တွေ့ရကြောင်း ပြောပါ
သည်။ သူက မိန်းကလေးများအား နေ့
လယ်က မည်သည့်ငါးမျိုး ဖမ်းမိခဲ့သလဲ
မေးရာမှ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြော
ဖြစ်ခဲ့ကြပုံ။ ထို့နောက် မိန်းကလေးက
သူမဖခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျွန်မ ဘာမှမပြောဘဲ သူပြော
သမျှကို နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာက ဂျင်းအား စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ဖို့
သတိပေးသည်ကို ကျွန်မ သတိရလိုက်
ပါသည်။ နောက် သုံးရက်လုံးလုံးတွင်
ကျွန်မခင်ပွန်းသည် မြစ်ထဲတွင် အက်ဒ်
ဝပ်ဆင်၏ ငါးဖမ်းလှေဖြင့် ငါးများနေ
ခဲ့လေသည်။

ကျွန်မသည် ဟိုတယ်မှာပင်နေ
၍ အဖိုးတန်အဝတ်အစားများကို ဝတ်
ဆင်နေခဲ့ပါသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများ
ပြောသည့် ဘရစ်ဂျီဖဲ ကစားသည့်

အကြောင်းဂေါက်ရိုက်သည့်အကြောင်း
များကို နားထောင်နေခဲ့ရပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးအချို့တွင် သား
သမီးများ ရှိသော်လည်း ကလေးများမှာ
သူတို့ဘာသာ ပျော်ပွဲစားထွက်နေကြ
ကြောင်း သိရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးများ
သည် သူမတို့၏ သားသမီးများနှင့်
ကြာမြင့်စွာနေနိုင်သဖြင့် ကျွန်မ အံ့ဩ
မိသည်။

ဆယ်ဂယ်လ်တန်သို့ ရောက်ပြီး
တတိယနေ့ခင်းတွင် ကျွန်မ သည်းမခံ
နိုင်အောင် ဖြစ်လာရပါသည်။ ကျွန်မ
ခင်ပွန်းနှင့်တွေ့ရန် မစွတာဝပ်ဆင်၏
စတိုးဆိုင်သို့ ကားဖြင့် သွားခဲ့ပါသည်။
မစွတာဝပ်ဆင်က ကျွန်မအား ဂျင်းနှင့်
လီလီယန်တို့ ငါးများကို ရေဆေးနေ
သော နောက်ခန်းသို့ သွားရန် ပြောပါ
သည်။

ဂျင်းနှင့် လီလီယန်တို့ ပူးကပ်စွာ
ရပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ ကျွန်မ
ဒေါသ ပေါက်ကွဲလုနီးပါး ဖြစ်သွားပါ
သည်။

ဂျင်းက ကျွန်မထံ တည်ငြိမ်
အေးဆေးစွာ လျှောက်လာပြီး နမ်း၍
နှုတ်ဆက်ပါသည်။ စကားတွေ အဆက်
မပြတ်ပြောပါသည်။ သူ တည်ငြိမ်လွန်း
သဖြင့် ကျွန်မ သံသယ ဝင်လာသည်။

“အော်ဒရေ ကိုယ် အကြံတစ်ခု
ရထားတယ်။ ဒီမှာနေရတာကို မင်း
သဘောကျတယ်မဟုတ်လား၊ လေ့လာ
တာ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တယ်၊ လူတွေ
ကလဲ ခင်မင်စရာ ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”
သူက ဆက်ပြောလေသည်။

“အက်ဒ်က သူ့မှာ ဆောင်းတွင်း
မှာ အလုပ်လုပ်စရာရှိနေတယ်လို့ ပြော
တယ်။ သူ့စတိုးဆိုင်ကို ရောင်းချင်နေ
တယ်။ သူ့ဆိုင်ကို ဝယ်ရင် ကောင်မတို့
မလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ကလေး
တွေတော့ မြို့နဲ့ ဝေးနေလိမ့်မယ်”

“ရှင် ရူးနေပြီလား”
ကျွန်မ အော်ပြောမိပါသည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

“တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အမဲလိုက်မယ်၊ ငါးမျှားမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါဟာ ကျွန်မ ကြားဖူးသမျှမှာ အရှုံးသွပ်ဆုံးစကားပဲ။ ရှင်ဟာ အန်တယ်ဂျက်စ်လို လုပ်တော့မှာလား”

သူ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ ကြောက်သွားပါသည်။

“အခု ဟိုတယ်ကို ပြန်မလိုက်သေးဘူးလား”

“မလိုက်နိုင်သေးဘူး။ ဒီငါးတွေ ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ရဦးမယ်”

ဘေးတွင် တစ်ချိန်လုံး ရပ်နေသော လီလီယန်က ဝင်ပြောပါသည်။

“ဒီအလုပ်ပြီးရင် ကျွန်မ သူ့ကို ပို့လိုက်ပါမယ်”

ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။ ညနေစာဝတ်စုံကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ရင်း ထိုကိစ္စကို ဂျင်းနှင့် အေးဆေးစွာ ဆွေးနွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် သူပြန်မလာပါ။ ကျွန်မထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ထိုညပြန်မလာနိုင်ကြောင်းနှင့် ငါးဖမ်းစခန်းတစ်ခုတွင် နှစ်ရက်သွားနေမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်ပိုင်အချိန်လိုချင်ကြောင်း ပြောပါသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ရှင် ကြိုက်သလိုနေပါ”

ကျွန်မ ဒေါသ ပေါက်ကွဲသွားပါသည်။

“ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ တစ်ပတ်လုံး ထိုင်နေရမှာလား”

“ပျော်ရွှင်အောင် နေပါ။ မင်းနေတတ်ပါတယ်”

သူက ပေါ့ဆစွာ ပြောသည်။

ကျွန်မ အလွန် စိတ်ပူမိသည်။

သူ ဘာတွေလုပ်နေသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့လင်မယား ကွဲမည့်ကိန်း ဆိုက်နေပါပြီ။

ထိုသို့မဖြစ်အောင် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်မ မသိတော့ပါ။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး နေကောင်းကြောင်း ပြောလေသည်။ ဒါကလွဲပြီး ဘာမှ မပြောပါ။

ဘီသယ်ကို ခေါ်ရမည်လား။ အချိန်မနှောင်းခင် သူမဆီမှ အကြံတောင်းရပါမည်။ အထုပ်အပိုး ပြင်ပြီး အိမ်ကို ပြန်သွားရပါမည်လား။ မကျန်းမာသော ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ရမည်လား။ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ဘာမှမလုပ်ဘဲ တယ်လီဖုန်းနားတွင်ထိုင်ပြီး မလာသော တယ်လီဖုန်းကို စောင့်နေမိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲပြီး မှိန်းနေပါသည်။ ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပါ။ ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်း မြည်လာလေသည်။ ကောင်တာ စာရေးက ဧည့်ခန်းထဲတွင် မစ္စတာဝပ်ဆင် ရောက်နေကြောင်း၊ ကျွန်မ ဆင်းလာပြီး စကားပြောလိုစိတ် ရှိ မရှိ မေးလေသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ ချက်ချင်းထပြီး အဝတ်အစား ကပိုက်ရုံ ဆံပင်မသပ်မရပ်ဖြင့် ဓာတ်လှေကားသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ မစ္စတာဝပ်ဆင်မှာ စိတ်သောက ရောက်နေပုံပေါ်နေသည်။

“မစ္စင်အက်ချလေ ခင်ဗျား ယောက်ျား နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာသိရင် သူ့ကို ကျွန်တော် အဲဒီ ငါးဖမ်းစခန်းမှာ ငါးမျှားဖို့ ငှားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ အစာအိမ်ရောဂါရှိမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါဘူး။ သူ့လိုဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ဟာအရက်တစ်စက်တောင် မသောက်သင့်ပါဘူး”

သူက ပြောပါသည်။

ဂျင်း အရက်သောက်သဖြင့် နေမကောင်း ပြန်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မ မအံ့ဩပါ။ သူ ဆေးလိပ် မသောက်ဘဲ တွေ့ရာ စားမည်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။

“ကျွန်မကို သူ့ဆီလိုက်ပို့ပါ”

ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ ကားကို အမြန်မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကက်ဗင်သို့ ရောက်သွားအခါ မစ္စတာဝပ်ဆင်သည် ကားမှ ခုန်ဆင်းပြီး ရှေ့မှနေ၍ လှေကားအတိုင်း တက်သွားပါသည်။ မီးလောင်နေသော အိမ်မှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ သယ်၍ အတင်းပြေးသွားသည်နှင့် တူနေသည်။ တဲထဲတွင် မည်သူ ရှိမည်ကို ကျွန်မ သိလိုက်ပါသည်။ ကက်ဗင်၏ နောက်ဘက်တွင် ရပ်ထားသော ကားအိုကြီးကို တွေ့ရပါသည်။

လီလီယန်သည် ပန်းကန်များထိ ဆေးနေသည်။ ဂျင်းမှာ ဒုတင်ပေါ်တွင် လိုနေသည်။ ကျွန်မ သူထံ ပြေးသွားသည်။ သူ ကိပ်ပျော်နေဟန် တူလေသည်။

ကျွန်မသည် လီလီယန်တို့ သားအဖကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူတို့သည် ကြောင်နှစ်ကောင်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်စိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ပါပါက သူမကို ခေါ်တာလား” လီလီယန်က သူမ ဖခင်ကို လေသည်။

“အေးလေ၊ ငါသွားခေါ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ”

အဘိုးကြီးက လေသံမာမာဖြင့် ပြောလေသည်။

“နင် သူ့ကို ပြုစုဖို့မလိုဘူး၊ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်”

“သူ နေမကောင်းဘူး၊ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကြည့်ရှုသင့်တယ်”

မိန်းကလေးက ပြန်ပြောသည်။

“သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သူ့နီးရှိသားပဲ၊ ကဲ၊ အခု နင် အိမ်ပြန်တော့”

ကျွန်မ ရပ်နေသည်ကို မြင်သွားသဖြင့် သူတို့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်စည်း စကားပြောချင်တယ်”

အဘိုးကြီးက မုန်လာဥအနီနီမြန်းနေသော မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဂျင်းအံ့အား သင့်နေရှာသည်။ ကျွန်မက အက်ဒီကို ဘာခေါ်ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါပဲ... ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့မှာ ခြာစရာစကားတွေရှိနေတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ပြောသင့်ပြီ”

သူက စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

“ငါ အခုလိုအပ်တာကို မင်း ခြိတ်မှာမဟုတ်ဘူးအော်ဒရော့၊ ဒါပေမဲ့ မင်း သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ ငါ အလုပ် ထွက်တော့မယ်၊ ဒီအလုပ်ကို သဘောမကျဘူး၊ လူတွေကိုလဲ သဘောမကျဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ဖိအားပေးပြီး ခိုင်းဆွဲနည်းလမ်းကိုလဲ သဘောမကျဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ရှင် ဒီအလုပ်ကို သဘောမကျတယ်လို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ”

ကျွန်မ အံ့ဩစွာ မေးလိုက်ပါသည်။

“ပထမတော့ မင်းထင်တာ မှန်ပါတယ်၊ လူတိုင်းဟာ ငွေကို သဘောမကျတာပဲ၊ မင်းအနေနဲ့ အလုပ်မှာ ကိုယ်အောင်မြင်မှုရစေချင်တာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဟာ ဒီအလုပ်ကို သဘောမကျတဲ့ဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ကိုယ်အလုပ် ဆက်ပြီး လုပ်နိုင်အောင် စိတ်ပျက်လာမလဲလို့ တွေးနေခဲ့တယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကို ကိုယ် နှိုးနှိုးနေပြီ”

“ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းကို ပြောခဲ့တာလဲ”

“မင်းရဲ့ မိသားစုက ကိုယ်ဟာ အန်ကယ်ဂျက်ဖန်နဲ့ တူတယ်လို့ ပြောလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်အတွက် အလုပ်ကောင်းတွေ ရှာပေးရက်သားနဲ့ ထွက်တယ်လို့ ဆိုပြောလိမ့်မယ်၊ မင်းအတွက် ဒီအလုပ်ကို ငါ ပြောခဲ့တာပါ အော်ဒရော့”

“အို... ဒါလင်ရယ်”

စိတ်သက်သာရာ ရစွာဖြင့် ကျွန်မ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကို မှတ်တော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ ဆက်ပြောသော စကားကြောင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

“ငါ ပြန်စဉ်းစားသင့်တယ်၊ ငါ သေမတတ် ခံစားနေရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိရဲ့လား၊ ငါ့မိန်းမဟာ ဂျန်းပေါ်တာလို ဖြစ်လာလို့ပဲ၊ ဒီမိန်းမအကြောင်း မင်း ငါ့ကို ဘာပြောခဲ့လို့လဲ”

သူ တစ်ဖက်ကိုလှည့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်နေလေသည်။

“မင်းဘယ်လောက် ပြောင်းလဲနေတယ် ဆိုတာကို ဆင်ဂယ်လ်တန်ကို ရောက်တဲ့ ပထမညမှာပဲ ငါ သတိထားမိခဲ့တယ်၊ မင်းကို ငါ ထိုင်စောင့်နေခဲ့တယ်၊ ငါဟာ အဝတ်အစားတွေအလွန် အကျွံ ဝတ်ထားတဲ့ ဦးနှောက် မရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို မြင်ဖူးတယ်၊ သူတို့ကြည့်ရတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာနေသလိုပဲ၊ မကြာခင် မင်း ဝင်လာတာကို တွေ့ရတယ်၊ မင်းလဲ အဲဒီမိန်းမတွေရဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါ ရှုမတတ် ခံစားရတယ်”

“တော်ပါတော့ ဂျင်းရယ်”

ကျွန်မ တားပါသည်။

သူက ဆက်ပြောပါသည်။

“ငါ တစ်ခုပြောမယ် အော်ဒရော့၊ မင်းမိသားစု ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ငါ ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ ငါ့သားသမီးတွေကို ပညာကောင်းကောင်း သင်ပေးနိုင်ချင်မှ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ အက်ဒီမိုးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်သူတွေထက် ပိုပြီး သားသမီးတွေနဲ့ အတူနေနိုင်လိမ့်မယ်၊ ငါ့သားသမီးတွေကို ငါနဲ့ ကင်းဝေးအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့တော့ အော်ဒရော့၊ မင်း အဲဒီလို လုပ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ ကွာရှင်းဖို့ အဆင်သင့်ပဲ”

ကျွန်မ သူ့ကို စိုက်ကြည့်မိပါသည်။

“ဘာကြောင့် ကျွန်မက အဲဒီလို လုပ်မှာလဲ ဒါလင်ရယ်”

“မင်း လိုချင်တာတွေကို ငါ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူက အခန်းဧည့်တွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ ရှေ့မှ စားပွဲသို့ လက်သီးဖြင့် ထုနေလေသည်။

“အေး၊ မင်း လိုချင်တာတွေကို ဒီပြင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ရနိုင်ပါမယ်၊ မင်းဟာ ခုချိန်ထိ ချောနေတုန်းပါပဲ”

“ကျွန်မ ပြောတာ နားထောင်ပါဦး”

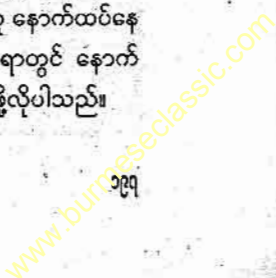
ကျွန်မ ပြန်အော်လိုက်ပါသည်။ သူသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ကော်ဇောတစ်ချပ်လို ပုံလျက်သား ကျသွားပါသည်။ ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ မကြာခင် သူ ပြန်လည်အသက်ရှူ မှန်လာပါသည်။ ကျွန်မ ဟိုတယ်သို့ ပြန်သွားပြီး သူ့အတွက် ဒေါက်တာ ခေါ်ခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဟိုတယ်သို့ ကားမောင်းလာရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ကျနေပါသည်။ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စွာဖြင့်လည်း ရယ်မိပါသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်ထောင်ရေး မပြုကွဲအောင် ပြုလုပ်မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆင်ဂယ်လ်တန်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မအုတော့ကျွန်မသည် သူ အထင်သေးသော မိန်းမပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်မိလေပြီ။

လွတ်လပ်သောတောငိုင်း ဒေသတွင် သူ လိုချင်သော ဘဝကို ရှာဖွေတွေ့သွားလေပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူနှင့်လီလီတို့ မည်သည့်အတိုင်း အတာအထိ ရင်းနှီးသည်ကို ကျွန်မ မတွေးလိုပါ။ သူမသည် ဂျင်းကို စိတ်ဝင်စားကောင်း စိတ်ဝင်စားနိုင်ပါသည်။

ဒေါက်တာက ကျွန်မအား ဂျင်းကို ပြုစုရမည့်နည်းလမ်းများကို ပြောပြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူ့ကိုလာခေါ်ရန် ပြောသည်။ သူ နောက်ထပ်နေမကောင်းပါက ဤနေရာတွင် နောက်ထပ် တစ်ပတ်ခန့် နေဖို့လိုပါသည်။

ကျွန်မသည် တစ်နေရာသို့တယ် လီဖုန်း ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဘီလ်ဖရန် လောသည် ဂျင်း နေမကောင်းသဖြင့် စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ တယ်လီဖုန်း ခေါ်သည်မှာ ဤအတွက် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ မာန တရားကို မျှီသိပ်ပြီး ဂျင်းအနေဖြင့် သူ့အလုပ်ကို ပြန်ရနိုင် မရနိုင် မေးလိုက် ပါသည်။

“အချိန်မရွေး ရနိုင်ပါတယ် အော်ဒရေ” သူက ဖြေပါသည်။

ကျွန်မ အခန်းပြန်ရောက်ချိန် တွင် ဂျင်းသည် ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကို ဒေါက်တာပြော ပြသည်များကို ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီရက်သတ္တပတ်ကုန် တဲ့အထိ ဒီမှာနေနိုင်တယ်၊ ဘီလ်ဖရန် လောက ဒီကိုလာပြီး ရှင်နဲ့ စကားပြော လိမ့်မယ်”

ကျွန်မကပင် ဖုန်းဆက်လိုက် ကြောင်းပြောသည်။ အကျိုးအကြောင်း

ကိုလည်း ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ကို ဖရန်ဒ်လာ ဆီမှာ အလုပ် လုပ်စေချင်သလား”

သူက မယုံကြည်သလို မေးလေ သည်။

“ရှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်မ ဂရု မစိုက်ပါဘူး၊ ဖရန်ဒ်လာဆီမှာ ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင် လုပ်ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အက်ဒ်ရဲ့ စကိုးဆိုက်ကို ဝယ်ချင်ဝယ်ပါ။ ရှင် စိတ်ချမ်းသာမယ့်အလုပ်ကိုလုပ်ပါ”

ထို့နောက် ဆရာဝန်က မလုပ် ရန် တိတိကျကျ မှာခဲ့သော အလုပ်ကို ကျွန်မ လုပ်မိပါသည်။

ကျွန်မ ငိုချလိုက်ပါသည်။

“အို ဂျင်းရယ်၊ ကျွန်မလဲ ရှင်နဲ့ ခွဲနေတာကြာပါပြီ၊ ကလေးတွေလဲ ရှင်နဲ့ အတူမနေရဘူး၊ ရှင် စိတ်ဆင်းရဲခဲပြီး ဝယ်ရမယ့်အိမ်ကိုလဲ မလိုချင်တော့ဘူး၊ အို... ဂျင်း ကျွန်မ ရှင်ကို သိပ်ချစ် တယ်ရှင်”

“ကဲ၊ ဒါတွေ မေ့လိုက်ပါအောင် အချစ်ရယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ယုံကြည်ပါ တယ်”

သူက ပြောပြီး ကျွန်မကို ပြန် ကြည့်နေပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မ၏ ဆွဲပြီးမြတ်နိုးစွာနမ်းသည်။ နေမကောင်း ပြီး လူတစ်ယောက်နှင့် မတူအောင် သန့်စွမ်းနေပါသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ်တို့ နေဆင် တဲ့ ဘဝပုံစံမျိုးနဲ့ပဲ နေကြတော့မယ် ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ဂျက်ဖ်လိုတော့ မဖြစ် စေရဘူး”

သူက ပြောပါသည်။

“ရှင် တကယ်ပြောတာနော်”

ကျွန်မက သူ့လက်မောင်းများ အကြားသို့ တိုးဝင်ရင်း ပြောပါသည်။

ဂျင်းက နောက်တစ်ကြိမ် နမ်းပြီး ကျွန်မ မျက်နှာကို ဆွဲမော့လိုက်ပါသည်။

□ ဘန်း(မြန်မာပြန်)

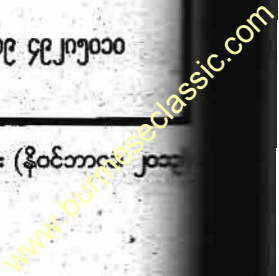
ဆရာဦးအောင်ကြည်သန်း

B.Sc (Bot)

လက္ခဏာ နှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

☉ ကောင်းကျိုးလိုသူများအတွက် . . . စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံခြားခရီးနှင့် အလုပ်အကိုင်တို့အတွက် ဟောပြောအကြံပြုခြင်း၊ ချစ်သူစုံတွဲ လက်ထပ်ရန် ဇာတာတိုက် စစ်ပေးခြင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခါရွေးပေးခြင်း၊ ကလေးခွဲစိတ်မွေးဖွားရန် ရက်မြတ်ချိန်ခါရွေးပေးခြင်း၊ ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ လုပ်ငန်းနာမည်ပေးခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေသန့် မင်္ဂလာစီရင်ပေးခြင်း၊ အဆောက်အအုံ ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ အချိန်ရွေးပေးခြင်း၊ သင့်ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော အမှုအခင်းနိုင်ရန်၊ ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေရန်၊ ဇနီး ခင်ပွန်းနှင့် အဆင်ပြေရန်၊ သူတစ်ပါးမကောင်းကြံ၊ ပယောဂ ရန်အတိုက်အခိုက် အစရှိသည့် ပြဿနာတွေ အဆင်ပြေရန်၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ နဝင်းယတြာ၊ ရတနာဒီပံ စီရင်ပေးခြင်း၊ ကျောင်းစာမေးပွဲ၊ အလုပ်စာမေးပွဲများအတွက် အထူးယတြာစီရင်ပေးခြင်း၊ တစ်နှစ်စာဟောစာတမ်း၊ ထီအထူးလမ်းညွှန်ရေးပေးခြင်း၊ ကွန်ပျူတာ ဇာတာဖွဲ့ပေးခြင်း၊ ဂန္ဓာရိပ်ဇွာပညာသင်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ဇောခန်း - အပတ် (၆)၊ မိုးကောင်းဘုရား၊ ပြောက်ဘက်မှာ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ☎ ၀၉ ၄၉၂၇၀၀၀
ဇောခန်းပွင့်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၃၀) မှ ညနေ (၅ : ၄၅) နာရီထိ။

ဝမ်းဖြူဖား (ဖိုလ်အလေး) ကံဝေလာသော မုဆိုးများ

လေအဝှေ့တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များ တဖြောက်ဖြောက် လွင့်ပျောသွားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော တောကြီးအတွင်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ချိုးကူသံကို ကြားနေရသည်။ အပင်ကြီးပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များ လေမှာဝင့်ကာ အောက်မှာရှိသော ချုံများပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲကျ ရောက်နေသည်။ ချုံများပေါ်တွင် ရောင်စုံဖြာသွားသည်။

စောဂျိမ်းက ခေါင်းပေါ်လာတင်သော သစ်ရွက်ခြောက်များကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး တောကပ်ပွန်းချုံများထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

တိုးလိုက်ခါမှ လူကို တန့်ခနဲဖြစ်သွားအောင် နောက်က ဆွဲလိုက်သည်။ စောဂျိမ်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

တွေ့ပါပြီ။

ကပ်ပွန်းချုံများမှ ချိတ်များက စောဂျိမ်း၏ အိတ်ကြီးနှင့် တူမီးသေနတ်ကြီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“ကျော်စိုး၊ တော်သေးတယ်ဟ၊ မောင်းသာတင်ထားရင်တော့ ဒိန်းခနဲပဲ။ ကပ်ပွန်းချိတ်ကို တူမီးခလုတ်က လာချိတ်နေတာဟေ့”

ကျော်စိုးကလည်း သူ့ကို ချိတ်နေသော ကပ်ပွန်းချိတ်များကိုဖယ်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“စောဂျိမ်း တရှဲ့ရှဲ့နဲ့ ဘာသံလဲ”
“ဟေ”

စောဂျိမ်းက နားစွင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကပ်ပွန်းချုံများကိုဖြုတ်ကာ ရှေ့ကနေ တိုးဝှေ့သွားလိုက်သည်။ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းနေရင်း လေးငါးလှမ်းအရောက်တွင် အနောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကျော်စိုးကို လက်ပြလိုက်သည်။

ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဒေါင်း နှစ်ကောင်ကွ”

ကိုက်နှစ်ဆယ် အကွာလောက်ရှိ တောင်ခါးပန်း ကလေးပေါ်တွင် ဒေါင်းအဖိုအမတစ်စုံ အတောင်ဖြန့်ကာ အေးအေးဆေးဆေး အစာစားလျက်ရှိသည်။ ဒေါင်းဆိုသော သတ္တဝါမျိုးက အင်မတန် နီးကြားသွက်လက်သော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အပူအပင်ကင်းကာ အစာစားနေသော ကြောင့် စောဂျိမ်းအတွက် အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေသည်။

စောဂျိမ်းက ကင်ပွန်းချုံများကို အသံမကြားအောင် တိုးလိုက်ရင်း . . .

“ကျော်စိုး မင်း လက်ယားနေပြီထင်တယ်”

“တွေ့ခဲ့တယ် စောဂျိမ်းရဲ့ ဆော်ထည့်လိုက်ရင်ကောင်း မလားလို့”

“မင်း ပျိုင့်တူးတူးအသံနဲ့ဆိုရင် တခြားအကောင်တွေ လန့်ပြေးကုန်လိမ့်မယ်ကွ။ ဒီကောင်တွေက တစ်ဟင်းစား လောက်ပဲရမှာ”

“ကျွန်တော်တော့ လက်ယားနေပြီဗျာ”

“ချကွာ၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စ နောက်မှရှင်းတာပေါ့။ လက် ရှိက အသေချာဆုံးပဲ”

စောဂျိမ်းဆီမှ ခွင့်ပြုချက် ရသည်နှင့် ကျော်စိုးက ကင်ပွန်းချုံအကြားမှနေကာ ပျိုင့်တူးတူးကို ထိုးချိန်လိုက်သည်။ အင်မတန် နီးကြားဖျတ်လတ်သော ဒေါင်းအဖိုအမစုံတွဲက တော့ အန္တရာယ်ကို မသိသေး။ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ကျော်စိုးက ချိန်သီးကို စိတ်တိုင်းကျအောင် ချိန်ပြီး ခလုတ်ကို ညှစ်မည်အပြုတွင် . . .

“ဒေါင် . . . ဝှစ်”

“အွတ်”

“ဟာ”

စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ဒူးလေးအသံနှင့်အတူ မြားတံ တစ် ချောင်းက ဒေါင်းတစ်ကောင်ကိုသွားစိုက်ကာ ဖလပ်ဖလပ် နှင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပတ်ချာလည်နေသည်။ တစ်ကောင်က တောထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ ပြေးစင်သွားတော့သည်။ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်း လူတစ်ယောက် တောထဲကနေ အပြေးအလွှား ထွက် လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ စောဂျိမ်းက . . .

“နင့်မေကလွှား ဘယ်သူများလဲလို့ တင်ဝင်းဟ”

စောဂျိမ်းရော ကျော်စိုးပါ ကင်ပွန်းချုံထဲက ထွက်လာ ကြပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် တင်ဝင်း”

“ဟာ . . . စောဂျိမ်း”

“ကျော်စိုးက ပစ်တော့မလို့ မင်းက လက်ဦးသွားလို့ မင်းက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ ”

“စောဂျိမ်းတို့နဲ့ လူကွဲသွားပြီး ဒီလက်ပံမြောင်ကိုတော့ မိုးမချုပ်မီ ရောက်လာမယ်ထင်ပြီး လက်ပံမြောင်ကိုအရောက် လာတာ၊ ဒီနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော် ချောင်းနေတာကြာပြီ အခုမှပဲ ပစ်ချိန်ရလိုက်လို့”

ထိုအချိန်တွင် မြားတန်းလန်းနှင့် ဒေါင်းက “ဖလပ် ဖလပ်” မြည်ကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက် ကြရသည်။ စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် စကားဆက်မပြောနိုင် ကြတော့ဘဲ ဒေါင်းဝင်ပြေးရာ တောထဲသို့ အပြေးလိုက်ကြ တော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှဝင်ပြေးသွားသော တင်ဝင်းက ဒေါင်းပြေး ရာဆီသို့ အရင်ရောက်သွားကာ တဖုန်းဖုန်းနှင့် ရိုက်နေသော အသံနှင့်အတူ သိပ်မကြာလိုက် ဒေါင်းကြီးကိုဆွဲကာ တော ထဲက ထွက်လာသည်။

“တော်တော်အသက်ပြင်းတဲ့ အကောင်ကွာ၊ မြား တန်းလန်းနဲ့တောင် ထွက်ပြေးနိုင်သေးတယ်”

“မင်းမြားက အဆိပ် မပါလို့ပါကွာ၊ အဆိပ်ပါရင် ပြေးဖို့တော့ ဝေးရော”

“စောဂျိမ်းရယ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တောပစ်ထွက်ချင်လို့ လိုက်သာလာရတာ၊ ကျွန်တော်ကိုင်နေကျ နှစ်လုံးပြုစုပစ် မရတာကြာပြီဗျာ၊ အဲဒါနဲ့ ရွာထဲက ဒူးလေးကိုင်တဲ့ မြေပြောင် တို့ဆီက ခဏငှားလာတာ၊ မြားတံရော သူတို့ဆီကပဲ၊ သူတို့ထဲ အဆိပ်သုံးတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ”

“ဒူးလေးနဲ့ အမဲပစ်မယ်ဆိုရင် အဆိပ်သုံးရတယ် နို့မဟုတ်ရင် ခရီးကြာတာပေါ့ကွာ၊ အခုလိုပစ်ပြီး မသေတော့ လိုက်ဖမ်းနေရတာ အချိန်ကြာတာရယ်၊ တချို့သားကောင် ကြီးတွေဆိုရင် ပစ်ပြီး မသေရင် လူကိုပြန်ပြီး ရန်ရှာတတ် တယ်ကွ”

ကျော်စိုးက . . .

“စောဂျိမ်း မြားဆိပ်မှာ တစ်ဆွေ့ခုန်တို့၊ နှစ်ဆွေ့ခုန်ဆို ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလိုမျိုး အဆိပ်ပါရင် ထိလိုက်တဲ့ အကောင်ဟာ တစ်ချက်ပဲ ခုန်နိုင်မယ်၊ အဆိပ်တက်ပြီး သေ တာပေါ့၊ နှစ်ဆွေ့ခုန်ဆိုတာက နှစ်ခါပဲခုန်နိုင်မယ် ပြောတာ ငါကတော့ မုဆိုးဖြစ်ကတည်းက တူမီးကိုပဲ စကိုင်လာရတော့ ဒူးလေးအကြောင်း သိပ်မသိပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မုဆိုးတွေ သုံးတတ်တဲ့ သဘာဝအဆိပ်အကြောင်းတော့ ငါငယ်ငယ်က အဆိပ်ပင်ကို တွေ့ဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ စောဂျိမ်း”

“ငါ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်လောက်က ရပ်စောင့် နယ်အလွန် အင်တောကြီးပိုင်းထဲမှာ နယ်ခံမုဆိုးတစ်ယောက် ရယ်၊ မျက်နှာဖြူကြီးတစ်ယောက်ရယ်၊ ငါရယ် အမဲလိုက်နဲ့ ဖူးတယ်၊ မျက်နှာဖြူကြီးက ရာထူးကြီးကြီးပဲ၊ ဘာရာ

လဲတော့ ငါမသိဘူး။ ငါ့ကိုချစ်လို့ သူနယ်ပြောင်းရင်တော့ကတော့ ကောက်လိုက်ဖို့ ငါ့ကို ခေါ်တယ်။ ငါကလဲ လူဖျိုလူလွတ် ဆိုတော့ လိုက်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီနယ်ထဲမှာ တောဝက်တွေ သောင်းကျန်းလွန်းလို့ နယ်ခံမုဆိုးတစ်ယောက်က မျက်နှာဖြူ ကြီးကို အကူအညီလာတောင်းတယ်။

မျက်နှာဖြူကြီးက အမဲလိုက်ဝါသနာပါတာရယ်။ သူ့မှာ သေနတ်တွေရှိတာရယ်ကြောင့် တို့တောဝက်ပစ်ဖို့ ထွက်လာ ကြတော့ မွန်းမတည့်မိမှာ ဝက်သုံးကောင်ရလိုက်တယ်။ မျက်နှာ ဖြူကြီးက တော်လောက်ပြီ၊ နားကြဦးမယ်ဆိုပြီး တဲထိုးဖို့ နေရာလိုက်ရှာကြတာ တစ်နေရာမှာ မြေပြောင်ပြောင် တစ်ခု သွားတွေ့တယ်။

တဲထိုးနေကြရင်း မျက်နှာဖြူကြီးက စိတ်ဝင်တစားနဲ့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်ကြီးက မြေပြောင်ပြောင် ကွက်လပ်အလယ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ အပင် ကြီးပဲ။ သူက အပင်ကို သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်လေ့လာ ပြီးမှ တို့ကို မေးတယ်။ 'အဲဒါဘာပင်လဲ' လို့ တို့က သိမှမသိဘဲ၊ မသိဘူးပေါ့ကွာ။ သူက ပြောပြတယ်။ အဲဒီအပင်ဟာ အင် မတန် ရှားပါးတဲ့ မြားဆိပ်ပင်လို့ပြောတယ်။ အဲဒီအပင်မျိုးကို ထမံသီဘက်က မောင်းခမ်းနယ်မှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ်တဲ့။ မြားတို့ ခူးလေးတို့ ကိုင်တဲ့လူတွေဟာ အဲဒီအပင်က အစေးကို မြားတံထိပ်မှာ သုတ်လိမ်းပြီး တောကောင်တွေကို ပစ်ရင် မှန်လိုက်တဲ့ တောကောင်ဟာ မိနစ် ၂၀ လောက်အတွင်း သေစေနိုင်တယ်တဲ့။

အဲဒီအပင်ရဲ့ အခေါက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်လိုက်ရင် အစေး တွေထွက်လာပြီး အစေးတွေက တစ်ခဏအတွင်း ညိုမည်းတဲ့ အရောင်ပြောင်းသွားတယ်။ မျက်နှာဖြူကြီးပြတဲ့ အပင်ကြီးက အခေါက်က ထူထူ၊ အခွံအပွေးအရောင်က ဖြူဖြူအကိုင်း အခက်တွေကရှည်ပြီး အရွက်ပုံက ညောင်ရွက်ပုံ၊ ဒါပေမဲ့ အရွက်သေးတယ်။ အသီးလဲသီးတယ်။ အသီးသီးပုံက ပင်စည် တနေ အညှာထွက်ပြီး သီးတာမျိုးပဲ။ အစေးက မြားဆိပ် အတွက်သုံးရုံတင်မကပဲ ဆေးဖက်လဲ ဝင်တယ်လို့ပြောတယ်။

နောက်တစ်ခု ထူးခြားတာက အဲဒီလိုအပင်မျိုးရှိရင် အပင်ရဲ့ပတ်ပတ်လည်မှာ ဘာအပင်မှ မပေါက်တော့ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ မျက်နှာဖြူကြီးက တဲထိုးဖို့ နေရာလိုက်ရှာတာ မြေပြောင်ပြောင်ဆိုလို့ အဲဒီအပင်နားမှာ တွေ့ရတာပဲ။ အဲဒီ အပင်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့တော့ပါဘူး။ မုဆိုးတွေတောင် အဲဒီ အပင်မျိုး မကြားဖူးကြဘူး။

ကျွန်တော်လဲ စောဂျိမ်းတို့နဲ့ လူကွဲသွားပြီး လမ်းမှာ တောဝက်တစ်အုပ်နဲ့ တွေ့တယ်။ တစ်ကောင်ကို ထိသွားပြီး မြားတန်းလန်းနဲ့ ထွက်ပြေးတာလိုက်လို့ မမီတော့ပါဘူး။ စော ဂျိမ်းပြောသလို မြားတံမှာ အဆိပ်သာပါရင် တောဝက်က ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ဘူး။

ကံ၊ နေလ မြင့်ပြု ခုချိန်ထိ ဘာကောင်မှလဲ မရသေး ဘူး။ ခဏနားကြရအောင်ကွာ။

“စောဂျိမ်း ထမင်းစားတော့မှာလား။”

“အေး.. . ဆာပြီကွာ။”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ သွားရင်းလာရင်း ပစ်လာတဲ့ ရစ်နှစ်ကောင် ပါသေးတယ်။ မီးကင်ပြီး ပါလာတာ လေးနဲ့ မြည်းကြရင် မကောင်းဘူးလား။”

“အေး.. . ကောင်းတယ် လုပ်ကွာ။ မင်းဆီမှာ နန္ဒင်းတို့ ဆားတို့ ပါလာတယ် မဟုတ်လား။”

“ပါတယ်။”

“မင်းကမူ ခူးလေးကိုင်ပြီး ဟင်းစားရသေးတယ်။ တို့မှာ သေနတ်တွေကိုင်ပြီး ဘာကောင်မှတောင် မရသေးဘူး။ ကံ၊ ကျော်စိုး မင်း ပါလာတဲ့ ရစ်ပုလင်းလေး ထုတ်ကွာ။”

ကျော်စိုးက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုချကာ ရစ်ပုလင်းနှင့် ခွက်များ ထုတ်နေချိန်တွင် တင်ဝင်းက မီးမွှေးကာ သူ့အလုပ် ကို စ၊ နေသည်။ စောဂျိမ်းက သူ့မိန်းမ ထည့်ပေးလိုက်သော ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်များကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခွက် တစ်လုံးတွင် အရက်နည်းနည်းထည့်ကာ ဆတ်သားခြောက် ဖုတ်နှင့် အရက်ကိုယူ၍ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ချကာ ပါးစပ်က တထွတ်ထွတ် ချွတ်နေပြန်သည်။

ဒါက တောထဲတွင် တောပစ်ထွက်တိုင်း စောဂျိမ်း လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ စောဂျိမ်းက ဘာသာခြားဖြစ်၍ ယခင်က ထိုကိစ္စများကို စိတ်မဝင်စား သော်လည်း မုဆိုးသက်ရင့်လာသောအခါ အတွေ့အကြုံက စကားပြောလာသည်။

နန္ဒင်းတို့ ဆားတို့နှင့်နယ်ကာ မီးကင်ထားသော ရစ် ကင်ရဲရဲနှစ်ကောင်က မွှေးကြိုင်လှသည်။ ရစ်ကင်၊ ဆတ်သား ခြောက်မီးဖုတ်နှင့် ရစ်အရက်တို့က လိုက်ဖက်ညီစွာ စောဂျိမ်း တို့သုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွက်နှင့် ပုလင်းတစ်လုံး ကုန်ခါနီးတွင် . . .

“ဝေါ. . . . ဝရော”

“ဖုတ်. . . ဖုတ်. . . ဖုတ်. . . ဖုတ်”

တောထဲမှ လူသုံးယောက် ဒရောသောပါးပြေးထွက် လာကြသည်။ စောဂျိမ်းတို့က ထိုင်နေကြရင်း “ဝေါ. . . ဝရော” ဟူသောအသံများကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တောထဲမှ ပြေးထွက်လာသော လူသုံးယောက်က စောဂျိမ်း တို့ကို မမြင်။

“ဟေ့လူတွေ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ကျား. . . ကျား”

ကျားဆိုသောကြောင့် စောဂျိမ်းက အနားတွင်ချထား သော တူမီးသေနတ်ကြီးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သလို ကျော်စိုး ကလည်း ပွိုင့်တူးတူးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

သူတို့ပြေးထွက်လာရာ နောက်ကို ကြည့်လိုက်သော အခါတွင်လည်း ဘာကောင်မျှလိုက်လာတာမတွေ့။ ထွက်ပြေး လာသော သုံးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က စောရိုးမီးတို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာရင်း . . .

“ကျားနဲ့ တွေ့လို့”
စောရိုးမီးက ပြေးလာသောလူကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ကာ-
“နေပါဦး၊ ကျားကို ဘယ်မှာတွေ့လိုက်တာလဲ”
“လမ်းဖောက်တဲ့ ဆီမှာ”
“လမ်းက ဘယ်နားမှာ ဖောက်နေတာလဲ”
“ထရော်ဘက်မှာ”
“ထရော်ဘက်မှာဆိုတော့ သိပ်မဝေးဘူးဘဲ၊ ခင်ဗျား တို့က ဘယ်ကလဲ”

“ဆောက်လုပ်ရေးက ဝန်ထမ်းတွေပါ”
စောရိုးမီးတို့ စကားပြောနေချိန်အထိ ကျွန်လူနှစ် ယောက်က လာရာလမ်းကိုကြည့်၍ ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်နေကြကာ စောရိုးမီးတို့ ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

တစ်ယောက်က . . .
“ခင်ဗျားတို့က . . .”

“ကျွန်တော်တို့က မုဆိုးတွေပါ၊ လက်ပံမြောင်က”
“ဒါဆိုရင် အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ထရော်ဘက်မှာ လမ်းဖောက်နေကြရင်း တောထဲက ကျားတစ်ကောင်ထွက် လာလို့ လန့်ပြီးပြေးလာတာ”
“နောက်က လိုက်လာလို့လား”
“လိုက်မလိုက်တော့ မသိဘူး၊ ကြောက်ပြီး ပြေးလာ တာ”

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်အေးအေးထားပါ၊ ကျွန်တော်တို့က မုဆိုးတွေပါ၊ ကျားက ခင်ဗျားတို့ နောက်ကို လိုက်တာ မတွေ့ ပါဘူး။ ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျားတွေတဲ့နေရာကို လိုက်ပြု၊ ကျော်စိုးနဲ့ တင်ဝင်း သိမ်းလိုက်တော့ဟေ့၊ ကံကောင်းရင် ဟင်းမျိုး (ကျား)နဲ့ ဆုံကြတာပေါ့”

ထရော်ဘက်တွင် ကားလမ်းဖောက်နေသည့်သတင်း ကို စောရိုးမီးတို့ ကြားနေတာတော့ကြာပြီ။ အကြောင်းကိစ္စ မရှိသောကြောင့် မရောက်ဖြစ်။ တောထဲက ဖြတ်ဖောက်သော ကြောင့် တောကောင်များနှင့် ဝန်ထမ်းများ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြ သည်က ထူးဆန်းလှသော အကြောင်းမဟုတ်ပေ။

သို့သော် ကျားလိုအကောင်မျိုး တွေတာက ထူးဆန်း နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ထမ်း သုံးယောက်ကို လမ်းပြုခိုင်းကာ တောတိုးရင်း ခပ်သွက်သွက် ချီတက်လာကြ သည်။

ပါလာသော လက်နက်များကိုတော့ အသင့်အနေ အထားကိုင်ထားကြသည်။ ဟင်းမျိုး(ကျား)ဆိုသောကြောင့် ပေါ့ပေါ့ သဘောထား၍မဖြစ်။

ဟင်းမျိုး(ကျား)လို တောမုဆိုးကို လျှော့တွက်၍မဟု မဟင်းမျိုးက ပါးနပ်သည်၊ ပရိယာယ်များသည်။ လူကိုအန္တရာယ် ပေးနိုင်သည်။ မုဆိုးချင်းတောင် ဟင်းမျိုးက အနိုင်ယူတတ် သောကြောင့် အသက်ဆုံးပေါင်းများလှပြီ။

“ကျော်စိုး ထရော်ဘက်မှာ ဟင်းမျိုးရှိတယ်လို့ မကြား မိပါဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် စောရိုးမီး၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော် တို့ အမဲလိုက်လာတာကြာပြီ၊ ဟင်းမျိုးဆိုတာလဲ မကြား နှုတ်ကြာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့၊ တောပြောင်းတာတို့ မျက်စိလည်လာတာတို့ဖြစ်ပြီး ရောက်ချင်ရောက်လာမှာပေါ့၊ တောတွေက ဆက်နေတာ မဟုတ်လား”

“အေး . . . ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ကြိမ်တော၊ ဝါးတော၊ မြရာတောများကို ဖြတ်ပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ချီတက်လာကြရာ နာရိဝက်ခန့်အကြာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ဟဲခနဲအသံကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားလိုက်သည်။

အသံကြားသည်နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ထမ်း သုံး ယောက်သည် ချုံတောများအတွင်းသို့ အလျှိုအလျှို ဝင်ပြေး ကုန်ကြတော့သည်။

စောရိုးမီးက ပြူးလိုက်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် . .

“ဟေးလူတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ သေ နတ်တွေ ပါပါတယ်၊ ကြောက်ရင်လဲ ခင်ဗျားတို့ ချုံတောထဲ ဝင်တိုးလို့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သစ်ပင်တွေပေါ် တက်နေကြ ကျုပ်တို့နောက် မလိုက်ခဲ့ကြနဲ့”

စောရိုးမီးက လေတိုက်ရာ အနေအထားကို သတိပြု လိုက်ပြီး ကျော်စိုးနှင့်တင်ဝင်းကို လက်ပြု၍ အသံလာရာသို့ သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာခဲ့ကြသည်။

ဟဲခနဲအသံကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ဖောက်လုပ်ဆဲ လမ်းကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကား လမ်း ဖောက်လုပ်ရာတွင် မြေကြီးကော်သော မြေကော်စက်ကြီးနှင့် ၎င်းစက်၏မြေကော်သော ကဏန်းလက်မလို လက်တံကြီး တယမ်းယမ်းလုပ်နေသည့်အပြင် ထိုလက်တံကြီးကို ချောင်း ကာ တဟဲဟဲနှင့် အသံပေးနေသော ဟင်းမျိုးကြီးတစ်ကောင်။

မြေကော်လက်တံကြီး ယမ်းနေသလို ဟင်းမျိုးကြီးထ ရွေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်ကာ လက်တံကြီးကို ချောင်းနေသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ဝန်ထမ်းများ တစ်ယောက်မှ မတွေ့။

စောရိုးမီးက မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေသည်။ သုံးယောက်သား လမ်းဘေးရှိ ကျောက်ပုံ တစ်ခုနောက်တွင် အကာအကွယ်ယူကာ ဝပ်လိုက်ရင်း . . .

“ကျော်စိုး မင်းပိုင်တူးတူးက ကျည်အမာထည့်ထား
တော့ ဟင်းမျိုးလောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ငါ့တူမီးကလဲ ယမ်း
အပြင်းစပ်ထားတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

ကျောက်ပုံဘေးတွင် ဝပ်လိုက်ကတည်းက ချိန်ဝပ်
လုပ်ထားသောကြောင့် စောဂျိမ်းစကားဆုံးသည်နှင့် လျင်
မြန်လှသော မုဆိုးများပီပီ . . .

“ဒိန်း”

“ဖောင်း”

သေနတ်သံကြောင့် တောဟိန်းသံနှင့်အတူ သေနတ်
သံနှစ်ချက်က စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ခြားကာ နီးကပ်လှသော
ပစ်မှတ်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်သွားသည်။

“ဂရားခနဲ” အသံနှင့်အတူ ဟင်းမျိုးကြီးက ငါးပေခန့်
မြောက်တက်သွားကာ မြေပေါ်သို့ “ဗုန်းခနဲ” ပြန်ကျလာသည်။
လမ်းဖောက်ဆဲမြေသားများပေါ်တွင် ဟင်းမျိုးကြီးက ငါးမိနစ်
ခန့် ကုတ်ခြစ်လူးလိမ့်နေပြီးမှ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

စောဂျိမ်းတို့သုံးယောက် ကျောက်ပုံအကွယ်မှ ထွက်
လာကြတာ ပေ ၂၀ ခန့်အကွာလောက်တွင်ရပ်၍ ကျောက်ခဲ
သုံးလေးလုံးဖြင့် ဟင်းမျိုးကြီးရှိရာသို့ ပစ်ပေါက်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဟင်းမျိုးကြီးက မလှုပ်တော့။

“ဗျို မြေတူးစက်ပေါ်က ဆရာ ဆင်းခဲ့ပါတော့၊ ကျား
လဲ ကိစ္စချောနေပါပြီ”

ထိုအခါကျမှ မြေတူးစက်မောင်းသောလူက ကြောက်
ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဆင်းလာသည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်
အတော်ကြောက်နေပုံရသည်။

စောဂျိမ်းက . . .

“ကျားက သေသွားပါပြီဗျ၊ ခင်ဗျား တော်တော်
ကြောက်သွားလား”

“ဟာ . . . ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ မောင်းတဲ့နေရာကို
တက်လာမှာစိုးလို့ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ မြေတူးတဲ့ လက်တံကို
လျှောက်ယမ်းနေတာ”

“အဲဒီလက်တံကိုပဲ ကျားက သူ့ရဲ့ရန်သူသတ္တဝါကောင်
ထင်ပြီးချောင်းနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကံကောင်းသွား
တာ၊ ဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားချိန်နားတော့ တချို့က စခန်း
ချတဲ့ တဲတွေဆီ ပြန်စားကြတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သုံးလေး
ယောက်က ထမင်းချိုင့်ပါလာတော့ အရိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာ
မှာထိုင်ပြီး ထမင်းစားဖို့လုပ်မလို့ ကျွန်တော်က စက်ခန်းထဲမှာ
ထမင်းချိုင့်သွားအယူ ‘ဝေါ . . . ဝရော’ဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့အတူ
ဟောဟိုတောင်ခါးပြတ်ပေါ်ကနေ ကျားကြီးက တလိမ့်ခေါက်
ကွေး လိမ့်ကျလာတာပဲ၊ ကျွန်တော်က စက်ခန်းထဲကနေ
ကြောင်ပြီး ကြည့်နေတုန်း အောက်က သုံးလေးယောက်က
တော့ လန့်ပြီး တောထဲကိုဝင်ပြေးသွားကြတယ် ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြေးလာတဲ့သုံးယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့နဲ့ တွေ့တယ်၊ သူတို့ပြောလို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာ
တာ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျားကြီးက ခြေထောက်နာသွားတယ် ထင်တယ်၊
တော်တော်နဲ့မထဘူး၊ နောက် ထလာပြီး ယော့နဲ့ယော့နဲ့နဲ့
ကျွန်တော် မြေတူးစက်နားမှာ ပတ်ချာလှည့်ကြည့်နေတယ်၊
တော်တော်နဲ့ မသွားဘူး၊ ကျွန်တော်ကလဲ ကြောက်လို့
အောက်ကို မဆင်းရဲဘူး၊ တက်လာမှာစိုးလို့ အသံလဲ မပေးရဲ
ဘူး၊ နောက်တော့ ကြံရာမရတာနဲ့ စက်တိုဖွင့်ပြီး မြေတူးတဲ့
လက်တံနဲ့ ယမ်းလိုက်တော့မှ ပိုဆိုးသွားတယ်”

“အဲဒီလက်တံကြီးကို ရန်သူအောက်မေ့လို့ လှည့်
ချောင်းနေတာ”

ပုန်းပြီး ကျန်နေခဲ့သော အလုပ်သမားသုံးယောက်
လည်း သေနတ်သံကြောင့် တောထဲက ထွက်လာကြသည်။
သိပ်မကြာလိုက်၊ ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်သမားများလည်း
သေနတ်သံကြောင့် အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။

ကျားသေကြီးနှင့် စောဂျိမ်းတို့အဖွဲ့ကိုကြည့်ကာ စော
ဂျိမ်းတို့အား လူစွမ်းကောင်းကြီးများပမာ ချီးကျူးကြသည်။
အပြန်ခရီးအတွက် ကျားသေကြီးကို တပျော်တပါးထမ်းကာ
လက်ပံမြှောင်အထိ လိုက်ပို့ကြသည်။

အပြန်တွင် စောဂျိမ်းက . . .

“ကျော်စိုးနဲ့ တင်ဝင်း၊ ဒီတစ်ခါ ဟင်းမျိုးကိုပစ်ရတာ
အချောင်ဆုံးပဲဟေ့၊ ဒုက္ခခံပြီး လိုက်စရာလဲမလို၊ ချောင်းစရာ
လဲမလို၊ ကျည်ဆန်လဲ မကုန်ဘဲ ရွာအရောက်တောင် ထမ်းပိုး
ပေးတဲ့လူတွေလဲ ရှိသေး၊ ဟေးဟေး . . . အဆင်ပြေလိုက်
တာကွာ”

တင်ဝင်းက . . .

“အဲဒါပေါ့ စောဂျိမ်းရဲ့၊ တောကျားနဲ့ မုဆိုးကံကောင်း
ဆိုတာ”

“ဘယ်လိုကွ၊ တောကျားနဲ့ မုဆိုးကံကောင်းဟုတ်လား၊
ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ မင်းနာမည်ပေးတာ သဘာဝကျတယ်၊ မြေ
တူးစက်ကိုမြေမြင်ဖူးတဲ့ တောကျားကျားနဲ့ တို့က တကူးတက
လိုက်စရာမလိုဘဲ ကံကောင်းလို့ ကျားပစ်ရတာဆိုတော့ မုဆိုး
ကံကောင်းဆိုတာလဲ ဟုတ်တယ်ဟေ့”

အဖြစ်အပျက်က နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း
စောဂျိမ်း၏အိမ် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ချိတ်ထားသော ကျားခေါင်း
ကြီးကို မြင်တိုင်း မေးလာတဲ့လူတိုင်းကို ဂုဏ်မယူ၊ ဝင့်မကြား
ကံကောင်းလို့ ရတာပါလို့ မုဆိုးကြီးစောဂျိမ်းက အမြဲပြော
လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

□ မောင်မြင့်မား (ပိုင်ကလေး)

ဒီရပ် ဒီရွာမှာတော့ ငတွေကို အားလုံးက လူလည်ပန်ကာ တစ်ဦး ဟူ၍ သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ရပ်သူ ရွာသား အများစုမှာ ကိုယ့်လုပ် ငန်းနှင့်ကိုယ် ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင် စားသောက်နေကြသူများ ဖြစ်ရလေ ကား ငတေဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်နေ သည်ကို တိတိပပ မသိကြ။

ငတေကလည်း သူဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်နေသည်ကိုအမှန်အကန်မပြော။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း၊ ပွဲစားလုပ်ငန်း တို့ကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ထားခဲ့သည်။ ငတေဆိုသည်က သူ့နာမည်ရင်းတော့ မဟုတ်။ နာမည်ရင်းက သာဂလီ။ သို့ရာတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘယ်သူ နှစ်နာနှစ်နာ သူ့အတွက် 'သာ'လျှင်ပြီး ရော ဟူ၍ သဘောထားသူ ဖြစ်လေ သည်မို့ 'ငတေ' ဆိုသော အမည်နာမ

ပေါက်ဖွားလာပြီး တစ်စတစ်စနှင့်အမြစ် တွယ် ရှင်သန်လာခဲ့သည်မို့ သူ့အမည် ရင်းကိုခေါ်သူ တစ်ဦးတလေရှိသည့် တိုင် ကာယကံရှင် သူကိုယ်တိုင်မှာမူ မေ့နေခဲ့ပါပြီကော။

“ငတေတို့များနော်၊ တောသား လို့ပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံကြည်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ကြော့လို့မော့လို့ တောက်လို့ပြောင်လို့”

“သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကလဲ မြို့ကဆိုတော့ မြို့ရည်ဝနေတာ အဆန်း တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူက တို့ရွာမှာ အလုပ်မရှိ အကိုင် မရှိသူတွေကိုလဲ မြို့ကို ခေါ်ပြီး သင့်တော်ရာ အလုပ်သွင်းပေးသတဲ့။ နောက်ဆိုရင် နယ်စပ်တွေမှာ၊ ပြည်ပ နိုင်ငံတွေမှာ သွားရောက်အလုပ်လုပ် ချင်ရင်လဲ ဆက်သွယ်ပေးဦးမယ်ဆိုပါ

အဲဒီနယ်စပ်တွေ၊ ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ အလုပ်လုပ်ပြီးပြန်ရောက်လာရင် သူ့ဧည့် လို နေနိုင်မှာတဲ့”

“အားကျစရာ ကောင်းလိုက်တာ ဟယ်၊ တို့ရွာမှာ ငတေတစ်ယောက်နဲ့ တာဟာ တကယ့်ကို မင်္ဂလာပဲ”

ဗဟုသုတ နဲ့နဲ့သည်။ စိတ်ဓာတ် အရင်းခံ ရိုးသားလွန်းကြသည့် ရွာသူ ရွာသားအချို့၏ ငတေအပေါ် ထင်မြင် ယူဆချက်ကို ကြားရလေတော့ မြို့ပြု ကျေးလက်သို့ ပညာရေးတာဝန် လာ ရောက်ထမ်းဆောင်နေသည့် ကျောင်း ဆရာလေးကိုကြည့်သာအဖို့ ရင်အဆော ကြီးမောရကား “ဝါဝါမြင်တိုင်း ရွှေအစစ် မထင်လိုက်ပါနဲ့”ဟူ၍သာ အော်ဟစ် ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

သူက တစ်မြို့တစ်နယ်ဆီမှ လာ ရောက်ခဲ့သော သူစိမ်းဧည့်သည်၊ ငတေ က ရွာခံအိမ်ရှင်။ အိမ်ရှင်ကို ဧည့်သည် က စော်ကားသလိုမျိုး မဖြစ်အောင် ဆရာလေး ကိုကြည့်သာအဖို့ အား

www.burmeseclassic.com

အရာရာ စောင့်စည်းခဲ့ပါသည်။ အချိန်
စကားပြောလာလျှင် ဖားမှန်း၊ ငါး
မှန်း ခွဲခြားသိလာပါလိမ့်မည်ဟူ၍လည်း
ဘောဝိုက်ထားလေတော့၏။

ငတေတစ်ယောက် ရွာမှပျောက်
သွားသည်မှာ တစ်လနီးပါးခန့် ရှိသွား
ပြီ။ ပြန်လာတော့ ငေးမောအားကျ
ရာ ဆိုင်ကယ်အသစ်ကြီးကို စီးလို့။
ဝတ်ထား စားထားလိုက်သည်မှာလည်း
ဒီဒီယို သရုပ်ဆောင်တွေနှင့် မခြား၊
ဘာဟုတ်ကို အယုံစား။

“ဟား ကိုငတေကြီး၊ ပွပေါက်
ဆိုးနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ခွင်မိတော့လဲ
ဆန်ကျသွားတာပေါ့ကွာ၊ တို့အလုပ်က
အစစအရာရာ လျင်နေမှရတယ်၊ မျက်စိ
တို့ဖွင့်၊ နားကိုစွင့်ထားရသလို အခြေ
အနေ အချိန်အခါ အနေအထားကို သုံး
သပ်တတ်ရတယ်၊ခေတ်အထာလေးတွေ
ပေါ့ကွာ”

ကာလသားတွေ စကားဝိုင်းမှာ
တော့ ငတေသည် မိုးကျရွေ့ကိုယ် ဖြစ်
နေသည်။ မိမိုးဖလာ လယ်ယာလုပ်ငန်း
တို့ စားမဦးချ လုပ်မစားချင်ဘဲ အလွယ်
တကူ ကြီးပွားချမ်းသာ ချင်ကြသည့်
လူငယ်ကာလသားအချို့အတွက် ငတေ
သည် တကယ့်ဟီးရိုး ဖြစ်နေလေသည်။

“ရန်ကုန်မှာ ငါ့အသိကုမ္ပဏီတွေ
အများကြီးရှိတယ်၊ မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ
တွေ ဘယ်နိုင်ငံကို သွားချင်လဲ၊ မလေး
ဇူး သွားမလား၊ စင်ကာပူသွားမလား၊
တာတာသွားမလား၊ အမေရိကန်သွား
လား၊ဂျပန်သွားမလား ကြိုက်ရာပြော”

“အလကား ပို့ပေးမှာလား ကို
ငတေရ”

“ဟ . . . တုံးလှချေလားကွာ၊
ဒီခေတ်မှာ အလကားရတာ ဘာမှမရှိ
ဘူး၊ အားလုံးတန်ရာတန်ဖိုးပေးမှ ရတာ
ချည်းပဲကွာ၊ တို့ဆီမှာ အလကားရတဲ့
ရေတို့၊ လေတို့တောင် တချို့နိုင်ငံတွေ

မှာ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ဝယ်သုံးနေကြ
ရတယ်၊ မင်းတို့တွေထဲက တန်ရာတန်ဖိုး
ပေးပြီး သွားချင်ကြရင်ပြော၊ ငါ အပီ
အပြင် ဆက်သွယ်ပေးမယ်၊ ဆေးစစ်တဲ့
ကိစ္စ၊ ပြည်ပထွက်ခွာခွင့်ကိစ္စ၊ ဗီဇကိစ္စ၊
လေယာဉ်ကိစ္စတွေကို အပြီးအစီးဆောင်
ရွက်ပေးရုံမကဘူး၊ ပြည်ပ ရောက်တဲ့
အခါ လုပ်ခကောင်းကောင်းပေးမယ့်
အလုပ်ရုံ၊ စက်ရုံ၊ ကုမ္ပဏီတွေနဲ့ တိုက်
ရိုက်ကို အချိတ်အဆက်လုပ်ပေးမယ်။

အေး.. အဲဒီမှာလဲ ကိုယ်သွား
မယ့်နိုင်ငံ အနေအထားပေါ် မူတည်ပြီး
ကုန်ကျမယ့် ငွေကြေးပမာဏ အကွာ
အဟာဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဟိုကိုရောက်ဖို့
အရေးကြီးပါတယ်ကွာ၊ ရောက်ပြီးတစ်
နှစ်ကျော်နှစ်လောက်လုပ်တာနဲ့ ကုန်
ကျစရိတ် ကျေပါတယ်၊နောက်ပိုင်းကိုယ်
လုပ်သမျှ ကိုယ့်အတွက် သပိတ်ဝင်
အိတ်ဝင်ပဲ၊ ဟိုမှာက လူနေမှုအဆင့်
အတန်း သိပ်မြင့်တာကွာ၊ တကယ်ကို
နတ်ပြည်ရောက်ရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အားလုံး
လိုအပ်တာ မရ မရှိဘူး”

ဒီလိုမျိုး အာပေါင်အာရင်းသန်
သန်နဲ့ အပြောအဆိုတွေက ရွန်းရွန်းဝေ
လေတော့ ကာလသားတော်တော်များ
များ သွားရည်ကျကြသည်။

ငတေကား ၎င်းကိုယ်တိုင်ပြည်ပ
မရောက်ဖူးသော်ငြား ပြည်ပ အတွေ့
အကြုံ ရှိသူများထံမှ နားစွန်နားဖျား
ကြားထားရသမျှကို ခေါင်းထဲ ရိုက်ထည့်
ထားရင်း ခုလို ရွာပြန်ရောက်သည့်
သမယ မစားရဝခမန်း ပြန်လည်ဖောက်
သည်ချနေတော့သည်သာ။

ဒီအတွက်တော့ ငတေမှာ လုံးဝ
အကျိုးမပဲ့ချေ။ သူ့အပြော၌ ဦးစီးသွား
သူအချို့ ရှိလာပြီဆိုလျှင် အကျိုးသူခကို
မြီးမြီးမြက်မြက်ကလေး ခံစားရမည့်
သူမှာ ငတေပင် မဟုတ်ပါကလား။

“ဒီရပ်ဒီရွာမှာ မွေး၊ ကြီးပြင်း
အရွယ်ရောက်၊ ဒီက လယ်ယာလုပ်ငန်း
ခွင်ဝင်၊ ဘာများကြီးပွား ချမ်းသာစရာရှိ
မှာတဲ့လဲ၊ ပြည်ပနိုင်ငံမှာလေးငါးခြောက်

နှစ်လောက် ဘဝကိုမြှုပ်နှံလိုက်တာနဲ့
ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာ ပြန်ရောက်လာတဲ့
အခါ ထိုင်စားလို့ရသွားပြီ။

ဒီထက် ပိုပြီးချမ်းသာအောင်
လုပ်ငန်းကြီးတွေလုပ်နိုင်ပြီ။ ဝါးလုံးခေါင်း
ထဲ လသာနေလို့ကတော့ ဘဝဟာခံရင်း
က ခံရင်းပဲဖြစ်မှာ၊ ထမင်းမဝတ်ရုံလေးနဲ့
တော့ ဘဝဟာ လူတန်းမစေနိုင်ဘူးကွ”

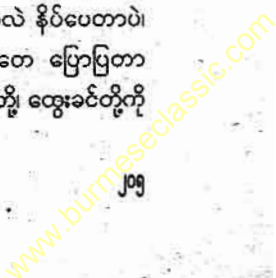
“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုငတေ ပြော
တာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ
လက်ရှိဘဝ အနေအထားကို ကျေနပ်
ရောင့်ရဲနေလို့ကတော့ လုံးချာလည်ရင်း
နိဂုံးချုပ်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပဲကွာ၊ တိုးတက်ကြီးပွား
ချင်စိတ် ရှိတဲ့သူမှန်သမျှဟာ အဲဒီလို
အတွေးအခေါ်မျိုးတွေ ရှိနေရမယ်၊ မင်း
တို့ ဆန္ဒရှိရင်ပြော၊ ကုန်ကျမယ့် အရင်း
အနှီးပမာဏကို ငါပြောမယ်၊ ပြည့်စုံရင်
နောက်ပိုင်းကိစ္စကို တာဝန်ယူတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ အဘတို့နဲ့ တိုင်ပင်
ညှိနှိုင်းပြီး ပြည်ပထွက် အလုပ်လုပ်မယ်
ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့လက္ခဏာမှာက နိုင်ငံခြား
ရောက်မယ့်ဇတာ ပါသတဲ့ဗျာ၊ ဩဝါ
. . . ဒါထက် ပြည်ပမှာအလုပ်လုပ်ဖို့ရာ
ကျုပ်တို့လို ယောက်ျားသားတွေတင်
မဟုတ်ဘဲ မိန်းမတွေကော လုပ်လို့မရ
ဘူးလား”

“ဟ၊ ရပါတယ်ကွာ၊ ရသမှ သိပ်
ရသပေါ့၊ မိန်းကလေးတွေကျရင် မင်းတို့
လောက်တောင် စရိတ်စက မကုန်ဘူး၊
တစ်ဖက်နိုင်ငံရောက်တာနဲ့ သူတို့
အတွက် အလုပ်တွေက အဆင်သင့်၊
အထည်စက်ရုံတွေ၊ စားသောက်ဆိုင်
တွေမှာ အလုပ်တွေက အဆင်သင့်၊ သုံး
လေးလလောက် လုပ်တာနဲ့ ကိုယ့်ရွာကို
လုပ်ခတွေ ပြန်ပို့ပေးနိုင်ပြီ၊ ပြီးတော့
ဒီမှာလို ရွှံ့ထဲ၊ ဗွက်ထဲကို ဆင်းရမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကြော့ကြော့ မော့မော့
ကလေးနေပြီး လုပ်ရမှာ”

“ဟ. . . ဒါဆိုလဲ နိပ်ပေတာပဲ၊
အိမ်ရောက်ရင် ကိုငတေ ပြောပြတာ
တွေကို အစ်မသိုင်းမြဲတို့၊ ထွေးခင်တို့ကို

ပြန်ပြောရမှာ၊ သူတို့တွေ သွားအလုပ် လုပ်မယ်ဆိုရင်ကော ကိုငတေ တာဝန် ယူမှာတဲ့လား”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကိုယ့် ရပ်ရွာသူပဲဟာ၊ စိတ်သာချ ငတေတို့က ကိုယ့်ရွာကလူငယ်တွေ၊ မိန်းကလေးတွေ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အစအဆုံးကို တာဝန် ယူပေးမှာ”

ဒီလိုမျိုး ငတေနှင့် ရိုးအသော လူငယ်လူရွယ်တို့ လေပေးဖြောင့်နေမှု အပေါ် ရင်မောနေသူက ဆရာလေး ကိုကြည့်သာပင်။

ငါးစာသာမြင်၍ ငါးမျှားချိတ် ကို မမြင်သော ကျေးလက်ရှိ ရိုးသား သောလူငယ်၊ လုံမငယ်တို့၏ အနာဂတ် ခရီးလမ်းအကျဉ်းမတန်စေရေးအတွက် စေတနာအရင်းခံလျက် တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မည်ဟု သဘောပိုက်လိုက် သည်။

ဒီတစ်ခေါက် မြို့ပြန်လျှင် မှုခင်း ပညာပေးဂျာနယ်တွေ ယူလာကာ လူ လိမ်များ၊ လူပွဲစားများ၊ လူမှောင်ခိုကူးမှု တားဆီးရေး ဟောပြောပွဲကို သက်ဆိုင် ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့များ၊ ဒေသဆိုင်ရာမှ ပုဂ္ဂိုလ် များအကူအညီဖြင့် ကြိုးပမ်းရန်လည်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

အမှန်မှာတော့ ဆရာလေး ကို ကြည့်သာ၏ လုပ်ရပ်သည် ကျေးရွာ လူထုအပေါ် ထားရှိသော စေတနာ လုပ်ရပ်သာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစေတနာ လုပ်ရပ်တို့သည် အတော်ကလေးကို အောင်မြင်သွားခဲ့သည်။ ရွာကျောင်း၌ လုပ်သော အဆိုပါ ဟောပြောပွဲ၌ သက် ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ၊ အမျိုးသမီးရေးရာ အဖွဲ့ဝင်တို့၏ ဟောပြောမှုက အတော် ကလေး ထိရောက်ခဲ့သည်။

ထိုဟောပြောပွဲ၌ သက်သေ သာဓကအဖြစ် လူပွဲစားတို့ကြောင့် ငွေ ကြေးအလိမ်ခံရသော လူရွယ်များ၊ နယ် စပ်၌ ဘဝပျက်ခဲ့ရသောအမျိုးသမီးငယ်

တို့က သူတို့၏ ခံစားတွေကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်မှန်များကို ရင်ဖွင့်တင်ပြ ခဲ့ကြသည်။ ဒီတော့လည်း ပြည်ပ ထွက် ခွာလိုကြသော လူငယ်လူရွယ်များအဖို့ အမြင်မှန်များ ရရှိလာခဲ့ကြတော့၏။ ထိုဟောပြောပွဲ အပြီးမှာတော့ ငတေ တစ်ယောက် မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် မကိုက်လေပြီမို့ ရွာမှ ကြက်ပျောက်ငှက် ပျောက် ပျောက်သွားရပြန်ပကော။

ငတေအဖို့တော့ စားရခါနီးမှ အစာကို ပုတ်ချခံရသလိုဖြစ်၍ အဓိက လက်သည် ဆရာလေး ကိုကြည့်သာ အပေါ်တွင် အငြိုးအတေးထားမိလေ တော့သည်။

“တောက်... ငါ့လုပ်ငန်းကို ဝင် ရှုပ်တဲ့ ကျောင်းဆရာ၊ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ အခြေအနေပေးတဲ့ တစ်နေ့ ကောင်း ကောင်းကြီးကိုပညာပေးလိုက်ရဦးမပေါ့၊ တစ်ကွေ့ကွေ့တော့ တွေ့ကြသေးတာ ပေါ့ ကျောင်းဆရာရေ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာလေး ကို ကြည့်သာကတော့ဖြင့် သူ့စေတနာ လုပ် ရပ်ကြောင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ အနာ ဂတ်အတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးရပါသည်။

ဒီလုပ်ငန်းက ငတေအတွက် တကယ့်ကို မြိုးမြီးမြက်မြက်ရမည့် လုပ် င်းပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ရှိ ဝယ်လက် ကလည်း အဆင်သင့်။

“ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း အထိသာ သယ်လာပေးပါ၊ ဆိပ်ကမ်းရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့အပိုင်းက ပြီးပြီ၊ ကြိုတင်ငွေ ပေး ထားမယ်၊ ဆိပ်ကမ်းရောက်ရင် တစ်ခါတည်း ငွေအကျေချေမယ်၊ ဟုတ် ပလား”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လိုချင် တဲ့ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်တွေ ဘယ်ရွာ က ဘယ်ကျောင်းတွေမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အသေအချာ လေ့လာထားပြီးပြီ၊ ခိုး ပေးမယ့်ကောင်တွေကိုလဲ စည်းရုံးထား ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့က ငွေကြိုပေးထား မယ်ဆိုတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင် ပြေတာပေါ့၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းထိ သယ်

လာဖို့အတွက်တော့ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ အောင် ပိပိရိရိ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်”

“ဒါက ကိုငတေ့ရဲ့အပိုင်းပဲလေ၊ ကျုပ်တို့လဲ ပြည်ပပို့နိုင်ဖို့ရာလမ်းကြောင်း တွေ ရှာရဦးမှာ”

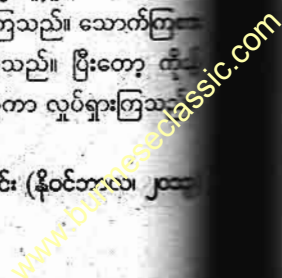
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငတေအတွက် တော့ ငွေရပေါက် အင်မတန်ချောင် လည်သည့် လုပ်ငန်းကလေးတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပေပြီ။ ဘာအတွက်ကြောင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံတွေက မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ရှေးဟောင်း ပုဒ္ဒရုပ်ပွားတော်များကို ငွေအမြောက်အမြားပေး၍ လိုချင်ရတာ ပါလိမ့်။ ကိုယ်တည်မရလျှင်တောင်မှ ဥက္ကောင်းတော်ရလာလျှင်လည်း အလုပ် ဖြစ်ပါသတဲ့။

စင်စစ် ငတေသည် မိရိုးဖလာ ပုဒ္ဒဘာသာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန် ရှာပြီဖြစ်သော မိဘတွေမှာလည်း ပုဒ္ဒ ဘာသာကို ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကိုးကွယ် လာသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့ပါသော်ငြား မတော်လောဘ တရားတွေက ငတေအား လမ်းမှန်ကို သွေဖည်စေခဲ့လေပြီ။

မြို့ပြကိုရောက်လိုက်၊ တောနယ် တွေဆီ ဆင်းလိုက်နှင့် ယခုတော့လည်း မြိုးမြီးမြက်မြက် ငွေကြေး ရလာဦး လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ငတေ ရလိုက်မိ ပြီကော။

ငွေဆိုသည်မှာ လူတချို့၏ သည်းခြေကြိုက် ဖြစ်သည်။ သောဏ် သောက်စားစား လူငန္ဒားတွေက ရလာ လျှင် ဘနဖူးကိုပင် သိုက်တူးကြမည့် သူများမို့ ငတေထံမှ ငွေစက္ကူအထပ် လိုက်ကို မြင်လျှင် သွားရည်တများများ ကျကာ ဆင်းတုတော်များ ခိုးပေးဦး အကြောင်း ကြီးမားသောဆင်းတုတော် ဆိုလျှင် ဥက္ကောင်းတော်ကို ဖြတ်ယူထား ပေးမည့်အကြောင်း ဝန်ခံတတ်ပြကြပြီး ငတေထံမှ ငွေစက္ကူများကို ဝမ်းသာ အားရလက်ခံကြသည်။ သောက်ကြေး ကြ မူးယစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ် လူစုနှင့်ကိုယ်ခွဲကာ လှုပ်ရှားကြသော

ဒီလိုမျိုး သောက်စားသူများစု
ထဲမှာမှ တစ်ဦးတလေကဖြင့် တကယ့်ကို
အံ့အားသင့်ဖို့ ကောင်းလှသည်။

“ကျုပ်ဘဝဟာ ဆင်းရဲနဲ့ချာလွန်း
တော့ အလျှင်အမြန်ဆိုတာ ဘာမှမလုပ်နိုင်
သေးပါဘူး။ လုပ်နိုင်ဖို့လဲ မမြင်ပါဘူး။
အိမ်မှာတောင် ဘုရားကျောင်းဆောင်
ကောင်းကောင်း မရှိဘူး။ ဘုရားရှိခိုး
ချိန်တောင် သိပ်မရပါဘူး။ သောက်စား
တယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာလဲ အလုပ်ပင်ပန်း
တာကို အကြောင်းပြုပြီး သောက်စား
ရာက စွဲလမ်း နှစ်သက်သွားရတာပါ။
ငွေကြေးအင်အားနည်းတော့ စိတ်တိုင်း
ကျတောင် မသောက်နိုင်ပါဘူး။”

“အဲဒါကြောင့် အလုပ်ကိုလက်ခံ
ဖို့ပြောတာပေါ့။ အားရပါးရ ကြိုက်သလို
သောက်နိုင်ပြီ။ ဒီအတွက် ငွေရဖို့ လို
တယ်လေဗျာ။ အခုဟာက ခင်ဗျားကို
ငွေလာပေးနေတာ။ ဘယ်နှယ် ဘယ်
အရာကိုမဆို ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ ငွေကို
မလိုချင်ဘူးလား။”

“ဘယ်နှယ် မလိုချင်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ
တိုငတေရာ။ လိုချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဘုရားဆိုတာဟာ အနန္တအနန္တ ငါး
ပါးထဲမှာ ပါတယ်။ ခင်ပွန်းကြီး(၁၀)ပါး
ထဲမှာလဲ ထိပ်ဆုံးက။ အဲဒါကို ကျုပ်
မမြစ်မှားရဲဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်ပါ။ မနေနိုင်လို့ သွေးသားဆန္ဒအရ
အရက်သေစာ သောက်စားတတ်ပေ
မယ့် ငရဲအိုး ဇောကထိုးဆင်းရဲမယ့်
ဒီအလုပ်မျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ လုပ်လဲ
မလုပ်ရဲဘူး။”

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျားမလုပ်ရဲ
လို့မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အတင်း
ကာရောမတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး။ တစ်ခု
တော့ရှိတယ်နော်။ အလုပ်ဖြစ်နိုင်မလား
လို့ ခင်ဗျားကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်တဲ့အပေါ်
ဘာမှ အပြင်ကိုသတင်းမပေါက်ကြားပါ
စေနဲ့။ အာလဲမချောင်လိုက်နဲ့။ မဟုတ်လို့
တတော့ ကျုပ်နောက်မှာရှိတဲ့ ကိုယ်ပွား
အရိပ်တွေက ခင်ဗျားကို မျက်နှာသစ်
ခွင့်မရအောင် လုပ်သွားကြလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုငတေ။ ကျွန်တော်
လဲ အသက်နဲ့ လူလုပ်နေတဲ့သူမို့ ကိုယ့်
အသက်ကိုယ် အင်မတန် နှမြောပါ
တယ်”

ဒီလိုလူစား ရွားရွားပါးပါးကို
လည်း ကြုံတွေ့ရ၍ ငတေအဖို့ တအံ့
တဩ ဖြစ်ရပါသေးတော့။ ကိစ္စမရှိ။
ငတန်းတစ်ယောက်သေသော်ငြား ငစွေ
တွေက သူပေးမည့် ငွေကြေးကြောင့် သူ
ဝန်းကျင်မှာ အများကြီး။

ဒီနောက်မှာတော့ဖြင့်အစီအစဉ်
ကို စနစ်တကျ ရေးဆွဲရတော့သည်။
ခိုးယူ ဖြတ်ယူလာမည့် ရုပ်ပွားတော်များ
ကို သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ဖို့နေရာ၊ ပြီးတော့
ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ လိုမြို့ချောမောစွာ
ရောက်ရှိသွားနိုင်စေရေး။

ဒါကလည်း အရေးကြီးသော
အပိုင်းကဏ္ဍ၌ ပါဝင်နေသည်။ သည့်
အတွက် ငတေအဖို့ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်
တွေ ထုတ်ရတော့သည်။ နောက်ဆုံးမှာ
တော့ ခေါင်းထဲသို့ အကြံဉာဏ်တစ်ခုက
လက်ခဲနဲ ဝင်ရောက်လာရာ ငတေလည်း
အကြီးအကျယ် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်
သွားပြီး အားပါးတရ လက်ဖျောက်တစ်
ချက် တီးလိုက်လေသတည်း။

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး မြစ်ဝ
ကျွန်းပေါ် ဒေသများဆီမှ မြို့တော်
ရန်ကုန်သို့ ခုတ်မောင်းပြေးဆွဲသည့်
ပုဂ္ဂလိကကြားသင်္ဘောသည် ငတေ၏
ဇာတိရပ်ရွာ၌လည်း ခေတ္တခဏ ဆိုက်
ကပ်ကာ ခရီးသည်နှင့် ကုန်စည်အတင်
အချ လုပ်လေ့ရှိပါသည်။ ယခုလည်း
ကြားသင်္ဘောသည် သူ့အချိန်နှင့်သူ
ဆိုက်ကပ်လာလေရာ စာမေးပွဲကိစ္စ
အတွက် ရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့သွားရမည့်
ကိစ္စရှိသဖြင့် ဆရာလေးကိုကြည်သာ
လည်း သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရောက်
ခဲ့ပါသည်။

ကြားသင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီး
သည် အရေအတွက်က သိပ်မများလှ။
ဝမ်းလုံး နှစ်ထပ်သင်္ဘောဖြစ်၍ သင်္ဘော

အပေါ်ထပ်တွင် ခရီးသည်များ လိုက်ပါ
ကြပြီး အောက်ထပ်တွင်မူ ကြက်ခြင်း
များ၊ ဒေသထွက်ကုန်စည်များ၊ အိတ်
ကြီးအိတ်ငယ်များ တွေ့ရပါသည်။

ဤကုန်စည်များကြားတွင် ထူး
ထူးခြားခြား ဆိုသလို သစ်သားသေတ္တာ
ကြီးနှစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သေတ္တာတို့၏ ကိုယ်ထည်ပေါ်
တွင် သင်္ဘောဆေးဖြင့် “ဘိုကလေး
စိန်မြင့်မား မင်္ဂလာရုပ်သေးအဖွဲ့” ဆို
သည့် စာတန်းများ ရေးထားသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။ မြို့ပြ ရန်ကုန် အပါ
အဝင် ဒေသတစ်ခုခုမှ လာရောက်ငှား
ရမ်း၍ ဤကြားသင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါ
လာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆရာလေး ကိုကြည်သာအဖို့
အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်ပြီး ထမင်း
ဆိုင်နှင့် မနန်းမဝေးတွင် ခင်းထားသည့်
ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးကို ငှားကာ
သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်လိုက်၏။
၎င်းနံ့သော့ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ
တော့ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် မိန်းမရွယ်
တစ်ဦး။

ထိုခဏ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာမှ
ပျောက်သွားသည့် ငတေတစ်ယောက်
ဤသင်္ဘောသို့ လိုက်ပါလာကာ ၎င်းထံ
သို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရလေသည်။

“ဟာ၊ ကိုငတေ၊ ဘယ်က ဘယ်
လို ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှချေ
လား။”

“ပျောက်ဆို ရွာမှာက ခေါင်း
ဆောင်လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ ပေါ်လာလို့
မြင်ပြင်းကတ်တာနဲ့ ရှောင်လိုက်တဲ့
သင်္ဘောပါ။ အင်း၊ မြင့်ချင်တဲ့သစ်ပင်
တော့ မကြာခင် လေမုန်တိုင်းမိပြီး ပြတ်
သတ်ကျိုးပဲ့သွားမှာတော့ မြင်ယောင်
သေးတော့ ကျောင်းဆရာရေ။”

ငတေ၏ စကားက ဘယ်တို
သွား၍ ဘယ်ကိုလာသည် ဆိုခြင်းကို
ဆရာလေးကိုကြည်သာ ရိပ်စားမိလိုက်
ပါသည်။ သို့ရာတွင် အကျယ်အတန့်

မငြိမ်းဖွယ်တွေလည်း မဖြစ်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း စကားများဦးကို တစ်ဖက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပစ်လိုက်ရပါသည်။

“ဒါထက်ကဲ့ငတေကော ရန်ကုန်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ကျောင်းဆရာ၊ ရန်ကုန်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ အယူမှာ ကျေးလက်က ရုပ်သေးပွဲထည်ချင်တယ်ဆိုပြီး အကူအညီတောင်းလာလို့ ကျွန်တော်ပဲလာငှားပေးတာ၊ ဘိုကလေးစိန်မြင့်မား ရုပ်သေးအဖွဲ့လေ၊ ဘိုကလေးမှာတော့ တောပဲ၊ အဖွဲ့သားတချို့က ကုန်းလမ်းခရီးက သွားနှင့်ကြပြီ၊ ကျောင်းဆရာရဲ့ ဘေးမှာထိုင်နေတာ ရုပ်သေးမင်းသမီး ‘တံချွန်’ ဆိုတာပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ထိုအခါမှပင် နံဘေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်နေသောဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် အမျိုးသမီးကို သတိထားမိတော့သည်။ ဪ၊ ရုပ်သေးမင်းသမီး တစ်ဦးပေပဲ။ ခရီးသည်များနှင့် ဝန်စည်စလယ်များတင်ဆောင်လာသော ဝမ်းလုံးကြား သင်္ဘောသည် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်အား ညင်သာစွာ ထိုးခွဲခတ်မောင်းလျက် ရှိပေသည်။ ငတေသည် ရုပ်သေးမင်းသမီး ထံပါးသို့သွားကာ အာလာပ သလ္လာပ စကားများကို ပြောဆိုနေပေသည်။

ကြားသင်္ဘောသည် ကမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ၊ ကွမ်းသီးပင်၊ အုန်းပင်တန်းများ၊ ကောက်ပဲသီးနှံစိုက်ခင်းများ၊ တဲများ၊ အိမ်များကို တစ်ရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းလျက်ရှိ၏။ ဒီလိုမြင်ကွင်း သဘာဝကို ဆရာလေး ကိုကြည်သာခမျာ ရှုမော၍ မဆုံးနိုင်ခဲ့။

ထိုသို့ တပြိုင်နက်တည်း မောင်းလာချိန်ဝယ် ကြည်လင်ဝင်းပနေခဲ့သော ကောင်းကင်ပြင် ရာသီဥတုအခြေအနေသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလာကာ တဝေါဝေါ တပူပူ တိုက်ခတ်လာတော့သည်။ ထိုခဏ တောင်ဘက်အရပ်ဆီမှ လျှပ်စစ်နွယ်မျှင်တို့က ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိုးကလေးဖွဲကျလာသည်။

ဒီမိုးသည် အခါမရွာသော မိုးပါတည်း။ မိုးသည် ဖွဲရာမှ သည်းလာသည်။ လေတိုက်နှုန်းကလည်း ပြင်းထန်လာသည်မို့ ခရီးသည်များရှိနေသည့် အပေါ်ထပ်တစ်ခြမ်းသို့ မိုးပက်ပါလေတော့၏။

အထူးသဖြင့် ဆရာလေး ကိုကြည်သာ ထိုင်နေသော အခြမ်းသည် မိုးသက်လေပြင်းဒဏ်ခံရသော အခြမ်းဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များလည်း မိုးစိုမည့်အန္တရာယ်ကြောင့် အကာ တာလပတ်များကို ဖြေချကြလေ၏။

ထိုအခါဝယ် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးသည် ယိမ်းထိုးနေလေတော့၏။ ထိုခဏ၌ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာလေသည်။

“တာလပတ်တွေ ပြန်လိပ်တင်ကြပါ၊ အမြန်ဆုံး ပြန်လိပ်တင်ကြပါ၊ နို့မဟုတ်ရင် လေဆောင်ထိုးတဲ့ဒဏ်နဲ့ဘေးစောင်းပြီး မှောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဒီလိုမျိုး အော်ဟစ်သတိပေးလာတော့ သေရမှာ ကြောက်သူများပီပီခရီးသည်တို့သည်လည်း ဖြေချထားသော တာလပတ်တို့အား အမြန်ဆုံးလိပ်တင် ချည်နှောင်လိုက်ကြကုန်၏။

မိုးသီး မိုးပေါက်တွေနှင့်အတူ လေတွေက တပူပူ။ ထိုအခါတွင် ခရီးသည်တို့သည် မိုးမပက်သော အခြမ်းသို့ ပြေးကပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါဝယ် တစ်ဖက်စောင်းနှင့် သင်္ဘောဖြစ်ကာ သင်္ဘောမှာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားပါသည်။

“ခရီးသည်တွေ၊ ခရီးသည်တွေ၊ နဂိုမူလနေရာမှာပဲ ပြန်နေပေးကြပါ၊ တစ်ဖက်တည်းကိုပဲ စုပြုံပြီးနေကြရင် သင်္ဘောမှောက်လိမ့်မယ်”

စောစောက သင်္ဘောသားမှပင် သူ့အတွေ့အကြုံအရ အော်ဟစ်သတိပေးနေလေပြီ။ လေပြင်းက တိုက်ဆဲ၊ မိုးက ပက်ဆဲ။ ခရီးသည် အများစုမှာ သင်္ဘောသား၏ သတိပေးချက်ကို နားမဝင်၊ သင်္ဘောကြီးမှာတော့ဖြင့်မိုးပေါက်တွေကြား၊ လေပြင်းတွေကြား၊ ရေလှိုင်း

ဂယက်တွေကြားမှာ တလူးလူး တလိလိမ့်။ ထိုအချိန်ဝယ် ငတေနှင့်ရုပ်သေးမင်းသမီးတို့မှာ မိုးမပက်သည့်တစ်ခြမ်းသို့ ရောက်နေလေပြီ။

ထိုခဏ သင်္ဘောသည် ချွေးလည်သွားလေတော့၏

“ဟာ... ပဲထဲဝင်သွားပြီ၊ မှောင်တော့မယ်၊ မှောက်တော့မယ်၊ သင်္ဘောကြီးမှောက်ပြီး ပဲထဲနစ်တော့မယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့... ကယ်တော်မူကြပါ”

“ဟာ သင်္ဘောကြီးစောင်းသွားပြီ”

“အား အမလေး ရေထဲထည့်ပွန်း”

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့၊ ကယ်တော်မူကြပါ”

သင်္ဘောကြီး တိမ်းစောင်းနေမှောက်သွားသည့် အခြမ်းကား မိုးလွှတ်ရာခိုနေကြသည့်အခြမ်းပဲဖြစ်လေသည်။ ထိုအခြမ်းမှာ ငတေနှင့် ရုပ်သေးမင်းသမီး အပါအဝင် ခရီးသည်များသည် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ထဲသို့ ပြုတ်ကျလေသည်။ ဆရာလေး ကိုကြည်သာလည်း ပြေးမိပြေးရာ သွေးရူးသွေးထန် ပြေးနေမိရင်းမှ ဝဲဂယက်များ ပြန်လည်စုပ်မယူနိုင်သော အပိုင်းကိုကြည့်၍ ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။

ဆရာလေးကိုကြည်သာ သတိကို လက်လွှတ်မခံတော့။ မိမိအာရုံ၌ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ထည့်ဟူသော ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားကာ ‘အဋ္ဌာနမေတ’ အစချီ ဘုရားရှင်ကျူးသည့် ဂါထာတော်ကို ချစ်ချစ်နေမိတော့သည်။ သူ့အဖို့ ရေအေးအေးကြမ်းပြင်ကို ရောက်ရှိပြီးသကာလ အောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထူးထုတ်လိုက်သလို ခံစားရကာ မြစ်သို့ သွားခနဲပေါ်လာတော့၏။

သူသည် တက္ကသိုလ်ထောင်သားဘဝက ရေကူးချန်ပီယံ ဖြစ်

ကား အသက်ကို ဖော့လိုက်ရင်း အနီး စပ်ဆုံးရှိနိုင်မည့် ကမ်းကိုကြည့်လိုက်၏။ ကောင်းကင်မှာတော့ မိုးအမှောင်က ကျနေဆဲ။ လေပြင်းထန်၍ လှိုင်းတွေ တလည်း မာန်ကြွဆဲ။ မိုးစက်မိုးပေါက် တွေကလည်း ပြင်းထန်ဆဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကယ်ပါ သူပါ တစာစာနှင့် အသံပလံတွေကို ဘဝင်လျှံမျှ ကြားနေရသည်။ သူ့အဖို့ ကူညီချင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကိုယ်မချီသော်လည်း သားတော်ခဲမို့ ကိုယ့်အသက်ရှင်ရေး တိုသာ ဦးစားပေးလျက် အနီးစပ်ဆုံး တမ်းပါးသို့ လက်ပစ်ကူးခတ်နေမိတော့ သည်။

မကြာခင်မှာပင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လှေများ၊ သမ္ဗန်များ ထွက်လာကြကာ ဒုက္ခရောက်နေသူတို့ထံ လှော်ခတ်သွား ကြလေတော့သည်။

ကျောင်းသားဘဝက ကျွမ်းကျင် စွာတတ်မြောက်ထားခဲ့သည့် ရေကူးခြင်း အတတ်ပညာကြောင့် သူမသေတော့ ပြီ။ ကမ်းစပ်၌ရပ်ရင်း လှေသမ္ဗန်များ ဖြင့် ကယ်တင်လာသူတို့အား သူတတ် မြောက်ထားသည့် ရှေးဦးသူနာပြု အတတ်ပညာဖြင့် အစွမ်းကုန် ပြုစုကူညီ ပေးလေတော့၏။

လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်၊ လူလူချင်း သနားကြင်နာထောက်ထားတတ်သော ဓာသ ရွာသား လှေသမ္ဗန်သမားတို့ဖြင့် မြစ်တွင်းရှိ ခရီးသည်များ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်နှင့်အညီ သင်္ဘော ဆိုမှ မြစ်ထဲကျပြီး မျောတော့မည့် ဝဇ္ဇည်း တော်တော်များများကိုလည်း ကမ်းစပ်သို့ ဆွဲယူသယ်ဆောင်လာနိုင် ခဲ့သည်မှာ မိုးမွမ်းလေးစားဖွယ် ကောင်း ဆော့သည်။

“တို့ ဆရာရေ၊ ဟောဒီသမ္ဗန် ဝမ်းထဲမှာ နှစ်ယောက် ပါလာတယ်၊ ကြည့်ပေးပါဦးဗျာ”

သမ္ဗန်သမားကြီးက ရှေးဦးသူနာ ပြုစုနေသော သူ့အား အကူအညီ

တောင်းလာသည်။ သမ္ဗန်ထဲကို ကြည့် လိုက်တော့ သူ့ အံ့အားသင့်သွားရလေ သည်။ သမ္ဗန်ဝင်းအတွင်းရှိ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသူနှစ်ဦးက ငတေနှင့် ရုပ်သေး မင်းသမီးပင်ဖြစ်၏။

ဦးစွာ သူတို့နှစ်ဦးအား ကမ်းစပ် သောင်ပြင်တွင် ရေအန်အောင် ပြုစုဖို့ ရာ ပခုံးပေါ်ထမ်းတင်တော့ ပခုံးသားပင် နာကျင်သွားရသည်။ ဒီအတွက် ပြန်ချ ကာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီကို အသာလှုပ်ကြည့် တော့ မယုံနိုင်စရာ။

“ဟာ... ကြေးမတ်ရပ် ရုပ်ပွား တော်သုံးဆူကို ဗိုက်မှာချည်ထားတယ်၊ တောက်၊အတော်ယုတ်ကန်းလိုက်တာ” ထိုခဏ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ပါဝင်သော ဆရာဝန်ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်က ရုပ်သေးမင်းသမီးနှင့် ငတေကို စမ်းသပ် ကြည့်သည်။

“မရတော့ဘူး ဆရာ၊ သူတို့နှစ် ယောက်စလုံး အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ဟာ”
“ဟင်”
“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”
“ဖြစ်ရလေတယ်”

“တောက်... မိန်းကလေးနယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အထွတ်အမြတ် ထားတဲ့ ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်တွေကို ဗိုက်မှာ ချည်လာရတယ်လို့”

“အဲဒါ ဘုရား ခိုးလာတာဗျ၊ ဘုရား ခိုးလာတာ”

“တယ်လဲ ယုတ်မာပက်စက်လှ ချေလားကွယ်၊ သံသရာမှာ ဘယ် လောက်တောင် ငရဲခံရမယ် မသိဘူး”

“ဟောဟို အမျိုးသားလဲ ခေါင်း ကို တစ်ခုခုနဲ့ ရိုက်မိပြီး ပွဲချင်းပြီးသွား တာ၊ သူက ရေနစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်း၊ နှစ်ယောက်တို့ရက် သေရတယ် ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့အကြောင်းဆက်ပဲပေါ့ လေ”

ထိုခဏ ဘိုကလေးစိန်မြင့်မား ရုပ်သေးအဖွဲ့ သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးက ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လေရာ ဆရာလေး

ကိုကြည့်သာမှ အကျိုးအကြောင်းရှင်း ပြပြီး ကျေးရွာလူကြီးများ ရှေ့မှောက်၌ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ... ဘုရားဆင်းတုတော် ခေါင်းကြီးပါလား”

“အမလေး... ဥက္ကောင်းတော် ကို ဖြတ်ထားပါကလား၊ ရက်စက်လိုက် ကြပါကလားကွယ်တို့”

“ဟာ... ဒီသေတ္တာထဲမှာလဲ ရှေးဟောင်းဆင်းတုတော်တွေ”

“တောက်၊ ပက်စက်လှတဲ့သူတွေ၊ အခုတော့လဲ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေကြရ ရှာပေါ့”

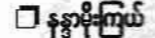
ထိုအချိန်မှာတော့ မိုးသက်မုန် တိုင်းများ စဲသွားကြပါပြီ။ အမှောင်ကျ နေရာမှ အလင်းပွင့်လာခဲ့တော့သည်။

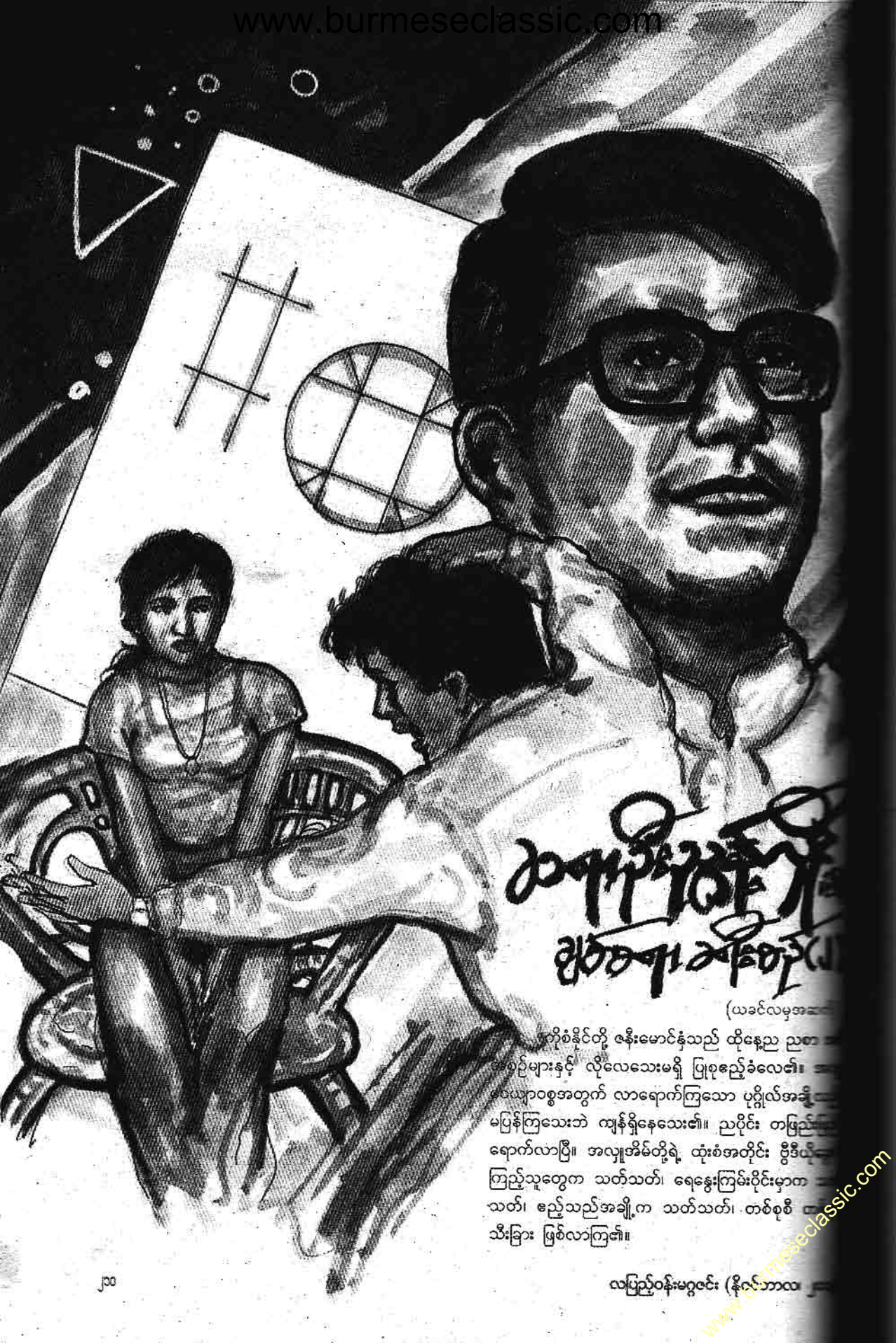
ကျေးရွာလူကြီးများက ဒုက္ခ သည် အပေါင်းအား ရွာဦးဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ပို့ဆောင်ကာ ကူညီစောင့် ရှောက်ပေးကြသည်။ သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခရီးသည် အပေါင်းများ မေတ္တာကရုဏာတော်များ ဖြန့်ကြက်ရင်း...

“အင်း... ကလျာဏီစ ကလျာ ဏီ ကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သူတွေကို တော့ ကူညီလိုက်တရားက ကယ်မ လိုက်ပြန်ပြီပေါ့၊ ပါပကာရီစ ပါပကံ မကောင်းမှု ပြုလုပ်တဲ့သူနှစ်ဦးကတော့ သူတို့အကုသိုလ်နဲ့သူတို့ ဒဏ်ခတ်ခံ လိုက်ရပါပကော၊ ဪဒြ်၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ သံသရာမကြောက်၊ ငရဲမကြောက် တဲ့ဟာတွေ ပစ္စုပ္ပန်မှာလဲ အခြေမလှ သလို အနာဂတ် သံသရာ အဆက် ဆက်မှာလဲ သင်းတို့ပြုတဲ့ကံ သင်းတို့ပဲ ဝင်ကျေတဲ့အထိ ခံပေးတော့၊ ခံပေးဦး တော့”

ဟူ၍ သံဝေဂတရားပွားများရင်း ခန်းနေဆောင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားပါ လေသတည်း။

အချစ်အရည်အသွေး

အချစ်အရည်အသွေး

(ယခင်လမှအဆင့်)

...ကိုစံနှိုင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ထိုနေ့ည ညစာ
အစဉ်များနှင့် လိုလေသေးမရှိ ပြုစုဆောင်ရွက်လေ၏။
...လျှာဝစ္စအတွက် လာရောက်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့
မပြန်ကြသေးဘဲ ကျန်ရှိနေသေး၏။ ညပိုင်း တဖြည်း
ရောက်လာပြီ။ အလှူအိမ်တို့ရှိ ထုံးစံအတိုင်း ဝှိဒီထုံ
ကြည့်သူတွေက သတ်သတ်၊ ရေခန်းကြမ်းပိုင်းမှာက
သတ်၊ ဧည့်သည်အချို့က သတ်သတ်၊ တစ်စုစီ
သီးခြား ဖြစ်လာကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဧည့်သည် အုပ်စုထဲတွင် ပါဝင် လျက်ရှိပြီး အိမ်ရှင်များ၏ အရေးပေးခံရသော အုပ်စု ဖြစ် လေသည်။ အိမ်ရှင်များပင် ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၊ ထသွားလိုက်ပုံစံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုသည် အတော်သက်ဝင် လှုပ်ရှားမှု ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အုပ်စုတွင် ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးပြီး ဗဟုသုတများသော ဝုဒ္ဓိသုံးပါးနဲ့ ပြည့်စုံသူ၊ လောကီ၊ လော ကုတ်နှင့် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ပါဝင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် လက်လှမ်းမမီ တစ်ချက်၊ မိတစ်ချက်နှင့်ပင်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်ကား ထိုစကားဝိုင်းကို မထိုး ဖောက်နိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထို့ကြောင့် ပျင်းစပြုလာ၏။

အကင်းပါးသော ကိုစံနိုင်က ကျွန်ုပ်အနားသို့ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေးပြောရာ သူ့နောက်သို့ ကျွန်ုပ် လိုက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူရန် ဆိတ်ငြိမ် သောနေရာတစ်ခုတွင် နေရာချထားပေး၏။

“ကဲ ဆရာ ဒီမှာ အေးအေးနားပါဦး၊ တစ်နေ့လုံး ဆရာလဲ အနားမရဘူး၊ ဒါက ဆရာအတွက် အိပ်ရာ၊ ဒါက အနားယူဖို့ ဆော်(ဖ်) ကုလားထိုင်” စသည်ဖြင့် လိုလေသေး မရှိ စိစဉ်ပေး၏။

“မနက်ကျမှပဲ ဆရာနဲ့ကြုံတုန်း ကျွန်တော်တို့ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာလေးတွေအတွက် ဆွေးနွေးခွင့်ပြုပါဆရာ” ဟု ဆက်၍ ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရှိရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်ပြန်ပြုပြု ချီသော အိပ်ရာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနားယူလိုက်၏။ မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး ကမ္ပဋ္ဌန်းတစ်ခုကို ရှေးရှု အာရုံကျက်စားလျက် ရှိ၏။

အလွန်ပင် အရသာ ရှိလှသည်။ လေကလေးက လည်းတဖြူဖြူနှင့် ဘေးပြတင်းပေါက်က ဝင်လာဆဲမို့ ကျွန်ုပ် အတွက်အထူးသင့်လျော်လှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မှေးခန်းအိပ်ပျော် သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိလိုက်ချေ။ မည်သူမဆို မိမိ အိပ် ပျော်နေသည်ကို အိပ်ပျော်နေစဉ် ဘယ်သူမှ မသိပါ။ နီးလာမှ အိပ်ပျော်သွားသည်ကို သိရ၏။ အိပ်ပျော်နေတာကို သိတယ်ဟု ပြောသူသည် သဘာဝ မကျတော့ပါ။ အိပ်ရာက နီးလာမှ သိစမြဲပင်။ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသည်ကို သိရ၏။ အကြောင်းမူကား ကိုစံနိုင် လာပြီး နှိုးလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်နီးလာရာမှ မိမိ အိပ်ပျော်နေသည်ကို သတိထားလိုက် မိ၏။

“ဆရာ.. ဆရာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူ လာခေါ်မှန်း မသိ၊ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မှ ကိုစံနိုင် ဖြစ်နေ၏။ ဒါကြောင့် ကိုစံနိုင် အိမ်မှာ ရောက်နေကြောင်း သတိရ လာ၏။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

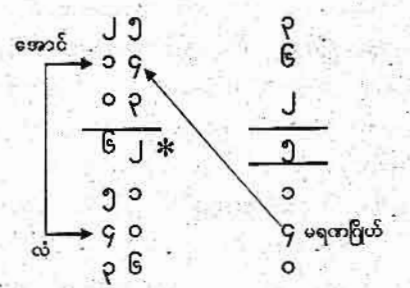
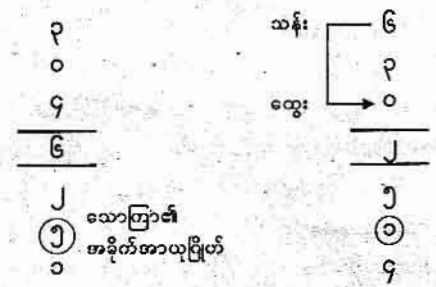
“အေး.. ဟေ.. ဘာလဲ မောင်စံနိုင်”

“တို့ ကျွန်တော်တို့အလျှ လာတုတု ဝေယျာဝဇ္ဇ လုပ်ပေးတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် တယောက်ကတမ်း ဖြစ်နေလို့ ဆရာ”

“ဟဲ့ ဆေးခန်းတွေ မပိတ်သေးဘူး.. မဟုတ်လား ဆေးရုံဆေးခန်းကို အမြန်ပြေးကြမယ်၊ ကြာရင် တောင်းဘူး”

“အပြင်ဆေးခန်းတွေကတော့ ပိတ်လောက်ပြီ ဆေးရုံ အရေးပေါ်ပဲကျန်တော့တယ်၊ သွားမယ်ဆိုရင် အချိန်တယ် လင့်နေပြီ၊ အခုပဲ ဆယ်နာရီခွဲတော့မှာ.. ဆရာ ခဏတော့ လာကြည့်ပေးပါ”

သူ ပြောလေမှ အချိန်သည် ဆယ်နာရီခွဲဖို့ ဆယ်မိနစ် လောက်ပဲ လိုတော့တာကို သိ၏။ ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ မနည်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရ၏။ သောကြာနေ့ ညဆိုတာ အတော်လေး စဉ်းစားလိုက်ရ၏။ ဒါဆို စန္ဒြော အခါကြီးဟု သိလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် ထုံးစံအတိုင်း လိုအပ်တဲ့ ကိန်းဂဏန်းများကို စိတ်ထဲ တွင် တိုင်ထူရင်း စဉ်းစားလိုက်၏။

(သက်ရောက်တိုင်)   (ကောဇာတိုင်)

“ဟဲ့.. သောကြာ သမီးလား.. နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သန်းသန်းထွေးတဲ့”

“ဟေ..” ဆိုပြီး ကျွန်ုပ် စကားရပ်သွား၏။

အထက်ပါ ဖော်ပြချက်ကို ကြည့်ပါ။ (အမှုကြင် ခင်လှသွင်) တိုင်သုံးတိုင်စနစ်အရ သောကြာ သမီးလားဟု မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်စံနိုင်က “ဟုတ်ပါတယ်၊ သောကြာသမီး သန်းသန်းထွေး” လို့ကြားလိုက်ရတော့ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်မှာ တခြား မဟုတ်ပေ။

စန္ဒြေအခါတိုင်တွင် ၆ ကြာ နဝင်းစီးနေတာ မှန်ကန်သော်လည်း သန်းသန်းထွေးဟူသော အမည်သည် ထိုအခါတိုင်၏ ပဉ္စပွတ်မှ ဆပွတ်သို့ သွယ်တန်းနေသည့် ဥပဒ်ကြီးမိနေ၏။ တနင်္လာ အချာပြုတ် ပျက်သွား၏။

ပြီးတော့ ၆ ကြာ၏ အာယု ၁ နွေမှာ အခိုက်မှာ ရှိနေသည်။ ဒါ့အပြင် စန္ဒြေအခါ သက်ရောက် သုံးတန် ဝေါ်နိစ်အရ ၆ ကြာ တန်းကပ်တွင် ၂ လံာ်ပြုတ် ကပ်လျက် ၆ ကြာ၏ အာယုပြုတ် ၁ နွေကို ၄ ဟူး ကပ်လျက် ပြအိမ်မှာ ရပ်တည်နေပုံနှင့် (၁-၄) နိစ်ပြ ကြီးမိနေပုံကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။

ကျွန်ုပ် ကိုစံနိုင်၏နောက်က ကပ်လိုက်သွား၏။
“ကိုစံနိုင် သူက ဘယ်ကလဲဗျ”
ဖေးမနိုင်မည့် လမ်းစရုတာ ဖြစ်၏။
“အောင်လံကပါ ဆရာ”
“ဘာကွ... ဟေ... ”

“အောင်လံ”သည် (၁-၄) နိစ်ပြ ကြီးမိနေပြီ။
ဆက်တွေးပါ၏။ ကောဇာ ဇေယျတိုင်၏ ၄ဟူး မရကပြုတ်သည် ၆ ကြာ၏ အာယုပြုတ် ၁ နွေကို ပြအိမ်တွင် ကပ်ထားတာ ကြောက်စရာကြီးပင် ဖြစ်၏။

သန်းသန်းထွေး၏ အနားတွင် လူတွေ ဝိုင်းအုံ့နေ၏။ ကယောင်ကတမ်းတွေလည်း ပြောနေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က မန်းမှုတ်နေတာလည်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အနားကပ်သွားလိုက်၏။

“ပယောဂ ပူးနေတယ်”ဟု ပြောနေကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ လူသူ အပြင်လူတွေ မသိအောင် သဘောနှင့် ခင်မမက အိမ်ရှေ့အဝင်တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ ကိုစံနိုင် ပြောတုန်းက “တက်တယ်”ဟုပြောရာ ယခုတော့ နတ်ပူးနေသလို ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စဉ်းစားရ ထွေသွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက ကျွန်ုပ်၏ အိမ်အနီးမှ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူတစ်ဦးကို ညကြီးမိုးချုပ်ချိန်တွင် “ကယ်ပါ ယူပါ” ဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်သွားပြီး ဖြေပေးခဲ့ဖူး၏။ နောက် သက်သာပြီး ဆေးခန်းသွားရာ ဆေးချက်မှန်ပြီး ကျန်းမာနေ၏။ ၎င်းမြင်ကွင်းသည် ကျွန်ုပ်အား နိုးကြားစေခဲ့၏။

ယခုလည်း အစီအရင်တစ်ခု ပြုလုပ်ရပေဦးမည်။ အစီအရင်က တခြား မဟုတ်ပေ။ နံသားတစ်ခု (သို့မဟုတ်) ကိစ္စတစ်ခု (သို့မဟုတ်) အခါတစ်ခု၏ စတုရန်းနှစ်ထပ် အစီအရင် ဖြစ်၏။ ယခုဆို စန္ဒြေအခါဖြစ်လို့ (၂,၅,၁) ကြီးပွဲအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် “ကြာ,နီ,အုံး” ပဲဖြစ်ဖြစ်ကို သွားသတ်ရ၏။ ဘာဓာတ်သားပစ္စည်း အသားအရွက် ရှာချိန် မရနိုင်ပါ။

သို့ဖြစ်၍...

“ဟဲ့, သူ့ဖအေ၊ မအေ ဘယ်မှာတုံးဟဲ့” ဟု မေးလိုက်၏။ ‘အဖေ၊ အမေ’ ဟု ကျွန်ုပ်က မမေးဘဲ “ဖအေ၊ မအေ” ဟု ကင်ပွန်းတပ် ခေါ်လိုက်၏။

“ကျွန်မပါ... ကျွန်မ” ဆိုပြီး အမျိုးသမီး အသက် (၅၀)ခန့်က ပြောလိုက်၏။ ရောဂါဖြစ်နေသူမှာ ကလေးသာသာ နှစ်ဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ပင် ဖြစ်၏။

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ”
“မပုအေးပါ”

ကြားရတာ တစ်မျိုးကြီး။ မအေးပုလည်း မဟုတ်။
“ကဲ, မပုအေး... ဘုရားရေချမ်းတစ်ခွက် သီးခြားခွက်နဲ့ စွန့်ယူခဲ့၊ မြန်မြန်သွား”

မပုအေး ဘုရားရေချမ်း စွန့်ရန် ထွက်သွား၏။

“ဘာမှတ်သလဲ၊ ဘာရေမှ မသောက်ဘူး၊ ငါ့ဘာမှတ်သလဲ ဘယ်သူမှ မကြောက်ဘူးဟဲ့” ဟု ရောဂါသည်ကပြောပြီး ပွဲကြမ်းနေတာ ဖြစ်၏။ ယခု မန်းမှုတ်နေသူများနှင့် အချို့လူများက သူ့ကို ဝိုင်းချုပ်ထားရ၏။

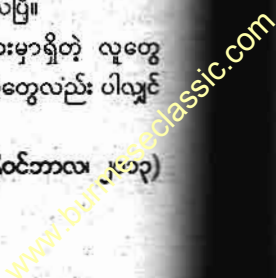
ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုကို ပြန်သတိရလာ၏။ တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်တို့မြို့မှာ သူနဲ့ အရွယ်တူ ကလေးမလေးတစ်ဦး ဗေဒင်ကြည့် လာတယ်ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ပူးသလို ဘာလို ဖြစ်ဖူး၏။ သူမ၏ လက်ဝါးပြင် လက္ခဏာအရောင်အဆင်းကို ကြည့်ပြီး လူငယ်ဘဝ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကြောင့် သွေးသားကိစ္စတို့ကြောင့် ရောဂါကပ်ကြောင်း တွေ့ဖူး၏။ အဲဒီတုန်းက ၎င်းကလေးမလေးအား ချောမော့အလိုလိုက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ မီးယပ်ပါရဂူများနှင့် ကုသရာ ရောဂါပျောက်ကင်းသွားခဲ့၏။

ထိုစဉ် မပုအေး ရေချမ်းတစ်ခွက်ယူလာပြီး...
“ဆရာ... ရော့ ဒီမှာ... ဒီမှာ”

“ခင်ဗျား ကိုင်ထား၊ ငါ မပေးနဲ့ဦး၊ ကဲ, ခင်ဗျားသမီးခေါင်းကို သမ္မုဒ္ဒေဂါထာရွတ်ပြီး လက်နဲ့အုပ်မန်း၊ မန်းပြီး လက်နဲ့အုပ် ရေဝင်အောင်တိုက်”

မပုအေးသည် ဝိုင်းချုပ်ထားသော သူ့သမီးခေါင်းကို လက်နဲ့အုပ်ပြီးတော့ သမ္မုဒ္ဒေ ရွတ်မန်းနေပြီး ရေဝင်အောင် ချုပ်၍ တိုက်လိုက်၏။ ရေ အတုန်မဝင်လောက်၊ ပါးစပ်ထဲ ရောက်ပြီး တချို့ကို ပြန်မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ နည်းနည်းကလေး အချိန်လျော့လာ၏။ တဖြည်းဖြည်း ပျော့လာ၏။ ပျော့လာပြန်တော့လည်း ချုပ်မထားရတော့ဘဲ ငိုယိုနေပြန်၏။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မချုပ်ရတော့ဘဲ မသိမသာ ဘေးမှာ ဝိုင်းနေကြ၏။ လက်အုပ်ချိပြီး ဦးတဖျားဖျားနဲ့ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေ၏။ အချိန်က နည်းနည်း လင့်လာလေပြီ။

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိ၏။ သူ့အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံး သူ မြင်ဖူးချင် မြင်ဖူးမည်။ အသိတွေလည်း ပါလျှင်

ပါမည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးချေ။ ကျွန်ုပ်
သည် သူမအတွက် သူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ဘာပဲပြောပြော
သူစိမ်းဆိုရင် သူမဟာ ကြောက်တော့ ကြောက်မှာပဲ။ မိန်း
ကလေးဆိုတော့ သွေးသားမီးယပ် အားငယ်မှု၊ ကျန်းမာရေး
မကောင်းမှုတွေ ပါချင်ပါမှာပဲ။ ပူးနေတာက ဘာကောင်
ညာကောင်လဲ မသိ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး...

“ကိုစံနိုင်၊ ရေတစ်ခွက် ဖန်ခွက်နဲ့ သွားယူစမ်း”

ကျွန်ုပ်သည် မာကျောကျောနဲ့ ကလေးမလေး ကြား
အောင် ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်လေ၏။ ရောဂါသည်က
ကျွန်ုပ်အား မျက်စိထောင့်ကပ် ကြည့်လိုက်၏။

“ဆရာရယ် ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ သနားပါ” ဆိုပြီး
ကျွန်ုပ်ထံ မြားဦးလှည့်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အတွက် သူစိမ်း
မျက်နှာစိမ်းလေ၊ ကျွန်ုပ်လည်း ဟန်ပါပါနဲ့ ရေခွက်ထဲ လက်
နှိတ်ပြီး ဘုရားဂုဏ်တော် အာရုံပြုပြီး...

“ပါးစပ်ဟ... သောက်... ထွက်” ဆိုပြီး မာန်လိုက်
၏။ ပြောပြောဆိုဆို ကလေးမလေး ပက်လက်လန် လဲသွား
၏။ ယပ်ခတ်ပေးသူကပေး၊ ချွေးသုတ်သူကသုတ်နဲ့ ဇာတ်လမ်း
ပြောင်းသွား၏။

သူ့အမေ မပုအေးက...

“သမီး ဘာဖြစ်သွားသလဲ သိလား” ဟု မေးတော့
“မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲ” တဲ့။ လူတွေလည်း တော်
တော်လေး စိတ်ချမ်းသာသွားကြ၏။ အလှူပင်ပန်း၍ နားမည်
ကြဲတုန်း မပုအေးတို့ သားအမိပွဲက ဆက်နေရ၍ နားရသည်
မရှိပေ။

ဤလို စီရင်လိုက်တာ တခြားမဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏
အဖေသည် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း (၆၀) လောက်က တကယ့်
ဓာတ်မိနွှောတိုင်းရင်းဆေး ဆရာကြီးတစ်ဦး။ အဖေ ပြောတာ
မှတ်မိ၍ ဖြစ်၏။ ဟိုခေတ်က ဒီခေတ်လို ဆေးဝါးသိပ္ပံ ကုသ
ချက်များဟာ မထွန်းကားသေးချေ။ တိုင်းရင်းသမားတော်

ထပ်ညှပ်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

များကသာ ရိုးရာမပျက် တာဝန်ယူနေရတာ ဖြစ်၏။ ယခု
ဆိုလျှင် တိုင်းရင်းဆေးပညာသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးများ
၏ ရှေ့မှောက်ဝယ် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်ထွက်လာနေပြီ
ဖြစ်၏။

အဲ... အဖေ့ လက်တွေ့ ဆက်ပြောရလျှင်...

“မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ မီးယပ်သွေးလွန်ဖြစ်တာ
ရက်တာလ ရှည်သော်လဲ ဆေးမတိုးသလိုဖြစ်ပြီး ရောဂါမိုဆိုး
လာတယ်၊ မြန်မာ့သမားတော် အစဉ်အလာအရ ဆရာလုပ်
သူက စဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဟိုခေတ်က လူနာအိမ်ရောက်
သွားတယ်။ လူနာအနားမှာလဲ မိဘမောင်ဖား တွေက
စုံလို့ပေါ့ဗျာ၊ ဆရာက လူနာကို မြင်သာတဲ့နေရာမှာ ထိုင်
လိုက်ပြီး အချိန်စောင့်လင့်ကြည့်နေတယ်။ အိမ်ဝင်ပေါက်၊
ထွက်ပေါက်၊ ခြံဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်တွေလဲ ရှင်းနေလေ
ရော လူမမာရဲ့မောင်ကို မင်းနှမ နေကောင်းရင် ငါနဲ့ပေးစား
မလား’ လို့ ပြောလိုက်တယ်။ လူနာကလဲ ကြားတယ်၊
သူ့မောင်ကလဲ ဒေါသဖြစ်ပြီး ‘ခင်ဗျား ဘာလူဝါးတာလဲ’
ဆိုပြီး ခေါင်းရင်းဝါးထရံက ဓားကိုဆွဲနေတုန်း ဆရာလုပ်သူက
လူရှင်းနေတဲ့ ထွက်ပေါက်က တိုးပြီး အိမ်တစ်အိမ်ပေါ် တက်
ပြေးလိုက်တယ်။ သူ တက်သွားတာနဲ့ အိမ်ရှင်က ဆရာလဲ
ရောက်ရော အိမ်ကို တံခါးလှုံအောင် ပိတ်ထားလိုက်တယ်။

လူနာရဲ့မောင်က ဓားကြီးဝင့်ပြီး လိုက်လာပါလေ
ရော၊ ဆရာ ပုန်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်က လူနာရဲ့မောင်ကို အတင်း
ဖျောင်းဖျပြီး တားဆီးနေရတာပေါ့။ ဆယ်မိနစ်လောက်
ကြာတော့ ပုန်းနေတဲ့ဆရာက အိမ်ပေါ် အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်
တစ်ချပ် ဖွင့်လိုက်ပြီး ‘ဟဲ့မောင်ရင်... ငါ ဒီမှာကွ’ ဆိုတော့
လူနာရဲ့မောင်က အိမ်အောက်ကနေပြီး အပေါ်ထပ်ပြတင်း
ပေါက်ဘက် ဆရာအသံလာရာကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ‘မင့်နှမ
သွားကြည့် ရောဂါ ပျောက်သွားပြီ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်
ဖြစ်တဲ့သူက စိတ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပြီး သူ့နှမကို ပြန်ကြည့်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ပြေးလာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့
ဓားမပါတော့ဘူး။

‘ဆရာ ကျွန်တော် မှားပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော်
ခွင့်လွှတ်ပါ’ လို့ တောင်းပန်ရှာတယ်တဲ့။ ဆရာလုပ်သူက
သူပုန်းဖို့အတွက် ကြိုတင် စည်းဝါးရိုက်ပြီး ယုတ္တိရှိရှိ ရန်
ဖြစ်ပြတာကိုး။ အဲဒီတော့ လူနာက မြင်ပြီး သွေးသားတွေ
ပြောင်းလျက် မီးယပ်ဝမ်းဟာ ရပ်သွားတယ်တဲ့”

အဲဒါ ကျွန်ုပ်ဖခင် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြခဲ့တာ ဖြစ်၏။
သို့ဖြစ်၍ မပုအေးတို့ သားအမိအနားက လူတစ်စုသည်
ကျွန်ုပ်အနား ထိုင်လာကြ၏။ မပုအေးကို ခေါ်လိုက်ပြီး...

“မပုအေး၊ ခင်ဗျားသမီး မီးယပ်သွေးသား ဂရုစိုက်ဖွား
လူငယ်ရေးရာကိစ္စ ဘာညာတွေမှာလဲ ခင်ဗျားတို့ မိဘများက
အကင်းပါးပါး လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ သားသမီးအပေါ် တာဝန်

ကျေစေ” ဟုပြောလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအုပ်စုအနားမှ လုံးလုံးခွာလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းတွင် ခေတ္တနားဖို့ ရောက်သွား၏။

ဧည့်သည်အုပ်စု သန့်သန့်ကလေးသာ ဖြစ်၏။

“ဆရာလေး အဲဒါ ပယောဂလား”

အသက်ကြီးကြီးဧည့်သည် ဦးလေးကြီးက မေး၏။

“ဗျာ . . . ပယောဂ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မယ်၊ မဟုတ် ချင်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းစုံလို့ ဖြစ်တာပါပဲ”

“ပယောဂ မဟုတ်ဘူး ပြောလို့ မရဘူးလား၊ ဆရာ လေး ရေမန်းတိုက်လို့ ပျောက်သွားတာ”

“ဒါလဲ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ပညာ၊ အတွေးအခေါ်၊ အတွေ့အကြုံနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ဆောင်ရွက်လိုက်တာပါ”

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာလေး၊ နည်းနည်းရှင်းပါဦး”

“ရှင်းရရင် အရှည်ကြီးပဲ ဦးလေးရယ် . . . ဒါပေမယ့် အတိုချုပ် မြင်လွယ်အောင် ရှင်းရရင် ဒီလိုပါ။ ပယောဂဆိုတာ ကြားဖူးတာက သွေးပယောဂ၊ လေပယောဂနဲ့ နည်းနည်း နောနော ပယောဂတွေ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံးမှ ပယောဂ ကုတဲ့ ကျမ်းတွေမှာ တွေ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ပယောဂ ပယောဂဆိုတိုင်း ကျွန်တော် လက်ခံဖို့မယဉ်းတယ်၊ လွယ်လွယ် လေးနဲ့လက်မခံဘူး။ ဒါပေမယ့် ပရလောက နာနာဘာဝ ကိုတော့ လက်ခံတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘုရားလက် ထက်က ဖြစ်ရပ်တွေမှာ အဲဒီ နာနာဘာဝတွေအတွက် ရည်စူးပြီး ဘုရားဟောပရိတ်တွေ အထင်အရှား ရှိပါတယ်။ ကမ္မဝါတွေပါ ပါလာတယ်။

နာနာဘာဝလို့ ဘာလို့ လက်ခံသလဲဆိုတော့ တစ်ချိန် တုန်းက ကျွန်တော် ဇီကုန်းမြို့မှာ တာဝန်ကျတယ်၊ ဇီကုန်းက ပြည်အထွက် တစ်နေရာ၊ ဇီကုန်းမြို့ရဲ့ မြောက်ဘက် ကား လမ်းပေါ်မှာ ခဏခဏ ကားတိုက် ကားမှောက် ဖြစ်လေတော့ မြို့နယ်အကြီးအကဲတွေက အဲဒီနေရာမှာ သံဃာတော်များ ပင့်ပြီး ပရိတ်ရွတ် ကမ္မဝါညှပ်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်၊ မြို့နယ် အကြီးအကဲက အမိန့်ပြန်တမ်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ဒီနေရာမှာ မနေကြဖို့ အမိန့်တော်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ ‘တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ လုပ်ဦးဗျာ’ ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ မန္တန်ဂါထာ ရွတ်ခဲ့တယ်ပေါ့ဗျာ”

“အဲ၊ ဘာထူးသလဲ ဆရာ”

ကိုစံနိုင်က မေးခြင်း ဖြစ်၏။

“ထူးတာပေါ့ဗျာ၊ ဘုရားသားတော်တွေဖြစ်တဲ့ ရဟန်း တော်များရဲ့ ဓမ္မစက်၊ မြို့နယ်အကြီးအကဲရဲ့ အာဏာစက် ကြောင့် အဲဒီနေရာမှာ လုံးဝ အန္တရာယ်ကင်းသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ မှတ်မိသလောက် နှစ်လ၊ သုံးလလောက် ကြာ တော့လား မသိဘူး၊ အဲဒီနေရာ မဟုတ်တော့ဘဲ ဇီကုန်း တောင်ဘက် (ရန်ကုန်ဘက်က အဝင်) ဝက်ကော်ချောင်း

တံတားပေါ်က လမ်းချော်ပြီး ‘မိုးပျံ’ ဆိုတဲ့ ဇာတ်ပွဲအဖွဲ့တွေ ချောင်းအောက် ထိုးကျသွားတာ မြင်မကောင်းပဲဗျာ။

ဒါကြောင့်မို့ ပရလောက နာနာဘာဝ ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ယုံပါတယ်၊ ပယောဂဆိုတာက ကျွန်တော် ပြောခဲ့ သလို အများကြီးပဲဗျာ၊ အမျိုးသမီးများ အဖြစ်များတာ တွေ့ ရတယ်၊ စီးပွားပျက်လို့ အိမ်ထောင်ပျက်လို့ ရတာမလို လိုတာ မရလို့၊ မကြိုက်တဲ့သူနဲ့ ရပေးစားမှာစိုးလို့ မြောက်မြားစွာ တွေ့ရှိရတယ်၊ သွေးပယောဂ၊ လေပယောဂ၊ တချို့ အိမ် ထောင်ပြုပြီးမှ ရောဂါစင်သွားသလို အများကြီးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တကယ့် ပယောဂစစ်စစ်က တကယ် တော့ရှိတယ်၊ ကွန်တော်အဖေ ပြောဖူးတယ်၊ အဖေရဲ့ ဆရာ တော်ကြီးကလဲ ပြောဖူးတယ်ဗျာ၊ ကဲ အိပ်ကြစို့ဗျာ၊ ညဉ့်လဲ အတော်နက်သွားပြီ”

ကျွန်ုပ်ကပင် စကားအဆုံးသတ်လိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအိပ်စက်အနားယူရန် အိပ်ရာအသီးသီးမှာ နေရာယူလိုက်ကြလေတော့၏။

ဗြန်းဆို ချက်ချင်း အိပ်မပျော်တော့ပေ။ မျက်လုံး ကြောင်ပြီး ဟိုတွေး ဒီတွေး ဖြစ်လာလေတော့၏။ ဗေဒင်ဆရာ မလုပ်ချင်တော့ဟုပင် စဉ်းစားလာ၏။ ဗေဒင်ပညာရှင်သာ ဖြစ်ချင်လာတော့၏။ အမိဗွယ် ကွဲလွဲပါသည်။ ဒီလိုစိတ် တစ်ခါပေါက်၏။

ဒါနဲ့ အိမ်မှာ သားသမီးငါးယောက် သင်္ကြန်ကွင်း၌ ဆုံကြ၏။ သားကြီး၏ဇနီး (ကျွန်ုပ်၏ ချွေးမ) အားလုံးဝိုင်း ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြ၏။ သင်္ကြန်ကာလ နေ့လယ်ဖြစ်၍ ဥပုသ် သီလ စောင့်ထိန်းသူနှင့် သီလမစောင့်သူပါ အားလုံး သုံးဆောင်နိုင်ရန် ရေနေွေးကြမ်း ဓာတ်ဘူးကြီးနှင့် ထန်းလျက် ခဲများဖြင့် ဝေဆာနေသော ဧည့်ခံစားပွဲတွင် ဖြစ်၏။

“ငါ့သားသမီးတွေ ဒီလိုဆိုတုန်းကွာ ကြုံတောင်ကြုံခဲ့ အားလုံး ဆုံးခဲ့တော့ ယခုလို ဖြစ်ခဲ့တယ်” ဟု စကားစလိုက်၏။

ကျွန်ုပ် စကားစလိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက သမီးငယ် ဖြစ်သူ သင်းသင်းမိုးက ငွ်နေသော ခေါင်းကို အသာထောင် လိုက်ပြီး . . .

“သတ်ထား နားထောင်နော်၊ ပေါ့ပေါ့မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး မောင်နှမတွေကို အချက်ပေးလိုက်၏။

သမီးကြီးကမူ မျက်လုံးကလေး ထောင့်ကပ်ပြီး နား ထောင်နေ၏။ သမီးလတ် ဆွေဆွေမြင့်ကမူ မကြားချင် သလိုလိုနှင့် လမ်းမဘက်ကို ကြည့်နေ၏။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဗေဒင်ပညာနဲ့ပဲ မင်းတို့ကို ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့တာ ဘွဲ့တွေရ အလုပ်တွေရ သားကြီးဆို အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိ ကြာပြီဆိုပါတော့၊ မင်းတို့ အားလုံးအသိပဲ၊ အငယ်ဆုံးသားတောင် အသက်သုံးဆယ့် အောက်၊ သားကြီးဆို လေးဆယ်အောက် ဖျမ်းမှုခြင်းဒဿနံဖြင့်

ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာပြီပဲ။ ဖေကြီးလဲ ပုံစံပြောင်းချင်တယ်
ဣ၊ ဗေဒင် မဟောတော့ဘဲ ပညာတွေ လေ့လာ၊ အတွေ့
အကြုံတွေ ရေးနဲ့ အေးအေးပဲ နေချင်တော့တယ်။ ဘယ်တော့
လောက် ဖြစ်မလဲ မျှော်မှန်းနေရတယ်” ဟု စကားစလိုက်၏။

ချက်ချင်းကောက်ကာငင်ကာ သမီးကြီးက... .

“ဖေကြီးကလဲ ကိုယ်တိုင် ဗေဒင်ဆရာကြီး လုပ်နေပြီး
ဘယ်တော့ မျှော်မှန်းချက်ရောက်မလဲ... . ကွက်ကြည့်ပေါ့”

အင်း... . ဟုတ်သားပဲ။ စဉ်းစားကြည့်၏။ အချက်
အကျ ပြောလိုက်သော သမီးကြီး၏စကားကို ဘယ်လိုပုတ်
ဩတ်ရမလဲ စဉ်းစားလိုက်၏။

“သားကြီးနဲ့ သမီးကြီးတို့ရဲ့ ကံဇာတာကို စစ်ဆေး
ကြည့်ရင် အဖြေပေါ်နိုင်တယ်လို့ အဖေတော့ ယုံကြည်ထား
အာပဲကွာ”

သမီးငယ် သင်းသင်းမိုးက... .

“အစကတည်းက သတိပေးထားတာနော်၊ စကား
ပြော ကြည့်ပြော၊ ဖေကြီးကို နင်တို့ ဘာမှတ်သလဲ” ဟု ပြော
ဆိုက်၏။ သမီးလတ် ဆွေဆွေမြင့်ကမူ... .

“ခုအတိုင်းက ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ် ဖေကြီးရယ်”
ဆိုဝင်ပြောလိုက်၏။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဖေကြီးကတော့ အတွေ့အကြုံလေး
အတို မှတ်တမ်းတင်ပြုစုရင်း အချိန်ဖြုန်းချင်တာပါပဲ။

အချည်းနှီးတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သားကြီးနဲ့ သားငယ်က
ဖေကြီးပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစိမ်းတော့တာဟာဘဲ၊
နားလည်နေတော့ အလဟဿ၊ မဖြစ်ဘူးပေါ့”

သားကြီးကတော့ သူ့ဆန္ဒပြောရလျှင် တစ်ဖက်က
လူပရိသတ်ကို လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး တစ်ဖက်ကလည်း ထူးခြားတဲ့
ဖြစ်ရပ်တွေကို မှတ်တမ်းတင် စာရေးထားဖို့ သဘောကျ
ကြောင်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း လိုချင်တဲ့ပုံစံ ပြောင်းယူဖို့ တိုက်
တွန်း၏။ အကယ်၍ အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးထားရင်လည်း
အချည်းနှီး မဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကံကောင်း အခွင့်ကြုံလျှင်
ဝါသနာရှင်များ လက်ဝယ်သို့ပင် ရောက်နိုင်ကြောင်းကို အား
ပေးစကား ပြောကြားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုစကားဝိုင်း ဆွေးနွေးပွဲသည် ပြီး
တော့ ပြီးသွားပြီ။ အကောင်အထည်တော့ မပေါ်သေးပေ။
ဝေဝဝေဝေသာ ရှိနေသေး၏။ (ယခုတော့ အကောင်အထည်
ပေါ်လေပြီ။) ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ဘာတွေ ဆက်တွေးနေ
သည်ကို မသိတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား ကိုစံနိုင်ဖို့ ပေး
ထားသော အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်
လေတော့သတည်း။

(ဆက်ရန်)

□ ဦးညွန့်လှိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)

အင်းဂလိုင်းဘိုးဘိုးကြီးနန်း အကြားအမြင်ဆရာမကြီး ဒေါ်ကြည်ကြည်မိုး

စီးပွားရေးတွေ နိမ့်ကျနေသလား။ ငွေကိစ္စ အခက်အခဲကြုံနေသလား။
လုပ်ငန်းကိစ္စ လွဲချော်နေသလား။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေချင်တာလား။
အိမ်ကယောက်ျား ခြေလှမ်းမှားနေပြီလား။ ပစ္စည်းပျောက်၊ ငွေပျောက်၊
ရွှေပျောက်နေပြီလား။ အတိုက်အခံတွေ ပေါ်နေသလား။ ပြောရေးဆိုရေး
တွေ အောင်မြင်ချင်တာလား။ အလုပ် အမြန်ရလိုတာလား။ ကျန်းမာရေးတွေ ညံ့နေလို့လား။ ဒါတွေဒါတွေ
မိန့်နေတာတွေ မြင့်ဖို့၊ ပိတ်နေတာတွေ ပွင့်ဖို့၊ ခက်နေတာတွေ လွယ်ဖို့ ဆရာမကြီးနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ။

အာခန်းတည်ရာ ● အောင်မြေသာယာစေတီတော် တနင်္ဂနွေထောင့် အင်းဂလိုင်းဘိုးဘိုးကြီးနန်း
မင်္ဂလာ ● ၂၁၊ ၁၂၅၊ ၁၂၈၊ ၈၆၊ ၃၃၃၊ ၉၆ ကားများစီး၍ ရုံးရှေ့မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။

○ (ydwf&ufr&sd) ya,m* txl;ukygonf/ ○

ရွှေဖြစ်ဟော ဓာတ်ဆင် ဓာတ်ရိုက် ယတြာ အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

နတ္တဗေဒ၊ ထရပ်ဗေဒ၊ ဝါစတုတ္ထဗေဒ၊ တရုတ်ဝေဒ၊ တိုင်းရင်းသေးဝေဒ

ဆရာဦးခန့်ကျော်

စာအုပ် - ၇၆၇၇

ပါရဂူပြုတ်လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်းအတတ်ပညာကျမ်းပြုသူ

ဟောခန်း(ရုံခန်း)နှင့်
ဖြန့်ချိရေးပိတ်
ငွေအိမ်

၂၇၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားကျေးတန်း၊ (၉)ရပ်ကွက်
ရေကျော်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
၀၉-၅၁၉၀၂၄၀
၇၂(၇-က)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း

“သင့်ဘဝ၏ အနာဂတ်တံကြွမ္မာ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတို့အတွက် ကြိုတင် သိရှိ ထားနိုင်ရန် လာရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးမေးမြန်း တိုင်ပင်လိုပါက နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၀၀) နာရီ မှ ညနေ (၄ : ၀၀) နာရီ အထိ အတိုင်ပင်ခံ ဟောပြောစီမံဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါသည်။”

လမ်းညွှန် (၁၀၀) မှတ်တမ်း
၄၀၀၄၅၅၀၅၀၇

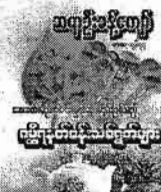
ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၄၅၅၀၅၀၇

ဝိသိသိ ဝိသိသိ
၃၈၀/၂၀၀၄(၆) - တ

လောကီချမ်းသာ
၀၈၃/၉၂(၆)

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၅၃၆၀၅၀၇

ဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၃၄၄၀၂၀၀

ဝတ္ထုရုပ်ဝေဒပညာ
၄၀၀၀၆၉၀၆၀၀

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၂၃၆၀၆၀၀

ပြင်ဆင်ပေး
၄၀၀၀၈၅၀၂၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၂၅၅၀၃၀၇

ဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၀၄၆၀၅၀၀

ပါရဂူပြုတ်လက္ခဏာ
၄၀၀၃၄၄၀၆၀၀

ဦးခန့်ကျော်
၈၆၃/၂၀၀၀(၁၀)

ဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၀၇၀၂၅၀၀၇

ဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၀၈၃၀၅၀၀၉

ဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၀၈၅၉၀၅၀၀၈

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၀၄၉၅၀၅၀၀၈

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၀၅၃၀၀၀၀၀

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၂၅၃/၂၀၀၃(၃) - ၄

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၈၆၄/၂၀၀၀(၁၀)

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၁၀၅၃/၂၀၀၃(၁၀)

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၄၀၀၇၃၃၀၅၀၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၁၀၅/၉၂(၆)

ဆရာဦးခန့်ကျော်
၃၂၀၅၇၉၀၀

ဦးခန့်ကျော် စာပေ | ၇၉၂ | မှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

အရှင်မေယိယထေရ်

ဆင်ဖြူကျွန်းဘောင်သိန်း

မြတ်စွာဘုရားသည် တေရသမ
 နတ်သောနှစ်၌ စာလိယမြို့အနီးရှိ
 စာလိယတောင်တွင် ဝါဆိုတော်မူ၏။
 အခါတစ်ပါး၌ စာလိယ မြို့သူ၊ မြို့သား
 မြတ်စွာဘုရားသည် စာလိယမြို့၊ စာလိယတောင်
 ဦးစွာသောကျောင်းကို မြတ်စွာ
 အလို့ငှာ ဆောက်လုပ်ကြကုန်၏။
 မြတ်စွာဘုရားသည် စာလိယ
 ဆွမ်းခံအိမ်ပြု၍ ထိုတောင် ထို
 သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို
 အခါက မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်
 ရဟန်းမှာ မေယိယထေရ်
 ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဝါတော်နှစ်
 ဆယ်အတွင်း၌ အလုပ်အကျွေး ရဟန်း
 များသည် သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိကြ
 ချေ။ အခါတစ်ပါး၌ နာဂသမထေရ်
 လုပ်ကျွေးရာ အခါတစ်ပါးတွင် နာဂိတ
 ထေရ် လုပ်ကျွေး၏။ အခါတစ်ပါးတွင်မူ
 ပုဏ္ဏထေရ် လုပ်ကျွေး၍ အခါတစ်ပါး၌
 သုနက္ခထေရ် လုပ်ကျွေး၏။
 ထိုနည်းတူပင် အခါတစ်ပါး၌
 စုန္ဒသာမဏေ၊ အခါတစ်ပါး၌ ဥပပါရ

ဏထေရ် အခါတစ်ပါး၌ မေယိယထေရ်
 တို့ လုပ်ကျွေးကြ၏။ ထိုစာလိယတောင်
 မဟာဝိဟာရ၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်း
 သုံးတော်မူစဉ်ကမူ အရှင်မေယိယထေရ်
 သည် မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးလျက်
 ရှိ၏။
 ထိုအခါ၌ အရှင်မေယိယထေရ်
 သည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ခိုသေစွာ
 ရှိခိုးကာ တင့်တယ်စွာနေပြီး လျှောက်
 ထား၏။

“ရှင်ပင်ဘုရား၊ ဇန္တုရွာမှာ ဆွမ်းခံဖို့ အလိုရှိပါတယ်ဘုရား”

“မေယိယ၊ ယခုအခါ၌ ဇန္တုရွာတွင် ဆွမ်းခံရမည့်အခါကို သင်သိလော့”

သို့ဖြစ်သဖြင့် အရှင်မေယိယထေရ်သည် နံနက်စောစော ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းခံပြီး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် ဆွမ်းခံရွာမှထကာ ကိမိကာဌာအမည်ရှိသော မြစ်သို့ ကပ်၏။

အရှင်မေယိယ ထေရ်သည် ကိမိကာဌာမြစ်အနီး၌ စင်္ကြံသွားတော်မူစဉ် သရက်တော၏ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းခြင်းကို သတိထားမိတော်မူ၏။

“ဤသရက်တောသည် ကြည်စွာရှိစွတကား။ ဤသရက်တောသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိစွတကား။ ရဟန်းတရားကို အလိုရှိသော အမျိုးသားအတွက် လျောက်ပတ်သင့်တင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ ငါ့ကိုခွင့်ပေးတော်မူငြားအံ့၊ ငါသည် ဤသရက်တောသို့ လာသော် ကောင်း၏”

အရှင်မေယိယ ထိုသို့ကြံစည်မိရခြင်းမှာ အရှင်သည် ရှေးအခါ၌ အဖြစ်ငါးရာတိုင်တိုင် ဤသရက်တော၌ မင်းအဖြစ်ဖြင့် မွေ့လျော်ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် ထိုဥယျာဉ်ကို မြင်ခါမျှဖြင့်သာလျှင် နေခြင်းငှာ စိတ်သည် ညွတ်၏။

ထို့ကြောင့် အရှင်မေယိယသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ကပ်၍ ရှိသေစွာရှိခိုးကာ လျောက်ပတ်စွာနေပြီးသော် သူ၏ အကြံကို လျှောက်ထား၏။

“ထို သရက် ဥယျာဉ်တော၌ ရဟန်းတရားကို ပြု၍နေခြင်းငှာ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏”

မြတ်စွာဘုရားလည်း မေယိယထေရ်၏စကားကို ကြားတော်မူ၍ ထိုမေယိယထေရ်၏ဉာဏ်သည် မရင့်သေးကြောင်း သိတော်မူသည့်အလျောက် ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

“မေယိယ၊ အကြင် ရွှေ့လောက် တစ်ယောက်တည်းသော၊ ငါမှတစ်ပါး

သောရဟန်းသည် လာစေဦး၊ ထိုရွေ့လောက် ငဲ့ဦးလော့”

ဤမေယိယသည် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းမပြီးသည်ရှိသော် ယုံမှားမရှိသည်ဖြစ်၍ ငါ့အားချစ်သဖြင့် တစ်ဖန်လာလတ္တံ့ဟု သိတော်မူသဖြင့် မေယိယထေရ်၏ စိတ်ကို နူးညံ့စိမ့်သောငှာ မိန့်တော်မူခြင်းဖြစ်၏။

နှစ်ကြိမ်လည်းကောင်း၊ သုံးကြိမ်လည်းကောင်း ရှင်မေယိယသည် ရှင်ပင်ဘုရား၌ လေးပါးသောကိစ္စတို့ကို ပြုတော်မူပြီးသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ထိုထက်အလွန်ပြုဖွယ်ကိစ္စမရှိ။ ပြုပြီးသောတရားကို တစ်ဖန်ပြုခြင်းကိစ္စ မရှိပြီ။

“ရှင်ပင်ဘုရား၊ တပည့်တော်အတွက် လွန်စွာပြုဖွယ်ကိစ္စရှိ၏။ ပြုအပ်သောတရားကို ပွားစေခြင်းသည်တပည့်တော်၌ ရှိ၏။ ရှင်ပင်ဘုရားသည် တပည့်တော်ကို ခွင့်ပြုတော်မူအံ့။ ထိုသရက်ဥယျာဉ်တောသို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြုခြင်းငှာ သွားပါအံ့”

“မေယိယ၊ စင်စစ်ရဟန်းတရားကို ပြုအံ့ဟုဆိုသော် သင့်ကို ငါတို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှ တစ်ပါးသော အကြောင်းကို အဘယ် ဆိုရကုန်အံ့နည်း။ မေယိယသင်သည် ထိုသရက်ဥယျာဉ်တော၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းပြုအံ့သောကာလကိုသိလော့”

မြတ်စွာဘုရားက ထိုသို့မိန့်တော်မူသောအခါ အရှင်မေယိယသည် နေရာမှထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေစွာ ရှိခိုးကာ ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် သရက်တောသို့ဝင်၏။ သစ်ပင်ရင်း၌နေ၏။ ထိုအခါ ရှေးသောကိုယ်အဖြစ်၌ အစဉ်အားဖြင့် အကြိမ်ငါးရာမင်းဖြစ်၍ ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ဖြင့် မြူးထူးခဲ့ဖူး၏။

ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့ဖြင့် မြူးထူးလျက်မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌နေသော ထိုမင်းသည် မေယိယထေရ်ကို နေရာ၌နေသည်မှစ၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို စွန့်ကာ သူ့မင်းအသွင်ကိုယူ၍ မြတ်သောမောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် ထီးဖြူ

အောက်၌ မြတ်သောသူတို့အား ငြိမ်သော ပလ္လင်ထက်၌ နေသကဲ့သို့ဖြစ်စေ၊ ထိုသရက်ဥယျာဉ်တော၌ သော ထိုသို့သောမင်းစည်းစိမ်ကို ယာနေသော မေယိယထေရ်ကို မှားသော ထိနအားဖြင့် ကာမဝိတက် ပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက်တည်းသော သုံးပါးသော အကုသိုလ်တရားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသုံးပါးသော တရားဖြစ်ခြင်းကား ထိုမင်း၏စည်းစိမ်ကို သာယာသောထေရ်အား ဝိတက်သည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုခဏ၌ပင် ဥစ္စာနှင့်တကွ အပ်သော နှစ်ယောက်သောခိုးသူတို့ နှောင်ဖွဲ့သဖြင့် ဆောင်၍ ရွေ့၍ တွေ့တို့ကဲ့သို့ မြင်၏။ ထိုခိုးသူတို့တွင် ယောက်သောခိုးသူကို သတ်ခြင်းငှာ သောအခြင်းအရာဖြင့် ဗျာပါဒဝိတက်သည် ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်သော ခိုးသူတို့ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းငှာ စေသော အခြင်းအားဖြင့် ဝိဟိံသာဝိတက်သည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် မေယိယထေရ်သည် ရစ်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ယင်ပျားတို့သည် ပျားစားသောသူကဲ့သို့လည်းကောင်း အတုတူ ခြံရံသကဲ့သို့လည်းကောင်း အတုတူ ဝိတက်တို့ဖြင့် ပြုမိသည့်ဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ အရှင်မေယိယသည် “ငါ့အား ဤသို့သောအတုတူတရားသည် ဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်ရှိစွတကဲ့သို့ ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် ညချမ်းအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ကပ်ပြီး ခိုသော ရှိခိုး၍ တင့်အပ်စွာနေပြီးသော် အကြောင်းကို လျှောက်ထား၏။

“ရှင်ပင်ဘုရား၊ ဤသရက်ဥယျာဉ်တော၌ နေခဲ့သော တပည့်တော်၏ များသော ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသာဝိတက်တို့သည် ဖြစ်ပါ၏။ ဘုရား၊ ရှင်ပင်ဘုရားတို့ တော်သည် အိမ်ရာဆောင်သော တော်ောင်မှထွက်၍ သဒ္ဓါခြင်းဖြင့် ပြု၏။ ထိုသို့လျက် ယုတ်မာသော

သိုလ်ဝိတက်တို့ဖြင့် မိုက်ကုန်သည်ကို ဟောတော်မူ၏။ အံ့ဖွယ်ရှိစွာတကား၊ မဖြစ်ဖူးမြဲတကား၊ ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်ပေါ်ပါသည် ဘုရား”

“အပရိပက္ကာယမေဃိယ၊ စေတောဝိမုတ္တိယာ ပဉ္စမော” အစရှိသည်ကို ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါ၌ ထိုသို့သောအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ‘ဓဒ္ဒဒိဝိအတ္တာ’ အစချီ၍ ‘ပဇဟာသိ ဗုဒ္ဓေါ’ အဆုံးရှိသော ဂါထာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုမေဃိယ အရှင်မြတ်ကား အသီတိရှစ်ကျိပ်တွင် ပါဝင်သော လက်ဝဲတော်ရံ သာမဏေတစ်ပါး ဖြစ်တော်မူ၏။ ထိုအရှင်မြတ်၏ အကြောင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပေ၏။

အရှင်မေဃိယ လောင်းလျာသည် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေလက်ထက်တော်အခါတွင် တစ်ယောက်သော အမျိုးသား ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေသည်။ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ဖြည့်ဆည်းအပ်သော ပါရမီ နည်းပါးလွန်းသောကြောင့် ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခွင့်ပင် မကြုံကြိုက်ရှာပေ။

ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သူများဗိုလ်လူတို့ကို တရားရေးအေး အမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူသည်။

ထို့နောက် ရှေးနောင်တော်မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း လူတို့၏အသက် ငါးပုံလေးပုံတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူ၏။

ထိုဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူမည် ရှိသောအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်တဲ့သို့ သွက်သွက်ခါအောင် တုန်လှုပ်သည်။ မဟာပထဝီမြေကြီး တုန်လှုပ်ပုံမှာ ရူးသွပ်နေသော နွားတစ်ကောင် မြေလွှားဝှေ့ခတ်နေပုံမျိုး ဖြစ်ပေ၏။

မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ဆောက်တည်ရာမရ ထိုကဲ့သို့ တုန်လှုပ်

သည့်အပြင် တော်လည်းသံကြီးလည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ဖန် မိုးကြိုးများလည်း ပြင်းထန်စွာ ထစ်ချွန်းပစ်ခတ်ပြန်လေတော့သည်။

လူများသည် တရားမရှိ တရားမသိသည်က များ၏။ ထိုအခါ ကြောက်ရွံ့ရန်သာ သိ၏။ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်တုန်ကြသည်။ အကြောင်းမည်သို့၊ အကျိုးမည်သို့ဟု စူးစမ်းဆင်ခြင်ရန် မသိကြချေ။ သို့ဖြစ်သဖြင့် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းသည် ကိုယ်ထင်ပြုကာ ရှင်းပြရ၏။

ဝေဿဝဏ်နတ်မင်း၏ ရှင်းပြချက်မှာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဘုန်းတော်အနန္တ၊ ကံတော်အနန္တ၊ ဉာဏ်တော်အနန္တ၊ တန်ခိုးတော်အနန္တကို ဖွဲ့သီတော်ရော် ပူဇော်ထားချက်များသာ ဖြစ်၏။ လူများမှာ ထိုအခါတွင်မှ စိတ်သက်သာရာ ရကြလေ၏။

“ဪ... သည်ကဲ့သို့သော ဘုန်းတော်ကြီးမားသည့် မြတ်စွာဘုရားသော်မှ အနိစ္စသဘောမှ မလွတ်ကင်းပါကလား”

သံဝေဂပွားသူတို့ ပွားခွင့်ရကြသည့်နည်းတူ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် မေဃိယလောင်းလျာ အမျိုးကောင်းသားမှာလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရား ပွားခွင့်ရလိုက်၏။ သူသည် ဖူးမြော်ခွင့်မကြုံလိုက်ရသော မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုမြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ဝစီကံမြောက် မြွက်ဖော်ရွတ်ဆို ပူဇော်ခဲ့၏။

ထိုမျှသော ကောင်းမှုဖြင့်ပင် မေဃိယလောင်းလျာ အမျိုးကောင်းသားသည် ကောင်းသောဘုံဘဝများစွာ၌ ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။ ထိုအမျိုးကောင်းသားသည် ငါတို့ဆရာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ရွှေလက်ထက်တော်ဝယ် ကဝိလဝတ် ရွှေပြည်တော်၌ သက္ကနွယ်ဖွားမင်းမျိုးမင်းနွယ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ အမည်သော်ကား မေဃိယ သတို့သားပေတည်း။

မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအဖြစ်ဖြင့် လေးတော်တင်ခြင်း၊ ယသော်ယောမင်းသမီးကို ရွှေလက်ဆွဲကာ နန်းသိမ်းပွဲခံယူချိန်တို့တွင် မေဃိယသတို့သားမှာ ငယ်ငေါင်းသော ကလေးဘဝဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းနေရပေ၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ရဟန်းဘဝတွင် အကျင့်လွန်ပြီး သေသွားပြီ။ တန်ခိုးငယ်သောနတ်များ လက်ခံကြ၏။ ယုံကြည်ကြ၏။

“သင်မင်းကြီးရဲ့ သားတော်ဟာ အကျင့်လွန်တဲ့အတွက် စကြိုဦးမှာ လဲလှဲမိန်းမောရာက သေသွားပြီ”

နတ်က ဘယ်သို့ပြောစေကာမူ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး လက်မခံ။

“ငါ့သားဟာ ဘုရားမဖြစ်ဘဲ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး”

မင်းတရားကြီး၏ ယုံကြည်ချက်မှန်ပေသည်။

အလောင်းတော်သည် မိန်းမောရာမှ ထလာပြီးနောက် ဆင်ခြင်၏။

တစ်ဖက်သတ် အစွန်းရောက်သော အကျင့်သည် အမှန်တရားကို တွေ့ရှိရန် လမ်းမဟုတ်ဟု ဆင်ခြင်မိသဖြင့် အစာအာဟာရ ပြန်လည်မှီဝဲသည်။

ထိုအခါ အလောင်းတော်ကို ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးနေသော ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးတို့သည် အလောင်းတော်ကို စွန့်ခွာသွားကြ၏။

“အစာမစားဘဲတောင် တရားရရင် အစာစားတဲ့အတွက် တရားနဲ့ဝေးပြီ”

အလောင်းတော်လည်း ထိုသူများ စွန့်ခွာသွားသော်လည်း မရှိမပဋိပဒါ လမ်းအတိုင်း ကျင့်ဆောင်တော်မူသည်။ သေနင်္ဂီရုံးရွာနေ သူဌေးသမီးဆက်သအပ်သော ယနာနိဆွမ်းကို ဘုဠိပေးပြီးနောက် ရွှေခွက်ကို အဝိဋ္ဌာန်ပြုလျက် ရေ၌မျောခဲ့သည်။

အလောင်းတော်သည် အလျှင်ရရှိခဲ့သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ထက်တွင် ထင်

ဝယ်ဖွဲ့ ခွေနေတော်မူ၏။ ဘုရားမဖြစ် သမျှ မထပြီဟုအဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူသည်။ မာရ်စစ်သည်များကို နေမဝင်မီ အောင် တော်မူပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မြတ် ကြီးသည် ခုနစ်ဌာန၌ ၄၉ ရက်စံတော် မူအပြီးတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂို ငါးဦးတို့ကို တရား ဦး ဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူသည်။ အစာ စားသော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ခရီးဦးကြို မပြုရန် သဘောတူထားသူများသည် မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ တရားတော်ကို နာကြားကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမှတစ် ဆင့် ၂၅၀ဝလကဿပ အစရှိသော ရသေ့ညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်တို့ကို ဆုံးမတော်မူသည်။ တောထွက်စကပင် ကတိပေးခဲ့သော ဗိဇ္ဇိသာရမင်းထံသို့ ကြွတော်မူစဉ် ခမည်းတော်မင်းကြီးထံမှ အမတ်များရောက်လာငြား အခြံအရံ နှင့်တကွ အားလုံး ရဟန္တာဖြစ်ကုန်ကြ ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကာဠုဒါယီ အမတ် ကြီး ရောက်လာသောကြောင့်သာလျှင် သုဒ္ဓေါဒေနမင်းကြီးမှာ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးခွင့်ကြံရ၏။

ကာဠုဒါယီ ရဟန္တာ အရှင်မြတ် ကြီး လျှောက်ထား တောင်းပန်ဖော် ရသောကြောင့် ကပ်လဝတ် ပြည်သူ ပြည်သားများမှာ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးခွင့် ကြံကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သာကီဝင်မင်းအိုကြီး များကား ဘုရားကို ဘုရားဟုမသိ၊ ငါ တို့မြေ၊ ငါတို့ထူဟုသာ မြင်နေကြသဖြင့် သုံးလူထွတ်မှု အဖြစ်ကို သိကြစေရန် တန်ခိုးပြာဇိယာများကို ပြသတော်မူရ ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခမည်းတော် မင်းကြီးကို တရားထူးရအောင် ဟော ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

အနုရုဒ္ဓါ အစ ၂ပါလိ အဆုံးရှိ သူများ သာသနာ့အောင်သို့ ဝင်ရောက် ပြီးမှသာ မေယိယသည် မိမိအမြင်၊ မိမိ စေတနာဖြင့် သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပုထုဇဉ်ရဟန်း ဘဝဖြင့် အရှင်မေယိယသည် မြတ်စွာ ဘုရားကို လုပ်ကျွေးခဲ့ဖူးသည်။

အထက်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြ ခဲ့သည့်အတိုင်းအရှင်မေယိယဝင်ရောက် ကာ တရားအားထုတ်သော သရက် တောတွင် အရှင်မေယိယ တရားမရပေ။ ထို့ကြောင့် အရှင်မေယိယသည် မြတ် စွာဘုရားကို ဝန်ချကန်တော့ တောင်း ပန်ရသည်။

ဤတွင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား သည် အရှင်မေယိယသို့ အရဟတ္တဖိုလ် ရင့်ကျက်စေသည့် တရားငါးပါးကို ဟော ကြားတော်မူ၏။ အရှင်မေယိယသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော အဆုံးအမကို ရိုသေစွာ နာယူခဲ့ပြီး ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ ပေသည်။

ထိုအရှင်မြတ်သည် အောက်ပါ အတိုင်း ဟောကြားတော်မူ၏။

“ကြီးမြတ်သော ဝီရိယရှိတော် မူသည့် အလုံးစုံသော သင်္ခါရတရားတို့ ၏ အဆုံးဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည်မြတ် သို့ သယံဇ္ဈရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် ဆိုက် ရောက်တော်မူပြီးသည့် မြတ်စွာဘုရား သည် ငါ့အား ဆုံးမတော်မူ၏။ ထိုမြတ် စွာဘုရား၏ ဆုံးမတော်မူသော တရား ကို ကြားနာရ၍ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား ၏ထံတော်တွင် သတိယှဉ်လျက် ပြန် လည်ကာ နေထိုင်၏။ ငါသည် ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်သုံးပါးကို ရရှိပြီးပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား ၏ အဆုံးအမ၌ လိုက်နာပြုကျင့်ခဲ့ပြီးပြီ”

□ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ကျမ်းကိုး
တထာဂတုပ္ပတ္တိကျမ်းမှ

ယနေ့ နေသာသောနေ့ ဖြစ် ပါ၏။ အိမ်မှစထွက်ခဲ့သည်နှင့် လင်းဖြာ သော ရောင်ခြည်တို့က ဖြန့်ကြက်လာ ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အောင်တော ယာခင်းထဲရောက် သည့်အချိန်တွင် နေလုံးကြီးသည် ငှဲ ကြည့်လျက် ရှိနေလေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

အောင်တောမှာ နေလူမျိုးစစ် ဖြစ်ကာ အမေမှာ တောင်နိုးသင်တိုင်းနီ ဝတ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု အောင်တော သွားနေသောယာခင်းမှာ အာဘနှင့်အမေ တို့ ဘိုးစဉ်ပေ။ ဝင်ဆက် စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့ကြသော တောင်ယာ ဖြစ် တော့၏။

အာဘနှင့်အမေတို့မှာ အသစ် အရွယ်ရလာပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင်ပင် သစ် သောင့်သက်သာဖြစ်အောင် နေစေပြီး သူက တစ်ပြန်တစ်လှည့် လုပ်ကိုင်နေ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာဘနှင့်အမေတို့သည် လူပျို ကြီး၊ အပျိုကြီးများအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့ကြ ပြီးမှ ဖူးစာဖက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။ အာဘတို့က ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲ တစ်ခုသို့ အသွား အမေတို့ကလည်း ရွာ၏ဆွမ်း အုပ်ရွက် အုပ်စုများအဖြစ် သွားကြရာမှ ယခုလို တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ဖြူ ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆွမ်းတော်ကြီး ကပ်လှပွဲ သို့ သည်မှာ အောင်တောတို့၏နေထောင်နိ ဝေသများတွင် ဘုရားရှင်တော်အား ရည်စူးကပ်လှ ပြုလုပ်ကျင်းပကြသေ ရှိသော ပွဲတော်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။

အထူးသဖြင့် ဝါတွင်းကာလမှာ ဖြစ်သော ဝါဆို၊ ဝါခေါင်၊ တော်သလင်း လများအတွင်း လပြည့်၊ လကွယ်နေ များတွင် ရှိရှိသမျှ တောင်ယာစိုက်ခင်း လယ်ကွင်း၊ ရေခြံလုပ်ရန်အလုပ်အ စားလုံး တစ်ရက်တော့ ခေတ္တခဏ

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၆ ခုနှစ်

လူထူးလူရှား ခြံရံပေးသော

နို့လိုက်ပြီးကာ ဘာသာရေး အလေး ဝတ်ပြုလေ့ရှိကြသော ပွဲများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပွဲရက်များသို့ ရောက်ကြရလေတိုင်း အောင်တောတို့ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြပါ၏။ မည်မျှအထိ ပျော်ကြသနည်းဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံး မီးခိုးတိတ်စလေးမကျန် ခွေးမကျန် ပွဲသို့ အကုန်ရောက်သွားကြအောင်ပင် ပျော်ကြရပါလေသည်။

ရိုးသားလှသော ဝန်းကျင်ခလေးတို့အကြားပေါက်ဖွားရပ်တည်ကြရသော သူတို့လူမျိုးတို့၏ ကျေးလက်တောရွာများတွင် မည်သည့်နေရာတို့သို့ မည်မျှဝင်သွားသွား နောက်ကြောင်းအေးကြသည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

တတ်နိုင်၍ ရွာလုံးကျွတ်ပင် သွားကြစေဦးတော့ အိမ်ဝင်းပေါက် ဆူးဆိမ့်စရာပင် မလိုသော ခလေးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူခိုးမရှိ၊ သူဝှက်မရှိ၊ ယူမည့်ဝှက်မည့်သူမျိုးတို့ မရှိသောဒေသမျိုး ဖြစ်ပါလေသည်။ မိမိတို့အိမ်၊ မိမိတို့နေရာ၊ မိမိတို့အပိုင်ပစ္စည်းမှလွဲ၍ အခြားသူတို့၏ပိုင်ဆိုင်ရာများကို မမက်မောကြသူများ ဖြစ်နေခြင်းကလည်း အဓိကဖြစ်ကြပါလေ၏။

ထိုခလေး၊ ထိုခိုးရာ၊ ထိုကိုယ်ကျင့်တရားတို့ ကြားမှ အောင်တောသည်လည်း ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်ခဲ့ရသည်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အမေတို့၊ အဘတို့ အိမ်ထောင်

ပြုနောက်ကျ၍ပဲထင်ပါ၏။အောင်တောမှာ မွေးချင်းအဖော်ဟူ၍ မရှိခဲ့ဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သားအဖြစ်ဖြင့်သာ ရပ်တည်ခဲ့ရပါလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက် ဘဝဖြင့်သာ ကြီးပြင်း အရွယ်ရောက်ခဲ့ရပါလေ၏။

အောင်တောတို့ စိုက်ပျိုးခဲ့သော စပါးမျိုးမှာ တောင်ယာဆန်ကြမ်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ သူတို့လို တောင်ပေါ်နေဒေသသားများ အားထားစားသောက်ရသော ရာသီဥတုဒဏ် ခံနိုင်ရည်ရှိသော ဆန်အမျိုးအစား ဖြစ်ပါ၏။ ဆန်၏အရောင်မှာလည်း မည်မျှပင်ဖွပ်ဖွပ်ဖြူဖြူသောအရောင် ဖြစ်၍မလာဘဲ ကြာညိုရောင် ခပ်သန်းသန်းဖြစ်နေသော ဆန်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ကြော့ပန်းကန်ထဲ ထည့်ထား သည့်အခါ ပန်းကန်ထဲ၌ အလွန်လှပစွာ တည်ရှိနေသည်က ကြည့်၍ အလွန် ကောင်းလှပါလေသည်။ သို့သော်လည်း ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်သည့်အခါတွင် အသံများ ဂလောက်ဂလောက် မြည်ပြ ကြခြင်းက မည်မျှမာကျစ်ကြောင်း ဖော် ပြကြလျက် ရှိပါလေ၏။

အောင်တောတို့အိမ်တွင် အမိ၊ အဖတို့၏ အဖေ၊ အမေများက ဂျပန် ဝင်မလာသေးမီ နယ်ချဲ့ခေတ်ကာလက တည်းက ရှိသေစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ သောကြော့ပန်းကန်များ ရှိနေခဲ့သည်ဖြစ် ပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုကြော့ပန်းကန် များ၏နောက်ဘက်တွင် ဗြိတိန်ဘုရင်မ ကြီး၏ သရဖူတံဆိပ်ဖြူကလေးများ လည်း ပါနေတတ်ပါလေ၏။ အောင် တော ဝယ်ဝယ်က ထိုပန်းကန်များကို မြင်တိုင်း အမေ့ကို ပြောခဲ့မိသည်များကို သတိရနေမိပါသေးသည်။

“တို့မေ၊ ဒီပန်းကန်က ဘာလို့ အကွက်အကွက်တွေ ဖော်ထားရတာလဲ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပြောင်ပြောင်လေးဆို ပိုလှ တာပေါ့နော်”

သူ ထိုသို့ပြောအပြီး တဟား ဟားနှင့်အော်ရယ်လိုက်သော အမေ့ကို နားမလည်ပါးမလည် သူ ငေးကြည့်ခဲ့ဖူး ပါလေ၏။

“သားအမိနှစ်ယောက် ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲကွ... ဟေ”

ဖခင်ဖြစ်သူက အပြင်မှ ပလိုင်း တစ်လုံးနှင့် အိမ်ဝင်းထဲလှမ်းဝင်လာကာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိခင်ဖြစ်သူက...

“ဒီမှာ တို့ဘရေ၊ အောင်တော မေးနေတယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ဒီတိုက်ပန်းကန် တွေကို ဘာလို့ အကွက်အကွက်ဖော် ထားရတာလဲတဲ့၊ ပြောင်ပြောင်လေးဆို ပိုလှပပါတဲ့”

ပြောရင်း အမေ့မှာ ဓာတစ်ဟစ် နှင့် ရယ်နေပြန်ပါလေသည်။

ဖခင်ကြီးက ပြုံးခနဲနဲ့ဖြင့်...

“အောင်တော ငါ့သား၊ အဲဒီ ပန်းကန်တွေဟာ မင့်အသက်ထက် ကြီး တယ်နော်၊ ထိုင်တောင် ကန်တော့သင့် တာကွ”

“ဟင် တို့ဘကလဲ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ်သားရဲ့၊ အဲဒီတိုက် ပန်းကန်တွေက ရာဇဝင်ရှိတယ်”

“ဘယ်လို ရာဇဝင်မျိုးမို့လို့လဲ တို့ဘ”

အောင်တော စိတ်ဝင်စားလာ သည်ကို အကဲခတ်မိလိုက်သော ဖခင် ဖြစ်သူက...

“အရင်တုန်းက သားရဲ့အဘွား မင်းအမေရဲ့အမေပေါ့ကွာ၊ ငါတို့အိမ်ကို ဂျပန်တွေရောက်မလာသေးခင် အင်္ဂလိပ် တွေ အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ ခေတ်တုန်းက အဲဒီ ပန်းကန်တွေကို မစားရက် မသောက် ရက် ဝယ်စုခဲ့တာလေ၊ အရမ်းကို ကြိုက် လွန်းလို့ဆိုပြီး နှင်းဆီပွင့် အဆုပ်လိုက် ကြီးတွေကို ဆင်တူဖြစ်အောင် ဝယ်ယူ ခဲ့တာ၊ ခေတ်ကာလမကောင်းလို့ လက် လွတ်ခြေလွတ် ပြေးကြရတော့မယ် ဆို တော့ ဒီပန်းကန် တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ဒုက္ခ ဖြစ်ရရော၊ ယူပြေးဖို့ကလဲ မခိုင်၊ ထားခဲ့ ဖို့ကလဲ နှမြောနဲ့ပေါ့ကွာ”

“အိမ်ကကို ထွက်ပြေးရတာလား တို့ဘ”

“သားရာ အိမ်တင်မကဘူး၊ ရွာ ပစ် ခြံပစ် လွတ်အောင်ပြေးကြမှကို ဖြစ် တာ၊ ယောက်ျားတွေ မြင်တာနဲ့သတ်၊ မိန်းမတွေဆို အလွတ်မပေးစတမ်း လိုက် ဖမ်းဆိုတော့ ပြေးကြရတာပေါ့၊ ဂျပန် တွေက အရမ်းကိုဆိုးခဲ့ကြတာကွ၊ အဲဒီ မှာ မင်းအဘွားက ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ၊ သူ့ချစ်တဲ့ပန်းကန်တွေ၊ သူ့အမေ လက် ထက်ကတည်းက ပန်းကန်တွေ အားလုံး ကို မြေကြီးထဲ တူးမြှုပ်ပစ်ခဲ့တာကွ”

“နှမြောစရာကောင်းတာကြီးကို တို့ဘရ၊ ကျွန်တော်သာဆိုလဲ အဲဒီလို ဝှက်ထားခဲ့မှာပဲ”

“အေး၊ ဒါပေမဲ့ ဂျပန် ပြေးကြ ရတဲ့ကာလက ကြာတာကိုး၊ တစ်လလဲ

မပြန်လာနိုင်၊ နှစ်လနဲ့လဲ ပြန်မလာနိုင်နဲ့ ခြောက်လလောက်ကြာသွားတာ၊ ဂျပန် တွေက တစ်ရွာလုံး မီးနဲ့ တိုက်ခဲ့တာဆို တော့ မြေကြီးရှိရှိသမျှကလဲ မီးလောင် ပြင်တွေ ဖြစ်ကြရတော့တာပါပဲ၊ နောက် တော့ ဂျပန်တွေ ရုဇူးကုန်ပြီဆိုတာနဲ့ ဟိုပုန်းဒီဒို နေနေရတဲ့နေရာတွေကနေ ရွာကို ပြန်လာကြတာပေါ့လေ၊ အိမ်တွေ ပြန်ဆောက်၊ တောင်ယာလေးတွေ ပြန် လုပ်နဲ့ပေါ့”

“အဲဒါနဲ့...”

“အဲဒါနဲ့ အတော်ကြီးကြာတော့ မှ မြေကြီးထဲက ပန်းကန်တွေ ပြန်ဖော် ယူကြရဖို့ လုပ်ကြရတာပေါ့လေ”

“ရှိကော ရှိသေးလားအဘ”

“ရှိုတ တော့ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းကန်တွေက မင်း အခုမြင် ရသလို အက်ကြောင်းတွေလိုက်ပြီး ပန်း ကန်ကတော့ ခိုင်ခိုင်မာမာပါပဲ၊ အက် ကြောင်းတွေသာ ဝေပျံ့ဖြစ်ကုန်တာ”

ထိုအခါမှ အောင်တောမျက်လုံး ထဲ ထိုတိုက်ပန်းကန်ဟူ၍ သူတို့ခေါ်ဆို နေကြသော အင်္ဂလိပ် ကြော့ပန်းကန် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးပေါ်၌ ပင့်ကူဇွန် များသဖွယ် ဝေပျံ့တက်နေသော အက် ကြောင်းရာများကို သတိပြုမိလိုက်ပါ လေတော့၏။

“ဪ... ဒါဆို အဲဒါတွေထဲ နှစ်ကြာလွန်းလို့ ပန်းကန်တွေက ခုလို ဖြစ်ကုန်တာပေါ့နော်၊ ဒါမှမဟုတ်အပေါ် က မီးလောင်ပြင်လို ဖြစ်ခဲ့ကြရလို့ပဲလား တို့ဘ”

“အေး... ဒါကြောင့်ပြောတာ မင်းထက် အသက်ကြီးတယ်၊ ထိုင်ခိုင်း သင့် ရှိခဲ့တယ်လို့”

“အဘကလဲ”

အောင်တော ခေါင်းကိုကုတ်၍ ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်ကို မိဘနှစ်ဦးတို့က ပြုံး၍ကြည့်နေကြပါ၏။

သူ တောင်ယာသွားသည့် တစ် လမ်းလုံး ထိုနေ့က အဘပြောသွားသည်

www.burmeseclassic.com

များကို တစ်စုံတစ်ခုတွေ့ကာ သွားနေမိ
လေသည်။

ထိုမျှ ဆိုးရွား ဒုက္ခများလှသော
ခေတ်ကာလတွင်း သူ့ လူမဖြစ်ခဲ့ရသည်
အပင် ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ထင်လိုက်
မိပါတော့၏။ သူ တိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့်
တောင်ယာဆီ သွားလမ်းအား တစ်
ထွန်းကျော် တစ်တောင်ဆင်းဖြင့် လှမ်း
သွားခဲ့ပါသည်။ ရှေ့တစ်ကွေ့တွင် သူ
တောင်ယာရှိသောနေရာ ရောက်တော့
မည် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ရှေ့တစ်ခေါ်၌ လူ
ထက်နှစ်ဖက်မျှ လုံးပတ်ရှိသော ညောင်
ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေသည်။

သူ မိုးခိုနေကျ အရိပ်ခိုနေကျ
အပင်ကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ယခု ထိုအပင်ရှေ့
ဖြစ်တော့မည် အပြုတွင် လူရိပ်လိုလို
ဆွေလိုက်မိ၍ အသေအချာကြည့်လိုက်
သောအခါ ညောင်ပန်းခြေရင်း အမြစ်ဆုံ
အမြစ်ဖွားများပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီးရှိနေ
သောသူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရုတ်
တရက်အားဖြင့် လန့်သွားရတော့သည်။

“ဟင်... ဒါဘာလဲ လူရှင်လား၊
သူသေလား”

သူ ရေရွတ်လိုက်မိသလို ကျော
ဆံ့လည်း တစ်ချက် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားမိပါ
၏။ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြေးရန်
အလည်း မဟုတ်သေး၍ ခြေကိုဖော့နင်း
ကာဖြတ်ကျော်သွားမည် အပြုတွင်...

“အဟမ်း... အဟမ်း”

ကျယ်လောင်စွာနှင့် ရုတ်တရက်
ဖြစ်၍ သူပင် အံလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်
အော်လိုက်မိပါ၏။

“တို့မေရေ...”

ထိုသူကလည်း ငေါက်ခနဲထထိုင်
ထိုင်ပြန်သဖြင့် အောင်တောမှာနောက်
တစ်လှမ်းယောင်၍ပင် ဆုတ်လိုက်မိပြန်
ပါသည်။

“သူခိုး သူခိုး နင်သူခိုး၊ ငါ့ပစ္စည်း
သူ့ခိုးမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဘာလဲဟာ”

စွပ်စွပ်စွပ်စွပ် တောတောင်ထဲ၌
သူတို့ အော်နေသော ထိုလူမှာ သူ့ဖခင်

ထက်ပင် ငယ်နေသလို ထင်ရပါ၏။
ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကောင်းစွာနဲ့ဟန်
မတူဟု သူထင်မိပါသည်။

“ဘာ စိတ်မနှံ့ရမှာလဲ၊ နင်သာ
သူခိုး”

“ဟာ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုအော်
နေရတာတုံး၊ ကျုပ် ဘာမှမပြောရသေး
ဘဲနဲ့”

“ငါသိတယ်၊ စိတ်ထဲက ပြောနေ
တာ”

“ရော... ခက်နေပြန်ပါပြီ”

“မင်းက ငါ့ရတနာအိတ်ကို လူ
ချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာရယ် ရတနာအိတ်၊ ဟုတ်
လား”

ထိုလူက စုတ်ထေးညစ်ပတ် ပဲ့
ပြတ်နေသော လွယ်အိတ်အရွယ် အိတ်
တစ်ခုကို တပွေ့ပွေ့လုပ်ရင်း သူ့ကိုလည်း
မယုံသင်္ကာအကြည့်မျိုးဖြင့် မလွတ်တမ်း
လိုက်ကြည့်နေတော့၏။

“လူပုံစံကြီးကလဲ ဘာလဲကွ”

ဆံပင်များက စုတ်ဖွားလျက် ထိုး
ထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေကြသည်လည်း
ရှိလေသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်စား
ထားသော အဝတ်အစားများကလည်း
ဖရိုဖရဲ အပြုအပေါက်ပေါင်း များစွာတို့
ဖြင့် ရှိနေလေ၏။ ထိုထက်ပို၍ တစ်
ကိုယ်လုံး ပေကျံနဲစော်လျက် ခပ်လှမ်း
လှမ်းမှ နေနေရင်းနှင့်ပင် သူ့မှာ အနံ့ဆိုး
တစ်ခုကို ရနေပါလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်က ရောက်
လာတဲ့ အရူးပါလိမ့်”

သူ့စိတ်ထဲက ပြောမိခြင်းဖြစ်၏။
သို့သော်...

“ဘာလဲ ငါ့ကို အရူးလို့ထင်နေ
တယ် မဟုတ်လား၊ ငါကမ္ဘေးရင် ငါသား
လောက်ရှိတဲ့ ကောင်ကများ၊ စော်စော်
ကားကား... ကဲကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နီးရာ မြေ
စိုင့်ခဲတစ်ခုကို အမြန်ကောက်ပြီးကာ
လှမ်းပေါက်လိုက်သဖြင့် သူ့ခေါင်းသို့
တည့်တည့်ထိ ပါလေတော့၏။

“ဟာ... မြစ်ကော့ပါသူး”

သူ ရှေ့သို့ အမြန် အမြန်သွားထဲ
ပစ်လိုက်၏။ သူက စိတ်ထဲက ပြောနေ
သမျှ ထိုအခွေတ ထုတ်တာ ထုတ်တာ
ပြောနေသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း
ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေရလေသည်။
တစ်ခုခုတော့ ထူးနေသည်မှာ အမှန်
ဖြစ်ပါ၏။

သူ ခြေလှမ်းသူတ်သူတ်လှမ်းရင်း
တောင်ယာဆီသို့သာ ထွက်လာခဲ့လိုက်
ပါသည်။ ခြေလှမ်းငင်းဆယ်ခန့် ခပ်သွက်
သွက်လှမ်းပြီး တောင်ယာအစပ်လောက်
အရောက်တွင် နီးရာ ပင်စိမ်းပင် အရိပ်
အောက်၌ ပါလာသော ပလိုင်းတောင်း
ကို ချိတ်ထားလိုက်ပြီးကာ လုပ်ငန်းခွင်
ဝင်ရန် ပြင်လိုက်မိပါ၏။

ထိုအခိုက်...

“ဟော...”

သူ့ရှေ့မနီးမဝေး၌ ထိုလူရှေ့သည်
မခိုးမခန့်ဖြင့် မတ်တန်ရပ်နေသည်ကို
တွေ့မြင်နေရ၏။ ထိုသူ့ပုံစံကလည်း
အကယ်ဒမီမင်းသားတစ်ဦး မတ်တတ်
လာရပ်နေသည်ကဲ့သို့ ထင်ရလောက်
စရာ ဖြစ်နေပါလေသည်။ အောင်တော
ဘာဆိုဘာမျှ ပြောခြင်း ဆိုခြင်းမပြုဘဲ
တောင်ယာကိုသာ ထွင်ခုတ်လုပ်ကိုင်နေ
လိုက်ပါ၏။

ပေါက်ပြားတစ်ဖက် ဓားတစ်
လက်ဖြင့် လိုသလို လုပ်ကိုင်နေမိရင်း
ခွေးသုတ်လိုက်၊ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် လုပ်
လိုက်ဖြင့် သူ အားစိုက်နေမိပါသည်။

အဘနှင့်အမေတို့၏တောင်ယာ
မှာ တောင်တစ်ကြောကို ဝိုက်ယူထား
သဖြင့် နေကုန် ကြီးကြီးစားစား လုပ်ပါမှ
တချို့တစ်ဝက်သာ ပြီးနိုင်ပါလေမည်။

သူ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်
နေခြင်းကို ထိုအရူးက ရပ်ကြည့်နေမှန်း
လည်း အောင်တော သိနေပါသည်။
အောင်တော လှည့်မကြည့်ဘဲ စွတ်၍
သာ အလုပ်လုပ်နေပါ၏။ အတန်ကြာ
သောအခါမှ သတိရလာသဖြင့် ထိုအရူး
အား ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဟောဗျာ...”

ထိုသူ့ဇွဲဟု ပြောရမည်လား။ သူ ကောင်းဟုပင် ပြောရတော့မည်လား မသိချေ။ ထိုလူသည် သူ့ချထားခဲ့သော ပလိုင်းတောင်းအတွင်းမှ ထမင်းထုပ်ကို ထုတ်ယူကာ စားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ... ဟေ့လူ ဟေ့လူ၊ ဒါ တို့မေက နေ့လယ်စာ စားဖို့ ထည့်ပေး လိုက်တာလေ၊ မလုပ်နဲ့”

အောင်တော အပြေးတစ်ပိုင်း ဖြင့် ထိုလူနား အပြေးသွားလိုက်ပါ၏။ ထိုလူကလည်း သူ့စားလက်စ အောင် တော၏ ထမင်းထုပ်ကို မကိုင်ပြီး ထွက် ပြေးပါလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် စုတ်တိစုတ်ဖွား အိတ် တစ်လုံးလွယ်လျက်သား ထိုလူက ရှေ့မှ ထမင်းထုပ်ကို ကိုင်၍ ပြေးနေသလို အောင်တောကလည်း အနောက်မှ ကသောကမော့နှင့် လိုက်နေပါလေ တော့၏။ ပြေးလိုက်ရင်းမှ အောင်တော မနေနိုင်၍ ပါးစပ်မှ...

“ဒီနေ့ကျမှ တို့မေကလဲ ငါး ကောက်ကွေးစပ်သီးချက်နဲ့ ဆီးဖြူသီး သနပ် ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ဒီနေ့မှ ဟင်း ကောင်း၊ အခါတိုင်းလို ညောင်ချည်သုပ် မဟုတ်ပါဘူးဆို”

ထိုလူကလည်း လျင်လှ၏။ လှစ်ခနဲ ပြေးလိုက်၊ ထမင်းတစ် လုတ် ပါးစပ်ထဲသွင်းလိုက်၊ နောက်တစ် ဖက် လှည့်ပတ်ပြေးလိုက်၊ ထမင်းတစ် လုတ်စားလိုက်နှင့် လုပ်နေပါတော့၏။

အောင်တော ကြိုက်သော ဟင်း ဖြစ်၍ အပြေးအလွှား လိုက်ဖမ်းနေမိပါ သော်ငြား ထိုလူ၏ လက်ညစ်ပတ်ကြီး နှင့် စားပြနေသည်တို့ကြောင့် ထိုထမင်း ဟင်းတို့ကို ဆက်၍လည်း မစားချင် တော့ဘဲ ဖြစ်လာမိလေသည်။ ဆာနေ သော ဝမ်းမီးကိုတော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်း ရမည် မသိတော့ဘဲ ဖြစ်နေမိပါသည်။

အောင်တော ပြေးလိုက်နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ထိုလူအား မျက်စောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါ၏။

ယာဝုအိုးကွဲခါမှ ရွှေစည်းခုံအား

လှူပါ၏ ဟူသော စေတနာမျိုး မဟုတ် ဟူ၍တော့ မပြောလိုပါပေ။ သို့သော် လည်း ယခုလို တစ်ဝက်တစ်ပျက် စား လက်စ ထမင်းထုပ်မျိုးကို သူ ပြန်၍ လည်း မလုချင်တော့။ ပြန်၍လည်း မစားချင်တော့ပါပေ။ ပြန်လှည့်အထွက် တွင် မောပန်းမှုတို့နှင့်အတူ ဝမ်းထဲမှ တကြုတ်ကြုတ်မြည်နေသံတို့က ငိုချင် ရက်လက်တို့ ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

သာမန်ရက်တို့၌ပင် ယခုလို အချိန်၌ ဆာတတ်နေပြီဖြစ်ရာ ယနေ့ လိုမျိုး အလုပ်က မောရသည်ကတစ်မျိုး၊ အရှုံးလိုက်ဖမ်းရသည်က တစ်မျိုးတို့နှင့် ပို၍ဆာလောင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆာလောင်သည်က တစ်မျိုး၊ မောပန်းသည်ကတစ်မျိုးနှင့် အလိပ်လိပ် တက်လာမိသော ဒေါသတို့ကြောင့် သူ မကျေမနပ်နှင့် မြေကြီးပေါ် ထိုင်ချပစ် လိုက်ကာ မြေစိုင့်မြေခဲတို့ကို လက်နှင့် ထုခြေ ဆုပ်နယ်နေလိုက်မိပါတော့၏။ ပြန်ရမည်ကလည်း မဟုတ်သေးသဖြင့် ဒေါသချွေးတို့နှင့်အတူ ကျလာသော မျက်ရည်ပေါက်တို့ကို ရောသုတ်ပစ်ရင်း ပေါက်ပြားကို ပြန်ဆွဲကာ မြေကိုဆက် ပေါက်နေမိပါလေသည်။

ထိုသူ့ဇွဲနှင့် ပလိုင်းတောင်းရှိရာ ဘက်သို့ကျောပေးပြီး ပြန်လှည့်မကြည့်မိ စတမ်း နေနိုင်အောင်လည်း သူနေပစ် လိုက်ပါ၏။ ဗိုက်ထဲက အော်မြည်နေ သံတို့ကလည်း အသံစုံပင် ဖြစ်နေပါ လေသည်။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် သူ နံဘေးနေရာသို့ “ဘုတ်”ဟူသော အသံ နှင့်အတူ ဝင်းဝါမွှေးပျံလှသောငှက်ပျော သီးတစ်လုံးကို မြေစိုင့်မြေခဲအပေါ်၌ တွေ့မြင်လိုက်သောအခါ ထိုသူ့ဇွဲ၏ ယောက်ယက်ခတ် အမူအရာနှင့် ဟို အိတ်နှိုက်၊ ဒီအိတ်နှိုက် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် ဟန်ပန်မျိုး တွေ့ရပါလေ သည်။

“ဩ... ဒါက ဘာလာရှုပ်ပြရ ပြန်တာလဲ”

ထိုသူ့ဇွဲကတော့ ယောင်တိ ယောင်ပေ ခပ်စွေစွေ လုပ်ပြနေပြန်ပါ လေ၏။

“တော်... မစားဘူးဟေ့”

သူ အသံထွက် ရွတ်လိုက်ရင်း ပေါက်ပြားကိုဆက်ကာဆက်ကာပေါက် သွားလိုက်၏။ ယာခင်းတစ်ဖက် အစပ် နောက်ထပ် ပေါက်ပြားရာ တစ်တန်း အဖြစ် ပြန်လာခဲ့သောအခါ ထိုငှက် ပျောသီးနှင့် နီးသထက်နီး ပို၍ပို၍ နီးလာခဲ့ပြန်ပါလေ၏။ နီးလာလေလေ မကြုံစဖူးအောင် မွှေးပျံလာသော ငှက် ပျောနံ့က ချက်ချင်းကောက်ယူ နှာစား မိလိုက်နိုင်အောင်ပင် မြှူဆွယ်၍ နေလေ တော့၏။ ပေါက်ပြားကို တစ်ချက်ချင်း ချက်ကျလက်ကျ ပေါက်နေရင်းမှ ထို ငှက်ပျောသီးကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်ပါ သည်။

“ငှက်ပျောသီးကလဲ ဝတုတ်နေ တာပဲ၊ လက်ရင်းဖီးဖြစ်မှာ၊ အို ဘာဖြစ် နေ ဖြစ်နေ၊ မစားဘူး”

ဤသို့ဖြင့် ပေါက်ပြားတစ်တန်း စာ တစ်ဖက်အစပ်သို့ထိ ရောက်ရှိသွား ခဲ့ပြန်ပါ၏။ ထိုတစ်ဖက်မှ သည်မှာ ဘက်ဆီ ပြန်လာခဲ့ရင်း ထိုငှက်ပျောသီး နှင့် ပြန်၍ နီးသထက်နီးလာခဲ့ပြန်လေ သည်။ ထိုငှက်ပျောသီး၏အညာရင်းသို့ အသီးပုံစံမျိုးက သူ့တွေ့ဖူးသော ငှက် ပျောတို့နှင့်မတူဘဲ ထူးတော့ထူးနေသည် ဟု ထင်မိလိုက်ပြန်ပါ၏။

“ဘာ ငှက်ပျောမျိုးပါလိမ့်လေ အနံ့ကလဲ မွှေးလိုက်တာ၊ ကြည့်ရတာ ပင်မှည့်ပဲ ထင်တယ်”

တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့် ရင်းမှ ပေါက်ပြားကို ဘေးတိုက်ထိမ်း သွားရင်းမှ ငှက်ပျောသီးနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်သွားရပြန်ပါ၏။ ငှက်ပျောသီး၏ အတန်ငယ် ဝေးသွားမှပင် သူ့စိတ်ထဲ သည်လည်း ငြိမ်သွားခဲ့ရပြန်ပါသည်။

နေသည် မြင့်သထက်မြင့်ထက် နေရာမှ သူ့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့် ချောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဝါးပင်

ရက်လုပ်ထားသော ခမောက်ချုပ် အကွဲ
အပြုကြားမှ တိုးဝင်လာသော နေရောင်
ခြည် ပြင်းရှုရှုတို့ကြောင့် ခေါင်းရေပြား
တို့သည်ပင် တစ်ချက်တစ်ချက် ပူစပ်
လာတော့၏။ တစ်ဖက်ယာခင်းစပ်မှ
သူတစ်ဖက်သို့အထိ ပြန်ရဦးမည် ဖြစ်ပါ
သည်။ ညီညာဖြောင့်တန်းသော သူ
ပေါက်ပြားသွားရာတို့သည် လှပစွာရှိ
နေကြပါ၏။ ပေါက်နေရင်း သူဝမ်းဗိုက်
တို့မှ စူးအောင့်သလို ဖြစ်လာ၏။

“ဒုက္ခပဲ... ဗိုက်ထဲမှာ အစာမရှိ
တော့ နေလို့ကို မရချင်တော့ဘူး”

ငှက်ပျောသီးရှိရာ နေရာနှင့်
တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။

“အင်းမထူးပါဘူး၊ ငှက်ပျောသီး
ယူပြီး ဗိုက်ဖြည့်လိုက်မှပဲ၊ မဖြစ်ပါဘူး
လေ၊ အောင်တော စိတ်ထိန်းစိတ်ထိန်း”

ငှက်ပျောသီးသည် အောင်တော
နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာထိ နီးလာနေ
ပြီဖြစ်ပါ၏။ ဗိုက်တွင်းမှ တကြုတ်ကြုတ်
သံတို့ကလည်း ပို၍ပို၍ ဆူလာနေပြီ ဖြစ်
ပါသည်။ ချိုအီသော အနံ့နှင့် သူကိုယ်
တိုင်၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေမှုတို့
ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူလုံးဝမနေ
နိုင်အောင် ဖြစ်လာရပါလေ၏။

“မထူးပါဘူး၊ ကံကွာ”

ငှက်ပျောသီးအား ကောက်ယူ
လိုက်ပြီးကာ သူကိုယ်တိုင်လည်းမြေပေါ်
တွင် အားပါးတရ ထိုင်ချလိုက်မိပါ၏။
ငှက်ပျောသီးကို နှာစားလိုက်မိပါသည်။

“အားပါးပါး... ချိုလိုက်တာ”

ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး သုံးလုတ်
နှုန်းဖြင့် သူ စားပစ်လိုက်ပါ၏။

ပြီး အရိပ်ရှိရာ သူထလာခဲ့လိုက်
ပါ၏။ အပင်ရိပ်အောက် ခြေဆင်းလဲ
တာ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ငှက်ပျောသီးက အလုံးကြီး
တော့ တစ်လုံးတည်းနဲ့ကို ဝပြဲသွားတာ
ပဲ”

ထိုလူ ဘာလုပ်နေပြန်သနည်း
လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ၏။

ထိုသူ့နားသည် သူချထားခဲ့သော
ပေါက်ပြားဖြင့် ဟိုဘက်ပေါက်လိုက်
သည်အက်ပေါက်လိုက်လုပ်ကာ အရူး
တို့ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေပါလေ
သည်။ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စားရုံမျှဖြင့်
ဗိုက်တို့က ပြည့်အင့်ပြီး မျက်စိပါးလေး
လာပါတော့၏။

ထို့နောက်ပိုင်း သူသည် မှေးခနဲ
ဖြစ်သွားပြီးကာ အိပ်ပျော်ခဲ့ရပါလေ
တော့သည် ဖြစ်ပါ၏။

လေစိမ်းတစ်ချက်ငွေ့ခနဲအသုတ်
တွင် သူ ရုတ်တရက်နိုးလာခဲ့ပါသည်။

“ငါအိပ်ပျော်သွားတာပဲ၊ ကြည့်စမ်း
နေတောင် ဝင်တော့မယ်၊ အိမ်အမြန်
ပြန်မှ”

ကျောက်ဆန်၍ အညောင်းအညာ
ဖြေလိုက်ရင်းမှ သူ ရေရွတ်လိုက်ပါ၏။
ပြန်မည်ဖြစ်၍ ပေါက်ပြား၊ ဓားတို့ကို
သိမ်းယူရန် သူ သတိရလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် မြေပေါ်ပြန်ကျနေ
သော ပေါက်ပြား၊ ဓား၊ ပေါက်ချွန်၊
တောင်းတို့ကို သိမ်းစုံစုစည်းနေစဉ်...

“ဟင်...”

သူ အံ့ဩသွားရပါလေ၏။

မနေ့တစ်နေ့မှစ၍ ပေါက်နေခဲ့
ရသော သူ့တောင်ယာ မြေမာမာများ
သည် ငါးပုံတစ်ပုံခန့်ပင် မပြီးနိုင်ခဲ့သေး
ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း သိပါ၏။
ယခုတော့ တစ်ခဏမျှ သူမှေးအိပ်လိုက်
မိသည့် အချိန်အတောအတွင်း တစ်ခွင်
တစ်ပြင်လုံး မြေရှိရှိသမျှ တူးဆွပေါက်
ပြီးသားများချည်းသာဖြစ်နေပါလေတော့
၏။

“ဟာ... မဟုတ်နိုင်သေးပါဘူး”

သူမယုံမရဲဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးတို့
ကို ပွတ်ကာသပ်ကာကြည့်လိုက်မိပြန်ပါ
သည်။ သူသည် တောင်ယာတစ်ဝက်
ကျော်ကျော်ကို ဤနေ့၌ အပြီးတိုင်
မပေါက်ခဲ့မိမှီးအမှန်သာ ဖြစ်ပါ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး အံ့ဩစရာ
ကြီးပါပဲလား၊ တို့မေရေ တို့ဘရေ”

သူမိဘများကိုပင် သူ တစ်ခါ
တော့သည်။ မည်သို့ဖြစ်ရပါသလဲ။

သူတကယ်မပေါက်မီ အမှန်ဖြစ်
ပါလျက် ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ထိုလူ့
လက်ချက်ကြောင့်ပင်ပဲလား။ ထိုလူ
ဟိုပေါက် သည်ပေါက် လုပ်နေခဲ့သည်
ကိုတော့ သူ တွေ့ခဲ့မိပါ၏။ သို့သော်
လည်း သူ့လိုလူကောင်းပင်မပြီးနိုင်သော
ထိုလုပ်အားကို စိတ်မနှံ့သူ ထိုလူ့က
မည်ကဲ့သို့ပြီးနိုင်ပါမည်လဲ။ မည်မျှအံ့ဩ
စရာကောင်းသည်ကို တွေးနေလိုက်မိ
ပါ၏။ ပေါက်ပြားရာတို့ကလည်း သူ
ပေါက်ခဲ့သည့်အတိုင်း အတန်းလိုက် ညီ
ညာဖြောင့်တန်းနေပါလေသည်။ မယုံ
နိုင်စရာ ဖြစ်ရလွန်း၍ ထိုလူ့ကိုငွေ့ပတ်
ရှာကြည့်ပါသော် အရိပ်အယောင်မျှ
ပင်မတွေ့။ ဘယ်ဆီရောက်၍ ပေါက်
နေပြီလဲ မသိတော့ပါပေ။

ထိုသူ့ကျွေးသော ငှက်ပျောသီး
တစ်လုံးကလည်း ယခုချိန်ထိဆာလောင်
မှုမရှိ။ အားအင်တို့ပြည့်နေသလိုဖြစ်နေ
ပါလေ၏။ သူခါးဆန့်၍ တမျှော်တခေါ်
လုံးရှိနေကြသော ပေါက်ဆွပြီးတောင်
ယာမြေများကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါ
လေသည်။ အားရစရာကောင်းလွန်းလှ
ပါတော့၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်သော်လည်း
ကောင်း၊ သူ့အမိအဖတို့ ကူလုပ်ကိုင်ကြ
၍သော်လည်းကောင်း မည်သည်နည်း
နှင့်မျှ ဤလိုရက်ပိုင်းမျှလောက်အတွင်း
မပြီးစီးနိုင်ဖြစ်သည့် ဤမြေတို့သည်
ယခုတော့ ပေါက်ဆွနိုင်ခဲ့ပြီး မျိုးချစ်ပင်
ဖြစ်ပါတော့သည်။ သူ့အတွက် သက်
သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရပြီ ဖြစ်ပါလေ၏။

သူ့အိမ်ကို အမြန်ပြေးကာ ပြန်
လာမိပါသည်။ ထူးဆန်းစွာ သူဝမ်းဗိုက်
သည် မဆာလောင်ဘဲ ရှိနေပြီး အပြေး
ပြန်လာရာ၌လည်း ထူးခြားစွာ မမော
မပန်းဘဲ ရှိနေခဲ့ပါလေသည်။

“တို့ဘ... တို့ဘရေ”

ခြံပြင်အစပ်ကပင်လျှင် သူ့အင်
အားပြောချင်လေဖြင့်အော်ဟစ်ခေါ်နေမိ
ပါ၏။

ထူးသံမကြားရ၍ အားမလိုအား မရဖြင့် ထပ်အော်မိပါသည်။

“မေ့ တို့မေ့ ဘဇာနားမှာတုံး”

သူ အလျင်အမြန်ပင် အိမ်ပိုင်း အတွင်း ရောက်လာသည်နှင့် လေ့ကား သုံးထစ်အား တစ်ချက်တည်းနှင့် ခုန် တက်လိုက်ပြီး တံခါးပေါက်မှ အလော တကြီးဝင်လိုက်မိပါသည်။ အိမ်အလယ် ခေါင်တွင်ကား အောင်တော၏အမိနှင့် အဘတို့သည် သူ့ကို မျက်လုံးများ ပြူး ကျယ်လျက် ကြည့်နေကြပါလေတော့ ၏။ သူ့အား အထူးအဆန်း သတ္တဝါ တစ်ကောင်လို အကြောင်သားကြည့်နေ ကြသဖြင့် သူပင် ဘာပြောရမည် မသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“အမေတို့၊ အဘတို့က ဘာလို့ မထူးကြတာတုံးလို့”

အမိနှင့် အဖတို့က ဘာမှ ပြန် မပြောသဖြင့် သူတဆက်၍ . . .

“မြဲပြင်မှာကတည်းက အော်နေ တာ တို့ဘာ . . . မကြားရလို့လား”

“ကြားပါတယ် အောင်တော ရယ်”

“အဲသဟာပဲ တို့မေတို့က မကြား ခွန်ခလုပ်နေကြရော်” (မကြားယောင် ဆောင်နေကြတာတော)

“ငါတို့က နင့်အသံလို့မှ မထင် ထားတာ”

“ဘဇာဖြစ်လို့” (ဘာဖြစ်လို့)

“နေတောင်ကောင်းကောင်းမဝင် သေးဘဲနဲ့ ပြန်ရောက်လာလို့လေ၊ ဒီနေ့ နင်ဘာဖြစ်နေတာတုံး အောင်တော”

ဤသို့ဖြင့် အောင်တောမှာ သူ တစ်နေ့တာ ဗရုတ်သုတ်ခအတွေ့အကြုံ များကိုစုံစေ့အောင် ပြောချလိုက်လေ၏။

“ဒါ ဒါဆို နင်တောင်ယာ အား လုံး မြေပေါက်ခွဲပြီးပြီပေါ့၊ အဲလိုလား”

“ဟုတ်တယ် တို့ဘ၊ သားတစ် ယောက်တည်း ပေါက်တာတော့မဟုတ် ဘူး၊ အဲဒီအရူးပေါက်ပေးတာ”

“အောင်တော ပေါက်ကရတွေ မပြောစမ်းနဲ့လေ၊ နင်ပြောတဲ့အရူး ငါတို့

ရွာနားရော၊ ရွာနီးစစ်တွေမှာရော ဘယ် တုံးကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

“တကယ်ပြောတာပါဆို တို့ဘ ကလဲ၊ အရပ်ပုဂ္ဂ၊ အသားညိုညို၊ အိတ် ပြားကြီးတစ်လုံးကိုလဲ လွယ်လို့၊ အိတ် ကပ်ထဲမှာလဲ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ အစုံ ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ”

“ဟာ . . . တို့ဘကလဲ လုပ်ပြန် ပြီ၊ အဲဒီအရူးကြောင့် သားတို့တောင်ယာ တစ်ခုလုံးမြေပေါက်ပြီးသွားပြီ၊ မနက်ဖြန် မျိုးချကြရုံပဲ”

“အဲဒါ ပိုပြီးတောင်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တို့ဘ တကယ်ပြောနေတာပါ ဆို”

“အေး . . . ဒါဆိုလဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့သားကလဲ ကိုယ်တော်လို့ ကိုယ့်တောင်ယာအလုပ်ပြီးတယ် ဆိုလဲ ပြီးတယ်ပေါ့၊ ဘဇာဖြစ်တုံးလို့ကွာ”

“သားတော်တာ မဟုတ်ဘူး တို့ဘရဲ့၊ အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်တောရေ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက်ကျရင် ရွာထဲကသမီးရှင်တွေ ငါတို့ဆီ အလည် လာကြဦးတော့မှာ အသေအချာပဲ”

သူ သူ့မိခင်ကို နားမလည်စွာ ငေးကြည့်နေမိပါ၏။

“ဘာလို့ဆို ဒီလောက်တော်တဲ့ ငါ့သားလို ယောက်ျားကောင်း တစ် ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်လက်လွတ်ခံလို့ ရမှာလဲ၊ သမီးရှင်တိုင်း စဉ်းစားကြတော့ မှာပဲလေ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်မိန်းမရေ မင်းပြောတာ-ဟုတ်တယ်၊ တို့လင်မယား တောင်ယာအခုတ်တော်တဲ့သားကြောင့် မျက်နှာပွင့်ရဦးတော့မှာပဲ”

“ဟင် တို့ဘနဲ့ တို့မေကလဲ၊ အဲဒါ သားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ သား ထမင်းထုပ်ကို လာလုစားသွားတဲ့ အဲဒီ အရူးက လုပ်သွားတာပါဆို”

“အရူးပါဆို . . . မဖြစ်နိုင်တာ အောင်တောရယ်၊ နင်လူကောင်းတောင်

ဘယ်လောက်လုပ်ရတဲ့ ဟုတ်ဖူးတာ အရူးက ပိုတတ်နေပါမလားဟယ်”

“ဟာ၊ တို့မေကလဲ တို့က တွင် ပျောသီးစားပြီး အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာ ဆို၊ နီးလာတော့ ယာတစ်ခုလုံး ပေါက် ပြီးသား ထွန်ပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့တာ တကယ်ကို ဘာမှန်းမသိလိုက်ဘဲနဲ့ ပြီး သွားတာ”

“ငါ့သား အိပ်မက်ယောင်သွား တာမျိုးထင်တယ်နော့၊ မောမောနဲ့ အိပ် ပျော်သွားလို့နေမှာပေါ့”

“လုပ်ရင်လုပ်တယ်ပေါ့ အောင် တောရယ်၊ ငါ့သား တော်လွန်းလို့ အဖ တို့ အမေတို့က ဂုဏ်ယူနေရတာပဲ၊ ငြင်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

အောင်တော ဘာပြန်ပြော မည် မသိတော့ ဖြစ်နေရပါသည်။ သူ တကယ် ပေါက်၍ မပြီးခဲ့သော တောင် ယာခင်း၊ သူ တကယ်မလုပ်ခဲ့သော အလုပ်များကို မည်သို့သော သက်သေ များဖြင့် သူရှင်းပြရပါမည်လဲ၊ အမိနှင့် အဘရင်းတို့ကပင် မယုံနိုင်ဟုဆိုပါက ကျန်လူများ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေမှအစ ရွာတစ်ရွာလုံးကို သူ ဘယ်လိုရှင်းချိ တော့မည်လဲ။

အောင်တော ခေါင်းကိုတွင်ထွက် ကုတ်၍ မရှင်းပြတတ်အောင် ဖြစ်နေ တော့၏။

“ဒီလူဟာ ထူးတဲ့လူပဲလား၊ နေ တဲ့လူပဲလား၊ ငါ့နှယ် ကြုံရတယ်လို့ အေးလေ တောင်ယာကတော့ မိုးချခဲ့ ရှိတော့တာပေါ့”

အမိ၊ အဖတို့ကို လုပ်ကွေ့သော သားသမီးတစ်ဦးအနေနှင့် ထိုကဲ့ သို့သော အလိုလို လွယ်လင့်တကူ ထိုကဲ့ ရပ်များ အောင်မြင်သွားတတ်မှုတို့ကို ဂန္တီရဆန်စွာ တစ်ကွေ့မကြုံ တစ်ကွေ့ ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်စွာ တွေ့တတ်ကြ မြဲသာပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

အပြုချစ်မှီ စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သော

မူလပထမ

ဂျပန်

日本の耳清液

နားသန့်ဆေးကြိုး

ထုတ်ပုံတင်အမှတ် - အစ ၁၂ (၁၀၂၉၆)
မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၄/၁၄၅၉

အာဂရသ

ဟထေဆေးတိုက်
(ဂျပန်နားသန့်)

ချပန်ဆေး

ထိခိုက်ရန်
လော်ကြေ
ချပန်လိမ်းချဆေး

လေးလံသက်သာစေရန်
မှတ်ပုံတင်အမှတ်
021-387-1027

အတုအပ
အထူးသတိပြု

အမှတ် (၁၅၈)၊ ၃ လွှာ၊ ၃၃ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အမှတ် ၅ လွှာ၊ ၂၃ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အမှတ် ၂၂၊ ၇၀၄၄၀၃

ထိပ်တန်းဆေးကုသရေး
ထိုဝင်ခြင်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း
အမှတ် (၄၀၂) ၁၅ လမ်း တပ်မဟာလမ်းဆုံ

လောကကြီးမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသူများစွာ ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မယ်။

အဲဒီ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်များအနက် ကျွန်မလို တွေ့ကြုံဖူးသူကတော့ လူတစ်ထောင် တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်ရှိမယ်လို့ မထင်မိဘူး။ ဘာကြောင့်လို့ဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့အဖြစ်က အတော့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း။

ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက အမေက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေ အများကြီး ပြောပြပေးသိပ်လေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်မကလည်း ပုံပြင်ကြိုက်သူမို့ အမေ့ရဲ့ရင်ခွင်မှာမှိုပြီး ပုံပြင်ဆန်းဆန်းထောင်ရတာလောက် စိတ်ချမ်းမြေ့တာ မရှိဘူး။ အဲဒီတုန်းက အမေ ပြောပြတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေထဲမှာ “မြေမင်းသားလေးနဲ့ မထွေးလေးအကြောင်း” ဒဏ္ဍာရီကို ကျွန်မတအားနှစ်သက်မိတယ်။

ဒဏ္ဍာရီရဲ့အခြားတစ်ဖက်မှာ

မထွေးလေးနဲ့ မြွေမင်းသားလေး တို့ ချစ်ကြိုက်ခန်းကို နားထောင်ရတဲ့ အခါ. . .

“အမေ. . . အမေ. . . မထွေးလေးကမြွေကြီးကိုတွေ့တော့ မကြောက်ဖူးလား”

“မြွေမင်းသားက လူယောင်ဆောင်ထားတော့၊ လူ့အသွင်နဲ့ မြင်ရတော့ မကြောက်ဘူးပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီးတော့ မြွေကြီးကို သတိရပြီး မျက်စိထဲမှာ မြွေကြီးပဲမြင်နေလို့ သမီးသာ မထွေးလေးဆိုရင် ကြောက်တာနဲ့ သေနိုင်တယ် အမေ”

“မြွေဆိုတာက မြွေကောင်းကနည်းတယ်၊ မြွေဆိုးတွေက ပေါတယ်၊ မြွေဆိုးကိုက်ရင် ဆေးမမီဘူး သေတတ်တယ်သမီးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ကြောက်သင့်တယ်”

“အမေ မြွေဆိုးကိုက်ရင် ဘာကြောင့် သေရတာလဲ အမေ”

“မြွေပွေးကိုက်ရင် မြွေပွေးရဲ့ အဆိပ်ဟာ ဆဲဒြည်မျှင်သွေးကြောထဲ ရောက်သွားပြီး အဲဒီသွေးကြောမျှင်က လေးတွေ ပျက်စီးသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆီးထဲမှာ သွေးပါတာတို့၊ သွေးအန်တာတို့ဖြစ်ပြီး မျက်လုံးအတွင်းမှာရှိတဲ့ သွေးကြောတွေပေါက်ပြီး သေသွားရော”

“ဟင်၊ ကြောက်စရာကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ် မြွေပွေးကိုက်ရင် တောင် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ခဲသေးတယ်၊ မြွေဟောက်တို့၊ ငန်းတော်ကျားတို့ကိုက်ရင် တစ်နာရီ နှစ်နာရီအတွင်း သေရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့အသက်ရှူတဲ့ ဗဟိုချက်ကို ထိခိုက်လို့ အသက်မရှူနိုင်လို့ သေတာ”

“ဟင်. . . ကြောက်စရာကြီး”

“ဒါထက် ကြောက်စရာတောင်းတာရှိသေးတယ်၊ မိုးတွင်းမှာ ချောင်းတို့ မြစ်တို့ထဲမှာ ‘ဂျပ်မြွေ’ တွေ ရောက်လာတတ်တယ်၊ ရေထဲဆင်းတဲ့သူတွေကို အဲဒီဂျပ်မြွေ ကိုက်ရင် အိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး သေတော့တာပဲ”

“အမေ. . . အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူရဲအဆိပ်က လူတွေရဲ့ သွေးကြောအတွင်းမှာရှိတဲ့ ဟိမိုဂလိုဘင်(အနီရောင်) သွေးနီဥတွေနဲ့ ကြွက်သားတွေကို ဖျက်စီးလို့ အိပ်ချင်လာပြီး အိပ်လိုက်တာနဲ့ သေတာပဲ”

“နောက်. . . အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေကော ရှိသေးလား”

“ရှိတာပေါ့ ငန်းတော်ကျားတို့၊ ငန်းစောင်း၊ မြွေစိမ်းမြီးခြောက်၊ ဆင်ပစ်မြွေ၊ ခလောက်မြွေ စတာတွေအများကြီးပေါ့၊ အဲဒီမြွေတွေကိုက်ရင် ဆေးမမီဘူး”

“အမယ်လေး. . . ကြောက်စရာကြီး”

ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် စကားပြောနေစဉ် အဖေက အခန်းထဲဝင်လာပြီး. . .

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ သမီးရဲ့” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မက ဘာမှပြန်မဖြေခင် အမေက. . .

“ရှင်သမီး. . . စပ်စုမက အမေးအမြန်းထူနေလို့၊ မြွေဒီကာ ချဲ့နေလိုက်တာ မြွေမင်းသားနဲ့ မထွေးလေး ပုံပြင်တောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး”

“အေး. . . မင်းတို့ ပုံပြောပြီးရင် ထမင်းခူးကျွေးပါဦး”

“ကျွေးပါမယ်၊ ပြန်လာရင် စားရအောင် အဆင်သင့်စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားပါတယ်”

အမေက အဖေကို ညစာထမင်းကျွေးခဲ့တယ်။ အဖေက အင်ဂျင်နီယာ (လမ်းတံတား) ဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်ချိန် နောက်ကျလေ့ရှိတယ်။ အမေကတော့ ဘိုင်အိုသင်တဲ့ အထက်တန်းပြဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်လို့ မြွေတွေအကြောင်း၊ မြွေဆိပ်အကြောင်း ကောင်းစွာသိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အမေက ကျွန်မကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မြွေအကြောင်း ကြားရဖန်များလို့ မြွေကြောက်တတ်သူ ဖြစ်လာပါတယ်။ အမေနဲ့ ဈေးသွားလို့ ငါးရှင်တွေရင်

တောင် မြွေနဲ့တူလို့ စားခိုဆိုတာ ဆလားဝေး၊ အဲဒီနေ့သည်တွေ့တောင် မြစ်မလျှောက်ရဲသူပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့ အမေ့ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ပညာရေးတက္ကသိုလ်ကို တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့ပါတယ်။ တွဲရပြီးချိန်မှာ ကံကြမ္မာတစ်ဆစ်ချိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အဖေနဲ့ အမေဟာခရီးထွက်ရာမှအပြန် ကားမှောက်ပြီး နှစ်ဦးစလုံး ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့တော့ ရွှေတောင်ကြီးရော ငွေတောင်ကြီးပါပြီ တဲ့နေပါပဲ။ မိသားစုသုံးယောက်အနက် မိဘနှစ်ပါးက လက်တွဲပြီး တမလွန်ကို သွားခဲ့ကြပြီ။ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သင်္ဘောတရားမို့သာ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး ကျွန်မကို ထားရစ်ခဲ့တာ။ ခေါ်လို့ ရတဲ့နေရာဆိုရင် သူတို့ ကျွန်မကိုခေါ်သွားမှာပဲ။

မိဘနှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီး မကြာခင်မှာ ကျောင်းဆရာမ အလုပ်ကို ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ့်နေရာက အညာမြေက မြိုင်သာဆိုတဲ့ ရွာကြီးမှာပါ။ အဲဒီရွာရဲ့ တွဲဖက်ကျောင်းမှာ ဆရာမရာထူးကို ရခဲ့ပါတယ်။

အစကတော့ ဝေးလွန်းလို့ သွားရကောင်းမလား၊ မသွားရကောင်းမလား ဆိုတဲ့ ဒွိဟအတွေးနဲ့ သွားဖို့နှောင့်နှေးခဲ့ရတယ်။

နောက်တော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရင်း မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို တွေးပြီး ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အမေ့ရဲ့အစ်မ၊ ကျွန်မရဲ့ကြီးဒေါ် ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ ရောက်လာပြီး. . .

“တစ်နေ့တစ်နေ့ သွားလေသူတွေကို တမ်းတပြီးငိုနေမယ့်အစား မြိုင်သာမှာ ဆရာမသွားလုပ်ရင် သမီးခဲစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေ သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“သမီးက မြိုင်သာသွားရင် ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ လိုက်မှာမို့လို့လား”

“လိုက်မှာပေါ့သမီးရယ်၊ သမီး မိဘနှစ်ပါးရှိရင်လဲ သူတို့ လိုက်ကြမှာပဲ။ သူ့သမီးကို တည်ကြည်ခုံညားတဲ့ ဆရာမကြီး ဖြစ်စေချင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကိုလဲ သမီး သိပါတယ်။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် မြိုင်သာမှာ အလုပ်လုပ်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့အေ၊ အလုပ် ရှိတော့ ဝင်ငွေလဲရတယ်၊ စိတ်လဲ သိပ် ပြီး မပျံ့လွင့်ဘူးပေါ့အေ”

“ဒါဆိုရင် အလုပ်ခန့်စာကို သမီး လက်ခံလိုက်တော့မယ်”

ဒီလိုဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ဒေါ်ကြီး ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတို့ နှစ်ယောက်ဟာ မြိုင်သာကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

မြိုင်သာရောက်တော့ အလုပ် ကိစ္စကအဆင်ပြေပါတယ်။ အဆင်မပြေတာက နေဖို့အိမ် ကိစ္စပါပဲ။ ကျောင်း အုပ်ဆရာကြီးက သူ့အိမ်မှာ သူ့ရဲ့ မိသားစုနဲ့ အတူနေဖို့ ပြောပါတယ်။ ဆရာကြီးမှာ သား သုံးယောက်ရှိပြီး အကြီးဆုံးက ကျွန်မနဲ့ရွယ်တူပဲ။ သူက နည်းနည်းသွေးဆိုးတယ်။

ဒါကြောင့်...

“ဆရာကြီး... ကျွန်မရွာထဲမှာပဲ အိမ်ငှားပြီးနေလိုက်မယ်”လို့ လှလှပပ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ဆရာကြီးကလည်း သူ့သားတွေ ဆိုးမှန်းသိလို့ မတားခဲ့ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေနဲ့အတူ အိမ်ရှာရင်း သူကြီးအိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

“ဒီမှာက ရွာဆိုတော့ အိမ်ငှား မယ့်အိမ်တွေ သိပ်မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွာအနောက်ပိုင်းမှာတော့ လူမရှိတဲ့အိမ် တစ်အိမ်ရှိတယ်။ အဲဒါဦးလေးကို အပ်ထားတာ၊ အဲဒီအိမ်ကတိုက်ခံပျဉ်ထောင် အိမ်ပဲ။ ခြံစောင့် ဦးလေးမောင် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဆရာမလေးက ကျွန်တော်တို့ ရွာက ကလေးတွေကို စာလာသင်ပေးတာဆိုတော့ အခမဲ့နေနိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ပို့ပါမယ်ဆရာမ”

သူကြီးနဲ့ ရွာသားသုံးယောက်က ကျွန်မတို့ တူဝန်းနှစ်ယောက်ကို အိမ် လိုက်ပြပေးခဲ့တယ်။ မကြာမီ အဲဒီအိမ် ရွှေ့ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

“ဦးလေးမောင်ရေ... ခြံတံခါး ဖွင့်ပါဦး”

“ဪ... သူကြီးတို့ပါလား၊ ကြွပါ... ကြွပါ”

သူကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ အုပ်စုဟာ ခြံထဲကိုရောက်လာပြီး အိမ်ရှေ့မှာရှိတဲ့ ကွပ်ပျစ်မှာ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။

“သူကြီး ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလဲ”

ဦးလေးမောင်က သူကြီးကို မေးလိုက်တယ်။

“ဒီက... ဆရာမလေးက ရွာကျောင်းမှာစာပြုဖို့ အဖွဲ့ခေါ်ရက ခန့်လိုက်တဲ့ ဆရာမလေးပဲ၊ ဒါပေမယ့် နေဖို့အိမ် ရွာနေလို့ ဒီအိမ်ကို လာပြတာပဲ”

“ဪ... ဒါဆိုရင် အိမ်ပေါ်ကိုပါ လိုက်ကြည့်ပါ။ ဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိမ်ရှင်တွေက သူကြီးကို အပ်ထားတာပဲ၊ သူကြီးကောင်းသလိုသာလုပ်ပါ”

ဦးလေးမောင်က အိမ်ကြီးပေါ်ကို ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ကြီးက နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အခန်းပေါင်းများစွာနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပါတယ်။ အားလုံးက ရှင်းလင်းနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းကိုတော့ သော့ခတ်ထားပါတယ်။

“ဒီအခန်းကတော့ အိမ်ရှင်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေထားလို့ သော့ခတ်ထားပါတယ်”

“ရပါတယ်... အခန်းတွေက အများကြီးရှိတာပဲ။ ဆရာမလေးတို့က နှစ်ယောက်ပဲ နေမှာပါ”

သူကြီးက ရှင်းပြပါတယ်။

“ဆရာမလေး ဒီအိမ်ကိုသဘော ကျလား”

“အင်း... ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ပြန်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်အိမ် ရောက်မှပဲ ဆွေးနွေးကြမယ်ပေါ့”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်မှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ရက်မှာတော့ ကျွန်မတို့တူဝန်းနှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအိမ်ကိုပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအိမ် ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဘုရားဝန်တွေ ဝေနေအောင် တင်လိုက်တယ်။ ဘုရားရှိခိုးပြီး အားလုံးကို အမျှအတန်းဝေလိုက်တယ်။

တစ်လခန့်ကြာတဲ့အထိ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်စဉ်ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ ကျောင်းဖွင့်ပြီးမကြာခင်မှာ ပြဿနာတစ်ရပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီညက လပြည့်နေ့ည။

ည ၈ နာရီလောက်မှာ လင်ကြီးက ထိန်ထိန်လင်းနေတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး စိပ်ပုတီးစိပ်ခဲ့တယ်။ အားလုံးပြီးလို့ အမျှဝေရန် ခြေစည်ကိုလှမ်းအယူမှာ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာ အခွေလိုက်၊ သေဆေးချာချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ...

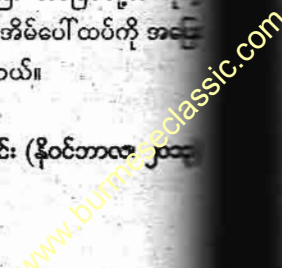
“ဘုရား ဘုရား မြွေတွေပါလား”

ကျွန်မ တော်တော်လန့်သွားခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ထုပ်တန်းပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီမှာလည်း မြွေတွေ တွဲလဲခဲ့နေတယ်။ ဘုရားခန်းမှာထားတဲ့ စာအုပ်ပုံပေါ်မှာလည်း မြွေတွေအေးလိုက်၊ ကြည့်လိုက်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ မြွေတွေကြီးပဲမို့ ကျွန်မ တော်တော် ထိတ်လန့်သွားခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့်...

“ဒေါ်ဒေါ်ရွှေရေ... လာပါဦး ဒေါ်ဒေါ်ရွှေရေ လာပါဦး” လို့ ကျွန်မ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကြောင့် အောက်ထပ်မှာရှိတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေဟာ

“တူမကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဆိုတဲ့ မေးသံနဲ့အတူ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို အမြင်ရောက်လာခဲ့တယ်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ ဟိုမှာ မြေတွေ အများကြီးပဲ” လို့ ကျွန်မကလက်ညှိုး ညွှန်ပြလိုက်တယ်။

ဒေါ်ဒေါ်ရွှေလည်း ကျွန်မပြတဲ့ နေရာတွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မြေတွေအများကြီးတွေ့ပြီး...

“အမယ်လေး နည်းတဲ့မြေတွေ မဟုတ်ပါလား၊ ကိုက်ရင်အားလုံး သေ တုန်တော့မှာပဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဦးလေးမောင် ကြီးကို သွားခေါ်မှပဲ၊ လာ လာ တူမကြီး အောက်ကိုသွားရအောင်”

“ဟုတ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ”

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးဟာ ဦးလေး မောင်ကို ပြောပြတော့ ဦးလေးမောင်က ရေနံချေး ဆွတ်ထားတဲ့ မီးတုတ်နှစ် ချောင်းကို မီးရှို့ပြီး အပေါ်ကိုတက်လာ ခဲ့တယ်။ အဲဒီရောက်တော့ မီးတုတ် တစ်ခုက မီးကိုမှုတ်လိုက်တယ်။ မီးမှုတ် လိုက်တဲ့အတွက် မီးခိုးတွေ ထွက်လာ ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ မီးတုတ်ကို မီး ထွန်းလိုက်၊ မီးမှုတ်လိုက်နဲ့ တစ်ခန်းလုံး နီးခိုးတွေ ပြည့်သွားခဲ့တယ်။

“ဆရာမ အောက်ကို ခဏဆင်း ရအောင်၊ ပြီးမှ မြန်တက်လာပြီး ကြည့် မယ်၊ သူတို့က မီးခိုးကြောက်တော့ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မတို့ပြန် ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ခဏအကြာမှာ ဘုရား ခန်းကို တက်ကြည့်တော့ မြေတစ် ထောင်မှ မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြေတွေမြင်ကတည်းက ကြောက်လိုက် တာ တစ်ညလုံး အိပ်လို့မရတော့ဘူး။

နောက်တော့ ဦးလေးမောင်က ပြောပြတယ်။

“ဒီအိမ်မှာ လပြည့်ညဆိုရင် မြေ တွေ အများကြီး ရောက်လာတတ်တယ်၊ ဘုရားခန်းကအစ မီးဖိုချောင် အိပ်ခန်း ဆွဲမှာပါ ဝင်ပြီးခွေနေတတ်တယ်”

မှန်ပါတယ်။ နောက်လပြည့်နေ့ မှာ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံး မြေတွေပြည့် နေတာပဲ။ ငရုတ်ဆုံနံဘေးမှာ မြေတစ် ထောင် ခွေအိပ်နေတယ်။ မီးဖိုဘေးနား

မှာလည်း မြေတွေ။ အဲဒီနားက စဉ့်အိုး နားမှာရော ထုပ်တန်းမှာရော နည်းတဲ့ မြေတွေ မဟုတ်ဘူး။

ဒါကြောင့်အိပ်ခန်းထဲမှာ သွား ကြည့်တော့ ခြင်ထောင်ပေါ်မှာလည်း မြေနှစ်ထောင် ခွေနေတယ်။

“အမယ်လေး မြေတွေ မြေတွေ လို့” လှမ်းအော်တဲ့အချိန်မှာ ငန်းတော် ကျား မြေတစ်ထောင်ဟာ သော့ပိတ် ထားတဲ့ အခန်းနံရံပေါ်တက်သွားပြီးအဲဒီ အပေါ်မှာရှိတဲ့ အပေါက်ကနေ အခန်း ထဲဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဦးလေးမောင်ရေ လာပါဦး” လို့ အော်လိုက်တော့ ဦးလေး မောင် အပြေးလေးရောက်လာတယ်။

“ဦးလေးမောင်... သော့ပိတ် ထားတဲ့ အခန်းထဲကို ငန်းတော်ကျား မြေကြီး ဝင်သွားတာ တွေ့တယ်၊ အဲဒါ တံခါးဖွင့်ပြီး မြေကြီးကို မောင်းထုတ် ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ” ဦးလေးမောင်ဟာ သော့သွားယူ ပြီး အဲဒီအခန်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အခန်းမှာ ပစ္စည်းများများစားစားမရှိပါ။ ခုတင်တစ်လုံးနဲ့ အဲဒီခေါင်းရင်းမှာ ဆယ်လက်မအရွယ် ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ။

“မြေရှာပါဦး... ဦးလေးမောင် ရယ်”

ကျွန်မတို့တူဝရီးရော ဦးလေး မောင်ပါ ငန်းတော်ကျားမြေကြီးကို လိုက်ရှာတာ တစ်ခန်းလုံး နှံ့နေတာပဲ။ အခန်းကလည်းရှင်းနေတော့ ရှာရတာ လွယ်ပါတယ်။ ဘာငန်းတော်ကျားမှ မတွေ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဓာတ်ပုံကို လှမ်း ကြည့်မိတယ်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ အမျိုးသား တစ် ယောက်ရဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပုံပါ။

“ဦးလေးမောင် အဲဒါ ဘယ်သူ ဓာတ်ပုံလဲ”

“ဒါဟာ ဒီအိမ်ရှင်ရဲ့သား မောင် မောင်စိုးပါ”

“ဪ... သူတို့အိမ်ပြောင်း သွားကြတာလား”

“သူမိဘတွေကသာ အိမ်ပြောင်း သွားတာပါ။ မောင်မောင်စိုးက ဆိုင် ကယ်မှောက်ပြီး သေသွားခဲ့တာ၊ ဒါ ကြောင့် ဒီအိမ်မှာနေရင် မောင်မောင်စိုး ကို သတိရလွန်းလို့ ဒီကနေ ပြောင်းသွား တာပါ”

“ဪ... ဪ”

ကျွန်မတို့အားလုံး အိမ်အောက် ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။

“ဦးလေးမောင် ကျွန်မတော့ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး၊ မြေပေါက်လို့ပဲ သေမလား၊ မြေကြောက်လို့ မအိပ်နိုင် တာနဲ့ သေမလား မသိဘူး”

“မကြောက်ပါနဲ့ တူမလေးရယ်၊ ဒီမြေတွေက အန္တရာယ် မပေးပါဘူး၊ လပြည့်ညမှာ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ ငန်းတော် ကျားကို လာပြီး ဦးခိုက်တဲ့သဘောပါ”

“ဒါဆို ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ ငန်း တော်ကျား ရှိတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ငန်းတော်ကျားက ဟိုအခန်းထဲ မှာမနေပါဘူး၊ ခြံထဲကတောင်ပိုမှာ နေ တာပါ”

“အမေက ပြောဖူးတယ်၊ ငန်း တော်ကျားကိုက်ရင် ဆေးမမိဘူးတဲ့၊ ကျွန်မ မနေတော့ဘူး၊ ပြောင်းတော့ မယ်”

“ဪ... ဆရာမကလဲ ပြောတော့ မှ ပိုဆိုးနေပြီ၊ အဲဒီငန်းတော်ကျားက မကိုက်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာသူနေတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကြောက် တယ်၊ ပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက် နဲ့ ပြောင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့မိပါတယ်။ အဲဒီ နေ့ညမှာ မြေတွေများ ထပ်ရောက်လာ ဦးမလားဆိုပြီး ခန္ဓာသုတ်ကိုရွတ်ပြီးမှ အိပ်ခဲ့ပါတယ်။ အိပ်ပျော်ပြီး သိပ်မကြာ ခင်မှာ အိမ်မက်တစ်ခုခုမက်ခဲ့ပါတယ်။

နေ့လယ်က တွေ့လိုက်တဲ့ ငန်း တော်ကျားကြီးဟာ ကျွန်မအခန်းဆီတို့ တရွေ့ရွေ့လာနေတယ်။

ကျွန်မဟာ ထွက်ပြေးမယ်လို့ ကြံစည်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှလှုပ်လို့မရပါ။ မြွေကြီးဟာ တဖြည်းဖြည်းလာရင်းနဲ့ ကျွန်မရှေ့ကိုရောက်တဲ့အခါမှာ ဓာတ်ပုံ ထဲက မောင်မောင်စိုး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

“ဆရာမ... ဒီအိမ်မှာနေရင် ခန္ဓသုတ်ကို မရွတ်ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်နေကြပြီ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဆိုရင် မရွတ် တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေတ္တသုတ် တော့ ရွတ်ချင်တယ်”

“ခန္ဓသုတ် မဟုတ်ရင် ပြီးတာ ပါပဲ”

အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်မအိမ်မက် က လန့်နိုးလာတယ်။ ကျွန်မတစ်ခန်းလုံး မီးထွန်းပြီးမှ အိပ်တဲ့အတွက် မီးလင်းနေ ပါတယ်။ အခန်းဝကို လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ငန်းတော်ကျား မြွေအမြီးကလေး ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရလို့ အမြန် ထပြေးကြည့်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတွေ့ရဘူး။

အိမ်မက်လေးလား တကယ်လေ လားလို့တောင် တွေးမိပါတယ်။ ကျွန်မ ဟာ ဘယ်နေရာမဆို စမ်းသပ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအိမ်က မပြောင်း သေးဘဲ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါ တယ်။ သုံးရက်မြောက်တဲ့ညမှာ ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲပြီး အိပ်တော့မယ် အလုပ်မှာ ကျွန်မရဲ့ အခန်းဝမှာ ငန်း တော်ကျားမြွေကြီး ပါးပျဉ်းထောင်ရပ်နေ တာကိုတွေ့တော့ ကြောက်လန့်တကြား နဲ့ အော်လိုက်ပေမယ့် လုံးဝ အသံ မထွက်ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ ငန်းတော် ကျားရဲ့ မျက်စိနှစ်လုံးဟာ နီရဲတောက်ပ လာပြီး ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်နေတယ်။

နောက်တော့ သူ့မျက်စိထဲက အဖြူတန်းကြီး ဖြစ်လာပြီး ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးထဲကို တန်းနေအောင်ဝင်လာ ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ ဒါဟာသူ့ရဲ့ ညှို့ယူနိုင်တဲ့ ညှို့ ချက်စွမ်းအား ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်မ သိထားသလောက် စပိးကြီးမြွေတစ် ကောင်ကသာ ညှို့ချက်စွမ်းအားနဲ့ ညှို့ ယူနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မကြားဖူးတာ တွေ မမြင်ဖူးတာတွေကို လက်တွေ့ တွေ့နေရပါပြီ။

သူဟာ ညှို့ချက်စွမ်းအားနဲ့အတူ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်မရဲ့ရှေ့ကို ရောက်ရှိ လို့လာပါပြီ။ ကျွန်မဟာ ကြောက်လွန်း လို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေတယ်။

ဒါပေမယ့် လှုပ်ရှားလို့ မရပါ။ အဲဒီမြွေကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ရှေ့ကို ရောက် တယ်ဆိုရင်ပဲ တဖြည်းဖြည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောင်းလဲ သွားတယ်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် တော့ . . .

“ရှင်... ရှင်ဟာ ကိုမောင် မောင်စိုးလား”

အသံမထွက်ဘဲ စိတ်က ပြော လိုက်မိတယ်။ ဒီတော့ သူက . . .

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ဟာ ကို မောင်မောင်စိုးပါ။ ဆရာမကို ပြောချင် လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဘာပြောမှာလဲ” လို့ စိတ်နဲ့ပဲ ပြောလိုက်မိပါတယ်။

“ဆရာမ ဒီအိမ်က ထွက်မသွား ပါနဲ့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီလောက်မြွေ တွေများနေတာ၊ မြွေကိုက်ရင်ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“မြွေမကိုက်စေရပါဘူး၊ နောက် တစ်ခါ မြွေတွေလဲ မတွေ့စေရပါဘူး”

“အဲဒါကို ရှင်က ဘယ်လိုတာဝန် ခံမှာလဲ”

“သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ် သားတွေပါ။ ကျွန်တော့်ကို လာပြီး ဦးတိုက်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ မနေရဲဘူး၊ ပြောင်းမှာပဲ”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်က ဆရာမကို ချစ်လွန်းလို့ပါ” ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျွန်မရဲ့အနီး မှာထိုင်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို သူ့ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ မှာ ပွေ့ထားလိုက်ပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်မ လန့်သွားပြီး . . .

“မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့” လို့ ပြောပြီး ရုန်းထွက်ပေမယ့် လှုပ်ရှားလို့ မရခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ရင်ခွင်က နွေးနေပြီး ကျွန်မဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားလိုက်ရ တယ်။ သူက ကျွန်မရဲ့လက်ကလေးကို ညင်သာစွာကိုင်ပြီး . . .

“ဆရာမနဲ့ အတူတူနေချင်လိုက် တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘဝတွေက မြားနားနေ ပြီ” လို့ ခပ်ညည်းညည်းကလေး ပြော လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ဘယ်ယောက်ျားရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာမှ မနေဖူးတဲ့ အပျိုစင် ကလေးမို့ ရင်တွေတအားခန်လာတယ်။ နှလုံးခုန်သံလည်း တအားမြန်လာတယ် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်းများ နဲ့အတူ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သူ့ရင်ခွင်က အတင်းရုန်းထွက်ပြီး . . .

“လွတ်နော်... လွတ်” လို့အော်ပြီး အတင်းရုန်းလိုက်တဲ့ အခါမှာ . . .

“တူမကြီး... တူမကြီး ဘာဖြစ် နေတာလဲ” လို့ပြောသံနဲ့အတူ ဒေါ်ဒေါ် ရွှေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်ရွှေတ . . .

“တူမကြီး.. အိမ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာနဲ့တူတယ်”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ၊ သမီး အိပ်တောင်မအိပ် ရသေးဘူး”

“တူမကြီး မသိလို့ပါ၊ တူမကြီး အိပ်ပြီး ပါးစပ်က ယောင်ယမ်းပြီး နော် နေတာပါ”

“သမီး အိပ်ပျော်တာ တကယ် လား ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ”

“ဟုတ်ပါတယ် တူမကြီးရယ် ကဲ... ကဲ အိပ်ရေးပျက်မယ်၊ ကောင်

တောင်းအိပ်ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ စောင့်ပေးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ရွှေ အနားမှာရှိမှ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

နောက် ညတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သူရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ညှို့ချက်မှာ ကျွန်မဟာ မလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့ပါ။

သူက ကျွန်မကို ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း တကွတ်တကွတ်ပြောဆိုပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်ထားခဲ့တယ်။ သူ့ခန္ဓာတိုက်ရဲ့ပူနွေးတဲ့ အတွေ့အထိကို ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရတယ်။ သူ့ပြန်ခါနီးမှ ကျွန်မ ထွပ်ရှားလို့ ရလာတယ်။

ခုတ်ယာအကြိမ်မြောက် တကယ်လေလား၊ အိမ်မက်လေလား ဆိုတာ တောင် ကျွန်မ မဝေခွဲနိုင်တော့ပေ။ နောက်တော့ ကျွန်မ မခေနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ ဒေါ်ဒေါ်ရွှေကိုပွင့်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆိုရင် တုမကြီးရဲ့ဖြစ်ရပ်က ခြုံငုံထဲမှာပါတဲ့ မြွေမင်းသားလေးနဲ့ ဆွေးလေးပုံပြင်လို့ ဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီလိုဖြစ်တာက အရေးမကြီးဘူး ကျွန်မပဲ စိတ်ရောဂါရနေတာလားလို့ သံသယ ဖြစ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ခုန်တုန်ပြန်ပြီး စိတ်ကျန်းမာရေးအထူး တုနဲ့ပြုရင် ကောင်းမလားလို့”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်”

အဲဒီညမှာ ကျွန်မ သူနဲ့ ပြန်တွေ့ခဲ့ပါတယ်။

ထုံးစံအတိုင်း သူက ကျွန်မကို ဆွေဖက်ထားပြီး ကျွန်မရဲ့ လက်ကလေးကို ကိုင်ထားကာ...

“ဆရာမ... အဝေးကိုသွားဖို့ မိန့်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မသွားပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒီမှာတစ်သောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့ရသူပါ။ ဆရာမရောက်လာမှ ကျွန်တော်ဆရာမ အရမ်းချစ်ပြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာမသာ ဟိုးအဝေးကိုထွက်သွားရင် ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝ ဆက်ပြီးအသက်ရှင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လွမ်းလွန်းလို့ သေသွား

နိုင်တယ်ဆရာမ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့ ဆရာမရယ်”

သူကဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ပြောပြီး ကျွန်မရဲ့နဖူးလေးကိုနမ်းလိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့အနမ်းဟာ ကျွန်မအတွက် ရင်ခုန်မြန်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူ့ကိုသနားမိသွားပြီး စိတ်မကောင်းသလို ခံစားရပါတယ်။ သူ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး ငန်းတော်ကျားမြွေကြီး ဖြစ်သွားပါပြီ။ အခန်းဝကို တဖြည်းဖြည်း သွားပြီး သူ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်မ လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်မက်နဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်ကို မဝေခွဲနိုင်အောင် ကျွန်မရဲ့ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် နားမလည်ခဲ့ပါ။

ကျွန်မဟာ ဆရာကြီးထံမှာ ခွင့်ယူပြီး ရန်ကုန်ကိုပြန်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ စိတ်ကျန်းမာရေး အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြသခဲ့ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက အဲဒီလို အိပ်မက်လား တကယ်လားဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ် မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ပြသပြီး သုံးလခန့် ဆေးကုသမှု ခံယူခဲ့ပါတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးက...

“ဆရာမ... အဲဒီရွာက အိမ်ကို ပြန်မသွားရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ” လို့ အကြံပေးခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း ကျန်းမာရေး တော်တော်ကလေး ကောင်းလာပြီ ဖြစ်လို့ မြိုင်သာကို ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

ဆရာကြီးကလည်း ကျွန်မ ပြန်လာလို့ ဝမ်းသာအားရ စကားပြောနေတုန်း ဦးလေးမောင်ရောက်လာပြီး..

“ဆရာမ ပြန်ရောက်လာတယ်လို့ပြောလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ။ အရေးတကြီး ပြစရာရှိလို့ ဆရာမ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘာကိစ္စများလဲ ဦးလေးမောင်ရယ်”

“ရောက်ရင် တွေ့မှာပါ”
ဒါနဲ့ကျွန်မလည်း ဦးလေးမောင်နဲ့အတူ အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့...

“ဟင်... ငန်းတော်ကျားမြွေကြီး သေနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ ဒီငန်းတော်ကျားမြွေကြီးဟာ ဒီခြံထဲမှာ နေတာပါ။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါ ကြက်ပေါက်စတစ်ကောင် ကျွေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမ ပြန်သွားပြီး တစ်လလောက် ကြာကတည်းက အစာသိပ်မစားတော့ဘူး။ နောက်တော့ အစာလုံးလုံးမစားတော့ဘဲ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က သေသွားခဲ့တယ်။ ဆရာမလဲ ဒီမြွေကြီးရှိမှန်းသိပြီး ကြောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဒီမြွေကြီးမရှိတော့လို့ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေလို့ရမှန်းသိအောင် ပြတာပါ”

ဦးလေးမောင်က သူ့အတွေးနဲ့သူ့ဒေါ်ပြပေမယ့် ကျွန်မမှာတော့ အိမ်မက်ထဲက ချစ်သူလား၊ ညှို့မျက်ဝန်းထဲက ချစ်သူလားဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာပါတယ်။

“ဆရာမ မရှိရင် လွမ်းလွန်းလို့ သေနိုင်တယ်”လို့ ပြောတဲ့ စကားသံကလေးကို ကြားယောင်မိပြီး အလွန်ပဲ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်းလို့ ကျွန်မ ရဲ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်ဥတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မပဲ ရှာသွပ်တာလား၊ တိုက်ဆိုင်တာလားဆိုတာ ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ။

တကယ်တော့ မြွေမင်းသားလေးနဲ့ မဆွေးလေးဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ ဒဏ္ဍာရီရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ သူနဲ့ ကျွန်မပါ။

မြစ်ပွားနာ(ခ)ကင်ဆာအတွက် ဆေးခွမ်းထက်သည့် ဆေးဆရာတစ်ဦးပေါ်ထွက်လာခြင်း

ဆရာမဒေါ်ချိုချိုထိန်
သမားမှတ်ပုံတင်အမှတ်
၁/၇၀၀၈

ကင်ဆာ၊ မြစ်ပွားနာ ၊
လေးဝက်နာအထူးကု
တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

သမားတော်အမှတ်စဉ်-၁/၇၀၀၈ ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်ကြီး ဆရာမ ဒေါ်ချိုချိုထိန်သည် ကင်ဆာရောဂါများဖြစ်သော သားအိမ်တွင် အနာရှိခြင်း၊ အမြူဆင်းခြင်း၊ သွေးပုပ်ဆင်းခြင်း၊ သားအိမ်ရောင်ခြင်း၊ ဆီးစပ်ကိုက်ခြင်း၊ ဆီးဆုံရောင်ခြင်း၊ သားအိမ်တွင် သွေးလုံး၊ အသားလုံး၊ အကြိတ်လုံး၊ သွေးသပျက်စိုင်း၊ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ၊ သွေးကင်ဆာ၊ ကျောက်ကပ်ကင်ဆာ၊ လည်ပင်းကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ လျှာကင်ဆာ၊ အသားကင်ဆာ၊ အကြောကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ ပါးစောင်ကင်ဆာ၊ အသည်းတွင် ရေအိတ်တည်ခြင်း ကင်ဆာနှင့် ပတ်သက်သော အတွင်းနာမှန်သမျှနှင့် လေးဘက်နာတို့ပိုး၊ စိပိုးရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် အထူးကုသပေးနေပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်လွှားတွင် မြစ်ပွားနေသော ရောဂါများအနက် ကင်ဆာရောဂါသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောဂါဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်အတွင်း ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားရပြီးမှ သေဆုံးကြရသည်က များလှပါသည်။ သားအိမ်ကင်ဆာနှင့် သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာတို့ကြောင့် ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ အမျိုးသမီးများသည် လေးမိနစ်လျှင် တစ်ယောက် သေဆုံးနေကြသည်ကို လူအများ တွေ့မြင်သိရှိကြရပါလိမ့်မည်။ ကင်ဆာရောဂါသည် လူနာလည်း ဝေဒနာ ခံစားရ၊ မိသားစုလည်း စိတ်ဆင်းရဲရသည်ကို မိမိကိုယ်တွေ့ ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကျွန်မ ဆေးဆရာမ မဖြစ်ခင်က သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာရောဂါကို မြစ်ပွားခဲ့ပြီး ထိုရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ရန်အတွက် ဆရာပေါင်းစုံနှင့် ကုသမှုခံယူခဲ့ပြီး သားအိမ်ထုတ်ခြင်း၊ ဓာတ်ကင်ခြင်း၊ ဆေးသွင်းခြင်းများအထိ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ရောဂါမှာ မသက်သာလာဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုဆိုးရွားလာပြီး ပုပ်ဖော်နံ့သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီကြောင့် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ဦးဖြင့် ကုသခဲ့ရာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားခဲ့သည်မှာ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ကုသပေးသော ဆရာ၏တိုက်တွန်းချက်နှင့် ကျွန်မခံစားခဲ့ရသည့် ယခုဖြစ်ပေါ်နေသော ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်များကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး သက်သာပျောက်ကင်း စေချင်သောစိတ်ဖြင့် ထိုတိုင်းရင်းဆေးနည်းပညာကို သင်ယူခဲ့ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ရသည့်အတွက် ဝေဒနာရှင်များကိုလည်း နွေးထွေးပျူငှာစွာ အမြန်တကူ အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနေပါသည်။ ဤတိုင်းရင်းဆေးအား အသုံးပြုပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြားစွာ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ကင်ဆာဆိုလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ မလိုတော့ဘဲ ဆရာမထံသို့ လာရောက်ကုသနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်များ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုမှ ကင်းဝေးစေနိုင်စေရေးအတွက် ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သည့် ဆရာကောင်းတစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည်။ ဆရာမထံ တွေ့လိုပါက ဖုန်းနှင့်ကြို၍ ဆက်သွယ်ပါ။

- ဆေးခန်းတည်နေရာ** - ကန်သာယာမှတ်တိုင်၊ အမှတ်- ၆၈/၁၆ ။ ဥယျာဉ်သာယာလမ်း
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- လမ်းညွှန်** - ၄၈ ၊ ၂၀၂ ၊ ၁၂၄ ၊ (အထူး)ကွန်ပျူတာ၊ ၁၉၇ ၊ ၁၇၇ ၊ ၁၈၈
ရွှေပြည်သာကားများစီး၍ ကန်သာယာမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း** - ၀၉-၇၁၀၆၁၆၇၃ ၊ ၀၉-၅၁၉၉၃၆၈၊ ၀၉-၇၃၂၄၄၆၆၀၊
၀၉-၇၃၂၄၄၇၃၇၊ ၀၁-၇၀၀၆၄၄

www.burmeseclassic.com

အဆင်ပြေခြင်း လျှို့ဝှက်ချက်

သုန္ဒရီနိဒါး (ဓမ္မဇ္ဈာ)

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

ဘဝမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ လက်
 လွတ် ဆုံးရှုံးရပြီဆိုလျှင် လူတွေဟာ
 အဆိပ်မြားအစူးခံရတဲ့ သားသမင်လိုပဲ
 လူးလို့မိခံစားရတတ်ပါတယ်။ ကြေကွဲ
 ခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အိပ်
 ပျော် စားမဝင်မှုတွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်
 ငြီး ခံနိုင်ရည်မဲ့နေတတ်ပါတယ်။ ဘယ်
 သူကြောင့်၊ ဘယ်ဝါကြောင့်ဆိုတဲ့ စကား
 ထုံးတွေနဲ့ မုန်းသူကို လက်ညှိုးထိုးပြီး

သံသယတရားခံကို ရင်ဖွင့်နေတတ်
 တယ်။ ကြက်ဥတစ်လုံးလောက်မှအတိမ်း
 အစောင်းမခံတဲ့ ဘဝထဲမှာ ဘဝတူတွေ
 အချင်းချင်း အလုပ်ချင်း၊ ဝင်ငွေချင်း
 တူကြပေမယ့်လည်း အဆင်မပြေချင်သူ
 က အမြဲလိုလို အကြောင်းတွေပေါ်လာ
 တတ်တယ်။ အကြောင်းပေါ်တိုင်း ငွေ
 က လိုတယ်လေ။ ကြာလေ ကွာလေ
 ပေါ့။

ကာယကံရှင်အနေနဲ့ ဒီလိုအနေ
 အထားမျိုးကို မနှစ်မြို့နိုင်တာတော့
 အမှန်ပါ။ ခက်တာက ဘာကြောင့်
 ဒီအဆင်မပြေမှုတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်နေ
 ရတာလည်း ဆိုတာကို ခြေခြေမြစ်မြစ်
 မသိခြင်းပါပဲ။

ရွာက စိုးလေး ဆိုသူကတော့
 အကြောင်းရင်းအမှန်ကို ဘဝနဲ့ရင်းငြိ
 သိသွားခဲ့ပါတယ်။

ရွာမှာ စိုးလေးဆိုရင် မသိတဲ့လူ
 ရှားပါတယ်။ အရပ်က မြင့်မြင့် လူဝတ်

ထပ်ညှပ်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နှိုင်းဘာလ၊ ၂၀၁၃)

ခန့်ခန့်၊ လယ်နဲ့ ယာနဲ့ ကျွဲအုပ်ကြီးနဲ့ အတူ မိသားစုနဲ့ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင် သူပါ။ ဒီနှစ်တွေထဲမှာတော့ စိုးလေးရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အရှုံးများနေပါတယ်။ ဘက်ပေါင်းစုံက ယာကွက်မရှိအောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ပေးမယ်လည်း ရေ ကြီးတာနဲ့ အခါမဲ့မိုးနဲ့ တိုးတာနဲ့ အမျိုး မျိုးသော အကြောင်းတွေကြောင့် သူ လယ်တွေ တအားရှုံးနေပါတယ်။ လူ ငှားခတောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဝမ်းစာ တောင် မကျန်တော့ပါဘူး။ ဒီကြားထဲ မှာ ကျွဲကနာလိုက် လူတဖျားလိုက်နဲ့ အိမ်ရှင်မကလည်း ငါးယောက်မြောက် ကလေးကို ထပ်မွေးလိုက်ပြန်တယ်။ လယ်ရှုံးလိုက် ကျွဲရောင်းပြီး ဖြည့်လိုက်နဲ့ ကျွဲအုပ်လည်း ခပ်ပါးပါးပဲ ရှိတော့ တာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း စိုးလေး အကြံ တစ်ခု ထုတ်နေပါတယ်။

ဒီလယ်နဲ့ ဒီကျွဲအုပ်ကိုလည်း သူ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ယူခဲ့တာပါ။ သူတို့ မှာ မောင်နှမ သုံးယောက်ပဲရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘတွေ ဆုံးပါးသွား တဲ့ အချိန်မှာ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်က အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သူ စိုးလေးကို ရွေး ချယ်ခွင့်ပေးခဲ့တာပေါ့။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိဘ အမွေတွေကို သုံးပုံခွဲပြီး နင်ကြိုက်တာ ယူပါလို့ ဦးစားပေးခဲ့ပါတယ်။ စိုးလေးက လယ်မြေ ၈၀(၂၀)နဲ့ ကျွဲတစ်အုပ်ကို လိုလိုလားလားယူခဲ့တာပါ။ အစ်မလတ် က တောင်ပေါ်ခြံကိုယူတယ်။ အစ်မကြီး ကတော့ လက်ရှိအိမ်ခြံနဲ့ အတွင်းပစ္စည်း တွေ ယူခဲ့ပါတယ်။

အခုလို အလုပ် အကိုင်တွေ ဆက်တိုက် အဆင်မပြေဖြစ် လာတော့ စိုးလေးတစ်ယောက် အကြံဆိုးတွေထုတ် နေပါပြီ။ သူတို့မောင်နှမတွေ အမွေ ခွဲစဉ်က ဦးလေးဖြစ်သူကိုပဲ သက်သေ ထားပြီး ခွဲဝေခဲ့ကြတာပါ။ လူကြီးနဲ့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ခုတော့ ဦးလေးဖြစ်သူကလည်း ဆုံးသွားပြီဆိုတော့ အကြံဆိုးကို စတင် အကောင်အထည်ဖော်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

လက်ရှိ လူကြီးအိမ် သွားပြီး အမျိုးမျိုးလုပ်ကြံဆွေးနွေးတော့တာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ အစ်မတွေကို လူကြီးအိမ် က ဆင့်ခေါ်တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုချိန်မှာ စိုးလေး လိုချင်နေတာက တောင်ပေါ်ခြံကြီးကိုပါ။ ခြံထဲမှာက ဒူး ရင်းသီး၊ တညင်းသီး၊ ကြက်မောက်သီး၊ လက်ဖက်၊ ကွမ်းသီး အမျိုးစုံထွက်တယ် မဟုတ်လား။ စိုးလေး မိန်းမကလည်း ဒါကို မျက်စိကျနေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အစ်မလတ်ရဲ့ လက်ထဲမှာမှ ခြံကပိုပြီး တိုးတက်လာတာပါ။ ရေကြီးလည်း ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူး။ အချိန်တန်ရင် ခူးရောင်းရုံဆိုတော့ စိုးလေးရဲ့ ဝိသမ လောဘတွေ တောင်ပေါ်ရောက်ကုန် တာပေါ့။ လူကြီးအိမ်မှာ စိုးလေးက ပြောတယ်။

“ဒီလယ်ကို ငါ မလုပ်ချင်တော့ ဘူး၊ ဒီလယ်နဲ့ ကျွဲအုပ်ကို နင်တို့ယူကြ ငါ့ကို တောင်ပေါ်ခြံပေးပါ” တဲ့။

စိုးလေးတို့ လင်မယားကသာ အမြင်မကြည်ဖြစ်နေတာ။ အစ်မတွေ ကတော့ မောင်လေးကို ချစ်ရှာပါတယ်။ စိုးလေးဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း မလတ် က သဘောထားကြီးစွာနဲ့ လဲလှယ်ခွင့် ပေးခဲ့ပါတယ်။ စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ အတော် မတရားတဲ့ကိစ္စပါ။ သူ့လုပ် ထားလို့ လယ်တွေ ရေငန်ဝင်အုပ်လို အုပ်၊ ကျွဲတွေလည်း သေတာ တစ်မျိုး ရောင်းတာက တစ်ဖုံ၊ ကုန်လုနီးနီး ဖြန့် တီးထားပြီးမှ ဒါ ငါမလိုချင်တော့ဘူး ငါ့ကို တောင်ပေါ်ခြံပေးဆိုတော့ တော်ရုံ မောင်နှမစိတ်ဓာတ်နဲ့ဆို ပွဲကြီးပွဲကောင်း ပေါ့။

စိုးလေးက သူ့အလှည့်ကျတော့ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ကို လုပ်ပစ်တာ။ အစ်မ လတ်က အိမ်မှာ သြဇာရှိလို့ တော်သေး တာပေါ့။ မလတ် ယောက်ျားနဲ့ ကလေး တွေဆိုရင် အတော်ကို မကျေမနပ် ဖြစ် နေကြတာ။ သူတို့ သားအဖတွေ ကုန်း ရုန်းပြုစုလို့ သီးနှံအထွက်ကောင်းလာမှ သူများလက်ထဲ ထည့်ပေးရတယ်ဆို

တော့ မလတ်ကို မပြောသာလို့ ငြိမ် ရပေမယ့် စိုးလေးအပေါ်မှာတော့ တီးသွားကြပါပြီ။

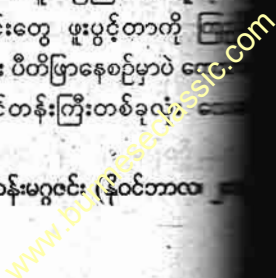
မလတ်ကလည်း ဒီခြံကြီး ပေးလိုက်ရလို့ ဘာမှ မတွန့်တိတ်တိတ် သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာက ထူး အိမ်က ခေါ်ပြောမှ ဒီခြံကို ရလိမ့်မလို့ ထင်တဲ့ သူ့မောင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နေရတာပါ။ အစ်မတွေအိမ်ကိုသာ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့်ပြော ရပါရက်သားနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရကောင်း ဆိုပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ခံစားရတဲ့ မလတ်က သူ့ သူ့သားတွေကို ငြိမ်အောင် ထိန်းထား ပေးမယ့် အချောင်ရတဲ့ စိုးလေးထဲ မိန်းမ သူ မထိန်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တဲြံ တိုင်လိုတာကြောင့် တစ်ချိန်က သူ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တောင်ပေါ်ခြံမှာ မလတ် သားတွေ မျောတိုင်သုံးလုံး သွားခဲ့ တယ်။ ဒါကို စိုးလေးမိန်းမက ခုနဲ့ မပေးဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ မှာ ကလေးတွေ ပေါက်ကွဲကုန်တာ ကလေးတွေ ဘယ်လိုပင် ပေါက်ကွဲ နေပေမဲ့ မလတ်ကတော့ တစ်ဦး သူ့ သော သူ့ရဲ့မောင်လေးကို မေတ္တာ ပေး ပါဘူး။ သူ့မိန်းမရှေ့မှာ သူ့မောင် နှာငယ်ခံရမှာ စိုးလို့ အပြင်ကပဲ ဝယ်ပြီး တဲြံကို ပြုပြင်ခဲ့ပါတယ်။

မိခင်ကြီးဆုံးခါနီးမှာ ပြော တဲ့ စကားကို မလတ်မမေ့ပါဘူး။

“သမီး နင်တို့မောင်လေး ဖိုက်ကြ၊ သူက ခုနစ်လနဲ့ မွေးထား ဦးနှောက်ကပြည့်ချင်မှ ပြည့်မယ် တွေ သားတွေ ဆိုတာ အစား ရတယ်၊ မောင်နှမဆိုတာ အစား ကွယ်”

အစ်မတွေ ဘယ်လိုပင်ခွင့် ပေးမယ့် ကံကြမ္မာက စိုးလေးနဲ့ မလွတ်ပါဘူး။ ခြံကြီးထဲက ဒူးရင်း တညင်းတွေ ပူးပွင့်တာကို စိုးလေး ပီတိဖြာနေစရာပဲ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလုံး

နာမောင်း ဝင်မေ့ပါလေရော။ လေလမ်းကြောင်းက စိုးလေးခြံကို ဖြတ်သွားတာမို့ အပွင့်တွေ အကင်းတွေ ကုန်သွားရုံမက အားထားတဲ့ အပင်ကြီးတွေပါ အမြစ်က ကျွတ်ထွက်ကုန်ပါပြီ။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာတယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့။

လူဆိုတာ အကျိုးမပေးချင်ရက်နွားသိုးမွေးတာတောင် မတွန်ပါဘူးတဲ့။ အခုလည်း စိုးလေး ဒီကိန်းဆိုက်နေပါပြီ။ နောက်ဆုံးကြံရာမရတာနဲ့ ခြံကို ရောင်းမယ်ဖြစ်လာတာပဲ။ တဲတိုင်လေး သုံးလုံးပေးဖို့ နှမြောခဲ့တဲ့ စိုးလေးမိန်းမ အခုတော့ သွေးတက်နေပါပြီ။ ဆန်မရှိ အစားကြီးလိုက်ပုံက ခြံကို ရောင်းချင်း ရောင်းလျှင် သူစိမ်းကိုပဲ ရောင်းမယ်ဆိုပါလား။

ဒီသတင်းကို မကြီးနဲ့ မလတ်ကြားတော့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ရပြန်တာပေါ့။ မိဘအမွေအနှစ်ကို သူများလက်ထဲ အရောက်မခံချင်ကြပါဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ အခြားတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ခိုင်းပြီး ဒီခြံကို သူတို့နှစ်ဦး စပ်တူဝယ်ခဲ့ရပြန်တယ်။ အခုတော့ ခြေခံလက်မဲ့ စိုးလေးတို့ မိသားစု ရှိတာလေး တိုင်စားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ထိုင်းနယ်စပ် မြဝတီမြို့ကို ထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းကြားရတာပါပဲ။ အစ်မတွေကိုလည်း ဘာမှလာပြီး တိုင်ပင်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီကနေစပြီး စိုးလေးတို့ မိသားစုဋ္ဌက သုံးနှစ်လောက် ပျောက်သွားပါတယ်။

ရာသီဥတု သာယာတဲ့ နွေနေ့လယ်စင်း တစ်နေ့မှာ သူတို့ မိသားစု ဌာနီပြန်ရောက်လာကြပါတယ်။ မိသားစုအဖွဲ့အစည်း အစ်မကြီးအိမ်ကို တိုက်ရိုက် ထုတ်တက်လာကြပါပြီ။ ကလေးတွေရဲ့ နှမ်းပီးနေပုံကို ကြည့်ပြီး အစ်မကြီးက မျက်ရည်လည်နေပါတယ်။ သူ့မောင်ပြန်ရောက်တယ် သတင်းကြားတာနဲ့ လေတံကလည်း အပြေးတစ်ပိုင်း ပေါက်ခွာလာပါတယ်။ ဒီတစ်ခါထော့ စိုးလေး အမြင်မှန် ရသွားပါပြီ။ သူ ကံကြမ္မာကို

လည်း သူ သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ လူစုံမှ စိုးလေး ရင်ဖွင့်ပြပါတယ်။

“အစ်မတို့ရယ် ကျွန်တော်တော့ လောကကြီးကို အတော်စိတ်ကုန်သွားပြီဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ အလုပ်မှန်သမျှ ကုန်းရုန်းလုပ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဆင်မပြေဘူးဗျာ။ ကလေးက ဖျားလိုက်လို့ ကြီးက ဖျားလိုက်နဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်နေမှန်းကို မသိတာပါ။ အဲဒီတော့ အစ်မတို့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုကူညီပါ။ ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို အစ်မတို့ပဲ တာဝန်ယူပေးကြပါတော့။ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးဝတ်တော့မယ်။ ကျွန်တော် ပြုခဲ့သမျှ အမှားတွေကိုလဲ ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ” ဆိုပြီး ကုန်းကုန်းပြီး ကန်တော့နေပါကောလား။

ဒါနဲ့ပဲ အစ်မတွေက ချောမော့ဖျောင်းဖျရတာပေါ့။ ကလေးတွေက ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ အစ်မကြီးအိမ်မှာ တင်ကျွေးထားရပြန်တယ်။ ယောက်မကို ကြည့်မရပေမယ့် မောင် မျက်နှာက ရှိသေးတယ်လေ။ ကြည့်နေလို့ မရတဲ့အဆုံး အစ်မတွေ တိုင်ပင်ပြီးတော့ သူတို့ ပြန်ဝယ်ထားတဲ့ တောင်ပေါ်ခြံကို တစ်ဝက်ခွဲပေးပြီး၊ လယ် (၁၀)ဧကပါ ပေးလိုက်ပါတယ်။ နေဖို့ အိမ်ပါ အဆစ်ဆောက်ပေးလိုက်ရသေးတယ်။

မကြီးနဲ့ မလတ်ရဲ့ လင်တွေ၊ သားတွေ ဆောက်ထားပေးတဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ စိုးလေးမိန်းမတစ်ယောက် မျက်နှာပူနဲ့ပဲ တက်နေရပါပြီ။ တိုင်သုံးလုံးကိစ္စကို ကလေးတွေက အနာဂတ် မထားကြပါဘူး။ အဓိက ကတော့ မိဘတွေ ကောင်းလို့ပါပဲ။ “ဉာဏာနဋ္ဌ သင်ဟော” ဆိုတာ မိသားစုတိုင်း ရှိသင့်တဲ့ ကိစ္စပါ။

အဲဒီနောက်ပိုင်း စိုးလေး အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ခိုင်းစရာမရှိဘူးဆိုလို့ မလတ်ပြန်ပေးလိုက်တဲ့ ကျွဲသားမိ တစ်တွဲကလည်း ပွားတာ ရက်စက်လာပေါ့။ ခုတော့ သူတို့ မိသားစုလေး တည်ငြိမ်

သွားပါပြီ။ စပါးကလည်းထွက်၊ တွဲကလည်းမနာ၊ လူတွေလည်း မဖျားတော့ပါ။ အခုမှပဲ စိုးလေးတစ်ယောက် ဘုရားသွားကျောင်းတက် လုပ်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ပါဆိုလပြည့် ဥပုသ်နေ့မှာပေါ့။ သူ သူငယ်ချင်းတွေကို စိုးလေးတစ်ယောက် စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

“ဟိုးအစကတည်းက ငါဟာ အစ်မတွေ အပေါ်မှာ တစ်ချက်မှ မကောင်းခဲ့ပါဘူး။ သူတို့တွေ မြန်မြန်သေကုန်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ငါ အမြဲတောင့်တခဲ့မိတယ်။ ဒီတော့မှ အမွေတွေအားလုံး ငါရမှာလေ။ အဲဒီလောက်ထိ လောဘတွေ ဖိစီးခဲ့တာပါ။ ယုတ်စွအဆုံး တူတူမတွေကိုတောင် ငါ တစ်ခါမှ ယုယုယယ ထွေးပိုက်မှု မပြုခဲ့ရဘူး။ မစ္စရိယတွေပဲ ပွားနေခဲ့တာ။ အခုတော့ ငါ့စိတ်တွေ ပြောင်းသွားပြီ။ စိတ်တွေ ပြောင်းသွားမှပဲ အဆင်မပြေလာတော့တယ်။ တကယ်တော့ ဟိုတုန်းက ငါ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျက်စီးနေတာ ကံမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ စိတ်မကောင်းတာဘဲဖြစ်ရမယ်။ စိတ်ကောင်းသွားမှပဲ ကံက ပြောင်းလာတာ။ စိတ်ပုပ်ထားလို့ ကံယုတ်နဲ့ ငြားတယ်ဆိုတာ ငါတော့ လက်တွေ့ပဲဟေ့”

ဟုတ်ပါတယ်။ ဘဝမှာ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီဆိုလျှင် လူတွေဟာ အဆိပ်မြား အစူးခံရတဲ့ သားသမင်လိုပဲ လူးလို့မိခံစားရတတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘယ်ဝါကြောင့်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မုန်းသူကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး ချစ်သူကို ဖြေဆေးထိုးနေတတ်ပါတယ်။ အာယာတတွေ ဖယ်ရှားလိုက်မှပဲ အဆင်ပြေခြင်းလမ်းစကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ မကြီး၊ မလတ်တို့ရဲ့ ရင်ထဲက မိသားစုစိတ်ဓာတ်တွေကိုသာ ဆေးဖော်လို့ရခဲ့မယ်ဆိုရင် သောက်ရေသန့်စက်ထဲ ရောထည့်လိုက်ချင်ပါရဲ့။ အားလုံး အဆင်ပြေကြပါစေ...။

□ သူရိုင်း (ဇွာဇွာ)

လွန်ခဲ့သော အနှစ် သုံးဆယ်
လောက်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာဖြစ်နေပေပြီ။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စာရေးဆရာ
ပေါက်စလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို စာပေ
အမြင်နှင့် ကြည့်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျောင်းဆရာ
သူငယ်ချင်းများက “ပြောင်းပြန်” ဟု
အမည်ပေးခြင်းကို ခံရပါသည်။

မင်းသိအောင်နိုင်လတ်

ပြုံးပန်းများဝေနိုင်ပါ
စာကုသပို့လိကြည့်ပါ

ထိုသို့ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ကျွန်တော် သဘောခပ်ကျကျ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူများတွေက အတည်ကြည့်လျှင် သူများနှင့်မတူ ကျွန်တော်က ပြောင်းပြန်ကြည့်တတ်သည်။ ပြောင်းပြန်မြင်တတ်သည်။

ကျွန်တော့် အတွေးအခေါ်များသည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ရုံမက ကတ်သီးကတ်သတ်လည်းနိုင်သည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။

ဥပမာ- လူရည်ချွန်စာမေးပွဲဖြေရန် လူရွေးကြသည်။ ကြံ့ခိုင်ဖွံ့ဖြိုးရေး၊ ပညာရေးတွေ မေးသူက မေးကြ၊ ဖြေကြသည်။ ကျွန်တော်က နောက်ဆုံးတစ်ခုသာမေးသည်။

“အရုပ်ဆိုးတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒီငှက်ရဲ့ နာမည်ကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်ရင် မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အမည်ဖြစ်သွားရော၊ အဲဒီငှက်က ဘာငှက်ဖြစ်ပြီး မြို့က ဘာမြို့ဖြစ်မလဲ”

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိသည့် အပြင် ကျွန်တော့်ကိုပင် ဂိုဏ်းရိုက်လာပါသည်။

“ဆရာ သက်သက်မေးတာ၊ မဟုတ်တာကို မေးတာ”

နောက်ဆုံးတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်နှင်းရီ (ယခုကွန်လွန်) ဆီသို့ ရောက်သွားပါတော့သည်။ ဆရာမကြီးသည် ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မေးပါသည်။

“ဆရာမကြီး ဗဟုသုတကို မေးပါလို့ ပြောလို့ ကျွန်တော် မေးတာပဲ၊ ဗဟုသုတဆိုတာ အကန့်အသတ်မှ မရှိတာကိုး”

“ကဲ ဒါတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာမေးတာကို ပြန်ဖြေပါဦး”

“ကျွန်တော်မေးတာက ရှင်းပါတယ်၊ အရုပ်ဆိုးတဲ့ငှက်တစ်ကောင်ဆိုတာ (လင်းတ) လဒပေါ့၊ အဲဒီငှက်ရဲ့ အမည်ကို ပြောင်းပြန်ပြန်လိုက်တော့ သဒက ဒလဖြစ်သွားတယ်လေ၊ လင်းတ

(လဒ)ကနေ ဒလ ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဆရာမကြီးရယ်”

“ဆရာ တတ်လဲ တတ်နိုင်တယ်” ဆရာမကြီးသည် ရယ်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် ဂျစ်ကျသည်ကို ဆိုလိုပါသည်။

နောက် ဆရာမကြီး တစ်ဦး ပြောင်းသွားသည်။ နောက်ရောက်လာသူက ထာမွေအ. ထ. က(၃)မှ ဆရာမကြီး ဒေါ်စမ်းမေ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စမ်းမေသည် အရမ်းစည်းကမ်းကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရသည်။ ဒေါ်စမ်းမေ ပြောင်းလာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဟောခန်းထဲ၌ ဆရာ၊ ဆရာမများ အစည်းအဝေးခေါ်သည်။ အစည်းအဝေးတွင် ဆရာ၊ ဆရာမများ အားလုံး ငြိမ်နေခိုက် ဦးမျိုးမြင့်သောင်း (ယခု စာပေပီမာန်အဖွဲ့ စာတည်း)က ရယ်ပါတော့သည်။ ဆရာမကြီးဒေါ်စမ်းမေ (ယခုကွယ်လွန်) သည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေရာမှ ဦးမျိုးမြင့်သောင်းကို မေးပါသည်။

“ဆရာနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ရယ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးမြင့်သောင်း၊ ဘာရယ်တာလဲလို့ ပြောရအောင် ကျွန်တော်ရယ်တာ ဆရာမကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်သလဲ၊ အစည်းအဝေးမှာ မရယ်ရဘူးလို့ စည်းကမ်းချက် ထုတ်ထားတာ မပါဘူး”

ဦးမျိုးမြင့်သောင်းက ဆရာမကြီးကို ကောပါတော့သည်။ ဆရာမကြီးကလည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ အခြားကိစ္စကိုသာဆက်ပြီး ဆွေးနွေးပါသည်။ ဦးမျိုးမြင့်သောင်းကိစ္စ ပြီးသွားပြီဟု အများက ထင်သော်လည်း ကျွန်တော်က မပြီးပါ။ ဒီလောက် စည်းကမ်းကြီးတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆရာမကြီး ကျွန်တော်နည်းနည်းတော့ ကောလိုက်ချင်သည်။

“ဆရာမကြီးခင်ဗျား ဦးမျိုးမြင့်သောင်း ရယ်တာကို ဆရာမကြီးက

ဘာလုပ်ရယ်သလဲလို့ မေးတယ်၊ ဦးမျိုးမြင့်သောင်းက အစည်းအဝေးမှာ မရယ်ရဘူးလို့ စည်းကမ်းချက်ထုတ်ထားဘူးလို့ ပြန်ဖြေပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ရယ်နိုင်ပါသလား မရယ်ဘဲနေရမှာလား”

ကျွန်တော် တမင်သက်သက် ကတ်၍ မေးမှန်း အပေါင်းအသင်းများက သိသည်။ ပြုံးစိစိဖြင့် ကျွန်တော့်တို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဆရာနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဦးချစ်ဆွေပါ၊ ခုနက်ကိစ္စလေးသာ ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပေးပါ”

ဤသို့ဖြင့် ဆရာမကြီးဒေါ်စမ်းမေကို ခေါင်းခဲအောင် ပြုလုပ်ဖူးသည်။ နောင်သောအခါ တကယ်ပင်စည်းကမ်း ရှိကြောင်း တွေ့လာရသဖြင့် ဆရာမကြီး ဒေါ်စမ်းမေကို လေးစားသူများ စာရင်းတွင် ကျွန်တော်က နံပါတ်တစ် ဖြစ်လာလေသည်။

ကျွန်တော့် တစ်သက်တာတွင် ဒေါ်စမ်းမေလို ဆရာမကြီးမျိုး နောက်ထပ်မတွေ့နိုင်ဟုပင် ကျွန်တော်ဒေါ်စမ်းမေအပေါ်တွင် လေးစားကြည်ညိုမိပါတော့သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သောနေရာဟောင်းကို လွမ်းသဖြင့် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ နေရာဟောင်း ဆိုသည်မှာ စာရေးဆရာအသိုင်းအဝန်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဆရာတည်ကြည် အိမ်ရောက်သွားသောအခါ လူသုံးလေးယောက်လောက်စုံညီနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတည်ကြည် ဆိုသည်မှာ သထုံတည်ကြည်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က အတင်းသထုံ ဖြုတ်ခိုင်းသဖြင့် သထုံတည်ကြည်မှ တည်ကြည်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်မောင်ဖြူ ဆရာအောင်ဦး (သယ်န်းကျွန်း စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး၊ ယခုကွယ်လွန်) နှင့်

ကျွန်တော်၊ ဆရာတည်ကြည်။ ထိုအချိန်က ဆရာတည်ကြည် ဇနီးဆရာမမှာ အိမ်ထဲတွင် ထမင်းချက် ဟင်းချက် လုပ်နေသည်။ ဆရာမအမည်မှာ ဒေါ်ခင်နှင်းမြင့် ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတည်ကြည်က ကုလားမဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကုလားမဟုပင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေကြသည်။

“ကိုချစ်ဆွေ ကျွန်တော်တို့တော့ အားလုံး ဗေဒင်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားပဲ ကျွန်တော့တယ်”

ဆရာတည်ကြည်က ကျွန်တော်ကို လှမ်းပြောသည်။ ဆရာအောင်မိုးကလည်း ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဗေဒင်တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးပါဘူးဗျာ၊ အခုကျမှပဲ ဗေဒင်ကြည့်ဖြစ်တော့တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဆရာအောင်မိုး မျက်နှာကို တစ်လှည့် ဆရာတည်ကြည်မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် အပြောင်အပြက်ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ အတည်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး၊ ဘယ်မှာသွားကြည့်တာလဲ၊ ဗေဒင်ဆရာက ဘယ်သူလဲ”

ကျွန်တော်က အငမ်းမရမေးလိုက်သည်။ သူတို့ မျက်နှာများမှာ ကိုမောင်မောင်ဖြူဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဗေဒင် မဟုတ်ပါဘူး၊ လက္ခဏာပါ”

“ခင်ဗျားက ကြည့်တတ်လို့လား”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို အထင်သေးတာကိုး၊ ယနေ့ တကယ်မှာမည်ကြီးတွေ သူ့ဆီလာလာနေကြတယ်၊ ကိုမောင်မောင်ဖြူ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

ဆရာတည်ကြည်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကိုမောင်မောင်ဖြူကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ရယ်၍သာ နေသည်။

“ကဲ ဆရာဖြူ သူ့ကို ကြည့်ပါဦး”

ဆရာအောင်မိုးက ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ကိုနောက်သို့ ရုပ်လိုက်သည်။

မည်သည့်အခါကမျှ ကျွန်တော်လက္ခဏာ မကြည့်ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် လက်ကို ရုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ ကိုချစ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား လက်မထုတ်ရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအောင်မိုး အတင်းဆွဲထုတ်ရလိမ့်မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဆရာတည်ကြည်က ကျွန်တော်ကိုပြောသည်။

ကျွန်တော်က ကိုအောင်မိုးကို လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ဆရာ အောင်မိုးပုံကလည်း တကယ်လုပ်မည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။

“ကဲ ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကြည့်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ကိုမောင်မောင်ဖြူရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။

“အေး၊ ဒီလိုမှပေါ့”

ဆရာတည်ကြည်က ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကိုမောင်မောင်ဖြူသည် ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်၍ ပထမ ဘယ်ဘက်လက်ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ညာဘက်လက်ကို ကြည့်သည်။

သူ ညာဘက်လက်ကို ကြည့်နေသည်မှာ တော်တော်ကြာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သူ့နဖူးမှ အရေးအကြောင်းများပင် တွန့်လာသည်။ ပြီးမှ အောင့်ထားသော လေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုပဲ ပြောချင်တယ်”

“ပြောချင်တာ ပြောဗျာ”

“ခင်ဗျား သေလိမ့်မယ်”

“ဗျာ ဘယ်လို”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုချစ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ခြောက်လအတွင်း မှာသေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တည့်တည့်ဟောတာနော်၊ ဒါမှ ကိုယ်

မသေခင် ခင်ဗျား လုပ်စရာတွေနဲ့ လုပ်သွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဆရာဖြူရယ် သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်ပါဦး”

ဆရာတည်ကြည်က စိတ်မသက်သာနှင့် ပြောသည်။ ကိုမောင်မောင်ဖြူကတော့ သူ့လက္ခဏာဟောက်နဲ့ စိတ်ချယုံကြည်စွာဖြင့် ပြောသည်။

“ထပ်ကြည့်စရာ မလိုဘူး ကိုချစ်ဆွေ၊ ကိုယ်က ကြိုကြိုတင်တင် သိထားတော့ ပြင်ဆင်နိုင်တဲ့ သဘောပေါ့”

ကျွန်တော်သည် တစ်သက်တာတွင် ယခုလို လက္ခဏာအပြောခံရခဲ့ ဆိုသည်ကို စဉ်းတောင်မစဉ်းစားသော ဆရာတည်ကြည်နှင့် ဆရာအောင်မိုး မျက်နှာများမှာ ဆီးရွက်လောက်သော တော့သည်။

“ကဲ ပြန်မယ်ဗျာ”

ဆရာတည်ကြည်နှင့် ဆရာအောင်မိုးတို့သည် တားရကောင်းမှန်မသိတော့။ ကြောင်၍သာ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေသည်။ မည်သည့်စကားမှ မဆိုကြပေ။

ကျွန်တော်သည် ဆရာမောင်မောင်ဖြူကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဒုက္ခနှင့် ဆိုင်တွေ့သောအခါ မိဘကို ဦးစွာ သတိရလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မိခင်က ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ။ ဖခင်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်အိမ်ဦးတည်ကာသွားလိုက်သည်။

အဖေသည် ကျွန်တော် ပြောသည်ကို နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ စကားဆက်ပြောသည်။

“သေမယ်ဆိုတာ လူတွေအမှတ်တမဲ့နေကြလို့ပါ၊ အားလုံးက သေမို့တွေပဲဟာ၊ သေကြမှာပဲလေ၊ ကိုယ်မသေခင်မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောတတွေကို တတ်နိုင်သလောက် ချုပ်ငြိမ်းအောင်လုပ်၊ ဒါန သီလ ဘာဝနာ တို့ကို များများအားထုတ်ပေါ့ကွာ၊ အထူးသဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်

ပေါ့။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ တို့ ဒီလမ်းကိုသွားရမှာပဲလို့ နှလုံးသွင်း”

အဖေက ဒါပဲ ပြောပါသည်။ သူ့အတွက် နောက်ထပ်ပြောစရာမရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထိုကိစ္စကို အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မပြောမိရန် အထူးသတိထားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လူပျို မဟုတ်ပါ။ ဇနီးနှင့် သား နှစ်ယောက် ရှိပါသည်။

သားနှစ်ယောက်မှာ အကြီးကောင်က သုံးနှစ်သား။ အငယ်ကောင်က တစ်နှစ်သားပင် ရှိပါသေးသည်။ အကယ်၍ များ ကျွန်တော် သေသွားခဲ့ရင် ဒီကလေးတွေ ခုကွရောက်မည်မှာ သေချာလှပါတော့သည်။ အဖမဲ့သားဟူ၍ ပြောတော့မည်။ ကျွန်တော်မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာကို ပြင်လိုက်သည်။ အခါတိုင်း လိုပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေသည်။ ကလေးတွေနှင့် ကစားသည်။ ရယ်စရာ မောစရာပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင်မူ ခြောက်လအတွင်းသေမယ်ဟူသော စိတ်မှာ စွဲနေသည်။

ကျွန်တော့်ကလေးများမှာ ငယ်သေးသဖြင့် သူတို့ ရပိုင်ခွင့်အတွက် အသက်အာမခံ ပြေးလုပ်ရပါသည်။ ကျောင်းတွင်း ငွေစုငွေချေးအသင်းတွင် ငွေစုရသည်။ ကျွန်တော် ဘာကျန်သေးသလဲဟု စဉ်းစားသည်။ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တာတော့ အကုန်လုပ်ပြီးပြီဟု စိတ်ထဲတွင် မှတ်လိုက်သည်။

ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် ခြေလက်တို့ကို ဆေးကြာသည်။ ပြီးမှ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဘုရားမီးများကို အားလုံး ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိုင်နေစဉ်အတွင်း စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားမိသည်။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိသားဆရာများကို ရှေးဦးစွာပူဇော်ကန်တော့

ရပါသည်။ ထို့နောက် သူငယ်ချင်းဆရာ၊ ဆရာမများက ပေးထားသော အမည်ဖြစ်သည့် “ပြောင်းပြန်” လုပ်တတ်သည့် ပြောင်းပြန်အလုပ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို အကွက်တွေ့လျှင် ဂျစ်ကန်ကန်အပြောအဆိုကို လည်းကောင်း၊ ဘဝတစ်သက်တာတွင် မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို စိတ်ကောင်းထားပါမည်ဟု လည်းကောင်း အာမခံ၍ ပူဇော်ပါသည်။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်၍ လေးဆယ့်ငါးရက် ပူဇော်ပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိပြုကာ ဘုရားကိုကြည်ညိုပါတော့သည်။ ထိုခဏ၌ပင် စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားသည်ဟု ထင်ပြန်ပါသည်။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးကိုးခေါက်စိပ်၍ လေးဆယ့်ငါးရက်အခါဌာန်ဝင်ပါတော့သည်။ ညတိုင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် လေးဆယ့်ငါးရက်ပြည့်သွားပါသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့် ခြောက်လဆိုသော အချိန်ကာလ ပြည့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ပြီး သည့်နောက် လေးဆယ့်ငါးရက် ပြည့်သောအချိန်မှာလည်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီးကိုးပတ် ဆက်၍စိပ်နေပါသည်။

နောက်တစ်နှစ်လောက် ကြာသောအခါ ဆရာဦးမောင်မောင်ဖြူ၏ အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားပါသည်။ ဦးမောင်မောင်ဖြူကလည်း လက္ခဏာအကြောင်းကို အမှတ်ရနေပါသေးသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက္ခဏာကို ပြန်ကြည့်ပါသည်။

“လွန်ခဲ့သော နှစ်က ခင်ဗျားကို သေမယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်၊ အခုတော့ လက္ခဏာ အရေးအကြောင်းတွေ အားလုံး ပြောင်းသွားပြီ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေ လုပ်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပေတော့”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အဖေ ဖြေပုံကစပြီး ပုတီးစိပ်ပုံ၊ ပြောင်းပြန်စိတ်ထားများ၊ ဂျစ်ကန်ကန်စိတ်များ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပုံကို တတ်အားသမျှ အပိုအလိုမရှိအောင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဘုရားတန်ခိုးဟာ လက်မှာရှိတဲ့ အရေးအကြောင်းတွေကို ပြောင်းလဲတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှပဲ စိတ်တုံးတုံးချ မှန်တယ်လို့ ပြောရတော့မယ်”

ဟု ဦးမောင်မောင်ဖြူက မှတ်ချက်ချလိုက်ဖူးပါသည်။

ယခုအခါ အမျိုးသားစာပေဆုရ မောင်မောင်ဖြူလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။ ဆရာအောင်မိုးလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့လေပြီ။ ဆရာတည်ကြည်သည် ရှင်နေမိန္ဒ မေ့မိဇ္ဇာအဖြစ် တစ်ဆယ့်တစ်ဝါလုံးလုံး သတ္တဝါများကို ကယ်ဆယ်ရင်း ပျံလွန်တော်မူခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော့်အလှည့် မည်သည့် အချိန်တွင် ရောက်မည်မသိ။ ကျွန်တော် သေမင်းခေါ်မည့် အချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မသေခင်မှာတော့ ပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ပွင့်လျက် ဆက်လက်ရှိနေဦးမည်သာဖြစ်ပါသည်။ စာရွှသုများအနေဖြင့် မသေမီ ပြုံးပန်းများ ဝေနိုင်ပါစေသတည်း။

(ဆရာတည်ကြည်၊ မောင်မောင်ဖြူ၊ အောင်မိုးတို့ ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားပါစေ)

□ တက္ကသိုလ်ကြည်သင်း

မြန်မာမင်းများ လက်ထက်
စားတော်ကိများ ခန့်အပ်ကြပုံနှင့်
ငင်းတို၏ အကျဉ်းအချင်းများ
မောင်မောင်လွင် (A.G.M)

မြန်မာမင်းများ လက်ထက်
တော်အခါက စားတော် သောက်တော်
တာဝန်ယူရန်အတွက် အရည်အချင်းရှိ
သော စားတော်ဝန်များကိုသာ ခန့်အပ်
ခဲ့ကြပါသည်။ စားတော်ဝန်၏အောက်
တွင် စားတော်ချက်(ဝါ)စားတော်ကဲများ
ကို ခန့်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ရှင်ဘုရင်၏
စားတော်သောက်တော် တာဝန်ယူရသူ
များမှာ ဘုရင်က အထူးယုံကြည်ကိုးစား
သူများသာ ဖြစ်ရပါသည်။

ဘုရင်၏ အသက်သည် စား
တော်ဝန်၊ စားတော်ချက်များ၏ လက်
ထဲတွင်သာရှိသဖြင့် ဘုရင်က လူယုံများ
အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သူများကို

ရွေးပြီး ပညာရှိများနှင့် တိုင်ပင်ပြီးမှသာ
ခန့်အပ်လေ့ရှိပါသည်။ ဘုရင့် စားတော်
ဝန်များသည် စားတော်ချက်ကျွမ်းများနှင့်
ပတ်သက်၍ နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်ရသည်။
ရာသီအလိုက် ဘုရင်နှင့်သင့်မည့် ဟင်း
နှင့် ဓာတ်စာကို သိမြင်တွက်ချက်တတ်
ရပါသည်။

စားတော်ဝန်၏ လက်အောက်ရှိ
စားတော်ချက်များသည် အရည်အချင်း
ငါးရပ်နှင့် ပြည့်စုံရသည်။ စားဖို့သည်
မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်ရ

သည်။ ကျန်းမာရေး ကောင်းရမည်။
ကွက်ကျော်မြင်တတ်ရမည်။ စားတော်
ချက်ကျွမ်းကို ထုံးလိုခေပြေလိုနှောက်
နိုင်သူ ဖြစ်ရသည်။ ချက်ပြုတ်ရာတွင်
လူတကာအား မျက်နှာရွေးပြီး မစေ
ခိုင်းတတ်သူဖြစ်ရသည်။ အဘိုးပြီးလျှင်
အဖေ၊ အဖေပြီးလျှင် သား မျိုးရိုးစဉ်
လိုက်ဖြစ်ရန် လိုသည်။ မြန်ရှက်စွာ
ချက်တတ်၊ ပြုတ်တတ်၊ ကြော်တတ်
လှော်တတ်သူ ဖြစ်ရသည်။ ချက်ပြုတ်
ရာတွင် စိတ်ကူးဉာဏ် အကြံအစည်
ဝေဖန်မှုစွမ်းရည် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရသည်။
စားတော်ဝန်သည် ဘုရင်အတွက်
အလွန်သန့်ပြန်လှသော သီးသန့် သုံးစွဲ

www.burmeseclassic.com

လယ်တော်၊ လမိုင်းတော်များတွင် ဘုရင့် လူယုံ လမိုင်း လယ်တော်သားများက စိုက်ပျိုးပေးကြသော လယ်မှ အထူး အလုံးရှည် အနံ့အရသာနှင့်ပြည့်စုံသော ဆန်မျိုးဖြင့်သာ ချက်ပေးရသည်။ လမိုင်း လယ်အတွင်းသို့ ငှက်ဆိုးနှင့် လင်းတ ငှက်များ၊ ဝက်၊ တိရစ္ဆာန်များ မဝင် ရောက်နိုင်အောင် ငှက်ခတ်သမား မုဆိုး များကို လစာပေး၍ တားဆီးကာတွယ် ခန့် အစောင့်များ စီမံထားရှိပါသည်။

၎င်းလမိုင်း လယ်တော်များကို အုပ်ချုပ်သူများအား လမိုင်းဝန်ဟုခေါ် ပါသည်။ လမိုင်းဝန်သည် အချိန်ကျလျှင် ဘုရင့်လယ်တော်မှ ထွက်သောစပါးများ ကို ဘုရင့်တော်များအတွင်းသို့ သွတ် သွင်းပေးရသည်။

ရတနာပုံခေတ်တွင် ဘုရင့်တော် များကို ရွှေမြို့တော်၏ မြောက် သာအလယ်တံခါးအဝင်မြို့နိုးအတွင်း၌ ထားရှိခဲ့ပါသည်။ မစိုးရိမ်၊ မကြောင့်ကြ တောင့်တ၊ ခန့်တိုင်းရ ဟုအမည်များ ချဉ်ခေါ်ထားပါသည်။ ကျီအမှုထမ်း (၂၇) ဦးထိ ရှိသည်။

ရွှေမြို့တော် အနောက်အလယ် တံခါးတွင် လက်ယာဘက်တွင် တန် ဆောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ အနီရောင် သုတ်ထားသည်။ တံခါးကွပ်ကြီးကို ရွှေချ ထားသည်။ ယင်းအဆောက် အအုံ အတွင်း အမှုထမ်းများ စပါးထောင်းရ သည်။ မောင်းထောင်းရုံအတွင်း ညှပ် တိုင်း မောင်းတုံး၊ မောင်းခုံ၊ ကျည်ပွေ၊ ဆန်ကော၊ ဆန်ခါ၊ ဗန်းတို့ ထားရှိသည်။ ၎င်းတို့ကို ရွှေချထားသည်။ ဘုရင် အတွက် စပါးများကို ကျီတော်မှလှူ၍ ရွှေဆုံဖြင့် ထောင်းချပြီး ရွှေဆန်ခါဖြင့် ပြာချ၊ ရွှေဇာဂနာဖြင့် စပါးလုံး ကောက် ရသည်။ မောင်းထောင်းရုံ အမှုထမ်းများ ကို ထောင်းခြင်းအမှုထမ်းများဟု ခေါ် ကြသည်။ သူတို့သည် ဆန်ထောင်းရာ တွင် တစ်ဆုံလျှင် အချက်ပေါင်းမည်မျှ ထောင်းရမည်ကို မှတ်သားထားကြရပါ သည်။ ဆုံအပေါ်တွင် ပုတီးစေ့များတန်း

၍ ကြိုးဖြင့် ဆွဲထားသည်။ တစ်ချက် ထောင်းပြီးတိုင်း ပုတီးစေ့တစ်လုံး ရွှေ့ရ သည်ဟု ဆိုပါသည်။

မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်တွင် အမြောက်စု အမှုတော်ထမ်း မြန်မာ မွတ်စလင်အမှုထမ်းများ၊ အိန္ဒိယ ပုဂ္ဂိုလ် အမှုထမ်းများ၊ ကသည်းလူမျိုး အမှုထမ်း များ၊ မြေတူးကုလား အမှုထမ်းများ၊ အလယ်အမှုထမ်းများ၊ ဝေသာလီအမှု ထမ်းများ၊ ရှမ်းအမှုထမ်းများ၊ ပလောင် အမှုထမ်း များဟူ၍ လူမျိုးစုံ ခန့်ထားပါ သည်။ တရုတ်အမှုထမ်းတို့က မုန့်တော် ဆက်ရသည်။ ယိုးဒယားအမှုထမ်းတို့က လည်း အချက်အပြတ်အလုပ်ကို ဝင်ကူ ကာ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

မြန်မာတို့ကလည်း မုန့်လုပ် နည်း အမျိုးမျိုးကို တတ်မြောက်ရသည်။ သမားတော်ကြီးများ၏ အကူအညီကို လည်း အမြဲမပြတ် ယူတတ်ရပါသည်။

ပွဲတော်ချက်များတွက် အမရပူရ အနောက်ဘက်တွင် ပွဲတော်ရွာဟု မင်း တုန်းမင်းက တည်ထောင်ပေးခဲ့သည်။ နန်းစဉ်ပွဲတော်ချက်ပြုတ်မြဲ၊ ပွဲတော် အမှုထမ်းများနှင့် ယိုးဒယားအမှုထမ်း၊ ရွှေလောင်းလှေတော်၊ မုန့်တိုင်းလှေ တော် အမှုထမ်းများထံမှ သင်ကြား တတ်မြောက်သူ အမှုထမ်းတို့သာ မင်း တုန်းမင်းအတွက် ပွဲတော်ချက်အမှု တော်ကို ထမ်းခွင့်ရသည်။

မင်းတုန်းမင်း သီပေါမင်းတို့ လက်ထက်တွင် ပွဲတော်ချက် အမှုထမ်း (၅၀)ခန့်ရှိပါသည်။ တစ်လလျှင် လစာ တော်ငွေ (၇၅၀)ကျပ် ရရှိကြပါသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် မြန်မာပွဲ တော်၊ ရွှေလောင်းပွဲတော်၊ မုန့်တိုင်းပွဲ တော်၊ ကုလားပွဲတော်၊ တရုတ်ပွဲတော်၊ ပွဲတော်ကို ချက်ခွင့်ရကြသော မိဖုရား ကြီးများက ဆက်သသောပွဲတော်ဟူ၍ ပွဲတော်အုပ်ပေါင်း(၄၀)ကျော် (၅၀)ခန့် ဖြင့် နံနက်ပွဲတော်ဟု တည်ခဲ့ပေသည်။

ညနေ ၄နာရီ(လေးမောင်း)တွင် ရွှေနန်းဦး၌ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် နံနက်

ပွဲတော်အစီအစဉ်အတိုင်း ညနေပွဲတော် တည်တတ်သည်။ ပွဲတော်တည်ရာတွင် မိဖုရားကြီးများ၊ မောင်းမ၊ မိသားစုနှင့် ဝိတသံများပါ ပါရှိတတ်သည်။ ရွှေ ပန်းကန်၊ ရွှေဇွန်း၊ ရွှေခွက်တို့ဖြင့်သာ စားသောက်လေ့ရှိပြီး ရွှေချထားသော ရွှေယပ်ခပ်၍ စားသောက်လေ့ ရှိပါ သည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ် ထားသော စားပွဲဖြင့်သာ စားလေ့ရှိပြီး အဆိပ် မခတ်ထားစေရန်အတွက် စား တော်ကံကို အရင်ဆုံး စားကြည့်စေပြီး တရုတ်နိုင်ငံမှလာသော အထူးဇွန်းဖြင့် ခပ်ကြည့်လေ့ရှိပြီး ဇွန်းအရောင်မပြောင်း မှသာ စားတော်ခေါ်လေ့ ရှိပါသည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ စားဖိုဆောင် သည် အလယ်နန်းတော်ဆောင်အနီး တွင် ရှိခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အုတ်တိုက် ဖြစ်သည်။ စားဖိုပေါက် (၁၀၀)ရှိသည်။ လက်ရေးမူ မှတ်တမ်းတစ်စောင် အဆို အရ အလွန်နူးညံ့၍ အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော လမိုင်းလယ်တော်စပါးကို ရွှေဗန်းနှင့် လှန်း၊ ရွှေလက်ဆုံဖြင့် ထောင်းသည်။ ရွှေဆန်ခါဖြင့် ပြာသည်။ ကွမ်းရည်တော်သားများက ရွှေဇာ ဂနာဖြင့် ချွေးပါသည်။ ရွှေမားဆွဲတို့က အပေါ်မှ ဓားမိုး၍ ခြံရံထားပါသည်။ (သို့) ဓားဆွဲ၍ စောင့်ကြပ်နေပါသည်။

အလယ်နန်းတော်ဆောင်တွင် အုတ်တိုက်ဖိုပေါင်း (၁၀၀)တွင် အပြစ် ကင်းသော ထင်း၊ မီးသွေး၊ နံ့သာတုံး၊ ကရမတ်တုံးများထည့် မီးမွှေးကာ အချက်အကြော်၊ စဉ်းကော၊ အနပ်၊ အထုပ် အပေါင်းများကို ဖြည့်တွင်းမှ အမွှေးအကြိုင်များဖြင့် လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယမှလာသော ဟင်းခတ် အမွှေး အကြိုင်ရုံလင်စွာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစာကြေစေရန်အတွက် သစ်ကြံပိုး အခေါက်ကို ထည့်ချက်သည်။

ချိုး၊ ခါ၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ဝက်၊ ယုန် သမင်၊ ဒရယ်၊ စိုင်း၊ ဆိတ်သား၊ သိုး၊ ကြက်ဥ၊ ဖွတ်ဥ၊ လိပ်ဥ၊ စာထလေး ပုရစ်၊ ပုစွန်၊ အားရှိရန် ငှက်သိုက်

အမျိုးမျိုး အားရှိရန်အတွက် ဒန့်သလွန် ပွင့်နှင့် စာကလေးကြော်၊ ပရန့ဝါခြစ်၊ ကျောက်သွေး၊ အုန်းဆီရင့်ဖြင့် ချက်ထားသော အားဆေးလည်း ပါရှိသည်။

ထောပတ်၊ မလိုင်၊ နွားနို့၊ ဆိတ်နို့ ကျွဲနို့များ၊ အချိုပွဲများကို အားရှိစေရန် သမားတော် အကြောပေါင်းတစ်ထောင် ဦးတူက စီမံပေးပါသည်။

ချက်ပြုတ်ရာတွင် ရေအချိန်နှင့် ထင်းကို အချိန်နှင့် မီးထိုးသည်။ အသားအချိန်၊ ဆီ၊ နနွင်း၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ချင်း အချိန်နှင့် ထည့်ရသည်။ မင်းတုန်းမင်းက ကျပ်ငွေ (၂၀၀)ဖိုးအထိ ချက်ပြုတ်ရန် နေ့စဉ် ခွင့်ပြုခံထားရသည့် ပွဲတော်ရုံအတွက် ပွဲတော်အုပ်ပေါင်း (၅၀)ခန့်၊ မှတ်တမ်းအချို့တွင် ပွဲတော်အုပ် (၂၀၀)၊ မင်းတုန်းမင်းအကြိုက် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် စုံလင်စွာဖြင့် ချက်ပြုတ်ပေးကြပါသည်။

တွင်းသင်းတိုက်ဝန် မဟာစည် သူ ဦးထွန်းညို၏ ဘလ္လာတိယပျို့ ကုန်းဘောင်ခေတ်ပထမပိုင်းပျို့တွင် . . .

“ချက်ပြုတ်ပုံကို ယုံကျံ့စွာသား၊ စဉ်လာမဖျက်၊ နွယ်ဆက်မှန်စွာ၊ ရသာရည်စွမ်း၊ ဟင်းချက်ကျမ်း၌၊ လှေကျမ်းလိမ္မာ၊ မြိန်စွာချက်တတ်၊ လက်လွတ်သီးခြား၊ မှုများကင်း၍၊ ဝေဖန်လှေလည်း၊ မမေစရာ၊ ဤသို့လာသည်၊ အင်္ဂါငါးမည်၊ စားတော်သည်လျှင်၊ ဆီခြည်ထောပတ်၊ ဖျန်းဆွတ်ကောင်းဟုတ်၊ ငရုတ်အမြတ်၊ ကန်အိတ်ချင်းလွှာ၊ ဇီရာကရဝေ၊ ကြိုင်မွှေးနံ့မွန်၊ ကြက်သွန်ပင်စိမ်း၊ ခတ်ရွှိန်းစုံလင်၊ ကောင်းစွာရင်သား၊ ရမ္မက်စွမ်းပေါက်၊ လျှာတောက်ငမ်းငမ်း၊ ဖြစ်ချင်စရာ” က ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘုရင့်ပွဲတော်ချက်၏ ပညာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာဆိုဝန်မစွတ်မြို့စား ဒုတိယနဝဒေးက . . .

“အပေါင်းအကျစ်၊ ကင်ပျစ်လှော်ဖုတ်၊ ချက်ပြုတ်ထွေပြား၊ ဖျော်ဖြေများ၊ ငါးပါးဂေါရသာ၊ ဗြဟ္မာဩဇာ၊ နှုတ်

လျှာမြိန်နိုး၊ ဟင်းချိုသားမဲ၊ မြိုက်ရေခဲကို၊ စားဆဲစဉ်လျက်၊ ပွဲကထွက်၍၊ ကျေးငှက်တွန်ပုံ၊ စာသင်္ဃာတင်ကိုယ်လက်ရုံး၊ ပခုံးမေးဖျားထိပ်ထက်နားဝယ်၊ လန့်ကြာကြောက်ရွံ့၊ ဦးလည်းငဲ့၏” ဟုဆိုထားပါသည်။

အမရပူရ၌ ပွဲတော်ဟင်းလေးဝက်သားချက်ပုံမှာ . . .

“ဝက်သားကို လေးသစ် ငါးသစ်ခန့် လှီး၍ ရေစင်အောင်ဆေး၊ အတန်ဆားနယ်၍ နေရိပ်တွင်ပြု၊ မကြာစေနှင့်၊ မန်ကျည်းသီးမှည့်ရည်၊ ၎င်းအစိမ်းကျိုရည်၊ မက်လင်ရည်၊ ဆီးဖြူသီးအရည်၊ မရမ်းသီးအရည်၊ ရှောက်သီးမှည့်အရည်များကို အမျှဖျော်၍ ပုဆိုးနှင့်စစ်ပြီးလျှင် ဒီအရည်တွင် ဝက်သားကို ခတ်၍ ကျို၊ ငါးပိသမြိုင်ကောင်း ဆားလျော်သင့်အောင်ထည့်၊ ဆီးဖြူသီး၊ ဖန်ခါးသီးတန်ရုံခတ်၊ နေထွက်သည်မှ နေဝင်သည်အထိကျို မိုးသောက်လျှင် တစ်မွန်းတည့်ကျိုပြန်၊ မီးမပြင်းစေနှင့်၊ မီးခဲများလျှင် ထုတ်ဘိ၊ နှစ်ရက် သုံးရက် ကျိုသော်ကောင်း၏၊ နေ့စေ့လျှင် နေပူတွင်ခဲငါးသိုင်းကြမ်းကို ညက်အောင်ထောင်း၍ နောက်နေ့ ကျိုသောအခါထည့်” ဟု ရေးသားထားပါသည်။

ဘုရင့်နောင် ကျော်ထင်နော်ရထာလက်ထက်(အေဒီ၁၅၅၁-၁၅၈၁) တွင်ဘုရင်က သံတမန်ကို အိရန်၊ ပါရှားနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်ခဲ့ရာတွင် အက္ကပတ်မင်းက မြန်မာဘုရင်ထံ စားတော်ကောင်းကောင်း ရှိ၊ မရှိ မေးမြန်းခဲ့ပါသည်။

မြန်မာသံများ ပြန်လာသောအခါ ကုလားစားတော်ကဲများကို ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ခရစ် ၁၈၂၃ တွင် အင်းဝရွှေမြို့တော်သို့ တရုတ်ဥတည်ဘွားမင်းမှ သံတမန်များ ရောက်ရှိလာချိန်က မြန်မာစားတော်ကဲများက လက်စွမ်းပြချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်းမျိုးစုံအနက် ဘဲကောင်လုံးကြော်များ အတွင်းမှ စာ

သင်္ဃာတင်အရှင် ပုံထွက်သွားသည်ကို မြင်ရ၍ တရုတ်သံများ ထိတ်လန့်သွားဖူးပါသည်။

ပုဂံခေတ်တွင် ဥယျာဉ်များ စိုက်ပျိုးခဲ့သည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ပုဂံခေတ်ကျောက်စာများနှင့် အုတ်ခွက်များမှ စာအရ ကောက်ပဲသီးနှံ သစ်သီးဝတ်စားသုံးသီးပင်များ၊ ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်၊ ဆေးဖက်ဝင်ပရဆေးပင်များ (၇၇) မျိုး၏ စာရင်းကို တွေ့ရပါသည်။ ၎င်းအမည်စာရင်းတွင် ငရုတ်ကောင်းချင်း၊ စမုန်ကြီး၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ စမုန်နက်၊ ပုန်ညင်း၊ ရှိန်းဒိုတို့ ပါရှိသည်။ ဇင်ခေတ်က ချင်း(ဂျင်း)ကို ခေင် ဟု ခေါ်ထိုးခဲ့သည်။

ချင်းပင် (ဂျင်း) အိန္ဒိယနိုင်ငံ ပူအိုက်စွတ်စိုသော အာရှတိုက်တွင် စတင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့သည်။

ဖာလာပင်၏ မူလပေါက်ရာဒေသမှာ အရှေ့အိန္ဒိယကျွန်းစု ဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ ထွက်သော ဖာလာစေ့၏ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းမှာ အိန္ဒိယဖြစ်သည်။ ဂွါတီမာလာနိုင်ငံသည် ဒုတိယအများဆုံးဖြစ်သည်။

ကုကုမံပင်၏ မူလဇာတိမှာ ဥရောပအနောက်တောင်ပိုင်း ဂရိနိုင်ငံနှင့် အိရန်၊ ပါရှားနိုင်ငံများပါဝင်သော မြေထဲပင်လယ်အရှေ့ပိုင်းဒေသတစ်ဝိုက်ဖြစ်သည်။ ဇီရာပင် မူလပေါက်ရာဒေသမှာ ဥရောပတိုက်တောင်ပိုင်း အာဖရိက မြောက်ပိုင်း၊ အာရှအိန္ဒိယ၊ တရုတ် မြေထဲပင်လယ်ဒေသ (ယခု) စစ္စလီ ကျွန်း၊ မော်လတာကျွန်း ဆီးရီးယား၊ မက္ကဆီကို နိုင်ငံတို့တွင် စိုက်ပျိုး အောင်မြင်နေသည်။

ဇီရာပင်များကို ခရစ်မပေါ်မီက စ၍ အစွဲအမူးနှင့် ပါလက်စတိုင်း၊ အီရန်တို့တွင် စိုက်ပျိုးခဲ့သည်။ အချို့က ဇီရာပင်၏ မူလဒေသမှာ ဥရောပတောင်ပိုင်းနှင့် အာဖရိက မြောက်ပိုင်း၊ အိန္ဒိယသမိုင်းဆရာများက ဇီရာပင်များဟိမဝန္တာ မြောက်ဘက်နှင့် အနောက်

ဘက်တို့တွင် ရှေးဦးစွာ အလေ့ကျပေါက် ပင်များအဖြစ် တွေ့ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ မလေးရှား မာလာကာယုကျွန်း ဆွယ်သည် ဇာတိပွိုလ်ပင်များ မူလ ပေါက်ရာဒေသဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မြိတ် နှင့် မော်လမြိုင်မြို့ပြင်တွင် ဇာတိပွိုလ်ပင်များ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းသည်။

အမရပူရရွှေနန်းတွင် (၃၈)နှစ် တိုင်တိုင် စိုးစံခဲ့သော ဗမံမင်းတရားကြီး လက်ထက်မှတ်တမ်းများအရ တိုင်းခွန်၊ ယာခွန်၊ အင်းခွန်၊ ဥယျာဉ်ခွန်မရှိ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရသော မင်းမြေများတွင် အခွန် တော်အစား နယ်မြေထွက် ကောက်ပဲ သီးနှံ၊ သစ်သီးဝလံ၊ အမွှေးအကြိုင်၊ သားငါးများ သတ်မှတ်အချိန်၊ သတ်မှတ်အရေအတွက် ပစ္စည်းအမျိုးအမည် ကို ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ ပို့သဆက်သရ ပါသည်။

အမရပူရ ရတနာဂူနတ်နယ်၊ သဲလမ်းကူးအနောက်ဘက်တွင် ပွဲတော် ချက်အမှုထမ်းများ နေထိုင်ရာ ပွဲတော် ရွာတည်ရှိသည်။ ဘိုးတော်မင်းတရား ကြီးလက်ထက်မှ ပုဂံမင်းအထိ ပွဲတော် ချက်အဖြစ် အမှုထမ်း လိုက်ပါသူတို့ သည် မင်းတုန်းမင်း၏ မြောက်မြို့သစ် (မန္တလေး)သို့ လိုက်ပါအမှုထမ်းရွက်ခဲ့ ကြပါသည်။ နန်းစဉ်ပွဲတော် ချက်ပြုတ် မြ ပွဲတော်အမှုထမ်းများနှင့် ယိုးဒယား အမှုထမ်း၊ ရွှေလောင်းလှေတော်၊ မုန် တိုင်းလှေတော် အမှုထမ်းများထဲမှ သင်ကြားစေပြီး တတ်မြောက်သူတို့ကို သာ မင်းတုန်းမင်း၏ ပွဲတော်ချက်အမှု တော်ကို ထမ်းရွက်ခွင့်ပြုသည်။

ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်များ ဖြင့် ဆေးဝါးကုသနိုင်ပုံကိုလည်း အေဒီ ၁၇၅၁ နန်းတွင်း ရတုစာဆိုတော် ရွှေတောင်ရာဇာဘွဲ့ခံ ဦးဩက ပုဒ်ရေ ပေါင်း (၁၇၉၃)ပါသော ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံ သံပေါက်ကျမ်းကြီးကို ပြုစုခဲ့ သည်။ ၎င်းကျမ်းတွင် ပုဒ်ရေ (၃၂၇)တွင် သစ်ပင်၊ ပဲ၊ ယွံ၊ ဆေးပိုးနံ၊ သစ်ကြဲပိုး

နှင့်တွဲ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပုဒ်ရေ (၈၃၆)တွင် ကျဉ်ကျဉ်တုန်တုန် ခိုက်ခိုက် တုန် စမုန်မျိုးနှင့် ပေးဟု ဆေးဖက်ဝင် ကျမ်းကို ရေးထားပါသည်။

ရွှေတောင်နန္ဒသူ၏ ငွေတောင် ရကန်တွင် ပရစိတ်နှင့် ဇာတိပွိုလ်ပွင့်၊ လေးညင်းပွင့်အဖိုး၊ တန် ဖိုးချင်းကလည်း ဂုဏ်မတူ၊ လူအိုသမ္မာ သိသာလှအောင်၊ လောကထုံးစံပမာ ဖန်မည်ကြက်သွန်နှင့် ကြက်ပြုတ်၊ ငရုတ်နှင့် ကရဝေး ဤလေး ပါးမှာ တနင်္လာဇိရာနှင့် ဆားဆန် အင်္ဂါ အခွဲ မှေးမျိုး သစ်ကြဲပိုးထောပတ် ဤနှစ် ရပ်မှာ ကြာသပတေးစုဝေးကြစေ ရေနှင့် ဆယ်ပါး မင်းစား၊ ထမင်းကြိုင်နံ့သင်း တောတွင်းစပျစ် သုံးဆစ်နီးရက်အထက် နားမှာ ရွှေနန်းတော်ပတ်လည် နှမ်းနှင့် စမုန်ရော၍ ဖယ်သည်နယ်ဟူ၍ ဘုရင် များစားတော်ခေါ်ပုံကို ကြီးကျယ်လှ ကြောင်း သိမြင်နိုင်ပါသည်။

သစ်ကြဲပိုးမျိုးစိတ်ပေါင်း (၂၇၀) ကျော်ရှိသည်။ အာရှတိုက်၊ ဩစတြေးလျ တိုက်တို့တွင် ပျံ့နှံ့ပေါက်သည်။ အိန္ဒိယ သစ်ကြဲပိုး အမျိုးပေါင်း (၂၀)ခန့်ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကရဝေး၊ မှန်သင်း၊ လုလင်ကျော်(နလင်ကျော်)ပင်များသည် သစ်ကြဲပိုးမျိုးဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာ များသည် ရှေးခေတ်ဘုရင်များနှင့် မင်း တုန်းမင်း၊ သီပေါမင်းတို့၏ စားတော် ခေါ်ပုံ၊ ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ ချက်ပြုတ်ပုံကို ဖော်ပြသည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ် ပါသည်။ ဘုရင်များ စားတော်ခေါ်ပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ ပညာရှင်များ၊ ရတုဆရာ များက ဝိုင်းဝန်းချီးမြှင့် ရေးသားဂုဏ် တင်ပေးပုံများပင် ဖြစ်ပါသည်။

☐ မောင်မောင်လွင်(A.G.T.I)

ဦးခြမ်း - မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ စားတော် ခေါ်ပုံအတွင်းရေးများ၊ စာရေးဆရာ အောင်ခင် စိုး၊ စာရေးဆရာ မောင်ကြည်သန်း၏ ဘုရင် ခေတ်က ဘုရင်များ၊ ဘုရင်နောင်ကျော်ထင် နော်ရတာ၊ ပုဂံမင်း၊ မင်းတုန်းမင်း၊ သီပေါမင်း တို့၏ စားသောက်ပုံ ချက်ပြုတ်ပုံ စီမံကြံပုံများ စာအုပ်မှ ကိုးကား၍ ရေးသားပါသည်။

ပဝါဖြူစာပေမှ
မောင်ညီဦး (က.စ.လ)

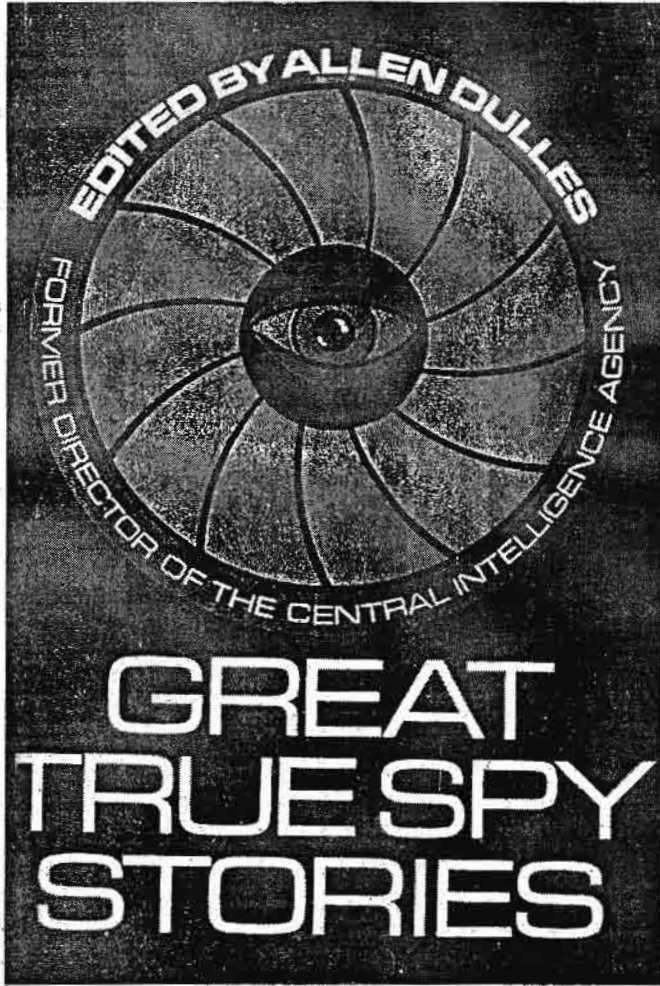
မောင်လှို
အယ်ဒါခေါ်ရပယ်နှင့်
အခြားဝတ္ထုတိုများ

အမည်ရှိ
တတိယမြောက်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
ထွက်လာသည်။
ရသဝတ္ထုတိုများ
အားနည်းနေချိန်၌
မောင်ညီဦး (က.စ.လ)၏
ဝတ္ထုတိုများက
အားဖြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုတို (၁၃) ပုဒ် ပါသည်။
မောင်ညီဦး၏
ရိုးရှင်းသော ရေးဟန်နှင့်
ဘဝနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။
ဖတ်၍ ကောင်းသည်။
မှတ်စရာနှင့်
သင်ခန်းစာယူဖွယ်များ ပါသည်။
တန်ဖိုးမှာ (၁၂၀၀) ကျပ်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ထောက်လှမ်းရေးသမားများ

လှမ်း (ပညာရေး)

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က မဂ္ဂဇင်းကြီး တစ်စောင်တွင် "စာရေးဆရာ ထောက်လှမ်းရေးသမားများ" အမည်ဖြင့် အခန်းဆက် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့သည်။

ယင်းအခန်းဆက်ဆောင်းပါးတွင် ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်

မိတ်ဖွဲ့ပေးရန် မလိုသော ဗြိတိသျှအမျိုးသား စာရေးဆရာကြီးနှင့် နိုင်ငံတော်က ပေးအပ်သော ထောက်လှမ်းရေးသမား သို့မဟုတ် သူလျှို သို့မဟုတ် စပိုင်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သော စာရေးဆရာကြီး ဆစ်မာဆက်မွမ် (သူ၏ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုရှည်များ အားလုံးနီးပါးအား ကျွန်တော်တို့ လေးစားရသော

စာရေးဆရာကြီးများက မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒင်းနစ်ဂျစ်စလေ (သူ့စာအုပ်အချို့ကို ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နှင့် အခြားစာရေးဆရာကြီးများက မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီးဖြစ်ပါသည်) နှင့် အီယန်ဖလိန်မင်း (ဂျိမ်းစ်ဘွန်းဝတ္ထုများ အားလုံးနီးပါးနှင့် အီယန်ဖလိန်မင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင် အပါအဝင် စာရေးဆရာကြီးများက မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်) တို့ သုံးယောက်အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ ထောက်လှမ်းရေးသမား သို့မဟုတ် သူလျှိုအဖြစ် တာဝန်ယူရမည့်သူများသည် အများအားဖြင့် ဥရောပဘာသာစကားအတော်များများကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ သွားလာလှုပ်ရှားရာတွင် လူအများမရိပ်မိစေရန် အရေးကြီးသည်။

စာရေးဆရာ ထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်အဖို့ ပီရီသော ဟန်ဆောင်အလုပ်တစ်ခု ပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ် (သို့) ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးသားရန်ကို အကြောင်းပြု၍ စစ်ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိသော ကြားနေနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသို့သွားရန် ဗီဇလျှောက်ထားလျှင် လွယ်လွယ်ကူကူရနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးဌာနများသည် စာရေးဆရာများအား သူလျှို သို့မဟုတ် စပိုင်များအဖြစ် တာဝန်ပေးလေ့ရှိကြ၏။

ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှာမူ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးသမား တစ်ယောက်အဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်မင်းသားကြီး နိုဝယ်ကောင်းဝန် "Noel Coward" ၏ စွန့်စားခန်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ ယဉ်ထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်ရာစွန့်စားခန်းအကြောင်း

ရေးသားဖော်ပြခြင်းမပြုမီ သူ့လျှို့လုပ်
ငန်း သို့မဟုတ် ယနေ့ မီးဖိုချောင်သုံး
ဝေါဟာရဖြစ်နေသော စပိုင်လုပ်ငန်း
အကြောင်း အလျဉ်းသင့်သဖြင့် အနည်း
ငယ် ရေးသားဖော်ပြလိုပါသည်။

သူ့လျှို့လုပ်ငန်းမှာ အမှန်အား
ဖြင့် အသစ်အဆန်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်
တော်တို့၏ ကမ္ဘာ့သမိုင်းကို မှတ်တမ်း
တင်ခဲ့သည့် အချိန်ကပင် စတင်ခဲ့သည်
ဟု သူ့လျှို့သမိုင်းကို တစိုက်မတ်မတ်
လက်တစ်ဆုံးနှိုက် လေ့လာထားသူများ
က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြ၏။

မှန်ပါသည်။ ခရစ်တော်မပေါ်မီ
နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်ခန့်ကပင် အီ
ဇရပ်လုမျိုးတို့သည် စနစ်တကျ သူ့လျှို့များ
ကို ဖွဲ့စည်း၍ တာဝန်ယူစေခဲ့သည်ဟု
သိရ၏။ တတိယမြောက် တုတ်မို
ဇကရာဇ်၏ လက်ထက်တော်ကြီးအခါ
က ထိုဘုရင်ကြီး၏ ထောက်လှမ်းရေး
တပ်ဖွဲ့ကို တာဝန်ယူခဲ့ရသော စစ်ဗိုလ်
တစ်ဦးသည် သူ့လျှို့များ၏ အကူအညီ
နှင့် အီဂျစ်စစ်သား ၂၀၀ တို့အား ဂျုံ
အိတ်များဖြင့် ထည့်သွင်း ထုပ်ပိုး၍
အခိုင်းခံထားရသော်လည်း မြို့တွင်းမှ
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံနေသော ရန်သူ
တို့၏ ဂျက်ဖာမြို့တွင်းသို့ ဂျုံအိတ်များ
အဖြစ် လှေများဖြင့် တင်သွင်းခဲ့ကြ၏။
ထိုစစ်သားများက မြို့တံခါးကို
နှင့်ပေးသဖြင့် တတိယမြောက် တုတ်မို
ဇကရာဇ်၏ တပ်သားများ ကြံကြံခံနေ
သော ဂျက်ဖာမြို့အား အလွယ်တကူ
နှင့် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။
သူ့လျှို့လုပ်ငန်းတွင်အထင်ကရဖြစ်သော
သူ့လျှို့လုပ်ငန်းကြီးမှာ ဂရိရှေးဟောင်း
သမိုင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော "ထရိုဂျင်မြင်း
စုကြီး" ၏ ဖြစ်စဉ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခရစ်တော်မပေါ်မီ ၅ ရာစုနှစ်
က တရုတ်ပညာရှိ ဆွန်ဇူးကမူ ကြိုတင်
သိရှိရေးသည် အမြော်အမြင်ရှိသော
မင်းသားနှင့် လိမ္မာပေးနပ်သော စစ်သေ
နာပတ်တို့က ရန်သူလှုပ်ရှားသောအခါ
အောင်နိုင်စေသောအကြောင်းရင်း

များဖြစ်သည်ဟုဆိုခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။
သတင်းကြိုတင် ရယူလိုခြင်းမှာ မိမိ
တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး တည်တံ့ရေးအတွက်
အထူးအရေးပါ အရာရောက်စေသည်။

ရှေးပဝေသဏီက ထောက်လှမ်း
ရေးအခြေခံနည်းမှာ ဗေဒင်ဟူးများ
ပရောဟိတ်များ၊ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်
ဟောပြောနိုင်သူများ၊ နက္ခတ်ဆရာများ
အား အားထားကြရ၏။ သမ္မာကျမ်းစာ
နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မဟာဘာရတ ဇာတ်
တော်ကြီးလာဇာတ်ဝတ္ထုများတွင် သူ့လျှို့
တို့ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် စစ်အောင်
နိုင်ရပုံများကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြ
ခဲ့၏။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် သူ့လျှို့များ၏
တိတိကျကျ သတင်းပေးနိုင်မှုကြောင့်
အောင်ပွဲခံနိုင်သည့် သာဓကအများရှိခဲ့
၏။ သာဓကအားဖြင့် ပြင်သစ်ဇကရာဇ်
နပိုလီယန်သည် သူ့လျှို့တို့၏ အရေးပါ
အရာရောက်မှုကို အလေးအနက်ထား
သူဖြစ်၏။ သူ့လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဟိုးဟိုး
ကျော်ခဲ့စဉ်က သူ၏ အားထားရသော
သူလျှို့မှာ ကုန်သည်ကြီးကာလရှလ်မေး
ဆိုသူဖြစ်၏။

သူသည် ထိုစဉ်အချိန်ကာလက
ဥရောပတိုက် နိုင်ငံအသီးသီးရှိ တော်
ဝင်မိသားစုများ၊ ထိပ်တန်းစစ်သေနာ
ပတိများနှင့် ခင်မင်သူဖြစ်၏။ ဥရောပ
တိုက် နိုင်ငံအသီးသီးသို့ တံခါးမရှိ ဓား
မရှိ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သူ ဖြစ်ရကား
ထိုနိုင်ငံများ၏ စစ်ရေးသတင်းများကို
လည်းကောင်း၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး
သတင်းများကိုလည်းကောင်း စေ့စေ့စပ်
စပ်သိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသတင်း
များကို စစ်ဇကရာဇ် နပိုလီယန်ထံ လျှို့
ဝှက်စွာ ပေးပို့နိုင်ခဲ့ရာ စစ်ဇကရာဇ် နပို
လီယန်သည် နာမည်ကျော် အမ်းတိုက်ပွဲ
ကြီးနှင့် ဩစတာလစ်စ် တိုက်ပွဲတို့ကို
အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

စစ်ဇကရာဇ် နပိုလီယန်၏
တိုက်တိုင်းအောင် မဟာတပ်မကြီး စစ်
နှိုးနှိမ်ခြင်းမှာလည်း ဗြိတိသျှသူလျှို့များ

၏ သတင်းပေးပို့ချက်များအကြောင်းသည်။
ဗြိတိသျှစစ်သေနာပတိ ဝယ်လင်တန်
မြို့စားကြီး၏ အထူးထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်သူမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး
ဟင်နရီဟာလ်ဒင်ဖြစ်၏။

သူ၏ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့
များသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်း သွား
လာလှုပ်ရှား၍ နပိုလီယန်၏ စစ်သူကြီး
များ၏ အကြံအစည်တို့ကိုထောက်လှမ်း
နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဝါတာလူးစစ်ပွဲတွင် တိုက်ခိုက်
မည့် စစ်ဆင် စစ်တက်မည့် နည်းပရိ
ယာလ်ကို ဗြိတိသျှစစ်သေနာပတိမြို့စား
ကြီး ဝဲလ်လင်တန်က ကြိုတင်သတင်း
ရယူထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် "ကျွန်ုပ်၏
အဘိဓာန်တွင် မဖြစ်နိုင်သော အရာ
မရှိ" ဟုကြွေးကြော်ခဲ့သော စစ်ဇကရာဇ်
နပိုလီယန်သည် ဝါတာလူးစစ်ပွဲတွင်
ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပြီး ဗြိတိသျှစစ်သေနာပတိ
မြို့စားကြီး ဝဲလ်လင်တန်ထံတွင် လက်
နက်ချခဲ့ရ၏။

ခရစ်နှစ် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်အတွင်း
ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြင်သစ်-ပရပ်ရှား (ဂျာ
မနီ) စစ်ပွဲအတွင်း ဂျာမနီတို့သည် ပြင်
သစ်နိုင်ငံအတွင်း သူ့လျှို့အများအပြား
စေလွှတ်ထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ
အတွင်း အပ်ကျသည်ကအစ သိကြ
သည်ဟု မှတ်တမ်းများက ဖော်ပြခဲ့၏။
ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
ကြီးအတွင်း ဂျာမနီနိုင်ငံသည် နိုင်ငံ
တကာတွင် အတည်ကျနေထိုင်ကြသည့်
ဂျာမန်လူမျိုးများကို သူ့လျှို့အဖြစ် အသုံး
ပြုခဲ့သည်။

ယခု မျက်မှောက်ခေတ်တွင်မူ
သူ့လျှို့လုပ်ငန်းကို နှစ်ပိုင်းခွဲခြားထား
သည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ပိုင်းမှာ စစ်ရေး
ထောက်လှမ်းမှုများဖြစ်ပြီး အခြားတစ်
ပိုင်းမှာ နိုင်ငံရေးဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံရေး
ထောက်လှမ်းမှု ဆိုသည်မှာ နိုင်ငံရေး
စက်မှုနည်းပညာ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်
ရေး၊ စိုက်ပျိုးရေး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး
အလုပ်သမားအရေး အစရှိသည်တို့ကို

ထောက်လှမ်းကြသည်။ ယင်းသို့ထောက်လှမ်းရာတွင် သံတမန်နည်းကိုလည်း အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

စစ်ရေး ထောက်လှမ်းမှုများသည် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားနေသည့်အခါတွင်သာမက စစ်မက်ငြိမ်းချမ်းသောအချိန်ကာလများတွင် တစ်တိုင်းပြည်၏ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များအကြောင်း လျှို့ဝှက်သတင်းများ ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းခဲ့ကြသည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း နာဇီဂျာမနီနိုင်ငံသည် ဗီတူးခေါ် ဗုံးပျံများ စတင်တီထွင်ခဲ့ရာမှ အဏုမြူဗုံးပြုလုပ်ရန် သုတေသန ပြုလုပ်နေခြင်းကို ထောက်လှမ်းရေး သတင်းများအရ အသေးစိတ်သိထားခဲ့၏။

သို့ဖြစ်၍ နာဇီတို့ထက် အဏုမြူဗုံး အလျင်အမြန် တီထွင်ထုတ်လုပ်နိုင်ရန် မဟာမိတ် စစ်အာဏာပိုင်များသည် ပညာရှင်များကို တွန်းအားပေးခဲ့သဖြင့် အဏုမြူဗုံးတီထွင်နိုင်ခဲ့သည်သာမက ဂျပန်နိုင်ငံအပေါ် ပစ်ခတ်ခဲ့သည်မှအစ အဝေးမှပစ်ခတ်နိုင်သည့် လက်နက်အသစ်အဆန်းများ တီထွင်ချက်များကို တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ သူလျှိုများ စေလွှတ်၍ ထောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ အာကာသမှပင် ဂြိုဟ်တုဖြင့် ထောက်လှမ်းလျက်ရှိကြပြီ ဖြစ်၏။

၁၉၃၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဖြစ်ပွားလာခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ၁၉၄၀ ပြည့်နှစ်ဦးတွင်မူ နာဇီဂျာမနီတို့အဖို့ အောင်ပွဲခံရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေသည်။ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံများသည် နာဇီစစ်ယန္တရားကြီးအောက်တွင် တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံ ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

နာဇီဂျာမနီတပ်မတော်၏ လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်ရေးနှင့် သံချပ်ကာ တပ်မဟာတို့၏ အလျင်အမြန် ထိုးစစ်ဆင်မှုတို့ကြောင့် လူလင်ဘတ်၊ ဒိန်းမတ်၊ ဟော်လန်၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ နိုင်ငံတို့မှာ ရက်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်း လက်နက်ချ အနွှေးပေးခဲ့ရသည်။

အစဉ်အလာ ကြီးမားခဲ့သော ပြင်သစ်နိုင်ငံ တပ်မတော်သည် ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ နယ်စပ်ရှိ မက်ဂီနောခံတပ်အတွင်းမှ ဂျာမနီတပ်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံကာတွယ်ခဲ့သည်။

ဤသို့သော အခြေအနေတွင် ဖက်ဆစ်နာဇီတို့၏ ဝါဒကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးသော ဗြိတိသျှ ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်မင်းသားကြီး နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရန် ရောက်ရှိနေသည်။

နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်မှာ ထိုစဉ် အချိန်က လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဟိုးဟိုး ကျော်နေသော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်နှင့် ပြဇာတ်မင်းသားကြီး ဖြစ်သည်။ သူ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေး မှင်သေသည့်အမူအရာကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဥရောပတိုက်နိုင်ငံ အသီးသီးမှ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်နှင့် ပြဇာတ်ကြည့် ပရိသတ်များသည် နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်အား သည်းသည်းလှုပ်ခင်မင်လေးစားကြသူများ ဖြစ်၏။

ပြင်သစ်နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများကလည်း နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်ကို အသည်းစွဲကြသူများဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီတွင် သောင်တင်နေချိန် နာဇီဂျာမနီတို့၏ ခြေလျင်တပ်မကြီးများနှင့် သံချပ်ကာ တပ်မဟာများသည် ရှေးသမားရိုးကျ စနစ်အတိုင်း မက်ဂီနောခံတပ်အတွင်းမှ ခံစစ်ပြုနေသော ပြင်သစ်တပ်မတော်

ကြီးကို နာရီပိုင်းအတွင်း ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

နာဇီဂျာမနီတို့၏ စစ်ကြောင်းများသည် လျှပ်တစ်ပြက်စစ်ဆင်နည်းနှင့် ဇွတ်အတင်းထိုးဖောက်ချီတက်လာခဲ့ရာ ပြင်သစ်တပ်မတော်ကြီးမှာ လက်နက်ချရတော့မည့် အခြေအနေရောက်လာသည်။ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တပ်များသည် ဥရောပတိုက်မှ ခွာစစ်ပြုရတော့မည့် အခြေအနေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင် နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်သည် သူတတ်နိုင်သည့်နည်းဖြင့် နာဇီတို့အား ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ပါရီမြို့တော်ရှိ နာဇီဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများ၊ ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့များ၊ ပြင်သစ်အမျိုးသား ဆူရီတေ့စုံထောက်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့ပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်းထိုးဖောက်လာသည့် ဂျာမနီတို့၏ အခြေအနေနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွင်းရှိ နာဇီဂျာမနီ အလိုတော်ရိများ နာဇီသူလျှိုများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီး သက်ဆိုင်ရာသတင်းပေးပို့နိုင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က မင်းသားကြီး ပေးပို့သော ရန်သူတပ်နှင့် သူလျှိုများ၊ တန်ပြန်သူလျှိုများ၏ ထွက်ရှားမှုသတင်းများမှာ အထူးအရေးအရာရောက်ခဲ့၏။

မဟာမိတ်တို့ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာခဲ့သောအခါတွင် နိုဝယ်ကောင်းဝဒ်

www.burmeseclassic.com

ဝစ်သည် လန်ဒန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ နာဇီဂျာမန်တို့အဖို့ အောင်ပွဲခံရန် သေချာနေပြီဖြစ်၏။ ဥရောပတိုက်မှ ဗြိတိသျှတပ်သားများ၊ မဟာမိတ်တပ်သားများသည် လက်နက်ကြီးများ၊ တင့်ကားများနှင့် စစ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုစွန့်ပစ်၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ လူသက်သက် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့မှာလည်း နာဇီဂျာမန်သူလျှို့များ ခြေချင်းလိမ်နေသော အခြေအနေဖြစ်၏။

မင်းသားကြီး နိုဝယ်ကောင်းဝစ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရီတွင် သောင်တင်နေချိန်က သူလျှို့တစ်ယောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ အတွေ့အကြုံအတော်အသင့် ရခဲ့ပြီဖြစ်ရကား အမိနိုင်ငံတော်အတွက် သူတတ်နိုင်သလောက်အကျိုးပြုရန် စဉ်းစားမိသည်။ ထိုစဉ်ကာလက အင်္ဂလန်မှာ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နာဇီတို့ကလည်း "ပင်လယ်ခြင်္သေ့" စစ်ဆင်ရေးကြီး ဆင်နွှဲ၍ အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်တော့မည့်အခြေအနေဖြစ်သည်။

မင်းသားကြီးသည် ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အမှတ်(၅)နှင့် ဆက်သွယ်၍ သူလျှို့တစ်ယောက်အဖြစ် အမှုထမ်းရန် ချဉ်းကပ်ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သူ့မိတ်ဆွေ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သူ ဝန်စတန်ချာချီထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဝန်စတန်ချာချီမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူထားရသော ကာလဖြစ်သည်။ သူ့အား တွေ့ဆုံခွင့်ရရန်မလွယ်။ သို့သော် ချာချီသည် နေမအားညမအား အလုပ်များနေသည့် ကြားမှ သူ့မိတ်ဆွေမင်းသားကြီးအား အချိန်ပေး၍ နှစ်ဦးတည်းတွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ဤတွင် ကမ္ဘာ့ကျော်မင်းသားကြီး နိုဝယ်ကောင်းဝစ်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးနေသော အချိန်တွင် သူ့အား ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်တစ်ရပ်ကို

ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် တာဝန်ပေးပါရန် တောင်းခံသည်။

ဝန်ကြီးချုပ်ချာချီကမူ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ၊ ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်များ၏ လုပ်ငန်းသည် သူလျှို့ စပိုင်များ ဆောင်ရွက်ရသည့် တာဝန်နှင့် မတူကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မင်းသားကြီးတောင်းသည့် တာဝန်ကို သူမပေးနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့၏။

မင်းသားကြီး နိုဝယ်ကလည်း ရုပ်ရှင်၊ ပြဇာတ်သရုပ်ဆောင်များသည် နိုင်ငံတကာသို့ သွားရောက်ဖြေဖျော်နေရသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် နာဇီသူလျှို့များ ခြေချင်းလိမ်နေသည့် ကြားနေနိုင်ငံများဖြစ်သော ဖက်ဆစ်စပိန်နိုင်ငံအပါအဝင် ဥရောပတိုက်ရှိ နာဇီဂျာမန်တို့ သိမ်းပိုက်ခြင်းမပြုရသေးသော နိုင်ငံများနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တော်ဝါဒကို ကျင့်သုံးနေသော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့လည်းမကြာခဏရောက်ရှိနေကြောင်း၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ထိုစဉ်ကာလက နာဇီဂျာမန်သူလျှို့တို့ စခန်းချသည့် နိုင်ငံဖြစ်သဖြင့် နာဇီဂျာမန်သူလျှို့များ မှီလိုပေါ်နေသော နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ပြဇာတ်မင်းသား၊ အဆိုတော်တို့မှာ ပြည်သူချစ်သော အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ရကား ပြည်သူများနှင့် လက်ပွန်းတတီး ပေါင်းသင်းခွင့်ရသဖြင့် နာဇီသူလျှို့များ၏ ခြေလှမ်းကို သိရှိဖော်ထုတ်နိုင်ရန် သေချာသည်ဟု ပြောပြခဲ့သဖြင့် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ချာချီသည် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်နှင့် ပြဇာတ်မင်းသားကြီး နိုဝယ်ကောင်းဝစ်အား ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိသော်လည်း အင်္ဂလန်နိုင်ငံအား အကူအညီပေးခဲ့သည်သာမက ဗြိတိသျှအထူးလုံခြုံ

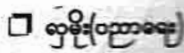
ရေး ဖွဲ့တို့ဆောင်ရွက်နေအဖွဲ့ "British security coordination" (BSC) နာမည်ပေးထားသော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စီထားရန် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက သဘောတူညီထား၏။

ထိုအဖွဲ့ကြီးမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့ ရှော့စ်လားတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ ထိုလျှို့ဝှက်အေဂျင်စီအဖွဲ့သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ပျားပန်းခပ်လှုပ်ရှားနေသော နာဇီဂျာမန် သူလျှို့တို့အား ထုတ်ဖော်စုံစမ်းရေးနှင့် အမေရိကန်အစိုးရအား နာဇီတို့ ဆန့်ကျင်နေမှုကိုလည်း ထောက်လှမ်းပေးခဲ့ရသည်။

မင်းသားကြီး နိုဝယ်သည် ထိုအဖွဲ့နှင့်ဆက်သွယ်ပြီး အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ နာဇီသူလျှို့ကွန်ရက်ကို ထုတ်ဖော်ပေးနိုင်ခဲ့သည်သာမက ကြားနေနိုင်ငံဟု ကြွေးကြော်နေသော ဖက်ဆစ်စပိန်နိုင်ငံသို့လည်း သွားရောက်၍ နာဇီသူလျှို့တို့၏ လှုပ်ရှားမှုသတင်းများ၊ ဥရောပတိုက်မှ နာဇီဂျာမန်တို့၏စစ်ရေးလျှို့ဝှက်သတင်းများကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့(၆)နှင့် အဖွဲ့(၅)တို့ထံ လျှို့ဝှက်သတင်းများ ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအတူ မဟာမိတ်တို့ ဥရောပတိုက် ကမ်းခြေတက် စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲတော့မည်အခါတွင်လည်း နာဇီဂျာမန်တပ်မတော်၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သက်ဆိုင်ရာသို့ မင်းသားကြီးက သတင်းပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ့သတင်းများမှာ တိကျမှန်ကန်ပြီး စစ်ရေးအတွက် အထူးအဆန်းရှိလှသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့သည်နှင့် ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မင်းသားကြီးအား သူ့ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းများအား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် "ဆာ" ဘွဲ့ထူး ပေးအပ်ခဲ့သည်။ နိုဝယ်ကောင်းဝစ်သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါကြောင်း။

REF : Great True Spy Stories

www.burmeseclassic.com

စီးပွားရေး စာကိရိပ် ကျရိပ် အတိတ်နိမိတ်များ လှတိုး(ခိတ်ပညာ)

တစ်နေ့က စီးပွားရေးအဘိဓာန် တစ်အုပ်ကို တောင်လှန် မြောက်လှန် လုပ်ရင်း စကားလုံးတစ်လုံးကို အမှတ်မထင် တွေ့မိလိုက်သည်။

ဤစကားလုံးက သာမန်အဘိဓာန်များတွင် တွေ့လေ့ တွေ့ထ မရှိလှသော စကားလုံးပင်ဖြစ်သည်။ ဤစကားလုံးကို မြင်တော့ ယခုခေတ် မြန်မာမလေးများ ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ်အောင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကို မြင်နေပါလျက်နှင့် မေ့နေခဲ့သော စီးပွားရေး သဘောတရား တစ်နည်း ယူဆချက်တစ်ခုကို သတိရမိလိုက်သည်။

ထိုစကားလုံးက "HEMLINE THEORY" ဝင်ဖြစ်သည်။ ယေဘုယျ ဘာသာပြန်ဆိုရပါလျှင် အမျိုးသမီးများ၏ အနားစွန်း၊ တစ်နည်းပြောရလျှင် အမြိတ်တွန့်သီအိုရီပင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများ၏ စကတ် မိနီ-ပေါင်လယ် ဖြတ်ခြင်းနှင့် မိနီ-ဒူးထိဖုံးခြင်းပေါ် မူတည်၍ စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက် အတက်အကျကို ခန့်မှန်း၍ ရသည်ဆိုသည့် ယူဆချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကို ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိခဲ့သူမှာတော့ ရှယ်ယာပွဲစား လုပ်ငန်းတစ်ခု၏ သူတေသနအဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးဖြူးသူ ရောလ်ရော့နန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကို သူ ကနဦးတင်ပြခဲ့သည်မှာလည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း

လေးဆယ်ကျော် ၁၉၆၇ ခုနှစ်ကာလက ဖြစ်သည်။

ထို နံ့ဂါဝန်များ ခေတ်စားလာသည့် ၁၉၂၁ ပြည့်နှစ်များနှင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များ၏ စောစောပိုင်းကာလတွင် စတော့ရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ ရောင်းအားကောင်းပြီးဈေးတက်ခဲ့သလို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်များ နှောင်းပိုင်းနှင့် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များ နှောင်းပိုင်းကာလ ၁၀ ဝန် အမြိတ်တွန့်များ ပြန်ရှည်လာသောအခါ တွင် စတော့ရှယ်ယာ ဝယ်အားကျပြီး ဈေးနှိမ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ရောလ်ရော့နန်က သတိပြုမိခဲ့သည်။

မရောင်ရာဆီလူး ဘာဆိုင်လို့လဲဟု ပြောချင်သူများ ရှိကောင်းရှိပေမည်။ သို့သော် စိတ်ပညာရှင်များက ဖြစ်နိုင်ခြေ အကျိုးအကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ထောက်ပြခဲ့သည်။

“ယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက သူတို့စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြတာပဲ။ သူတို့စိတ်ဓာတ်ကျနေရင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဖရိုဖရဲ ဝတ်စားတတ်ကြသလို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေရင် ပပလွှားလွှား ဒါမှမဟုတ် ဖော်ဖော်ကျွေးကျွေး ဝတ်ဆင်တတ်လေ့ ရှိကြတယ်။ တစ်ပါးသူ စိတ်ကြွစိတ်ထအောင် ဝတ်ဆင်တာကိုယ်တိုင်ကလဲ စိတ်ထ စိတ်ကြွနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ စိတ်ထစိတ်ကြွနေသူတွေရဲ့ သဘာဝအရ ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ ထင်ရာ

လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ စီးပွားရေး ဈေးကွက်က ပြန်ကြည့်ရင် သုံးရ ဖြူးရ ဝယ်ရ ခြိမ်းရမှာကို လက်မတွန့်ဘူး။ ဒီလို ဝယ်ခြိမ်းမှုများလေ အရောင်းအဝယ် ဈေးကွက်ကောင်းလေ ငွေလည်ပတ် အားများလေ စီးပွားရေးတက်လေလို့ သတ်မှတ်ရမှာပဲ”

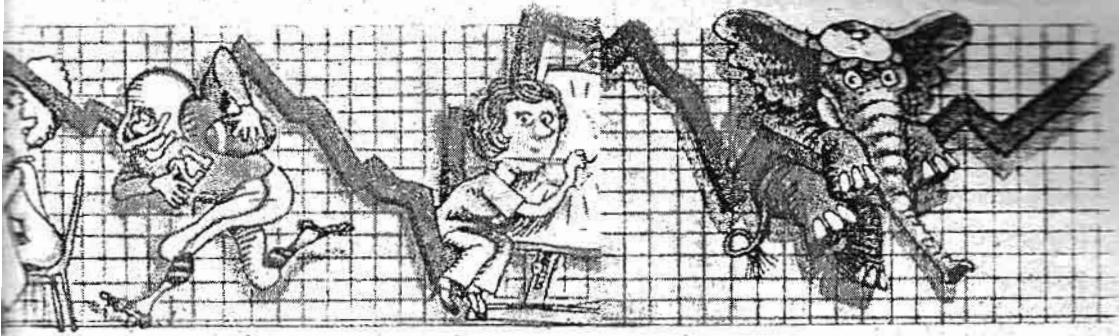
ကွန်နာတီကက်ပြည်နယ်မှ စိတ်ပညာရှင် တစ်ဦးဖြစ်သူ ရော်နယ်ဇော့နန်က အထက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်တင်ပြခဲ့သည်။

ဤသည်က အမျိုးသမီးများ၏ ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ် မိနီစကတ်ဖက်ခွင်ပေါ် မူတည်၍ ကောက်ချက်ချခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အမျိုးသမီးတွေ စကတ်အတွဲ တွေ ဝတ်လာတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို အတိတ် ကောက်ရမလဲမသိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါလဲ အဝယ် ဈေးတက်ဖို့ နိမိတ်ပြချက်မှန်း သဘောပေါက်လာခဲ့တယ်”

ရောလ်ရော့နန် ကွယ်လွန်ပြီး နောက်တွင် ရော့နန်၏ သီအိုရီကို ဆက်လက်ထောက်ရှုဆင့်ပွား သုံးတသနပြုလာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အာလန်ရှော့က ဆိုသည်။

အာလန်ရှော့သည် နယူးယောက်မြို့မှ အကြီးဆုံးစတော့ရှယ်ယာလုပ်ငန်းကြီးဖြစ်သည့် စမစ်ဘာနေး ဟယ်ရ်

အပ်ဟမ်အင် ကုမ္ပဏီ၏ ဒုဥက္ကဋ္ဌပင် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးများ၏ ဝတ်စားဆင် ယင်မှုပေါ်မူတည်၍ ထိုသို့အတိတ်စိမ်း များကောက်ယူမှုရှိသလို အမျိုးသားတို့ ၏လည်စည်းကိုမူတည်၍နိမိတ်ကောက် မှုလည်း ရှိသည်။

ထိုနည်းကို စတင်ခဲ့သူမှာ အာ လန်ရှော့ ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

အမျိုးသားများ ဝတ်ဆင်သည့် လည်စည်းများ ဖြက်ကျဉ်း ဖြက်ကျယ်မှု ကိုမူတည်၍ စီးပွားရေးဈေးကွက် အခြေ အနေ တွက်နိုင်သည်ဟု သူကဆိုသည်။ လည်စည်းဖြက်ကျယ်လျှင် အရောင်း အဝယ် လေးသည်။ လည်စည်းဖြက် ကျဉ်းလျှင် ဈေးကွက်သွက်သည်ဟုပင်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် လည် စည်းဖြက်ကျဉ်းခြင်း၊ ဖြက်ကျယ်ခြင်းက အရေးပါနေပါသနည်း။

“အမျိုးသားတွေက ထက်ထက် ခြက်ခြက် သွက်သွက်လက်လက် ရှိတဲ့ အခါ တစ်နည်းပြောရရင် အားပြည့်နေ တဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ပြည့်ဝ နှစ်ထောင်းအားရ ရှိနေတဲ့အခါ မှာ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်လေ့ ရှိကြတယ်။ ဖလပ် ဖလပ် ဖြစ်နေမယ့် လည်စည်းကြီးဝတ် မယ့်အစား လည်စည်းကျဉ်းကို ဝတ် အယ်”ဟု ရှော့က ဆိုသည်။

မျက်မှောက်ကာလ အမျိုးသမီး များ၏ပေါင်ပေါ်ဘောင်းဘီတို့၊ ဘောင်း ဘီကျပ်နှင့် အမျိုးသားများဘက်မှ ဖိုသီ ဖတ်သီ မတန်မရာပွရောင်းသောအဝတ် အစားများကို မှတ်ကျောက်အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ပြန်မာပြည်၏ စီးပွားရေး အခြေအနေကို တက်သလို၊ မတက် သလို၊ ကျသလို၊ မကျသလို လည်တည် တည်ကြီးဟု ကောက်ချက်ချလျှင် တွက် ကိန်းမှန်ကန်သည်များ ဖြစ်လေမလား မသိ။

အမေရိကန်နိုင်ငံ စတော့ဈေး ကွက်မှ အသုံးပြုနေသော အခြားစီးပွား ရေး ပြဒါးတိုင်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ထို ပြဒါးတိုင်ကား ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး ရောင်းအားပေါ် တွက်ချက်မှုပြုသော ပြဒါးတိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့အိုရိက ဤသို့သွားသည်။ ပြဿနာများကြုံလျှင် လူတို့ စိတ်ညစ် သည်။ ဦးနှောက်သုံး တွေးတောစဉ်းစား ကြံဆရ၍ ခေါင်းကိုက်သည်။ ခေါင်း ကိုက်သောကြောင့် ခေါင်းကိုက်ပျောက် ဆေး ဝယ်သောက်ရသည်။ ခေါင်းကိုက် ပျောက်ဆေး များများရောင်းရလျှင် ဦးနှောက်သုံးရသော ဉာဏရှင်များများ ခေါင်းကိုက်နေကြသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဉာဏသမားများ ခေါင်းကိုက်နေသည် ဆိုလျှင် စီးပွားရေးအခြေအနေ ညက် ညက်မစီးဆင်းနေ၍သာလျှင် ဖြစ်မည်။

သို့ဖြင့် စီးပွားရေးအခြေအနေ ကောင်း၊ မကောင်း သိချင်လျှင် ခေါင်း ကိုက်ပျောက်ဆေး ရောင်းအားကို စုံစမ်း ပါဟု ဆိုသည်။

ပေါက်ပေါက်ရွာရွာ ရယ်စရာဟု ဆိုချင်စဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း အမေရိ ကန်နိုင်ငံ နိုင်ငံတကာ ကုန်သွယ်ရေး ကော်မရှင်ကမူ ဤအချက်ကို ရယ်စရာ အဖြစ် မသတ်မှတ်ချေ။ ယင်းသည် နှစ် စဉ် ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေးထုတ်လုပ် အားကို အစီရင်ခံလေ့ရှိသည်။

ဤနှစ်တွင် ခေါင်းကိုက်ပျောက် ဆေးရောင်းအား ကောင်းလျှင် နောက် တစ်နှစ်တွင် စတော့ဈေးကွက် ရောင်း အားကျလေ့ ရှိသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အလားတူပင် ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး ရောင်းအားကျလျှင် စတော့ဈေးကွက် ရောင်းအားတက်လေ့ရှိသည်။

အနှစ် နှစ်ဆယ် ကာလတွင် ဤတွက်ကိန်း လေးကြိမ်သာ လွဲခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။

ဤကိစ္စကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က ရွှေဉာဏ်တော်စူးရောက်စွာ တွေ့မြင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါသနည်းဟု မမေးလေ နဲ့။ မည်သူမှ မသိ။

သူပြော ငါပြောဖြင့် နှုတ်ချင်း ချိတ် တစ်ဆင့်စကားပွားလျက် ကမ္ဘာ ပတ်သွားခဲ့သော သီအိုရီတစ်ခုသာ ဖြစ် ပါသည်။

ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး ကိန်းဂဏန်းကို စုဆောင်းတင်ပြသူ "CHEMICAL MARKETING REPORTER" ဂျာနယ်မှ အယ်ဒီတာ ကတ်ဒေရပ်စ်ကမူ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်းစပ်ဖြူပြောခဲ့သည်။

“ပေါက်တတ်ကရတွေပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ လေးလေးနက်နက်ထားကြရတဲ့ ကိစ္စတော်တော်များများကလဲ ပေါက်တတ်ကရတွေပဲလေ”

ဤပေါက်တတ်ကရဟု ဆိုသော ကိစ္စများထက် ပြောရခက်သောအတိတ် နိမိတ်ကောက်နည်းတစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ယင်းကိစ္စက အမေရိကန် ဘောလုံးဖလား SUPER BOWL ပွဲနှင့် ပတ်သက်သည်။

ထို SUPER BOWL ဖလားပွဲတွင် မူလ အမျိုးသားဘောလုံးအဖွဲ့ NATIONAL FOOTBALL LEAGUE နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သောအသင်း နိုင်ခဲ့လျှင် ထိုနှစ်တွင် စတော့ရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ မြင့်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် မူလ အမေရိကန် ဘောလုံးအဖွဲ့ AMERICAN FOOTBALL LEAGUE အသင်းနိုင်ခဲ့လျှင် ထိုနှစ်စတော့ရှယ်ယာဈေးနှုန်းများ ကျလေ့ရှိသည်။ SUPER BOWL ပြိုင်ပွဲ ၁၄ နှစ် ကာလတစ်လျှောက်တွင် ထိုတွက်ကိန်းတစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မှားယွင်းခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ မည်သည်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ နားမလည်ချေ။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို မမေးနဲ့၊ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာကိုပဲ တွေ့နေရတယ်” ဟု ဒင်းပစ်တာရေးနော့လ် ကုမ္ပဏီ၏ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ရော်ဘတ်စတိုဗ်အော့လ်က ဆိုသည်။

□ ရွာတိုး(စိတ်ဝင်စား)

REF : WACKY WAYS TO WIN ON WALL STREET BY MAX GUNTHER

လှေကားကောင်းကောင်းတပ်ကြစို့

ရိဝအောင်ထွဋ်

ရှေးလူကြီးများသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုခု ဆောက်လုပ်ပြီးဆိုလျှင် မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းကိုမျှ လက်လွတ်စပယ် လုပ်လေ့မရှိ။ စည်းစနစ်တကျ လောကီပညာရပ်များကို အခြေပြု၍ ဆောက်လုပ်တတ်ကြစေမိ။

“ကျောင်းမှာ ကွန်းစင်၊ အိမ်တွင် လှေကား၊ အချုပ်ထား” ဟူသော စကားရှိ၏။ လှေကားကောင်းလျှင် အိမ်ကောင်းသည်ဟုလည်း ယူဆကြသည်။

ဒီအတွက် လှေကားကို အထူးသတိကြီးစွာ လုပ်ဆောင်တပ်ဆင်ကြသည်။ ဦးစွာ လှေကားပြုလုပ် တပ်ဆင်မည်ဆိုပါက လှေကားအမျက်ကို ရွေးချယ်တတ်ဖို့ လိုပါသည်။

လှေကားအမျက် ရွေးတော့မည်ဆိုလျှင် လိုသလောက်လှေကားကို (၁၀)ပိုင်းပိုင်းရပါမည်။

ဤ၌ ဆယ်ပိုင်းအနက် . . .

- * ရှစ်ပိုင်း၊ ငါးပိုင်း၊ လေးပိုင်း တစ်ခုခု၌ အမျက်ပါခဲ့လျှင် မကောင်း။
- * လှေကား အငယ်ငါးပိုင်း၌ အမျက်ပါလျှင် ပျက်စီးတတ်၏။ အနာ အဖျားများတတ်၏။
- * လှေကားဦး၌ အမျက်ပါပါက ဧည့်သည်အလာများတတ်၏။ လာဘ်လာဘများစွာဝင်တတ်၏။
- * လှေကားရင်း၌ အမျက်ပါပါက ချမ်းသာကြွယ်ဝတတ်၏။

လှေကားပြုလုပ်တော့မည်ဆိုပါက လှေကားပျဉ်အား လွှဖြင့် အလယ်ကောင်မှ ခွဲပါ။ လွှခွဲရာ မျက်နှာကို ရင်ဘတ်၊ လွှမခွဲသော မျက်နှာအပြင်ကို ကျောခေါ်ပါသည်။ အဖျားကို အဖျားချင်းထားပါ။ အရင်းကို အရင်းချင်းထားပါ။

လှေကားအဆန်တင်ရာ၌ တိတ္ထိဆရာများက “စုံ-မ” နှစ်မျိုးစလုံး တောင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အများစုကမူ “မ” ကိုသာ ရွေးချယ်တပ်ဆင်ကြပါသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ရှေးထုံးကိုလည်း ပစ်ပယ်၍ မဖြစ်ပေရာ လောကီပညာရှင်ရှေးဆရာဆရာကြီးများ၏ နည်းပေးလမ်းညွှန်မှုကို ခံယူလျက် အိမ်ကောင်းဖြစ်စေရန် လှေကားကောင်းကို ရွေးချယ်တပ်ဆင်ကြစေလိုကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပါ၏။

□ ရိဝအောင်ထွဋ်

အခုတော့ . . .

ချစ်အချစ်မေတ္တာမေတ္တာ

ရသွားပြီမဟုတ်လား

နတ်ပျက်မိ ဆရာအောင်မိုး

မျက်နှာကို သူနဲ့မုန့်စွာဖြင့် စာရေးသူ ဟောခန်းတွင်းသို့ ကိုမောင်မောင် ပေါက်ချလာပြန်ချေပြီ။ ဇာတ်သမားလာရင် မှတ်သားစရာပါသကဲ့သို့ ကိုမောင်မောင် ရောက်ရင်တော့ဖြင့် ပြဿနာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုဖြင့်ရောက်လာတတ်၏။

ကိုမောင်မောင်ကား အင်းစိန်ဆယ်မိုင်ဈေးမှာ ကွမ်း၊ ကွမ်းယာနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချသူပါ။ သဘောထား ကောင်းပါပေ၏။

သူ ရောက်လာသည့်အကြောင်းကား သူ့ချစ်သူ ကောင်းမလေးက လမ်းခွဲစကားဆိုလာခြင်း၊ သူ့ချစ်သူ၏ အမေက မောင်မောင်အပေါ် အမြင်စောင်းပြီး လက်ထပ်ဖို့အရေး လုံးဝမလိုလားခြင်းပါပဲ။

“ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ကူပါဦး ဆရာ၊ ဒီချစ်သူနဲ့ မဆုံရရင် ကျွန်တော် တစ်ခုဖြစ်သွားနိုင်တယ် ဆရာ၊ စားမဝင်၊ ဈေးရောင်းလဲ စိတ်မဝင်စားချင်တော့ဘူး ဆရာ၊ အမေက ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး လူပျိုကြီး တစ်ဦး ဆည်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဘယ်၊ အဲဒါ ချစ်သူရဲ့အချစ်နဲ့ သူ့အမေရဲ့မေတ္တာကို ပြန်ရအောင် ဆရာ့ပညာနဲ့ ဘူပါဆရာ၊ ဆရာသာ မကယ်ရင်တော့ ကျွန်တော့်မှာ . . .”

“ကဲ တော်တော်၊ မင်းက ချစ်ဆရာ အမုန်းခံဘဝက လွတ်မြောက်အောင် ငါ နည်းတစ်ခုပေးမယ်၊ မင်းထင်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဆရာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် နှုတ်ကုန် . . .”

“ဟေ့ မောင်မောင် ပိုက်ဆံ မကုန်တဲ့နည်း၊ ကုသိုလ်ရတဲ့နည်းပါကွာ”

“ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဆန္ဒစောသွားလို့ ပြောမှားဆိုမှားတာ ငွေမယူပါနဲ့ ဆရာ၊ ကန်တော့နော် ဆရာ”

မောင်မောင် မျက်နှာသေဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

“ကဲ လိုက်မှတ်၊ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ မင်းအမျိုးသမီးလေး ချစ်သူပေါက်ကွာ၊ သူ့မျက်နှာ အာရုံပြုပြီး မေတ္တာသုတ်ကို ကိုးခေါက်ရွတ်ပေး၊ အလွတ်မရလဲ စာအုပ်ကြည့်ပြီး ရွတ်ပွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့မြင်အောင် အာရုံယူပြီး မင်းရဲ့ချစ်သူနာမည်ကို ရွတ်ပြီး . . .”

ပထမ အဆင့် - မ xxxx ရဲ့ မျက်လုံးအကြည်ဓာတ်တို့သည် ချမ်းသာပါစေ။

ဒုတိယ အဆင့် - မ xxxx ရဲ့ နားအကြည်ဓာတ်တို့သည် ချမ်းသာပါစေ။

တတိယ အဆင့် - မ xxxx ရဲ့ လျှာအကြည်ဓာတ်တို့သည် ချမ်းသာပါစေ။

စတုတ္ထ အဆင့် - မ xxxx ရဲ့ နှာခေါင်းအကြည်ဓာတ်တို့သည် ချမ်းသာပါစေ။

ပဉ္စမ အဆင့် - မ xxxx ရဲ့ မနောအကြည်ဓာတ်တို့သည် ချမ်းသာပါစေ။

ဆဋ္ဌမ အဆင့် - မ xxxx ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အကြည်ဓာတ်တို့သည် ချမ်းသာပါစေဟု စိတ်ထဲကပွားပေးပါ၊ နားလည်တယ်နော်၊ အဲဒီလို ပထမအဆင့်

ကနေ ဆဋ္ဌမအဆင့် ရောက်တဲ့အခါ ဆဋ္ဌမကနေ ပဉ္စမအဆင့်၊ စတုတ္ထအဆင့်၊ တတိယအဆင့်၊ ဒုတိယအဆင့်ကနေ ပထမနေရာဖြစ်တဲ့ မျက်စိနေရာရောက်ရင် ဒါကို အပြန်အလှန်မှာ တစ်ခေါက် လို့သတ်မှတ်ပြီး ညစဉ်ကိုးခေါက်ရွတ်ဆို မေတ္တာပို့ပေးပါ၊ သဘောပေါက်ပြီနော်”

မောင်မောင်မှ . . .

“ဆရာရယ် မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမအတွက်ရော လုပ်ပါဦးဆရာ”

“ခုနက မင်းချစ်သူကို မေတ္တာပို့နည်းအတိုင်း ပို့ပေးပေါ့ကွာ၊ အချိန်တစ်ခုတော့ ထပ်ပေးပေါ့ကွာ” ဟုဆိုကာ နည်းကောင်းနည်းမြတ်ကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

သုံးလမျှကြာသော် အခုလို သီတင်းကျွတ်လရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် စာရေးသူ ဗေဒင်ဟောခန်းတွင် မင်္ဂလာဖိတ်စာများ တသွင်သွင်ရောက်လာလေ့ရှိသည့်အတိုင်း ထိုဖိတ်စာများထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လိုက်ကျော် ကိုရွှေမောင်မောင်ရဲ့ ရွှေဝါရောင် မောင်းကြွတန်ဖိုးကြီး ဖိတ်စာကဖြင့် ကြားကြားဝင့်ဝင့် အရှိဆုံးသာ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ဤနည်းဖြင့် မိမိအပေါ် မုန်းတီးနေသူများ (ဆရာသမား၊ အကြီးအကဲ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ အိမ်သားအချင်းချင်း၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း) အတွက် ရှေးဆရာ အရှင်သူမြတ်တို့၏ နည်းကောင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

□ နတ်မျက်စိ ဆရာအောင်မိုး (ခေါ်ဆူခြင်)

သမိုင်း၏ ပဟောဠိများ

---စိန်ဝင်းမော်---

ရုပ်ရှင်မင်းသားနှင့် သမ္မတ၏သား

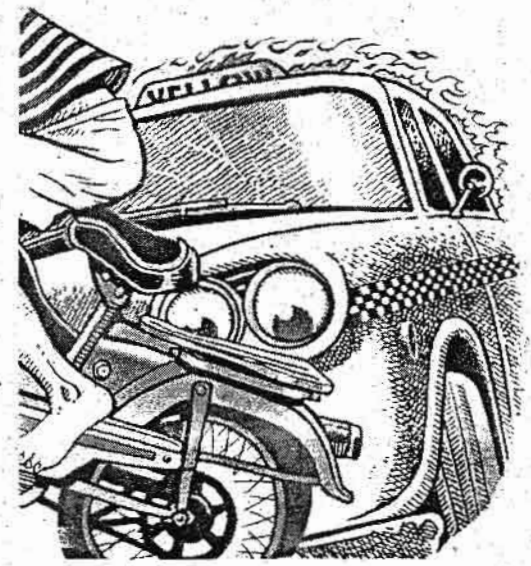
၁၉ ရာစုနှစ်တွင် အက်ဒွင်ဘုတ် (Edwin Booth) က အမေရိကန်၏ အထင်ရှားဆုံး ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ကျော်ကြားမှုကို ဒဏ္ဍာရီပမာ တင်စားဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ကြပြီး သူ၏ရုပ်တုကို မင်ဟတ်တန်ပန်းခြံတွင်း၌ စိုက်ထူထားခဲ့သည်။ အက်ဒွင်က ယနေ့ ဟောလိဝုဒ်မင်းသား ဂျော့ကလူနီ ကဲ့သို့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားပြီး ဝှန်နီဒက်ပ်ကဲ့သို့ တပ်မက်စွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။

အက်ဒွင်ဘုတ်က သူ့ရဲကောင်းဆန်ဆန် ပြုမူခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် သမိုင်းတွင်နိုင်စေခဲ့၏။ ထိုစဉ်က အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် ပြည်တွင်းစစ်ကာလဖြစ်ပြီး ဂျာမီမြို့၏ ရထားဘူတာရုံတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ အက်ဒွင် ကယ်တင်ခဲ့သော လူငယ်၏ ပြောပြချက်အရ အလွန်များပြားသော လူအုပ်ကြီးက သူ့အား ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရထားလမ်းပေါ်သို့ တိုးဝှေ့ရင်း ကျရောက်သွားစေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာကို လူတစ်ဦးက ဆွဲကိုင်ကာ ဘေးကင်းရာ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ဆွဲတင်ခဲ့သည်။ လူငယ်က ကယ်တင်ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောရန် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် နာမည်ကျော် အက်ဒွင်ဘုတ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နောက်နှစ်ပတ်အကြာတွင် အက်ဒွင်ဘုတ်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရန့်၏ ဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦးထံမှ ဒိုးကျူးဂုဏ်ပြုလွှာ

ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ဖြစ်စဉ်မှာ အက်ဒွင်ဘုတ် ကယ်တင်ခဲ့သော လူငယ်သည် ရောဘတ်တော့ဒ်လင်ကွန်း ဖြစ်နေကာ သမ္မတအောဘရာဟမ်လင်ကွန်း၏သား ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသူ့ရဲကောင်းဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်မှာ ဘုတ်မိသားစုနှင့် လင်ကွန်းမိသားစုတို့အကြား တစ်ခုတည်းသော အပြန်အလှန် အကျိုးပြုမှုအဖြစ် တည်ရှိသွားဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ဆိုသော်လ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဝှန်ပီကစ် ဆိုသူ အက်ဒွင်၏ညီအစ်ကိုတော်သူက သမ္မတအောဘရာဟမ်လင်ကွန်းကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စက်ဘီးတစ်စီး၊ တက္ကစီတစ်စီး

၁၉၇၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ ဟိုဘက်ဒီဘက်ရှိ သတင်းစာများတွင် (၁၇)နှစ်သားလေးအာစကိုင်းလောရင့်စ်အက်ဘက်အား စက်ဘီးပေါ်မှ လွင့်စဉ် ကျသွားအောင် ဘာမြူဒါကျွန်းစုရှိ ဟယ်မိလ်တန်၌ တက္ကစီတစ်စီး၏ တိုက်မှုကြောင့် သေဆုံးသွားသော သတင်းက ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ပွဲက လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လကပင် ထိုကလေး၏ အစ်ကိုလည်း ဤလမ်းပေါ်၌ပင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ တက္ကစီတစ်စီး၏ တိုက်မှုကြောင့်ပင် ကလေးနှစ်ဦးစလုံးက သေဆုံးချိန်တွင် အသက်(၁၇)နှစ်စီ ရှိကြပြီး တစ်နှစ်ခြားကာလတွင် ကားတိုက်ခံခဲ့ကြရသည်။ သူတို့စီးခဲ့ကြသော စက်ဘီးမှာလည်း တစ်စီးတည်း အတူတူပင်။ ဟုတ်ပေမည်။ စက်ဘီးများက အန္တရာယ်များလှသည်။ ပြီးလျှင် သူတို့က မဆင်မခြင်ဦးနင်းကြပေမည်။ ဤကိစ္စမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးစလုံးကို တိုက်သတ်ခဲ့သော တက္ကစီမှာ တစ်စီးတည်းသာပင်။ ယာဉ်မောင်းကလည်း အတူတူ တစ်ဦးတည်း။ ခရီးသည်ကလည်း အတူတူပင်။ ကြုံမကြုံတတ်ပေ။

ကက်ချန်နှင့် ဒေးဗစ်လောတို့က အခင်အမင်မပျက် သူတို့၏ လက်ရာများကို ဆက်လက်ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးလုံး၏ လက်ရာများက သူတို့၏ ပရိသတ်အသီးသီးတွင် လွန်စွာမှ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

အန္တရာယ်လေး ဒင်းနစ်နှင့် ချိန်ကိုတ်ဖြစ်ပေါ်မှု

အန္တရာယ်ကောင်လေး ဒင်းနစ် (Dennis the Menace) ကာတွန်းဇာတ်လမ်းတိုလေးများကို စာရေးသူတို့ ငယ်ငယ်က စွဲလမ်းစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသည်။ ၎င်းအကြောင်း ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြပါသည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ် မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဟင့်ကက်ချန်၏ အန္တရာယ်ကောင်လေး ဒင်းနစ် ရုပ်ပြကာတွန်းက အမေရိကန် သတင်းစာများတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဖော်ပြပါရှိလာခဲ့သည်။

ကက်ချန်၏ ထိုအန္တရာယ်ကောင်လေး ဒင်းနစ် မထွက်ပေါ်မီ နာရီပိုင်းစော၍ ဗြိတိသျှ ရုပ်ပြကာတွန်းစာအုပ် The Beano က အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ ဒီမှာဘက်တွင် စာအုပ်စင်များပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ဤကာတွန်းဇာတ်လမ်းက ကာတွန်းဆရာ ဒေးဗစ်လော၏ ထူးခြားပြောင်မြောက်သော လက်ရာဖြစ်သည့် အန္တရာယ်ကောင်လေး ဒင်းနစ် ဇာတ်ကောင်ဖြစ်၏။

သို့နှင့် သူတို့၏ ကာတွန်းဇာတ်ကောင်များမှာ အမည်နာမ ထပ်တူဖြစ်လျက် ထူးခြားဆန်းကြယ်စွာပင် တစ်နေ့တည်းတွင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။ သမုဒ္ဒရာကြီး တစ်ခုခြားလျက် ရှိပေရာ ထိုကာတွန်းဆရာ နှစ်ဦးတို့က ဇာတ်ကောင်တူ ပေါ်ထွက်ခဲ့မှုကို သိနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ကြီးမားစွာသော တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုဟုပင် ယူဆရပါမည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်စဉ်တစ်ခုမှ အပ ဇာတ်ကောင်နှစ်ခုတို့က ဘာတစ်ခုမျှ မတူကြ။ ကက်ချန်က သူ၏သားအရင်း ဒင်းနစ်ကို အခြေခံ၍ ဒေးဗစ်လောက အခြားဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ကို မှီးခဲ့သည်။

ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့

အင်္ဂလန်မှ မိုက်ကယ်ဒစ်က ပျောက်ဆုံးနေသော သူ၏သမီး လီစာကို မမြင်တွေ့ရသည်မှာ (၁၀)နှစ်ပင် ရှိခဲ့လေပြီ။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် မိုက်ကယ်က သူမကို ရှာဖွေရသည်မှာ ရူးမတတ်ပင်။ မိုက်ကယ်က သတင်းစာတစ်စောင် "Suffolk Free Press" ကို အကူအညီတောင်းသည်။ သတင်းစာကလည်း မိုက်ကယ်တို့ မိသားစု၏ အခက်အခဲ ပြဿနာကို သတင်းဆောင်းပါး ရေးသားဖော်ပြရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ လီစာ စိတ်ပြန်လည်လာစေရန် မိသားစုဓာတ်ပုံကိုပါ ဖော်ပြပေးမည်ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

သို့နှင့် မိသားစုက အိမ်ရှေ့လမ်းတွင် ထွက်လျက် စုန်းကြကာ ဓာတ်ပုံဆရာက ဓာတ်ပုံရိုက်ယူသည်။ ဟုတ်ပေသည်။ မိသားစုဓာတ်ပုံက အထာကျသွားခဲ့၏။ မိုက်ကယ်ဒစ်နှင့် မိသားစုတို့က နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် လီစာနှင့် ပြန်ပေါင်းထုပ်ခဲ့ကြသည်။

ဓာတ်ပုံပါ သတင်းစာကို ကောင်းစွာကြည့်ပြီး လီစာက တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်နေစဉ် သူမက မြင်ကွင်းနောက်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့သည်။ သူမက ဓာတ်ပုံရိုက်နေမှန်း မသိသလို သူ့မိသားစုများ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေကြမှန်း မသိခဲ့။ ဆယ်စုနှစ်မျှ ကွဲကွာခဲ့ပြီးနောက် မိသားစုက သတင်းစာအတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြစဉ် သူမက ကိုက် ၂၀ အကွာတွင် ရပ်နေမိလျက် ရှိနေသည်။

သူမက ဖြစ်စဉ်ကို "အလွန်ထူးဆန်းသည်"ဟု ဖော်ညွှန်းသည်။ ပြီးလျှင် ပြောသည်။

"နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာပါပဲလေ"

www.burmeseclassic.com

ဂျပန်၏ ဘုရားသခင်ပေးသောလေ

လူတိုင်းက ဘုရားသခင်၏ဝန်းကျင် လေထုက ဝင်ရောက်ဟန်တားမှုကို ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ ဥပမာ ရုရှားက ဟစ်တလာနှင့် နပိုလီယံတို့၏ ကျူးကျော်နယ်ချဲ့မှုကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်ကြိမ်စလုံးတွင် ဟစ်တလာနှင့် နပိုလီယံတို့၏ တပ်များကို နှင်းမုန်တိုင်းများက ရပ်တန့်စေခဲ့၏။ ဤအနေအထားတွင် အမှန်တကယ် ထူးဆန်းမှုက ရက်ပေါင်းများစွာ နှင်းမကျသော ကာလတွင် သူတို့က ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရာသီဥတု၏ တစ်မူထူးခြားချက်များက မိုးလေဝသဌာနကိုပင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်စေခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များရှိခဲ့သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဗြိတိသျှတို့က ဝါရှင်တန်ဒီစီ (အမေရိကန်) မြို့တော်ကို ၁၈၁၄ ခုနှစ်၌ မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် ဝါရှင်တန်မြို့၏ ပထမဦးဆုံး သမိုင်းမှတ်တမ်းဝင် လေဆင်နှာမောင်းက ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုလေဆင်နှာမောင်းက ဗြိတိသျှတပ်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့ကာ ဖယ်ဒရယ်အစိုးရအဆောက်အအုံများရှိ မီးတောက်မီးလျှံများကို ကောင်းစွာ ငြိမ်းသတ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုဖြစ်စဉ်သည်ပင် ကာမီကာလ ရာသီဥတုဖြစ်စဉ်ဟု နောင်တွင် သမုတ်ခြင်းခံရသော ထင်ရှားလှသည့် မိုးလေဝသဖြစ်စဉ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် မှေးမှိန်ရသည်။ ထိုစဉ်က အသေခံလေသူရဲများကို ကာမီကာလဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခြင်းမပြုမီက ဖြစ်၏။

ဂျပန်အား မွန်ဂိုတို့က ၁၂၇၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ပထမဦးဆုံး ကျူးကျော်စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က တပ်သား ၂၃,၀၀၀ နှင့် သင်္ဘော ၈၀၀ မျှ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့က ပင်လယ်ပြင်တွင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ဟာကာတာပင်လယ်ကွေ့ကို တက်ရောက်၍ ခြေကုပ်ယူခဲ့ကြသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဘူနင်း

တိုက်ပွဲစတင်သောအခါ ဂျပန်တို့က အားအင်ချည့်နဲ့ကာ အခြားကျွန်းများသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် ရှာဖွေကြသည်ကို အပြစ်ဆိုဖွယ် မရှိပါချေ။ မွန်ဂိုများအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလျက် ရှိပါတော့၏။ သို့သော် လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးက သူတို့၏တပ် သုံးပုံတစ်ပုံကို ဖျက်ဆီးပစ်မှု မတိုင်မီသာ။ ကျန်ခဲ့သော မွန်ဂိုတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့က တစ်ရက်မျှသာ တိုက်ခိုက်ကြပြီး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုတပ်ဖွဲ့များကား နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ ကိုရီးယားမှ ဟန်ဂေရီတိုင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။

သို့တစေ ၎င်းတို့ကား လက်လျှော့အနွှဲပေးတတ်ကြသူများ မဟုတ်။ ၁၂၈၁ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ပို၍ ကြီးကျယ်သော ကျူးကျော်မှု ပြုလုပ်ရန် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တပ်ဖွဲ့အင်အားမှာ စစ်သည် ၁၄၀,၀၀၀ နှင့် စစ်သင်္ဘော ၄,၀၀၀ ကျော် ပါဝင်သည်။ တရုတ်ပြည်နှင့် ကိုရီးယားတို့ကို ဖြတ်လျက် စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်လာခဲ့သည်။ မွန်ဂိုများအုပ်စိုးသော ရွှမ်မင်းဆက်၏ အကောင်းဆုံး စုစည်းမှုဖြစ်၏။ တပ်မှူး ကူဗလိုင်ခန်က ဤဒုတိယအကြိမ်တွင် ဂျပန်ကို အောင်နိုင်အုပ်စိုးမည်ဟု တွက်ဆထားခဲ့သည်။

ဩဂုတ်လလယ်တွင် ကြီးမားလှသော မွန်ဂိုတပ်ဖွဲ့ကြီးနှင့် ဂျပန်တပ်များ လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်က လက်လွှတ်ခဲ့ရသော ဟာကာတာပင်လယ်ကွေ့၌ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ၎င်းတို့၏ စစ်သင်္ဘော အများစုတို့မှာ တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ရပြန်သည်။

သင်က ဂျပန်နိုင်ငံကို တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းများအား ဆွဲဝင်အားပြင်းသော နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်ပြီး မုန်တိုင်းစစ်ဥင် သတိထား၍ ဝင်ထွက်ရသည်ဟု အတွေးပုံဖော်ခဲ့လျှင် ရပ်စေလိုပါသည်။ ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းများက ဘယ်အခါကမျှ ဟာကာတာပင်လယ်ကွေ့ကို မတိုက်ခတ်ခဲ့။ ထို့ပြင် စစ်ရေးကျူးကျော်မှု တစ်ခုက မုန်တိုင်းရာသီတွင် မဟုတ်ခဲ့။ (မုန်တိုင်းများက နွေကာလတွင် တိုက်ခတ်တတ်ပြီး ပထမအကြိမ် ကျူးကျော်မှုက နိုဝင်ဘာလတွင် ဖြစ်၏။)

သို့ဖြစ်ရာ ဟာကာတာ ပင်လယ်အော်တွင် မွန်ဂိုတို့ သဘာဝ ဘေးဒဏ်ကြောင့် ချေဖျက်ခံရရန် အခွင့်အလမ်း မည်မျှနည်းပါသလဲ။ ရှေးဂျပန်တို့၏ အဆိုအရ မွန်ဂိုတို့၏ ဒုတိယအကြိမ် ကျူးကျော်မှုတွင် အထိနာစေခဲ့သော တိုင်ဖုန်းမုန်တိုင်းမျိုးက နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလျှင် တစ်ကြိမ်မျှ သို့မဟုတ် နှစ်ပေါင်းလေးငါးရာတွင် တစ်ကြိမ်မျှသာ ဖြစ်ပေါ်တတ်ကြောင်း သို့မဟုတ် မွန်ဂိုတို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့ ဂျပန်ကိုကျူးကျော်တိုင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသလော။

□ စိန်ဝင်းမော်

Reader's Digest 12/2011 ပါ Jacopo Della Quercia ရေး What are the odds ကိုပြန်ဆိုသည်။

သုတစုံဖြာ

ဆီပီယက်ဖက်ရှင်

နိုင်ငံတကာတွင် အမျိုးသမီး အဆင်တန်ဆာများ ဖြစ်ကြသော ဝတ်စုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာကျော် ဒီဇိုင်းပညာရှင် ဖက်ရှင်ထိပ်သီးတို့က အပြိုင်အဆိုင် တီထွင်နေကြသည်။ လျှောက်လမ်းပေါ်မှ ဖက်ရှင်မယ် များက လုပ်လီလုပ်လို့ဖြင့် ရှိုးပွဲများ ပြသကြသည်။ အထူး သဖြင့် ပါရီ ဗီယင်နာ၊ ဘာလင် စသော မြို့ပြများတွင် ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲများက အစပြု၍ ပြသကြသည်။ ဖော်ပြပါ ဖက်ရှင်မယ်သုံးဦးတို့သည် အမျိုးသမီးဝတ်စုံ ဟူ၍ ပီပီ ပြင်ပြင် ယူဆ၍မရသော (တစ်နည်းအားဖြင့်) အနောက် တိုင်း အမျိုးသားဝတ်စုံဒီဇိုင်းကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖန်တီး ပြောင်းလဲတီထွင်လျက် အမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်နိုင်ရန် အစပျိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ နိုင်ငံတကာမှ အမျိုးသမီးများ နှစ်သက်အားပေးခဲ့ကြပါလျှင် မကြာမီ ခေတ်စားလာနိုင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။

အနုပညာမျိုးရိုး

ပုံတွင်မြင်ရသော ညီအစ်မသည် အမျိုးသား အဆိုကျော် ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ အလက်ဇန်းဒါးဗာတင်စကီ၏ သမီးနှစ်ဦး ဖြစ် ကြသည်။ သမီးကြီး အင်နာတဆီယားသည် ဒါရိုက်တာ GRIGORY KOZINTSEV ရိုက်ကူးခဲ့သော "HAMLET" ရုပ်ရှင်ဇာတ် ကားတွင် အိုဖီလီယာအခန်းမှ ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပီပြင်စွာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့သောကြောင့် အကြီးအကျယ် အောင်မြင်ကျော် ကြားသူ ဖြစ်သည်။ သမီးငယ် မာရီယန်နာသည်လည်း MARLEN KHUTSIYEV ရိုက်ကူးခဲ့သော "I AM 20 YEAR OLD" ဇာတ် ကားတွင် အဓိက အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်အဖြစ် အောင်မြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရုပ်ရှင်နယ်တွင် အောင်မြင်စွာ သရုပ်ဆောင် နိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး၏ ဆန္ဒမှာ ပြဇာတ်သရုပ် ဆောင် ဖြစ်လိုကြသည်။ အင်နာတဆီယားသည် မော်စကိုမြို့ တော်၏ SOVREMENNİK ပြဇာတ်ရုံကြီးတွင် ပြဇာတ်ခေါင်း ဆောင် မင်းသမီးအဖြစ် ကပြသရုပ်ဆောင်နေလေပြီ။ အနုပညာ နယ်ပယ် ရုပ်ရှင်နှင့် ပြဇာတ်လောက၏ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်သို့ သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး မလွဲမသွေရောက်နိုင်ကြောင်း မိဒီယာများက ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာ ဖော်ပြခဲ့ကြလေသည်။

မဂ္ဂဏ်တတ်လို့ပါ

ဟောလီဝုဒ်မင်းသမီးချော ကင်မရွန်ဒိုင်ယက်စ်သည် ယခုအခါ အသက်(၄၀)နှစ် ပြည့်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် လောလောဆယ် အတွဲမရှိသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် အသက် (၄၀) ဆိုသည်မှာ လူ့ဘဝ၏အစဖြစ်သည် ဟူသော ဆောင်ပုဒ်ကို အားကျနေဟန်တူသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်က ရုပ်ရှင်မီဒီယာသမား တစ်ဦးက ဗျူးရာတွင် “မင်းသမီးကင်မရွန် ချစ်သူအသစ် မတွေ့သေးဘူးလား” ဟူ၍ ဖွဲ့သည်။

မင်းသမီးကလည်း . . . “ကျွန်မ အခု လောလောဆယ် အတွဲအဖြစ် ရွေးချယ်ထားတာက မင်းသား ရောဘတ်ပစ် တင်ဆန် ဖြစ်ပါတယ်။ သူနဲ့အတူ အပျော်ခရီး ထွက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပြင်းပြနေပါတယ်” ဟုဖြေသည်။ ထိုအဖြေနှင့် ပတ်သက်၍ ရုပ်ရှင်သတင်းထောက်က မင်းသား ရောဘတ်ပစ်တင်ဆန်ကို မေးရာ ပက်တင်ဆန်က . . . “ကျွန်တော်မှာ ချစ်သူ ခရစ်စတင်းစတီးဝပ် ရှိနေသေးတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် မင်းသမီး ကင်မရွန်ဒိုင်ယက်စ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဝေးဝေးက ရှောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်” လို့ ဖြေလိုက်ပါသတဲ့။

ဝင်ငွေစံချိန်

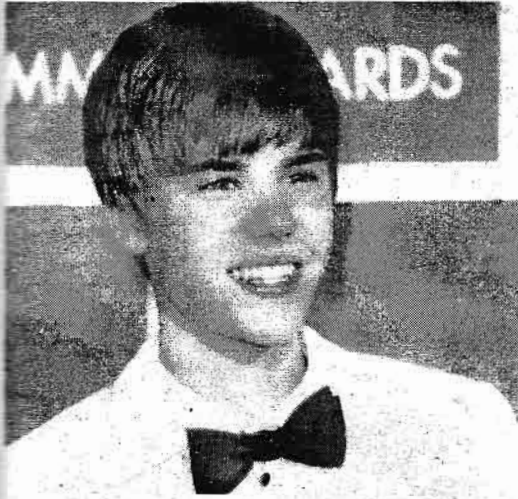
နိုင်ငံတကာ ဝိတလောတတွင် မျက်စိနောက်စရာ ကိုးရိုးကားရား ဖိုးရိုးဖားရား သရဲဖက်ရှင် မကောင်း ဆိုးဝါးအသွင် အလွန်အကျွံ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်း သရုပ်ဖျက် တို့ကို တီထွင်ခြယ်သ ဆင်ယင်လျက် အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို ဖြတ်လမ်းမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့သော ပေါ့ပ်အဆိုတော် လေဒီဂါဂါ(၂၇)နှစ် လွန်ခဲ့သောနှစ်တွင် ဝင်ငွေအများဆုံး အနုပညာရှင်အဖြစ် ယူအက်စ်ဒေါ်လာ သန်းရှစ်ဆယ်ဖြင့် အသက်(၃၀)အောက် ဝင်ငွေအများဆုံး ပထမ နံပါတ်(၁)နေရာတွင် ထိပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ဖော့စ်မဂ္ဂဇင်း ဝက်ဘ်ဆိုက်မှ ကြေညာခဲ့သည်။ ကနေဒီယန်နိုင်ငံသား ဆယ်ကျော်သက်အဆိုတော် ဂျပ်စတင်ဘီဘာသည် မူလပထမအဆင့်မှ (ချစ်သူအဆိုတော် သရုပ်ဆောင် ဆီလီနာဂိုမက်အပေါ်တွင် သစ္စာမဲ့ခြင်းကြောင့်) လျော့ကျခဲ့ပြီး ယူအက်စ်ဒေါ်လာ ငါးဆယ်ရှစ်သန်းဖြင့် ဒုတိယအဆင့်သို့ ဆင်းသွားသည်။ တတိယအဆင့်တွင် ဝင်ငွေဒေါ်လာ ၅၅ သန်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားသူမှာ အမျိုးသမီး ပေါ့ပ်အဆိုတော် တေလာဆွစ်စ် ဖြစ်လေသည်။

မရိုးနိုင်သော ခေါင်းစဉ်

အမျိုးသမီးများ အကြောင်းနှင့် စတင်သက်၍ တေးသီချင်းများ၊ တေးကဏ္ဍများကို အနုပညာရှင်တို့၏ စွမ်းအင်ရှိသမျှ သီကုံးရေးစပ် ညွှန်းဖွဲ့ခဲ့ကြသည်။ ပန်းချီ အနုပညာရှင်တို့သည်လည်း အမျိုးသမီးနှင့် စပ်လျဉ်းသော မန်းချီကားများကို ရေးဆွဲကြရာတွင် အားကစားမယ်များ၊ အလှအပနှင့် အနုအရွယ်များ စသည်ဖြင့် တတ်စွမ်းသမျှ ခြယ်မှုန်းရေးဆွဲ တင်ပြခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မည်သည့်အခါမှ မရိုးသောပရိသတ်၏ စိတ်ဘဝကို ဖမ်းစားညှို့ငင်နိုင်စွမ်း အရှိဆုံး အနုပညာမှာ မိခင်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်အမျိုးသမီး၏ အလှအပများကိုမဆို မိခင်၏အသွင်သဏ္ဍာန်က ကျော်လွှားဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်သည်။ ရှင်းရှင်းဆိုရသော် မည်သို့သော အမျိုးသမီး မည်မျှပင်လှပါစေ၊ မိခင်၏ အလှကသာလျှင် စိတ်ဘဝကို ညွတ်နှုတ်ကြည်မွေ့ ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာဖြစ်ကြောင်း ၁၉၃၂ ခုနှစ်က ပန်းချီပညာရှင် အယ်လက်ဇန်းဒါး၏ “မိခင်” ပန်းချီကားက ဖော်ညွှန်းလျက်ရှိသည်။

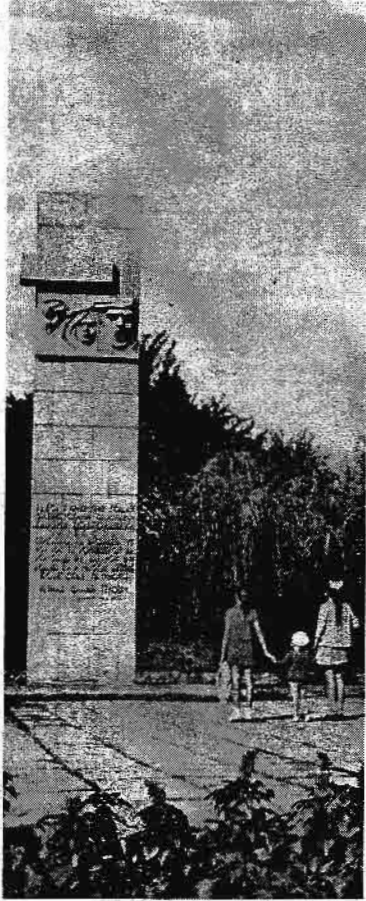

အဆိုတော်ရေမွှေး

ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ပေါက်လာကြသလဲမသိ။ နိုင်ငံတကာ ဝိတလောကမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေကြတဲ့ အဆိုတော်တွေဟာ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ရေမွှေးထုတ်လုပ် ဖြန့်ချိလာကြတယ်။ ပထမတန်းက သရုပ်ဆောင်အဆိုတော် ဂျင်နီဖာ လိုပက်စ်၊ နောက် တေးသီဂျက်လေး ဘရစ်တနေစပီးယား၊ နောက်တော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လင်ဆေးလိုဟန် စသဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရေမွှေးထုတ်လုပ် ဖြန့်ချိရေးရောဂါ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားကြတယ်။ အခု နောက်တစ်ယောက် လာပြန်ပြီ။ ပေါ့ပဲအဆိုတော်

ဂျင်စတင်ဘီဘာဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော် အဆိုတော်ကလည်း SOMEDAY လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ရေမွှေးအကောင်းစား တစ်မျိုးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်လုပ်လိုက်ပါသတဲ့။ အထူးသဖြင့် သူ့ပရိသတ်ဖြစ်ကြတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမပျိုလေးတွေအတွက် သီးသန့်ရည်စူးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ ဇွန် ၂၃ ရက်နေ့က နယူးယောက်မြို့မှာ စပယ်ရှယ်အခမ်းအနားနဲ့ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချခဲ့တယ်။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမပျိုလေးတွေ အများအပြား လာရောက် အားပေးဝယ်ယူကြတဲ့အတွက် အကြီးကျယ်ဆုံး ရေမွှေး အရောင်းစံချိန်တင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ရေမွှေးအရောင်းတာဝန်ခံ ဖြူရီယယ်လ်ဂွန်ဇာလက်က ခုတ်ချက်ချလိုက်ပါသတဲ့။

အမှတ်တရ သူရဲကောင်းများ

ဤကျောက်တိုင်သည် VITEBSK မြို့တော်တွင် အရေးပါသော အမှတ်တရ အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက နာဇီကျူးကျော်ရေးသမားများသည် ဤမြို့တော်သို့ ဝင်ရောက်လျက် အတင်းအဓမ္မ သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။ သုံးနှစ်တိုင်တိုင် နာဇီတို့ကို မြို့သူမြို့သားများက တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ စစ်ပွဲများ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤမြို့တော် တစ်ခုတည်းတွင် နာဇီဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်အဖွဲ့အစည်းပေါင်း ၆၀ ရှိသည်။ ထိုမြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများက အသက်စွန့်၍ နာဇီတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ သုံးနှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် VITEBSK မြို့တွင်းသို့ ဆိုဗီယက်တပ်များ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့တော်၏ မူလလူဦးရေ ၁,၆၇,၀၀၀ ရှိခဲ့သည့်အနက် ၁၁၈ ယောက်သာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်သည်။ တစ်မြို့လုံးရှိ အိမ်များကို ခုနှစ် ရာခိုင်နှုန်းသာ တွေ့ရပြီး ကျန်အိမ်များအားလုံး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြိုကျပျက်စီးနေလေပြီ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ VITEBSK မြို့တော်သည် ပြာပုံထဲမှထ၍ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တိုးတက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အကြီးအကျယ် ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အသက်စွန့်ခဲ့ကြသော မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများအတွက် အမှတ်တရ ကျောက်တိုင်ဖြစ်သည်။

သေမင်းလက်ဖခံသူတစ်ဦး

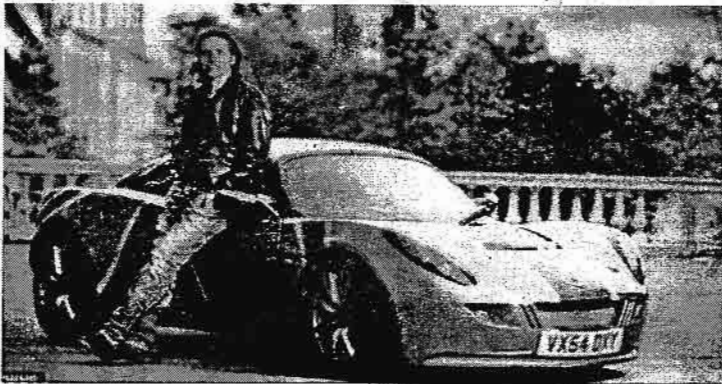
ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ကုန်းလမ်းမှအစပြု၍ နောင်သောအခါ ရေကြောင်းခရီးကိုပါ တွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ရေကြောင်းခရီးမှာပင် နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ ရေပြင်ပေါ်နှင့် ရေအောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်မှောက်ခေတ်၏ ရေကြောင်းခရီးတွင် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပင်လယ်ထဲတွင်(ပျမ်းမျှ) လူ့အသက်ပေါင်း နှစ်သိန်းထက်မနည်း သေဆုံးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ပုံထဲတွင် ဖော်ပြပါရှိသော လူသားခြောက်ယောက်တို့သည် ပင်လယ်နက် BLACK SEA ထဲတွင် မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ညဦးပိုင်း (၁၈:၄၅)နာရီ သင်္ဘောနစ်မြုပ်သည့် အချိန်မှစ၍ လိဇွေ့ရောင် အသက်ကယ်ဖောင် RAFT TENT တစ်ခုထဲတွင် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် လိုက်ပါလာခဲ့ကြရသည်။ နာရီပေါင်း ၁၂၀ မျှ ကြာသောအခါ GROT ဟူ၍ အမည်ပေးထားသော သိပ္ပံသုတေသနသင်္ဘောနှင့် တွေ့၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့သဖြင့် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာကြသည်။ ထိုမျှသော နာရီပေါင်း ၁၂၀ အတွင်း သူတို့တွင် စားစရာဟူ၍ သကြားလုံးအထုပ်လေးအချို့သာ ပါလာသည်။ ထိုသကြားလုံးထုပ်ငယ်များထဲမှ သကြားလုံးများကိုသာ စားခဲ့ကြရကြောင်း သိရသည်။

အလံမ္မာ စာမာဂ်

ဖော်ပြပါ အဆောက်အအုံကြီးသည် စာကြည့်တိုက်ဖြစ်ပြီး ဘာကူး၏ အဖာဘိုင်ဂျန်တွင် အလှပဆုံး အဆောက်အအုံများထဲ၌ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် ဆိုဗီယက်ရုရှား၌ ပြည်သူ့စာကြည့်တိုက် ၁,၃၀,၀၀၀ ရှိပြီး ထိုစာကြည့်တိုက်များထဲတွင် စာအုပ်ပေါင်း ၁၄၆၃ သန်း ရှိသည်။ သိပ္ပံပညာနှင့် စက်မှုဆိုင်ရာ စာအုပ်များအတွက် သီးသန့်စာကြည့်တိုက်ပေါင်း ၅၉,၀၀၀ ရှိသည်။ စာအုပ်အမျိုးအစားပေါင်း သန်း ၅၀၀ မျှရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် စာကြည့်တိုက်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများသည် စာဖတ်သူတို့အား အကျိုးပြုနိုင်သော မိတ်ဆွေများအဖြစ် တည်ရှိနေကြကြောင်း အခိုင်အမာ သိရှိနိုင်လေသည်။

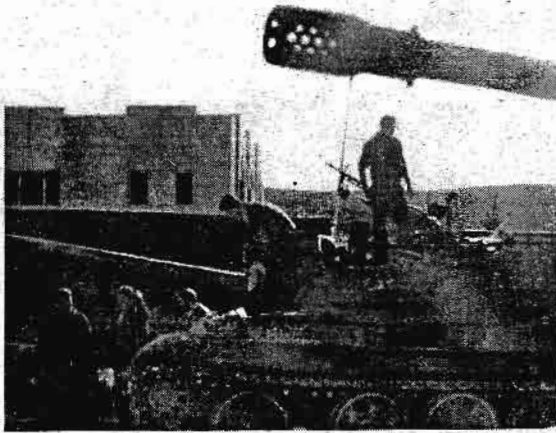
ရောင်းဖို့မဟုတ်ပါ

ကားနဲ့လူနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် လူက မြင့်မားထွားကျိုင်းနေတဲ့အတွက် အဲဒီကားနဲ့ လိုက်ဖက်ခြင်းမရှိဘူးလို့ အများက ထင်မြင်ယူဆစရာ ဖြစ်နေ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ သူ့ကားလေးကို NEMESIS လို့ အမည် ပေးထားပါတယ်။ နိမိဆစ် ဆိုတဲ့ကားလေးဟာ အချိန်အားဖြင့် ၈ ဒသမ ၅ စက္ကန့်အတွင်းမှာ တစ်နာရီလျှင် မိုင် တစ်ရာနှုန်းအထိ အရှိန်အဟုန် မြှင့်တင်နိုင်ပါသတဲ့။ ဒီလူရဲ့ နာမည်က ဒေးဗတ်စ်ဖြစ်ပါတယ်။ သူက သန်းပေါင်းများစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ယူအက်စ်ဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲ အကုန်အကျခံပြီး အဲဒီနိမိဆစ် အမည်ပေးထားတဲ့ ကားလေးကို (လျှပ်စစ်စွမ်းအင်ချည်းသက်သက်နှင့် သွားနိုင်အောင်) ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဂလောက်စတားရှိုင်းယားနယ်ပယ် အခြေစိုက် လေအားလျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီ ECOTRI-CITY တည်ထောင်သူ ဒေးဗတ်စ် အသက်(၄၈)နှစ်ကိုယ်တိုင် မော်တော် ကားတည်ဆောက်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရွေးချယ်စုစည်းပြီး နိမိဆစ် လျှပ်စစ်စွမ်းအင်သုံး ကားလေးကို ကိုယ်ပိုင် အသုံးပြုဖို့ တည်ဆောက်ခဲ့ပါသတဲ့။

မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်ပြဿနာ

ခေတ်မမီ သော SCAN EAGLE ဖြစ်သည်။ ထိုလေယာဉ်ကို အီရန်လေကြောင်းပိုင်နက်အတွင်း၌ ဖမ်းမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် အလီဗာဒါဗီက အီရန်မီဒီယာဖားစ် သတင်းအေဂျင်စီသို့ ပြောကြားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ရေတပ်ကမူ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသအတွင်း၌ မိမိတို့၏ မောင်းသူမဲ့လေယာဉ် တစ်စင်းမျှ ပျောက်ဆုံးခြင်းမရှိကြောင်း ငြင်းချက်ထုတ်ပြန်သည်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသရှိ အာရပ်စော်ဘွားများ ပြည်ထောင်စု (ယူအေအီး)အပါအဝင် အခြားနိုင်ငံများတွင်လည်း စရိတ်သက်သာ၍ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားမြင့်သော SCAN EAGLE လေယာဉ် အမျိုးအစား မောင်းသူမဲ့လေယာဉ်ကို အသုံးပြုနိုင်ကြကြောင်းဖြင့် အေပီသတင်းဌာနမှ ဖော်ပြခဲ့သည်။

တာဝန်ဆိုသည်မှာ

နျူကလီးယား မပြန့်ပွားရေးဆိုင်ရာ မိန့်ခွန်းတစ်ရပ်ကို အမျိုးသားကာကွယ်ရေး တက္ကသိုလ်၌ အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘားမားက ပြောကြားခဲ့သည်။ ၂၀ ရာစုတတည်းက ရှိခဲ့သော ဆိုးရွားသည် လက်နက်များကြောင့် ၂၁ ရာစုတွင် အမှောင်ဖုံးလွှမ်းမည့်အရေးကို သူ့အနေနှင့် ရိုးရှင်းစွာပင် ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း အဆိုပါ လက်နက်အမျိုးအစားများကို ဆီးရီးယားအစိုးရအနေနှင့် အသုံးပြုခြင်းဖြင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အမှားကို ကျူးလွန်မည်ဆိုပါက ထိုဖြစ်ရပ်၏ အကျိုးဆက်ကို တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း အာဆတ်နှင့် ၎င်း၏ လက်အောက်ခံပုဂ္ဂိုလ်များအား သတိပေးလိုသည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ ဆီးရီးယားနိုင်ငံတစ်ဝန်းတွင် ဒါဇင်နှင့်ချီသော နေရာများ၌ သိုငှက်ထားရှိသော ဓာတုလက်နက်ပစ္စည်းများကို ပဲ့ထိန်းခုံးကျည်များ၊ အမြောက်များဖြင့် ပစ်ခတ်အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း စီအိုင်အေကလည်း ကြေညာခဲ့သည်။

☐ မိုးရွှေလင်း

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

ရေစီးကမ်းပြို ပျောက်စေလို

ကန့်ဘလူ ကံတင်အောင်

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကွမ်းယာအစားဆုံးနိုင်ငံမှာ ကုလား နိုင်ငံများဟု စာရေးဆရာသော်တာဆွေ မြဝတီဂျာနယ်မှာ ရေးသားပြခဲ့သည်ကို ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခုအခါတွင်မူ ကွမ်းယာအစားဆုံး နိုင်ငံထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကိုပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးရတော့ မည့် အနေအထားပင်။

ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ ဘယ်ဒေသသွားသွား အများဆုံး မြင်တွေ့နေရသည်မှာ ကလေးမှအစ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးပိုင်း အရွယ်များအထိ၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးအဆုံး ကွမ်းယာ စားသုံးနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေရ ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထန်းတပင်(ဇီးကုန်း)က အောင်ကြီး ကွမ်းယာဆိုင် မိသားစုဆိုလျှင် ကွမ်းယာရောင်းချခြင်းဖြင့် ပင် အာရုံစိုက်ကြီး၊ ဆိုင်ကယ်၊ ကားစီး၊ ရွှေငွေဥစ္စာ ရတနာများ ထိန်ထိန်သီးလျက် ချမ်းသာသူ စာရင်းဝင်နေ ပါပြီ။ ကွမ်းစားသူ အဘယ်မျှ များပြားနေသလဲဆိုတာ သက်သေ သာမကပင်။

ဘယ်ရွာ၊ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်နေရာမဆို ကွမ်းယာဆိုင် များ အစီအရီ ပေါများနေသည်။ ရောင်းကောင်းကြသည်။ ကွမ်းစားသူများ တိုးပွားများပြားနေသည်။ ရွှေဖြစ်သွားသော ကွမ်းရွက်များဟု နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်းမှာ တင်စားပင် ရေးထားသည်ကို ဖတ်ရဖူးသည်။

အဘယ်ကြောင့် ကွမ်းယာ အစားများနေသနည်း။

ကွမ်းယာမှာ ဆေးဖက်ဝင်တာဆို၍ ကွမ်းရွက်၊ ကွမ်းသီး ဟုသာ သိထားရပါသည်။

စာရေးသူ ဖတ်ဖူးသမျှ ပညာတန်ဆောင်၊ မြဝတီ ဂျာနယ်၊ ဆေးမဂ္ဂဇင်း စာစောင် တော်များများတွင်ကား ကွမ်းယာစားများသဖြင့် ပါးစောင်ကင်ဆာ၊ သွားဖုံးကင်ဆာ၊ ခံတွင်းကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကျောက်တည်၊ သွားရေစီးကမ်းပြို၊ သွား၏အပေါ်ယံကြွေလွှာ ပျက်စီးပြုန်းတီးခြင်း၊ ကျောက် ကပ်ရောဂါတို့ ဖြစ်ပွားနိုင်ကြောင်း ဖတ်မှတ်ခဲ့ရပါသည်။

ရာဇဝင် စာတင်ကြည့်ရာတွင်လည်း တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ကြီးမားသော ဗျတ်ဝိဓမ္မာ ကွမ်းတစ်ယာ ရေတစ်မူတ် ကြောင့် သိဒ္ဓိများလျှောကျကာ ဘဝပျက် အသက်ဆက် ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်ကနေ၍ . . .

“ကွမ်းမလွမ်းနဲ့၊ စားခဲ့မိသူ၊ ဗျတ်ဝိ၊ သိဒ္ဓိလျှောကျ၊ ဘဝပျက် အသက်ဆက်” ဟူ၍ ကဗျာပင်ဖွဲ့၍ တပည့်များ အား ဆုံးမခဲ့ပါသည်။

ယခုတင်ပြမည်မှာ ကွမ်းစားများသဖြင့် သွားတွင် ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်သောရောဂါကို ကုသပျောက်ကင်းနိုင်သည် တိုင်းရင်းဆေးနည်း ဖြစ်ပါသည်။

သွားတွင် ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ်ပါက ပျောက်စေလိုသည့် စေတနာ ဖြစ်ပါသည်။

ရေစီးကမ်းပြို ဖြစ်ခဲ့ပါက တမာရွက်ကို အခြောက် လှမ်း၍ အမှုန့်ပြုပြီး သွားဖုံးတစ်လျှောက် ဖြူးငေး ပါက သက် သာ ပျောက်ကင်းနိုင်ပါကြောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် တင်ပြ ရေးသားရပါသည်။

သတ္တဝါမှန်သမျှ ဘေးမခံ ကျန်းမာကြပါစေ . . .

□ ကန့်ဘလူ ကံတင်အောင်

အိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးဝါး

ရေယားဖူး အထူးပျောက်စေမည်

ကန့်ဘလူ ကံတင်အောင်

စာရေးသူတို့ ဒေသ ရေနစ်နေသော လယ်များရှိ၏။ ကန်စွန်းပင်များ ပြွတ်သိပ်ကျပ်တည်းစွာ ပေါက်နေ၏။ နွေရာသီမှာပင် ရေမပြတ်၍ စပါးစိုက်ပျိုး၍မရ။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဆိုသလို ရေများ လှောင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုလယ်အတွင်း ကန်စွန်းပင်များမှာ စားချင်စဖွယ်၊ ခူးချင်စဖွယ် ဖြစ်နေ၍ လူတကာတို့ ဆင်း၍ ခူးကြ၊ ရသမျှ ဈေးမှာရောင်းချကြဖြင့် ဝင်ငွေ တွက်ခြေကိုက်နေကြပါသည်။

ထိုလယ်ထဲ ကန်စွန်းရွက် ဆင်းခူးကြသူများ၏ ခြေသလုံး နှစ်ဖက်စလုံးတို့တွင် ရေယားဖူးများဟု ဆိုသော အနာများ ပေါက်ကြပါသည်။ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် နာလည်းနာ၊ ယားလည်းယားဖြင့် နေမထိ ထိုင်မသာ ခံစားကြရပါသည်။

ကန်စွန်းရွက် ဈေးကောင်းရသည်မှန်သော်လည်း ထိုရေယားဖူး အနာများကြောင့် ထိုလယ်များတွင် မည်သူမျှ ဆင်း၍ ကန်စွန်းရွက်မခူးရဲကြတော့ပေ။

သို့သော် လက်ထုပ်ကုန်းရွာမှ ဦးစိုးမြင့်၏သမီးများမှာ ကား ကန်စွန်းရွက်ခူးရောင်းမှသာ မိသားစုစားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ အခြေအနေပေးမည်ဖြစ်ရာ ထိုလယ်များတွင် ဆင်း၍ ကန်စွန်းရွက်ခူးကြရပါသည်။

“ညည်းတို့တော့ ရေယားဖူးတွေ မပေါက်ကြဘူး ထင်တယ်၊ တို့မှာတော့ ရေယားဖူးကြောင့် ဒုက္ခတွေ ခံစားရလွန်းလို့ ပိုက်ဆံရမှန်းသိလဲ အဲဒီလယ်ထဲ မဆင်းရဲတော့ပေါင်အေ”

“တို့လဲ အစကတော့ ပေါက်တာပဲ၊ ကာကွယ်ကုသတဲ့ ဆေးနည်းသိထားတော့ လယ်ထဲ ဆင်းရဲနေပါပြီ၊ မကြောက်တော့ဘူး”

“ဟဲ့... ဒါဆို မစပါဦး၊ ကာကွယ်ကုသတဲ့ ဆေးနည်းလေး”

“ရပါတယ်၊ လွယ်ပါတယ်၊ ဆေးနည်းဆိုတာ သေရာအထိ မယူကောင်းဘူးတဲ့၊ ပြောပါမယ်”

“ရေယားဖူးတွေပေါက်ရင် ပထမ နှင်းမှုန့်နဲ့ ဆားနဲ့ ရောဖျော် လိမ်းပေး၊ နှင်းတက်ရှိရင် ပိုကောင်းတယ်၊ ကျောက်ပျဉ်မှာ ဆားထည့်ပြီး သွေးလိမ်းပေး၊ ပြီးတော့ လယ်ထဲဆင်း ကန်စွန်းရွက် ခူးတော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီရေယားဖူးပေါက်နိုင်တဲ့ ရေထဲမယုံနေရာတွေ အားလုံးပေါ့၊ ရေနံချေး သုတ်ပြီး လိမ်းသွား၊ တစ်နေကုန် လယ်ထဲဆင်းခူးရင်တောင် ရေယားဖူး မပေါက်တော့ဘူး”

ဦးစိုးမြင့်၏သမီးများ ပြောပြသကဲ့သို့ ကန်စွန်းရွက် ခူးရောင်းမှ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ဝတ်ကြရသော ကျွန်တော်တို့၊ တူမ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များနှင့် တပည့်များ လယ်ထဲ ဆင်းမည်ဆိုလျှင် ခြေသလုံးနှစ်ဖက်စလုံးအား ရေနံချေးများ လူး၍ထားကြပါသည်။

ရေယားဖူး အနာဖြစ်ကြသူတိုင်းကလည်း နှင်းမှုန့်နှင့် ဆား ရောဖျော်၍ အနာရှိရာနေရာများတွင် လိမ်းထားကြပါသည်။

ရေယားဖူး အထူးပျောက်စေပါ၍ စာဖတ်ပရိသတ်များ လိုအပ်လျှင် သုံးစွဲနိုင်ရန် စေတနာရှေ့ထား ရေးသားရပါသည်။

□ ကန့်ဘလူ ကံတင်အောင်

အိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

ခြေဖနောင့်ကွဲလျှင် ပျောက်ပျောက်

နတ်မောက်ကောင်းမွန်မြင့်

ခြေဖနောင့်ကွဲခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းသည်ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ အပူခိုး၊ အပုပ်ခိုးများသည် အောက်သို့ စုန်ဆင်းထွက်သွားသဖြင့် ခြေဖနောင့်ကွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ အပူခိုး၊ အပုပ်ခိုးတို့သည် အောက်သို့ စုန်ဆင်းခြင်းမရှိဘဲ အထက်သို့ ဆန်တက်မည်ဆိုလျှင် လည်ချောင်းနာခြင်း၊ သွားဖူးရောင်၊ သွားနာ၊ သွားကိုက်ခြင်း၊ ဗျက်စိမ့်နီဝေခြင်း၊ နားလေးခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း စသော ပိုမိုဆိုးသည်နှင့် ကြုံရနိုင်ပါသည်။

သို့အတွက် ခြေဖနောင့်ကွဲခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် တော်သေးသည်။ ကောင်းသည် ဟုဆိုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် . . .

သို့သော် . . . အကောင်းဆုံးမှာ အပူခိုး၊ အပုပ်ခိုးတို့သည် ဆီး၊ ဝမ်းတို့နှင့်အတူ ထွက်သွားခြင်းသည် လူတို့၏ ကျန်းမာရေးအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ် မခံဖို့လိုပါသည်။

ဆီးချုပ်လျှင် အရည်ရွှမ်းသော အသီးများစားခြင်း၊ ရေများများ သောက်ပေးပါ။ ထမင်းစားလျှင် ဟင်းအရည် သောက်နှင့် စားပေးပါ။ အရည်သောက်ဟင်း မပါလျှင် ရေနွေးကြမ်းနှင့် သောက်စားပေးပါ။

ဝမ်းချုပ်လျှင် ဝမ်းနုတ်ဆေး အရမ်းမစားသင့်ပါ။ ဝမ်းနုတ်ဆေးသည် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်ပါသည်။ တတ်သာမှ ဝမ်းနုတ်ဆေးကို သင့်တော်အောင် သုံးစွဲသင့်

ပါသည်။ ဝမ်းနုတ်ဆေး အကျင့်ဖြစ်သွားလျှင် အစာအိမ်၊ အူသိမ်၊ အူမကြီးတို့ကို ဒုက္ခပေးတတ်ပါသည်။

ထို့အတွက် ဝမ်းချုပ်လျှင် ဝမ်းမှန်စေရန်အတွက် လတ်ဆတ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ အစိမ်းကြော် များများ စားပေးပါ။ ချဉ်ပေါင်ရွက်နု ချက်စားပေးပါ။

ရနိုင်လျှင် သင်္ဘောသီးမှည့်ကို အဝစားပေးပါ။ ဝမ်းပျော့ ဝမ်းမှန်စေပါသည်။ သင်္ဘောသီးမှည့်သည် လူကို လွန်စွာအကျိုးပြုပါသည်။ မရလျှင်လည်း တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်မျှ သင်္ဘောသီးမှည့် ရအောင်ရှာပြီး ထန်းလျက်နှင့် ပေါက်စားပေးပါ။ သကြားနှင့် သင်္ဘောသီးမှည့်ကို ပေါက်စားခြင်းသည်လည်း ကောင်းပါသည်။

သို့သော် အချို့သူများတွင် သကြားကြောင့် သလိပ်ကျပ်ခဲမှုနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။ ထန်းလျက်နှင့် သင်္ဘောသီးမှည့် ပေါက်စားခြင်းကသာ ပိုကောင်းပါသည်။ ထန်းလျက်သည် အစာကြေ ရင်ချောင့်စေပါသည်။

ခြေဖနောင့် မကွဲစေရန် ဆီး၊ ဝမ်း အချုပ်မခံရန် တင်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ခြေဖနောင့်ကွဲလျှင် အောက်ပါ လိမ်းဆေးကို ပြုလုပ်လိမ်းပေးပါ။

ရေနံစိမ်းရနိုင်လျှင် ရေနံစိမ်းကို မီးနွေးနွေးပေး၊ အအေးခံ၍ လိမ်းပေးပါ။

(သို့မဟုတ်) မန်ကျည်းသီးအမှည့်ကို ဆန်ခါဖြင့် အနှစ်တိုက်ရယူပြီး ခေါင်းလိမ်းသည့် အုန်းဆီနှင့် ဆတူရောစပ် သမအောင်မွှေပြီး လိမ်းပေးပါ။ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် လိမ်းပေးပါ။ အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါမည်။

□ နတ်မောက်ကောင်းမွန်မြင့်

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

ဖောက်သန်းကင်းရေး

ပြုလုပ်ပေး

နတ်မောက်ကောင်းမွန်ဖြင့်

ဦးခေါင်းအရေပြားမှာ ဗောက်အစို၊ ဗောက်အခြောက်တွေ ထနေရင် အလွန်ပဲ ယားယံပြီး စိတ်ပါရှုပ်ထွေးညစ်ညူးရပါတယ်။ ဗောက်အပြင် သန်းများပါရှိနေရင် ပိုဆိုးပါတယ်။

ခေတ်ပေါ် ခေါင်းလျှော်ရည် Shampoo တွေဟာ ဦးခေါင်းအရေပြား ပျက်စီးပြီး ဆံပင်ကျွတ်ခြင်း၊ ပြတ်ခြင်းတွေပါ ဖြစ်နေတတ်တာ လက်တွေ့ပါပဲ။ စာရေးသူရဲ့ သမီးမှာ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ မသုံးရဲတော့ပါဘူး။

ဦးခေါင်းမှာ ဗောက်၊ သန်း ရှင်းပြီး ဦးခေါင်းအရေပြားလည်း မပျက်စီး၊ အေးမြစေတဲ့ နည်းစနစ် တင်ပြအပ်ပါတယ်။

ရဲယိုပင်ကို လူတိုင်းသိပါတယ်။ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းမှာ ရဲယိုပင်ဟာ ထိပ်တန်းက ပါဝင်နေတယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။

အဲဒီရဲယိုပင်ဟာ ရဲယိုရွက်ခပ်ရင့်ရင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို ဆယ်ရွက်၊ ငယ်ရင် ဆယ့်ငါးရွက်လောက် ခူးယူပြီး ရေစင်အောင် ဆေးပါ။ ပြီးရင် ထုထောင်းကြိတ်ခဲခြပြီး သတ္တုရည်ညစ်ယူပါ။ ရလာတဲ့ ရဲယိုရွက်သတ္တုရည်များကို ဦးခေါင်းအရေပြားထိ စိုစိုရွှဲရွဲ လိမ်းကျပေးပါ။ ပြီးရင် ဆယ်မိနစ်ခန့် ခေါင်းပေါင်းထားပါ။

ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်ရှိရင် ခေါင်းလျှော်ပေးရပါမယ်။ တရော် ကင်ပွန်းသီးပြုတ်ရည်နဲ့ ခေါင်းလျှော်ပေးရပါမယ်။

ငါးရက်တစ်ကြိမ် အထက်ပါနည်းအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ ဗောက်၊ သန်း ကင်းရှင်းတဲ့အပြင် ဦးရေပြား အေးမြပြီး ဆံပင်ပါ မည်းနက်ပျော့ပျောင်း သန်မာကာ ဦးခေါင်း ကြည်လင်ပြီး စိတ်ပါ လန်းဆန်းနေပါလိမ့်မယ်ဆိုတာ တင်ပြလိုက်ပါတယ်။

☐ နတ်မောက်ထောင်းဖွန်ဖြင့်

ဆီးချိုအတွက်

ဥလျှော်ရွက်

နတ်မောက်ကောင်းမွန်ဖြင့်

ဥလျှော်ပင်သည် အညာဒေသနှင့် မြေလတ်ပိုင်းတွင် သဘာဝအလျောက် အလေ့ကျ ပေါများစွာ ပေါက်ရောက်ပြီး အချို့နေအိမ်ပိုင်းများတွင် တမင်ပြုစု စိုက်ပျိုးထားသည်ကိုလည်း တွေ့နိုင်ပါသည်။

ထမင်းစား၍ မဝင်၊ ခံတွင်းပျက်နေပါက ဥလျှော်ရွက်လေးများကို ငါးပိဖုတ်ဆီဆမ်းနှင့် အတို့အမြှုပ် လုပ်စားပါက ထမင်းမြိန်စေပါသည်။

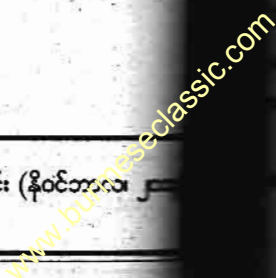
အထူးသဖြင့် ဥလျှော်ရွက်သည် ဆီးချိုဝေဒနာရှင်များအတွက် ဆေးဖက်အသုံးဝင်လှပါသည်။ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။

ဥလျှော်ရွက် မနုမရင့်များ လက်တွင်းသုံးဆုပ်ခန့် ခူးယူပြီး ဖုန်၊ အမိက် ကင်းအောင် ရေစင်စွာဆေးပါ။ ထို့နောက် ထန်းလျက် (၅)ကျပ်သား ထုခြေထည့်ပြီး ရေမတ်ခွက်သုံးခွက်နှင့် ကျိုချက်ပါ။ ရေတစ်ခွက်စာကျန်လျှင် အအေးဆေးပြီး စစ်ယူပါ။

ထိုရေကို တစ်နေ့တည်းကုန်အောင် သုံးကြိမ်တိုင်ခွဲသောက်ပေးပါ။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် အကုန်သောက်ပေးရပါ။ သုံးကြိမ် ခွဲသောက်ပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆီးချိုတိုင်းကြည့်ပါ။ သိသာထင်ရှားစွာ ဆီးချိုကျဆင်း သက်သာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါမည်။ တဖြည်းဖြည်း သက်သာပျောက်ကင်းသော နည်းဖြစ်ပြီး လွယ်ကူစွာ လိုအပ်သလို ဆက်လက်ပြုလုပ်သောက်သုံးနိုင်ပါသည်။

☐ နတ်မောက်ထောင်းဖွန်ဖြင့်

လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ဆေးဖြိုးတို့များ

သုတေသီ ဆရာငြိမ်း

ကိုယ်ပေးကိုယ်ရောင် ဖြစ်နေလျှင်

လူတစ်ယောက်အဖို့ ကျန်းမာရေးကောင်းဖို့ ဆိုသည်မှာ သွေးလေမှန်ဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ သွေးလေဖောက်ပြန်လျှင် ကိုယ်ဖော့ ကိုယ်ရောင်ဝေဒနာ ခံစားရတတ်ပါ၏။

သို့ဆိုကာ ကိုယ်ဖော့ကိုယ်ရောင်ပျောက်စေရန် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။ နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ဇော်ဂျီဦးထုပ် ဆိုသည့် အပင်ကို ရဖို့လိုပါသည်။ ၎င်းအပင်သည် အမြင့်တစ်ပေကျော် နှစ်ပေထိ မြင့်တတ်ပါသည်။ ပင်စည်လုံးမှာ လက်နှစ်သစ်ခန့်ဖြစ်ပြီး အရွက်ပမာဏမှာ အလျားတစ်လက်မ၊ အနံ သုံးလေးလက်မရှိ၏။ အစိမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး ဥဒွဲရွက် ပုံစံမျိုးဖြစ်ကာ အပူပိုင်းဒေသရှိ တောင်ကုန်းများ၌ ပေါက်တတ်ပါသည်။

ဇော်ဂျီဦးထုပ်ပင် အမြစ်အား ရေစင်အောင်ဆေး၍ ရေနှင့် မပျစ်မကျဲ သွေးပါ။ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် တစ်နေ့သုံးကြိမ်၊ ဖော့နေရောင်နေသည့်အပေါ် အထက်မှအောက်သို့ ဆေးဖြင့်သပ်ချပေးပါ။

တစ်ရက်လိမ်းရုံနှင့်ပင် အဖော့အရောင်တို့ သိသိသာသာ ကျဆင်းသွားပြီး နှစ်ရက်သုံးရက် ဆက်လိမ်းပေးပါက လုံးဝပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

သွေးကျ၍ ခြေဖမိုးရောင်ရမ်းနေသည့်အဖို့ ဇော်ဂျီဦးထုပ်ပင်၏ အမြစ်မရပါက ရွက်ကျပင်ပေါက်အရွက်ကို နီကင်ပေးပြီး ရောင်ရမ်းနေသည့် နေရာပေါ်တွင် ကပ်ပေးရပါမည်။ အဖော့အရောင်တို့ ကျသွားပါလိမ့်မည်။

ခေါင်းမူးတာများ လွယ်လွယ်လေး

သွေးတိုးကြောင့်ဖြစ်စေ၊ လေကြောင့်ဖြစ်စေ၊ အိပ်ရေးပျက်၍ဖြစ်စေ အုန်းနို့ကဲ့သို့ အဆီအဆိမ့်များ စားသောက်မိ၍ ခေါင်းထဲ၌ ရိပ်တိတ်တိတ်ဖြစ်ကာ မူးတတ်ကြပါသည်။

ထိုသို့ ခေါင်းမူးနေပါက မည်သို့ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။ နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

(၁) ပျားရည်စစ်စစ် ကြွေဖွန်းတစ်ဖွန်း၊ ရေနွေးပူပူ တစ်ဖွန်း၊ သံပရာညစ်ပြီးသား ကြေးဖွန်းတစ်ဖွန်း။

၎င်းသုံးမျိုးကို သံမအောင် ရောမွှေပြီး သောက်ပေးပါ။ ခေါင်းအလွန်မူး၍ မသက်မသာ ဖြစ်နေသူတို့အဖို့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် သောက်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

(၂) နှမ်းဆီစစ်စစ် လက်ဖက်ရည်ဖွန်း တစ်ဖွန်းကို သံပရာရည် လက်ဖက်ရည်ဖွန်း တစ်ဖွန်းနှင့် ရောပြီး ငယ်ထိပ်တည့်တည့်အား ဆွတ်ပေး၊ လိမ်းပေးပါက ခေါင်းမူးဝေဒနာ ချက်ချင်းပျောက်ကင်းပါ၏။

သံပရာရည်ကို လက်စွဲထား၍ နေ့စဉ်သောက်ပေးပါက လွန်စွာကောင်း၏။

ရေနွေးကြမ်း ခပ်ကျကျထဲသို့ သံပရာရည် ညှစ်သောက်ပေးပါက ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ ပျောက်ကင်းပါ၏။

ထိခိုက်ရှုနာဖြစ်ခဲ့လျှင်

လူတော်တော်များမှာ ထိခိုက်ရှုနာဝေဒနာ ကြုံရတတ်ပါသည်။

တောအရပ်ဒေသများ ကောက်ရိတ်သည့်အခါ တံစဉ်ထိပြီး ပြတ်ရှုခြင်း၊ ပေါက်ပြားပေါက်မိခြင်း၊ ထင်းခွဲသည့်အခါ မားထိခြင်း၊ ပြတ်ရှုခြင်း၊ သားလှီးမားဖြစ်စေ၊ အခြားအသွားချွန်သည့်အရာဖြင့်ဖြစ်စေ ထိုးမိ ထိခိုက်မိခြင်း၊ သံပြားရှုခြင်း၊ ရေထဲဆင်းသည့်အခါ ပုလင်းကွဲရှုခြင်း၊ မှန်ကွဲများထိုးမိခြင်း စသည့် မတော်တဆ ထိခိုက်ရှုနာတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်ပါသည်။

အကယ်၍ ထိခိုက်ရှုနာဝေဒနာ ခံစားရပါက သက်သာ ပျောက်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။ နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ကွမ်းစားထုံးကို လက်ဖြင့်ကော်၍ ထိခိုက်ပြတ်ရှုသွားသည့် ဒဏ်ရာပေါ်တွင် လုံလုံခြုံခြုံ အုံပေးပါ။ ထို့နောက် ပတ်တီးစည်းထားပါ။ ထုံးအုံသည့်ကြားမှ တစ်ခါတစ်ရံ သွေးများစိမ့်ထွက်နေသေးလျှင် ထပ်မံစိမ့်မထွက်လာသည်အထိ ထုံးကို အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံအုံပေးပါ။ (ဒဏ်ရာရသည့်နေရာကို ရေမထိအောင် သတိထားပါ။)

ထုံးအုံသည်နှင့် ချက်ချင်းသက်သာပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အသား နုတက်လာကာ ဒဏ်ရာများ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ (အမာရွတ် ထင်ကျန်နေပါက ကြိတ်မှန်ရွတ်ကို ခြေ၍ အုံပေးပါ။)

နောက်ကြောတွေ
ထက်နေသလား

တစ်ခုခုကို အာရုံစူးစိုက်လွန်း၍ ဖြစ်စေ၊ စာအဖတ်များ၊ တီဗွီ ဗွီဒီယို အကြည့်များ၊ ရုပ်ရှင်အကြည့်များ၊ အညောင်းထိုင်တာပါ များလွန်းပါက နောက်ကြောတက်တတ်ပါသည်။ ထိုသို့ နောက်ကြောတက်လျှင် တသမီးသမီး တဝေဝေ မအိမ်သာဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး အနေရအထိုင်ရ အလွန် ဆိုးပါသည်။

နာရီဝက်ခန့် ပက်လက်လှန် အိပ်၍ မိန်းမမှ သက်သာသွားတတ်ပါ သည်။

တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် အနည်းဆုံး လက်ဖက်ရည်အချို့ နှစ်ခွက်ထက်ပို၍ သောက်မိပါကလည်း နောက်ကြော ပို၍တက်တတ်ပါသည်။ ဆေးထိုး၊ ဆေး စား၊ အနင်းအနှိပ်ခဲသော်လည်း ခေတ္တ သက်သာပြီးနေသော် ပြန်ဖြစ်တတ်ပါ သည်။

သို့ဆိုပါက နောက်ကြောတွေ တက်နေလျှင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါ မည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

(၁) ရှိန်းခို

(၂) ထန်းလျက်

ရှိန်းခိုအား မန်ကျည်းစေ့ခန့် လုံး၍ ရေနှင့် ကျိုက်ချပါ။ ၎င်းနောက် ထန်းလျက်တစ်ခဲစားပြီး ရေသောက်ပေး ပါ။

နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် မပျက်မကွက် စားပါ။ မိမိ၏ရောဂါ အခြေအနေကို သုံးသပ်၍ နေ့လယ် တစ်ကြိမ်စားပေးနိုင်ပါသည်။ ၁၅ ရက် ခန့် မပျက်မကွက်စားပေးပါက သိသိ သာသာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ (အစာမကြေ ဖြစ်နေလျှင် ထန်းလျက် တစ်ခဲ စားပေးရပါမည်။)

*

လေထိုးလေနာ
ဖြစ်နေသလား

လေထိုးလျှင် အနေဆိုး၍ လေ မသက်လျှင် အနေခက်သည်အကြောင်း ကြားဖူးပါလိမ့်မည်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး၌ လေသည် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်ပါ သည်။ လေဖြင့်သွေးသားတို့ လှည့်ပတ် နေရပါသည်။ ထိုလေသည်ပင် လူကို အကျိုးပြုသကဲ့သို့ ဒုက္ခလည်း ပေးတတ် ပြန်ပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ လေထိုးလေနာ ဖြစ် ပေါ်လာပါက သက်သာပျောက်ကင်း အောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ဆားကို မြေအိုးသေးသေးတွင် ထည့်ပြီး စလောင်းဖူးကို ပက်လက်ဖူး၍ နန်းကြီးနှင့်တုပ်ပါ။ ၎င်းမြေအိုးကို ဇီးဖို တွင် မှောက်၍ဖုတ်ပါ။ (ဆားထဲသို့ ပြာ များ မဝင်စေရပါ။)

နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်နေကျ ခိုးဖို တွင်း၌ ထည့်ဖုတ်ထားပြီး တစ်ပတ်ခန့် ကြာမှ ဖော်၍ရသော ဆားတို့ကို ပြန် ထောင်းပါ။ ၎င်းဆားကို ပုလင်းထဲ ထည့် ထားပြီး ဆန်လွတ်နနွင်းစစ်စစ်ဖြင့် ရော သောက်ပါ။

ဆားမန်ကျည်းစေ့ခန့်နှင့် နနွင်း မန်ကျည်းစေ့ခန့်တို့ကို ရော၍ နံနက် အိပ်ရာထထချင်း ရေအဝနှင့် သောက် ပေးပါ။

ထိုသို့ ပုံမှန်တစ်လတိတိသောက် ပေးပါက လေထိုးလေနာရောဂါ အရှင်း ပင် ပျောက်ပါသည်။

*

သွားပုံးရောင်လို့
သွားတွေတိုတ်နေခဲ့လျှင်

လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း၌ သွား၊ သွားဖုံး၊ ပါးစပ်တို့မှာ အလွန် အရေးကြီးပါသည်။

ပါးစပ်အတွင်း၌ ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်ပွားလျှင် မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်

ဖြစ်ကာ အာဟာရ ချို့တဲ့ပြီး အခြား သော ရောဂါဝေဒနာများ ဝင်ရောက် လာနိုင်သည့်အတွက် သွားနှင့် ခံတွင်း ပိုင်းဆိုင်ရာ သန့်ရှင်းဖို့ အထူးလိုအပ် ပါသည်။

အစာစားပြီးတိုင်းတွင် ပလုတ် ကျင်းသကဲ့သို့ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်းမှာ လည်း သွားတိုက်ပေးဖို့ လိုပါသည်။

အကယ်၍ သွားဖုံးများ ရောင် ရမ်းကာ သွားများကိုက်ခဲနေပါက သက် သာပျောက်ကင်းရလေအောင် မည်ကဲ့ သို့ ပြုရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

မာလကာခေါက်ကို ထောင်းပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ ငုံထားပေးပါ။ ကစီ ရည်များရလာလျှင် ထွေးထုတ်မပစ်ဘဲ ပလုတ်ကျင်းသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားပေးပါ။

ထိုသို့ မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးပါ က သွားဖုံးရောင်၊ သွားကိုက်သည် အရှိန်သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် လျော့ကျသက်သာသွားပါလိမ့်မည်။

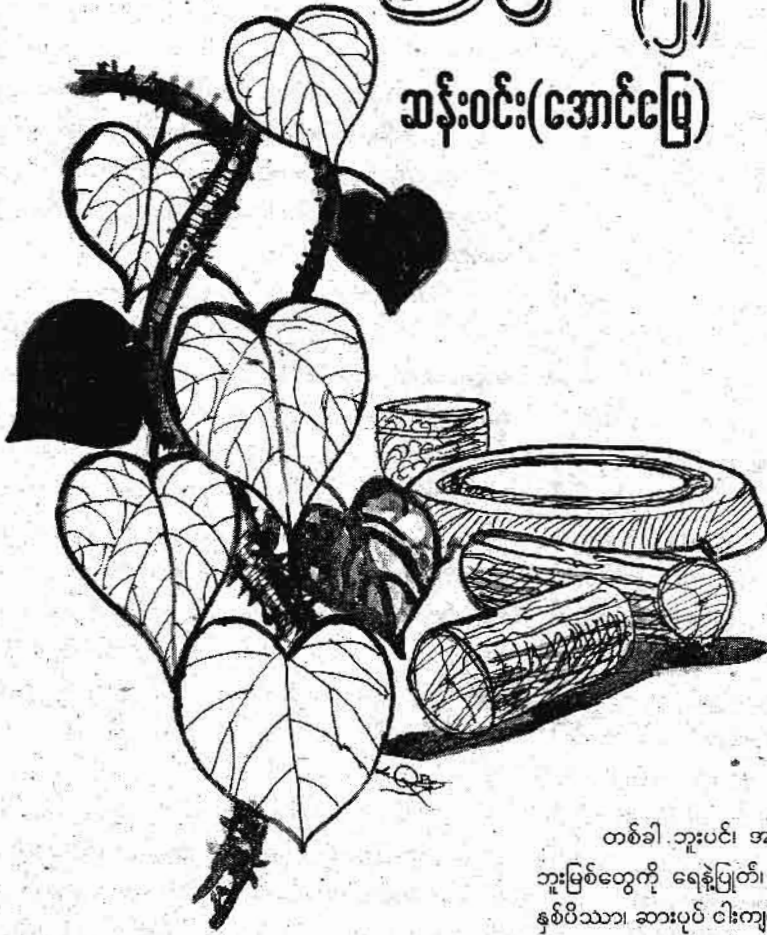
ကလေးငယ်များအဖို့ သကြား လုံးစသည် အချို့များစားပြီး ပါးစပ် မဆေးဘဲထားလျှင် သွားရင်း၌ ဝိုးများ ပွားပြီး သွားဖုံးကို ရောင်စေကာ သွား ကျွတ်သည်အထိ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ကလေးငယ်များ နို့ဘူးစို့ရင်း ပါးစပ်တွင် နို့ဘူးတန်းလန်းနှင့် အိပ်စက်စေခြင်း မျိုးသည် ကလေးငယ်၏ သွားဖုံးကို ထိခိုက်စေတတ်ပါသည်။

□ သုတေသီဆရာကြီး

ဆေးပင်တို့အစွမ်း (၂)

ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)

နောက် ထနောင်း၊
 အရသာ ပူခါးစပ် ထနောင်း
 ရွက်ကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသကြားခတ်ပြီး သောက်
 မယ် ဆိုရင် ဆီးနီ၊ ဆီးဝါ၊
 ဆီးအောင့်၊ ဆီးမကောင်းတဲ့
 ရောဂါတွေ ပျောက်ပါတယ်။
 နောက်တစ်ခုက နန်း
 လုံးကြိုင်၊ သူ့ရဲ့အမြစ်ကို သွေး
 ပြီး လိမ်းမယ်ဆိုရင် အနာ
 ဟောင်း၊ အနာဆွေးတွေ၊
 အနာမြဲတွေ ပျောက်ကင်း
 ကြောင်း သိရပါတယ်။

“ဆရာဆန်း၊ ကျွန်တော်တို့ဆေးပင်တွေအစွမ်း ဆက်
 ပါဦး ဆရာရယ်”

“စူလာနဖာပင်ကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်
 နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အနာဟူသမျှ ပျောက်စေတယ်လို့ ဆေး
 ကျမ်းက ပြဆိုထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆယ်နှစ်ရာသီပင်၊ အရသာပူခါးစပ် သဘောရှိတယ်၊
 အသီးကိုထုထောင်းပြီး အဝတ်ပါးနဲ့ ထုပ်စည်း မကြာခဏ
 ရှုပေးမယ်ဆိုရင် ဖွတ်စအိုနာနဲ့ နှာခေါင်းရောဂါတွေ ပျောက်
 ကင်းတယ်။

ဆင်တုံးမနွယ်၊ အရသာပူခါးစပ်၊ ဆင်တုံးမနွယ်ကို
 ခုတ်စဉ်းပြီး ညောင်စေးကျအောင်ကျို၊ အဲဒီအဆီကို ငရုတ်
 ကောင်းစေ့လောက်လုံး၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်၊ တစ်ကြိမ် တစ်စေ့စီ
 စားရမယ်၊ အစာမကြေ၊ လေငန်း၊ မီးယပ်ထိမ်နဲ့ ဆီးရောဂါ
 တွေ ပျောက်မယ်။

တစ်ခါ ဘူးပင်၊ အရသာ ပူခါးစပ်သဘော ရှိတယ်၊
 ဘူးမြစ်တွေကို ရေနဲ့ပြုတ်၊ တစ်ပိဿာပြုတ်ရင် ထန်းလျက်
 နှစ်ပိဿာ၊ ဆားပုပ် ငါးကျပ်သားထည့်၊ စမုန်မျိုးငါးပါးထည့်၊
 စိမ်ရေလုပ်ရမယ်၊ အဖူးလုံအောင်ပိတ် ခုနစ်ရက်ထားပြီး နံနက်
 အကြမ်းပန်းကန် တစ်လုံး၊ ည အကြမ်းပန်းကန် တစ်လုံး
 သောက်ရင် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ အားလုံးကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းဗျာ၊ ဆက်ပါဦး ဆရာဆန်းရယ်”

“ပြီးတော့ ရှောက်ပင်၊ အရသာ ပူ သက် ပွင့်၊ ရှောက်
 သီးနဲ့ ထန်းလျက်နဲ့ နယ်စားမယ်ဆိုရင် အစာကြေမယ်၊ လေ
 ရမယ်၊ ဝမ်းမှန်မယ်၊ ရှောက်သီးကို အခွံနဲ့တကွ နှပ်နှပ်စဉ်း
 ထန်းလျက်၊ ဆားပုပ် ရောနယ်ပြီး စားမယ်ဆိုရင် လေချုပ်၊
 ဝမ်းချုပ်၊ လေနာရောဂါတွေ ပျောက်မယ်၊ ရှောက်မြစ်ကို ပျစ်
 ပျစ်သွေးပြီး အနာကိုလိမ်းမဲပေးမယ်ဆိုရင် အနာပျောက်မယ်”

“ကောင်းဗျာ၊ ရှောက်ပင်အသုံးချပုံများ”

“နောက် လင်းနေပင်၊ ပူသက်ပွင့်တဲ့ သဘောရှိတယ်၊
 အညှော်မိရင် လင်းနေမြစ်ကို သွေးသောက်၊ အနာဝင်တာ
 ပျောက်မယ်၊ ကလေးငယ်တွေဆိုရင် လျှာကိုပွတ်ပေး အညှော်
 နိုင်တယ်ဗျာ။

ကလေးတွေ အပြင်းဖျား ကိုယ်တွေပူ လင်းနေမြစ် ဆားနဲ့သွေး ခွံပေး၊ ကောင်းသွားမယ်၊ လင်းနေနဲ့ ရှမ်းဆေး ကြီးနဲ့ ပြုတ်ပြီး တိုက်မယ်ဆိုရင် အစာမကြေ၊ ဝမ်းဖောဝမ်း ရောင်၊ ရက်ကျော်ရက်ကျန် အဖျားဟူသမျှ ပျောက်မယ်လို့ ဆေးကျမ်းက ဆိုတယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ၊ အခုမှသိရတယ်၊ ဆရာ ဆက် ပါဦး”

“တောင်မရိုးလို့ခေါ်တဲ့ လက်ဝဲခါးပင်က အရသာ ပူခါး သဘောရှိတယ်၊ တောင်မရိုးခေါက်ကို အမှုန့်ပြုပြီး ပျားရည် နဲ့တေ နံနက်၊ ည ဆီးကင်းခန့် စားမယ်ဆိုရင် ဆီးရွှင်လေရ အစာကြေတဲ့အတွက် အမြဲစားသင့်သတဲ့ဗျ၊ ကျန်းမာ ဝဖြိုး လာမယ်လို့လဲ ဆိုထားတယ်၊ ၎င်းအခြောက်မှုန့်ကို အုန်းဆီနဲ့ ဖျော်လိမ်းမယ်ဆိုရင် ဝဲစိတ်ခြောက် အသေအချာပျောက်တယ်၊ ပျားရည်နဲ့လုံးထားတဲ့ ဆီးကင်းခန့်ကို နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည စားမယ်ဆိုရင် လေးဖက်နာ ပျောက်တာကိုလဲ တွေ့ရတယ်”

“ကောင်းလှချေဗျာ၊ ဟုတ်တဲ့ ဆက်ပါဦးဆရာ”

“ပြီးတော့ သနပ်ခါး ကတော့ အရသာ ပူစပ်ခါး သဘောရှိတယ်၊ သနပ်ခါးအရွက်ကို ဆန်ဆေးရည်နဲ့ကြိတ် သောက်ရင် အဖောရောဂါ၊ အနာဝင်ရောဂါ ပျောက်တယ်၊ သနပ်ခါးမြစ်နဲ့ နှင်း သွေးလိမ်းရင် သွေးသားသန့်ရှင်းတယ်၊ အသားလှပမယ်၊ သနပ်ခါးမြစ်နဲ့ ဆားနဲ့ သွေးလိမ်းမယ်ဆိုရင် အညောင်းအညာပျောက်မယ်၊ သနပ်ခါးမြစ်နဲ့ ကွမ်းရွက် ပျစ် ပျစ်သွေးပြီး တိုက်ရင် ကလေးချွဲကျပ်ပျောက်တယ်၊ သနပ်ခါး မြစ်အမှုန့် သုံးကျပ်သား၊ သကြား၊ ပျားရည် တစ်ဖွန်းစီရော လျက်ပေးမယ်ဆိုရင် အစာအိမ်အဆိပ်သင့်တာ ကာကွယ် တယ်၊ ပျောက်တယ်”

“အစွမ်းထက်တာပဲနော်၊ ဆက်ပါဦး ဆရာ”

“မိကျောင်းကွမ်းဖတ်၊ အရသာ ပူစပ်ခါးသဘော ရှိတယ်၊ မိကျောင်းကွမ်းဖတ် အစေ့ကို ရေစိမ်ပြီး အနာမှာကပ် ပေးမယ်ဆိုရင် ပြည်ပေါက်မယ်၊ အသားနုတက် ပျောက်မယ်၊ ညှော်လဲ စုပ်တယ်၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ ပေါတယ်”

“ပြီးတော့ ဘောစကိုင်း၊ အရသာ ပူခါးစပ်သဘောရှိ တယ်၊ ဘောစကိုင်းရွက်နဲ့ ပြုတ်သုပ်၊ တို့စား အစာအိမ်အဆိပ် သင့်ပျောက်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ပျက်ခြင်းကို ကာကွယ်တယ်၊ အရွက်နုကို ကြိတ် အနာအုံပေး အသားနုအမြန်တက်တယ်၊ ပျောက်တင်းတယ်”

“တို့စားတာလောက်ပဲ သိတာပါဗျာ”

“အင်း၊ ပြီးတော့ လောက်သေပင်၊ အရသာက ပူခါး သဘောရှိတယ်၊ ဆေးရွက်ခြောက်ကို လက်ဖက်ခြောက်လို ရေနွေးခတ်သောက် ဆီးဝမ်းလေ မှန်တာ အသေအချာပဲ၊ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျီ သကြားခတ်သောက်မယ်ဆိုရင် အဆုတ်ရောဂါပျောက်တယ်”

“နောက် ကြောင်ပန်းပင်၊ အရသာ ပူခါးစပ်သဘော ရှိတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲတောင့်တင်းတာ ကြောင်ပန်း ရွက်နဲ့ ဆားကြပ်ထုပ်ထိုးပေး ပျောက်တယ်၊ ဒဏ်ကြေတယ်၊ ကြောင်ပန်းရွက်ကိုပြုတ် ရေချိုး ကိုယ်ဖောကိုယ်ရောင်ပျောက် တယ်၊ ဆရာအမေ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ပြီး ခွေးသီးတွေ ထွက်နေတာကို ဆရာက ကြောင်ပန်းရွက် အမြန်ခူးခိုင်းတယ်၊ ငါလဲ တစ်ပင်လုံး နုတ်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ ဆေးဆရာက အရွက် တွေ ခြေခိုင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကြောင်ပန်းရွက်နဲ့ပွတ်တယ်၊ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်အတွင်း အမေ ကောင်းသွားတယ်၊ ဒါ ကြောင်ပန်းရွက်နဲ့ ငါ့ကိုယ်တွေ့ပဲ မောင်သောင်းရေ”

“ဟာ ကောင်းဗျာ၊ ဒါ ကုထုံးပါ သိရတာ”

“ကြောင်ပန်းရွက်အရည်နဲ့ သက်ရင်းကြီးမြစ်အရည် သွေးထားတာ ရောက်စပ်ပြီး တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် သောက်ပေး မယ်ဆိုရင် အဖောရောဂါ ပျောက်တယ်၊ ကြောင်ပန်းရွက် သတ္တုရည်ကို တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် သောက်မယ်ဆိုရင် အကြော ရောဂါ ပျောက်မယ်၊ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျီထားတဲ့ ကြောင်ပန်းရွက်အရည်ကို သောက်မယ်၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ် သောက်မယ်ဆိုရင် လေးလံထိုင်းမှိုင်း ညောင်းကျရောဂါတွေ ပျောက်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသူ မှန်မှန်သောက်ရင် မွေးလာတဲ့ ကလေး သူငယ်နာရောဂါ စင်ကြယ်တယ်၊ ကြောင်ပန်းရွက် ပြုတ်ရည်နဲ့ ကလေးရေချိုးပေးမယ်ဆိုရင် ရောဂါကင်းမယ် အငိုတိတ်မယ်”

“တော်တော်စုံတယ် ဆရာ”

“ပြီးတော့ ခံတက်ပင်၊ အရသာ ပူခါးစပ် သဘောရှိ တယ်၊ ခံတက်ရွက်ကို ဆားနဲ့ကြိတ် ဆီးစပ်မှာ အုံပေးမယ်ဆို ရင် ဆီးအောင့်၊ ဆီးခဲ၊ ဆီးချုပ်တာ ပျောက်တာ သေချာတယ်၊ ခံတက်ခေါက်ကို ဆားနဲ့သွေး ဆီးစပ်မှာ လိမ်းပေးမယ်ဆိုရင် ဆီးရွှင်မယ်၊ ဆီးပူပျောက်မယ်၊ ခံတက်ခေါက်အစွမ်းပေါ့”

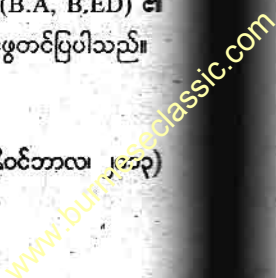
“ကောင်းလိုက်တာ ဆရာ၊ ဗဟုသုတပါ မကဘူး ကုထုံးတွေပါ ပါလာတော့တာပဲ”

“ကဲ... မောင်သောင်း စာလဲရှည်ပြီ၊ နားကြဦးစို့ နောက်လအတွက် ဆေးပင်တွေ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ရေးကြ သေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာဆန်း၊ ကောင်းပါပြီ”

□ ဆန်းဝင်းအောင်ခြေ

ကျမ်းကိုး
* ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်၏ စာတုသင်္ဂဟကျမ်း၊
* ကစင်ရွာ ဆရာကြီးဦးမြအေး(B.A, B.ED) ၏ ဆေးပင်တို့အကြောင်း မှတ်စုများမှ ရှာဖွေတင်ပြပါသည်။

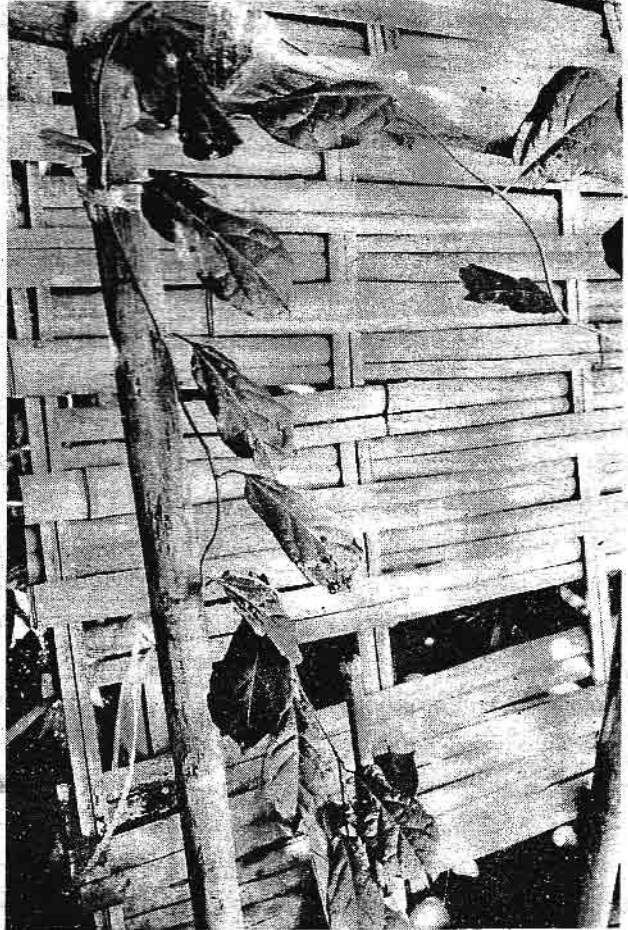
ကင်ဆာပျောက်

က္ကဿရမူလီဆေးပင်

နှင့်

အကျိုး၊ အပြစ်များ

ပအုပ်ဒိုင် (သဘာဝသမားတော်)

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် အတွင်းမှာ ကင်ဆာပျောက်ဆေးပင်ဟု လူသိများသော က္ကဿရမူလီဆေး နွယ်ပင်တစ်မျိုးကို လူအတော်များများ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် မှီဝဲသူမှီဝဲ၊ စိုက်ပျိုးသူစိုက်ပျိုး အတော်လည်း ရေပန်းစားခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာစောဌဝါ ပျဉ်းမနားက “က္ကဿရမူလီ ကင်ဆာပျောက်ဆေးပင်နှင့် ပတ်သက်၍” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကိုယ်တွေ့အသည်းရောဂါနှင့် ကင်ဆာရောဂါ ပျောက်သူများအကြောင်းကို သူ့ရူမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ရေးသားခဲ့လေသည်။

၎င်းဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ စာပေလောက စာပေတိုက်မှ လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ အသည်းရောင်အသားဝါ ဘီပိုး၊ စီပိုးရောဂါဝေဒနာရှင် တော်တော်များများလည်း က္ကဿရမူလီအရွက်ကို ဆေးအဖြစ် မှီဝဲခဲ့ကြလေသည်။ ပျောက်ကင်းသူများလည်း ရှိသလို မပျောက်ကင်းသူများလည်း ရှိ၏။ ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာသည် တော်တော်များများလည်း မှီဝဲကြပါသည်။ စာရေးသူ၏ အတွေ့အကြုံအရ ပျောက်ကင်းသူများလည်း ရှိသလို မပျောက်ကင်းသူများလည်း ရှိပါသည်။ တချို့ကလည်း က္ကဿရမူလီဆေးရွက်ကို ဘီပိုး၊ စီပိုး ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကင်ဆာရောဂါ ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် လည်းကောင်း မှီဝဲကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် ၂၀၁၃ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့ထုတ် မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင် “က္ကဿရမူလီကို ရေရှည်စားသုံးပါက ကျောက်ကပ်ပျက်စီးမှုနှင့် ကင်ဆာဖြစ်ပွားနိုင်” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဒေါက်တာခင်မောင်လွင်နှင့် အင်တာဗျူးဆောင်းပါး ပါရှိပြီးနောက် က္ကဿရမူလီသုံးစွဲသူများကိုယ်ရှိန်တန်ခွားခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးတွင် က္ကဿရမူလီကို ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်ထက် ပိုမို သုံးစွဲပါက

ကျောက်ကပ်ကို ပျက်စီးစေကြောင်းနှင့် ဆီးလမ်းကြောင်း ကင်ဆာရောဂါများ ဖြစ်ပွားစေနိုင်မည်ဟု ပါရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုအင်တာဗျူးဆောင်းပါး မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတွင်ပါရှိပြီးနောက် က္ကဿရမူလီဆေးပင်နှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူထံသို့ မေးမြန်းစုံစမ်းသော

တယ်လီဖုန်းများ ဝင်ရောက်လာသလို လူကိုယ်တိုင် မေးမြန်းစုံစမ်းသူများလည်း ယခုတိုင်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်၏။

စာရေးသူမှ သဘာဝဆေးပင်များနှင့် ပတ်သက်၍ စာအုပ်စာပေများ ရေးသားပြုစုရင်း တစ်ဖက်တလည်း သုတေသနပြုနေရင်းနှင့် အသင်းနှင့် မြစ်ပွားနာ အထူးကုဆေးခန်း ခွင့်လှစ်

ဆေးကုသနေသူတစ်ဦးဖြစ်၍ မေးမြန်းကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့မေးမြန်းသော မေးခွန်းမှာ ကုသရမူလီရွက်ကို နှစ်ပတ်ထက် ပိုမိုစားသုံးလျှင် ကျောက်ကပ်ပျက်စီးခြင်းနှင့် ဆီးလမ်းကြောင်းကင်ဆာ ဖြစ်ပွားနိုင်သလားဆိုသော မေးခွန်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမေးခွန်းကို မဖြေဆိုမီ မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများမှာ ဖော်ပြထားသည်ကို ဦးစွာတင်ပြလိုသည်။

မြန်မာ့ဆေးကျမ်းများ အလိုအရ ကုသရမူလီသည် ခါး၏၊ ဖန်၏။ အဆိပ်အမျိုးမျိုးတို့ကို နိုင်၏။ ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါ၊ ကလေးများ အူတွင်း၌ ဖြစ်တတ်သောရောဂါ၊ အစာမကြေလေရောဂါနှင့် အဆစ်ကိုက်ခဲ ဖောရောင်ခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျောက်တတ်၏။ ဥတုသွေးကိုလည်း မှန်စေ၏။ သွေးလွန်နာ၊ သွေးဖောက်ပြန်စေသောအနာနှင့် မူးဝေသောဝေဒနာတို့ကို ချမ်းသာစေတတ်၏ဟု ပါရှိ၏။ ထို့ပြင် ကလေးသူငယ်နာဆေး အတော်များများ၌ ကုသရမူလီကို အခြားဆေးမည်များနှင့် ရောစပ်၍ ကလေးသူငယ်နာပေါင်းချုပ်ဆေးအဖြစ် အသုံးပြုကြောင်းကို တွေ့ရှိရရာ ကုသရမူလီသည် ရှေးအခါက စပြီး ယခုထက်တိုင် ကလေးမွေးကင်းစအရွယ် လသားလေးများမှ စတင်၍ တိုက်ကျွေးသောကြောင့် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးပြင်းထန်သော ဆေးတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု တော့ မဆိုနိုင်ပေ။

သို့သော် မည်သည့်ရောဂါမှမရှိဘဲ အသည်းရောင်ရောဂါ ကာကွယ်ဆေး၊ ကင်ဆာရောဂါ ကာကွယ်ဆေးများအဖြစ် ကြိုတင်၍ သောက်သုံးခြင်းတော့ မပြုအပ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကုသရမူလီပင်သည် ပူ၊ ခါးသောအရသာရှိ၍ ရေရှည်စားသုံးလျှင် ကျောက်ကပ်နှင့် ဆီးလမ်းကြောင်းကို တော့ ထိခိုက်နိုင်ပေသည်။

ကျောက်ကပ်ကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေသည် ဆိုရာ၌ ကုသရမူလီပင်သာ

မဟုတ်၊ ပူသောသတ္တိရှိသည့် ငရုတ်သီး၊ ငရုတ်ကောင်း၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ပူဒီနာ၊ စပါးလင်၊ ရဲယို၊ တောင်မရိုး စသောအပင်များသည်လည်း ရေရှည်စားသုံးပါက ကျောက်ကပ်ထိခိုက်ပျက်စီးနိုင်ပေသည်။

ကျောက်ကပ်ကို ပျက်စီးစေရာ၌ တည်းသီးကိုမူ မည်သည့်အပင်မျှ လိုက်မမိပေ။ ငယ်စဉ်မှစ၍ ငရုတ်သီးကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း စားသောက်သူ၊ တည်းသီးကို မကြာခဏ စားသောက်သူများ ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသွားသည်ကို စာရေးသူ တွေ့ခဲ့ဖူးလေသည်။ ကုသရမူလီ ဆေးရွက်စား၍ တစ်လ နှစ်လနှင့် ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသွားသူများကိုတော့ စာရေးသူ၏ လူနာများထဲတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ဖူးပါ။

အနောက်တိုင်း ဆေးဝါးများထဲတွင် Predisolone မှီဝဲ၍ ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသူ၊ ကိုမို ကင်ဆာဆေးသွင်း၍ ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသူ၊ တီဘီဆေးသောက်၍ ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသူ အများအပြားကို စာရေးသူ မကြာခဏ တွေ့နေရပါသည်။

အင်္ဂလိပ် သွေးတိုးကျဆေးများ၊ အတိုက်အခံပျောက်ဆေး အချို့နှင့် Cipron, Azithromycin စသော ပဋိဇီဝဆေးအတော်များများသည်လည်း ရေရှည်သောက်သုံးပါက ကျောက်ကပ်ကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေနိုင်သော်လည်း ရောဂါဖြစ်လာပါက ဆရာဝန်များအနေဖြင့် လူနာများကို အထက်ပါဆေးများ ပေးရညွှန်းရလေ့ ရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးဖြစ်စေ၊ မြန်မာဆေးဖြစ်စေ တန်ဆေးလွန်ဘေးဖြစ်၍ အချိန်အတွယ်၊ လူနာ၏ ခံနိုင်အား၊ ရောဂါဝေဒနာ၏ အတိမ်အနက်တို့ပေါ် မူတည်၍ ဉာဏ်နှင့်ပိုင်းခြား ကုသရသောအလုပ်သည် သမားကောင်းတို့၏ အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ ဆေးကုသခန်း၌ ကုသရမူလီ အသည်းဆေးကို အခြားအပူအအေး မျှတသော ဆေးမည်များ

နှင့် တွဲဖက်၍ လူနာများအား ဆေးအန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ချိန်ဆကုသလျက် ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာသည်များကိုလည်း ကုသရမူလီဆေးရွက်နှင့်အတူ ၎င်း၏အပူကို ငြိမ်းသတ်ကာတွယ်ပေးနိုင်မည့် ရှားစောင်းလက်ပပ်နှင့် တွဲဖက်စားသုံးစေသောအခါ ကျောက်ကပ်တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မှုမရှိဘဲ ကင်ဆာရောဂါကို ပိုမိုထိရောက်စွာ ကုသနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ရှားစောင်းလက်ပပ်မှာ ကျောက်ကပ်ထိခိုက်ပျက်စီးသူများကို ပြန်လည်ကောင်းမွန်စေသည့်အပြင် ကင်ဆာဆဲလ်များ တိုးပွားမှုကိုလည်း ဟန့်တားနိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ဂျပန်နိုင်ငံမှ သုတေသီတစ်စုတို့က ငွေဖွေတွေ့ရှိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူထံ မေးမြန်းသမျှကို အချုပ်ဖြေဆိုရသော် ကုသရမူလီပင်သည် ပူခါးအရသာရှိသော ဥဏုဝါယော သတ္တိရှိသော ဆေးပင်မျိုးဖြစ်၍ ကျောက်ကပ်အား နည်းသူများကျောက်ကပ်ရောင်ရောဂါရှိသူများ မစားသုံးသင့်ပါ။ အသည်းရောဂါနှင့် ကင်ဆာရောဂါဝေဒနာကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့်လည်း မသောက်သုံးသင့်ပါ။

အသည်းကင်ဆာ၊ မုတ်ချိုအိတ်ကင်ဆာ၊ လည်ချောင်းကင်ဆာ၊ အူကြီးကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ ရောဂါဝေဒနာသည်များအတွက်မူ ရှားစောင်းလက်ပပ်နှင့် တွဲဖက်၍ လူနာ၏ ခံနိုင်အားပေါ် မူတည်၍ သင့်တော်သော အချိန်အခါနှင့် မှီဝဲနိုင်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ အတွေ့အကြုံအရလည်း ပျောက်ကင်းသူ ဆယ်ဂဏန်းမျှ မတော့ပါ။

အသည်းရောင် အသားဝါဘီဇီစီပိုး ရောဂါဝေဒနာသည်များအတွက်မူ ကုသရမူလီသည် အသည်းရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေနိုင်၍ အေးသောဂုဏ်သတ္တိရှိသည့် အခြားဆေးမည်များနှင့် ရောစပ်အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

□ ဗအုပ်စိုဉ်(ဆတာဝသမားထော်)

အစားအစာ စားသောက်ခြင်း သုန္ဒရီစွမ်း(ရွှေရှင်ဒေး)

ကျွန်ုပ်တို့ အသက်ရှင်ကြီးထွားရန်အတွက် အစားအသောက် စားသောက်နေရသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ၌ စားသောက်ကောင်းရန်အတွက် အစာမစားဘဲလည်း လေ့ကျင့်ပေးရသည့် အခါများလည်း ရှိပါသည်။ လူအချို့သာ ကျန်းမာရေးကို ထာဝစဉ် လိုက်စားကြ၏။ အချို့မှာ နေမကောင်းဖြစ်လာမှ ကျန်းမာရေး၏တန်ဖိုးကို နားလည်သိရှိကြသည်။ ကျန်းမာနေစဉ်တွင်ကား ကျန်းမာရေးကို ဝရမစိုက်ကြပါ။

“သဘာဝကပေးသော ကျန်းမာရေးနည်း” တစ်ခု ရှိပါသည်။ လူတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ကြသည်။ ဤကျန်းမာရေးနည်းက အဘယ်နည်းဟူမူ . . .

“ကျုပ်တော့ဗျာ၊ အစားပျက်လိုက်တာ လွန်ပါရော၊ ဘာမှ စားချင်စိတ် လုံးလုံးမရှိဘူး” ဟု ပြောသောသူများကို တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ ကလေးသူငယ်များသည် ကျန်းမာနေသောအခါ ဘာကိုကျွေးကျွေး စားသောက်ကြသော်လည်း နေမကောင်းဖြစ်သောအခါ ကျွေးသောအစာကို ငြင်းပယ်ကြပါသည်။ ထို့အတူ ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးများသည်လည်း နေမကောင်းသောအခါ ချောင်တစ်ချောင်တွင် ကုပ်ကာ ဝပ်ကာနေပြီး ကျွေးသောအစာကို စားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ဤကား လူနှင့် တိရစ္ဆာန်တို့အား သဘာဝက ပေးသော သဘာဝကုသနည်းပင် ဖြစ်၏။

အချို့လူများသည် လွန်စွာ အစားကိုတပ်မက်ကြ၍ ထမင်းစားလျှင် နှစ်ပန်းကန် သုံးပန်းကန်ကုန်အောင် စားကြ၏။ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်လျှင်ပင် စားစရာ တိုလီခိုလီယူ၍ သွားကြ၏။ စားနိုင်တိုင်း သောက်နိုင်တိုင်း ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းပါသလော၊ သင့်ပါသလောဟု လေ့လာသည်ရှိသော် လူခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ အစာအိမ်သည် အမာခံအစိုင်အခဲတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသောအရာ မဟုတ်ပါပေ။ အလွန်နူးညံ့သော အစိတ်အပိုင်းများသာ ဖြစ်ပြီး အစာအိမ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသော အစာမျိုးစုံတို့ကို ဓာတ်အပူဖြင့်သာ ခြေဖျက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အစာမျိုးစုံတို့ကို မနားတမ်း ပါးစပ်မှ စားသောက်နေသောအခါ ၎င်းတို့ကလည်း စားသမျှ ကြေညက်စေရန် မနားတမ်း ခြေဖျက်နေရသည်။ ကြာသော် သူတို့လည်း ပန်းလာလေသည်။ ပန်းလာသည်ဆိုလျှင် အလုပ်လုပ်နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်တော့ပါချေ။ ၎င်းတို့ ထုတ်နေကျဓာတ်များ မထုတ်နိုင်သောအခါ အစာအိမ်အတွင်းမှ အစာများမှာ မကြေညက်တော့ဘဲ စုပြုံလာကြသည်။ ကြာလျှင် ပုပ်သိုးလာသည်။ ဤအစာအိမ်မှ အပုပ်အသိုးများတွင် ရှိနေသော သွေးတို့မှာ

အပုပ်အသိုးများ၊ အဆိပ်အတောက်များ ပါလာသောသွေး တို့ဖြစ်လာသည်။

ဤသွေးများသည် သွေးပြန်ကြောများမှတစ်ဆင့် နှလုံး သို့ရောက်ရှိပြီး တစ်ဖန် နှလုံးမှတစ်ဆင့် သွေးလွှတ်ကြော တစ်လျှောက် ပါဝင်ပြီး လူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက်လုံးသို့ မသန်သောသွေးများ ပျံ့နှံ့သောအခါ လူသည် ထိုင်းမိုင်း လေးလံလာ၏။ မလှုပ်ချင်၊ မသယ်ချင်၊ မကိုင်ချင် ဖြစ်လာ သည်။ ထို့နောက် ရောဂါမျိုးစုံ ဖြစ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် အရင်းခံအကြောင်းရင်းကား အစားကြီး ခြင်း၊ အစားမက်ခြင်း၊ အဆမတန် စားလွန်းခြင်းကြောင့် ဖြစ် သည်။ တန်ဆေးလွန်ဘေး ဖြစ်ပါသည်။ အစားများများ စား လွန်းလျှင် ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ အူသိမ် ရောဂါအပြင် အခြားရောဂါများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လာလေ သည်။ ခေါင်းမူးဝေ၍ မအိမ်လည်နှင့် နေမကောင်းဖြစ်လာ တတ်၏။

ထို့ကြောင့် နေ့စဉ် စားသုံးသည့် အစားအစာများတွင် ထမင်းကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုစားခြင်း၊ အဆီလွန်ကဲသော အစာများ၊ အချိုလွန်ကဲသော အစာများနှင့် ထမင်းစားနေစဉ် ထမင်းစားပြီး ရေခွေးကြမ်းများ သောက်ခြင်းတို့ဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် ဝလာပြီး အလေးချိန်တိုးမည် ဖြစ်သည့်အတွက် ဂရုပြုသင့် ပါသည်။

ကျန်းမာသက်ရှည် နေနိုင်ရေးအတွက် မျှတသော အစားအစာများ လိုသလောက်သာစား၍ မိမိအသက်နှင့် အရပ်အမောင်းအလိုက် ရှိသင့်သောကိုယ်အလေးချိန်အတွင်း ရှိနေစေရန် အထူးဂရုပြုနေသင့်ပါသည်။ အသက်(၂၅)နှစ် အထက် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများတွင် သတ်မှတ်ကိုယ် အလေးချိန်ဖြစ်ရန် အရေးကြီးပါသည်။

ထို့ကြောင့် အစာကို လျှော့စားခြင်းသည် ကျန်းမာ ရေးအတွက် ထာဝရအားဆေးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ် တွင် အဆိပ်အတောက်များ ဖြစ်ပွားရေးကို ကာကွယ်နည်းမှာ အစာကို လျှော့စားခြင်းနှင့် ကြေကြေညက်ညက် ဝါးစားခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်လတစ်ခါဖြစ်စေ၊ တစ်နှစ်ကို တစ်ပတ်ခန့် ဖြစ်စေ အဖတ်စားခြင်းမှ ရှောင်ရှားခြင်း လေ့ကျင့်နည်းကို ကျင့်သုံးပေးပါ။ အစားရှောင်ခြင်းသည် ကုသသောနည်းထက် ကျန်းမာရေးသည် ထူးထူးခြားခြား ကောင်းမွန်လာသည်ထိ အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် မကြာခဏ ဥပုသ်စောင့် ထိန်း၍ ညနေစာ မစားသောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေး အတွက် အထူးကောင်းမွန်စေပါသည်။

အစာကို လျှော့စားခြင်းဖြင့် ရှေးဦးစွာ ထူးခြားချက် မှာ ဦးနှောက်ကြည်လင်လာခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ် ပေါ့ပါးခြင်းများ ဖြစ်လာမည်။ သွေးသန့်စင်သည်။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း စဉ်းစား

တွေးခေါ်လာနိုင်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ ရက်အင်ဒီးယန်း လူနီမျိုးတို့၏ အယူဝါဒ၌ လူတစ်ယောက်သည် အစာရေစာ ငတ်မွတ်ခြင်း သို့မဟုတ် ဆာလောင်ခြင်းကို တာရှည်စွာခံစား ရလျှင် အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝ ရင့်သန်မှုမှာ ၎င်း၏ဦးနှောက်၌ တိုးပွားစေသည်ဟု ပြောကြပါသည်။

အသက်(၈၄)နှစ်အထိ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေပြီးမှ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရသော အိန္ဒိယ အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ကြီး မဟတ္တမဂန္ဒီသည် မသေမီက နိုင်ငံရေးနှင့် အမျိုးသား စည်းရုံးရေးများကြောင့် မကြာခဏ အစာစားခြင်းမှ ရှောင် ရှားခြင်း၊ အစာငတ်မွတ်ခံခြင်းများ ပြုကျင့်သည် ဂန္ဒီသည် တစ်ကြိမ်၌ (၄၂)ရက်တိတိ အစာစားခြင်းမှ ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ သို့သော် (၄၂)ရက် ပြည့်သောအခါ မူးဝေခြင်း၊ နာမကျန်း ဖြစ်ခြင်းမှ ကင်းဝေးပြီး ယခင်ကထက်ပင် သွက်လက်လာသည် ဟုဆို၏။

ကုလားအုတ်များသည် သဲကန္တာရ၌ သွားလာသော အခါ ရေမသောက်ဘဲ အတန်ကြာနေနိုင်ခြင်းမှာ ၎င်းတွင် ရေအိတ်ကဲ့သို့ အဆီပြင်အိတ်ပါသောကြောင့် ထိုအိတ်မှ ရေကို သဘာဝခန္ဓာကိုယ်က သောက်ယူသုံးစွဲနေသဖြင့် နေနိုင် သကဲ့သို့ လူတို့တွင်လည်း အာဟာရများ လျှော့ထားသည့် အိတ်များ ရှိနေသည်။

လူတွင် အစာငတ်သောအခါ ပထမ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပိုနေသောအရာ၊ ထို့နောက် လိုနေသောအရာများအထိ တဖြည်းဖြည်း စားသုံးပစ်ခြင်းဖြစ်၏။ အစာငတ်၍ သေသော အလောင်းကောင်များကို ဆေးပညာရှင်များက ခွဲစိတ်စမ်း သပ် စစ်ဆေးသည့်အခါ ရှေးဦးစွာ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ မလို အပ်သော အဆီများ၊ ရောဂါဖြစ်နေသော အစိတ်အပိုင်းများ ကို စားသုံးပစ်ပြီးမှ နောက်ဆုံး ခန္ဓာကိုယ်မှ အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းရှိ အာဟာရများကို စားသုံးပစ်ရသည်ကို တွေ့ ရှိရသည်။

ကမ္ဘာ့ဆေးပညာရှင်တို့၏ ဖခင် ဟစ်ပိုကရေးတီးထ အစာစားခြင်းမှ ရှောင်ရှားမှု ဆေးကုသနည်းကို သူ၏ ဆေး ကျမ်း၌ ဖော်ပြခဲ့သည်။ တွေးခေါ်ပညာရှင်ကြီး ပိုက်သာဂိုးရင်စ် သည်လည်း သူ၏တပည့်များအား နေမကောင်းဖြစ်လျှင် အစာစားခြင်းမှ ရှောင်ရှားရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ အစာမစား ခြင်းဖြင့် အူသိမ် အူမတွင်းရှိ ရောဂါပိုးမွှားများကို တိုက်ဖျတ် ကာကွယ်နိုင်သည်။ အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်မှုကို ကာကွယ်ပေး နိုင်သည်။

အစားအစာ လေ့ကျင့်ခန်းသည် ခုနစ်ရက်မှ ၁၄ ရက် အတွင်း အကြောအဆစ်ကိုက်ရောဂါ၊ စိတ်ရောဂါ၊ အရေပြား ရောဂါအချို့၊ သွေးရောဂါအချို့၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါအချို့ နှလုံးရောဂါ ကုသရာတွင် အစွမ်းထက်စွာ ပါဝင်ကူညီပျောက် ကင်းစေသည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးများက ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် အမြဲထားဝရ သက်ရှည်ကျန်းမာ ပျော်ရွှင် လိုလျှင် အစားအစာ စားရာတွင် လိုက်နာဆောင်ရွက်သင့် သော အောက်ပါအချက်များကို လိုက်နာပါရန်။

- (၁) အစား လောဘမကြီးပါနှင့်။ စားတိုင်း မကောင်းသည် ကို သတိထား၍ လျော့စားခြင်းကို ပြုလုပ်ပါ။
- (၂) မဆာလောင်ဘဲနှင့်၊ စားချင်စိတ်မရှိဘဲနှင့် ပြီးပြီးတာပဲ ဟု သဘောထား မစားပါနှင့်။ စားခြင်းသည် အကျိုး မဖြစ်ပါ။ စားသည့်အလတ်တိုင်း ခံတွင်းတွေ့မှ စားပါ။
- (၃) မဆာဘဲ မည်သည့်အစာကိုမျှ စားဖြစ်အောင် မတိုက် တွန်းပါနှင့်။
- (၄) အစာမစားဘဲ နေခြင်းသည် အစာအိမ်ကို အနားပေး ပြီး အစာချက်မှု အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို သန့်စွမ်း စေသဖြင့် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို အစာမစားသော လေ့ ကျင့်မှု (ဝါ) ရှစ်ပါးသီလ စောင့်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပါ။
- (၅) သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော အစားအစာများကိုသာ ဦးစားပေးပါ။ အစိမ်းစားရသော အသီးအရွက်များကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ဆေးပြီး များများစားပေးပါ။
- (၆) အသားထက် အသီးအရွက်များကို ပို၍ဦးစားပေးပါ။
- (၇) စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိနေချိန်တွင်မှ စားပါ။ သို့မဟုတ် စား နေချိန်တွင် စိတ်ကို ကြည်လင်စွာထားပြီး စားပါ။ သို့မှ သာ အာရုံကြောများ သန့်စွမ်းပြီး အစာကြေချက် သည့် အရည်များကို ထုတ်လုပ်သဖြင့် စိတ်ကြည်လင် မှ စားသမျှ အကျိုးရှိနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထမင်းစားချိန် တွင် စိတ်မတိုရ၊ စိတ်မဆိုးရ၊ စိတ်မညစ်ရပါ။
- (၈) အသားငါးထက် အသီးအရွက်ကို ခံတွင်းတွေ့အောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်၍ စားပေးပါ။
- (၉) ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း ရေအဝမသောက်ပါနှင့်။ ထမင်း စားပြီး တစ်နာရီကျော်မှ ရေသောက်ပါ။
- (၁၀) စားမည့် အစားအသောက်များတွင် အစာအုပ်စုများ နှင့် ဗီတာမင်အုပ်စုများ စုံအောင် မျှတအောင် ပါဝင် အောင် စားပါ။
- (၁၁) မိမိနှင့်မတည့်သည့် အစာများ၊ မတည့်သည့် တွဲဖက် မစားသင့်သည့် အစာများကို သတိထား ရှောင်ပါ။
ပြဆိုခဲ့ပြီးသော အချက်များအား ကျေညက်စွာလေ့ လာ၍ နေ့စဉ်ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ခြင်း၊ လိုက်နာဆောင်ရွက် ခြင်းဖြင့် အသက်ရှည် ကျန်းမာစွာ နေထိုင်လျက် လုပ်သင့် သော ဘဝပေးတာဝန်များအား ပျော်ရွှင်စွာ လုပ်သွားနိုင်ပါက ဣဗ္ဗေတင်ပြရကျိုး နှင်ပေပြီ။

□ သန့်စွမ်းရေးရပ်(အေး)

စာကိုး
တိုင်းရင်းဆေး ၆၅၊ ချမ်းမြသာစည် မန္တလေး၏ 'သက်ရှည်ကျန်းမာ' စာအုပ်အား မှီငြမ်းပါ၏။

သမားဖြူရက်မှာ ဘာဖြစ်မလဲ

ဂန္ဓာရီ ဆရာဘွဲ့

ဗေဒင်ဆရာ အတော်များများပင် လောကီဆိုင်ရာ အလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် “ဟောဒီ ဟောဒီ နေ့တွေကို မလုပ်ကြနဲ့၊ လုပ်ရင် ပျက်စီးမှာ ကျိန်းသေပဲ၊ အဲဒီအရက်တွေဟာ သမားဖြူရက်တွေ၊ ဒီတော့ သမားဖြူ ရက်ကို ရှောင်တာ အကောင်းဆုံး” ဟု ဆိုကြသည်။

သမားဖြူရက်တွေကား ဘယ်ရက်တွေ ဖြစ်သနည်း။ မည်သည့်လမဆို လဆန်း/ လဆုတ် (၁)ရက်သည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျလျှင်လည်းကောင်း၊ လဆန်း/ လဆုတ် (၂)ရက်သည် တနင်္ဂနွေ ကျလျှင်လည်းကောင်း၊ လဆန်း/ လဆုတ် (၃)ရက်သည် တနင်္လာ၊ သောကြာနေ့ ကျလျှင် လည်းကောင်း၊ လဆန်း/လဆုတ် (၄)ရက်သည် ကြာသ ပတေးနေ့ ကျလျှင်လည်းကောင်း၊ လဆန်း/လဆုတ် (၅) ရက်သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကျလျှင်လည်းကောင်း၊ လဆန်း/ လဆုတ် (၆)ရက် တနင်္လာ၊ အင်္ဂါနေ့ ကျလျှင်လည်းကောင်း၊ လဆန်း/လဆုတ် (၇)ရက်သည် သောကြာနေ့ ကျလျှင် လည်းကောင်း ထိုရက်များကို သမားဖြူရက်များဟု ဝေဒ သုတေသီတို့က သတ်မှတ်ပေးထားကြပါသည်။

သမားဖြူရက်မှာ မိမိတို့ လောကီအလုပ်တွေ လုပ်ကြ ပြီးဆိုပါစို့။

ဘာတွေ ဖြစ်တတ်ပါသနည်း။
“သမားဖြူရက်မှာ အိမ်ဆောက်တာတို့၊ ကျောင်း ဆောက်တာတို့၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းတာတို့၊ ကုန် အရောင်းအဝယ်ပြုတာတို့၊ ပညာသင်တာတို့ မပြုလုပ် ကောင်းဘူး။ လုပ်ရင် ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတော့ အိမ်တို့၊ ကျောင်းတို့ စီးလှောင်တတ်တယ်၊ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲ တတ်တယ်၊ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမ ဖြစ်ရတတ်တယ်၊ ပညာရေးလဲ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မရောက်တတ်ဘူး”

သမားဖြူရက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဟောချက်က အဆို ပါအတိုင်း။

သို့သော်ငြား ရှေးထုံးနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိတို့ လောကီ လူသားများအဖို့ အရာရာကို စဉ်းစားဆင်ခြင် ချင့်ချိန်သင့် ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

□ ဝိဇ္ဇာရီဆရာ

ငှက်ဖျားနှင့် ငှက်ဖျားဆိုး... မနားပါ

စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ နှင့် ဂျာနယ်လစ်များသည် စင်စစ် အများပြည်သူတို့၏ နား၊ မျက်စိများပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် အများ ပြည်သူတို့အား အသိပညာ ဖြန့်ဖြူးရသူ များ ဖြစ်ပါသည်။

လူထုအား အသိပညာ ဖြန့်လို သူများသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် များများ ရှာဖွေ၊ များများဖတ်၊ များများလေ့လာ ထားသင့်ပါသည်။ ကြားသိရသောစကား တစ်ရပ်ကို အစဆွဲ၍ စာတစ်ပုဒ်ဖြစ် အောင် ရေးသားခြင်းမျိုးကို ရှောင်ရှား သင့်ပါသည်။

ဤရွှေ့ဤမျှ နိဒါန်းသွယ်ရခြင်း မှာ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် နိုင်ငံကျော်မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်အုပ်မှ “ငှက် ဖျားဆိုး နား” ဆောင်းပါးဖတ်ရှုပြီး ပြန် ကြားလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဆောင်းပါးတွင် လက်ဖက် နှင့် ငရုတ်ကောင်း ထောင်း၍ ကျွေး သော ဆေးနည်းကို ဖော်ပြထားပါသည်။

စာရေးသူက သက်ဆိုင်သူများ နှင့် တွေ့ဆုံပြီး ရှင်းလင်းရေးသားခဲ့သော် လည်း ၎င်းတို့က လက်မခံခဲ့ပါ။ ထို့ ကြောင့် ယခုတစ်ကြိမ် ထပ်မံပြန်ကြား ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ ပြန်ကြားရာတွင်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ စီးပွားရေး ပုတ်ခတ်လို၍ မဟုတ်ဘဲ အများပြည်သူတို့ အယူအဆ မလွဲစေလိုသော ဆန္ဒသာရှိကြောင်း အသိပေးလိုပါသည်။

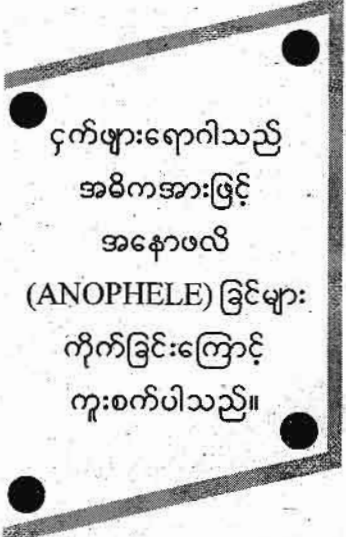
ငှက်ဖျားရောဂါ ဆိုသည်မှာ ပလပ်စမိုးဒီးယား (PLASMODIA) မျိုး စိတ် လေးခုကြောင့် ဖြစ်ပွားရပါသည်။ ဖယ်ဆီပါရမ် (FALCIPARUM) မှာ ရောဂါပြင်းထန်၍ အသက်အန္တရာယ် အလွန်နီးပါသည်။

ငှက်ဖျားရောဂါသည် အဓိက အားဖြင့် အနောဖလို(ANOPHELE) ခြင်များကိုက်ခြင်းကြောင့် ကူးစက်ပါ သည်။

ဆက်လက်၍ ငှက်ဖျားရောဂါ ကုသသောဆေးဝါးများအကြောင်း ထပ် ပြပါမည်။

ရောဂါကုသရာတွင် ယခင်က တလိုရိုကွင်း (CHLOROQUINE) ဆေးကို သုံးစွဲခဲ့ပါသည်။ ထိုဆေးဆီ ခါစက အလွန် အစွမ်းထက်ပါသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်အတွက် ပထမဆုံး လေးလုံး၊ ဒုတိယနေ့ လေးလုံးနှင့် တတိယ နေ့ နှစ်လုံး သုံးစွဲရပါသည်။ ဖိုးနိုင်း (4:4:2) ဆေးဟု လူသိများပါသည်။ ဆေးညွှန်းအပြည့် မသုံးဘဲ လေးလုံး တစ်ကြိမ်တည်း (FOUR STAT) သုံး လျှင်ပင် ငှက်ဖျားရောဂါ သက်သာ နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ငှက်ဖျားရောဂါသည် အဓိကအားဖြင့် အနောဖလီ (ANOPHELE) ခြင်္သေ့များ ကိုက်ခြင်းကြောင့် ကူးစက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သုတေသီများက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလက ဂျပန်လူမျိုးများ စစ်နူးခဲ့ခြင်းအကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ကလိုရီကွင်းဆေး မရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုကြပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရောဂါပိုးများသည် သဘာဝဗေဒပညာရှင် ချားလ်ဒါဝင် (CHARLES DARWIN) ၏ ဘဝ တည်မြဲမှုနိယာမ (STRUGGLE FOR EXISTANCE) ကို ကျင့်သုံးကြပါသည်။ ရောဂါပိုး မျိုးဆက်သစ်များသည် ကလိုရီကွင်းဆေးကို ယဉ်ပါးလာကြပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ရောဂါပိုးများသည် ဆေးအာနိသင်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိလာကြသဖြင့် ထိုဆေးနှင့် ရောဂါမပျောက်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ပိုမိုအစွမ်းထက်သော ဖင်စီဒါ (FANSIDAR) ဆေးကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုဆေးကိုလည်း များမကြာမီ ယဉ်ပါးလာသဖြင့် မက်ဖလိုကွင်း (MEFLOQUINE) နှင့် ဟာလိုဖန်ထရင်း (HALOFANTRINE) အစရှိသော ဆေးဝါးများ တီထွင်ဖန်တီးလာကြပါသည်။ နောင်အခါတွင် အသစ်အသစ်သောဆေးဝါးများသည်ပင် ဆေးယဉ်ပါးမှုရှိလာနိုင်သဖြင့် ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီးက ဆေးပေါင်းစနစ် အသုံးပြုရန် တိုက်တွန်းထားပါသည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ငှက်ဖျားရောဂါကုသရာတွင် ဆေးတစ်မျိုးတည်းနှင့် ကုသခြင်း (MONOTHERAPY) ကို အသုံးပြုခဲ့ရာမှ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှစ၍ ပိုမိုအစွမ်းထက်သော အာတီမီဆီနင် အခြေပြုသည့် ငှက်ဖျားရောဂါ ဆေးပေါင်းစနစ် (ARTEMISININ BASE COMBINATION THERAPY, A.C.T) ကို စတင်ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။

ဤနေရာတွင် အထူးတင်ပြလိုသည်မှာ စာရေးသူသည် အနောက်တိုင်းဆေးဝါးများသာ ဖော်ပြပြီး တိုင်းရင်းဆေးကို ပစ်ပယ်သူတစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် တိုင်းရင်းဆေးဆရာများအသုံးပြုလေ့ရှိသော ချင်ဟောက်စုခေါ် ဆေးဂန္ဓာမာပင်တစ်မျိုးမှ အာတီမီသာ (ARTEMETHAR) နှင့် အာတီစူနိတ် (ARTESUNATE) ဆေးဝါးများ ထုတ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုဆေးဝါးများကို ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီးက အသိအမှတ်ပြုလာပြီး ၎င်းဆေးများ အခြေခံသည့် ဆေးပေါင်းစနစ်ကို တီထွင်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်ဆေးမျိုးကို အသုံးပြုသည်ဖြစ်စေ ဆေးအာနိသင် စမ်းသပ်ချက် (DRUG EFFICACY TEST) များပြုလုပ်၍ သုံးစွဲသင့်၊ မသင့် အတည်ပြုရပါသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် စမ်းသပ်အတည်ပြုခဲ့သော ဆေးဝါးများပင်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ထပ်မံစမ်းသပ်ရပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာပင်ဒေသအလိုက် စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ကြပါသည်။

ဆေးအာနိသင် စမ်းသပ်ချက်ဆောင်ရွက်ပုံကို အကြမ်းဖျင်း တင်ပြပါမည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်အတွင်း ငှက်ဖျားဆေး တစ်စုံတစ်ရာ သုံးစွဲထားခြင်း မရှိသော ငှက်ဖျားလူနာကို သွေးဖောက်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် စစ်ဆေးခြင်း (MICROSCOPY) ပြုလုပ်ရပါသည်။

တွေ့ရှိရသော ငှက်ဖျားပိုးပမာဏသည် သွေးတစ်မီလီမီတာတွင် အရေအတွက် (၁၀၀၀) အနည်းဆုံး

ရှိရပါသည်။ စတင်စစ်ဆေးသောနေ့ကို နေ့ ၀ (DAY-0) ဟု သတ်မှတ်ပြီး စမ်း သပ်လိုသော ဆေး သို့မဟုတ် ဆေးပေါင်းကို ဆေးညွှန်းအတိုင်း တိုက်ကျွေးရပါမည်။

ငှက်ဖျားရောဂါပိုးသည် အများအားဖြင့် ၄၈ နာရီလျှင် တစ်ကြိမ် မျိုးပွားသဖြင့် နောက်ထပ် ၄၈ နာရီပြည့်သောနေ့ ၂ (DAY-2) တွင် ထပ်မံစစ်ဆေးရပါသည်။ ထိုစစ်ဆေးချက်သည် ပထမစစ်ဆေးချက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ပိုးအရေအတွက်မှာ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း အထက် လျော့နည်းကျဆင်းသွားရပေမည်။

တစ်နည်းဆိုသော် လက်ကျန်ပိုးအရေအတွက်သည် နေ့သုညနှင့်ယှဉ်လျှင် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်းထက် နည်းရပေမည်။ ထိုသို့ သိသာစွာ လျော့နည်းသွားခြင်း (MARKED REDUCTION) မရှိလျှင် ဆေးအာနိသင်မကောင်းဟု ယူဆပြီးလျှင် အခြားဆေးတစ်မျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲကုသရပါသည်။

ပိုးပမာဏမှာ သိသာထင်ရှားစွာ လျော့နည်းကျဆင်းသွားပါက လူနာကို ဆက်လက်စောင့်ကြည့်ရပါသည်။ လူနာတွင် ရောဂါလက္ခဏာများ မပေါ်တော့ဘဲ နေ့ ၇ (DAY-7) တွင် စစ်ဆေးသော အခါ ပိုးလုံးဝမတွေ့ရပါက ထိုဆေးဝါး သို့မဟုတ် ဆေးပေါင်းအာနိသင်ကောင်း၍ သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ပိုးလုံးဝကင်းစင်မှု ရှိ မရှိ သိရှိရန် နေ့ ၂၈ (DAY-28) အထိ ဆက်လက် စမ်းသပ်ရပါမည်။ မက်ဖလိုကွင်း (MEFLOQUINE) ကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ကြာကြာနေသော ဆေးဝါးများအတွက် နေ့ ၄၅ (DAT-45) အထိ စောင့်ကြည့်သင့်ပေသည်။

စမ်းသပ်ကာလအတွင်း မည်သည့်နေ့ရက်တွင်မဆို ရောဂါလက္ခဏာပေါ်ပြီး ပိုးကိုစမ်းသပ်တွေ့ရှိပါက ကုသမှုစနစ် ပြောင်းရပေမည်။ စမ်းသပ်ချက်မှာ လူနာတစ်ဦးတည်း ဆောင်ရွက်ခြင်း

မဟုတ်ဘဲ သင့်လျော်သော လူနာအရေ အတွက်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရပါမည်။

လူနာအများစုတွင် နေ့ ၂ ၌ ရောဂါပိုးအရေအတွက် သိသာထင်ရှားစွာ လျော့နည်းသွားပြီး နေ့ ၇ တွင် ရောဂါလက္ခဏာမရှိဘဲ ပိုးမတွေ့လျှင် ထိုဆေးကို စိတ်ချစွာ အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ ဆောင်းပါးရှင် ဖော်ပြထားသော ဆေးမှာ မည်ရွေ့မည်မျှ စိတ်ချရသည်ကို ဖော်ပြပေးရန် လိုအပ်နေပါသည်။

ငှက်ဖျားရောဂါ တိုက်ဖျက်ရေး အစီအစဉ်ပါ လေ့လာမှုတစ်ရပ်မှာပြည်သူလူထု၏ ဆေးကုသမှုခံယူရန် အလေ့အထ (TREATMENT SEEKING BEHAVIOR) ဖြစ်ပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါဟု သံသယဖြစ်လျှင် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် မည်သည့်ဌာနများကို သွားကြပါလဲဆိုသည်ကို စူးစမ်းလေ့လာရပါသည်။

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန လက်အောက်ရှိ ကျန်းမာရေးဌာနများနှင့် အစိုးရမဟုတ်သော အဖွဲ့အစည်းများမှ ဖွင့်လှစ်ထားသော ဌာနများသို့ သွားရောက်သွေးစစ်ပြီး စနစ်တကျ ကုသမှုခံယူရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ရပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာနိုင်ငံတွင်ငှက်ဖျားတိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းသည် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ အောင်မြင်မှုများ ရရှိခဲ့သော်လည်း အစွန်အဖျားဒေသများရှိ ဖွံ့ဖြိုးဆဲစီမံကိန်းများတွင် အဖြစ်များနေပါသည်။ ရောက်ရှိရာ ဒေသတွင် ကျေးလက်ကျန်းမာရေးဌာန ဟူ၍လည်း လျော့မတွက်သင့်ပါ။ ငှက်ဖျားတိုက်ဖျက်ရေးဌာနမှ ငှက်ဖျားသွေးစစ်ခြင်းနှင့် ကုသပုံသင်တန်းများ ပေးထားပါသည်။

၂၀၀၉ခုနှစ်တွင် ငှက်ဖျားရောဂါ ကုသသည့် ဆေးများကို ငှက်ဖျားလူနာ ၇၂၅၀၀၀ ခန့်အတွက်နှင့် ငှက်ဖျားသွေးအမြန်စစ်ကိရိယာ ၁၂၆၄၀၀၀ ကို ကျေးလက်ကျန်းမာရေး ဌာနခွဲအထိ ဖြန့်ဖြူးခဲ့ပါသည်။ ငှက်ဖျားလူနာ

ခြောက်သိန်းကျော်ကို အခမဲ့ ဆေးကုသပေးခဲ့ပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

ထိုသို့ ထိရောက်သောဆေးဝါးများနှင့် စနစ်တကျ ကုသမှုခံယူရန် ပညာပေးဟောပြောမှုများလည်း ပြုလုပ်ရပါသည်။ ထိရောက်သောဆေးဝါးမဟုတ်ဘဲ ဆေးနည်းတိုသုံးနေလျှင် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ရာရောက်နေပါသည်။

ထိရောက်သော ဆေးဝါးသုံးစွဲရုံမျှလည်း မလုံလောက်ပါ။ အချိန်မီ ကုသဖို့က အရေးကြီးပါသည်။ လက်ရှိ ကျင့်သုံးနေသော နည်းဗျူဟာတစ်ရပ်မှာ စောစီးစွာရောဂါဖော်ထုတ်၍ ထိရောက်သော ကုသမှုပေးခြင်း (EARLY DIAGNOSIS AND PROMPT TREATMENT, EDPT) ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့ကြီးက ငှက်ဖျားရောဂါဖြစ်လျှင် ၂၄ နာရီအတွင်း ဆေးကုသမှုခံယူရန် လိုအပ်ကြောင်း ကြေညာထားပါသည်။ သို့မှသာ ငှက်ဖျားရောဂါ၏ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးများ မခံစားရဘဲပျောက်ကင်းမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းပါးရှင် ဖော်ပြထားသော ဆေးနည်းမှာ မြန်မာတို့ စားသုံးနေကျ လက်ဖက်နှင့် ငရုတ်ကောင်းစေ့သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်သဘောအရ အပူကျခြင်း (ANTI PYRETIC ACTION) သာရှိနိုင်ပါသည်။ ယခုခေတ်တွင် ငှက်ဖျားရောဂါအတွက် ကေသီပန်သွေးပုပ်ချဆေးနှင့် အရက်ကို တွဲဖက်သောက်သုံးသူများ ရှိကြပါသည်။ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ အပူကျစေသော သတ္တိရှိပြီး ရောဂါမပျောက်ကင်းနိုင်သည့်အပြင် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများ ခံစားရနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ရောဂါအန္တရာယ်နှင့် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများ၏ ပြင်းထန်မှုမှာ လူတစ်ဦးချင်းတွင် ကွာခြားမှုရှိတတ်ပါသည်။ ရောဂါရှိသူ လူနာများတွင် ခံနိုင်ရည်ရှိသူ (IMMUNE PERSON) နှင့် ခံနိုင်ရည်

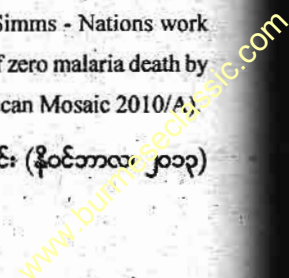
မရှိသူ (NON IMMUNE PERSON) ဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲခြားထားနိုင်ပါသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါ အဖြစ်များသော ဒေသတစ်ခုကို စံထားလျှင် ဒေသခံပြည်သူများမှာ ခံနိုင်ရည်ရှိသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထိုဒေသရှိ ငှက်ဖျားပိုးများနှင့် ထိတွေ့မှုရှိပြီး ခံနိုင်ရည်သတ္တိ အနည်းနှင့်အများ ရှိကြပါသည်။ အချို့လူများတွင် ရောဂါပိုးရှိလျက်နှင့် ရောဂါလက္ခဏာများ မပေါ်ကြပါ။

ဒေသခံမဟုတ်သူ ဧည့်သည်လူစိမ်းများမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့၏ ငှက်ဖျားရောဂါ ခံနိုင်ရည်သတ္တိ အနည်းအကျဉ်း သို့မဟုတ် ခံနိုင်ရည်သတ္တိ လုံးဝမရှိသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဒေသတွင် အနေကြာလာသောအခါမှ ခံနိုင်ရည်များ ရရှိလာမည် ဖြစ်ပါသည်။ အရေးကြီးသော အချက်မှာ ခံနိုင်ရည်သတ္တိ မရှိသူများတွင် ငှက်ဖျားရောဂါ ဖြစ်ပွားလျှင် အလွန်ပြင်းထန်နိုင်ပါသည်။

ဆောင်းပါး၌ ဖော်ပြထားသော ခံနိုင်ရည်သတ္တိ မရှိသေးသည့် လူငယ်အား သုံးလေးရက်ကြာမျှ ရောဂါပြင်းထန်ပြီးနောက် လက်ဖက်နှင့် ငရုတ်ကောင်း ထောင်းကျွေးလျှင် ငှက်ဖျားတော့ နားမသွားနိုင်ပါ။ လူနာသာ နားသွားနိုင်ပါသည်။

□ ထော်မြင့်ငြုတ်ဖျား

- စာကိုး
- * ဒေါက်တာခင်မွန်မွန်၊ မြန်မာနိုင်ငံနှင့်ငှက်ဖျားရောဂါ အခြေအနေ (မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာ၊ ၂. ၉. ၂၀၀၀)
- * ထော်မြင့်(ငှက်ဖျား)၊ ငှက်ဖျားဒေသသွားကြမည်ဆိုလျှင် (ဂန္ဓာရီမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၁ ဖေဖော်ဝါရီလ)
- * Bruchart - Essential Malariology.
- * June Simms - Nations work toward aim of zero malaria death by 2015. (American Mosaic 2010/A.)

ပါးနှင့်ဆန့်ပါး
အယ်ဟာကိုနမ်းဆည့်
ခေါ်ဆန့်ညှိ

ဒေးဂ္ဂ
(ဇီးတုန်း)

အခါတစ်ပါး ဆရာတော်သည် နောက်ပါကိုရင်လေး နှစ်ပါးနှင့်အတူ ဆွမ်းခံကြရင်းမှ မင်းအိုချမ်းသာဘုရား အနီး ရေတွင်းတစ်တွင်းနားအရောက် တွင် ရေခပ်နေကြသော အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြသံများကို ကြား၍ အနီးရှိ ခရီးသွားတို့ ရပ်နားရာ သစ်ပင်ကြီးအောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သွား ထိုင်ရင်း အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ယောက်

ပြောနေကြသော စကားများကို နားစွင့် နေလိုက်မိ၏။
“အစ်မ၊ အစ်မ စာကျက်တာ တစ်နေ့ကို ဘယ်နှဂါထာလောက်များ ရသလဲ”
“သိပ်မရပါဘူး ညီမရယ်၊ လုပ်ရ ကိုင်ရတဲ့ အိမ်ဝတ္ထုများတွေက များလွန်း တော့ တစ်နေ့မှဂါထာငါးဆယ်လောက် ပဲ ရပါတယ်”

“ညီမလဲ အစ်မလိုပါပဲရှင်၊ တစ် နေ့မှ ဂါထာလေးငါးဆယ်ပဲ ရတာပါ”
ဆရာတော်သည် ဤအသက် အရွယ်လေးတွေနှင့် အလုပ်အကိုင်တွေ များလှသည့်ကြားက ဂါထာလေးငါး ဆယ်ရသည်ဆို၍ တော်ပါပေဟုချီးကျူး ရင်း ဤကလေးမနှစ်ယောက်သည် တကယ်ပင် စာကျက်နိုင်၍ ပြောနေကြ တာလား သို့မဟုတ် မိမိနှင့်အတူ ဆွမ်း

ခံပါလာကြသည့် ကိုရင်နှစ်ပါးကိုမြင်၍ ကြားဝါပြောနေခြင်းလား။ စူးစမ်းလို သော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ကိုရင် လေးတစ်ပါး၏ အမည်ကိုခေါ်ကာ ရေ အလှူခံခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကိုရင်လေးလည်း ဆရာတော် ၏ မိန့်ကြားချက်အရ သပိတ်ကိုပိုက် ကာ ရေခပ်နေကြသည့် အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက်ဆီသွားကာ ရေအလှူခံလေ ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ဦး အနက် အကြီးဆုံးအမျိုးသမီးငယ်က . .

“ကိုရင် ဘယ်ကျောင်းတိုက်က ပါလဲ” ဟု မေးလျှောက်လိုက်သည်။

“ရွှေဂူကြီးကျောင်းတိုက်ကပါ”

“ကိုရင်ဘွဲ့ကကော ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

“ဘွဲ့ကတော့ ရန်ကင်းပါ”

ကိုရင်က သူ့ဘွဲ့ကို ရန်ကင်းဟု ဖြေလိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီးက ကိုရင် ဖြေသည့် ဘွဲ့အမည်မှာ ရိုးရိုးဖြေခြင်း မဟုတ်ဘဲ စာပေပညာစမ်းလို့၍ စကား ထာဝဂ်ခြင်းသာဖြစ်နိုင်သည်ဟု တထစ် ချတွက်၍ . . .

“ရန်ကင်းဆိုတာ ကိုရင်တွေ မှည့် လေ့မှည့်ထရိုတဲ့ ဘွဲ့မျိုးမဟုတ်ပါ။ ကိုရင် ဘွဲ့ဆိုတာ ကိုရင်ကောသလတို့၊ ကိုရင် ကလျာဏတို့လိုသာ မှည့်တတ်ကြပါ တယ်။ အခုတော့ ကိုရင်က ဘွဲ့အမည် ရန်ကင်းဆိုတော့ ရန်ကင်းတယ်ဆိုတာ ဟာ ဘေးရန်မရှိတာကို ပြောတာဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီ ရန်ကင်းတယ် ဘေးရန်မရှိ ဘူးဆိုရင် ပါဠိလို ခေမံလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ခေမံလို့လဲ မမှည့်တတ်ကြ ပါဘူး။ မှည့်ရိုးမှည့်စဉ်ကတော့ ခေမာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုရင်ဘွဲ့ဟာ ကိုရင်ခေမာပဲ ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား” ဟု ရှင်းလင်းပြောကြား လျှောက်မေး လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ကိုရင်က . . .

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟုဝန်ခံလိုက် လေသည်။ ထို့နောက် လျှူဒါန်းသောရေ ကိုယူကာ ဆရာတော်ကိုကပ်ရာ ဆရာ

တော်က ထိုရေကို မသောက်သုံးဘဲ နှုတ်ကိုသာ ကျင်းတော်မူပြီး ကိုရင်လေး နောက်တစ်ပါးကို အလှူခံခိုင်းပြန်လေ ၏။ ကိုရင်လည်း အမျိုးသမီးငယ်နှစ် ယောက်ရှိရာ ရေတွင်းသို့သွား၍ . . .

“ဒကာမလေးတို့ သောက်ရေ အလှူခံပါတယ်” ဟုဆိုကာ ရေအလှူခံ လေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးငယ်နှစ်ဦး အနက် အကြီးဖြစ်သူက . . .

“ကိုရင် ဘယ်ကျောင်းတိုက်က ပါလဲ”ဟု ယခင်ကိုရင်နည်းတူ မေးပြန် ၏။

“ရွှေဂူကြီးကျောင်းတိုက်ကပါ”

ဟု ကိုရင်က ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဘွဲ့အမည်ကကော ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ”

“ဘွဲ့အမည်ကတော့ တိတ်လေး ပါးနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ဘုရားဗျာဒိတ်ရပြည်ကြီး က ဘုန်းကြီးသော ဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားနား မှာ ကြွလာကိန်းဝပ်တဲ့ သရီရဓာတ် တော်တည်ရာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကိုရင်စကားဆုံးသည်နှင့် ထို အမျိုးသမီးက ချက်ချင်း . . .

“ဒါဆို ကိုရင်ဘွဲ့က ကုဏ္ဍလ ပေါ့” ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ဖြေလိုက် လေ၏။

အမျိုးသမီး၏ အဖြေကြောင့် ကိုရင်ကုဏ္ဍလ အံ့အားသင့်သွားလေ သည်။ မိမိက ခက်ခက်ခဲခဲ တွေးတော ၍ စကားထာဝဂ်ပါလျက် အမျိုးသမီး က အနက်ချက်ချင်းဆင်ကာ ဖြေလိုက် သည့်အတွက်အံ့အားသင့်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

အမှန်မှာမူ မိန်းမပျိုသည် ကိုရင် ကုဏ္ဍလ ပြောနေဆဲပင်လျှင် တွက်ဆ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ တိတ်လေးတန်ပြည့်စုံ သော ဆိုကတည်းက ‘အရိမဒ္ဒနာပေါက် က်ပြည်’ လို့ တွက်လိုက်မိပြီးဖြစ်၍ ဘုန်း ကြီးသောဘုရင်နှင့် မိဖုရားထံသို့ ဘုရား ၏ သရီရဓာတ်တော် ကိန်းဝပ်သည်ဆို ရာ အနော်ရထာဘုရင်၏ မိဖုရား စော

မွန်လှ နားပန်သော နားတောင်းဟု အတပ်သိလိုက်ပြီး နားတောင်းကို ပါဠိ လို့ ကုဏ္ဍလဖြစ်ရာ ဒါဆိုကိုရင်ဘွဲ့မှာ ကိုရင်ကုဏ္ဍလဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ တွက်ဆ၍ ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုရင်ကုဏ္ဍလသည် မိမိခံလိုက် ရသည့်အတွက် မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ ပြန်လည်ပညာစမ်းရန် စိတ်ကူးဆုံးဖြတ် ၍ . . .

“ဒကာမလေးကကော ဘယ် အရပ်ကလဲ၊ နာမည်ကကော ဘယ်လို ခေါ်သလဲ၊ မိဘများရဲ့ အလုပ်အကိုင် တကော ဘာတွေလုပ်ကိုင်ကြပါသလဲ” ဟု ပြန်လည်မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးက . . .

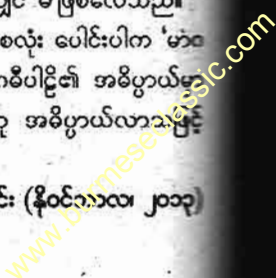
“နေသောအရပ်က ရန်သူ တကာတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ ဘုရင်ချုပ် ကြီးရဲ့ အပါးတော်မြို့ အမြတ်ဆုံးသော ဘဏ္ဍာကို ထိန်းသိမ်းရတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ရဲ့အမည်နဲ့ တူပါတယ်။ လူအမည်က တော့ ပထမအက္ခရာ ‘ဘ’နောက်တို့ အာ ဒီယ ရောက်ပါတယ်။ ဒုတိယ အက္ခရာ ‘ခ’နောက်ကို အလယ်သွင်းပြီး တတိယအက္ခရာ ‘ဒ’နောက်မှာ ဤသရ ရောက်ပါတယ်”

အမျိုးသမီးငယ်၏ စကားဆုံး သည်နှင့် ကိုရင်ကုဏ္ဍလသည် မိမိ၏ စကားထာဝဂ် အမျိုးသမီးကချက်ချင်း ဖြေသလို . . .

“ဒါဖြင့် မစပ်ပယ်ပေါ့” ဟု မဆိုင်း မတွ ဖြေချလိုက်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမ အက္ခရာ ‘ဘ’နောက်က ဆိုသည်မှာ ဘကုန်းပြီးလျှင် ‘မ’မှန်းသိ၍ အာဒီယ ရောက်လျှင် ‘မာ’ဖြစ်ရမည်။ ဒုတိယ အက္ခရာ ‘ခ’နောက်ဆိုတာက ‘ဂ’မှန်း သိပြီး တတိယအက္ခရာ ‘ဒ’နောက်ဆို တာက ‘ဒ’၏နောက်၌ ‘မ’ဟုတွက်မိပြီး ‘ဤ’သရကပ်လျှင် ‘ဒီ’ဖြစ်လေသည်။

သုံးလုံးစလုံး ပေါင်းပါက ‘မာဂ ဒီ’ ဖြစ်၍ မာဂမီပါဠိ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘စံပယ်ပန်း’ ဟု အဓိပ္ပာယ်လာသဖြင့်

'မစပ်ပယ်ပေါ့' ဟု ကောက်ကာငင်ကာ ဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးငယ်က...

"ကိုရင်ဖြေတဲ့အထဲမှာ နေရပ် မပါသေးပါ။ ကိုရင် စိတ်စော၍နေပါ သည်။ နေရပ်ကိုလဲ ထည့်ဖြေပါဦး" ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ဒီတော့မှ ကိုရင်ကုဏ္ဍလလည်း နေရပ်မပါသေးသည်ကို သတိရကာ ရှေ့လောကြီး၍ ဖြေလိုက်မိသည်ကို ရှက်ရှက်ဖြင့်...

"ရန်တကာတို့ မဖျက်ဆီးနိုင်တဲ့ ဘုရင်ချုပ်ကြီးဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားပါ။ အမြတ်ဆုံးဘဏ္ဍာကို ထိန်းသိမ်းရတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးကတော့ ရှင်အာနန္ဒာပါ။ ဒီတော့ ဒကာမလေး နေတဲ့အရပ်ဟာ အာနန္ဒာအရပ်မှာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုရင်၊ ဒါထက် အလုပ်အကိုင်လဲ ဖြေပါဦး"

ထိုအခါ ကိုရင်ကုဏ္ဍလမှာ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဘဲ တွေးတောနေရာ အမျိုးသမီးငယ်က...

"ကိုရင် အခုမဖြေနိုင်သေးလဲ နောက်ရက်တွေကျမှ ဖြေလဲ ရပါတယ်" ဟု အနဲ့လိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲ မခံချိမခံ သာဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်းပင်...

"ကိုယ်တစ်ခြမ်းက တူရိယာ အသံနဲ့ တူတယ်ဆိုတာက သာယာချောင် တဲ့အသံဖြင့် ကျမ်းဂန် ဓမ္မသတ်၊ ရာဇသတ် တတ်ကျွမ်းပြောဆိုသူ၊ တစ်ခြမ်းက ကြေးမုံပြင်နဲ့ တူတယ်ဆိုတာက ကြေးမုံဆိုတာက မှန်ကိုပြောတာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် မှန်တာ လူတကာရဲ့ရှေ့မှာ နေရတော့ အားလုံးခြုံလိုက်ရင် ဒကာမ လေးရဲ့ အဖေဟာ ရှေ့နေဖြစ်ရမယ်၊ ဘယ်နှယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက် လေသည်။

မိန်းမပျိုကလည်း ဟုတ်တိုင်းမှန် ဆိုတဲ့ "ဟုတ်ပါတယ် ကိုရင်" ဟု ဖြေ ခဲ့သည်။

ထို့နောက် မိန်းမပျိုသည် ကိုရင် အသိပိတ်ထဲသို့ ရေများထည့်လျှကာ

ရေအိုးများပင့်၍ ပြန်မည်လုပ်ကြလေ ခါ။ ထိုအခါ ကိုရင်ကုဏ္ဍလက...

"နေပါဦး၊ မေးခွန်းတစ်ခုလောက် မေးပါရစေဦး" ဟု ဆို၍...

"မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟာ လှပ အောင် မျက်နှာ ပါးတို့ပေါ်မှာ နံ့သာ မှုန့်၊ အမွှေးမှုန့်၊ သော်မော်မှုန့်၊ သနပ်ခါး မှုန့် အစရှိသဖြင့် လိမ်းကျံထားတယ်၊ ယောက်ျားပျိုလေးတစ်ဦးဟာ အဲဒီမိန်းမ ပျိုကို ကာမရာဂစိတ်မရှိဘဲ အခြား ကိုယ်လက်တို့ကိုလဲ မထိပါဘဲ ပါးကို နမ်းတယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီမိန်းမပျိုက မကျေနပ်လို့ တရားစွဲမယ်ဆိုရင် ပါးကို နမ်းတဲ့အမှုနဲ့ စွဲမလား၊ ပါးပေါ်မှာရှိတဲ့ သနပ်ခါး အမွှေးနံ့သာကို နမ်းတဲ့အမှုနဲ့ စွဲမလား၊ ဒကာမလေးက ရှေ့နေရဲ့သမီး ငွဲ့ မေးတာပါ" ဟု မေးလေသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့လည်း ရှက် စနိုးဖြင့် မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြော ကြတော့ဘဲ ရေအိုးများရွက်၍ ထွက် သွားကြလေတော့၏။

သို့သော် ကိုရင်ကုဏ္ဍက သူ့မေး ခွန်းကို ဖြေမသွားသည့်အတွက် သူ့အား အမျိုးသမီးငယ်တင်ခဲ့သော...

"ကိုရင် ခုမဖြေနိုင်လဲ နောက် ရက်တွေကျမှ ဖြေလဲရပါတယ်"ဟူသည့် စကားကို ပြန်လည်ချေပသောအားဖြင့် "ဒကာမလေးတို့ ခုမဖြေနိုင်သေး လဲ နောက်ရက်တွေကျမှ ဖြေလဲ ရပါ တယ်" ဟု အော်ပြောကာ ဆရာတော် ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုကိုရင်ကုဏ္ဍက နောင်သော် မြန်မာမှုနယ်ပယ်၌ အလွန်တရာမှ ထင် ရှားကျော်ကြားခဲ့သော "ခုံတော်မောင် ကျဘမ်း" ပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

□ အေးရွှေ (ရီးကုန်း)

ရည်ညွှန်း

ခုံတော်မောင်ကျဘမ်း စကား စစ်ထိုးခန်း။

စာပေများ ငွေပို့နိုင်ပါသည်

တပေ ဝိသနာရှင်များ မိမိ၏စာမူကို မိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေး ပို့မည်မဟုတ်ပါ။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ် ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ကြပါ ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်း များ၊ ဘာသာရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရ ဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊ ရသဝတ္ထုများ၊ ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ် သောဖြစ်ရပ်များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါ သည်။

စီးပွားရေးလှုပ်ငန်းရှင်များ၊ မိမိလှုပ်ငန်း၊ မှီခိုတိုးတက် အောင်မြင်စေရန် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင် ကြော်ငြာများ ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။

အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။ အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

ဆက် ချုပ် မှန် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း တိုက်အမှတ် (၇၂၄) အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း (၁၇×၁၈)လမ်းကြား၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

ကောင်းလိုက်တဲ့

ကျွန်းကျော်ကြော်ပေါင်ကြော်

မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ)

ဒီနေ့ည ရွာထဲက ကျော်မိုးသူရဲ့ နတ်ကွန်းတက်ပွဲ။ သူက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ အတော့်ကိုနာမည်ကြီးတယ်။ ကျော်မိုးသူကတဲ့ နတ်ကနားပွဲတဲ့။ ရုပ်ကလည်း ချော၊ အပြောကလည်းကောင်း၊ နတ်ကိုတော့ တော်တော်နိုင်နိုင် ကတဲ့သူမို့ နယ်ကျော် နတ်ပွဲတွေကလည်း ဈေးကြီးကြီးပေး ငှားကြတယ်။ နတ်ရုပ်တွေကလည်းစုံ၊ ခမ်းခမ်းနားနား နတ်ကနားစီးဆင်းဘုတ်နဲ့ဆိုတော့ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတယ်။

ဟော . . . အသံချဲ့စက်က ကျော်မိုးသူကိုယ်တိုင် စိတ်ကြားနေပြီ။

“မင်္ဂလာရယ်တဲ့မှ မဏ္ဍိုင် လေလေး xxx”

သီချင်းသံက နတ်ပင့်သံ နတ်ဒိုးသံ။ ပတ်မကြီးက တထီထီနှင့်ဆိုတော့ ဦးထွန်းဆိုင်တို့ အိမ်နှင့်က သိပ်မဝေး

ကြားနေရပြီ။ သူ့ရဲ့စိတ်က မရိုးမရွာ။ ဇာတိရုပ်က ပြနေ၏။ နေမရ ထိုင်မရ ကချင် ခုန်ချင် ဖြစ်လာပြီ။

“စောညွန့်ရေ ဒီည နတ်ပွဲက အကြီးအကျယ်ပဲကွ”

“ရှင်က ရှင်နဲ့ နတ်ပွဲနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ နတ်ကိုးကွယ်တဲ့သူပဲ၊ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာပဲကွာ”

“ရှင်ကတော့ ပြောလိုက်ရင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော်”

“မင်းနဲ့ကွာ၊ အဲဒါ ကလေးတောင် သိတယ်၊ ကြီးရင်ကျယ်တာပေါ့”

“ဒီလူစားကတော့ ပြောလိုက်ရင် မစဉ်းစားဘူး”

“ခု ငါစဉ်းစားပြီးပြောတာ၊ ခုဟာက ကျော်မိုးသူက ကိုယ့်ရွာသားဆို

တော့ အားပေးသင့်တယ်လို့ ငါတယ်၊ နောက်ပြီး မိဘမရှိတဲ့ ကလေးသူတတ်တဲ့ပညာနဲ့အာဇီဝကျကျလုပ်တာ၊ ကောင်လေး သနားပါတယ်ဟာ

“အဲဒီတော့ ရှင်က သွားသွားတယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ဟာ၊ ကိုယ့်အိမ်နီးနားချင်း တစ်ရွာတည်းနေ တစ်လှေတည်းက တစ်ခရီးတည်းသွား၊ တစ်အိုးတည်းစား”

“အိုတော် လျှာရှည်လိုက်တာ ရှင်သဘော . . . ရှင်သဘော”

“လိမ္မာလိုက်တာ မိန်းမရယ် နောက် မိန်းမတောင် မယူတော့ဘူးဘာမသိ ညာမသိ ဆိုတော့ လိမ်ညှိကောင်းတာပေါ့”

“ကိုထွန်းဆိုင်ကြီး၊ ရှင်က ကွမ်းကို လိမ်မယ်ပေါ့”

“အဲ ဟုတ်ပါဘူး၊ မလိမ်ရဲပါဘူး ညာတာပါ”

“ဟိုရောက်ရင် ရှင်သား ငမုတ်သူဦးလေးတွေနဲ့ ဘာဘာညာညာ မကြားချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါဟယ်၊ ငါက ကလေးကျနေတာပဲ၊ မင်းသားကလဲ ငါ့သားကွာ၊ ငါနဲ့တူတဲ့ ဖအေတူသားတွေပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နားကို ငြိမ်နေတာပဲ”

“နားဝင်ချိုအောင် ဟစ်ပြလိုက်ရဦးမလား ဘုံမွေတာ ဘုံမွေတာတဲ့”

“ကဲ သေနာကြီးရယ် တော်ပါတော့”

ဒီနေ့ည ဦးထွန်းဆိုင် စောစောရေမိုးချိုး သန့်စင်ပြီး ရေခွေးကြမ်း ထိုင်သောက်၊ လက်တွေ ခြေတွေက အငြိမ်မနေ၊ စည်းချက်လိုက်ပြီး “ပူနေပူနေပဲ ပြောင် တိမ် တလိမ်လိမ်” ဟု ပါးစပ်ဆိုင်းတီး။ “ကဲ လာလေ့ ကဲ လာလေ့” ထိထိမိမိနှင့် ထပြီး ကတော့မလို ခုန်တော့မလို၊ ဝုန်းဆိုသောအသံနှင့်အတူ

“အမယ်လေး . . . သေပါ” ဖင်ညောင်ရိုး ကျိုးပါပြီဗျ၊ အား အား”

www.burmeseclassic.com

ဟော မိုးချုပ်လာပြီ။ ရွာထဲက နတ်ကတာ ဝါသနာရှင်တွေက မီးတိုင်၊ မီးအုပ်၊ မီးဒေါင်း၊ တုတ်မီးတွေနဲ့ အုပ်အုပ်၊ အုပ်အုပ်နဲ့ သွားလိုက်ကြတာ။ ရွာပြင်က လှည်းတွေနဲ့လား၊ စက်ဘီးတွေက တစ်မျိုး၊ ကာလသား၊ ကာလသမီးတွေကလည်း လာကြ။ ပွဲဝတ်နေတော့ ဒီနတ်ကနားပွဲကို အလကား ကြည့်ရလို့ လာလိုက်ကြတာ ဇာတ်ဖွဲ့ကြီးလို ခြံထဲပြည့်သွားသည်။

ဦးထွန်းဆိုင်က...
“စောညွန့်ရေ မိုးချုပ်ပြီဟ”
“မိုးချုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”
“အေး... မိုးချုပ်တော့ ငါ မနေနိုင်ဘူး”
“ရှင်ကလဲ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိတော်”

“ငါ နတ်ပွဲသွားမလို့ နင် လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရှင်နော် အိုကြီး အိုမနဲ့ ဘာဘာညာညာ ဆိုရင်တွေ့မယ် သိလား၊ လိုက်ဘူး”

“အေးပါ ရှင်မရယ် သွားပြီဟေ့”
နတ်ကနားပွဲသို့ရောက်သော် -

“ဟာ နတ်ကနားပွဲကလဲ အပျံပေါလားဟေ့၊ ဖိတ်ဖိတ်ကို တောက်တောက်၊ တို့ရွာက ဘုန်းကြီးပျံထက် မောင်စည်သေးတယ်၊ ဟေ ဟေး”

“ဟောဗျာ၊ ဦးထွန်းဆိုင်ကြီး လာမယ်ဟေ့၊ ကြွပါ ခင်ဗျာ ကြွပါ”

“ဟာ မောင်ကြည်အေး မင်းက ကျော်မိုးသူနာမည်နဲ့ တယ်အကျိုးထားကိုး”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီးရေ နာမည် ထားထားတယ်ဗျ”

“ငါလဲ မင်းကို အားပေးချင်လွန်း စောညွန့်ကို မရမက ပြောလာတာ၊ အသက်အရွယ်နဲ့တော့ လိုက်ဖက်တော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ အောက်သွားပြီ၊ ညွန့်သွားပြီ”

“ဟာ ဘကြီးကလဲ မအောက်ဘူး၊ ဒီတစ်မလွန်သေးပါဘူးဗျ”

“ဪ ဝါထက် ကြည်အေး၊ မင်းကိုကြီးကျော်က တယ်နာမည်ကြီး တယ်လို့ ငါကြားတယ်”

“ဘကြီးက မြောက်နေပြန်ပြီ”
“ကိုကြီးကျော်ကရင် ငါမမေ့နဲ့ နော်”

“မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ ဘကြီးတောင် ကိုကြီးကျော် ပင်လို့ရသေးတယ်”

“ဟေ ဟုတ်ပါမလားကွာ၊ ငါ တောင်နင်း မြောက်နင်းနဲ့ တော်ကြာ ထွန်းဆိုင် ကနားစီး ကနားစီးထွန်းဆိုင် ဆိုလို့ နာမည်ကြီးသွားရင် ကျန်တဲ့ နတ်ကတော်တွေ ငိုရတော့မှာကွာ၊ တစ်ခါ တလေတော့ ဝင်နဲ့ပြလိုက်ချင်တယ်”

“ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ ကိုကြီးကျော် ရောက်ရင် ဘကြီး ဝင်ရော်လိုက်၊ ဘယ်နဲ့လဲ”

“မင်းက ဒီလောက် ငါ့ကို အထင်ကြီးတာ ချကွာ ချ၊ နေဦးကွ ငါ့သားနဲ့ သွားပြီး တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“ဟေ့ လူလေး ငါ့သား၊ ဒီမှာ ငါ ထွန်းဆိုင် ဒီမှာကွ၊ အဖေ ဒီမှာ”

“ဟာ အဖေ၊ အဖေ မသိခင် ဘာလာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“မင်းအဖေ သဘောတူညီချက်နဲ့ အောက်ပတ် ပေးလိုက်တယ်”

“အမေက ဘာပေးတယ်၊ ပြောပါဦး”

“ဟိုကွာ၊ ငါ့ကို သွားလို့ ပြောလိုက်တာ”

“အဖေ ကျွန်တော် မမူးပါဘူးဗျာ၊ ဟိုမှာ ဘိုရဲတို့ ကိုချစ်သန်းတို့ အေးမောင်လေးတို့နဲ့ဗျ၊ အဖော်တွေ အဖော်တွေ”

“ဒီမှာလူလေး၊ ငါ ကိုကြီးကျော် ဝင်ကမလို့ ကြက်ပေါင်ကြော်နဲ့ အရက်သောက်ရအောင် စီမံချက် ရေးထားတယ်၊ အကောင်အထည်ဖော်ရမလား”

“အဖေ ကြည့်လုပ်လုပ်ပါဦး၊ တော်ကြာ ကိုယ့်တောင်ရည်နင်းပြီး လဲဦးမယ်... ဟား ဟား ဟား”

“စိတ်ချပါကွာ၊ မင်းကလဲ”

“ဘကြီး ထွန်းဆိုင်ရေ ဟိုဘက်မှာ ညိုကြီးတို့ ဒီကောင်ကို ကြည့်ပြီး ထိန်းပေးပါဆို”

“အေးပါကွာ၊ ငါ ကြည့်တား လိုက်မယ်”

“ရော ဘကြီး၊ မိုက်နဲ့ ကြေညာလိုက်”

“အဟမ်း အဟမ်း... ဟဲ ဟဲ ဟလို ဟလို တက်တူ ဝမ်းဖိုး ဖိုက်တူး”

“ဘကြီး ဘာတွေလဲဗျ”

“အင်္ဂလိပ်လို မိုက်စမ်းကြည့်တာပါကွာ၊ လူတွေက ဒါမှ အထင်ကြီးတာကွ”

“ရွှေပွဲလာ ပရိသတ် နတ်ကိုးကွယ်သူ အပေါင်းတို့ ခင်ဗျာ၊ အားလုံး ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေလို့ ကျွန်တော် မောင်ထွန်းဆိုင်က မေတ္တာပို့လိုက်ပါတယ်၊ ယနေ့ညမှာ မိုးပေါ်မှာသိကြားလျှံပြည်မှာ ထွန်းဆိုင်၊ ကျော်မိုးသူ နတ်ပွဲနတ်ထိန်း၊ နတ်ကနားစီး၊ နတ်ကတော်၊ နတ်ကွန်းတက်ပွဲမှာ အားပေးရအောင် လို့ ကပြ အသုံးတော်ခံမှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ညီရင်းအစ်ကို မောင်ရင်းနှမ မိဘနဲ့သားသမီး မိဘမေတ္တာ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ချစ်မေတ္တာ၊ လင်ချစ် မယားချစ်၊ သမီးရည်းစားချစ်နဲ့ ဟိုလေ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်ပါရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံရင်း ကျွန်တော် မောင်ထွန်းဆိုင်ကို အနားပေးတော်မူကြပါ”

ဝေး ဟေး ဝေး ဟေး လက်ခုပ်တီးသံ။ ရွှီ ရွှီ ရွှီ နှင့် လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေ။ ဟား ဟား ဟား ဟားနဲ့ ရယ်သံတွေ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ဝါးခနဲအသံက လွှမ်းသွားပါတော့၏။

“ဟာ... ဦးထွန်းဆိုင်ကြီးတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီဗျ”

“လူလေး... အဖေ့ ဩဝါဒ ပရိသတ်လက်ခံလား”

“အဖေ အမေကြားရင် အဖေ မလွယ်ဘူး၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး”

“သူ မကြားပါဘူးကွ၊ ဒီအချိန်ဆို ခေါ်နေပြီ”

“အဖေက မိုက်ကြီးနဲ့ ပြောတာ မကြားဘဲ နေမလား”

“လော်စဝီကာကို ဟိုဘက်ပြန် လှည့်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ လွယ်ပါတယ်ကွာ”

“ဟာ အဖေက ပြောပြီးသွားပြီ လေ”

“အဲဒါလွယ်ပါတယ်ကွာ၊ နောက် တစ်ခါ သူ့ဘက် အဝမလှည့်ဘဲ ပြန် ပြောလိုက်ရုံပေါ့ကွာ”

“ကဲ အဖေ၊ ဟိုမှာ ကြည်အေး ခေါ်နေတယ်”

“အေးပါကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ မမေ့ပါဘူး”

နတ်ပွဲမှာ နတ်ဝင်သည် မိန်းမ လျာများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စတိတ်ခွီးဆိုကြ၊ ကကြ၊ ပွဲကျနေ၏။ ဝါးခနဲ ရယ်သံတွေလည်း ကြားနေ၏။

နတ်ပွဲစပြု။ စားတော်တိုက်၍ အိမ်တွင်း မင်းမဟာဝီရိနတ်၊ ရိုးရာများ ကပြီးနောက် ဆိုင်းသံက ပတ်လုံးသံ လှိုင်လှိုင်တီးပြီး ကြည့်ကောင်း ရှုကောင်း ကကြ၏။

“ကဲ၊ ခုပင့်မယ့် နတ်ကတော့ ပွဲတိုင်းကျော်တဲ့ အဖေကြီး ကိုကြီးကျော် တဲ့ဗျို့၊ ရွာစားတို့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဗျို့၊ ဘကြီး လာ လာ၊ ဒီမှာ မိတ်ကပ်လိမ်းရမယ်၊ အဝတ်အစားလဲ ရမယ်”

“ကြည်အေး၊ ဟုတ်ပါ့မလား ကွာ၊ ယားတယ်ကွ၊ ဟိုမကိုင်နဲ့ကွာ”

“ဘကြီးပဲ ကမယ်ဆို၊ လာပါ ဗျာ၊ ပွဲတုန်းက ဘကြီး ကကွက်တွေ ကျွန်တော် တွေ ဖူးပါတယ်”

“ကဲ မင်းကတော့ ငါ့ကို ပွဲထုတ် နေပြန်ပြီ၊ လုပ်ကွာ”

ကြည်အေးက ဦးထွန်းဆိုင်ကို မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ တောင်ရှည် ထိုင်မသိမ်း ခေါင်းပေါင်းများဆင်၍ မှန် ထဲ ကြည့်ခိုင်း၏။

“ကဲ ဒီမှာကြည့်၊ ဦးထွန်းဆိုင် တူသေးလား”

“ဟာ ငါ ကိုကြီးကျော် ဖြစ် သွားပြီကွ၊ ဟေ့ကောင် ယားတယ်ကွ”

“ကဲ လာ၊ ဦးတိုက် နတ်သွင်း ပေးမယ်”

“ဟေ့ ဦးထွန်းဆိုင်ကြီးကွ၊ လုပ် ထားဗျို့၊ မင်းသားကြီး ကိုကြီးကျော်တဲ့ ကွ၊ ကိုကြီးကျော် လှမလှ ချောမချော၊ ဟာ တို့ဖေကြီးကျော် ဦးထွန်းဆိုင်ကွ ပေး ပေး . . . ဝါး ဝါး ရှိ ရှိ”

“ကဲ ရွာစား ဆရာရေ ကိုကြီး ကျော်တဲ့ ဖေကြီးပင့်ကြစို့၊ နတ်ဖိုး လှိုင် လှိုင်ပေး”

ကြည်အေးက ဦးထွန်းဆိုင် နတ် သွင်းနေတော့၏။ ရွာစားများက ဖိုးသံ လှိုင်လှိုင် ပတ်မက ထီထီနှင့် တီးပေး ၏။ ရွာသားများက ရယ်ကြသဖြင့် တချို့ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် သေးထွက်သူ၊ အီး ထွက်သူတွေ ရှိကြ၏။

“ဟင် နံလိုက်တာ၊ ဘယ်သူက သေးပါသလဲ မသိဘူး”

“ဟာ ဒီနားမှာ ဒေါ်ပုလေးပဲ၊ နံလိုက်တာတော်၊ ဟောင်နေတာပဲ”

မခင်ထွေးနဲ့ ဒေါ်လှကြီးက ဟို ထပြေး ဒီထပြေး။ ဒီကြားထဲ ဒေါ်ခင် ကြည်က ရယ်ရင်းနှင့် သေးပါပြီး အီးပါ ထွက်၍ ဟား ဟားနဲ့ ရယ်ကြသေး၏။

ဦးထွန်းဆိုင်က နတ်သွင်းခံရ နတ်ပူးလေ ဇက်ကပါ တုန်တုန်ဖြင့် နတ် က မဝင်သေး။ နတ်ဆရာလည်း ချွေး တွေ့ပြန်နေ၏။

“ကဲ ဘကြီး ကချင်သလိုသာ ကပေတော့ဗျာ”

“ဟေး မိုးပေါ်မှာ သိကြား၊ လူ့ ပြည်မှာ ထွန်းဆိုင်တဲ့ . . . ဟေး ဟေး”

ဝရုန်းဝုန်းနှင့် ခေါက်တို့ ခေါက် ပြန် ခုန်ပေါက်ပြီး ဆိုင်းချက်က တလွဲ၊ ကတာက တစ်မျိုး လုပ်ပြီး ခုန်နေ၏။ ပရိသတ်ကလည်း ဝါးခနဲ ရယ်ကြ၏။ လက်ခေါက်မှုတ်သံတွေက တရွှီရွှီနှင့်၊ ဟိုယိုင် ဒီယိုင်နှင့် . . .

“ဟဲ့ ငါ့ဟဲ့ ကိုကြီးကျော်၊ ငါ့ သားတော်ကြီး ဘယ်မှာလဲ”

“စီးကရက် ဖွာတော်ပါ ဆောင်ပါ ဖေကြီး”

“အေး၊ ငါ မ၊မယ်ဟဲ့ ကြား ဖေကြီးက ထန်းရည်နဲ့ ကြက်ကြော် သိပ်ကြိုက်တာ”

“ကြက်ကြော်နဲ့ အရက်ပါ ကြီး၊ ထန်းရည်တော့ မရှိပါ၊ သည်းခံ”

“အေး၊ ငါ့သားကို ဖေကြီး ရှောက်မယ်နော်၊ မင်း နတ်ပွဲတွေ အဖေ ကြီး ကရမယ်၊ ငါပျော်တယ်ဟေ့၊ ချော် တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေကြီး၊ ချော် ပျော်ပါ”

“ကဲ၊ ငါ့ကို ချောကြစမ်း”

“(ထူးလည်း ထူးတယ်၊ မူးလည်း မူးတယ် တို့ ကိုကြီးကျော်)၊ ရွာတိုင်း လေ သူမပါရင် မပြီးသနော်၊ မြို့တိုင်း လေ xxx”

“ဟေး ခဏလေး ခဏလေး”

“(ထူးလည်း ထူးတယ်၊ မူးလည်း မူးတယ် တို့ ကိုထွန်းဆိုင်)၊ ”

“ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ကနေတဲ့ ထွန်းဆိုင်လေ၊ ဆိုင်းဆရာတို့ ဆိုင်း ဆရာတို့ မမေ့နဲ့ ပြန်တီး ပြန်တီးပေး ဖေကြီးတဲ့ကွ”

“(ထူးလည်း ထူးတယ်၊ မူးလည်း မူးတယ် တို့ ကိုထွန်းဆိုင်)၊ ရွာတိုင်း လေ သူမပါရင် မပြီးသနော်xxx”

“ဟုတ်ပြီကွ ကြိုက်တယ်ဟေ့”

ပုလင်းကို ကိုင်ပြီး ယိုင်တီ ထိုင် တိုင်နှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်ကိုကိုင်ဆောင် အရက်မော့လိုက်နှင့် ပလုတ်ပလော့စ် ဝေသာလီပြည် တီလူးကျနေသလို။

“ဟေ့ ညီဘွား၊ ဆရာလေး ခေါ်တယ်ဟေ့”

သူသားကို လှမ်းပြီးခေါ် အဖေ ပုလင်းနှင့် ကြက်ပေါင်ကိုစွန့်ပြီး ကတော့သည်။

“ညီဘွား ငါ့ကို မမေ့နဲ့ မင်း ငါစောင့်ရှောက်မယ် ဟေး”

“ဒါမှ တို့ကိုကြီးကွ၊ လှမ်း တယ်၊ ကိုကြီးကျော်တဲ့ကွ ဟေး”

“ဟေ့ မောင်ထွန်းဆိုင်း၊ လုပ်ထား၊ လုပ်ထား၊ ဟေး ဟေး ဟေး ဝေးဝေး”

“ဟာ ဟိုသေနှာကောင်၊ ငါ့အရှက်ခွဲတယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ထွန်းဆိုင်းရယ်၊ စောညွန့်တဲ့ဟေ့”

ဒေါ်စောညွန့်က နတ်ကနားထဲဝင်ပြီး လက်ကိုဆွဲကာ အပြင်ထုတ်သွားတော့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားတော့၏။

“ဟာ အမယ်ကြီး၊ မအိုဇာ မအိုဇာ ငါ ကိုကြီးကျော်လေ၊ နင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ရှင်က ကလေးတွေနဲ့ အပြိုင်ရူးချင်တယ်၊ ကဲဟာ ကဲဟာ”

“ငါ ကိုကြီးကျော်ကို နှိပ်စက်နေပြီ မအိုဇာရယ် မလုပ်နဲ့လေ”

ပရိသတ်များ ဝါး ဝါး ဝါး နှင့် တဟားဟား ရယ်ကြ၊ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး အုန်းခနဲ ဝါးခနဲ အော်ကြ၏။

“ကိုထွန်းဆိုင်း၊ ရှင် သတိရပြီလား၊ သတိရလား”

“ဟာ နတ်က ဒီမှာထွက်လို့ မရဘူး၊ သူနတ်ကနားထဲမှာ ထွက်ရတယ်၊ ငါ့ပြန်ပို့”

“ကဲ ဒါဆို မြန်မြန်လာခဲ့၊ သိပ်မကြာစေနဲ့နော်၊ ရှင် သတိထား”

“အေးပါ မအိုဇာရယ်၊ လာပါမယ်ကွာ”

ဦးထွန်းဆိုင်း ကိုကြီးကျော်အဝတ်အစားတွေ အတင်းချွတ်ချွတ်ပြီး တုန်တုန်နှင့် ပရိသတ်ရှေ့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကြက်ပေါင်ကြော်၊ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကြက်ပေါင်ကြော် ဟုဆိုကာ ပြန်ပြေးတော့၏။ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

□ မင်းတိုင်ဝင် (မြရောင်ခြေ)

ပြောရက်ပလေတယ်

လောကကြီးကို နေရာတကာမှာ ဟာသအဖြစ်နှင့် ကြည့်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်သော ကိစ္စဟုထင်ပါသည်။ စားဝတ်နေရေး အခက်အခဲမျိုးစုံနှင့် ရှုပ်ထွေး ပွေလီလှသော လောကကြီးကို ပျော်စရာ ရှင်စရာအဖြစ် ထားဖို့ဆိုတာ သာ၍မလွယ်ပါ။

ထို့အတူ သေရေး၊ ရှင်ရေးတမျှ ဒုက္ခခံစားနေရသော အချိန်မျိုးမှာ ထိုခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ရယ်စရာအဖြစ်သဘောထားဖို့ ဆိုသည်မှာ ပို၍ ပို၍ မလွယ်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် ထိုကဲ့သို့ စကားဦးသန်းနေခြင်းမှာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို တင်ပြချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ပြောပါမည်။
၁၉၈၉ ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ဌာနတွင် တပ်မတော်မှ အရပ်ဘက်သို့ ပြောင်းလာသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ရှိသည်။ အသက်က ဝါးဆယ်ကျော်လောက် ရှိသည်။ စကားပြောလျှင် အင်မတန် အရယ်အရွန်း ပြောတတ်သည်။ လူချစ်လူခင်ပေါသည်။ မည်သူ့ကိုမဆို တလေးတစားဆက်ဆံတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဌာနလုံးက ဗိုလ်မှူးကို လေးစား ချစ်ခင်ကြသည်။

တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၏ ည ၈ နာရီခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ကျန်းမာရေးဌာနသို့ ဗိုလ်မှူး၏ဇနီးက ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“ဟလို... ဘယ်သူလဲ”
“ကျွန်တော် မင်းဇော်ပါ”
“ဪ ကိုမင်းဇော်၊ ဒေါက်တာမရှိဘူးလား”

“ဒေါက်တာ နယ်ကို ခဏပြန်သွားပါတယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ကြာမယ်လို့ မှာသွားပါတယ်၊ ဘာတိစ္ဆာရှိလို့ပါလဲ”

“ဒါဆိုလဲ ကိုမင်းဇော်ပဲ လာခဲ့ပါလားကွယ်၊ မင်းဗိုလ်မှူး ဘာဖြစ်နေသေးဘူး၊ မြန်မြန်လာနော်၊ လာမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့ဌာနမှာ ဒေါက်တာမရှိရင် ကျန်းမာရေးမှူးသည်လည်း ဒေါက်တာပဲဖြစ်သောကြောင့်(STAND BY) ကားနှင့် ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးအိမ်သို့ အမြန်ဆုံးချီတက်ခဲ့သည်။

ဟိုရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးကို ခုတင်ပေါ်မှာ မရွာနိုင် မကယ်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အနားရောက်တော့ သူ့ထံမှ ယမကာနဲ့လည်း သင်းနေသည်။ အခြေအနေ အနည်းငယ်ပေးပြီး တီးခေါက်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ။

ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ အစားအသောက်တွေစား၊ အရက်ကောင်းတွေသောက်ပြီး အိမ်ရောက်တော့ ဗိုလ်မှူးမှာ မဆီမလည်နှင့် ဗိုလ်ထံထဲနား ရင်ထဲက မကောင်း၊ ခေါင်းကလည်း ထောင်နိုင် အန်လိုက်လည်းမရ တော်တော်အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေပုံရသည်။

ကျန်းမာရေးမှူး သင်တန်းကျောင်းက ပို့ချလိုက်သော ပညာများကို အသုံးပြုကာ ဆေးတစ်လုံးကို ထိုးပေးလိုက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက် တပေါ့ပေါ့နှင့် ထိုးအန်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ...
“အန်လိုက်ဗိုလ်မှူး အန်လိုက်၊ ဒါမှ ပေါ့သွားမှာ”

www.burmeseclassic.com

ပြောရက်ပေတယ်

မောင်မြင့်မား (ဗိုလ်ကလေး)

ဗိုလ်မှူး အန်နေပုံကြည့်ရတာ အားရပါးရ အန်ချင်ပုံမရ။ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲမရှိ။ အရက်မူးလွန်ပြီး အန်သည့် ကိစ္စကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခံစားဖူးသည်။ ကြိုးဖူးတဲ့လူတိုင်းလည်း ထိုဝေဒနာကို သိကြမည် ထင်ပါသည်။

ဝေါ့ခနဲ၊ ဝေါ့ခနဲ ထိုးအန်လိုက်တိုင်း ဗိုက်ထဲက ဘယ်လိုကြီးမုန်းမသိ၊ အူထဲကလည်း လိပ်လိပ်တက်လာသလို ခံစားရသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်လာသော အန်ဖတ်များကလည်း စားစဉ် တုန်းက အစာများလို အရသာရှိသော ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်။

ထိုကဲ့သို့ မချီမဆုံ ခံစားပြီး အန်နေသော အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို သွားသတိရသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ . . .

“ငါ အရက်သောက်မိတာမှားပြီ” ဆိုသော အသိဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဝေဒနာများ ဗိုလ်မှူး ခံစားနေရ၍ ဝေါ့ခနဲ အန်နေချိန်မှာ များများအန်ချလိုက်မှ ဗိုက်ထဲက ပေါ့ပြီး ရှင်းသွားမည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်

ကူးနှင့် များများအန်ချလိုက်ရန် ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကိုရိဝေသော မျက်လုံးဖြင့် ဗိုလ်မှူးကကြည့်ပြီး သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော်မှာ အားရပါးရ ရယ်ချင်သော်လည်း မရယ်ရဲဘဲ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်ရပါသည်။

“ကိုမင်းဇော်ရယ် ပြောမှ ပြောရက်ပလေတယ်၊ ဒါလောက် အရသာရှိတဲ့ အစာတွေကို ဘာလို့အန်ခိုင်းနေတာလဲ၊ နှမြောစရာကြီးဗျာ”တဲ့။

☐ မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)

www.burmeseclassic.com

သောစုံကျန်းဂျော် ဝါဂျေးသိက္ခာဝါစင်ယောက် မောင်လှသစ်

ကျုပ်မိန်းမက ခင်ဗျားမြင်ဖူးတဲ့ အတိုင်း ဖြူဖြူဝဝ၊ ခွံခွံထည်ထည်၊ ခေတ် ပညာတတ်တဲ့ ရှု မြို့နယ်ဦးစီးအရာရှိ။ ကျုပ် အခုနေတဲ့ လိုင်းခန်းက သူ့တို့ ဌာနဆိုင်ရာက သူ့အတွက်ပေးထားတဲ့ ဝန်ထမ်းလိုင်းခန်း။ အဲဒီ လိုင်းခန်းက လည်း ကျုပ်တို့အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာ ရဲ့ အရင်းအမြစ်ထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဆိုပါတော့ဗျား။

ပြောရရင် သမိုင်းက အနှော်ကြီး ဗျား။ ဒီတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက် အောင် အကျဉ်းလောက်ပဲ ပြောပြမယ်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်ကတော့ သူ့ဌေးသား ဆိုပါတော့ဗျား။ ကျုပ်အဖေက သူ့ကြီး။ ကျုပ်အဖေ ကွယ်လွန်တော့ ကျုပ်က ခင်ငယ်ငယ်ရယ်။

ကျုပ်အမေက ယောက်ျားမရှိ တော့တာကြောင့် ခေတ်ဆိုးခေတ်ပျက် မှာ တောကြောင်တွေရန် ကြောက်ပြီး ရှိသမျှပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ကျုပ်တို့ လက် ဆွဲပြီး ရန်ကုန်တက်လာခဲ့တာ။ ရန်ကုန် မှာ ကျုပ်အမေရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဘကြီး ကိုဗိုက်ကြီး ဆိုတာရှိတယ်။ ဘကြီး ကိုဗိုက်ကြီးကလည်း သူ့ခေတ် သူ့အခါ မင်္ဂလာတောင်ညွန့် တစ်ဦးမှာ အထိုက်အလျောက် ပွဲပြီးခီးသေတယ်။ ဩဇာတိက္ကမ အထိုက်အလျောက်ရှိ တယ်။ အဲဒီဘကြီးကိုဗိုက်ကြီးရဲ့ အနိပ် အောက်မှာ ကျုပ်တို့သားအမိ လုံခြုံစွာ နေရင်းနဲ့ ကျုပ် ရန်ကုန်ဝါး ဝဲခဲ့ရတယ်။ လူရည်လည်ခဲ့ရတယ်။ လူရည်လည် လွန်းလို့ ဆယ်တန်း မအောင်ခင်မှာ တောင် သမဝါယမဆိုင်မှာ ခပ်တည် တည်နဲ့ အရောင်းစာရေး မြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ သမဝါယမဆိုင် အရောင်းစာရေး လုပ်ရင်းနဲ့ အခု ကျုပ်မိန်းမ မြစ်နေတဲ့ သွားကျိုးမနဲ့ တွေ့ကြတာပဲ။

ကျုပ်တို့ငယ်ငယ်က သမဝါယမ ခေတ်ဆိုတော့ ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ဆပ်ပြာ၊ သကြားက အစ စားသောက် တုန်မှန်သမျှ သမဝါယမဆိုင်မှာပဲ ထုတ် ရတယ်။ အိမ်ထောင်စုတိုင်း ဆီစာအုပ်

ဒီမိန်းမကို ကျုပ် ကြည့်မရတာ ကြာပြီ။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် ပေါင်းသင်းလာပြီးလို့ ဒီအသက် ဒီအရွယ်တွေရောက်မှ ဘာ မြစ်လို့ ဒီမိန်းမကို ကျုပ်ကြည့်မရဖြစ်နေ ရတာလဲ။ တခြား အိမ်ကလီလေးတွေရှိ နေလို့ ဒီသွားကျိုးမကို ကြည့်မရဖြစ်နေ တာလားလို့ ခင်ဗျားက မေးချင်မေးမယ်။ ခင်ဗျား ထင်သလို ဘယ်အိမ်ကလီလေး မှာလည်း ကျုပ်မှာမရှိဘူး။ ကျုပ်လို ခြူး အစ်ပြားမရှိတဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ် တော် ကတုံးပြောင်ပြောင် စာရေးဆရာ ဇနီးပြာကို ဘယ်အိမ်ကလီလေးမှလည်း

ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတော့ ခင်ဗျား ယုံ။

ဒီမိန်းမ သွားကျိုးမကို ကျုပ် ကြည့်မရဖြစ်နေတာက ကျုပ်ဘက်မှာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရှိတယ်။ ဪ သေလို့ သွားကျိုးမခေါ်လို့ ကျုပ်မိန်းမက အဘွားကြီးဖြစ်နေလို့ ခေါင်းဖြူ စွယ် တိုဖြစ်နေလို့ ခေါ်တယ်မထင်ခဲ့ဦးနော်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်လေးတည်းက သူ့ကို သွားကျိုးမ သွားကျိုးမလို့ ခေါ်နေတုန်း ကျုပ်စိတ်ထဲ သူ့ကို ချစ်လာတဲ့အခါဖြစ် ဖြစ်။ အမြင်ကတ်လာတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် သွားကျိုးမလို့ အမြဲခေါ်တတ်တယ်။

ခေါ်တဲ့ သမဝါယမကုန်ဝယ်စာအုပ်ရှိ ရတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်နဲ့ တန်းစီပြီး ကိုယ့် အတွက် ခွဲတမ်းရတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သမဝါယမဆိုင်မှာ ဝယ်ကြရတယ်။ သွား ကျိုးမက ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းလာထုတ်ရင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရင်းနှီးသွားတာ။ သူက ကျုပ်ထက် ငယ်တော့ ချစ်စနိုးနဲ့ သွားကျိုးမ လို့ခေါ်ရင်း တစ်သက်လုံး ကျုပ် နှုတ် ကျိုးသွားတာ။

သွားကျိုးမလည်း ကျုပ်လိုပဲ အဖေဆုံးသွားလို့ အမေမုဆိုးမနဲ့ နေရတယ်။ သူတို့သားအမိက ဆင်းရဲတယ်။ သူ့အမေ ကျုပ်ယောက္ခမလောင်းက ကုန်စိမ်းလေး ဘာလေးရောင်းပြီး သူ့ကို ကျောင်းထားပေးရတယ်။ သွားကျိုးမနဲ့ ကျုပ် စတွေ့ကြတော့ သူက ကိုးတန်း ကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က ရတဲ့လစာကို အမေပြန်အပ်စရာ မလိုတာရယ်။ သမဆိုင်အရောင်းစာရောဘဝမှာ ဟိုက ဒီက အပိုဝင်ငွေရှိတာရယ် ကြောင့် ငွေရေး ကြေးရေးအဆင်ပြေတယ်။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင်လေး ဝတ်နိုင် စားနိုင်တယ်။

ကျုပ်ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ကျုပ်ကို ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ တော်တော် များများရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူတို့ကို မကြိုက်ဘူး။ လူစိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်တယ်။ မည်းမည်းပိန်ပိန် ခြောက်ခြောက်နဲ့ သွားကျိုးမကိုပဲ ကျုပ်က သနားပြီး ကြိုက်မိတယ်။ သူ့နဲ့ ကျုပ် သမီးရည်းစားဖြစ်ကြတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင် ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိလာပြီး တစ်ယောက် အခက်အခဲ တစ်ယောက်ကူညီဖြေရှင်းတဲ့အနေနဲ့ရော ကိုယ့်ချစ်သူကို ကောင်းစား ကြီးပွားစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပါ ကိုးတန်း ကျောင်းသူဘဝကစပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိ သူ့ရဲ့ကျောင်းစရိတ်၊ အသုံးစရိတ်၊ ဖိနပ်ကစပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ကျုပ် ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့တယ်။ သမီးရည်းစား

သက်တမ်း ခုနစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီး သူ့ဘွဲ့ရ အလုပ်ထဲဝင်လို့အခြေကတဖြစ်မှ ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲသလို တည်ဆောက်လာခဲ့ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး၊ သူ့ကို ကျုပ်နှမလေးလို့၊ သမီးလေးလို့၊ ချစ်သူ ဇနီးမယားလို့ သဘောထားပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက အချိန်တကြည့် ကြည့်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရတာ။ ကျုပ်ရင်ထဲက မေတ္တာတရား ထုထည်ဟာ အလွန်ကြီးမားတယ်။

ကျုပ် အလုပ်လား၊ ကျုပ်က စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့ကောင် ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျုပ်မိန်းမအလုပ်နဲ့ အတိုင်နဲ့ ဖြစ်လာချိန်မှာ သမဝါယမဆိုင်က ထွက်ပြီး စာရေးဆရာတွေနဲ့ နီးစပ်တဲ့ စာပြင်ဆရာဘဝ၊ အယ်ဒီတာဘဝကို ရောက်သွားတယ်။ ဖတ်ရင်း၊ မှတ်ရင်း၊ ရေးရင်း၊ လေ့လာရင်း၊ သောက်ရင်းစားရင်း၊ ငြင်းကြ ခုံကြရင်းနဲ့ စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကျပ်ပျော်မွေ့ခဲ့တယ်။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ ကျုပ်ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာမှ ကျုပ်က စာရေးဆရာကြီး မောင်သာရရဲ့ အန္တေဝါသိက တပည့်အဖြစ်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာနေခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ဆရာ မောင်သာရကို အားကျပြီး ကျုပ်လည်း ခုချိန်ထိ ကတုံးနဲ့ပဲနေတယ်။ နေနေကျဆိုတော့ နည်းနည်းမှ ဆံပင်ရှည်လွှဲမရဘူး။ ယားလာတယ်။ သုံးလေးရက်တစ်ခါ အမြဲရိတ်ရတယ်။ ပြောင်နေ ရှင်းနေမှ ကျုပ်က နေတတ်တယ်။

အဲသလို စာပေလောကမှာ ပျော်မွေ့နေတော့ ကျုပ်မှာ ပုံမှန်ဝင်ငွေဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ စီးပွားရေးတွေ၊ ငွေရေး ကြေးရေးတွေ၊ ရာထူး အာဏာတွေလည်း ကျုပ်က စိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်မဟုတ်ဘူး။ အထင်လည်း မကြီးဘူး။ ကျုပ်က စာပေအနုပညာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေကို ကျုပ်အထင်ကြီးတယ်။ အဲဒါ ကျုပ်အပြစ်လားဗျာ။ ကျုပ်လွတ်လပ်ခွင့် မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်မိန်းမဟာ သူ့ရဲ့ ဝန်ထမ်းဘဝမှာ တဖြည်းဖြည်း လုပ်သက်ရင့်လာပြီး ရာထူးလည်း တက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့မှာက သမီးလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတော့ မိသားစုစားအိုးလည်း သေးတယ်။ ကျုပ်မိန်းမဝင်ငွေနဲ့ နေစရာလည်း မပူရတော့ စားဝတ်နေရေး ပြဿနာ သိပ်မရှိဘူး။ မနက် သူနဲ့သွားရင် ကျုပ်က အိမ်မှာထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ စာဖတ်၊ စာရေး၊ ပြီးရင် မြို့ထဲသွား၊ ညနေကျရင် ပြန်လာ၊ အိပ်၊ ဒါ ကျုပ် ကျင်လည်ရာဘဝပဲ။ ကျုပ်ပျော်တယ်။

ကျုပ်သမီးဘွဲ့ယူတဲ့နေ့ကတော့ ကျုပ် အပျော်ဆုံးနေပဲ။ အဲ ဒါပေမယ့် မပျော်နိုင်တာ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကျုပ်သမီး အံ့ရောဗျာ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မပျော်ကြသလဲဆိုတော့ မိသားစုစုံစုံညီညီ ဘွဲ့သွားယူမယ့်နေ့မှာ ကျုပ်က ကတုံးကြီးနဲ့ဖြစ်နေလို့ ရှက်တော်မူကြတယ်ဆိုပဲ။ ကျုပ်စိတ်ညစ်ရတယ်။ ပုဆိုးအသစ်၊ အင်္ကျီအသစ်တွေဝတ်၊ ဖိနပ်အသစ်ကိုစီးတိုက်ပုံကြီးဝတ်ပြီး လူယောင်ဆောင်နေရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာဗျာ။

ကျုပ်က အဲသလို အရေးခွဲခြုံပြီး လူယောင်ဆောင်နေရတာကို မုန်းတယ်။ ဘွဲ့ယူပြီး ပြန်လာတာနဲ့ အငှားကားပေါ်မှာတင် အဲဒီကျက်သရေမရှိတဲ့ တိုက်ပုံကြီးကို ကျုပ် ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အပေါ်အင်္ကျီ ကျုပ်ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ စွပ်ကျယ်နဲ့ပဲ ကျုပ်နေတယ်။ ကျုပ်မိန်းမဆိုတာ တစ်လမ်းလုံး ကျုပ်ကို တဗျစ်တောက်တောက်နဲ့ လူလို မဝတ်တတ်တဲ့ကောင်၊ သူတောင်းစားလို နေချင်တဲ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်နဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးလာတယ်။ သူတို့က အပေါ်ယံ အရေးခွဲတွေကို သိပ် အထင်ကြီးတတ်ကြတာကိုးဗျာ။

ကျုပ်သမီးလည်း ဘွဲ့ရပြီး သိပ်မကြာခင် လင်ပါရရော။ ရတဲ့ကောင်က ပုံမလာဘူး။ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်သမီးဟာ (၆)တန်းတောင်မအောင်

တဲ့အကောင်ကို ယူတော်မူတယ်။ သတ်ဖစ်ချင်လောက်အောင် ကျုပ် စိတ်နာပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ။ ကျုပ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ နှမြောလိုက်တာဗျာ။ ဆီဦးထောပတ်တို့ အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ အခပ်ခံရသလို၊ တတ္တိပါကော်ဇောပေါ်ကို ခုံဖိနပ်စုတ်နဲ့ အနင်းခံရသလို ကျုပ်ခံစားရတယ်။

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်နဲ့ ဘွဲ့ရပညာတတ် အရာရှိမတို့ရဲ့ သမီး၊ ဘွဲ့ရပညာတတ် သမီးတစ်ယောက်ကို ဒီလို ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဂျပလွတ်ကောင်နဲ့ ဘယ်ညားစေချင်ပါ့မလဲဗျာ။ ကိုယ့်သား သမီးကို ဆင်စီးမြင်းရုံ ကောင်းစားစေ ချင်တာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား။ ကျုပ်စိတ်နာပေမယ့် ရင်ထဲမှာပဲ မျှိုသိပ်ထားရတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်သမက်က လူလည်ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ သမီးလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတော့ အိမ်ခွဲဖွဲ့ကလည်းမဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ကျုပ်တို့အိမ်ကို ဒီကောင်ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်မိန်းမကိုလည်း အမေ အမေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်းတတ်တယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ရအောင်ရှာတတ်တယ်။ မိန်းမရှိခိုး သွားတော့၊ ယောက္ခမရှိသေ အသက်ရှည်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဒီကောင် လိုက်နာကျင့်သုံးတော့ ကျုပ်မိန်းမရယ်၊ ကျုပ်သမီးရယ်၊ ကျုပ်သမက်ရယ်ဟာ အိမ်ဆီမှာ တစ်ပါတီဖြစ်လာတယ်။

သူတို့သုံးယောက်မှာက ကိုယ်စီ ဝင်ငွေ၊ ကိုယ်စီ အလုပ်အကိုင် ရှိကြတယ်။ ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိတာနဲ့ အလုပ်မရှိတာက ကျုပ်ဆိုတော့ ကျုပ်က အပြည်းပြည်း ဘေးရောက်ပြီး တစ်သီးပုဂ္ဂလ ဖြစ်လာတယ်။ သူတို့ ကျုပ်ကို အရေးမလုပ်ကြတော့ဘူး။ ဂရုမစိုက်ကြတော့ဘူး။ သန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာသာ ကျုပ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပေမယ့် အပြင်မှာ ကျုပ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြောရေးဆိုခွင့်လည်း မရဘူး။ ဘာကောင်မှလည်း မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ဇေ။ သူတို့ သုံးယောက်က မိုးလင်းတာနဲ့ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ အပြင်ထွက်သွားကြပြီး တစ်နေ့ကုန် ကျုပ်က အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေနေရတယ်။ ကြာတော့ ပျင်းလာတာပေါ့ဗျာ။ အမြဲတမ်းလည်း စာရေး၊ စာဖတ်မလုပ်နိုင်တော့ ကျုပ် အဖော်ငတ်လာတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မြို့ထဲ ထွက်တော့တာပဲ။ ကျုပ်နဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ဝါသနာတူတွေကလည်း စာပေ အသိုင်းအဝိုင်းမှာပဲ ရှိတာကိုးဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ခင်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ တွေ့ပြီး စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ပြောရတာကိုပဲ ကျုပ်က သဘောကျတယ်။ ကျုပ်နဲ့ ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေရောင်းရင်းတွေဆီ သွားတယ်ဗျာ။ လေထန်ကုန်းနဲ့ လေအန်ကုန်းက ရဲဘော်တို့ဆီ ကျုပ် သွားတယ်။ သောက်တယ်။ မူးတယ်။ မိုးကြီးချုပ်မှ ကျုပ် ပြန်လာတယ်။

အဲသလိုနေတာကို ကျုပ်မိန်းမက လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေကိုလည်း သူက လုံးဝ အထင်မကြီးဘူး။ အလကား ငကြောင်တွေ၊ အရူးတွေလို့ သဘောထားတယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့ ကျုပ်ဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်လာတယ်။ သူက ကျုပ်ကို အိမ်ထဲမှာပဲနေ၊ ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစား၊ အိမ်စောင့်၊ ထမင်းချက်ဘဝနဲ့ ထားချင်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကိုရော ရုပ်ကိုပါ အကျဉ်းချထားချင်တယ်။ ကျုပ် လူဗျာ။ စာရေးဆရာဗျာ။ ခံစားတတ်တယ်။ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးတယ်။ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကျုပ်မုန်းတယ်။

ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို မလေးစားတော့ဘူး။ သူက မလေးစားတော့ သူ့သမီးကလည်း မလေးစားတော့ဘူး။ သူ့သမက်လည်း မလေးစားတော့ဘူး။ နေ့တိုင်း ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကိုပြဿနာရှာတယ်။ အပူ ကြိမ်းမောင်းတယ်။

ကြည့်လေ . . .

“အလကားကောင်၊ သူတောင်းစား စာမူပေမူကောင်၊ နင်က အိမ်လဲမလုံဘူး ဆိုက်ကားသမား လင်လုပ်နေရင်တောင် အိမ်စားစိုက် ရှဦးမယ်၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ အလကားကောင်” ဆိုပြီး ရင်သီးခတ်ကာတဲ့ ကော့ဘွဲ့ကျုပ်ကို အမြဲခေါ်ကား ပြောဆိုနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် သည်းခံပါတယ်ဗျာ။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ကျုပ်ပေါက်ကွဲတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အပေါ် ကျုပ် မပေါက်ကွဲရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပေါက်ကွဲတာ၊ အရက်ဖြတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျုပ် ကြောင်ချင်ယောင် ဆောင်တော့တာပဲ။ ဇွဲသလို ကြောင်သလိုနဲ့ တောင်အော် မြောက်အော်၊ ဟိုဟာကိုင်ပေါက်၊ ဒီဟာကိုင်ပေါက် လုပ်တော့ သူတို့လန်သွားပြီး ကျုပ်ကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ပြီး ဆေးခွံပို့လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ဗျာများနေတာကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်ရင်ထဲ ပျော်လိုက်တာဗျာ။ တကယ်ပါ။ ဆေးခွံက ဆရာဝန်တွေကလည်း အရက်ဖြတ်လိုက်လို့ ကျုပ်တကယ့်ကို ကြောင်သွားပြီ ထင်ကြတာ။ ဟား ဟား ဟား ရယ်ရတယ်ဗျာ။

ကျုပ်လိုကောင်က ကြောင်သွားပါ့မလားဗျာ။ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ စာအုပ်တွေ ထောင်သောင်းမထ ခင်ထားတဲ့ ဦးနှောက်ဗျာ။ စာရေးဆရာဗျာ၊ သတင်းထောက်ဗျာ။ တဗျာဆရာဗျာ၊ နယ်နယ်ရရ ဦးနှောက်မှတ်လို့။

တမင် ဇွဲချင်ယောင်ဆောင်တာ၊ ခေတ်မကောင်းလို့၊ ကျုပ် ဆေးခွံထင်ပေါ်ကနေ အော်ဟစ် ခုန်ခေါင်ပြီး အောက်ကို လှိမ့်ချလိုက်တယ်။ ဘာရမလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှာအောင်တော့ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲဗျာ။ ကြောင်ထူးလေးတော့ ကျွဲအောင် လှိမ့်ချရတာပေါ့။

ဘာပြောကောင်းမလဲ ဆရာဝန်ဆရာတွေရော၊ ကျုပ်မိန်းမ သွားတို့ပရော၊ ကျုပ်သမီး လင်တမူပရော၊ ကျုပ်သမက် သူ့ဗျာလဲကောင်ရော မှက်နာ

ငယ်လေးတွေနဲ့ ကျုပ်ကိုအတင်း ခုတင်ပေါ် ဆွဲတင်ကြပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက်လက်နှစ်ဖက်ကို ခုတင်တိုင်နဲ့ တွဲပြီး ကြိုးချည်လိုက်ကြတယ်။ ဆရာမ တစ်ယောက်က အိပ်ဆေး ထိုးပေးလိုက်တယ်။ သွားပြီဗျို့။ ကျုပ်တော့ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ဝတ်၊ ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်မစားနိုင်ဖြစ်ပြီဗျာ။ ဟား ဟား ဟား...။

ကျုပ် အိပ်ရာကနိုးလာတော့ မြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ကို ကားကားလေးလုပ်ပြီး ကြိုးနဲ့ လေးဖက်လေးတန် တုပ်ထားတော့ လူကပတ်လက်ကလေး ဘာမှလည်း လုပ်လို့မရဘူး။ ဆေးခွန်နဲ့ လူက ရိဝေနေတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်မိန်းမက အကြောင်းကြားလိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတွေဖြစ်တဲ့ မျက်နှာဖောသွပ်သွပ် ငိုက်ပူနဲ့ ဘုန်းခေါင်ရယ်၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ အင်မတန် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များတဲ့ ရွှေအိမ်ဦးဆိုတဲ့ ငနဲရယ်၊ နယ်ထိန်း ဆားပုလင်းလို ပုံစံမျိုးနဲ့ အောင်ထိုက်ဆိုတဲ့ ငနဲရယ်၊ ဆေးခြောက်မူးနေတဲ့ လွှာရှင်တော်မျက်နှာမျိုးနဲ့ ဖျာပုံရဲခိုင် ဆိုတဲ့ ငနဲရယ်၊ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ပုံစံမျိုးနဲ့ မောင်မောင်မြင့်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရယ်၊ ပုပုကွကွ တောဇီးကွက်လို မျက်နှာမျိုးနဲ့ ကာလုဆိုတဲ့ ကာတွန်းကောင်ရယ်၊ လူပုံချောချော ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ စိတ်သစ်ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာ ကောင်လေးရယ်၊ နောက် အများကြီးပဲဗျာ။

ကျုပ် ခုတင်ဘေးမှာ ဝိုင်းပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ စိတ်သစ်ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာကလွဲရင် ကျန်တဲ့ကောင်တွေဟာ ငါသေရင် ငါမိန်းမကို ယူမယ့် ကောင်တွေ ဖြစ်လေမလားဆိုပြီး ကျုပ်သူတို့ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေတာသူတို့ သိကြဟန်မတူဘူး။ အားလုံးထဲမှာ ကျုပ်မယ့်ကြည်ဆုံးကတော့ ကာလုဆိုတဲ့ တောဇီးကွက်မျက်နှာနဲ့ ကာတွန်းကောင်ပဲ။ ဟိုတစ်လောက အဲဒီကောင်

ကာလု ပဲခူးမှာ ဒုလ္လဘရဟန်း ဝတ်မယ်ဆိုပြီး သူ့ရဲ့အိမ်ကလီလေးနဲ့ (၇)ရက်လောက် သွားနှစ်နေပြီး ပြန်လာတော့ ကတုံးရိတ်ပြီး ပြန်လာတာ ကျုပ်မသိဘူးမှတ်လို့။

အလကား ပြောတာပါဗျာ။ ကျုပ်က ပါးပါးလှစ်လှစ်လေးပါ။ ဘယ်နှယ်ဗျာ လူ့ဘဝကို နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပြီ။ ခေတ်ဆိုး ခေတ်ပျက်၊ စနစ်ဆိုး စနစ်ပျက်၊ လူဆိုးလူပျက် အများကြီးကို တွေ့ကြုံခဲ့ပြီးပြီ။

ကျုပ်ဘေးမှာရှိနေကြတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေဟာ သစ္စာတရားကို ဘုရားလို ကိုးကွယ်ပြီး ကျောက်တောင်လို ယုံကြည်ချက် ခိုင်မာတဲ့ သံမဏိရဲဘော်တွေဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ သေဖော်သေဖက် ရဲဘော်တွေဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ တကယ့် လူ့အစစ်တွေ၊ ဘာအရေခွံမှ ခြုံမထားတဲ့လူသား စစ်စစ်တွေ။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး သူမဟုတ်ခဲ့သလိုနဲ့ အရေခွံလဲပြီး ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ ပြောင်လိမ်ပြောင်စားလုပ်နေတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ရဲဘော်တွေကို ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။

ကျုပ်ဆေးရုံကဆင်းလာပြီး သိပ်မကြာခင် ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ်ကို ပြဿနာရှာတော့တာပဲ။

“ဟေ့ တတုံး၊ ချီးဘူးကောင်၊ သူတောင်းစား၊ နင့်ကို လင်လုပ်နေရတာ ငါနာတယ်၊ ခွေးအမြီးပြတ်ကို ယူထားတာကမှ အိမ်လုံဦးမယ်၊ တစ်ရက် တစ်ရက် မြို့ထဲသွား၊ အရေမရ အဖတ်မရ စာရေးဆရာတွေနဲ့ပေါင်းပြီး လေပေါ၊ မူးရူးနေတဲ့ကောင်၊ အလကားကောင်၊ သွား ဆင်းသွား၊ ငါ့ရာထူး ငါ့ပါဝါနဲ့ ရထားတဲ့ ဒီတိုက်ခန်းပေါ်ကနေ ဆင်းသွား၊ အလကားကောင်”

ပြောရက်လိုက်တဲ့ သွားကျိုးမဗျာ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ သူ ဒီဘဝရောက်အောင်၊ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကျုပ်က ကျောင်းထားပေးခဲ့ရ

တာ။ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ရတာ။ ငါ့ချိန်တုန်းက သူပဲ ကျုပ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထည့်ပြီး ဒီကတည်းလေးကို ပွတ်ပြီး သိချစ်တာပဲ ကိုကိုရယ်ဆိုပြီး ချောသိပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာပါလိမ့်။

ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ရာထူးလေးကို မာန်တက်နေတာလား။ ဘာမှ မြတ်အရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့မိန်းမကို သနားတယ်ဗျာ။ သူပြောသလို ကျုပ်ကို လင်လုပ်ရတာ နာတယ်၊ အခုမရ အဖတ်မရ စာရေးဆရာတွေပေါင်းပြီး လေပေါနေတဲ့ကောင်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။

စာရေးဆရာ ဘာရာထူးအာမ မရှိပေမယ့် လိပ်ပြာလုံတယ်သူ သမိုင်းကြောင်း သန့်ရှင်းတယ်။ စာရေးဆရာတွေကပဲ လောက အမှောင်ထဲကို အလင်းထွန်းညှိပေးခဲ့ကြတာ။ ငါ့မိန်းမ အထင်ကြီးနေတဲ့ ငွေရှင် ကြော့အာဇာရှင်တွေ ကိုယ့်လိပ်ပြာ တိုက်လုံကြသလား။ သမိုင်း ကောင်းခဲ့ကြသလား။ လောကကို အလင်းထွန်းညှိကြသလား။ အားလုံးကို ပြည်သူ့လူထုက မှည့်မှတ်ကျောက်တင်ကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ စာရေးဆရာ တဦးဆရာတွေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ပြည်သူ့ကို သစ္စာမဖောက်ခဲ့ကြဘူး။ လောကအလင်း ထွန်းညှိပေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ရာဇဝင်က သက်သေခံလိမ့်မယ်။ ထိုတို့အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ငိုလ်ချိုအောင်ဆန်း ပြောခဲ့သလို . . .

“နောင်ရာဇဝင်ပြန်ရေးတဲ့အခါမှာ ကျုပ် သစ္စာဖောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်တယ်” ဆိုသလိုပဲဗျာ။

□ စောပီစောပီ

မန်းချိုအောင်နိုင်လတ်

အားနာခြင်း ဆိုသည်များရယ် ကိုရွှေတောသား

မိန်းမသားတွေ စုဝေးဝိုင်းဖွဲ့ပြီး အကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေ ပြောကြသည်ကို အတင်းဟု ဆိုကြ၏။

အဲ... ယောက်ျားတွေ စုဝေးဖွဲ့ပြီး ပေါက်တစ်ကရ ပြောကြ ဆိုတာတွေကျတော့ မည်သို့ ခေါ်ပါစို့။ ဤ၌ ဘယ်ပညာရှိလဲတော့ မသိ။ ယောက်ျားသားတွေ စုဝေးပြောဆိုကြသည်ကို သတင်းဟု ခေါ်ပါသတဲ့။ သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတင်းပဲဖြစ်ဖြစ် စုဝေးဖွဲ့ ပြောဆိုကြသည်ကတော့ နေရာကောင်းလှပါတယ်။

တမာတောရွာမှ ချက်စု တစ်ယောက် ရွာမှ ကျောင်းဆရာလေးကြည်သာ၏ကောင်းမှုဖြင့် ရန်ကုန်

ရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်ခွင့်ကြုံခဲ့သည်။ ဆရာလေးကိုကြည်သာက ရန်ကုန်မြို့သား စစ်စစ်၊ ပြီးတော့ ဘွဲ့ရ ခေတ်ပညာတတ်။

သို့ရာတွင် ဆရာလေးက လူတစ်မျိုး။ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်မှာ မပျော်ပိုက်။ သူ့နှစ်ခြိုက် ပျော်ပိုက်သည်က ကျေးလက်တောရွာဆိုပဲ။ ဒီအတွက် မိဘဆွေမျိုးတွေ အတန်တန်တားသည်ကြားမှပင် ဘွဲ့ရပြီးသကာလ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို တန်းလျှောက်သည်။ မည်သည့်နေရာဒေသမရွေး တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်သည်ဟု ဆိုခြင်းအတွက်ကြောင့် ချက်ချင်း အလုပ်တန်းရသည်။ သို့ဖြင့် မြို့ပြရန်ကုန်နှင့် အတော်လေးအလှမ်း

ကွာလှသော ချက်စုတို့၏ တမာတောရွာကလေးသို့ မူလတန်းကျောင်းဆရာအဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ချေ၏။

မြို့ကြီးသား ဖြစ်သော်လည်း မြို့ကြီးသား မဆန်။ ကျေးလက်ခေတ်နှင့်အညီ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ စားသောက်တတ်သည်မို့ မကြာခင်မှာပင် အသွင်လူ၍ အိမ်သူသဖွယ် ဖြစ်သွားကြကာ 'တမာတောနှင့် ဆရာလေး' ဆရာလေးနှင့် တမာတော' သည် နှစ်ယောက်အောင် ထပ်တူဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆရာလေးအား တလေးသူငယ် စာသင်သားတွေသာမက ချက်စုတို့လို ကာလသားပေါက်တွေကလည်း ခုန်ခင်ကြသည်။ ရွာဦးသူန်းတော်ကြီး အပါအဝင် ရွာသူ ရွာသား သတ်ကြီးပိုင်းတွေကလည်း ခင်ခင်မင်မင် တလေးတစား ချီကြသည်။

ဆရာလေးအဖို့ တမာတောရွာ ဌ် ချက်စုတို့အိမ်သည် စားအိမ်သောက် အိမ်ဖြစ်သည်။ ချက်စု၏အဘနှင့် အမေ ကလည်း ဆရာလေးအား ချက်စုကို အပ်ထားကြသည်။

ဆရာလေးက စာပေလေ့လာ ဖတ်ရမှု များ၍ထင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝ သလို စကားပြောကလည်း ကောင်းလှ သည်။ ရွာထိပ်ရိပ်သာ၌ စကားဝိုင်းမဖွဲ့ လိုက်နှင့် ဖွဲ့လိုက်သည်နှင့် ကာလသား ကြီးကြီး ရွယ်ရွယ် ငယ်ငယ် လတ်လတ် အပေါင်းသည် ဆရာလေး၏ အာဝဇ္ဇန်း ကြားတွင် ငုတ်တုတ်မေ့သွားနိုင်လောက် သည်။

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေ ပြော ရမလား။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေး သွားရလောက်သည်။

ရယ်စရာ ဟာသတွေ ပြောရ မည်လား။ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ပတ်တုတ်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ညှို့ ယူဖမ်းစားသွားမည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေ ပြော ပြရမည်လား။ အပ်ကျသံကြားရလောက် အောင် တိတ်ဆိတ်ကာ အားလုံး၏ မျက်ဝန်းအိမ်၌ မျက်ရည်ဥတွေ တွဲခို သွားမည်။

ဒီရွှေ ဒီမျှအထိ ဆရာလေး၏ စွမ်းအင်သတ္တိက ထူးခြားလှပါဘိ။

ခါတိုင်းနှစ် ကျောင်းပိတ်တုန်းက ဆရာလေးသည် သူ့မွေးရပ်ဇာတိ ရန် ကုန်သို့ မပြန်ခဲ့။ တမာတောမှာပင် ပျော် မောနေခဲ့သည်။ ဒီတစ်နှစ်ကျတော့ မိဘ ညီအစ်ကို သားချင်းတွေက စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ဖို့ မှာလေ သည်မို့ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်သည့် အခိုက် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ရာ ဆရာလေး ၏ တာဝန်ယူ ခေါ်ဆောင်မှုကြောင့် တမာတောရွာသားလေး ချက်စုလည်း တစ်ခါဖူးမျှ မရောက်ဖူးလေသော ရန် ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ရပါ၏။

ဘုန်းတန်ခိုး အလွန်ကြီးမား သော လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီ

တော်ကြီးအပြင် ဆူးလေစေတီ၊ ကျိုက် ခေါက်စေတီ၊ ဗိုလ်တထောင်စေတီ၊ ကျိုက်မှော်ဝန်းရေလယ်ဘုရား၊ ငါးထပ် ကြီးဘုရား၊ မြောက်ထပ်ကြီးဘုရား၊ ကိုး ထပ်ကြီးဘုရား၊ သယ်န်းကျွန်းစေတီ၊ ရွှေ နားပန်ဘုရား၊ ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီ၊ ကမ္ဘာ အေးစေတီ၊ စွယ်တော်မြတ်စေတီ မင်း မေ့ကုန်း၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ် စသဖြင့် နေရာစုံအဖုံဖုံသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါ ဘိတော့။

ဒီအတွက် ချက်စုအဖို့ ဆရာ လေးကို လွန်စွာမှ ကျေးဇူးတင်နေမိ သည်။

“မလိုပါဘူး ချက်စုရယ်၊ မင်းနဲ့ငါ ဟာ သူ့စိမ်းတွေမှ မဟုတ်ကြတာတဲ့၊ မင်းတို့ရွာမှာဆို ငါ ဘယ်လိုနေခဲ့ရသလဲ၊ အဲသလိုမျိုး သဘောထားစမ်းပါကွာ”

ဆရာလေး သဘောကောင်း သကဲ့သို့ပင် ဆရာလေး၏ အိမ်သူအိမ် သားတွေကလည်း သဘောသကာရ ကောင်းကြသည်။ မွန်မွန်ရည်ရည် ပျူ ပျူငှာငှာ ရှိလှသည်။ ဒီအတွက် ချက်စု အဖို့ အနေကျိုးခြင်း မဖြစ်တော့ဘဲ နေ သာထိုင်သာ ရှိတော့သည်။

ဒီကနေလည်း ဆရာလေးက သူ ၏ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် မိတ်ဆုံစားသောက်ကြရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ ကြရန်အတွက် စားသောက်ဆိုင်တစ် ဆိုင်၌ ချိန်းဆိုထားသည်။

“ဟေ့ကောင် ချက်စု၊ မင်းမလိုက် လို့ မရဘူး၊ လိုက်ကို လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အား လုံးဟာ ငါနဲ့အလွန်မတန် ခင်မင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကွ၊ စားရင်းသောက်ရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြောကြ ဆို ကြမှာ၊ ဒီတော့ မင်းအတွက် လေ့လာ စရာ ဗဟုသုတ တိုးတာပေါ့ကွာ”

ဒီလိုမျိုး မဖြစ်မနေခေါ်တော့ လည်း ချက်စုအဖို့ ဘယ်ငြင်းသာမှာတဲ့ နည်း။ ဆရာလေးနောက်လိုက်လျက် စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်သွားရပါ လေတော့၏။

ဒီမှာတင် ဆရာလေး၏လေး နေဖက်သူငယ်ချင်းများကို တွေ့ဆုံ ရ၏။ အားလုံးသည် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း၊ ပြီးတော့ ပျော် ရွှင်ရွှင်သမားတွေ။

ကျောင်းတုန်းက ဘယ်လောက် တောင် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ကြလေ သလဲ။ ယခုလို အလုပ်တွေ အကိုင် နှင့် လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာ အသီးသီး ဆို ရောက်သွားကြပြီဆိုသော်လည်း ထို စဉ်တုန်းဆီက စိတ်ထားတွေသည် တူ မပျောက်မသွား။

ယခု ဆုံစည်းမိကြသည် မြောက်ယောက်။ အားလုံး ပြောနေ ဆိုမနာတွေ။

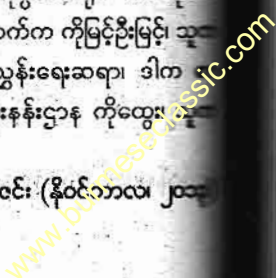
ကုန်ကျသမျှ ဝိုင်းပြီး အချို့က ထည့်ဝင်မည်ဆိုပြီး မှာလိုက်သည့် ဖွယ်ရာတွေမှာလည်း မနည်း။ ချက်စု အတွက်တော့ မကြားဖူး၊ မစားဖူးသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်း စားသောက်ဖွယ်တွေ ပင်။

ငါးကြင်းမြီးကြွပ်ကြော်တဲ့၊ ဗုန် တုပ် ချိုချင်ကြော်တဲ့၊ ကြက်တောင် အစာသွတ်တဲ့၊ ငါးမန်းတောင် ဟင်း တဲ့၊ ဆလပ်... တဲ့။

စားဖွယ်တွေ စုံသလို သော စရာကျတော့လည်း အာရွှင်အောင် ဆိုကာ ပုလင်းဘီယာတွေကို မှာကြ သည်။ ဆရာလေး၏ ကောင်းမှုပြု ချက်စုတောင်မှ ဘီယာဆိုတာကြီး သောက်ခွင့်ရလိုက်သေးသည်။

ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိ၊ ကြည့် လိုလို ဘာလိုလို။ ပြီးတော့ ခါးသန် သက်ကြီး။ တမာတောရွာက ကိုစံခေ ထန်းရည်လောက်တော့ ခံတွင်းမသေ သည်က အမှန်ပင်။

“ချက်စု စားကွာ၊ ဘာမှ အ မနာနဲ့၊ ဒါ ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း တွေ၊ သူက ကုမ္ပဏီဒါရိုက်ကာ ကိုလေ လတ်တဲ့၊ ဒီဘက်က ကိုမြင့်ဦးမြင့်၊ သူက ပီဒီယိုဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ ဒါက တိုက်နဲ့ ကြေးနန်းငှာန ကိုထွေး”

အထက်တန်းရှေ့နေကြီး ကိုတင်ယု၊ သူက ဆေးရုံကြီးက ဆရာဝန် ဒေါက်တာအောင်သန်း၊ ဒီဘက်က ရွှေပန်းတောမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မောင်ငြိမ်းသူတဲ့ကွ၊ သူငယ်ချင်းတို့ရေ ဟောဒါ ငါ စာသွားသင်တဲ့ တမာတောရွာက ချက်စူတဲ့၊ သူတို့တစ်အိမ်သားလုံးက ငါ့ရဲ့မိသားစုပဲ”

အားလုံးကို ဆရာလေးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူတို့အားလုံးကလည်း တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာအပြုံးများဖြင့် အသိအမှတ် ပြုကြသည့်အတွက် ချက်စူပျော်သွားရပါသည်။

“ကိုင်း... ညီလေးချက်စူ စိတ်ကြိုက်သာစားကွာ၊ အစ်ကိုတို့ကို ဘာမှအားနာစရာမရှိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ချက်စူအဖို့ ဆရာလေးသူငယ်ချင်းများ၏ ဖော်ရွေမှုကြောင့် အနေရအထိုင်ရ မကျပ်တော့။ စားရဲသောက်ရဲရှိလာသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး မြင့်ဦးမြင့်၊ မင်းမျက်နှာ ကြည့်ရတာ မရွှင်သလိုဘဲ၊ မင်းနှမ ရှင်ထွေးကြည် လင်နောက်လိုက်သွားလို့လား”

“အိ... သေပဟ”

ဆရာလေး၏ ဟုတ်ထိုး အိုးပေါက် အမေးကြောင့် ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ကိုမြင့်ဦးမြင့်ခမျာ ဇက်ကလေးပု၍ဝင်သွားတော့သည်။

“အေးကွာ၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ငါ့မှာ ခုတစ်လော အကြီးအကျယ် မျက်နှာပူနေရတာ၊ ငါ့ညီမကလဲ မိုက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းနေတဲ့ ငါ့တပည့်မို့ကြီးနဲ့ပဲ လိုက်ပြေးရတယ်လို့၊ အဲဒီအတွက် လာလာမေးကြသူတွေကို ဖြေဖြေပေးနေရတာအစ်ကိုတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်ကလောက်မျက်နှာပူစရာကောင်းလို့လဲသလဲ”

“အဟေး ဟေး... ဒါဆိုရင် ဟိုစကားပုံလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘယ်စကားပုံလဲ ကိုထွေးရ”

“နှမလင်နေ မောင်ဖင်ကျိန်းဆိုတာလေကွာ”

“ဟား ဟား... ဟား ဟား”

တစ်ဝိုင်းလုံး ဟားတိုက်ရယ်မောမိကြ၍ ရွှင်ကြည်လတ်ဆတ်သွားကြသလိုပင်။

“မင်းမျက်နှာပူရတာ ဘာဟုတ်သေးလို့... ကွာ၊ ငါမျက်နှာပူရတာမှ ပိုဆိုးတာ”

“လုပ်စမ်းပါဦး ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာကြီးရယ်”

ကိုကေလတ်၏ ဟလာသော စကားအပေါ်ဝယ် တစ်ဝိုင်းလုံး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“မင်းတို့ ငါတို့ မြန်မာမှုထုံးတမ်းစလေ့မှာ မသိကျွမ်းသေးတဲ့တစ်စုံတစ်ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးကြတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောတတ်ကြသလဲ”

“ဟ... ခုလိုမျိုး တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောကြတာပေါ့ကွ”

“အေး၊ အဲဒီပေါ့ဟာရ စကားလုံးကြောင့်ပဲ ငါ့မှာ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်လာရတာပေါ့”

“ဆိုစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းမျက်နှာပူရတဲ့ကိစ္စ”

“အေး၊ တမြန်နေ့ကပေါ့ကွာ၊ ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့အမေ ရုတ်တရက် ရောဂါဖောက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားလို့ အသုဘသတင်းမေး သွားခဲ့မိတယ်၊ ဟိုရောက်တော့ အလောင်းဘေးမှာ မိတ်ဆွေရဲ့ မိသားစုတွေက သေတဲ့သူကို တတပြီး အော်ဟစ်ငိုကြွေးနေကြတယ်၊ ငါ့ကိုမြင်တော့ ငိုတာ ခဏရပ်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေက သူစိမ်းဧည့်သည်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို ကြေကွဲပူဆွေးနေတဲ့ သူ့မိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ အဲဒီမှာ မြန်မာမှု စလေ့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ကနေ လွတ်ခနဲဆိုသလို ...

‘ခုလိုမျိုး တွေ့ရတာ သိပ်ကို ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’ လို့ ပြောလိုက်မိတယ်

မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြမယ်

သူတစ်ပါး ပူဆွေး ကြေကွဲနေကြတဲ့ အခိုက်မှာ ငါက ‘ဝမ်းသာလိုက်တာ’ လို့ ပြောမိတော့ တောက် ငါ့ပါးစပ်ကို ငါပိတ်ရိုက်ချင်လိုက်တာကွာ၊ တစ်ခဲတဲလူတွေကလဲ မျက်နှာတွေ မည်းတက်သွားကြတယ်၊ ငါလဲ မျက်နှာပူတာနဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလို ထလစ်လာခဲ့တာပဲတော့”

“ဟား ဟား ဟား... ဟုတ်ပေ့ကွာ၊ ဟုတ်ပေ့၊ မျက်နှာပူမယ်ဆို ပူလဲပူလောက်ပါပေစာယ်”

“ဟာ ကေလတ်ရာ မင်းမျက်နှာပူသလိုမျိုး ငါလဲ ပူခဲ့ရတယ်ကွ”

စာတိုက်နှင့်ကြေးနန်းဌာနမှ နှစ်အုပ်ကြီးဖြစ်သူ ကိုထွေးက သူ့မျက်နှာပူခြင်း ကိစ္စကို အားကျမခံ စကားစလာသည်။

“ဘယ်လို မျက်နှာပူရတာတုံးကွ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ငါပူရတာ ကေလတ်ပူပုံမျိုးနဲ့တော့ မတူဘူး၊ ငါ့လုပ်ငန်းကိုလဲ မင်းတို့ သိကြတာပဲ၊ ကြေးနန်းဘက်မှာ တာဝန်ယူထားရတာ၊

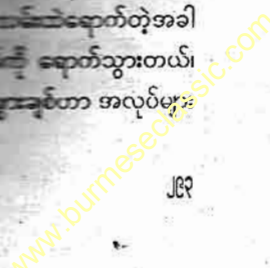
အဲဒီမှာကွာ ငါတို့လမ်းထဲရှိတဲ့ အိမ်တွေကို ကြေးနန်းစာပါလာရင် စာပို့လုလင်လေး သန့်ဇော်သစ်တို့ ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ငါကပဲ သူ့ကိုယ်စား ထုသွားလေ့ရှိတယ်”

“တော်စမ်းပါ ကိုထွေးက သာငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ ကူညီတာပဲ၊ သင်ဖက်ရည်ဖိုးရဖို့ မတူဘဲလား”

“အဟေး ဒါပဲ တစ်ကြောင်းပဲကွာ၊ ငါက အဝတ်ထိုးပေးပြီး အသီးကို ခြွေမစားပါဘူး သူ့ကလေးက အလိုလို ကြွေကျတဲ့ အသီးပဲ စားတာပဲ။

တစ်နေ့တော့မှာ သင်္ခါဝဲက သေါ် နှာချန်ခိမ်တဲ့အခါကတော့တစ်ယောက်ရဲ့ ခိမ်ခိမ်ခိမ်ခိမ် ခြေကတစ်တောင်လာတယ် ထုံးစံအတိုင်း နှာချန်တဲ့အခါ ငါပဲ သူ့ကလေးကပေါ့။

ဒီလိုပဲ တစ်ခဲတဲရောက်တဲ့အခါ သေါ် နှာချန်ခိမ်ခိမ် ချောက်သွားတယ်၊ ခိမ်ခိမ်က သေါ် နှာချန်တာ အလုပ်မှူး

နေတယ်။ သူ့သားကြီးက ဟုမ္မလင်းဘက် မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်း မအေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေတာကွ။

အေး၊ ငါလဲ 'ကြေးနန်းစာ အဘွားရေ' လို့ ပြောပြီး စားပွဲပေါ်တင် လိုက်တဲ့အခါ 'လာပြီ လာပြီ၊ ရုံးအုပ် ကြီးရေ' လို့ ပြောပြောဆိုဆီနဲ့ လက်ဖက် ရည်ဖို့ ပိုက်ဆံကို ယူလာပေးတယ်။ ထုံးစံ အတိုင်း သူ့စေတနာနဲ့ပဲ ပေးလာတာ မို့ ငါလဲ အိတ်ထဲထည့်လိုက်တာပေါ့။"

ခုထိ မျက်နှာပူသည်ကိစ္စ မပါ သေး။ သို့တိုင် အားလုံးသည် ကိုထွေး ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်းရပ်အပေါ် ၌ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

"အဲဒီမှာ မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်လာ တော့တာပဲဟေ့၊ အဘွားကြီးက မျက်စိ ကမုန်မုန် မျက်မှန်ကလဲ အလွယ်တကူ ရှာမတွေ့ဆိုတော့ 'ရုံးအုပ်ကြီးပဲ ကြေး နန်းစာကို ဖတ်ပြပါတဲ့'၊ အဲဒီမှာ ငါက ဖတ်ပြလိုက်တယ်"

"ဒေါ်ဖွားချစ် . . .
ကိုခင်မောင်ချစ် ဆုံးပြီ။
အမြန်လာ တဲ့"

"ငါဖတ်ပြတာလဲ ဆုံးသွားရော အဘွား ကြီးခမျာ 'အမယ်လေး သား လိမ္မာကြီး ဆုံးပြီးတော့' ဆိုပြီး မျက်ဖြူ လန်ပြီး ပစ်လဲကျသွားလို့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို အော်ခေါ်ရတော့တယ်။

မင်းတို့ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြ ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးယူပြီး အမင်္ဂလာ သတင်းကို ဖတ်ပြလိုက်ရတဲ့ ငါ့ရဲ့အဖြစ် ဘယ်ကလောက် မျက်နှာပူစရာ ကောင်း လိုက်သလဲလို့"

"ဟား. . . ဟား. . . ဟား"

စားသောက် ဝိုင်းဖွဲ့ကြသော စကားဝိုင်းကလေးက စိုပြည်သည်ထက် စိုပြည်သွားလေတော့သည်။

"ကိုင်း . . . လိုတာတွေ မှာကြ ပြီးကွာ၊ ပြီးတော့မှ စကားဆက်ကြတာ ပေါ့"

"ချက်စူရေ စားကွာ"

"ဟုတ်၊ ဟုတ်တဲ့ အစ်ကိုတို့"

စားလိုက်ကြ၊ သောက်လိုက်ကြ၊ စကားတွေဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြနှင့် တကယ် ကို ပျော်စရာကောင်းလှပြီး ဗဟုသုတ များစွာရလိုက်သည်ဟု ချက်စူ ထင်ပါ သည်။

"မင်းတို့ မျက်နှာပူစရာကောင်း တဲ့အကြောင်း ပြောကြဆိုကြတာနဲ့ ပတ် သက်လို့ ငါတို့ရွှေနေတွေလဲ မျက်နှာပူ စရာအကြောင်းတွေ မှီကြတာပဲ"

"ဟ၊ လျှာအင်မတန်ရှည်တဲ့ ငို စားရယ်စားကောင်၊ မင်းက ဘာများ မျက်နှာပူစရာ ကြုံရလို့လဲ"

အထက်တန်းရှေ့နေကြီး ကိုတင် ယု၏ စကားကို အားလုံးက အစထောင် ပေးလိုက်ကြသည်။ ရှေ့နေကြီးကား လွန်စွာမှ ဘီယာကြိုက်သောသူဖြစ်ချေ ဟိ။ အခြားသူတွေ တစ်ပုလင်းမကုန်မီ မှာ သူက သုံးပုလင်းတိတိ ကုန်အောင် တွယ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်လုံးကိုပင် ငဲ့နေ ပေပြီ။

"မျက်နှာမပူဘဲ ဘယ်နေလိမ့် မတုံးကွာ၊ တို့များ ရှေ့နေဆိုတာ အမှု သည်ဆီက ရှေ့နေခနဲ့ ရပ်တည်နေကြ ရတာ မဟုတ်လား၊ တစ်လောက အမှု တစ်ခုကို လက်ခံပြီး ရှေ့နေလိုက်တယ်၊ အမှုသည်က သူ့အမှုပြီးမှ ရှေ့နေခကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ပေးပါရစေတဲ့၊ အဲ အမှုကပြီးသွားပါရဲ့၊ ရှေ့နေခကို တောင်း ဖို့ရာ မျက်နှာပူတာနဲ့ ရှေ့နေခ လုံးဝ မရလိုက်ဘူး"

"ဟင်. . . ဘာဖြစ်လို့"

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အမှုကနွဲ့သွား ပြီး ငါ့အမှုသည် ထောင်တန်းကျသွား တယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ် ရှေ့နေခ တောင်းရဲမှာလဲ၊ မျက်နှာပူစရာကြီး မဟုတ်လား"

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ရှေ့နေ ကိုတင်ယုအတွက်တော့ မျက်နှာ ပူစရာပါပေ။

"အေး . . . မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ကွာ ငါတို့ ဆရာဝန် တွေအဖြစ်ကမှ မျက်နှာပူစရာပါ"

"ဟ၊ ဘာလို့ မျက်နှာပူရမှာလဲ၊ မင်းတို့အလုပ်က တုသိုလ်လံရ ဝမ်းလဲဝ နေတဲ့ဥစ္စာ"

"အဲဒါလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့ကွာ၊ မျက်နှာပူတာလဲ ပူရတာပဲပေါ့၊ တစ် လောကဆို ငါ့ဆေးခန်းမှာ ပိုက်ဆံ အတော်ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတင် ယောက် ဆေးလာကုတယ်၊ ကံဆိုးချင် တော့ ဆေးကုရင်းနဲ့ပဲ ရှောခဲဖြစ်ပြီး ဆုံး သွားတယ်"

"ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ကွာ၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပဲဥစ္စာ"

"အဲဒါတော့ အဲဒါပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် က တာဝန်ယူပြီး ကုသပေးရတဲ့ လူနာ တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖိတ်စဉ် သွားတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲကွ"

"အေး၊ အဲဒါနဲ့ မျက်နှာပူတာ ဘာဆိုလို့လဲ"

"ဟ၊ မဆိုင်ဘဲနဲ့ နေမလားကွ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသေတော့ သူ့မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းက ငွေကြေးချမ်းသာပြီး မျက်နှာကြီးမျိုးရိုးလားမသိဘူး၊ သတင်း စာထဲမှာ အထူးကျေးဇူးတင်ရှိခြင်းဆိုပြီး ကြော်ငြာထည့်တယ်ကွ။

ထည့်တာမှ . . .

'ရောဂါဝေဒနာ ခံစားနေရစဉ်က အထူးကြပ်မက်ကုသပေးခဲ့သော ဒေါက် တာ အောင်သန်းနှင့်တကွ သူ့နာဖြူ ဆရာ၊ ဆရာမတို့အား အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း'တဲ့ကွာ၊ ကိုင်း ကိုယ်ကုသပေးလိုက်လို့ ရောဂါဝေဒနာ မပျောက်တဲ့အပြင် ကိစ္စချောသွားရတာ ကို 'အထူးကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း' ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မျက်နှာထားမရအောင် ပူတာ ပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

"အဟားဟား. . . ဒါလဲ ဟုတ် သဟ၊ ပူမယ်ဆိုလဲ ပူစရာပေပဲ"

ထိုအချိန်၌ အမြည်းကို အမြည်း လို့ မစားဘဲ ငိုက်ပေါက်ထွက်မတတ် လက်သွက် ပါးစပ်သွက်လွန်းလှသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ မောင်ငြိမ်းသူက တစ်စခန်းထလာသည်။

“မင်းတို့ မျက်နှာပူတာကနည်းနည်း၊ ငါမျက်နှာပူတာက များများပါကွာ”

“အလဲ့၊ မင်းကလဲ မျက်နှာပူရသေးသကိုး၊ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုမျိုး မျက်နှာပူရတာတဲ့လဲ”

“ဒီလိုကွ၊ ငါနေတဲ့ တိုက်ခန်းဘေးက အခန်းမှာ အပျိုကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ နာမည်က တင်တင်ကြီးတဲ့၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တကယ့်ကို တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး။

ဒါကြီးနဲ့များ ဖူးစာဖတ်လိုက်ရရင် တစ်သက်လုံး စည်းစိမ်ပဲဆိုပြီး ငါက ကျိတ်ကြဲနေတာကွ။

အဲ၊ အပျိုကြီးကလဲ ငါ့အပေါ်သဘောကျနေပုံ ရပါတယ်၊ လတိုင်း ငါ့ရွှေပန်းတောမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပြီဆိုရင် လက်ဆောင်ပေးတဲ့အခါ ဝမ်းပန်း

တသာ ယူရွာတယ်၊ ငါရေးတဲ့ ဝတ္ထုဆောင်းပါးတွေကိုလဲ အမြဲဖတ်တယ်”

“ဒါဆို အိုတေနေပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် ဘာကြောင့် မျက်နှာပူရတာတဲ့တဲ့”

“ဘာကြောင့် မျက်နှာပူရသလဲဆို တစ်နေ့တော့ မဂ္ဂဇင်းလဲထွက်တာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုပြီး အပျိုကြီးရဲ့အခန်းကို သွားလည်တယ်ကွ၊ အဲဒီမှာ အပျိုကြီးက ရေချိုးခန်းထဲ ရေချိုးနေထုန်း ဝုန်းဆိုတဲ့အသံကြားတာကြောင့် ငါလဲ စိတ်ပူပြီး ဝင်သွားတာ၊ ရေတိုင်ကိုကြီးက သံချေးစားပြီး ပြုတ်ကျသွားတာကလား။

အဲ... အပျိုကြီးက ရေချိုးခန်းတံခါးကို စေ့ရုံစေ့ပြီး ဂျပန်စတိုင်လ်နဲ့ ရေချိုးနေတော့ ဟာ... ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ၊ မျက်နှာပူလိုက်တာ၊

အောင်မယ် ငါ့မှာ တံတွေးတွေ တဝှပ်ဝှပ်နဲ့ မျိုလိုက်ရတာ ထမင်းတောင်မဆာတော့ဘူး၊ နည်းတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ တကယ့်ကို ရေဆေးငါးကြီးအတိုင်းပဲ”

“အဟေးဟေး မျက်နှာပူရတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေထဲမှာတော့အားလုံးကို အပြတ်အသတ်နဲ့ကျော်ဖြတ်သွားတာတော့ မောင်ငြိမ်းသူပါပဲလားဟရီ၊ ဒီတော့ ဒီကောင်ကြီးကို ဝိုင်းပြီး ဂုဏ်ပြုကြရအောင်”

ဆရာလေး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ချက်စုမှလွဲ၍ ဆရာလေးအပါအဝင် သူ့သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်တို့မှာ ဘိယာခွက်ကိုယ်စီကိုင်ရင်း “ခိုးယားစ်” လုပ်ကြလေတော့သတည်း။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်
□ ထိုရွှေတေးထား

ချစ်သူရည်းစားရှိနေပြီးသော အပျို လူပျိုများသာ ဖတ်ပါ

- 🌸 ကိုယ့်ချစ်သူနှင့်သာ အိမ်ထောင်ကျကိန်း ရှိသလား၊ အချစ်ရုံးသမား ဖြစ်မယ့်လူလား။
- 🌸 စေ့စပ်လက်ထပ်ကိစ္စ စီစဉ်မှု အဆင်ပြေနိုင်လား၊ ပျက်ပြားနိုင်လား။
- 🌸 အချစ်ရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး အရှက်တကွဲ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခံရခြင်းမျိုး ရှိနိုင်လား။
- 🌸 လက်ရှိချစ်သူက မိမိအတွက် ရာသက်ပန်အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်သင့်သူလား။
- 🌸 ဘယ်တော့လောက် အိမ်ထောင်ကျကိန်းရှိလဲ (သို့) ဘယ်တော့လောက် အိမ်ထောင်ပြုသင့်လဲ။

စသည်ဖြင့် သိချင်တာတွေ အမှန်အကန်သိရဖို့ . . .

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)

လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသီ

အမှတ်-၈၄၃၊ ဦးပိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်ပြောက်ပိုင်း ရန်ကင်း

☎ ၀၁-၅၆၆၇၀၄၊ ၀၉-၅၀၆၂၀၄၃၊ ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂

၀ မျက်နှာပူရခြင်း
လမ်းပေါ် ၀

ကိုဘန္တီး၏ မျက်ချော့တုံး

တိုးခ

ကိုဘန္တီး၏ နမော်နမဲ့ ဖြစ်ရပ်များ ဟာ တစ်ခါ တစ်ခါမှာ ပြုံးရတာထက် ပိုပြီးရယ်စရာဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မှာ နမော်နမဲ့ အပြုအမူတွေက မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နေတာ။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူ့အမှားအယွင်းတွေ များလွန်းတာကို ပြန်တွေးပြီး “ငါ တော်တော် သတိလက်လွတ်တွေ များပါလား” လို့ သုံးသပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးလျော့နေလွန်းသလို ခံစားရတယ်။

အမှန်တော့လည်း အမြဲတမ်း မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို ကြောင့်ကြ

ပူပန်ပြီး ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရလေတော့ စိတ်ကလည်း ခပ်များများရယ်။ ဒီလူနဲ့ စကားပြောနေပေမယ့် စိတ်ကလည်း ဟိုလူဆီ ရောက်ချင်ရောက်နေဗတ်သူကိုး။ ဒီတော့ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် အမှားအယွင်းတွေ ဖြစ်တတ်တာလည်း ဆန်းတော့ သိပ်မဆန်းလှပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အမှားအယွင်းတွေ များလွန်းတော့လည်း တယ်မကောင်းလှဘူး။ ရှက်ရတဲ့အခါ ရှက်ရ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ ရောက်ရ သူတစ်ပါး ကသိကအောက် ဖြစ်ရတဲ့အခါ ဖြစ်ရနဲ့ ဘယ်မှာကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ရဲ့ နမော်နမဲ့ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုဘန္တီးကုသိုလ်

ရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုဘန္တီး အဖြစ်အပျက်တွေကို ဖတ်ရှုပြီး ပြုံးကြရယ်ကြတဲ့အခါ စာဖတ်သူတွေမှာ အဲဒီတဒဂ် အခိုက်အတန့်လေးတော့ ဘဝအမောတွေကို မေ့လို့ စိတ်သောကလေးတွေ ပြေပျောက်ကြရတယ်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ပြုံးရတယ်။ ရယ်ရတယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်ဖြစ်တာပါပဲ။ ဒီတစ်လမှာလည်း စာရှုသူတွေ အခိုက်အတန့် အချိန်လေးမှာ ပြုံးကြ ရယ်ကြ သောကတွေ ပြေပျောက်ကြစေဖို့ ကိုဘန္တီးရဲ့ နမော်နမဲ့အဖြစ်လေးများကို ရေးသား တင်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ ကိုဘန္တီးဟာ မနက် ၆ နာရီကနေ နေ့လယ် ၂ နာရီ သူ့အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးသွားလို့ အလုပ်ဆင်းအိမ်ပြန်ပါတယ်။ မနက်ကတည်းက ထမင်းစားချိန်မှာ စားဖို့ယူလာတဲ့ ထမင်းချိုင့်အခွံလေးကို လက်ကဆွဲ၊ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန် ကျောပိုးအိတ်ကိုလည်း လွယ်ပိုးလျက်ပေါ့။ လုပ်ငန်းခွင်အပြင်လမ်းမရောက်တဲ့အခါ နေ့လယ် လက်

www.burmeseclassic.com

အင်ရည်ချိန် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဗိုက်ထဲက
ထည်း ဆာသလိုလိုရှိလာတာမို့ ပလက်
ဆင်းဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်
ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ပါတယ်။

ကိုဘန္တေဟာ လက်ဖက်ရည် သိပ်
ခြောက်တယ် မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခါ
တစ်ခါ အာသာဆန္ဒရှိရင် ဗိုက်ဆာရင်
ဆာ ဝင်သောက်တတ်လေ့ ရှိပါတယ်။
သောက်ရင်လည်း သူက ဝမ်းဆက်မှ။
ဝမ်းဆက်ဆိုတာက လက်ဖက်ရည်တစ်
ဘူး မုန့်တစ်ခုကို ဆိုလိုတာပါ။

ကိုဘန္တေ လက်ဖက်ရည်သောက်
ရင် တစ်ယောက်တည်းပဲ။ အဖော်မရှာ
ဘူး။ အဖော်မရှာ၊ မခေါ်တာလည်း
ပြောနေလေ။ နှစ်ယောက်စာ လက်ဖက်
ရည်နဲ့ မုန့်ဖိုး သူတတ်နိုင်တာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ သူ့မှာ ငွေကြေးက ချင့်သုံးနေရ
တာပါ။ အဖော်ခေါ်ပြီး သောက်ကြရ
တာကလည်း သိပ်လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။
အဖော်လုပ်သူက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊
မုန့်မှာတာတို့၊ ဈေးကြီးပေဆိုတဲ့ မုန့်
ကို ကောက်ကိုင်တာတို့လုပ်ရင် ကိုဘ
န္တေ သေပြီဆရာပဲ။

တစ်ခါ တစ်ခါတော့လည်း သူ့
အောက်မှ ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့ မခင်တခင်
အိတ်ဆွေမျိုး မလွဲမရှောင်သာ တွေ့တဲ့
အခါ ကိုဘန္တေ လောကဝတ်အရ ဝတ်
ဆင်မှုတမ်းကျေ လက်ဖက်ရည်သောက်
ခေါ်ပါတယ်။ ဟိုခမျာကလည်း ဝတ်
ဆင်မှုတမ်းကျေမုန့်မသိ ဝင်ထိုင်ပြီး ဝမ်း
ဆက်လိုက်တဲ့အခါ ကိုဘန္တေ အီစလံဝေ
ဆတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင်
မအနိုင်နိုင်၊ သိပ်သောက်ဖြစ်တာမှ
မဟုတ်ဘဲ။ ဒီတော့ အဖော်နဲ့ လက်
ဖက်ရည်သောက်တဲ့ အလုပ်ကို ခပ်
ဆောင်ရွှင်။

ကိုယ်က မခေါ်သလို သူများက
ခေါ်တိုက်တိုင်းလည်း ကိုဘန္တေ လိုက်
သောက်ပါဘူး။ အင်မတန်ခင်မှ၊ လှိုက်
ဆိတ်လှလှမရှိမှ၊ တုတ်နိုင်သူလို သတ်
တံမှ လိုက်သောက်တာ၊ လူရိပ်လူက
သတ်တတ်တဲ့လူပါ။ တတ်နိုင်သူဖြစ်တာ

တောင်မှ အားမနာပါးမနာ ရှယ်မှာတာ
တို့၊ ဈေးကြီးမုန့်ကောက်ကိုင်တာတို့
ကိုဘန္တေ မလုပ်ပါဘူး။ သူ့ကြောင့် တစ်
ဖက်သား စီးပွားရေးထိခိုက်မှာမျိုးကို
မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။

အဲဒီလို ကိုဘန္တေ သူတစ်ကိုယ်
တည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်
ပါတယ်။ လူမရှိတဲ့ ထောင့်ကျကျစားပွဲ
တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကျောပိုးအိတ်
ကို ဘေးထိုင်ခုံမှာတင်၊ ထမင်းချိုင့်ကို
လည်း စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်တယ်။
နေရာကျပြီဆိုမှ “ဝမ်းတီးပုံမုန့်” လို့အော်
ပြီး လက်ဖက်ရည် မှာတယ်။

ခဏအကြာမှာ လက်ဖက်ရည်
ပန်းကန်ရောက်လာတယ်။ မုန့်ကတော့
စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေနှင့်ပြီးသားပါ။ မုန့်
ပန်းကန်မှာ ကိတ်မုန့်တစ်ခုပဲ ပေါင်မုန့်
တစ်ခုနဲ့ မြန်မာမုန့်လုံးကြီးကြော်တစ်ခု
ရှိနေပါတယ်။

ကိုဘန္တေဟာ လက်ဖက်ရည်
မသောက်သေးဘဲ စားပွဲပေါ်မှာအဆင်
သင့်ရှိနေတဲ့ ဂျာနယ်ဟောင်းတစ်စောင်
ကို ကောက်ယူဖတ်ရှုပါတယ်။ ဟိုလှန်
ဒီလှော့ပြီး ခဏအကြာမှာ လက်ဖက်
ရည်ခွက်ကိုမပြီး စသောက်တယ်။ မုန့်
ပန်းကန်ထဲက ဈေးချိုမယ်ထင်တဲ့ သူ
လည်းကြိုက်တဲ့ မြန်မာမုန့်လုံးကြီးကြော်
အရွယ်ခပ်လတ်လတ်လေးကို ကောက်
ကိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်နဲ့ စားတယ်။

စာစောင်လေးဖတ်လိုက်၊ လက်
ဖက်ရည်လေးမော့လိုက်၊ မုန့်လုံးကြီး
ကြော်လေးကိုက်လိုက်နဲ့ပါ။ ဒီလိုတွေ
လုပ်နေတဲ့ကြားကပဲ စိတ်က ပစ္စုပ္ပန်
မတည့်ဘဲ ဟိုရောက်ဒီရောက်ပါ။ ပြတ်
တုန်းလပ်တုန်းနှစ်ဆယ့်သုံးဆိုတဲ့အတိုင်း
အိတ်စရိတ် ဘဏ္ဍာရေးအခြေအနေ
သိပ်မကောင်းတာကို တွေးနေမိတယ်။
ဘယ်ကများ ပိုက်ဆံဝင်လမ်းရှိမလဲ၊
ဘယ်ကများ အပိုဝင်ငွေရမယ့်အလုပ်
ကလေး ပေါ်မလဲ၊ ဝင်ငွေရဖို့အလုပ်
ဘာရှိမလဲ စသည်ဖြင့် လျှောက်စဉ်းစား
နဲ့ပါ။

လက်ဖက်ရည်ခွက်၊ ဂျာနယ်
ဟောင်းတစ်စောင်၊ မုန့်လုံးကြီးကြော်
တစ်လုံးနဲ့ ဗိုက်ဖြည့် အချိန်ဖြန်းပြီးတဲ့
နောက် ထမိန်အချိန်သင့်ပြီမို့ လက်ဖက်
ရည်ဖိုးလေးခွင့်ဖို့ အိတ်ကပ်ထဲခွက်လိုက်
တဲ့အခါ ပိုက်ဆံလေးငါးခြောက်ရာနဲ့
အတူ လက်မှတ်လေးတစ်ခုကို တွေ့
လိုက်ရတဲ့ ကိုဘန္တေ မျက်လုံးပြူးသွား
တယ်။ ကိုဘန္တေကို မျက်လုံးပြူးသွား
တာက ဘာလက်မှတ်လို့ ထင်ပါသလဲ။
အပေါင်လက်မှတ်ပါခင်ဗျာ။ ကိုဘန္တေ
စိတ်မှာ . . .

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ အတိုး
သတ်ရမယ့်နေ့ပဲ၊ မေ့နေလိုက်တာ၊ လက်
မှတ်တွေ့လိုက်ပေလို့ပဲ။ မို့မဟုတ်ရင် ရက်
ကျော်သွားပြီ၊ တစ်လတိုး ထပ်ဖြစ်သွား
မယ်၊ အမြန်သွားမှ၊ ဆိုင်ပိတ်သွားရင်
ခုက” လို့ ပူပန်သွားပြီးတာနဲ့ ကျောပိုး
အိတ်ကို ခုံပေါ်ကယူပြီး ဖွင့်ကြည့်တယ်။

အတိုးသတ်ဖို့ ကုတ်ကတ်ပြီး
စုထားခဲ့ရတဲ့ အတိုးဖိုးငွေက ကျောပိုး
အိတ်ရဲ့အတွင်းအိတ်ကပ်ထဲမှာ ပုံစံ
မပျက်ရှိနေပါတယ်။ ကိုဘန္တေ အပေါင်
ဆိုင်ကို အတိုးသွားသတ်ဖို့ သွားရဦးမှာ
မို့ စားပွဲထိုးလေးကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ဟေ့”
စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် ကို
ဘန္တေနား ရောက်လာပါတယ်။
“ဘယ်လောက်ကျလဲကွ”
စားပွဲထိုးလေးက မုန့်ပန်းကန်နဲ့
လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ငါးရာကျပါတယ် အန်ကယ်လ်”
“ဟ . . . များလှချေလားကွ
ဘယ်ဟာက ဘယ်လောက်မို့လို့လဲ၊
လက်ဖက်ရည်က ရွယ်ပေတတ်ဘူးနော်”
“လက်ဖက်ရည်က သုံးရာ၊ မုန့်
က နှစ်ရာပါ”

“ဟာကွာ၊ မင်းတို့ဆိုင်ကလဲ
ဆော်လှချေလား သူများဆိုင်တွေ မိုနို
နှစ်ရာပါကွာ၊ မုန့်ကလဲဇေ့ထဲမှာရောင်း
တဲ့ ငါးဆယ်တန် မုန့်လုံးကြီးကြော်ထက်

ယောင်ယောင်လေးပဲ ကြီးတာပါ။ တစ်ရာလောက်ပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့။ နှစ်ရာပေးရလောက်အောင် အရသာကလဲ ကောင်းလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

စားပွဲထိုးလေး မျက်နှာငယ်သွားရှုာတယ်။ စားပွဲထိုးလေးက . . .

“ဆိုင်ရှင်သတ်မှတ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ယူရတာပဲ အန်ကယ်လ်လက်ဖက်ရည်ကတော့ ရိုးရိုးပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ခွက်က သူများဆိုင်တွေထက် ပိုကြီးပါတယ်”

“ကြီး. . . ကြီးပါဦးတာ။ အေးလေ သောက်ပြီး စားပြီးမှတော့ ပေးရတော့မှာပေါ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ကိုဘန္တေ့ နှမြောစွာနဲ့ ငွေငါးရာထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုဘန္တေ့တွက်ထားတာက လက်ဖက်ရည် နှစ်ရာ၊ မုန့်တစ်ရာလောက်ပဲ တွက်ထားတာ။ နှစ်ရာ ပိုကုန်သွားရတော့ နှမြောသွားတယ်။ စားပွဲထိုးလေးက ပိုက်ဆံယူပြီး ကောင်တာကို သွားပေးနေချိန်မှာ ကိုဘန္တေ့က ကျောပိုးအိတ်ကောက်လွယ်၊ မကျေမနပ်တွေပြားတဲ့စိတ်နဲ့ စားပွဲပေါ်ချထားတဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ကဆွဲပြီး ဒေါသတွေသောကတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။ သူ့လက်ထဲ ဘာဆွဲလာသလဲ ဆိုတာလည်း သတိမမူမိပါဘူး။ စိတ်ကလည်း ဟိုရောက်ဒီရောက်။

တော်တော်အမြတ်ကြီးစားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ နောက် ဒီဆိုင်ဆို ဆော့ရိုးပဲ။ အပေါင်ဆိုင်များပိတ်ပြီလား၊ မပိတ်လောက်သေးပါဘူး။ သုတ်သုတ်သွားမှ၊ ပိတ်သွားရင် ငါမေ့တတ်တာနဲ့ အလကား တစ်လတိုး ထပ်ကုန်နေဦးမယ်။ အတိုးကို တစ်လခွင်းသတ်သွားမှ အသက်ရှူချောင်တာ စသည်ဖြင့်တွေးရင်း ငေးရင်း လျှောက်လှမ်းနေပါတယ်။

ဆယ်လေးငါးလှမ်းပဲ ကိုဘန္တေ့ လျှောက်ရပါသေးတယ်။ နောက်က ဂူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံကို ကြားရတော့တာပါပဲ။

“အန်ကယ်လ် . . . အန်ကယ်လ်”

ကိုဘန္တေ့ လှည့်မကြည့်ပါဘူး။ သူ့လိုပဲ လူတွေသွားလာနေကြတာဆိုတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ သွားနေတယ်။ သူ့ကိုခေါ်တယ်မထင်ဘူး၊ ဆက်လျှောက်ပါတယ်။ ကိုဘန္တေ့့ မရပ်တော့။

“အန်ကယ်လ် အန်ကယ်လ်ကြီးခဏ”

နောက်က ထပ်ခေါ်ပြန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ခေါ်တယ်ထင်လို့ ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်တဲ့အခါ - စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးလေး အပြေးအလွှားနဲ့ သူ့နားရောက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း စတီးချိုင့်လေးကိုင်လို့ပါ။ စားပွဲထိုးလေး လက်ထဲမှာကိုင်လာတဲ့ စတီးချိုင့်ကို ကိုဘန္တေ့့ သတိမပြုမိသေးပါဘူး။ စားပွဲထိုးလေးကို အထာမကြည်တဲ့ မျက်နှာနဲ့ . . .

“ဘာလဲကွ၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းခဲ့ပြီးပြီလေကွာ”

“လက်ဖက်ရည်ဖိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုဟို အန်ကယ်လ်လက်ထဲကဟာက ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က . . .”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား”

ဒီတော့မှ ကိုဘန္တေ့့ နမောန်နမဲ့နဲ့ စားပွဲပေါ်က ကောက်ယူဆွဲကိုင်လာခဲ့တဲ့ သူ့လက်ထဲက ပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။ သူ့လက်ထဲ ဆွဲကိုင်လာခဲ့တာက သူ့စတီးလ်ထမင်းချိုင့် မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သတ္တုရေခန်းကြမ်းအိုးပါ။ ဒီတော့မှ အံ့လည်းအံ့သြရှက်လည်းရှက်နဲ့။

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ ဆော့ရိုးကွ၊ အန်ကယ်လ် စိတ်များသွားလို့ ဘာဆွဲလာမိတယ်ဆိုတာ သတိမမူမိဘူး”

“ဒီမှာ အန်ကယ်လ် ထမင်းချိုင့်ပါ။ ထမင်းချိုင့် ကျန်ခဲ့တာတွေလို့ အန်ကယ်လ်ကို လိုက်ကြည့်တော့ ရေခန်းအိုးဆွဲပြီး ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားတာ တွေ့လိုက်လို့ ပြေးလိုက်ပေးတာပါ”

“အေးကွ၊ ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းသာလိုက်မပေးရင် ဘယ်ကုမ္ပဏီ သိမလဲမသိဘူး၊ ငါ့နှယ်နော် ဖြစ်ပုံများ”

ဒီလောက် သတိလက်လွတ်တဲ့ ကိုဘန္တေ့့ ဆိုတဲ့သူ။ ရှက်ပြီးရဲတာပဲတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ‘ရေခန်းကြမ်း’ စားပွဲထိုးလေးကို ပြန်ပေး၊ သူ့ထမင်းချိုင့်ကို ပြန်ယူပြီး စောစောက ခြေလှမ်းတွေထက်မြန်တဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့ သူ့အတိုးသွားသတ်ရမယ့် အဆင့်ဆိုင်ဆီ အချိန်မီ ချီတက်လျှောက်သွားပါတော့တယ်။ သူ့တို့အဖြစ်အပျက် သွားရင်းလာရင်း ကြုံကြိုက်သိရှိသွားတဲ့ လမ်းသွားလမ်းလာ လူတချို့က ပြုံးစိပြုံးစိ တခွီးခွီးပါ။

ကိုဘန္တေ့့ တစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိတာနဲ့ လှိုင်ကနေ ကုန်မြို့ထဲ သွားပါတယ်။ သူ့စတီးလ်အတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ တီရှပ်ပါပဲ။

ကိုဘန္တေ့့ဟာ ဘောင်းဘီရှည်ရတာကို သိပ်သဘောတွေ့ နှစ်ခြိုက်တယ်။ သူ့မှာ အကောင်းစားပေးမကောင်းစားရော ဘောင်းဘီရှည်တော်များများ ရှိတယ်။ အချိုးကျ ကောင်းတာရော၊ သူ့နဲ့ ကြည့်မထင်တာရော အကုန်ဝတ်တာပါပဲ။ ဒီနေ့ဝတ်တဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီက သူ့နဲ့ ခပ်ပါပဲ။ ဖန်က ကြေးဖန်နဲ့။ ဝတ်စားပြီး ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာသေသေချာချာကြည့်ပြီးမှ အိမ်က ထွက်လာတာ၊ စတီးလ်က ခပ်များများရယ်။ လူကတော့ မဟုတ်ဘူး။

ရန်ကုန်မြို့ထဲ သွားရာမှာ အတိုင်း ဘတ်စ်ကားနဲ့ပါပဲ။ အထူးဆိုပြီး သိပ်ထူးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးကားပဲ စီးတာများတယ်။ အဆယ်လည်း သက်သာတယ်။ အထူးမရှိလို့ပါ စပယ်ယာမျိုးနဲ့ တွေ့ရင် ရိုးရိုးကားစီးပြီး အထူးကားခ တွေ့တော့ စိတ်ထဲမှာ မအီမလည် ဖြစ်ပါပဲရော။ ခဏခဏ အကြွမရှိတာနဲ့ နေရင် မလွယ်လှဘူးလေ။ ဒီနေ့အတွက်နဲ့ ခဏခဏ ရန်တွေ့

www.burmeseclassic.com

ဒေါသတွေများရနဲ့တလည်း မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြုံနေရတာပါပဲ။

စီးရမယ့် ကားမှတ်တိုင်ရောက်သလို ကိုဘနဲ့ ကားပေါ်တက်ပါတယ်။ နေရာထိုင်ခုံ မရဘူး။ လူကတော့ မကျပ်ပါဘူး။ ကားပေါ်မှာ လက်တန်းနှစ်တန်းနဲ့ အနက် တက်ဆင်းပေါက်ဘက်မှာ ညှဲ လက်တန်းကိုကိုင်၊ အတက်မှာ အဆင်းပေါက်ဘက် မျက်နှာမူပြီး မတ်ဆတ်ပဲစီးတယ်။

အဲဒီလိုစီးရင်း ရပ်သမျှ မှတ်တိုင်တက်သမျှ ဆင်းသမျှ လူတွေကို မှတ်စိက ရောက်တော့တာပါပဲ။ မြင်လျှင်တွေကတော့ စုံပါ။ လူစုံ အရွယ်စုံ အရောင်စုံပါပဲ။

ဒါတွေကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ဒီတာပွားတာလည်းပွား၊ အကုသိုလ်ပွားတာလည်း ပွားနေပါ။ အထူးသဖြင့် သက်ကြီးသော၊ ဂုဏ်ကြီးသော ဘာမှ မရှိစိုက်။ ဟောက်ဟန်း ငေါက်ငမ်း ခြာဆို ထိုးကြိတ်သိပ်ပြီး နေရာချ၊ ဆက်ကားလိုက်လာပြီဆိုပြီး ဆင်းမယ့်သူကို တွန်းမချရုံတစ်မည် ဆွဲချ၊ တက်သံသွက် ပျံအိုမရွေး အတင်းမိရာ နရာကို ဖက်တိုင်ဆွဲတင်လုပ်နေတဲ့ ယယ်ယာနဲ့ အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာ ဝတ်စားကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေဖြစ်၊ အကုသိုလ်များနေပါတယ်။

ကားပေါ်တက်လာကြတဲ့ အဝတ်အစား ကိုးရိုးကားရား အပြင်အဆင်အတတ်ပြားနေကြတဲ့ ခေတ်ကာလ မိန်းကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုဘနဲ့ စိတ်ထဲ မြစ်ပေါ်နေတာတွေကတော့ . . .

“ဒီကောင်မလေးနယ် ပေါ်ထား၊ ခုတ်ထားလိုက်တာ ကိုရိုးယားကိုကျော် အမေရိကန်မက ဆလံသရတော့”

“ဒီမိန်းကလေးနယ် စကတ်လေး တိုလိုက်တာ၊ ပေါင်ရင်း ရောက်မလို့ မလုံတော့ ဖိုင်လေးနဲ့ ကွယ်ထားရမယ်။ အရှက်မရှိလိုက်တာ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဘောင်းဘီတိုလေးကလဲ တိုလွန်းလိုက်တာ၊ ခြေစွပ်တော့ စွမ်းထားပါချဲ့၊ ခြေစွပ်က မှန်နိုင်လွန်းကျနေတာပဲ၊ ဝတ်မထားတာနဲ့ ဘာထူးလဲ၊ နှမချင်းမစာနာတဲ့လူတွေ လက်သရမ်းတာလဲ မပြောနဲ့၊ သူတို့ကိုကလဲ မြို့ဆွယ်သလို ဝတ်နေကြတာကိုး၊ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းရမုန်းမသိ၊ ဣန္ဒြေ သိက္ခာမရှိတော်တော်လေးအရှက်နည်းပါးနေကြပါလား၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိ ဖူးဖိရမယ့်အရာတွေကို ဘယ်သူမြင်မြင် ဘာထင်ထင်ဆိုပြီး ပေါပေါလောလော ဖော်နေ ပြနေကြလေတော့ အလိုလိုနေရင်း တန်ဖိုးမရှိ ဖြစ်လာကြတာတွေကို သတိမမူမိကြတော့ဘူး”

“ငါ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆိုရင် မိန်းကလေးတွေ ခါးပေါ် ခြေသလုံးပေါ် ဝတ်တာတောင် ဆရာမကြီး ခေါ်ပြီး ဆုံးမတာ ယောက်ျားလေးလဲ မရဘူး၊ ပုဆိုးချက်ပြုတ်၊ ရင်ဘတ်ကြယ်သီး မတပ်ရင် ခေါ်ဆွတာ၊ အခု ဟောဒီလို ဆုံးမပုံပြင်တဲ့ ဆရာမို့တွေ မရှိကြတော့ဘူးလား၊ ခုလို ယဉ်ကျေးမှုပျက်ယွင်း၊ ဣန္ဒြေ သိက္ခာ မဲ့လာကြတာတွေကို စာရေးဆရာတွေ၊ ဆောင်းပါးရှင်တွေက နေနေ ရှုတ်ချနေပေမယ့် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို နေမြဲ ဝတ်မြဲ ဖော်မြဲ ပေါ်ဆဲ ရှိနေကြတာ၊ လုပ်နေကြတာဟာ အဓိက တရားခံ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုရိုးယားမင်းသမီးလေးတွေလား၊ အဝတ်အစား တင်မက အကျင့်ပါဖောက်ပြန်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ မလုံမလဲ မော်ဒယ်လ်ရှိုးတွေ ခပ်များများပြနေတဲ့ ဟိုတီဗွီကြောင့်လား၊ ဒါတွေပဲ ဝတ်စားပြနေတဲ့ မော်ဒယ်လ်မလေးတွေကြောင့်လား၊ အဆုံးအမ အကွပ်အညွှပ် ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေကြောင့်လား၊ ယဉ်ကျေးမှု အတွေးအခေါ် နံနဲ့လှတဲ့ ကာယကံရှင်ကောင်မလေးတွေ အဖြစ်လား”

စသည်ဖြင့် တရားခံရှာခြင်း ပြုနေပါတယ်။

မော်ဒယ်လ်ဆန်တဲ့ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက် သုံးယောက် တက်လာပြန်တော့လည်း ကိုဘနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျ အပြစ်တင်ပြန်တာပါပဲ။

“ဒီကောင်လေးတွေ ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီး မိတ်ကပ်တွေနဲ့အံ့မယ်ဟိုတစ်ကောင်က မျက်စောင်ကော့ထားပြီး ကာခြယ်တွေတောင် ဆိုးထားပါလား၊ အခြောက်လေးတွေလား မသိဘူး၊ တီဗွီက မော်ဒယ်လ်တွေ အားကျပြီး လိုက်လုပ်နေကြတာနဲ့ပဲ ကျားကျားလျားလျားတွေက ပါးပါးပြားပြားတွေ ဖြစ်လာနေကြပြီ၊ ယောက်ျားလေး ရှားပါးရတဲ့အထဲ ဒါမျိုးတွေ များလာတော့ တိုင်းပြည်အတွက် ရင်လေးစရာပဲ၊ ဟိုကောင်လေး လမ်းလျှောက်ပုံကိုက မိန်းကလေးလို နဲ့တဲ့နဲ့တဲ့၊ ဒါတောင် တုန်စရာ တင်မရှိလို့၊ နို့မို့များဆို ဟင်း. . .”

စသည်ဖြင့် မြင်သမျှ ဘဝင်မကျတိုင်း စိတ်နဲ့ လက်ညှိုးထိုး အပြစ်တင် အကုသိုလ်တွေ ဝင်နေတဲ့ ကိုဘနဲ့ပါ။ မှတ်တိုင်တွေမှာ တက်လာသမျှ ခေတ်ကာလ လူငယ်တွေကိုကြည့်ပြီး စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေတဲ့ ကိုဘနဲ့ လှည်းတန်းမှတ်တိုင် ရောက်တဲ့အခါ ကျောင်းသူအရွယ် မိန်းကလေး ငါးယောက် ခြောက်ယောက် အုပ်စု တက်လာတာကို တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ အရောင်အသွေးအစုံ မလုံတလုံ ဝတ်စားပုံ အဖုံဖုံနဲ့ပါပဲ။ ဒါလေးတွေကို ကြည့်မြင်ပြီး ကိုဘနဲ့ ပြစ်တင်ရှုတ်ချ စိတ်ကကဲရဲပြန်တာပါပဲ။

ကိုဘနဲ့ကလည်း ကိုဘနဲ့ပါပဲ။ ဒါတွေကို အကုသိုလ် ဖြစ်တယ်၊ ဒေါ့မနုဿ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒါလေးတွေကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေပေါ့။ ဒီလိုတော့လည်း မနေဘူး။ အလကား ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ခုကွပေးပြီး တစ်လမ်းလုံး သူများပဲ လိုက်ကြည့် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ လုပ်နေတယ်။

ဒီလို ကိုဘနဲ့တို့လို လူကြီးတွေကိုများ ရဟန်းတွေ လေးတောင်ထက် ပိုမကြည့်ရဆိုတဲ့ ဝိနည်းလုပ်ထားသလို

တစ်တောင်ထက် ပိုမကြည့်ရ ဝိနည်းလုပ်ထားရမယ်ထင်တယ်။ (တစ်တောင်ဆိုတာ အတိုင်းအထွာ တစ်တောင်ကိုဆိုလိုပါတယ်)

လှည်းတန်းမှတ်တိုင်က တက်လာတဲ့ မိန်းကလေးအုပ်စုဟာ ကိုဘန္တရပ်တဲ့နေရာကို ကျော်လျှောက်ပြီး ကိုဘန္တနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာပဲ ရပ်ပြီး စီးကြတယ်။ အဲဒီအုပ်စုထဲက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ စပို့ရှပ်ဝတ်စားထားတဲ့ ယောက်ျားလျာဆန်ဆန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အုပ်စုခေါင်းဆောင် ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။ စကားတွေဖောင်အောင် ပြောနေကြရာမှာ သူ့အသံက အစွာဆုံး၊ အကျယ်ဆုံး ကိုဘန္တနဲ့လည်း နီးတယ်။

ဒီမိန်းကလေးကို ကိုဘန္တ သတိပြုမိတယ်။ ကြည့်ရတာ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ မဟုတ်မခံ ခပ်စွာစွာ မိန်းကလေးဖြစ်ပုံရတယ်။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေကြတဲ့ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲက ခေါင်းဆောင်မိန်းကလေးကလည်း စကားတွေပြောရင်း ကိုဘန္တလိုပဲ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်း ကိုဘန္တဆီ အကြည့်ရောက်လာပါတယ်။

ကားကလည်း ကျပ်လှတယ် မဟုတ်တော့ ကိုဘန္တကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား မြင်နိုင်ပါတယ်။ ကိုဘန္တကတော့ သူ့အတွေးနဲ့သူ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကို ကြည့်သွားတာ ဂရုမထားမိဘူး။ မိန်းကလေးက ကိုဘန္တကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေ သွားတယ် မသိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အနားကပ်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ပြောပါတယ်။

ဒီတော့ ကျန်တဲ့ အဖော်မိန်းကလေးတွေကလည်း ကိုဘန္တကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကြတာ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ကိုဘန္တကလည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း မိန်းကလေးတွေကို ကြည့်မိတော့ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေကြတာနဲ့ ဆုံသွားတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ကိုယ့်သမီးလောက်လေးတွေ ဒီဦးလေး ငမ်းတယ်ထင်သွားမှာ စိုးတာနဲ့ မျက်နှာပြန်လှည့်ပါတယ်။

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်မိန်းကလေးကို လေသံတိုးတိုးနဲ့ . . .

“ပြောလိုက်ပါလားဟ”

“အေး၊ ငါလဲ ပြောချင်နေတာ ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေလို့ နေဦး၊ ပြောရမယ့်စကားလုံး ငါစဉ်းစားဦးမယ်”

“နင်က ပြောတတ် ဆိုတတ်ပါတယ်ဟာ၊ စဉ်းစားပေါ့”

“အေး၊ စဉ်းစားလို့ရရင် ငါ ပြောမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းမှ အဲဒီလူကြီးကို ငါပြောသွားမယ် စိတ်ချ”

ပြောဆိုကြပြီး ကိုဘန္တကို ကြည့်ကြပြန်ပါတယ်။ ကိုဘန္တ အဲဒီဘက် လှည့်ကြည့်မိပြန်တော့ ခေါင်းဆောင်မိန်းကလေးနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆုံမိပါတယ်။ မိန်းကလေးမျက်နှာက ပြုံးမလိုလိုမျက်နှာ၊ ကိုဘန္တစိတ်မှာ ငါ့ကိုများသိလို့လား ပဲလို့ အောက်မေ့ပြီး ကြုံနေမယ့် ပြန်နေတယ်။ မိန်းကလေးကလည်း ပြန်လှည့်သွားပြီး အကြံရသွားဟန်နဲ့ ပြုံးနေပါတယ်။

ပြီးမှ အဖော်မိန်းကလေးတွေဘက် လှည့်ပြီး . . .

“ဒီလူကြီးကိုပြောဖို့ ငါစကားလုံး ရပြီဟေ့၊ ငါတို့ ကားပေါ်ကဆင်းမှ ကပ်ပြီးပြောသွားမယ်၊ မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်ရောက်ရင် နင်တို့ ရှေ့က အရင်ဆင်းကြာ ငါ နောက်ဆုံးမှလိုက်ဆင်းပြီး ပြောသွားမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုဘန္တကို အမြင်မတော် ဝတ်စားထားကြလို့ ကိုဘန္တစိတ်ထဲမှာ ရှုတ်ချပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့တာ ခံလိုက်ကြရတဲ့ မိန်းကလေးအုပ်စုဟာ သူတို့ချင်း စကားတပြောပြောလုပ်၊ ငိုဘန္တကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး စီးလာကြတဲ့နောက် မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်ရောက်

လာတဲ့အခါ ကားပေါ်က ဆင်းကြတယ်။ တိုင်ပင်ထားကြတဲ့ အတိုင်းခေါင်းဆောင်မိန်းကလေးက နောက်က လိုက်ဆင်းပြီး ကိုဘန္တအနားကတဲအခါ ကိုဘန္တကို လက်တို့လှည့်ပါတယ်။ ကိုဘန္တက လှည့်ကြည့်တာ အနားကပ်ပြီး စကားသံတိုးတိုးစကားတစ်ခွန်းပြောပြီး ကားပေါ်က သွက်သွက်ဆင်းသွားလေရဲ့။

အဲဒီမိန်းကလေး ပြောသွားစကားတစ်ခွန်းကြောင့် တစ်လမ်းမပေါ်တပေါ် မဖော်တဖော်မိန်းကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ရှုတ်ချပြစ်တင် အကုသိုလ်တွေ များခဲ့တဲ့ ကိုဘန္တယောက် ရှက်လိုက်ရပုံများ စာသေမဖွဲ့တတ်အောင်ပါပဲ။

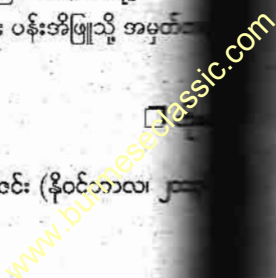
မိန်းကလေး ကိုဘန္တကို သွားပုံလေးကလည်း အလင်္ကာမြောက်ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ခိုထွက်တယ်။ ပြောသွားတာက . . .

“အန်ကယ်လ် . . . အန်ကယ်လ်ဘဏ္ဍာထုပ် ဇစ်ပြုတ်နေတယ်” ဆိုစကားတစ်ခွန်းတည်းပါ။

ဟုတ်ပါဗျာ။ ကိုဘန္တ သူ့ဘာသာ သိသိပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘာသာဘာသာကြေးဇစ်က ချောင်ပြီး အပေါ်ဆုံးနေ အောက်ဆုံးအထိ လျှောက်နေတာ အတွင်းခံဘောင်းဘီက အတိုင်းဘယ်လောက်အတိုင်းအတာထိ မြင်ရလဲတော့ မသိဘူး၊ ကောင်းပါလေလေ။

ကားမှတ်တိုင်မှာ ရယ်မောနေတဲ့ ဆို ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဒီမိန်းကလေးအုပ်စုကိုဘန္တ လှမ်းကြည့်ရဲပါတော့မလား။ ကားစီးလာတဲ့ တစ်လမ်းအမြင်မတော်တာတွေမြင်တာနဲ့ သူ့မျက်ခွေးကိုပဲ လက်ညှိုးတထိုးထိုးပြီး ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်လာခဲ့တဲ့ ကိုဘန္တမျက်ခွေးကျမှ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း အတုံးလိုက်ကြီးပါလား၊ ‘ကရို’။

(သမီး ပန်းအိဖြူသို့ အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့်)

ဆင်းရဲကွမ်းလို့
ဆေးသောက်ပြီးတောင်
သေလိုက်ချင်တယ်
ဗျာ

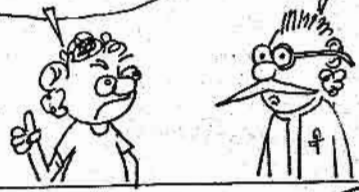
ဒါဖြင့်သာလို့
မသေသေးတာလဲ

ဆေးဖို့ကိုနေလို့ပါ
ခုနင်းခုနင်းကူညီခဲ့ပါလား

လိမ်ပြောရင် ဥပဒေနဲ့
ငြိ စွန်းတတ်တယ်ဆို

မှန်တာပေါ့

ဒါနဲ့ ကျော်မလေးတွေကို
ပြောတော့ဆရာ့အသက်က
နှိပ်ဆယ်ကျော်ပဲရှိသေးဆို

အိမ်မှာတော့နေစဉ်နေ့စဉ်
ငိုက်ကလပ်တက် ဘိယာသောက်
တက်တူးထိုး တဲ ကိစ္စတွေချည်း
ဆူမှုဆူးမနေရတယ်ဗျာ..

သာယောကျွန်းလေးတွေ
ဆိုတော့ ဒီလိုပဲဆို...
ဆို:.....

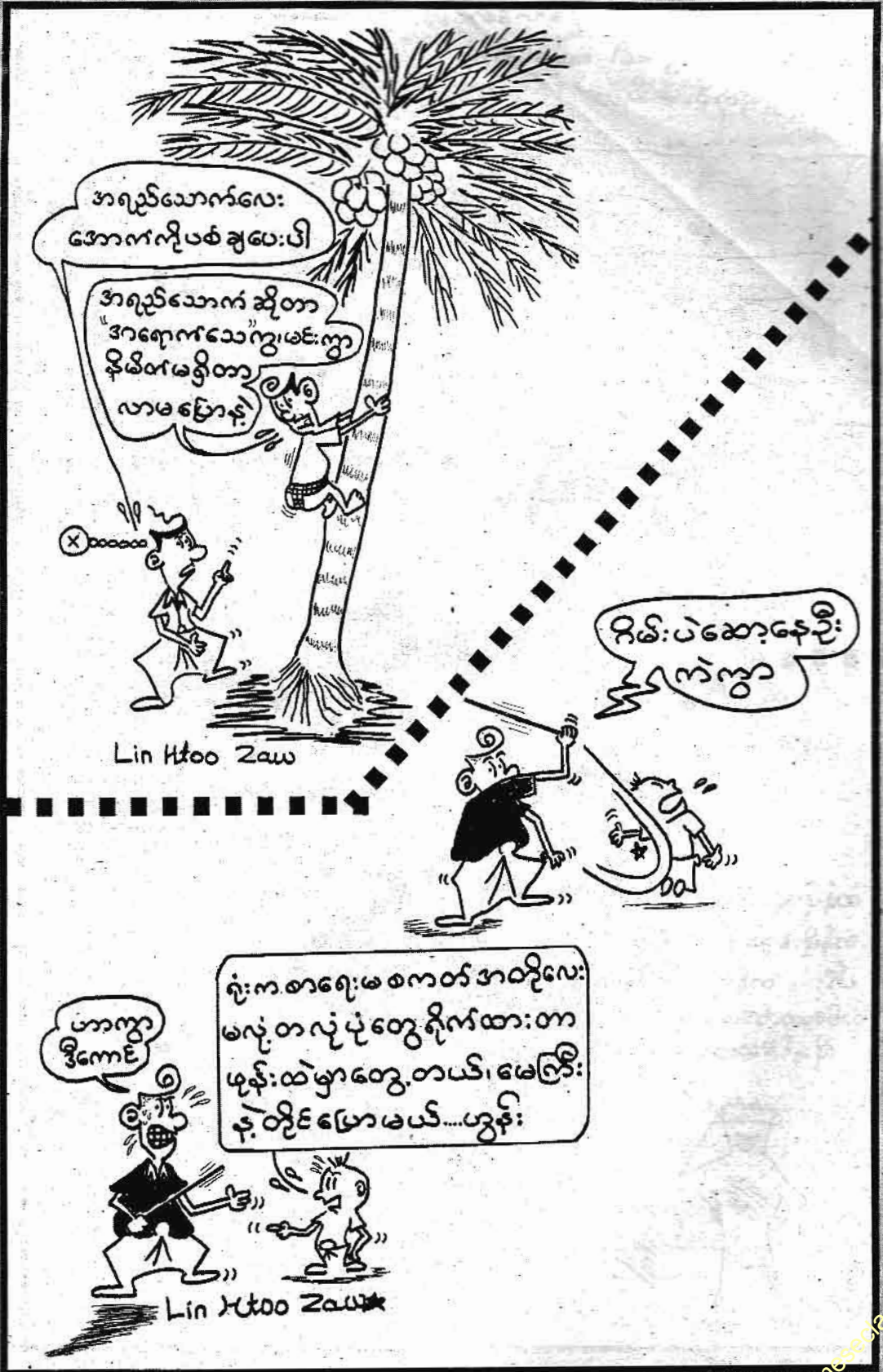
ကျုပ်က သမီးချည်း
တွေထားတာဗျာ....

စိတ်ဖြိုက်
အပျိုက်ကလေးဝတ်ပြီး
ငိုက်ကလပ်တက်မလို

အဖျော်နှင့် အပျိုက်ဖက်ရင်
"ငိုက်"ထွက်တတ်တယ်နော်
ဟင်း...ဟင်း

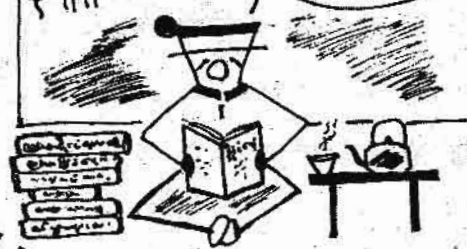

အဲဒီ ဂျေဒစ်နေတဲ့ ကောင်လို့ ခဏစောင့်
ကြည့်ထား စမ်းကြည့်... ငါ့ ကယ်ဆယ်ရေး
အဖွဲ့ ဖွဲ့လိုက်ဦး မယ်...

စာရေးဆရာကြီး! အခုတလော
ပိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေ
ဖတ်လှပါလား

စာပေဟောပြောပွဲ
တွေ ရှိတယ်ကွ!

တန်ဖိုးနည်း အိမ်ကုမ္ပဏီ
တန်ဖိုးနည်း ဖုန်းလေး ကိုင်လို့
ဟီး... တန်ဖိုးနည်း မိန်းမ
တစ်ယောက်လောက်တော့
လျှင်သေးတယ်

ပြုံးလှလှနား ဟောပြော

အရာရှိတစ်ဦးအား ကုမ္ပဏီက တိုက်ခန်း
ဆစ်ခန်းတွင် နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

မနက်မိုးလင်းသည့်အခါ ထိုအရာရှိ ရုံးလာ
ထောက်သဖြင့် လိုက်ခေါ်ခိုင်းရာ တိုက်ခန်းသစ်အဝ
တွင် အထုပ်အပိုးများ၊ သေတ္တာများချကာ ထိုင်
ငြိမ်နေသော အရာရှိအား တွေ့ကြုံရလေသည်။

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”
“ဒီတိုက်ခန်းက သိပ်ဒုက္ခပေးတယ်ကွာ”
“ဘာတွေ ချို့ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ ဆရာ”

“တခြား ချို့ယွင်းချက်တော့ မသိသေးဘူး၊
သောလောဆယ် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ တံခါးက လုံးဝကို
ဖွင့်လို့မရသေးဘူး”

ဂျူးလူမျိုး သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်သွားသောအခါ
သေခင် မှာထားခဲ့သည့်အတိုင်း သူပိုင်သည့် ငွေကြေး
အားလုံးအား အခေါင်းထဲ ထည့်သွင်းပေးရလေသည်။ သူ
ဆိုသော ငွေများကား များပြားလွန်း၍ အခေါင်းနှင့်မဆံ့
ဖြစ်နေ၍ ဆွေမျိုးတစ်စုမှာ ကြံရာမရ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဟူဒီ တရားဟောဆရာတစ်ဦး
ထုတ်လာပြီး အကြောင်းရင်းကို မေးသည်။

သွားလေသူ သူဌေးကြီး၏ ဆန္ဒကို ပြောပြလိုက်သော
အခါ ရဟူဒီတရားဟောဆရာက အပြစ်တင်ပြီး ပြောလိုက်
သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူတွေပဲ၊ သက်သက် ဒုက္ခ
ခံနေရသလား၊ သူနဲ့အတူ ချက်လက်မှတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်
ရင် ပြီးနေတဲ့ဥစ္စာ”

ပြုံးလှုပ်လှမ်း လာမှာ

ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဆရာဝန်နှင့် လူနာ
ခင်မင်ရင်းနှီးသော အသက်(၅၀)ကျော် လူကြီး
ဆရာဝန်အား . . .

“ဆရာ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်မျက်လုံး
ကြည့်ရတာ မှန်ဝါးဝါးဖြစ်နေတယ်” ဟု ပြော
သည်။ ထိုအခါ ဆရာဝန်က . . .

“အသက်အရွယ် ကြီးလာရင် ဖြစ်တယ်
တယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လူကြီး
က ဆရာဝန်အား ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့်
ဆရာဝန်ခမျာ မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့သည်။
လူကြီး ပြောလိုက်သည့်စကားက . . .

“ဒါဆို ကျွန်တော့် ညာဘက်မျက်လုံး
ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထက် အသက်မကြီးသေး
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်ရတာ အတော်ရှင်းတယ်”

မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သော သူငယ်ချင်း
မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံစည်းကြရာ စကားလက်ဆုံ
ကျနေကြသည်။

“ဘဝမှာ ဘယ်သူမဆို အမှားတစ်ခုခုတော့ ကျ
လွန်ခဲ့ကြတာချည်းပဲကွ၊ ငါတို့ လုပ်ရမှာက အဲဒီအမှားကို
မျှိုသိပ် ထိမ်ချွန်ထားမယ့်အစား တစ်ယောက်ယောက်ကို
ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ဖို့ပဲ၊ တစ်ဖက်လူကလဲ ခွင့်လွှတ်နိုင်ရ
မယ်”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ငါ ဘာမှားမှား
မင်းက ခွင့်လွှတ်ပေးမှာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ မင်းက ဝန်ခံရမှုတော့ ငါက ခွင့်လွှတ်
ရမှာပေါ့လေ”

“ဒါ . . . ဒါဆို မင်းကို ငါ ဝန်ခံစရာရှိတယ်၊ ဒီလို
ကွာ မင်းမသိအောင် မင်းမိန်းမနဲ့ ငါ မှောက်မှားခဲ့ကြ
ဖူးတယ်၊ နှစ်ခါတည်းပါကွာ၊ အဲဒါ ခုထိ ငါ လိပ်ပြာ
မလှဲဘူး၊ အဲဒီအတွက် ငါ တောင်းပန်ဝန်ခံပါရစေ၊ ငါ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“ဟေ . . . ဘာပြောတယ်၊ ငါ့မိန်းမကို မင်းက ကြာ
ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ မင်းကို သတ်မယ်၊ လူပြည်မှာမထားဘူး”

“ဟင် . . . မင်းပဲ ဘယ်လိုအမှားပဲလာလာ ခွင့်လွှတ်
နိုင်တယ်ဆို”

“ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီခွင့်လွှတ်တဲ့အမှားထဲမှာ ငါ့မိန်းမ
ပါဘူး၊ ခွင့်ချက်ကွ မှတ်ထား”

www.burmeseclassic.com

မြီးလှလှကား ကလေး

တစ်ခါတုန်းက ကျေးရွာနဲ့ မနီးမဝေး တောအုပ်ကြီး
တစ်ခုအတွင်းမှာ ဆားခူးယောဂီကြီးတစ်ဦးဟာ တစ်ကိုယ်
တည်း စကစာရီ ကျင့်သုံးနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာ စာတန်း
တစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားတာက . . .

“ခန္တီ သည်းခံခြင်းသည် အရာရာကို အောင်မြင်စေ
နိုင်သည်” လို့ ရေးသားထားပါတယ်။

ဒီစာတန်းကပ်ပြီးလို့ မကြာခင် ပထမတစ်ရက်မှာ
ခူးကျောင်းသားတွေက ဆားခူးကြီးကို ခဲလုံးတွေနဲ့ပစ်ပေါက်
ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးကြပါတယ်။ ဆားခူးကြီးက လုံးဝ
မတုန်မလှုပ်နဲ့ပေါ့။

ဒုတိယရက်ကျတော့ ခဲတွေနဲ့သာ မကတော့ဘူး။
ဆုတ်တွေနဲ့ပါ လာရိုက်ကြပြန်တယ်။ ဆားခူးကြီး မသိမသာ
နည်းနည်းလှုပ်လာမိတယ်။

တတိယမြောက်နေ့မှာတော့ ဆားခူးကြီးရှေ့ကစာတန်း
တို့ဖတ်ပြီး ဘယ်ခွားကျောင်းသားမှ အနားကို ကပ်မလာရဲ
တော့ပါဘူး။

ဆားခူးကြီး အသစ်ရေးထားတဲ့ စာတန်းအသစ်က
ဘာလဲဆိုတော့ . . .
“ဟေ့ . . . ခဲသင့်မှ ခဲတော့မည်” ဟူသတည်း။

*

တောရွာငယ်လေးတစ်ခုနေ အဘိုးအိုတစ်ဦးထံ စာပို့
သမား စာလာပို့၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ပေးပို့သူ လိပ်စာမပါ
ပေ။ အဘိုးအိုသည် စာအိတ်ကိုဖောက်ပြီးနောက် ရေးထား
သော စာများကိုဖတ်ရာ မမြင်ရသဖြင့် စာပို့သမားကို ဖတ်
ခိုင်း၏။

စာတွင်ပါသော လက်ရေးမှာ အလွန်ဆိုးရွားပြီး မပီသ
သည့် ပဲပင်ပေါက်ဓာတ်လိုက် လက်ရေးဖြစ်၍ စာပို့သမား
သည် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် အတော်ကြိုးစားဖတ်ရ၏။

“လေး . . . လေးစားအပ်ပါသော . . . အ . . . အဖေ
ခင်ဗျာ”

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ ငါ့သားအကြီးကောင်ဆီက
စာပေါ့၊ ဒီကောင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စကားထစ်တယ်”

ပြုံးလှုပ်လှုပ်ကား မဟာဗျား

မြို့ပေါ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ ချက်ဖောင်း တစ်ယောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာလို့ မြို့ပေါ်ကို တက်ခဲ့ရတယ်။ မြို့ပေါ်ရောက်ရင် သူလိုချင်လွန်းလှတဲ့ သံသေတ္တာတစ်လုံး ဝယ်ခဲ့ဖူး တွေးလာခဲ့တယ်။ သူ မြို့ပေါ်သွားမယ်ဆိုတော့ အလိမ်အညာ ခံရမှာပဲ။ သည်လည်ဝယ်ဝယ်ရို့တဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့ကို ဆုံးမကြားခါ ပေးလိုက် တယ်။

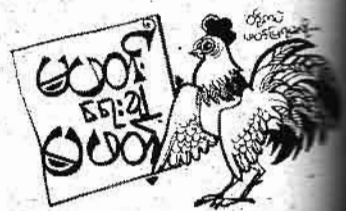
“ဟေ့ကောင် ချက်ဖောင်း၊ မင်းပုံစံက ဒိုက်ပုံစံမှန်း သိသာတာပဲ။ မင်းကို အချဉ်ဖမ်းကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ဘာပစ္စည်းပဲဝယ်ဝယ် ဝယ်တဲ့ပစ္စည်း တန်ဖိုးရဲ့ တစ်ဝက်လောက်ခွာပြီးဆစ်၊ ရမှယူ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီစကားကို ချက်ဖောင်းက သေသေချာချာ မှတ်သားလာတာပဲ။ ကိစ္စပြီးလို့ သံသေတ္တာဝယ်ဖို့အတွက် သံဖြူဆိုင်ကို ဝင်လိုက်ပြီး ဝယ် လိုက်တယ်။

“ဒီသံသေတ္တာ ဘယ်လိုရောင်းသလဲဗျ”
 “သုံးထောင်ပါ”
 “ဟာ... များတာပေါ့၊ ထောင့်ငါးရာပဲထား”
 “အဲဒီဈေးက အရင်းတောင်မရှိဘူးဗျ၊ နှစ်ထောင့်ငါးရာတော့... ဈေးရဲ့သဘောသဘာဝကို နားမလည်သော ချက်ဖောင်းက ပြောတဲ့ဈေးရဲ့ ထက်ဝက်လျှော့ပြီး ပြောလိုက်တယ်။
 “တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်ရရင် ယူမယ်”

မတန်တဆ ဈေးတွေဆစ်နေတဲ့ ချက်ဖောင်းကိုကြည့်ပြီး ဆိုင်ရှင်က ဒေါသထွက်လာတယ်။ မရောင်းရတော့မယ့်အထက် အချဉ်ဖမ်းမရတဲ့ ချက်ဖောင်းကို အရွံ့တိုက်ပြီးပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့လူ လိုချင်ရင် အလကားသာ ယူသွားတော့”
 “ဟာ... တကယ်လား၊ ဒါဆို နှစ်လုံးပေးဗျာ” ဟူသတည်း။

ဈေးထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ကြက်သားဆိုင် သို့ ရောက်လာပြီး ကြက်သားဈေးကို မေးရာ ရောင်းသူက ဈေးနှုန်းကို ပြောပြသည်။

“ဟင်... ဈေးနှုန်းက အရင်အတိုင်းပါပဲလား၊ ဂျာနယ် တွေထဲမှာ ရေးထားတာအရ ကြက်သားဈေးတွေ ဆယ့်ငါး ရာခိုင်နှုန်းတိတိ ကျသွားတယ်ဆို”

“ဪ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့က ဂျာနယ်မဖတ်ဘူး”

မင်းကွန်းတိပိဋက ဆရာတော်ဘုရား၏

လက်ခွဲဂါထာ

ဘုန်းမီးနေလ

တာဝန်အရသော်လည်းကောင်း အမြဲလိုလို ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်နေကြရသူများအတွက် မင်းကွန်း ဆရာတော်ဘုရားမှ ချီးမြှင့်တော်မူသော ခရီးသွားရန်ရှင်း ဘေးကင်းကွာဂါထာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် ဦးလေးဖြစ်သူ တပ်မတော်မှ အငြိမ်း စား ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗကပချေမှုန်း ရေး တိုက်ပွဲကြီးငယ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးခန့်မျှ၌ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခဲ့သော ဦးလေးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးမှာ ယခုတိုင် ကျန်းမာစွာဖြင့် ရှိနေပါသေးသည်။

အန္တရာယ်များပြား ကြမ်းတမ်းလှသော ခက်ထန်လှ သော တိုက်ပွဲများ၌ ကျည်တစ်တောင်မျှ မခခဲ့။ ပွန်းပဲ့ထိခိုက် ဒဏ်ရာအသေးအမွှားလေးမှအပ ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်ရာ ဟူ၍ မရခဲ့ပါ။ အရေးပေါ်အခြေအနေနှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံ ခဲ့ဖူးပါ။

၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ဆင်နွှဲခဲ့သော မိုးမိတ်တိုက်ပွဲကြီး၌ လည်းကောင်း၊ နောင်လိုင်သန်းတိုက်ပွဲကြီးတွင် လည်းကောင်း၊ ပွိုင့် ၆၀၄၁ စခန်းသိမ်းတိုက်ပွဲကြီး၌ လည်းကောင်း ရေကုန် ရေခန်း အကြီးအကျယ် အပြင်းထန် အကြမ်းတမ်းဆုံးတိုက်ပွဲ ကြီးများ ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ဦးလေးဗိုလ်ကြီးမှာ သစ်လုံးပြိုကျ၍ ခေါင်းကွဲသောဒဏ်ရာမှအပ ရန်သူကျည် လုံးဝမသင့်ခဲ့ပါ။

ထို့ကြောင့် ဗျူဟာမှူးကြီးကပင် အံ့ဩချီးကျူးရင်း အဆောင်ကောင်းရှိလေသလားဟု မေးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလေးက ပင် မည်သည့်အဆောင်မျှ မရှိပါ။ သို့သော် အမြဲတစေ မပြတ် ရွတ်ဆိုနေသော ဂါထာတစ်ပုဒ်ရှိကြောင်း၊ ထိုဂါထာအစွမ်း ကြောင့်ပင် ယခုလို အထိခိုက်ကင်း၍ ဘေးကင်းရန်ကွာဖြစ်ရ သည်ထင်ကြောင်း ရှင်းပြခဲ့ရသည်။

မင်းကွန်းတိပိဋက ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ လက်သုံး ဂါထာတော် ဖြစ်တော်မူသော ဘေးကင်းရန်ကွာ ခရီးသွား ဂါထာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

- (၁) ဘဝ သောတံ ဟဝေ ဗုဒ္ဓေါ၊
- တိဏ္ဍော လောကန္တူ ဝိဒ္ဓ၊
- ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
- ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

- (၂) ယဒိသန္တိ ဂမော မဂ္ဂေါ၊
- မောက္ခော အစ္စန္တိတံ သုခံ၊
- ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
- ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။
- (၃) သံယော ဝေ တိဏ္ဍကန္တာရော၊
- ပုညက္ခေတ္တော အနုတ္တရော၊
- ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
- ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

အနက်

ဗုဒ္ဓေါ - သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်ဘုရားသည်
ဟဝေ - ဧကန်အမှန်ပင်၊ ဘဝသောတံ - ဘဝသုံးတန်ကို
တိဏ္ဍော - နိဗ္ဗာန်မဂ်လမ်းရောက်အောင် ကူးမြောက်ပြီးဖြစ်ရ
ကား၊ လောကန္တူ - လောကအဆုံးသို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးဖြစ်
လေသည်။ ဝိဒ္ဓ - ခပ်သိမ်းသောတရားတို့ကို ကုန်စင်အောင်
သိတော်မူခဲ့လေပြီ။

မဂ္ဂေါ - အရိယာမဂ်လေးပါးသည်၊ ယဒိသန္တိ - ဧကန်
အမှန်ပင်၊ သန္တိဂမော - နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်စေနိုင်၏။ မောက္ခော
စ - အရိယာမဂ်ဖြင့် ရောက်အပ်သော တရားမြတ်သည်၊
အစ္စန္တိတံ သုခံ - ချမ်းသာစစ်စစ် ဖြစ်တော်မူပေ၏။

သံယော - အရိယာ သံယာတော်မြတ်သည်၊ ဝေ -
ဧကန်ပင်၊ တိဏ္ဍကန္တာရော - သံသရာကို ကူးမြောက်ပြီးဖြစ်
တော်မူပေ၏။ အနုတ္တရော ပုညက္ခေတ္တာ - အတိုင်းမရှိ
ကောင်းမှုမျိုးကို ကြံချ၍ လယ်ယာမြေကောင်းလည်း ဖြစ်ပေ
၏။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု - ဤမှန်ကန်
သော သစ္စာစကားကြောင့် ယခု ခရီးသွားနေသော ကာလနှင့်
ကိစ္စသည် ပြီးမြောက်အောင်မြင်၍ ဘေးရန်မနှောင့် မကျ
ရောက်ဘဲ ထမြောက်ပါစေသတည်း။

ဤသို့လျှင် အကျိုးထူး၍ စစ်မှန်သော ဂါထာတော်
မြတ်တစ်ပုဒ်ကို ကိုယ်တွေ့နှင့် ကြုံကြိုက်နေရသော ခုနစ်ရက်
သားသမီးများ အကျိုးအတွက် ရှာဖွေဖော်ထုတ်လိုက်ရပါ
တော့သည်။

□ ဘုန်းမီးနေလ

အကြားအမြင် ခွဲစားခန်း

နှင့်

သိုက်နန်းရှင်

အောင်ဘုန်းမြင့်(တချင်ဖြေ)

သိုက်နန်းရှင် နှုတ်စကား

စနေအစ စနေအဆုံး အမည်ရှင် စနေသမီးနုနုထွေးသည် ပုလဲရောင်ဖြူလှပသူလေးဖြစ်သဖြင့် မြင်ရသူတိုင်းက ချစ်ကြ၏။ လူ့လောကကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဆန်းကြယ်လှ၏။ ဖြစ်ချင်၍ဖြစ်လာသည်လည်း ရှိ၏။ မဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်လာရသည်လည်း ရှိတတ်၏။ ဘဝကံ တက်လိုက်ငုပ်လိုက်နှင့် ဘဝသံသရာလည်နေရသော ပွေလီရှုပ်ထွေးလှသည့် လူ့ဘဝကို ဘဝဇာတ်ခုံဟူ၍ သမုတ်ကြသည်။

နုနုထွေးကို ရပ်နီးရှိ အကြောင်း

သိထားသူများက သိုက်နန်းကလာသည့် သိုက်ဝင်စားသူဟု နားလည်ထားကြ၏။ နုနုထွေးကိုယ်တိုင်ကလည်း မိမိကိုယ်မိမိ သိုက်ဝင်စားသူ သိုက်နန်းရှင်အဖြစ် ယုံကြည်နေသူဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အများကြားသိပြီးသားစကားကို ကွန့်ပြောလေးပြောတတ်သည်။

“ကျွန်မကို သိုက်က လာတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ကျွန်မလဲ ယုံတယ်၊ တစ်ခါတလေ အသိပေးတာတောင် ကြုံတတ်သေးတယ်”

နုနုထွေးကြုံလျှင် ပြောနေကျစကား ဘာကိုရည်ရွယ်၍ ပြောမှန်းမသိအများက ကြိုက်လို့ပြောသည်ဟု ထင်ကြသည်။

နုနုထွေး၏ သိုက်နန်းရှင် မောင်နှမတွင် အကြီးဆုံးမှာ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ပြီး အစ်မ ငါးယောက်ရှိသည်ဟူ၏။ အစ်ကိုကြီး၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ညီညွတ်မှုရှိကြပြီး မိမိသည် အထွေးဆုံးဖြစ်သဖြင့် အချစ်ပိုခံရသည်ဟု ဆိုသည်။ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း မိုင်းနောင် သိုက်နန်းရှင် ရှမ်းနွယ်ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

သိုက်နန်းရှင်တို့၏ ဘာသာဘာဝအတိုင်း နုနုထွေး၏ သိုက်သမိုင်း

www.burmeseclassic.com

သည်လည်း အခြားသိုက်နန်းရှင်တို့၏ အဖြစ်အပျက်များနှင့် တူညီသည့် အချက်များ ရှိလေ၏။

တူညီသည့်အချက်မှာ နုနုထွေးသည် သိုက်နန်းရှင် မောင်နှမထဲတွင် အထွေးဆုံးဖြစ်ပြီး အစ်ကိုကြီးနှင့် အစ်မတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ လူ့လောကသို့ အလည်လာရောက်သူဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ဖြစ်ပြီး မတူသည်မှာ နေထိုင် မကောင်းဟု အကြောင်းပြကာ နေ့ထက်ဝက် (သို့) တစ်ရက်ခန့် အိပ်ပျော်သွားတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ ဖြစ်ခြင်းမဟုတ်၊ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာ ဖြစ်တတ်သည်။

နုနုထွေး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တော့မည်ဆိုလျှင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်။ စကားအပြောအဆို နည်းလာပြီး ငေးနေ ငေါင်နေတတ်သည်။ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောသလို၊ ရယ်မောသလို လုပ်နေတတ်သည်။ မိဘများ နားမလည်၊ စိတ်ဝေဒနာ အထင်ရှိ၍ သမားတော်ပင့် ကုသည်၊ အကြောင်းမထူး။ ပယောဂ အစွဲကိုင်သည်ထင်၍ အများအကြံပေးချက်အရ အရပ်ဆရာနှင့် အခါခါ ခေါ်ပြကြည့်သည်။ ကြာတော့ ငွေကုန်လူပန်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်၏။

နုနုထွေး၏ ကိုယ်ပိုင်ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက မပြောင်းလဲ၊ အာကာသတွင် ပုံမှန်လည်ပတ်နေကြသော ပြိုဟ်နက္ခတ်တာရာများလို လည်ပတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ ဒီလိုနှင့် နုနုထွေးတစ်ယောက် အရွယ်ရောက်လာသည်။

အရွယ်ရောက်လာတော့ အရပ်ထွက်လာပြီး ရုပ်ရှည်ပိုသန့်လာသည်။ သွက်လက်၍ ဉာဏ်ပိုကောင်းလာသည်။ နှစ်စဉ် အတန်းတိုင်း ဝုဏ်ထူးနှင့် ဗိုလ်စွဲနိုင်သဖြင့် ပန်းကိုင် ဖန်းကိုင်ဘဝမျိုးနှင့် ကျော်ကြားစမ်းတက်လာသည်။ နောက်ပိုင်း သီချင်းလိုက်ဆိုနိုင်သည့် အဆင့်ကနေ ဗွီဒီယို သုံးလေးကား ရိုက်နိုင်သည်ထိ အောင်မြင်လာတော့သည်။

ဒါပေသိ အချိန်တိုက်ဆိုင်လာလျှင် ဘာလိုလိုညာလိုလိုနှင့် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည့်အကျင့်က ရှိဆဲ၊ အဖြေရှာမရ၊ မိဘများခေါင်းခဲကြရသည်။ နုနုထွေးရဲ့အခက်အခဲကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်ရန် နည်းလမ်းပေါင်းစုံကြံဆကြရသည်။

အကြားအမြင်တဆန်းနှင့်တွေ့ခြင်း

နုနုထွေးတစ်ယောက် ငေးငေါင်အလိုမကျဖြစ်နေရာမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ကတည်းက အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းအထိ နိုးမလာသေး။

ဒီတော့ ဘွားအေကြီး တရားစခန်းဝင်ရင်းကကြားလာခဲ့သည့်အကြားအမြင် ဦးဘဆန်းဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတိဝင်လာကြသည်။

လူ့လောကကြီးတွင် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက် မြောက်မြားစွာရှိလေ၏။ မယုံကြည်ချင်သော်လည်း ကိုယ်တွေ့ကြုံလာလျှင်ယုံကြည်ကြရ၏။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲက လက်ဖက်ခြောက်အဖတ်များကို အာရုံနှင့်ကြည့်ပြီး ရှေ့ဖြစ်နေောက်ဖြစ် မြင်နိုင်၊ ဟောနိုင်သူများ ရှိသလို စိတ်စွမ်းအားဖြင့်ဖြစ်လာမည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ကြိုတင်ပြောပြနိုင်သူများလည်း ရှိကြသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာရသော အကြောင်းခြင်းရာများသည် မတော်တဆတိုက်ဆိုင်၍ ဖြစ်လာရခြင်း မဟုတ်ဘဲ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဓာတ်သဘာဝများ၏ထိန်းချုပ်မှုကြောင့် ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘဆန်းသည် သိဒ္ဓိဆယ်ပါးမှ အလိုရှိသော သိဒ္ဓိတန်ခိုးကို ဘုရားဖက်၍ တရားနှင့်ကျင့်ကြံလာခဲ့ရာမှ အကြားအမြင် အတော်အတန်နှင့် အာကာသ သိဒ္ဓိခေါ် ရုပ်ခန္ဓာထဲမှ နာမ်ခန္ဓာခွာ၍ အာကာသခရီးသွားလာခြင်းကို အတိုင်း အတာတစ်ခုထိ အောင်မြင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ လူမျိုးဘာသာမရွေး ဒုက္ခရောက်လာသူ

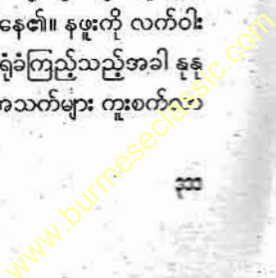
များကို နောင်ကြီးမဲ့ လိုက်လံကူညီပေးနေသူ ဖြစ်သည်။ ဦးဘဆန်း၏ ပညာလမ်းစဉ်တွင် နတ်၊ စုန်း၊ အောက်လမ်းမပါ စိတ်ညှိ အိပ်ပွေ့ပညာနည်းဖြင့် စိတ်ကို တရားနည်းဖြင့် ထူထောင်စေကာ မြောက် အောင်မြင်လာသူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အဆုံး၌ ဦးဘဆန်းကို အားကိုးကြရသည်။

နုနုထွေး၏ မိဘနှစ်ပါးသည် ဦးဘဆန်း၏လိပ်စာကို စုံစမ်း၍ အဖြူရောင် ချယ်ရီ တက္ကစီကားလေးနှင့် အကြားအမြင် ဦးဘဆန်း နေထိုင်ရာ ရန်ကုန် ကျောက်မြောင်းသို့ ရောက်၍ လာကြသည်။ ကုလားဘုရားစင်များဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်မှုပြုသည့် အိမ်ဝဲယာညောင်ပင်နှစ်ပင်ကြားက ဖြတ်ဝင်လိုက်လျှင် ဦးဘဆန်း၏ ဟောင်းနေသော နှစ်ထပ်လုံးချင်းပျဉ်ထောင်အိမ်သို့ ရောက်ရှိ သွားကြ၏။ အိမ်ရှေ့မြေလွတ်များတွင် ဆေးဂမုန်းပင်များ၊ အခြားထူးဆန်းသော ပရဆေးအမျိုးမျိုး အစီအရိပ်ဝက်အားသန်နေကြသည်။

သိဒ္ဓိကျင့်စဉ်ပြီး၍ ခေတ္တအနားယူနေသော ဦးဘဆန်းနှင့် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်တွေ့ရပြီးလျှင် လာရင်းကိစ္စလိုရင်းကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဦးဘဆန်းသည် မိမိတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားကူညီဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးပြီး လူနာရှိရာသို့ မဆိုင်းမင့်လိုက်ပါ သွားသည်။

ချယ်ရီ တက္ကစီကားလေးသည် လေကိုခွင်း၍ နုနုထွေးတို့အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ခြေဆင်းပက်လက် အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်မောကျနေသော လူနာဆိုသူ နုနုထွေးကို တွေ့ရသည့်အခါ ဦးဘဆန်း အဖြေရှာရခက်သွား၏။ နုနုထွေး၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ကိုင်ကြည့်သည့်အခါ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေပြီး အသက်ဝင်နေ၏။ နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး အာရုံခံကြည့်သည့်အခါ နုနုထွေး၏ အငွေအသက်များ ကူးစက်လာ

သဖြင့် ထူးခြားသော အာရုံခံစားမှုမျိုး ဖြစ် ပေါ်ခံစားရ၏။

ဦးဘဆန်းသည် ခုတင်ဘေးရှိ လူနာစောင့်အိပ်သောပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး အာရုံစိုက်၍ အမြင်ဓာတ်ရအောင် စိတ်စွမ်းအား မြှင့် တင်လိုက်သည်။ ကြိုတင် ပြောထား သည့်အတိုင်း နုနုထွေး၏ မိသားစုများ သည် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမပြုဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မိုင်းနောင်သို့ကံနန်းရှင်များ

ဦးဘဆန်း၏ နာမ်ခန္ဓာသည် ရုပ်ခန္ဓာထဲမှ တဖြည်းဖြည်းထွက်ခွာသွား ပြီး အာကာသထဲ ရွေ့လျားရောက်ရှိ သွား၏။ ရုပ်ခန္ဓာမှာ ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် အိပ်ပျော်၍ နုနုထွေးနှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဦးဘဆန်း၏ နာမ်ခန္ဓာသည် နုနုထွေး၏ အငွေအသက် ဦးဆောင်မှု ဖြင့် အတားအဆီးမရှိ ကောင်းကင်ခရီး ဆက်နေတော့၏။

အာကာသခရီး အတန်ကြာ ပေါက်ရောက်သွားသည့်အခါ ပန်းချယ် ရီ ဝေဆာနေသော ရှမ်းတောင်တန်းကို စမြင်ရသည်။ မကြာမီ ရွာအဝင်ဝတွင် မိုင်းနောင်ရွာမှ ကြိုဆိုပါ၏ဟူသော စာ တန်းကမ္ပည်းရေးထိုးထားသည့် မြို့တမူ စည်ကားလှပသော ရှမ်းရွာကြီးတစ်ရွာ ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မိုင်းနောင်ရွာသည် ရှေးက ရှမ်း ဖော်ဘွားကြီးများ စိုးစံခဲ့သော အချက် အချာ ဗဟိုဌာနဖြစ်ခဲ့ပြီး မြို့အမည် ပေါက်ခဲ့သော ရွာကြီးဖြစ်သည် ဟူ၏။ ရွာအနီးအနားတွင် ရှေးဟောင်းထင်ရှား သော ဘုရားစေတီပုထိုးများ တည်ရှိပြီး ရှမ်းဖော်ဘွားအဆက်ဆက် ထားရစ်ခဲ့ သော နှောင်းလူများ မသိသေးသည့် သိုက်နန်းရှိရာအရပ် ဖြစ်သည်။

ဦးဘဆန်း၏ နာမ်ခန္ဓာသည် ပေါ့ပါးသောအလျဉ်ဖြင့် မိုင်းနောင်ရွာ နှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိ မိုင်းနောင်သိုက်နန်း

၏ လိုက်ဂူဝသို့ အခက်အခဲမရှိ ရောက် ရှိနိုင်ခဲ့၏။

သိုက်နန်းအတွင်းသို့ မဝင်ရောက် နိုင်စေရန် နတ်တို့တန်ခိုးဖြင့် အတား အဆီး အမျိုးမျိုး ကာဆီး ပြုလုပ်ထား သော်လည်း ဦးဘဆန်းသည် နှစ်ပေါင်း များစွာ တရားကျင့်ကြံ အားထုတ်လာ ခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် အတားအဆီး များကို အလွယ်တကူ ဖြတ်ကျော်ဝင် ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် မိမိ၏နာမ်ခန္ဓာကိုအခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ မမြင်နိုင်အောင် ဘုရားဂုဏ် တော် ရွတ်ဆို၍ ဘုရားတန်ခိုးဖြင့် ကာ ကွယ်ထားပြီး လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့၏။ သိုက် နန်း လျှို့ဝှက်ချက်များကို လေ့လာနိုင် ခဲ့၏။

လျှို့ဝှက်သိုက်နန်းအတွင်းစည်း ထဲတွင် ရွှေထည်၊ ငွေထည်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်းရတနာ ပစ္စည်း အမျိုးမျိုး စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ကျောက်စိမ်း၊ ပုလဲအစရှိသော ကျောက် မျက်ရတနာများနှင့် စီခြယ်ပြုလုပ်ထား သော လက်ဝတ်ရတနာများ အလွန်ရှေး ကျသော လူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးသည် တောင်ပုံရာပုံ ပြည့်သိပ် ၍ရှိနေ၏။ ထီးသုံးနန်းသုံး အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်များ၊ နတ်ဝတ်တန်ဆာ များနှင့် မမြင်မတွေ့ဖူးသော ပစ္စည်း အမျိုးမျိုး တွေ့ရ၏။

သိုက်နန်း၏ ဗဟိုချက်ချာတွင် နတ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အစုံအလင် နှင့် နန်းရှင်မောင်နှမ ခုနစ်ဖော် ထိုင်နေ ကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ဘုရားတန်ခိုး ကြောင့် ဦးဘဆန်း၏ နာမ်ခန္ဓာကို သိုက်နန်းရှင်များ မမြင်ရပါ။ အနားကပ် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အငယ်ဆုံး သိုက် နန်းရှင်လေးမှာ ရန်ကုန်မြို့ မိဘအိမ်၌ အိပ်ပျော်ကျန်ရစ်ခဲ့သော နုနုထွေး ဖြစ် နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါတော့ သည်။

အငယ်ဆုံး သိုက်နန်းရှင်လေးက မိမိ၏အစ်ကို၊ အစ်မများကို လူ့ပြည်

လူ့ရွာ၌ သက်တမ်းစေ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ပြောဆိုနေ၏။

အစ်ကိုကြီးက . . .

“မိထွေးလေး . . . ငါတို့ကတိ ပြုထားတဲ့အတိုင်း လူ့ပြည်မှာ အနှစ် ၂၀ ထက် ပိုနေခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ မိထွေးလေး ရဲ့ လိပ်ပြာကိုယ်ပွားကို ဟိုဖန်ပေါင် ချောင်ထဲမှာ ချုပ်ထားတယ်။ အစ်ကို အစ်မတို့အချက်ပေးလိုက်တိုင်း မိထွေး လေး သိုက်နန်းကို ပြန်လာရလိမ့်မယ်” ဟူ၍ အမြင်တစ်နေရာတွင် ချုပ်နှောင် ထားသော နုနုထွေး၏လိပ်ပြာကိုယ်ပွား ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အစည်းအဝေး အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

သိုက်နန်းရှင်များ အလစ်တွင် ဦးဘဆန်း၏ နာမ်ခန္ဓာက နုနုထွေး၏ လိပ်ပြာကိုယ်ပွား ချုပ်နှောင်ထားသော ဖန်ပေါင်းချောင်ဘူးကို ဘုရားဂုဏ်တော် အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုပူဇော်၍ အရှိန်နှင့် တိုက်လိုက်ရာ ဖန်ပေါင်းချောင်အက်ကွဲ သွားပြီး နုနုထွေး၏ လိပ်ပြာကိုယ်ပွား လွတ်မြောက်သွား၏။

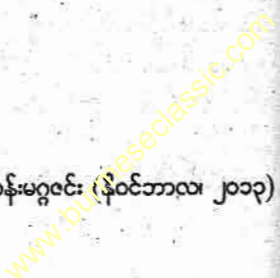
ဦးဘဆန်း၏ နာမ်ခန္ဓာသည် သိုက်နန်းမှ အမြန်ဆုံးပြန်လာကာ ရုပ် ခန္ဓာနှင့် ပြန်လည်ပူးပေါင်းသွားသည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် နုနုထွေး၏ နာမ် ခန္ဓာသည်လည်း ရုပ်ခန္ဓာနှင့် ပူးပေါင်း နိုင်ခဲ့ပြီး နီးကြားလှုပ်ရှားလာ၏။

“ဒီနေ့ကစပြီး နုနုထွေး သိုက်နန်း ရှင်ဘဝကနေ လွတ်မြောက်သွားပြီ”

ဟူ၍ ပြောလိုက်သော ဦးဘ ဆန်း၏ စကားသည် တိတ်ဆိတ်နေ သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသက်သွင်းပေး လိုက်ပါတော့သည်။

ပန်းလို့ စမ်းလို့ လမင်းလို့ သာ ယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ. . .

□ အောင်ထုန်းမြင့် (တရုတ်မြေ)

လူတိုင်းအတွက်

ဝန်းပွင့်လက်ပွင့်ပွင့်ပွင့်

အောင်ကြည်သန်း(ဖောင်တော်သီ)

မြစ်မ်းရောင်တဘက် လွမ်းခြုံထားသကဲ့သို့ စိမ်းလန်းစိုပြည် သာယာလှပလို့နေကြသည်။

ညနေခင်း မိုးစသွားခိုက် မမြသီတာတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ ရောက်ချလာသည်။ မမြသီတာ က သစ်ရွက်စိမ်းရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထား သည်။ အသားဖြူပြီး မျက်နှာပိုင်း၊ သမင်မျက်လုံးလေးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအမို့အမောက်တွေက အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှပ ကြော့ရှင်းသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ၊ နေကောင်းလား။”

“မင်္ဂလာပါ သမီး၊ နေကောင်းပါတယ်။ လာထိုင် ဆရာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“သမီးဇာတာ ပြန်စစ်ဆေးပါဦး။ အလုပ်တွေက သိပ် မကောင်းဘူး။ အရောင်းအဝယ်တွေ ပါးနေတယ်ဆရာ၊ နောက်ပြီး သမီးလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စမှာလဲ မတော်ရသေးတဲ့ ယောက်မတွေက ပူညီပူညီနဲ့ သဘောမတူဖြစ်နေတယ်ဆရာ၊ အဲဒါကြောင့် ကုန်စုံဆိုင်မှာ အရောင်းအဝယ်တွေ ကောင်း လာအောင်ရယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ အဆင်ပြေသွားအောင်ရယ် ယကြာလုပ်ပေးပါဦး။ ဆရာ့ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ” ဟု ရွန်း လဲ့သည် အကြည့်လေးနှင့် ပတ္တမြားရောင် မထူမပါး နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာက ဖွင့်ဟလာသည်။

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့ သမီး၊ ဆရာမှာ စီရင် ပြီးသား အင်းပြားလေးရှိတယ်။ သမီးက အဲဒီအင်းပြားလေး ကို လက်ဖက်ရည်အောက်ခံ ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ တင်ထား ရမယ်။ အင်းပေါ်မှာ ပန်းအိုးတစ်လုံး တင်ရမယ်။ ပန်းအိုးမှာ ရေထည့်ရမယ်။ သမီးက ဘာနေသမီးလဲ”

“ကြာသပတေး သမီးပါ ဆရာ”

“ကြာသပတေးဆိုတော့ မွေးနံပန်းဖြစ်တဲ့ မေမြို့ပန်း ၁၉ ပွင့်နဲ့ အညွန့်နံပန်းဖြစ်တဲ့ သီဟိုဠ် ၆ ခက်၊ ဒါမှမဟုတ် ၂၁ ရွက်ကို ပန်းအိုးထဲမှာထည့်ပြီး အိမ်ဘုရားမှာ ကပ်လျှာရ မယ်။ မွေးနေ့နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန်မှာ ကပ်လျှာရ မယ်။ ပန်းတွေနွမ်းသွားရင် အသစ်လဲတင်၊ ရေကိုလဲ လဲလှယ် ပေးရမယ်။ ဆရာပြောတာကို သဘောပေါက်လား၊ လုပ်တတ် မလား”

ဒီနှစ် ရန်ကုန်မိုးက နောက်ကျသည်။ ရွာမယ့်ရွာတော့ စည်းသကြီးမဲကြီး ရက်ဆက်ရွာနေသည်။ ဒီနေ့လည်း မိရွှေ မိုးက တဝေါဝေါရွာလိုက် နားလိုက် လုပ်နေသည်။ မိုးနှင့် အတူ လေပြင်းတွေတိုက်သဖြင့် မိုးကောင်းဆုတောင်းပြည့် ဆတ်တော် ဘုရားဝင်းထဲရှိ ဗာဒံပင်၊ ပိတောက်ပင်၊ ကရမက် ပင်၊ အင်ကြင်းပင်တို့မှ နွေလက်ကျန် ရော်ရွက်ဝါလေးတွေ မြေပြင်သို့ ဝဲပျံလွင့်ကျနေသည်။

သစ်ပင်ကြီးများထက်ဆီတွင် ဝေသာလီဗျိုင်း၊ ဗျိုင်း အောက်နှင့် တင်ကျီးငှက်တို့ မိုးခိုနေကြသည်။ ဗျိုင်းတွေက သစ်ခြောက်ငုတ်တိုပင်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေကို နှုတ် ခမ်းဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီး ချိုသွားကာ သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် အသိုက်လုပ်နေကြသည်။ ကစ် ကစ် ကအောက် ကအောက် ဆို အော်မြည်ကာ ပျော်မြူးနေကြသည်။

တင်ကျီးငှက်များက သစ်ပင်ကြီးတွင်နားရင်း မိုးစိုနေ သော ကိုယ်ကို ခြောက်စေရန် တောင်ပံနှစ်ဖက်ကို မကြာခဏ ဆတ်နေကြသည်။ အဖြူရောင် ငွေဗျိုင်းများနှင့် အမည်းရောင် ဆင်ကျီးငှက်တို့ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် အတူတကွ တည့် တည့်ရွှရွ မိုးလာခိုနေကြသည်မှာ ကြည့်၍ပင်ကောင်းလှသည်။ သူသားတွေလည်း အဖြူ အမည်း မခွဲခြားဘဲ မေတ္တာတရား ထက်ကိုင်းထားပြီး ညီညီညွတ်ညွတ် နေထိုင်ကြလျှင် သာယာ ခန်းမြေသည် ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်နေမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ မြေပြာရောင်တိမ်လွှာအောက်တွင် ဘုရားဝင်းထဲရှိ သစ်ပင်များ

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ လုပ်တတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အဲဒီလဲကြာလုပ်လိုက်ရင် အရောင်းအဝယ်တွေ ကောင်းလာမယ်၊ သမီးလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စလဲ အဆင်ပြေသွားမယ်၊ လိုတဲ့ဆုသာ တောင်းပေတော့” ဟု အားပေးစကား ပြောလိုက်သည်။

မမြသီတာကို ဇာတာစစ်ပေးပြီးနောက် အင်းပြားလေးကို လက်ဖဝါးပေါ်တင်ကာ သေသေချာချာ အပ်ပေးလိုက်သည်။ မမြသီတာတစ်ယောက် ကျေးဇူးပဲဆရာဟု နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပါတော့သည်။ တစ်လခန့်ကြာသော် မမြသီတာ ကျွန်တော့်ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“သမီး ဆရာ့ကို ကန်တော့ပါတယ်” ဟုပြောရင်း မုန့်ပုံးတစ်ပုံး ကမ်းပေးပြီး လက်အုပ်ချီကာ ရိုရိုသေသေ ထိုင်ကန်တော့သည်။

“သမီး လိုရာဆန္ဒနဲ့ တစ်လုံးတစ်ဝတည်း ပြည့်စုံပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ဝရပါစေ၊ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း သမီး ယတြာကို သေချာလုပ်ခဲ့တယ်၊ အခု အရောင်းအဝယ်တွေ ပြန်ကောင်းလာပြီ၊ လက်ထပ်ဖို့လဲ ညီလို့ရသွားပြီ၊ အဲဒါ လာမယ့်ရှေ့လထဲမှာ လက်ထပ်ဖို့ မင်္ဂလာရက်၊ မင်္ဂလာ အချိန်အခါတွေ ရွေးပေးပါဦး ဆရာ”

“ရွေးပေးရမှာပေါ့၊ သမီးရာ” ဟုပြောပြီး မင်္ဂလာရက်၊ မင်္ဂလာအချိန်အခါနှင့် ဝတ်ဆင်ရန်အရောင်း၊ မင်္ဂလာပန်းတို့ကို ပါ အပြည့်အစုံ ရွေးပေးလိုက်သည်။ မမြသီတာတစ်ယောက် ရွန်းလဲလှပပြီး ပြုံးပန်းဝေနေသည့် မျက်နှာလေးနှင့် . . .

“ကျေးဇူး အထူးပဲ ဆရာ၊ သမီးကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ

ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည့် ကိစ္စများ အောင်မြင်သွားအတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ ကြည်နူးနေမိပါတော့သည်။ စန်းပွင့်၊ လာဘ်ပွင့် ယတြာကို လူတိုင်းအသုံးပြုနိုင်ရန် အင်းစီရင်နည်းကို ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့ နေ့အထိ ကပ်လျှာကြရမည့် ပန်းများကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ယတြာပြုလုပ်ရန် အင်းမှာ လေးထောင့်အကွယ် ကွက်ရှိသည်။ ရွှေပြား၊ ငွေပြား၊ ခဲမဖြူပြား၊ ကြေးပြားတို့ စီရင်နိုင်ပါသည်။ အင်းဆံမှာ “ဝိတေနောနာ၊ ဝိနာဒိတိ၊ ဝိယသာ၊ ဝိသာမတေ” ဖြစ်သည်။ အင်းသွားပုံမှာ စင်္ကြာလက်ယာရစ် သွားပါသည်။ အင်း၏ကောင်းကျိုးမှာ နေ့လွန်လာဘ်ပွင့်၊ ရာဇ ဣတ္ထိ၊ ကုန်တိုက်၊ ဈေးခေါ်တို့အတွက် အလွန်ပင် ကောင်းမွန်ပါသည်။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ တော်၊ သမီးတော် ကဏှာနှင့်ဇာလီကို သိကြားမင်းပေးသော အင်းဖြစ်ကြောင်း ရှေးဆရာများက ဆိုထားကြပါသည်။

အင်းစီရင်ရာတွင် စန်းယှဉ်နက္ခတ်၊ နှစ်ဖက်မြင် အဝင်နက္ခတ်၊ လာဘအဝင်နက္ခတ်၊ သို့မဟုတ် သိဒ္ဓိအဝင်နက္ခတ် ကြုံသောအချိန်များတွင် စီရင်ရပါသည်။

နော	နာ	ဒိ
တေ	ဝိ	တိ
မ	သာ	ယ

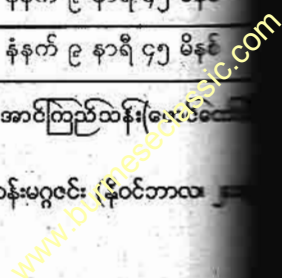
ယတြာအင်းပုံစံ

ယတြာပန်းများကို မိမိတို့၏ အိမ်ဘုရားတွင် မွေးနေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်အချိန်တွင် ကပ်လျှာပူဇော်ကြရမည် လိုရာဆုများကို တောင်းနိုင်ပါသည်။ တောင်းသည့်ဆုနှင့် ပြည့်ဝစေတတ်ပါသည်။

နေ့သားသမီးအလိုက် ယတြာပန်းနှင့် ကပ်လျှာရန် အချိန်ဇယား

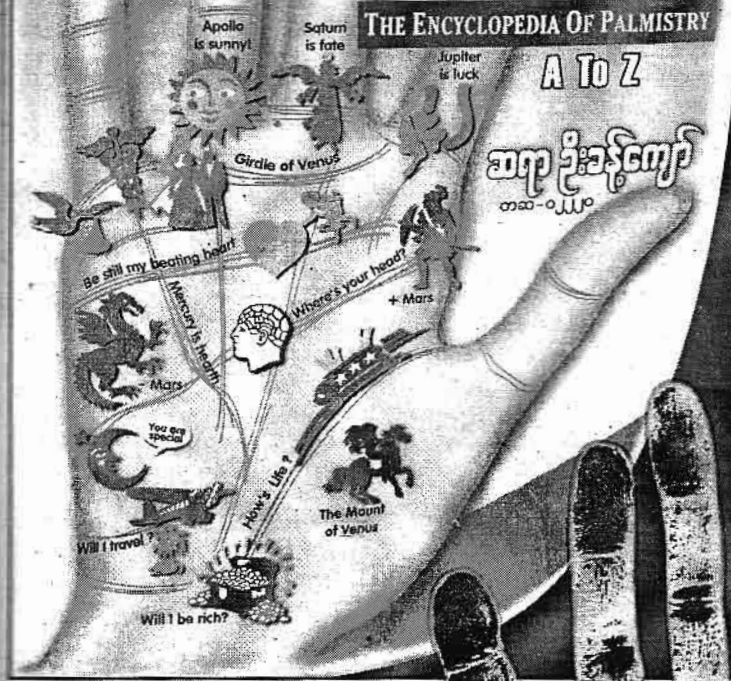
နေ့သားသမီး	ယတြာပန်း	ကပ်လျှာရန်အချိန်
တနင်္ဂနွေ	အုန်း ၆ ညွန့် + ကံ့ကော် ၁၅ ညွန့်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်
တနင်္လာ	ကံ့ကော် ၁၅ ညွန့် + ဆီး ၈ ညွန့်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်
အင်္ဂါ	ဆီး ၈ ညွန့် + ရွက်လှ ၁၇ ညွန့်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်
ဗုဒ္ဓဟူး	ရွက်လှ ၁၇ ညွန့် + မေမြို့ပန်း ၁၉ ပွင့်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်
ကြာသပတေး	မေမြို့ပန်း ၁၉ ပွင့် + သီဟိုဠ် ၆ ခက် (သို့) ၂၁ ရွက်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်
သောကြာ	သီဟိုဠ် ၆ ခက် (သို့) ၂၁ ရွက် + ဒန်း ၁၀ ညွန့်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်
စနေ	ဒန်း ၁၀ ညွန့် + အုန်း ၆ ညွန့်	နံနက် ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်

☐ အောင်ကြည်ထန်းလေးပေး

ဗုဒ္ဓမိန့်

လက္ခဏာအဘိဓာန်ကျမ်း

အရာ ဦးဆုံးကျော်
တဆ-၀၂၂၀

Brain Trouble

ဦးနှောက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဝေဒနာများ

ဦးနှောက်နှင့် ပတ်သက်သည့် ဝေဒနာများ

မိသားစုသူ၏လက်တွင် အောက်ပါအမှတ် လက္ခဏာများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

- ၁) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အရေးအကြောင်း တစ်ခုခုသည် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အဆုံးသတ်နေခြင်း၊
- ၂) အသည်းလမ်းကြောင်းသည် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း နှစ်ဆက်စပ်နေခြင်း၊
- ၃) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်(သို့) ကြက်ခြေ ပါရှိခြင်း၊
- ၄) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်ရှိခြင်း၊
- ၅) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းအား ဇောက်နက်သည့် အဖျက်လမ်းကြောင်းတစ်ခု ဖြတ်နေခြင်း။

ပြည့်စုံစုံမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

- (၆) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ဆိုးဝါးစွာ ကျိုးပြတ်နေခြင်း၊
- (၇) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် ဆင်ခြေလျှော့၍ ကား ချဲ့သွားခြင်း၊
- (၈) အသက်လမ်းကြောင်းသည် အစပိုင်းတွင် ခွသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေခြင်း၊
- (၉) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် ဖျော့တော့၍ ပြန့်ကား နေခြင်း၊
- (၁၀) လှိုင်းတွန်းနေသည့် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် အသည်းလမ်းကြောင်းဘက်ဆီသို့ လှိုင်းထန် ယိမ်း နေခြင်း၊
- (၁၁) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အမည်းစက်များ ရှိနေခြင်း၊
- (၁၂) အင်္ဂါလွင်ပြင်သည် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းဘက်သို့ တိမ်းယိမ်းနေခြင်း၊
- (၁၃) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ ပယောဂလမ်းကြောင်း (Influence Line) တစ်ခုသည် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းကို ဖြတ် သွားခြင်း၊
- (၁၄) ပယောဂလမ်းကြောင်းတစ်ခု အဆုံးရှိ ဦးခေါင်းလမ်း ကြောင်းပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရှိခြင်း။

Breaks in the Lines

အရေးအကြောင်းများ ကျိုးပျက်နေခြင်း

အရေးအကြောင်းတစ်ခုခုတွင် ကျိုးပျက်နေခြင်းသည် ထိုအရေးအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးရှုံးမှုကို ညွှန်ပြနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချို့တဲ့မှုတစ်ရပ်အနေဖြင့် အရေးပါသည့် ကျိုးပျက်မှု များကို ကျိုးပျက်မှုအတိုင်းအဆနှင့် ချိန်ဆရမည် ဖြစ်သည်။ ကျိုးပျက်မှုကြီးမားလေလေ အကျိုးသက်ရောက်မှု ပြင်းထန် လေလေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နက်ရှိုင်းအားကောင်းသည့် အရေးအကြောင်းပေါ်တွင် ကျိုးပျက်မှုအရှိန်သည်ထိရောက်မှု မရှိလှပါ။

အရေးအကြောင်းသည် တိမ်မြိုး သံကြိုးကွင်းဆက် မျိုးပေါ်တွင် ကျိုးပျက်ခြင်းမျိုးဖြစ်လျှင် ထိုကျိုးပျက်မှု အရှိန် ဒဏ်သည် ပြင်းထန်စေမည် ဖြစ်သည်။ ကျိုးပျက်မှုများ၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် နာမကျန်းဖြစ်မှု သို့မဟုတ် မတော်တဆ ထိခိုက်မှုများဖြစ်ပါက ကျန်းမာရေးအတွက် ကြီးမားသည့် အဟန့်အတားကို ဖြစ်စေပါသည်။

ကြီးကျယ်သည့် ကျိုးပျက်မှုများသည် ကာယကံရှင် အား အကျိုးဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားစေပြီး ခန္ဓာကိုယ်အတွက် အားနည်းစေ၏။ ထိုသူအား ခံနိုင်ရည်အားမရှိဘဲ ဖြစ်စေမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အရေးအကြောင်းသည် ကျိုးပျက်ပြီး အ ကောင်းစွာဖြင့် ပြန်လည်ရှင်သန်နေပါက ကာယကံရှင်သည် အခက်အခဲကို ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကျိုးပျက်မှုတွင် ကျွန်းတစ်ခု ခံနေပါက ကံဆိုးမှုနှင့် ကြုံပြီးနောက် ဆက်လက်၍ နာလန်မထူနိုင်ဘဲ ရှိနေဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပြညွှန်းသည်။

အရေးအကြောင်းတစ်ခုတွင် ပေါ်ပေါက်စရာရှိသည့် ယိုယွင်းပျက်စီးမှု တစ်ခုကို လေးထောင့် ကွက်များနှင့် အထောက်အကူပြု အရေးကြောင်းများက ပြုပြင်ပေးနိုင်ပါ သည်။

စာရေးဆရာ 'မောင်သော်က' (ဗိုလ်မှူးဘသော်-မောင်) သည် တိုက်ရေယာဉ် အမှတ်-၁၀၃နှင့် ပင်လယ်အတွင်း သင်္ဘောပျက်၍ ၁၃ ရက်တိတိ မျောပါနေခဲ့ပြီး တစ်ယောက် တည်း အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဖော်ပြပါ ၎င်း၏ လက္ခဏာတွင်အရံအသက်လမ်းကြောင်းပါရှိခြင်းနှင့် အသက် လမ်းကြောင်းဘေးတွင် လေးထောင့်ကွက် တစ်ခုက အထောက်အကူပြုပေးနေခြင်းတို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

Breast, Wounds on

ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ခြင်း

- (၁) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် လမ်းကြောင်းငယ် များ ရှိခြင်း၊
- (၂) စနေဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင် ကြက်ခြေအံ့ ၊ အသား နေခြင်း။

www.burmeseclassic.com

Bright's Disease

ကျောက်ကပ်ရောဂါ

အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံအနီး ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် မြူ၍ သေးငယ်သည့်အချိုင့်ကလေး (Dent) ရှိခြင်း။

Brilliant Career

ဂုဏ်သရေရှိသော အသက်မွေးမှုအလုပ်အကိုင်

- (၁) အသက်လမ်းကြောင်း အောက်ခြေမှ တနင်္ဂနွေလမ်းကြောင်း ခေါ် အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း အစပြုခြင်း။
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းမှ အရေးအကြောင်းတစ်ခုသည် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံပေါ်မှ ကြယ်သဏ္ဍာန်အမှတ်တစ်ခုတွင် အဆုံးသတ်ခြင်း။

Brilliant Intellect

ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှု

လက်မ၏ ပထမအဆစ်သည် ခါးသိမ်၍ အပေါ်ကားနေပါက ထိုသူသည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသည်။ ထက်မြက်၍ လေးနက်သူ ဖြစ်သည်။

Bronchitis

လည်ချောင်းနာ

- (၁) လက်ဝါးစောင်းမှုနေ၍ အင်္ဂါအဖိုဂြိုဟ်ခုံတိုင်အောင် အဖြတ်လမ်းကြောင်းတစ်ခု တည်ရှိနေခြင်း။
- (၂) အင်္ဂါအဖိုဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် လမ်းကြောင်းများစွာ ရှိနေခြင်း။

Brute Animality

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ရက်စက်မှုပြုပုံပုံစံ

- (၁) ကြိတ်နယ်မြေအလယ်တွင် ကြက်ခြေတစ်ခုရှိခြင်း။
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းတိုခြင်း။
- (၃) အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ ကျယ်ပြန့်ခြင်း။
- (၄) သောကြာဂြိုဟ်ခုံ အနေအထား မှီမောက်ခြင်း။
- (၅) လက်မ၏ပထမအဆစ်သည် တင်းပုတ်သဖွယ်ရှိခြင်း။
- (၆) လက်ချောင်းများတို၍ ချောမွတ်ခြင်း။
- (၇) လက်ချောင်းထိပ်များ ပုံသဏ္ဍာန်မမှန်ခြင်း။
- (၈) လက်များပေါ်တွင် အမွှေးအမှင်များ အလွန်အမင်း ထူထဲနေခြင်း။
- (၉) အရေပြားကြမ်းတမ်း၍ နီမြန်းနေခြင်း။
- (၁၀) ထူထဲသော လက်သည်းများရှိခြင်း။

(၁၁) လက်ဖဝါးပြင် ထူထဲသောကျောခြင်း။

Bully

နိုင်လိုမင်းထက် ပြုတတ်သူ

လက်သီးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားလေ့ရှိသူသည် နိုင်လိုမင်းထက်ပြုတတ်သည့် စရိုက်ရှိသူ မိုက်နက်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

Burglar

ဇောက်ထွင်းခိုးဝုတ်တတ်သူ (ဇောက်ထွင်းဖိဇာ)

- (၁) ကြိတ်လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် အမှတ်အသားတစ်ခုရှိခြင်း။
- (၂) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု သို့မဟုတ် ဆန်ခါကွက်တစ်ခု ရှိခြင်း။
- (၃) အင်္ဂါအဖိုဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန် သို့မဟုတ် ဆန်ခါကွက်ရှိခြင်း။
- (၄) အသက်လမ်းကြောင်း၊ ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းနှင့် နှလုံးလမ်းကြောင်းများတို၍ နီမြန်းနေခြင်း။
- (၅) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ခြင်း။
- (၆) အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံနှင့် သောကြာဂြိုဟ်ခုံတို့ သာမန်အနေအထားမျိုး မဟုတ်ခြင်း။
- (၇) လက်မ၏ ပထမအဆစ် တင်းပုတ်ကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း။
- (၈) လက်ချောင်းများ ချောမွတ်၍ တိုနေခြင်း။
- (၉) လက်များတုတ်ခိုင်၍ ထူထဲသည့် အနေအထားမျိုး ရှိခြင်း။

Business, Aptitude for

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရန်အတွက် သင့်တော်သည့် အနေအထား

- (၁) ကံလမ်းကြောင်း အားကောင်းခြင်း။
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ကောင်းပြီး စောက်နက်ခြင်း။
- (၃) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ အထူးကောင်းမွန်ခြင်း။
- (၄) ကျန်းမာရေးလမ်းကြောင်း ကောင်းခြင်း။
- (၅) ဉာဏ်လမ်းကြောင်းမှ လမ်းကြောင်းခွဲတစ်ခု ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံသို့ ရောက်ရှိနေခြင်း။
- (၆) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ ပြည့်ဖြိုးခြင်း။
- (၇) လက်သန်းလက်ချောင်း သာမန်ထက် ရှည်နေခြင်း။
- (၈) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ကောင်းခြင်း။
- (၉) လက်မ၏ ပထမအဆစ် အားကောင်းခြင်း။

- (၁၀) လက်မ၏ ဒုတိယအဆစ်သည် ပထမအဆစ်ထက် သိသိသာသာ ရှည်နေခြင်း။
- (၁၁) လက်ဖဝါးပြင်ထက် လက်ချောင်းများ ရှည်ခြင်း။

Business Man, Successful

အောင်မြင်သည့် စီးပွားရေးသမား

အောင်မြင်သည့် စီးပွားရေးသမား တစ်ဦး၏ အကောင်းဆုံးအနေအထားမှာ ထိုသူ၏လက်တွင် ကြာသပတေးပြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံ နှစ်ခုလုံး အားကောင်း၍ ပြိုဟ်ခုံအနေအထား မှီမောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ကြာသပတေးပြိုဟ်ခုံ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံ အားကောင်းခြင်း၏ ထက်မြက်မှုက အထောက်အပံ့ကို ရစေခြင်း ဖြစ်သည်။

Business Success

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအောင်မြင်မှု

- (၁) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် ခက်ရင်းခွဲသဏ္ဍာန် ရှိပြီးလျှင် ခွဲတစ်ခုသည် ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံသို့ ထိုးတက်နေခြင်း။
- (၂) အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းသည် ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံဆီသို့ ထိုးတက်နေခြင်း။
- (၃) ကံလမ်းကြောင်းမှ လမ်းကြောင်းခွဲတစ်ခုသည် ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံသို့ တက်နေခြင်း။
- (၄) လက်ဖဝါးပြင် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံ ကောင်းမွန်ပေါ်လွင်ခြင်း။

Caesar, Julius

ဂျူးလီးယက်(စ်)ဆီဇာ

ဤသည်မှာ သမိုင်းဆရာဂျိုးဇက်ဖီရပ်(စ်)(Joseph hius) က ဂျူးလီးယက်(စ်)ဆီဇာနှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ပြထားချက်ဖြစ်သည်။ ရောမစစ်သူကြီး ဂျူးလီးယက်ဆီဇာသည် လက္ခဏာပညာတွင် ကျွမ်းကျင်ပုံမှာ တစ်နေ့တွင် ဟဲရောဒ်(Herod)၏ သားဟုဆိုသူ တစ်ယောက်သည် သူ့ရှေ့တော်သို့ ခစားဝင်ရာ ဂျူးလီးယက်ဆီဇာသည် ထိုသူ၏ အယောင်ဆောင်မှုကို ချက်ချင်း ထောက်လှမ်းလိုက်နိုင်၏။

အကြောင်းမှာ အယောင်ဆောင်လာသူ၏လက်သည် မင်းမျိုးမင်းနွယ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အမှတ်လက္ခဏာများ အားလုံးလိုလို မမြင်မတွေ့ရ၍ပင် ဖြစ်၏။

Card Sharper

ဝဲလိမ်ဂိုက်တတ်သူ

- (၁) တနင်္လာပြိုဟ်ခုံအောက်ပိုင်း မှီမောက်ခြင်း။
- (၂) ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံ ကျယ်ပြန့်ပေါ်လွင်ခြင်း။
- (၃) ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြက်ခြေ သို့မဟုတ် ကြယ်သဏ္ဍာန်ရှိခြင်း။
- (၄) ရှည်၍ပါးလျားသည့် လက်ချောင်းများ ကွေးကောက်နေတတ်ခြင်း။ သေးသွယ်ရှည်လျားသည့် လက်ချောင်းကလေးများရှိခြင်း။

Career, Change of

အသက်မွေးမှု အလုပ်အကိုင် အပြောင်းအလဲဖြစ်ခြင်း

- (၁) အသက်လမ်းကြောင်း အဆုံးတွင် ဖြာထွက်နေခြင်း သို့မဟုတ် ခွဲသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေခြင်း။
- (၂) လက်ကောက်ဝတ်ပေါ်တွင် ကြက်ခြေအမှတ်အသား ရှိနေခြင်း။

Catarrh

နာဝေး၊ ချောင်းဆိုးခြင်း

တနင်္လာပြိုဟ်ခုံအပေါ်ပိုင်းသည် လွန်လွန်ကဲကဲ ပြည့်မောက်နေခြင်း။

Caution, Extreme

သတိတရားလွန်ကဲမှုကိုပြခြင်း

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ လက်သီးဆုပ်ထားလေ့ရှိသူသည် မိမိ၏အသက်အန္တရာယ်အတွက် အလွန်သတိကြီးစွာထားသူဖြစ်၏။

Celibacy

အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီး (အိမ်ထောင်မပြုဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်ခြင်း)

- (၁) လက်ခလယ်လက်ချောင်း၏ ပထမလက်ဆစ်ပေါ်တွင် ကြက်ခြေသဏ္ဍာန်တစ်ခုရှိခြင်း။
- (၂) အိမ်ထောင်ပြုရေးလမ်းကြောင်းတစ်ခု၏ အဆုံးသည် အပေါ်သို့ ကော့တက်လျက်ရှိခြင်း။

အမေရိကန်အပျိုကြီး၏လက္ခဏာ

Chains, Signs from

သံကြိုးကွင်းဆက်၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ

သံကြိုးကွင်းသဏ္ဍာန် အမှတ်အသား ဖြစ်ပေါ်မှု၏ နေရာအလိုက် အဓိပ္ပာယ်များမှာ . . .

- (၁) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်ရှိလျှင်- လည်ချောင်းတွင် တစ်ခုခုဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်ရှိလျှင်- ကိုယ်အင်္ဂါများအားနည်းခြင်း၊
- (၃) အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင်ရှိလျှင်- ကလေးဘဝက ချူချာခဲ့ခြင်း၊
- (၄) လက်မ၏ ဒုတိယအဆစ်ပေါ်တွင် သံကြိုးကွင်းဆက်များရှိခြင်းက ဆင်ခြေ၊ ဆင်လက်များမှုကို ပြုတတ်သည့်သဘောရှိကြောင်း ပြ၏။

Change of Lines

လမ်းကြောင်းများ ပြောင်းလဲမှု

လက်ဝါးပြင်ပေါ်ရှိ အရေးအကြောင်းများသည် စိတ်ဆန္ဒ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ၏ လွှမ်းမိုးမှုနှင့် အထူးသဖြင့် ရောဂါဝေဒနာပြင်းထန်မှုအောက်ကျရောက်မှသာပြောင်းလဲပေသည်။

Cheirognomy and Cheiromancy

ကိုင်ရိုနိုမီနှင့် ကိုင်ရိုမင်စီ

လက္ခဏာပညာကို လေ့လာရာတွင် အပိုင်းနှစ်ပိုင်း ခွဲခြားထားသည်။ ပထမပိုင်းမှာ လက်၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ လက်

ချောင်းအတိုအရှည်တို့ကို ဟောပြောရသော 'ကိုင်ရိုနိုမီပညာ' (Cheirognomy) နှင့် ဒုတိယပိုင်းမှာ လက်ဝါးပြင်ရှိ အရေးအကြောင်းနှင့် အမှတ်အသားများကို လေ့လာဟောပြောရသော 'ကိုင်ရိုမင်စီပညာ' (Cheiromancy) ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း အတတ်ပညာ ပျံ့နှံ့လာမှု (The Spread of Palmistry) နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးအခါကာလများက လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း အတတ်ပညာကို 'ကိုင်ရိုလော်ဂျီ' (Chirolology) တူ၍ အစဉ်အဆက်ပြုခဲ့သည်။

၎င်းအတတ်ပညာသည် ပါရှားနှင့်အီဂျစ်မှ တူရကီနှင့် ဂရိ(စ်)ဆီသို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။

ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တစ်ခု၏ အဆိုအရ အီဂျစ်နိုင်ငံသို့ ခရီးလှည့်လည်သွားလာကြသည့် ခရီးသွားများထဲမှ ခရီးသည်တစ်ဦးဖြစ်သူ အရစ်(စ်)တိုတယ် (Arist-otle) 384- 322 B.C သည် ဟမ်း(စ်)နတ်ဘုရား (God Hermes) အတွက် ရည်မှန်းထားသည့် သလွန်ပေါ်၌ လက္ခဏာနှင့် ပတ်သက်သော တွင်းစာတစ်စောင်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

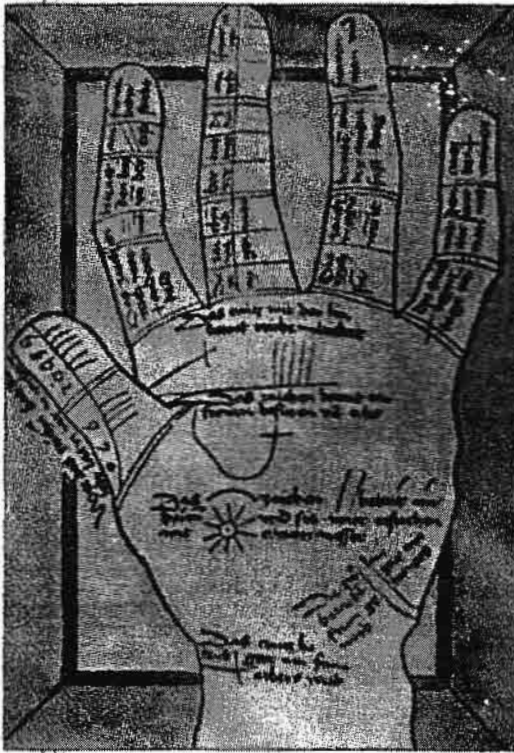
ထိုကျမ်းသည် အာရာဗီ (Arabic) ဘာသာရပ်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြထားပြီး ရွှေစာလုံးများဖြင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျမ်း၌ဖော်ပြချက်များသည် အရစ်(စ်)တိုတယ်အဖို့ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်စေခဲ့ရာ သူ၏ဘုရင်ကြီးဖြစ်သူ အလက်ဇန္ဒား (Alexander the Great 356-323 B.C) ထံသို့ ဆက်သခဲ့သည်။

ဤပညာရပ်၏ အဖိုးတန်လှသော အကြောင်းအရာများနှင့် အကျိုးအာနိသင်များကို ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး ကြည့်ရှုလေ့လာ ဆည်းပူးသင့်သည်ဟူ၍လည်း အကြံပေးတိုက်တွန်းခဲ့သည်။

အလက်ဇန္ဒားဘုရင်ကြီးသည် ဤကျမ်း၏ အနှစ်သာရကို သိရှိနားလည်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မဆိုင်းမတွပင် လက်ထင်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုစေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဥရောပပညာရှင်များအနေဖြင့် ၎င်းပညာရပ်ကို သိရှိကြားနာနိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်အလျောက် အချိန်မဆိုင်းဘဲ အပြင်းအထန် လေ့လာသင်ယူ မှတ်သားခဲ့ကြလေသည်။

အေဒီ နှစ်တစ်ထောင် (၁၀၀၀) အတွင်းက လက္ခဏာဖတ်ကြားမှု အတတ်ပညာသည် အရေးတကြီး သင်ယူကြရမည့် ပညာရပ်တစ်ခုသဖွယ် ကမ္ဘာအနှံ့အပြား၌ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။

လက္ခဏာဖတ် အတတ်ပညာသည် ဒဿနိကပညာရှင်များအနေဖြင့် လှူသားများ၏ စွမ်းအားများကို သိရှိနိုင်သော အကျိုးတရားများကို ရရှိစေနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုနည်းတူ ခန္ဓာဗေဒ ပညာရှင်များအနေဖြင့်လည်း ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ရောဂါရှာဖွေမှု တစ်ရပ်ကဲ့သို့ အသုံးပြုလာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

လက္ခဏာဖတ်ကြားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရစ်စ်တို တယ် (Aristotle) ၏ ကိုယ်ပိုင်အရေးအသားနှင့် ရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်များသည် လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း၏ လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ချက်များအပေါ်၌ ဩဇာသက်ရောက်မှုရှိခဲ့သည်။ သူ၏ စာအုပ်ဖြစ်သည့် ကိုင်ရိုမင်တာ(Chiromantia)သည် လက္ခဏာ ဖတ်ကြားမှု ကျမ်းများအနက် ထင်ရှားသော ကျမ်း တစ်စောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

၎င်းကျမ်းသည် အေဒီ(၃၅-၉၅)အတွင်း ရောမတရား ဟောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကွင်တီလီယန်(Quintilian)၏ ဆက်သွယ်မှု ဆိုင်ရာတွင် အဓိကကျသော လက်များ၏ ဖြစ်စဉ်အနေ အထားများ အကြောင်းနှင့် ခေတ်ဦးကာလ အသံတိတ် ဆက်သွယ်မှုဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်များ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂရိဆေးပညာရှင် ဟစ်ပိုကရေးတီး(Hippocrates) ဘီစီ(၄၆၀-၃၅၇)နှင့် ဂလန်း(Galen) အေဒီ (၁၃၀-၂၀၀) တို့သည် ခေတ်သစ်ဆေးဝါးဗေဒကို စတင်အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့ သူများ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆိုနိုင်သည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ဆေးခန်းများ၌ လက်ကို ရောဂါရှာဖွေရေး အထောက်အကူ ပြုပစ္စည်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ဂလန်းသည် လက်မအကြောင်းကို အထူးလေ့လာ ခဲ့ပြီး ဟစ်ပိုကရေးတီးသည် လက်သည်းများကို ရောဂါရှာဖွေ ရာတွင် အထောက်အကူအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။

၁၀၂ - ၄၄ B.C အတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဂျူ လီယက်ဆီဇာ (Julius Caesar) ဘုရင်ကြီးသည် လက္ခဏာ ဖတ် ပညာရပ်၏ အခြေခံသဘောတရားများကို ကောင်းစွာ နားလည်သိရှိပြီး၊ ဘုရင်ကြီးသည် မိမိနှင့်ပတ်သက်သူများ၏ လက်ပုံစံများကိုကြည့်ကာ ၎င်းတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားများ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးများကို ကောင်းစွာ အဆုံးအဖြတ် ပေး နိုင်ခဲ့သည်။

အစောပိုင်း ခေတ်ကာလက လက္ခဏာနှင့်ပတ်သက် သည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရိုက်နှိပ်ပြုစုခဲ့ကြသည်။ ၎င်းစာအုပ် တို့ ၁၄၄၈ ခုနှစ်တွင် ဗီယင်နီး(စ်)လူမျိုး (Viennese) တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဂျိုဟန်ဟတ်လစ်(Johann Hartlieb)က ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းစာအုပ်သည် 'ဒိုင်ကန်ကိုင်ယိုမင်တာ' Die Kunst Chiromantia ဟူသော အမည်ရပြီး ၁၄၇၅ ခုနှစ် အတွင်းတွင် အော့(စ်)ဘတ်၌ ပုံနှိပ်ခဲ့သည်။

Chemistry, Success in

ဓာတုဗေဒပညာရပ်တွင် အောင်မြင်ခြင်း

ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ဒေါင်လိုက် မျဉ်းမတ်အနေ အကြောင်းများရှိနေခြင်း။

Childbearing Difficulties

ကလေးမွေးရာတွင် မလွယ်ကူခြင်း (ခက်ခဲခြင်း)

- (၁) လက်ကောက်ဝတ်၏ ပထမအရစ်သည် အပေါ်သို့ ကွေးနေ၊ ခုံးနေသည့် အသွင်ရှိခြင်း။
- (၂) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ လမ်းကြောင်းတစ်ကြောင်းသည် စနေဂြိုဟ်ခုံသို့ တက်နေခြင်း။
- (၃) အသက်လမ်းကြောင်းသည် လက်မ၏အောက်ခြေနှင့် အလွန်နီးကပ်နေခြင်း။

Childlessness ကလေး မရခြင်း

အသည်းလမ်းကြောင်း ခေါ် ကျန်းမာရေးလမ်း ကြောင်းပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုရှိခြင်း။

Children သားသမီး များခြင်း

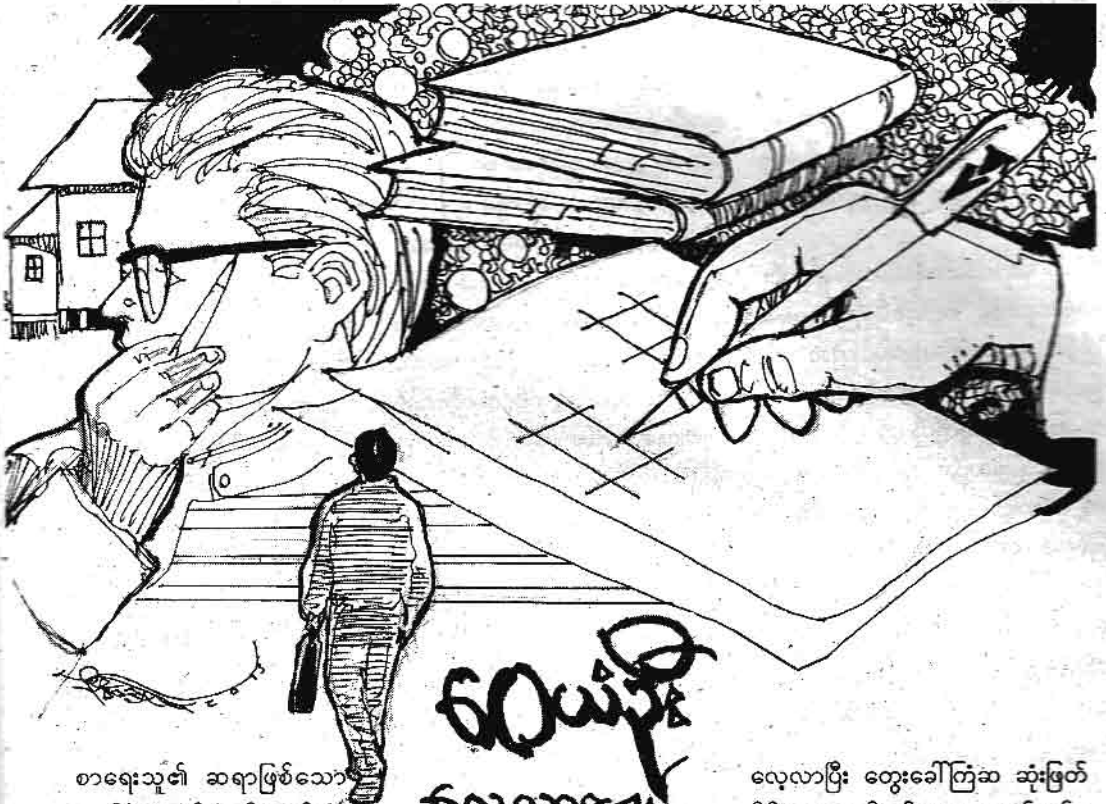
လက်သန်းလက်ချောင်းအောက်ခြေတွင် အနေ အကြောင်းတိုလေးများ များစွာပါရှိခြင်း။

(ဆက်ရန်)

☐ ဆရာဦးခန့်လှော်

ဝေဖန် လေ့လာရေး မဟာဘုတ်ပညာ

စာရေးသူ၏ ဆရာဖြစ်သော ဆရာပရမတ်(အေးချမ်းသူတို့စံပျော်ရာ) ၏ မွေးချိန်ဟောနည်းစနစ် (လောကဓံ ချစ်ပါး) မြန်မာ့ရိုးရာ ဗေဒင်လက်ခွဲ ကျမ်းတွင် မြန်မာ့ရိုးရာ ဗေဒင်ပညာတွင် သုံးတန်ပေါ်နိုင် ပညာရပ်သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဤပညာရပ်ကိုလည်း ပယ်ထား၍ မဖြစ်ပေ။ ကျွန်ုပ် လက်ခံပေးထားသော ပညာရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ယခုခတ်အခါ၌ ပေါ်နိုင်ပညာရပ်သည် ဆန်းပညာရှင်ကြီးများ၏ အဓိကအားထားရသော လက်မလွှတ်နိုင်သည့် ပညာပင်ဖြစ်ပါသည်။ သုံးတန်ပေါ်နိုင် မပါလျှင် ဆန်းပညာဗေဒင်၌ ဧည့်သည်အရသာမျှ မရှိနိုင်တော့ပေ။

ဗေဒင်ပညာရှင် အမျိုးမျိုးနှင့် ဖတ်သက်၍ တီထွင်ကြံဆ တိုးတက်မှု နှီးအောင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေကြကုန်သော ဆရာကြီးများကိုလည်း လေးစားမိသည်။

ဗေဒင်ပညာဆိုလျှင် မည်သည့် ပညာမဆို ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။

ဆရာ နှုတ်ခမ်းမသတ်၊ ပညာ နှုတ်ခမ်းမသတ် မြန်မာ့ရိုးရာ ဗေဒင် ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သုံးသပ်ကြည့်ရလျှင် မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်ပညာရပ်တွင် အဓိကအားဖြင့် . . .

- (၁) မဟာဘုတ်ပညာ
  - (၂) အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာ
  - (၃) ဂြိုဟ်အိမ် သက်ရောက်ပညာ
  - (၄) သုံးတန်ပေါ်နိုင်ပညာ
  - (၅) ယတြာဓာတ်ရိုက် ဓာတ်ဆင်ပညာ
- ဟူ၍ အဓိက ငါးမျိုးကို တွေ့ရပါသည်။

(၁)မှ(၄)အထိ ပညာရပ်တို့သည် အဟောပိုင်း ပညာရပ်များ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး၊ ဖြစ်မှုပျက်မှု ဘဝ ရေစီးကြောင်းကို (၁)မှ(၄)အထိ ပညာရပ်များ အားလုံးဖြင့် ဝေဖန်သုံးသပ်

လေ့လာပြီး တွေးခေါ်ကြံဆ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှသာ အနီးစပ်ဆုံးသော မှန်ကန်မှုများကို ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ဤပညာရပ် လေးခုသည် လူသားတစ်ယောက်အတွက် ဘဝရေစီးကြောင်းကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အဓိကအကြောင်းတရား လေးပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏နိယာမအတိုင်း အကြောင်းစုံမှ အကျိုးဖြစ်မည်။ အကြောင်းတရားတစ်ခု ယုတ်လျော့နေ၊ ပျက်စီးနေလျှင် ကျန်အကြောင်းတရားများနှင့် တကွ အကျိုးတရားပါ ပျက်စီးကုန်တော့မည်။

ယခု မြန်မာ့ရိုးရာ ဗေဒင်ပညာတွင် အဓိက အကြောင်းတရားသည် လေးပါးရှိနေ၏။ ၎င်းတို့အနက် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းတရားကို လက်ကိုင်ထား၍ ဆုံးဖြတ်ဝေဖန်ခြင်းဖြင့် အကျိုးတရား မဖြစ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် မဟာဘုတ်ပညာရပ် တစ်ခုတည်းနှင့်လည်း လူ့ဘဝ ရေစီးကြောင်း ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု စသည်တို့ကို ဝေဖန်သုံးသပ်နိုင်ခြင်းမှာ မပြည့်စုံနိုင်။

www.burmeseclassic.com

ထိုအတူ အင်္ဂါဂဏပညာရပ်တစ်ခုတည်း ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဂြိုဟ်အိပ် သက်ရောက်ပညာရပ် တစ်ခုတည်းဖြင့် သော် လည်းကောင်း၊ လူတစ်ဦး၏ ကံ ဇာတာကို ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်းသည် မည် သို့မျှ အမှန်တရား ပြည့်စုံမှုကို မရရှိ နိုင်ပေ။

လေးပါးလေးစုံသော အကြောင်း တရားများဖြင့် ပေါင်းစပ်စုံညီ ဝေဖန် ညှိနှိုင်း တွေးခေါ် မြော်မြင်ကြဆ ဆုံး ဖြတ်နိုင်မှသာ လူသားတစ်ယောက်၏ ဘဝဖြစ်မှု ပျက်မှုတို့ကို မှန်ကန်စွာ ညွှန် ပြနိုင်မည်ဖြစ်သည့်အပြင် နှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နေ့ တိကျစွာ ညွှန်ပြတွက်ထုတ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါသည်။

မိမိ၏ ဘဝရေစီးကြောင်းကို လည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပြည့်စုံစွာ သိရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ပညာရပ်တို့တွင် တက္က၊ မာန၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ အတ္တ တရားများ မရှိပေ။ ထိုပညာရပ်များ လိုက်စားသူ ဆရာများမှသာ ရှိနေတတ် ပေလိမ့်မည်။

ပညာကို မည်သူမျှမပိုင်၊ ပညာ သည်လည်း မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက် ၏ ပိုင်ဆိုင်စိုးမိုးခြင်းကိုလက်မခံ။ ပညာ သည် လူသားတိုင်းနှင့် မတန်သည့် အတွက် ပုန်းရှောင်နေလေ့ရှိ၏။ သူ့အား လိုချင်တပ်မက်စွာ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသူမှ သာလျှင် လက်ခံ၍ အထောက်အပံ့ ပြုလေ့ရှိသည်။

ရှာဖွေတွေ့ရှိသူ၏ ဆရာအစစ် သည် ပညာပင်ဖြစ်သည်။ ပညာအား ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်ရန်မှာ ပါရမီအထောက် အပံ့ ရွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယများ ကြီးစွာ လိုအပ်ပေသည်။

ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးသူသည် သူနှင့် တကွ မတ်စန်းကျင်အကြောင်း တိုက် ဆိုင် ဆုံစည်းရာ လူသားများအား တွေ့ ရှိထားသည့် ပညာရပ်ဖြင့် ဟောပြော ဆုံးမလမ်းညွှန်၏။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင် တိုက်ဆိုင်ဆုံတွေ့၍ လူသားများက သူ့အား ဆရာဟု သတ်မှတ်ကြ၏။

သင်ယူတတ်မြောက်လိုသူ တချို့က သူ့ထံတွင် သင်ယူကြ၏။

ထိုအခါမှ သားတပည့်ဟူ၍ ဖြစ် လာပြီး သူသည်လည်း ပညာသင်ကြား ပြသပေးသူ ဆရာဖြစ်လာရ၏။

ထို့ကြောင့် ရှာဖွေတွေ့ရှိသူတ လည်း 'ငါ့ပညာကွဲ'ဟူ၍ မာန၊ မာန၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ အတ္တတရား မထား သင့်။ ထိုဆရာထံမှ သင်ယူနာကြားပြီး သွားကုန်သော တပည့်တို့ကလည်း ဆရာကို မဖုန်းတွယ်သင့်၊ ကံကြီးထိုက် တတ်ကြပေသည်။ သူပညာ၊ ငါ့ပညာ အပြိုင်အဆိုင် မာန်မာနမတက်သင့်ပေ။ မိမိတို့၏ ဆရာအပေါ်မှာ ကျေးဇူး မကန်းရန်၊ မစော်ကားရန်၊ မရှိုင်းပျရန် သာ အရေးကြီးပါသည်။

စာရေးသူ ဝေယံဦး၏ အစ်ကို လည်းဖြစ်၊ ဆရာလည်းဖြစ်သော မွေး ချိန်ဟောနည်းစနစ် (လောကဓံရှစ်ပါး) မြန်မာ့ရိုးရာဗေဒင်လက်စွဲ ကျမ်းပြုစုသူ ဆရာပရမတ် (အေးချမ်းသူတို့စံပျော် ရာ၏ 'ဟန်မရှိ ဉာဏ်ရှိကြမည်ဆိုလျှင်' ကို ရှေးဦးစွာဂါရဝပြုတင်ပြအပ်ပါသည်။

ဟိုရှေးရှေးတုန်းမှ ယခုခေတ် ယနေ့ အချိန်အထိ မြန်မာ့ရိုးရာ ဗေဒင် ပညာကို လေ့လာကြမည်ဆိုလျှင် မဟာ ဘုတ်ပညာကို ကွယ်လွန်သူ မဟာဘုတ် ပါရဂူဆရာကြီး ဦးကြာမြင့်က မဟာ ဘုတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ မဖော်ထုတ် နိုင်သေးသော အချိန်ထိ အောက်တန်း သုံးလုံးမကောင်း၊ အထက်တန်း လေး လုံးသည် ကောင်း၏ ဟူသော အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသည့် အဟောမှလွဲ၍ ထူး ထူးခြားခြား အကျယ်တဝင့်ဟောကွက် များ မရှိပါ။

ဆရာကြီး ဦးကြာမြင့်သည် ပုန်း အောင်းနေသော ပညာဘုတ်ပညာ၏ တကယ့်အဆီအနှစ်များကို တွေ့လိုက် သည့်အခါ မဟာဘုတ်ပညာသည် အလွန်ကျယ်ပြန့်သော အယူအဆများ ဖြင့် ပြည့်စုံလာပါသည်။ လူသားတို့၏ မှားယွင်းလုပ်ကိုင်မိနေသော ဉာဉ်စရိုက်

အဆိုးများကို ဘဝခရီး ဖြောင့်မတ် အထောက်အကူပြုနိုင်စေရန်နှင့် တရား မဓမ္မ အားထုတ်ရာ၌လည်း အထောက် အပံ့ ပြုနိုင်စေရန် မဟာဘုတ်ပညာဖြင့် ထောက်ပြနိုင်ခဲ့ပေသည်။

လူ ဆိုသည်မှာ မိမိ၏အမှား ဉာဉ်စရိုက်ကိုမပြင်၊ သူတစ်ပါး၏အမှား ကိုသာ မြင်တတ်သောသဘောသဘာဝ ရှိကြပေသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏ဉာဉ်ဆိုး စရိုက်ဆိုးများ မှားတစ် သည်များကို သိနားလည်ပြီး သည်းခံ ခွင့်လွှတ်နေထိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် မည်မျှ အေးချမ်းသာယာပါမည်နည်း။

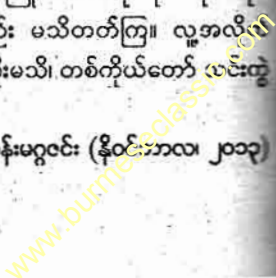
ထို့ကြောင့် မဟာဘုတ်ပညာ သည် ဗေဒင်ပညာရှင်တစ်ဦးသည် မိမိ အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သိထား အပ်သည့်အပြင် မိမိထံသို့ ဇာတာလာ စစ်သူအားလည်း ညွှန်ပြဆုံးမခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိစေနိုင်ပါသည်။

မိမိတို့၏ မူလ မဟာဘုတ် အကြွင်းပေါ်မှာ မူတည်၍ ဉာဉ်စရိုက် များကို သိရှိပြီး ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် များကို စာဖတ်သူများ လေ့လာနိုင်ကြ ပါစေ။ မိမိတို့ မွေးဖွားသော မြန်မာ သက္ကရာဇ်ကို ၇ ဖြင့်စားလျှင် ရရှိသော အကြွင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

၁ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ (လူမှုရေး အဆိုး)

	၅	
၀	၃	၆
၄	၁	၂

လူအများစုနှင့် ပူးတွဲလုပ်ရသော လုပ်ငန်းများတွင် အဆင်မပြေ၊ လူမှုရေး နိုင်ငံရေး အသင်းအဖွဲ့များတွင် အကန့် မပေး။ မိမိအပေါ်ကျေးဇူးမသိတတ်သူ များနှင့် ကြုံတတ်သလို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း မသိတတ်ကြ။ လူ့အလို ကန်းဆိုးမသိ၊ တစ်ကိုယ်တော် လင်းထွဲ

နေတတ်ကြသည်။ လူ့ဖြောင့်လျှင် စိတ် တိုလွယ်တတ်သည်။ နေရာတကာခေါင်း ဆောင်လုပ်လိုကြသည်။ ဩဇာရှိလာ လျှင် လူမှန်းများတတ်ကြသည်။ ဆရာ တပည့် မွေးမချ သားသမီး မွေးမချ မိမိအား ပြန်လည်တော်လှန်ပုန်ကန် ကျေးဇူးမသိတတ်ကြ။ မိဘ၊ သားသမီး အိမ်ထောင်၊ ဆွေမျိုးများကို အားကိုးမချ အကျိုးမပြုပေ။ ဈေးဝယ်ရောင်း၊ ကုန် သည်လုပ်ငန်းများနှင့် အကျိုးမပေး (စိတ်တိုလွယ်သောကြောင့်) အစုစပ် လုပ်ငန်း၊ ရွယ်ရာလုပ်ငန်းများ ရေရှည် အကျိုးမပေး၊ အကျိုးမပြု။

တိုယ့်ထူး တိုယ့်ချွန် လုပ်ကိုင် ခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးကို အားကိုးယုံကြည်လွယ် လျှင် အလိမ်ခံရတတ်သည်။ ဒုက္ခဖြစ် လွယ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူမှုပေါင်း သင်း ဆက်ဆံရေးမှာ သည်းခံခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် အားကိုးမယူ၊ စိတ်ရှည် သည်းခံ၍ လူ့အောက်ကျီနေတတ်ပါက လူမှု စီးပွားရေးတွေမှာ အစစ အဆင် ပြေ၍ မကောင်းသော ဘေးဒုက္ခအဆိုး များမှ လွတ်ကင်းလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးမှာ လေရောဂါ၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဒူးလာ၊ မီးယပ်၊ ဝမ်းကိုက်၊ ရင်ဝ၊ ရင်တွင်း၊ ဝမ်းတွင်းတို့၌ အထူးဖြစ် သောရောဂါများ၊ ခန္ဓာကိုယ်ခွဲစိတ်ခံချ ရေးချိုးမှာ၊ အဆုတ်ရောင် စသည်များ ဖြစ်တတ်သည်။

၂ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ (အတွေးအခေါ် တစ်ယူသန်အများ)

	၆	
၁	၄	၀
၅	၃	၃

တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူသန်ဆန် လွန်ခြင်း၊ အတွေးအခေါ် တစ်ဖက်စွန်း

ရောက်ခြင်း၊ မိမိ၏အယူအဆမှ လွဲ၍ လက်မခံတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ အုပ် ချုပ်မှု၊ ဩဇာပေးမှုကို အလွန်ဆန့်ကျင် တတ်ခြင်း၊ အယူအဆ အစွဲအလမ်း ကြီးမားခြင်း၊ လွတ်လပ်မှုကို လိုလား ခြင်း၊ မိမိတွေးခေါ်တိုင်း တစ်ယူသန် တဖောက်ကန်းလုပ်တတ်ခြင်း၊ ကောင်း သည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ လွန်လွန် ကဲကဲ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မိ၍ ပြန်လည် ပြုပြင်ရန် ခက်ခဲခြင်း၊ ဘာသာရေးပိုင်း တွင် လောကီ၊ လောကုတ်၊ နတ်၊ တန်ခိုး စသည်တို့ကို ယုံကြည်လွယ်ခြင်းရှိသလို လုံးဝမယုံကြည်မှုလည်း ရှိတတ်သည်။ သို့သော် သမထ၊ ဝိပဿနာတရားများ ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်က သူများထက် ထူးခြားအောင်မြင်တတ်သည်။

အရွယ်ရောက်ပြီးသူများသည် လူလွတ်များနှင့် ပူးပေါင်းမနေသင့်။ မိမိ သဘောအလျောက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါက အမှားများခြင်းကြောင့် စီးပွားရေး၊ ကြီး ပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးများတွင် အမှား များ၍ မျက်စိစွယ်တတ်ပါသည်။ ဆရာ သမား၊ အုပ်ချုပ်သူ၊ နားလည်တတ် ကျွမ်းသူတို့နှင့် တိုင်ပင်ပူးပေါင်းလုပ် နိုင်မှ ကြီးပွားလွယ်ကြသည်။ အပေါင်း အသင်းများလွန်းကလည်း ပျက်စီးလွယ် တတ်ပါသည်။ နီးရာစကားများကိုလည်း ယုံလွယ်တတ်သေး၏။

သူတစ်ပါး၏ ဩဇာကိုလည်း မခံတတ်ခြင်းကြောင့် ယောက်ျားဖြစ်က အတိုက်အခံပေါ်ပြီး အလုပ်ပျက်လွယ် သည်။ မိန်းမဖြစ်က လွန်စွာစိတ်ဆင်းရဲ ကြရသည်။ အနေနီးသူတို့နှင့် ရုတ် တရက် အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်လည်း ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိဘ၊ ဆရာသမား နားလည်တတ်ကျွမ်းသူတို့၏ ဆုံးမမှု အောက်တွင် တိုင်ပင်၍ လုပ်ကိုင်နေ ထိုင်ပြီး တစ်ယူသန်လွန်ကဲသောအတွေး အခေါ်တို့ကို ချိုးနှိမ် နေထိုင်ပါက မကောင်းသော ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်ကင်း ချမ်းသာနိုင်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးမှာ ဦးနှောက်အာရုံ ကြော၊ အကြောညစ်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းပိုင်း ၏ဆိုင်ရာဖြစ်သော မျက်စိ၊ နား၊ အာရုံ ခံစားမှု မှတ်ဉာဏ်အားနည်းမှု သတိမေ့ ဉာဏ်ထိုင်ရောဂါများဖြစ်တတ်ပါသည်။

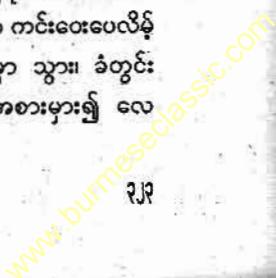
၃ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ (စကားအဆိုး)

	၀	
၂	၅	၁
၆	၃	၄

ခရီးသွားလာခြင်း၊ ဘေးဥပဒ် ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ မွေးတခြား ကြီးတခြား ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ နှုတ်ထွက်စကား၊ ဘု ဘောက် မချေခံဖြစ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး နစ်နာစေ၍ ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ မွေးမွေး ချင်း လူကြီးတစ်ဦးဦးနှင့် ကွေကွင်းရ တတ်ခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် အပြောင်း အလဲများတတ်ခြင်း၊ ခရီးသွားရင်း အိမ် ထောင်ကျတတ်ပါသည်။

ခရီးသွားက ရန်များတတ်ခြင်း၊ ကျန်းမာရေးညံ့တတ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင် ရုတ်တရက်ကျတတ်သည်။ ဆွေမျိုးသွေး သားအုပ်စုဘက်ရော၊ မိမိဘက်ရော ဇနီးမယားဘက်ရော၊ နှစ်ဖက်စလုံး အဆင်မပြေဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အိမ်ထောင် ရေးသူခနည်းပါးခြင်း၊ ခရီးရပ်ငေးရေးခြား မြေခြား အသွားအလာများခြင်း။ မိမိ အိမ်တွင် မသေဆုံးနိုင်၊ လမ်းခရီးဆေးရုံ တို့မှာ သေဆုံးတတ်သည်။ စီးပွားဖြစ် လာလျှင်အပျော်အပါးများသောကြောင့် ပျက်စီးလွယ်သည်။

ထို့ကြောင့် စကားပြောရာတွင် သည်းခံခြင်း၊ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ အတိုက်အခံ ပြောခြင်းမှ ရှောင်ရှားပြီး တစ်ဖက်ထိုး မပြောဘဲထိန်းသိမ်းနေနိုင်ပါကမကောင်း သော ဒုက္ခဘေးတို့မှာ ကင်းဝေးပေလိမ့် မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ သွား၊ ခံတွင်း ပျက်စီးလွယ်ခြင်း၊ အစားများ၍ လေ

အောင် ရင်အောင်ဖြစ်တတ်သည်။ ခြေလက် ဥပဒေသင့်တတ်သည်။ ခွဲစိတ်ခံရတတ်သည်။ ပိုလီယို၊ လေဖြတ်၊ လျှာဝင်၊ ပါးစပ်ရွဲ၊ ပန်းသေရောဂါများ ဖြစ်တတ်သည်။ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်၊ အစားပျက်၊ အစားမှား ဖြစ်တတ်သည်။

၄ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။(ဘဝင်မြင့်မာနအဆိုး)

	၀	
၃	၆	၂
၀	၄	၅

ပရိယာယ်မသုံးတတ်ခြင်း၊ လက်တွေ့ဆန်ခြင်း၊ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားလောဘတက်၍ ဂုဏ်မက်လွန်းခြင်းကြောင့် ပျက်စီးမှုကြုံတတ်ခြင်း၊ ငါးပွက်ရာ ငါးစာချသကဲ့သို့ တစ်ကွက်ကောင်း၊ တစ်ချိန် အပျက်လုပ်ငန်းများကို ဟိုခန့်ဒီခန့် လုပ်တတ်ခြင်း၊ မခံချင်စိတ်၊ လောကစိတ်အားကြီး၍ ဖြတ်လမ်းခရီး စီးပွားများကိုလုပ်သဖြင့် ပျက်စီးလွယ်ခြင်း ကြုံတတ်သည်။ မိမိကို သူတစ်ပါး အထင်သေးမည်ကို အလွန်စိုးကြောက်တတ်ကြသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှု နည်းပါးသည်။ ဘုမသိဘမသိ အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်။ နမော်နမဲ့ အလွန်နိုင်သည်။

လက်တွေ့ဆန်သော်လည်း နည်းပရိယာယ်မသုံးတတ်။ သွယ်ဝိုက်ပြော၍ မသိ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမှသိ။ မိမိကိုယ်ကိုယ် သူတစ်ပါးအထင်ကြီးအောင် ပြောဆိုနေထိုင် လုပ်ကိုင်တတ်ကြသည်။ အလှအပ ခေတ်ဆန်မှုကို မက်မောတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် မယုယတတ်၊ မချောတတ်ပေ။ ဥပဒေနှင့် ငြိသောလုပ်ငန်းများကို လောဘတကြီး လုပ်မိ၍ ဘေးသင့်တတ်ခြင်းတို့ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖြတ်လမ်းသဘောဖြစ်သည့် မှောင်ခို၊ အလောင်းအစား၊ မူးယစ်ဆေးရောင်း စသည့်

ဥပဒေမဲ့ လုပ်ငန်းများကို ရှောင်ကြဉ်၍ စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ပြီး လောဘစိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းပါ။ လုပ်ငန်းမပြောင်းဘဲ လုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းကိုသာ ဇောက်ချလုပ်ကိုင်မှ ကြီးပွားချမ်းသာပေလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးမှာ အအေးမိခြင်း၊ နှာစေးခြင်း၊ ချောင်းဆိုး၊ ဖျားနာ၊ အခိုးပိတ်၍ ရောဂါများ၊ ကင်ဆာ၊ မြစ်ပွားနာ၊ လေငန်း၊ သွက်ချာပါဒ၊ သွေးတိုး၊ ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်၊ ဥပစ္ဆေဒကတ် ရုတ်တရက် ဘေးဥပဒ်၊ ထုံနာ၊ ကျဉ်နာ၊ သွေးပျက်နာ၊ ကိုယ်ရေပြားနာ စသည်တို့ဖြစ်တတ်ကြလေသည်။

၅ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။(အိမ်ထောင်အဆိုး)

	၂	
၄	၀	၃
၀	၅	၆

အိုးအိမ်လုပ်ငန်း၊ အိမ်ထောင်အပြောင်းအလဲ များတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက် အကျိုးကျေးဇူး မခံစားရ။ ပြင်ပ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးများ အောင်မြင် ကျော်ကြားလွယ်၏။ သို့သော် အိမ်တွင်းအုပ်စု၏ဒဏ်ကို ခံရ၏။ ဆွေမျိုးသွေးသားအုပ်စုနှင့် ပူးတွဲပေါင်းစပ် ရှယ်ယာလုပ်ကိုင်၍မရပါ။ အတွင်းလူ ဖျက်တတ်၏။ အိမ်ထောင်ရေး စိတ်ကုန်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာမှုမရခြင်း၊ ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အထင်ကြီးခံရသော်လည်း အိမ်တွင်းအတူနေပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အထင်သေးမှုကြုံတတ်သည်။ မိမိမွေးရာဇာတိတွင် အကျိုးပေးမှု နည်းပါး၏။ အိမ်ထောင်ဖက်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်မှုမရှိ၊ တသီးတသန့်နေတတ်၏။ မိမိအိမ်တွင် အနား

ယူခြင်း၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေထိုင်၍ မရ။ မိသားစုအပေါ် ပုံစံချ၍မရ၊ ဩဇာမညောင်း ဖြစ်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တော်စိတ်ဖြင့် သီးသန့်မနေထိုင်ခြင်း၊ သွေးသားဆွေမျိုးအုပ်စု၏ဒဏ်ကို သည်းခံ၍ နေခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခ သည်းခံခြင်း၊ အိမ်တွင်း အတူနေအုပ်စုအပေါ် အတူမနေဘဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် နေထိုင်လျှင် အဆိုးများ လျော့ပါး၍ အစေအဆင်ပြေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မိမိအိမ်တွင်လုပ်ငန်းလုပ်၍ မရတတ်ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုလွယ်ပျက်လွယ်တတ်သည်။ ပြင်ပအဖွဲ့စည်းများနှင့် အကျိုးပေးသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးတွင် အကျိုးပေးတတ်သည်။ မိသားစုမှဆန့်ကျင်ရုန်းထွက်လွယ်သည်။ အတူနေအိမ်ထောင်အုပ်စုနှင့် အထူးအခေါ် အယူအဆ မတိုက်ဆိုင်တတ်ပေ။ ကျန်းမာရေးမှာ ဦးခေါင်းပိုင်း ဦးနှောက်အာရုံကြောရောဂါ၊ ဆီးရောင်၊ သားအိမ်၊ ဒူးလာ၊ မုတ်၊ ဒူးခေါင်းရောင်ခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။

၆ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။(ငွေ၊ အကြွေး၊ အဆိုး)

	၃	
၅	၀	၄
၂	၆	၀

ငွေကြွေး ကပ်စေးနုတတ်ကြသည်။ မိမိတို့ဝါသနာပါသော အစားအပမ်းအလောင်းကစားနှင့်ပတ်သတ်၍ အကုန်အကျခံ ဖြုန်းတတ်ကြသည်။

လူမှုရေး၊ အလှူဒါနပိုင်းတို့တွင် ပေးရကမ်းရ လျှရမည်ကို အလွန်နှစ်ခြိုက်တတ်ကြသည်။ ဟန်ဆောင်မှုနှင့် အကြွေးအလွန်သန်ကြသည်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မိမိပစ္စည်းကဲ့သို့ ကြွားဝါတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေး ကာမဂုဏ်

အလွန်ရှုပ်ထွေးတတ်ကြသည်။ ဝါသနာ ထုံတတ်ကြသည်။ လင်ငယ်၊ မယားငယ်၊ တိတ်တိတ်ပုန်း၊ ကာမေသုမိစ္ဆာကံကို ကျူးလွန်မိတတ်ကြသည်။ စိတ်ကူးယဉ် တတ်ခြင်း၊ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝ၍ ပါးနပ် ခြင်း၊ ပြောဆိုလွယ် ကတိပြုလွယ်တတ် ပြီး အာမခံရဲခြင်း၊ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန်ကြွ ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း၊ စိတ်အပြောင်း အလဲမြန်တတ်ခြင်း၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ရေး ကောင်းမွန်သော်လည်း ကြွားဝါမှု ကြောင့် မအောင်မြင်ခြင်း၊ အားနာမှု ကြောင့် ခုကွတွေ့တတ်ခြင်း၊ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ရှုပ်ထွေးလွယ်ခြင်း၊ ကတိပေးလွယ်၍ လူမယုံကြည်ခြင်း၊ ငွေကြေးကိစ္စ အလျော်အစားပြဿနာ များ ရှုပ်ထွေးတတ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဟန်မဆောင် ကတိတည်၍ ပြတ်ပြတ်သားသား နေ ထိုင်ပါ။ အားမနာပါနှင့်၊ မကြွားပါနှင့်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သန့်ရှင်းစွာ နေထိုင်ပါက အဆိုးများ လျော့ပါး ပျောက်ကွယ်ပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးမှာ အကြောနှင့် ပတ်သက်သောရောဂါ၊ အစာအိမ်၊ လေ ထိုးလေအောင့်၊ ခြေကပ် လက်ကပ်၊ အကြောသေ၊ အဖျင်းထူရောဂါများ ဖြစ် တတ်သည်။ ငွေရှိလာကြလျှင် ငွေဒဏ် မခံနိုင်၊ ပျက်စီးလွယ်တတ်ကြသည်။

၇ ကြွင်း၊ ၀ ကြွင်းဖွား အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ (စိတ်လှုပ်ရှားမှု အဆိုး)

	၄	
၆	၂	၅
၃	၀	၁

ရုတ်တရက်လျင်မြန်စွာ ဆုံးဖြတ် တတ်ခြင်း၊ ဒေါသကြီးလွယ်ခြင်း၊ မခံချင် စိတ်အားကြီးခြင်း၊ ဖျိုသိပ် ထိန်းသိမ်း မထားနိုင်ခြင်း၊ မိမိစိတ်ထင်ရာနောက်သို့ လျင်မြင်စွာလုပ်ကိုင်ဆုံးဖြတ်ခြင်း၊ ပေါက် ကွဲလွယ်ကူးခြင်း၊ ချစ်လျှင်တအား မုန်း လျှင်တအား အပြောင်းအလဲမြန်ခြင်း။

သနားလွယ်သလောက် ရက်စက်ရန် ဝန် မလေးတတ်ပေ။ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲ ပျက်စီးလွယ်ကူခြင်း၊ အိမ်တွင်းအုပ်စု အပေါ် တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူတတ် ခြင်း၊ မခံချင်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်၊ လောဘ စိတ်တို့ကြောင့် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွင် ဘေးဥပဒ်သင့်လွယ်တတ်ခြင်း၊ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဖြစ်ခြင်း၊ မတည်ငြိမ်သော အမှုအရာရှိခြင်း၊ လျှို့ဝှက်အချစ်ရေးကိစ္စ ကြုံတတ်ခြင်း၊ အနုပညာကို ခံစားလွယ် ၍ အလှအပ နှစ်သက်ခြင်း၊ မိမိစိတ် တိုင်းကျ မဖြစ်လျှင် မိမိကိုယ်ကိုယ် ဘေး ဒဏ်သင့်အောင် လုပ်တတ်ခြင်း၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသည်အထိ ဖြစ် လွယ်တတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် စိတ် ရှည်သည်ခံ၍ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ် ဘဲ မိမိတို့၏စိတ်ကို ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှု ရှိအောင် နေနိုင်ပါက ဘေးဥပဒ်မှ လွတ် ကင်း သက်သာပေးလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးမှာ နှလုံးရောဂါ၊ သွေးအားနည်း၊ နှလုံးကျွတ်ကျွမ်းမော် ရင်တုန်၊ အဆုတ်ရောဂါများ ဖြစ်တတ် သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၄၀၄ နှစ်အထိ မဟာဘုတ်အကြွင်းဇယား

၅ ကြွင်း	၆ ကြွင်း	၀ ကြွင်း	၁ ကြွင်း	၂ ကြွင်း	၃ ကြွင်း	၄ ကြွင်း
၁၃၀၀	၁၃၀၁	၁၃၀၂	၁၃၀၃	၁၃၀၄	၁၃၀၅	၁၃၀၆
၁၃၀၇	၁၃၀၈	၁၃၀၉	၁၃၁၀	၁၃၁၁	၁၃၁၂	၁၃၁၃
၁၃၁၄	၁၃၁၅	၁၃၁၆	၁၃၁၇	၁၃၁၈	၁၃၁၉	၁၃၂၀
၁၃၂၁	၁၃၂၂	၁၃၂၃	၁၃၂၄	၁၃၂၅	၁၃၂၆	၁၃၂၇
၁၃၂၈	၁၃၂၉	၁၃၃၀	၁၃၃၁	၁၃၃၂	၁၃၃၃	၁၃၃၄
၁၃၃၅	၁၃၃၆	၁၃၃၇	၁၃၃၈	၁၃၃၉	၁၃၄၀	၁၃၄၁
၁၃၄၂	၁၃၄၃	၁၃၄၄	၁၃၄၅	၁၃၄၆	၁၃၄၇	၁၃၄၈
၁၃၄၉	၁၃၅၀	၁၃၅၁	၁၃၅၂	၁၃၅၃	၁၃၅၄	၁၃၅၅
၁၃၅၆	၁၃၅၇	၁၃၅၈	၁၃၅၉	၁၃၆၀	၁၃၆၁	၁၃၆၂
၁၃၆၃	၁၃၆၄	၁၃၆၅	၁၃၆၆	၁၃၆၇	၁၃၆၈	၁၃၆၉
၁၃၇၀	၁၃၇၁	၁၃၇၂	၁၃၇၃	၁၃၇၄	၁၃၇၅	၁၃၇၆
၁၃၇၇	၁၃၇၈	၁၃၇၉	၁၃၈၀	၁၃၈၁	၁၃၈၂	၁၃၈၃
၁၃၈၄	၁၃၈၅	၁၃၈၆	၁၃၈၇	၁၃၈၈	၁၃၈၉	၁၃၉၀
၁၃၉၁	၁၃၉၂	၁၃၉၃	၁၃၉၄	၁၃၉၅	၁၃၉၆	၁၃၉၇
၁၃၉၈	၁၃၉၉	၁၄၀၀	၁၄၀၁	၁၄၀၂	၁၄၀၃	၁၄၀၄

ကျွန်မ နှင့် မြွေ ကင်းများ ဉာဏ်မယ်မယ်

ပြီး ထွက်လာလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထွက်
လာပြီး မျက်နှာပေါက်ချလိုက်မှဖြင့်
မတွေးရဲစရာ။ ထိုစဉ်ကင်းတန်းကျောင်း
သူအရွယ်။

တစ်ခါကလည်း ကျောင်းဆောင်
အောက်ထပ် စင်္ကြံလမ်း၌ ကျောင်းသူ
လေးယောက် လမ်းလျှောက်လိုက်။ ထိုင်
လိုက်ဖြင့် စာကျက်နေကြသည်။ ထိုစဉ်
၂၅ နှင့် အသံကြား၍ ရှာကြတော့

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် တိုင်
တွင်ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုဖြုတ်
ကာ စားပွဲတွင်ထိုင်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်
ကို ရင်မှာပိုက်ထားပြီး ကျက်ရမည့် စာ
အုပ်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ထိုစဉ် တစ်ရိပ်
ရိပ်နှင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ အပေါ်ထောင်

တက်လာသော အရာကို မြင်မြင်ချင်း-
“အမယ်လေး... မြွေကြီး” ဟု
လွယ်အိတ်ကိုပစ်ချကာပြေးတော့သည်။
စားပွဲအောက်တွင် မပြေးဘဲ ရပ်
တန့်နေသော မြွေကို အိမ်နီးချင်းများက
‘မပြေး၍ မြွေဆိုး’ တဲ့။ မြွေက ကျောပေး

စင်္ကြံအကား သံဆန်ခါကွက်ကြား ခေါင်း
တင်၍ ကျွန်မတို့ဘက် ကြည့်နေပြီး ငြိမ်
နေသော မြွေအထုပ်ကြီး၊ ကျောင်း
စောင့်တွေက မြွေပေးတဲ့ သေသေချာ
ချာကြည့်တော့ မြွေက ခုနက ကျွန်မ
ကျောပေးထိုင်နေသော နေရာတည်
တည်မှာ။ ကျွန်မ ထိုင်ရာက ထလာပြီးမှ
ရောက်လာ၍ မကိုက်တာလား။ မြွေပေး

www.burmeseclassic.com

မို့ သူ့ကိုမထိ၍ မကိုက်တာလားတော့
မသိ၊ သေဘေးနဲ့ သိသိလေး။

ကျွန်မတို့အိမ်၏ နောက်ကျော
ဘက် ဝင်းမြေမှာ လူမနေ၍ သစ်ဖင်
မျိုးစုံ တောထနေ၏။ ဒါကြောင့် ထင်းပုံ
မှ ထင်းများသယ်ယူလျှင် အောက်ဆုံး
ပိုင်း၌ စင်းစင်းကြီး တုတ်တုတ်တိုတို
မြွေတစ်ကောင်၊ မှောက်ထားသည့် ရေ
အိုးဟောင်းကို လှန်လိုက်လျှင် အခွေ
လိုက် မြွေကြီး၊ လောကတွင် ကျွန်မ
အကြောက်ဆုံး မြွေတွေ။

မြွေအပြင် နောက်ထပ်ကြောက်
စရာအကောင်များလည်း ပေါမူပေါ။
သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ် မလိုက်တော့
ဧရာမကင်းပုစွန်ကြီး၊ ကင်းမြီးကောက်
အကြီးစားပုံသဏ္ဍာန် အရောင်မည်း
လက်နေသော အကောင်ကြီး၊ ကင်းမ
လက်မည်း ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။

မျက်နှာသစ်ရာမှာလည်း ကင်း
ပုစွန်၊ ကိုယ်နှင့်တစ်ထွာအကွာမှာ ထိုင်
နေရင်း ခြေထောက်နားမှ ဖြတ်ပြေးသွား
တာမြင်၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကင်းပုစွန်။
တခြားအိမ်သားများ ကင်းမြွေ
တွေ တွေ့တတ်ကြသော်လည်း အလုပ်
အများဆုံး အိမ်ရှင်မ ကျွန်မက အတွေ့
ရဆုံး။

ကင်းပုစွန်က လူကို ကိုက်ခဲပါ
တယ်ဆိုပေမယ့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကင်း
ပုစွန် ကိုက်ခဲ၍ ဆေးရုံတင်ရသူ၊ ကင်း
ပုစွန် ကိုက်ခဲရပြီး ယောင်နေတာ လေး
ရက်ရှည်၊ မပျောက်သေးဘူးဟု ပြောသူ
တွေ ရှိနေတော့ လန့်နေရသည်။

အသည်းယားစရာ အဖြစ်က
တော့ တံခါးများပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်မည်အလုပ် နှင်းဆီပန်းခြောက်
လေး တွေ့ရ၍ ကောက်ပစ်ရန် ထိုင်ပြီး
လက်လှမ်းလိုက်တော့ အမယ်လေး
ကင်းမြီးကောက်ကြီး၊ ခွေကာ ဝိုင်းနေ
သော ကင်းပုစွန်။ အမှောင်ထဲမှာ ကင်း
မှန်း သိလိုက်သည့် မျက်လုံးကို ကျေးဇူး
တင်မဆုံး။ လက်မကြီးနဲ့ အားရပါးရ
ညှပ်ထားလိုက်မှဖြင့်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ ၂၀၁၃)

မီးပျက်ရက် တစ်ညမှာ အပြင်
ထွက်ကြစဉ် ခင်ပွန်းသည်က ဒက်ခနဲ
အချိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပေါက်လိုက်တဲ့အသံ
ကြောင့် လက်နှိပ်မီးထိုးကြည့်တော့
ကင်းပုစွန်ကြီး။ ကျွန်မ လန့်အော်တော့
သူက . . .

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှမနေ
ဘူး၊ ကိုယ်က ဒီကင်းပြီးတယ်၊ အပြီးနဲ့
ထိုးလိုက်တာကတော့ အချိန်ပြင်းတယ်”
ဘဲ့။

ကျွန်မဆိုရင်ကော ဒီကင်း ပြီးပါ
မလား။ ဒီလို တွေ့ရဖန်များနေသော
ဒီကင်း ထူးဆန်းသောသဘာဝကို ရှား
ရှားပါးပါး ကြုံတွေ့လိုက်ရသေးသည်။

သစ်ဆွေးပုံကြားက ထွက်လာ
တဲ့ ဧရာမ ကင်းပုစွန်ကြီးတစ်ကောင်၊
သူ့ကျောပေါ်မှာ လက်ညှိုးအရှည်တစ်
ဝက်ခန့်ရှိ ကင်းပုစွန်လေးခြောက်ကောင်၊
ရှေ့သုံးကောင်၊ နောက်သုံးကောင်နှင့်
တညီတည်းညီပြီးတင်ထားသလို ကြည့်
ကောင်းနေလိုက်တာ။ အပေါ်ဘက်က
ပလတ်စတစ်အကြည်စနှင့် တူသော
အရှေ့ပိုးဖြင့် အုပ်ထားတာကို ထူးဆန်း
စွာ မြင်လိုက်ရသည်။

ဥကပေါက်တာလား၊ အကောင်
လိုက်မွေးတာလား မသိရပေမယ့် မြင်
ကွင်းက အကောင်လေးတွေကို ကျော
ပေါ် ပလတ်စတစ်ထဲက ထုတ်ချပြီး မွေး
လိုက်မှာလားဟုတောင် ထင်ရအောင်
မြင်ကွင်းက ဆန်းလှသည်။

ထို့အတူ ဆူးပုပ်ကြီးညွှန်သုံးခက်
ပေါ်မှာ ပြေလျော့လျော့ခွေနေသည့်
သစ်ရွက်နှင့်တစ်ရောင်တည်း စိမ်းနုနု
မြွေစိမ်းကလေးကိုလည်း အရွက်ခူးခါနီး
ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်း
ကလည်း အသည်းယားစရာ။ တခြား
သူများကို ခေါ်ပြတော့ ရုတ်တရက်
မမြင်ကြ။ ဒီမြွေစိမ်းများ ပတ်လိုက်ရင်
တော့ လန့်တာနဲ့ သေရမည်ပင်။

ကင်းပုစွန်များအပြင် မီးခြစ်ဆံ
အရွယ်မှ လက်မနီးပါးအရွယ်အထိတုတ်
သော ကြီးသော ကင်းခြေများတွေက

လည်း လွန်းထိုးနေကြသေးပြန်တော့
ကင်းပတ်လည်ပိုင်းနေသော ကျွန်မ ဘာ
ကြောင့် နှလုံးရောဂါ မရပါလိမ့်။ အိမ်
သားများထဲကတော့ တချို့ နှစ်ခါပြန်
ကင်းပုစွန် ကိုက်ခဲကြရသည်။ ဧည့်သည်
များလည်း အဆစ်အနေနဲ့ အကိုက်ခဲ
ကြရသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မြွေမျိုးစုံ၊ ကင်း
မျိုးစုံတို့ကြားမှာ ယခုအချိန်ထိ ဘာမှ
အကိုက်မခံရဖူးပါချေ။

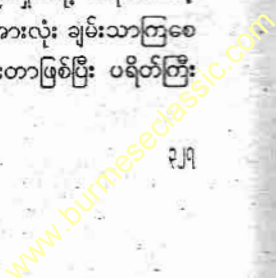
ဆရာတော် ဦးညင်္ဂလာဇာတိ
ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်တရားအခွေတွင်
“ရာဇတောဝါ” ကို အနက်ပြန်ဆိုတော့
မြွေ၊ ခွေး၊ ကင်းမြီးကောက်၊ မြွေစိမ်း
စသည်တို့ကြောင့်ဖြစ်သော ဘေးဥပဓိ
အန္တရာယ်တို့မှ ကင်းလွတ်စေသည့် ဆန္ဒ
ပြုထားသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ကြောင်းကို
သိရသည်။ ဤတွင်မှ ကျွန်မ ငယ်စဉ်
ကတည်းက အမြဲရွတ်ဆိုခဲ့သော “ရာဇ
တောဝါ” ၏အစွမ်းကို သိလိုက်ရတော့
သည်။

အနက်အဓိပ္ပာယ် ဘာရယ်ဟု
မသိဘဲ ရွတ်ဆိုခဲ့သော ရာဇတောဝါ
သာမညဂါထာပင် ဤမျှအစွမ်းထက်နေ
ပါမူ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိတ်တော်များ၊
မည်မျှ အစွမ်းထက်မည်ကို အထူးဖော်
ပြရန် မလိုတော့ပါ။

‘ရာဇတောဝါ’ ၏ အကြောင်း
သိလို၍ သပြေကန်ဆရာတော် အရှင်
ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ “ပရိတ်ကြီး နိဿ
ယ” စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်မိသည်။ ပရိတ်
ကြီး ၁၁ သုတ် မရွတ်ဆိုမီ နတ်ပင့်၊
ဘုရားရှိခိုးတို့နှင့်အတူ ရွတ်ဆိုရသာ
စာပုဒ်ဖြစ်သည်။ အမျှဝေနှင့် တိုက်တွန်း
ချက် ခေါင်းစည်းအောက်တွင် ပါဝင်ပြီး
အချို့ဘုန်းတော်ကြီး အရှင်သူမြတ်များ
က ဂါထာကြီး မဟုတ်သော သာမည
ဂါထာဟု အမည်တပ်ကြသည်။

ရာဇတောဝါ သာမညဂါထာ

ရွေးပညာရှင်တို့ စီရင်ထားခဲ့
သော သတ္တဝါအားလုံး ချမ်းသာကြစေ
ရန် ဆန္ဒပြုထားတာဖြစ်ပြီး ပရိတ်ကြီး

(၁၁)သုတ် မရွတ်မီ ရွတ်ဆိုရသော ဂါထာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

“ရာဇတောဝါ၊ စောရတောဝါ၊ မနုဿတောဝါ၊ အမနုဿတောဝါ၊ အဂ္ဂိတောဝါ၊ ဥဒကတောဝါ၊ ပိသာစတောဝါ၊ ခါဏုကတောဝါ၊ ကဏ္ဍကတောဝါ၊ နက္ခတ္တတောဝါ၊ ဇနပဒရောဂတောဝါ၊ အသဒ္ဓမ္မတောဝါ၊ အသန္နိဋ္ဌိတောဝါ၊ အသပ္ပုရိသတောဝါ၊ စက္ကာ၊ ဟတ္ထိ၊ အဿ၊ မိဂ၊ ဂေါဏ၊ ကုတ္တာရ၊ အဟိ၊ ဝိစ္ဆိက၊ မဏိသပ္ပ၊ ဒီပိ၊ အစ္စတ၊ တရစ္စ၊ သူကရ၊ မဟိသ၊ ယက္ခ၊ ရက္ခ၊ သာဒိဟိ၊ နာနာယ၊ တော၊ ဝါ၊ နာနာရောဂါတောဝါ၊ နာနာဥပဒ္ဒဝ၊ တောဝါ၊ အာရက္ခံ၊ ဂဏ္ဍန္တံ”
အနက်အဓိပ္ပာယ် အကျဉ်းချုပ် မှာ . . .

မင်းဆိုး၊ မင်းညစ်ဘေး၊ ခိုးသူ၊ ဓားပြဘေး၊ လူရိုင်းဘေး၊ နတ်ဘီလူးဘေး၊ ဖျက်ဆီးသောမီး၊ ဖျက်ဆီးသော ရေဘေး၊ မြေဘုတ်ဘီလူးဘေး၊ သစ်ငှက် ခလုတ်ဘေး၊ ဆူးငြောင့်ဘေး၊ မကောင်းသော နက္ခတ်ဘေး၊ မသူတော်တို့၏ အကျင့်တရားမှလည်းကောင်း၊ မှားသော အယူတို့မှ လည်းကောင်း၊ သူယုတ်သူညစ်ဘေးမှလည်းကောင်း၊ ကြမ်းတမ်းသောဆင်၊ ကြမ်းတမ်းသောမြင်း၊ သားရဲ၊ သမင်၊ နွား၊ ခွေး၊ မြွေ၊ ကင်း၊ မြီးကောက်၊ မြွေစိမ်း၊ သစ်၊ ဝဲ၊ အောင်း၊ ဝက်၊ ကျွဲ၊ ဘီလူး၊ ရက္ခိသ် အစရှိသော ဘေးတို့မှ လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော ဘေးတို့မှ လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော အနာရောဂါဘေးတို့မှ လည်းကောင်း၊ အထူးထူးသော အန္တရာယ်တို့မှ လည်းကောင်း၊ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်း နတ်မြတ်တို့သည် ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက် တော်မူကြပါကုန်။

□ ဉာဏ်မထိမိတ်

စာကိုး
သပြေကန်ဆရာတော်၊ အရှင် ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ပရိတ်ကြီး နိဿယ။

ရွှေဋ္ဌေဟဒ် ပွားစေသည့် ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ဂါထာ

နတ်ဟောက် ကောင်းမွန်မြင့်

ဂါထာမန္တန်ရွတ်ဆိုရန် ဝါသနာ ပါပြီး ဗုဒ္ဓဘိဝံသကလည်းဖြစ်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ယခုတင်ပြမည့် လူသိနည်းပါးလှသော ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ဂါထာကို သိပါသလား၊ ရွတ်ပွားဖူးပါသလား၊ မေးမြန်းကြည့်ရာ မသိဘူး၊ မကြားဖူးပါ ဆိုသဖြင့် အများသိစေရန် တင်ပြ ရေးသားအပ်ပါသည်။

ဤဂါထာသည် ရွှေ ငွေ စီးပွား ဥစ္စာ တိုးပွားစေပြီး မိမိရရန်ရှိသော ကြွေးဟောင်း၊ အမွေဟောင်းများကိုပင် အလွယ်အသာ ပြန်လည်ရရှိစေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လောကီပညာကို လိုက်စား ဝါသနာထုံရာတွင် ယုံကြည်မှုသည် အဓိက ပဓာနကျပြီး ထိုယုံကြည်မှုသည် ကိစ္စအများကို အောင်မြင်မှုရရှိစေပါသည်။

ယခုတင်ပြမည့် ဂါထာကို ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ရွတ်ပွားသူများမှာ အောင်မြင်မှုအလီလီ ရရှိဆွတ်ခူးခဲ့ပြီလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ရွတ်ပွားမည်ဆိုလျှင် နည်းစနစ် မှန်ဖို့ လိုပါသည်။

- * ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ရုပ်တုရှေ့တွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။
- * တစ်ကြိမ်ရွတ်လျှင် (၉) ခေါက် အနည်းဆုံး ရွတ်ရပါမည်။ များများ ရွတ်နိုင်လေ ကောင်းလေ ထူးလေ ဖြစ်ပါသည်။
- * အနည်းဆုံး (၂၇)ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပါ။ တတ်နိုင်လျှင် (၃၆) ရက်၊ (၄၅) ရက်၊ (၉၀) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပါ။

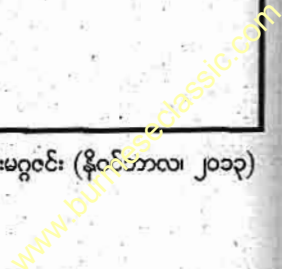
* တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ရပါမည်။ နံနက် တစ်ကြိမ်၊ ည တစ်ကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ရွတ်ဆိုရမည့် ပထမံ ဘိုးဘိုးအောင်ဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

- * ဇေယျာသိံနံ၊ ဇေယျဒါနံ၊ ဇေယျူသဝံ၊ ဇေယျဇေ၊ ဇေယျပါဝံ၊ ဇေယန္တာနံ၊ ဇေယျာတီနံ၊ ဇေယျံအဟံ၊ နမေ နမာမိ။
- * ဝရပုဋ္ဌေါ၊ ဝရဓမ္မော၊ ဝရ သံယော၊ ဝရသာယော၊ ဝရစေတော၊ ဝရံဒေတျ၊ ဝရေဟိမေ၊ ဝရံ၊ ဝရံ။
- * ဝရစက္ကံ၊ ဝရပုညံ၊ ဝရပုဋ္ဌံ၊ ဝရဇယံ၊ ဝရဗလံ၊ ဝရံဒေသံ၊ ဝရင်္ဂေန၊ ဝရာမဟံ၊ ဝရဖလံ။

အထက်ပါ ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ဂါထာကို (၂၇) ရက်လျှင်တစ်ကြိမ်၊ (၃) ကြိမ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးပြီးဆိုလျှင် ထူးခြားထင်ရှားသော အကျိုးထူး၊ လာဘ်လာဘ ရွှေ ငွေ ဥစ္စာတို့ တိုးပွားလာပါသည်။

(မူးယစ်ဆေးဝါး အရက်သေစာ မသောက်စားရ။ သက်သတ်လွတ်စား၍ ရွတ်ပွားနိုင်လျှင် ပိုကောင်းပါသည်။)

□ နတ်မောက်ကောင်းမွန်မြင့်

စမ္မတောင်မှ
လူထူးကြီးပေးအပ်တဲ့
မေတ္တာဂုဏ်တွေပုစွဲစိပ်
ရွှေဘုန်းကံ

စာရေးသူသည် လူပျိုပေါက် အရွယ်ကပင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဂန္ထိရဆန်အဖြစ်များကို စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပါသည်။ ယင်းနောက် ရံဖန်၌ အာရုံမနေဘဲ ဆန္ဒ ဖြစ်တည်ရာ၊ ဘုရား၊ စေတီများ၏ အရိပ်ကိုခိုတတ်သည်။ တော၊ တောင်ခန်းများသို့ သိပ်မသွားလာရသေးပါ။ စိတ်၏ စိမ်းလန်းလတ်ဆတ်မှု၊ ငြိမ်းအေးမှုကို တစ်ကိုယ်ရေ ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။ တောစိမ်းစိမ်း၊ တောင်စိမ်းစိမ်း၊ ရနံ့စိမ်းစိမ်းများ၏ အရသာကို ခံစားသွားလာလျှင်လည်ဖူးသူတိုင်း ခံစားဖူးကြပေမည်။ မြို့ပြ၏ မွန်းကျပ်မှု၊ လူမှုဂုဏ်ဝင်ထက်ထဲကနေ ခေတ္တ လွတ်မြောက်ရသည်။ ဂန္ထိရဆန်သော၊ လျှို့ဝှက်ထွေ

ပြားသော၊ အဖြစ်များ၊ အသိများတိုးပွားရလေသည်။ လူထူးလူဆန်းကြီးများဖြင့်လည်း ဆုံစည်းရလေသည်။ လောက၌ ဆိုရိုးစကားရှိသည်။ လူသည် ထူးလျှင်ထူး၊ မထူးလျှင်ရှူး ဟူသော စကား ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်လောက အသိပညာရှင်၊ ဂန္ထိရအသိပညာရှင်များ ဆိုထုံးပြုခဲ့ကြသည်လည်းတော့မသိရှိပါ။ အတော်အမီပွယ်လေးနက်ကျယ်ဝန်းသော စကားပမာလည်းဖြစ်ပါသည်။ သာမန် လက်လွတ်စပယ် ဆိုခဲ့ခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ ဗုဒ္ဓကမူ “ပုထုဇ္ဇနော ဥပ္ပတ္တကော” ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ အရှူးတကား အရှူးများထဲတွင်တော့ ထူးသူများလည်း ရှိကြပေ

မည်။ ထူးသည် ဆိုကတည်းက ထူးနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထူးဟူသည်မှာ အထူးပြု ဝေါဟာရ တစ်ခုဖြစ်၍ ထူးမြတ်ခြင်း၊ ထူးခြားခြင်း၊ ထူးဆန်းခြင်း အစရှိသော အရာများကို ကိုယ်စားပြုညွှန်းဆိုနေပါသည်။

စာရေးသူတို့ကဲ့သို့ သာမင်္ဂညောင်ညပုထုဇ္ဇနအနုညာတများဖြင့်တော့ မသက်ဆိုင်လှပါ။ ထူးမှလည်း ကူး၍ ရပေမည်။ မထူးက မထူးပါ။ ကူးမြောက်ခြင်းမှာလည်း လောကီ၊ လောကုတ္တရာ အဖြာဖြာရှိလေသည်။ မိမိယုံကြည်ရာ နှစ်သက်ရာ စခန်း၊ လမ်းသို့ ကူးနိုင်ကြပေသည်။ ကူးပါမှလည်းတစ်ဖက်သို့ရောက်မည်မှာလည်း သေချာလှပေသည်။ ဤတွင်စကားကြုံ၍ တစ်ခါက အဘဘိုးမင်းခေါင် အရှင်မြတ် မိန့်ဟခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို ဖော်ညွှန်းလိုပါသည်။

“လောကမှာ ထူးအောင်လုပ်မှ ထူးတယ်ကွဲ့၊ ထူးလျှင်ခြားသွားလိမ့်မယ်၊ ထူးခြားမှလဲ အရှူးအပေါ် ဘဝကနေ လွတ်ကြမှာ”

ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးမခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော်ထူးတိုင်းလည်း ခြားမည်မဟုတ်ပါ။ ထူးခြားခြင်းသည် အနက်အဓိပ္ပာယ်အလွန် ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ ဆိုရပါလျှင် လူတွေ နေ့စဉ်မွေးဖွားနေကြသည်။ နေ့စဉ်လည်း သေဆုံးနေကြသည်။ ဘာမျှ မထူးဆန်းလှပါ။ သာမန်မျက်စိ၊ သာမန်ဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်ပါက သာမန်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် စာရေးသူတို့ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်၌ ရှေးကနေ ယနေ့ပစ္စုပ္ပန်အချိန်ထိ ထင်ရှားလှသည့် သာသနာပြုရဟန်း၊ ရှင်လူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် လူ့လောကသို့ စတင်ရောက်ရှိချိန် မွေးဖွားစဉ်ကစ၍ အတိတ်ထူး၊ နိမိတ်ထူး၊ အိမ်မက်ထူးများဖြင့် မွေးသည်။ အသက်ရှင်သန်စဉ်တစ်လျှောက်လည်း ထူးခြားသော သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ စွမ်းရည်များဖြင့် ထူးခြားသော နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ ပြောမှုများ ရှိသည်။ ခန္ဓာစွန့် နှင်ခွင့်

ဘဝစွန့်ကြပါသော ကာလ၌လည်း ထူးခြားသည့် ဝိသေသပေါင်းများစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြ၏။

စာပေများ၊ မျက်မှောက်များ၌ အတိအလင်းရှိသည်။ လာစဉ်ကာလည်း ထူး၊ နေ့စဉ်မှာလည်းထူး၊ ပြန်သွားသော အခါ၌လည်း ထူးခြားလှပါသော ထူးမြတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ လောက၌ မည်သည့်အရာမျှ အကြောင်းအကျိုးမဲ့ မဖြစ်ထွန်းပါ။ ကြည့်သောသူမှသာ မြင်နိုင်ပေမည်။ သာမန်အမြင်မဟုတ်ဘဲ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝဟူသည်မှာလည်း သာမန်ကြည့်လျှင် သာမန်သာဖြစ်၍ နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်ပါက ဘဝ၏အဆုံးပိုင်း အနက်ရှိုင်းဆုံးအထိ မြင်နိုင်ကြပေမည်။

စာရေးသူအား မွေးဖွားခဲ့စဉ်က အချင်းစလွယ်သိုင်းလျက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ဖြင့် မွေးသည်ဟု မိဘများက ဆိုကြသည်။ စာရေးသူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်၌လည်း ထူးခြားသည့် ဂန္ထီရဖြစ်စဉ်များ များပြားစွာ တွေ့ကြုံခဲ့၊ တွေ့ကြုံရဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူပင် စာရေးသူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ပြည့်စုံဟိန်းကို မွေးဖွားခဲ့စဉ်ကလည်း ရှည်လျားသည့် အချင်းကြီး စလွယ်ပတ်သိုင်းလျက် ရိုးမတောကြီးထဲရှိ ရေနံမှော်တစ်ခု၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သိမိသူတို့ကမူ ထူးခြားမည့် ကလေးဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြ၏။

စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆန်ကောထဲ ကျေးရွာ ဓလေ့အတိုင်း ထည့်သိပ်ရာ မွေးပြီး (၇) ရက်အကြာ၌ ဝမ်းလျားမှောက်လျက်နေလေသည်။ ထူးခြားလှသည့် ဂန္ထီရဆန် အဖြစ်ထူးဖြစ်ပါသည်။ မမွေးဖွားခင်ကလည်း ဇနီးသည် သန္တာငြိမ်းသည်ကောင်းကင်၌ တစ်ဖက်၌ နေနှစ်ဆူလနစ်ဆူခြံရံထွန်းလင်းလျက်၊ အလယ်တွင် ရွှေစေတီတစ်ဆူအား အိပ်မက်၌ ဖူးမြင်ရ၏။ မကြာခင် ပဋိသန္ဓေရလေသည်။

လွန်ခဲ့ပါသော(၆) နှစ်ဝန်းကျင်ခန့် ဆန်တစ်ပြည် (၂၇၀)ကျပ်အချိန်၌ အိပ်မက်မက်သည့်နေ့မှာပင် ထိပေါက်၍ ငွေ ခုနှစ်သောင်းခွဲ ချက်ချင်းရလေသည်။ ထူးခြားခြင်းအဖြစ်ကို ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် သိတတ်စမှစ၍ ဂန္ထီရဆန် အတိတ်နိမိတ်ထူးများ၊ အဖြစ်ထူး၊ အိပ်မက်ထူးများ၊ လူထူးကြီးများကို စိတ်ဝင်စားပါသည်။ မည်သည့် အတ္တ၊ ပရ၊ လောက၊ ဓမ္မ မဟူ အကြောင်းအကျိုး ဝင်ရိုးပေါ်မှာပဲတည်ရှိနေသည်ဟုယုံကြည်လက်ခံသည်။ သူ့အကြောင်းဖြင့်သူ့ ကိုယ့်အကြောင်းဖြင့်လည်းကိုယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ညီမျှခြင်းဆွဲ၍မရနိုင်ပါ။

ယခု စာရေးသူပင်လျှင် ဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝနိုင်သော ချမ်းသာမည့်နည်းများအား သိလျက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ မလုပ်ဘဲ စာရေးသားခြင်း လုပ်ငန်းကိုပင် ဒုက္ခဆင်းရဲခံလျက် နေမအိပ်၊ ညမအိပ် မြတ်နိုးစွာတွယ်ဖက်ထားမိ၏။

ဗုဒ္ဓ စကားအရ ပုထုဇ္ဇနော ဥဗ္ဗတ္တကောထံ ပါဝင်နေသည်။ မကြေကွဲ၊ မလွမ်းတ၊ နောင်တ မရပါ။ သို့သော် စာရေးသူသည် မည်သည့်ဘဝဆက်၊ ပဌာန်းဆက်၊ အကြောင်းအကျိုးဆက် မှန်းတော့ မသိပါ။ ခရီးသွားလာရာ၌ လည်းကောင်း၊ စေတီဘုရားပုထိုးများ၌ လည်းကောင်း၊ ထူးခြားသော လူထူးကြီးများဖြင့် ဆုံဆည်းတွေ့ကြုံရတတ်လေ့ရှိပါသည်။ တကူးတက လိုက်လံရှာဖွေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ဝါသနာလည်း မပါပါ။ စာရေးသူသည် ကိုယ်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်သူဖြစ်ပါသည်။

အတ္တ၊ ပရ၊ လောကဓမ္မ ကိုယ်အလုပ်ဟု ယုံကြည်သော အလုပ်ဟူသမျှ လုပ်ခြင်းကိုသာ ဆိုလိုပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က စာရေးသူ ခရီးအတော်အတန် လှည့်လည် သွားလာဖြစ်ပါသည်။ အေးစွန်ပါတောင်၊ သထုံ၊ စမယောင်သို့ ဖြစ်ပါသည်။ စမတောင်မှာ ပျဉ်းမနားနယ်၊

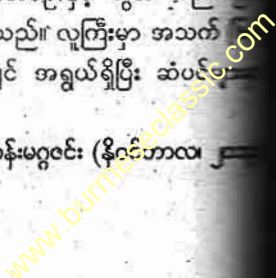
သာဝတ္ထိမြို့ကလေးနှင့် (၃)မိုင်ခန့်အကွာ၌ တည်ရှိသော ပဲခူးရိုးမတွင်းရှိ ထူးထူး တောင်မြတ်လည်း ဖြစ်သည်။ တောင်မှာ ဂန္ဓာရီလောက၌ ထင်ရှားစွာ ဓမ္မဝိဇ္ဇာ ပါရမီလမ်းစဉ် တက်လှမ်းအာရုံအောင်မြေထူးလည်း ဖြစ်သည်။

အဖေရှင်၊ အဖေလူ၊ အမေတို့၏ ဓာတ်ပန္နက်ဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် သမားများ၊ အဓိဋ္ဌာန်သမား၊ ဘုရားများ မပြတ်စည်ကားသည့် အောင်ထူးလည်းဖြစ်ပါသည်။ ပျဉ်းမနားသည့် ညိုနယ်တစ်ကြော ထင်ရှားသည့် ကပ်ကျော် ဓာတ်ဘုရားကြီးရှိပြီး ပေါင်း ဓာတ်ဘုရား ၆ ဆူ တည်ရှိသည်။ ယင်းနယ်တစ်ဝိုက် တစ်ဆူတစ်ဆူ ခရီးကွာလှမ်းလှပါသည်။ ထင်ရှားသည့် ဝိဇ္ဇာဓရ ဓမ္မအောင်များမှာ ရသေ့တောင်၊ ရက်ကန်တောင် အောင်မြေများ ဖြစ်ပါသည်။

စမတောင်ဟု ထင်ရှားလာခြင်းမှာလည်း ဤအောင်မြေကုန်းဝိုက် သာသနာပြုစဉ် တောင်တစ်ခုရှိ ကျောက်တုံး၊ သစ်ရွက်မြေ၌ အကွရာများ အလိုအလျောက် ထွန်းနေသည်ဟု သိရ၏။ မူလ အတော် ဦးကဝိန္ဒမှစ၍ အဖေရှင်၊ အဖေလူ၊ အဖေနွဲ့ စသည့် ဓမ္မဝိဇ္ဇာ သူမြတ်များ အစဉ်အဆက် သာသနာ့သတ္တဝါ ကယ်ခဲ့ကြလေသည်။

စာရေးသူမှာလည်း မိမိအိမ်မှာ အရ ကပ်ကျော်စေတီကုန်းနှင့် အပေါင်းစုကုန်းသို့ ကူးနေရလေသည့် နေ့လယ်ပိုင်း၌ ဓာတ်ပေါင်းစုကုန်း၌ မေတ္တာလုပ်ငန်းလုပ်ရသည်။ ငြိမ်အဘဘိုးမင်းခေါင်၏ ဝိဇ္ဇာမဟိန္ဒီ အနန်း၌ အပန်းဖြေသည်။

တစ်ရက် မိမိ၏ အလုပ်ငြိမ်အနားယူရန် ဓာတ်နန်းရှိရာသို့ လှည့်လာခဲ့၏။ ယင်းမှာပင် အမှတ်မထင် ထူးကြီးတစ်ဦးနှင့် သွားလာစည်းစိမ်ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးမှာ အသက် ဝန်းကျင် အရွယ်ရှိပြီး ဆံပင်ဖြူ

ဆိုဖြင့် မထိတွေ့သည်မှာ ကြာမြင့်နေ သယောင် နီကျင့်ဖွာလန်ကျနေ၏။ အင်္ကျီ အဖြူရောင် နွမ်းဖပ်ဖပ်နှင့် တော လုံချည်ကွက်ကြမ်းကြီး ပတ်ဆင်ထား လေသည်။ ယောဂီရောင်၊ အဖြူရောင် မဟုတ်ပါ။ လူကြီးသည် ဝရန်တာအနီး၊ စာရားထိုင် ပျဉ်ခုံလေးထက် ဌားချိတ် လျက် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေး သူအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

စာရေးသူကလည်း မည်သည့် ခန့်သွားသွား မလိုအပ်ပါဘဲနှင့် မည်သူ တို့မျှ အသိအကျွမ်း မိတ်မဖွဲ့ဘဲ စကား နည်း၊ နှုတ်နည်းလျက် ကိုယ့်အလုပ်သာ တိုယ်လုပ်တတ်သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ် သည်။ ယင်းကြောင့် မသိကျိုးကျွန်ပြု လျက် ဝိဇ္ဇာဓာတ်နန်းကြီး အတွင်းရှိ အဘဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင်တို့ အား အာရုံညွတ်လျက် မေတ္တာဓာတ်၊ နေရာဓာတ် ခံယူလိုက်သည်။ ပြုပြီးသမျှ တူသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုတို့အား ကုသိုလ် ဆေမျှသည်။ ဝိဇ္ဇာဓာတ်နန်း တံခါးကမူ သျှဒါန်းသူရှိမှသာ ဖွင့်ပါသည်။

ယင်းအခိုက်...
“အိမ်၊ သာဓု၊ သာဓု၊ ဂါရဝေါ နိဝါတောစ ရှိသေထိုက်သူကို ရှိသေခြင်း ဟာ မင်္ဂလာတရားနဲ့အညီ နေထိုင်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာရှိရာကိုသာ မင်္ဂလာ တွေက ရောက်လာတတ်တယ်။ ဣဋ္ဌ နိရာ ဣဋ္ဌလာ၊ အနိဋ္ဌရှိရာ အနိဋ္ဌလာပဲ။ အသလိုပဲ လောကမှာ အမှိုက်ရှိရာ အမှိုက်လာသလို ဓာတ်ရှိရာလဲ ဓာတ်ပဲ ဟာတယ်”

စာရေးသူ အနည်းငယ် သတိ ပြုမိလိုက်သည်။ ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးမှန်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ရှိန်းခနဲ နိန်းခနဲ ကြက်သီးမွေးညင်းလေးများ ညင်သာစွာ ထနေခြင်းက သိနေရ၏။ အသွင်သဏ္ဍာန်က စုတ်ချာဖျော့မှိန် သွက် အရွေးသဏ္ဍာန် ဖရိုဖရဲဝတ်ဆင် သားပါသော်လည်း ခုန မတွေ့သည့် သက်ကြား၌မူ စီးကရက်တစ်လိပ်က အငွေ့တလူလူ ပျံလွင့်နေလေသည်။

သို့သော် စောစောကစကားကမူ စာရေးသူအား ကြည့်ရှုလျက် ပြောဆို ခြင်း မဟုတ်ပါဘဲ ဓာတ်နန်း၏ဝရန်တာ မှ တစ်ဖက်တောင်ကြောများသို့ ငေး ကြည့်ရင်း သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်နေ ဟန် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ ယင်းသို့သော ထူးခြားလှသော လူထူး ကြီးများအား အကြာခဏ ဆုံစည်းဖူး၍ သတိရှိနေပါသည်။ ယင်းလူကြီးအား ဖျတ်ခနဲ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။

ထိုအခါ...
“လူတစ်ယောက်က ခုမှမြင်ဖူး တွေဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင် စားနေပြီ ဆိုကတည်းက စိတ်ချင်း၊ မနေချင်း၊ ကြီးချင်း ဆက်သွယ်နေလို့ ပဲမှတ်၊ အဲဒါကိုပဲ ဓာတ်ကြီးလို့ ခေါ်ကြ တာ၊ ဓာတ်ဆိုတာ လျှပ်စစ်စွမ်းအားလိုပဲ ဒီနေရာကနေ ခလုတ်ဖွင့်ရင် ကြိုးရှိသမျှ မိုင်ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ဘယ်တော့၊ ဘယ်တောင်ရောက်နေနေ မီးလင်း တယ်၊ အဲဒါ ဓာတ်ကြီးပဲ၊ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ မြင်ဖူးပါ တယ် အဘ”
စာရေးသူသည် ယင်းလူကြီး အားဝတ်ဖြည့်ကန်တော့လိုက်၏။ လူကြီး က ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ခနဲညိတ်လျက် “မမြင်ဖူးရင်လဲ စင်ကူးကြည့် သိရမယ်၊ စင်ဆိုတာ တိုဟာတင်၊ ဒီဟာ တင်တဲ့စင် မဟုတ်ဘူး၊ အထက်စင်၊ ရက်ကန်းစင်၊ မင်္ဂစင်ပဲ၊ အထက်စခန်း၊ ရက်ကန်း၊ အကွက်ဆန်း မထွင်နဲ့တဲ့၊ ကြိုးတွေကို နားလည်မှ ကြိုးကြိုးချင်း ဆက်သွယ်လို့ရသလို ကြိုးကိုသိမှလဲ အမျိုးကိုသိမယ်၊ ကြိုးကိုသိမှတော့ ကြိုး မပြီအောင်လဲ ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာပေါ့၊ သိအောင်လုပ်၊ သိအောင်လုပ်ရမှာက သာသနာ့ကြိုး၊ စခန်းကြိုး၊ ပဋ္ဌာန်းကြိုး၊ မပြီအောင်နေရမှာက မယားကြိုး၊ သား ကြိုး၊ ဓနကြိုး၊ ဘဝကြိုးတွေပဲ၊ ကြိုးရှုပ် ရင် မိုးချုပ်ရမှာပဲ၊ အဲသလိုပဲ ကြိုးကုန်ရင် လဲ ပုဆိုးခြံရတာတွေအများကြီး၊ သိရင်

ရှောင်၊ ရှောင်ရင်အောင်တယ်၊ မအောင် ရင် ကျမယ်၊ ကျရင်တော့ ဘယ်တွင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြန်တတ်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ မတက် နိုင်ကြတော့ဘူး”

စကားတွေက ထူးခြားလာလေ ပြီ။ ဂန္တီရံ အရိပ်အငွေ့တွေ စွန်းထင်း လျက်ရှိသည်။ လူကြီးကမူ ခွဲခွဲဘေးချ ထားသည့် လွယ်အိတ်ညိုကြီးထဲမှ တို ဟာ ဒီဟာ ရှာနေဟန် ပါးစပ်ကနေ ပြောချင်ရာ ပြောသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ငဲ့မကြည့်ပါ။ ဂရုလည်း မစိုက်ပါ။ တစ်ခုရှိသည်မှာ စီးကရက် အား နှုတ်ခမ်းဖျားထက် ခဲထားပါသော် လည်း ခုနပြောသလို အဝတ်အစားများ မှာ ဖရိုဖရဲဖြင့်စုတ်ချာလွန်းလှ၏။ ကြည့် ရသည်မှာ ရေကို ရက်ပေါင်းများစွာ မချိုး မသန့်စင်ရသော အသွင်သဏ္ဍာန်။

ဘယ်သူမြင်မြင် ဘာမျှ အထင် ကြီးစရာမရှိ။ သို့သော် ရေမချိုးရသကဲ့ သို့ ခြေဖဝါးများ၌ ကြေးညော်ဖုန်မှုန့်များ ပင် ပေကျံနေပါသော်လည်း မည်သည့် အနံ့အသက်မျှ မနံ့စော်ခြင်းကပင် ထူး ဆန်းနေလေသည်။

“လောကကြီးမှာ ဘယ်အရာကို မဆို ရှုပ်ကိုမကြည့်နဲ့၊ အလုပ်ကိုပဲကြည့်၊ လူကိုမကြည့်နဲ့၊ မူကိုပဲကြည့်၊ မူမှန်မှ လူကလဲ မှန်တာ၊ ဓာတ်က မူလ၊ ဘူတ ပဲ၊ စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး ဓာတ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတာ၊ ဒီနေရာတွေကလဲ ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စခန်းတွေပဲ၊ ဓာတ် လောက၊ လောကဓာတ်ရိုးလဲ ရှိတယ်၊ ဓာတ်ဆိုတာကလဲ ရှင်းမှ၊ ဓာတ်ရှင်းမှ ဓာတ်လင်းတယ်၊ ဓာတ်ရှုပ်ရင် ပတ် တုတ်မရ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဓာတ်ဖွင့်မှလဲ ဓာတ်ပွင့်မယ်၊ ဓာတ်ပွင့်မှတော့ ဓာတ် လင်းပြီပေါ့၊ ခု ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အဝိဋ္ဌာန်လာဝင်တာပဲ အဘ”
“ဘယ်ပုဒ်စိပ်နည်း နားမသိ”
“ပုဂံတော် နိဗ္ဗာန်ပဲ အဘ”
“ကောင်းတယ်၊ သူကလေးက သာ ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိခဲ့ ပေးရင်တော့ပဲ၊ ပုဂံတော်မြို့ကိုပြန်ရသွားတာ မကြာမှ

ကြီးရဲ့ အကြီးမားဆုံးနဝင်းသိဒ္ဓိပဲ၊ အတုမဲ့ မဟိဒ္ဓိဓာတ်ကြီးပဲကွဲ့၊ ဂုဏ်တော်ထင် မှလဲ ပုံတော်မြင်ရတတ်တယ်။ ပုံတော် မြင်တယ်ဆိုတာ သက်မဲ့ရုပ်ပုံကားချပ် တွေ မဟုတ်ဘူး။ သက်တော်ထင်ရှား သဗ္ဗညုဘုရားရှင်ကို ပကတိ သက်ရှိ ပမာ ဖူးရ မြင်ရတာ။ ဂုဏ်တော်စွဲလာ ရင် အာရုံမှာ ပုံတော်မြလာပြီမှတ်၊ အဲဒါ ဆိုရင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ ပေါက်ပြီ ဆိုလို့ ရတယ်။

ပုံတော်ကိုခွဲပြီး အာရုံပြုလို့လဲ ရတယ်။ အဓိကတော့ ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ဖတ်၊ ပုတီးပဲ ပွားပွား။ ဂုဏ် တော် တစ်ဂုဏ်တော်ဆိုမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဘုန်းကျက်သရေ တန်ခိုးတေဇော်တွေ ကို အာရုံညွတ်နူး ကြည်နူးသဒ္ဓါ ယုံ ကြည်သက်ဝင်စွာနဲ့ ပွားများဖို့ပဲ။ ပွားရင် များလာတာပဲ မဟုတ်လားကွ။

ဒါပေမယ့် . . . ဘယ်အရာမဆို အသာစံရဖို့ အနာခံရတယ်။ ငါတို့လူမျိုး တွေက လူဖျင်း၊ လူညံတွေ များတယ်။ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ချင်သူတွေ များတယ်။ အမြတ်ကျ လိုချင်ကြတယ်။ ဘုရားရှင်ဆီကလဲ တောင်းကြတာပဲ။ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင် ထွက်ရပ်ပေါက်တွေ ဆီကလဲ တောင်းကြ၊ ရမ်းကြတာပဲ။ တောင်းရင် ရမ်းရင် သူတောင်းစားပဲ။

သူတစ်ပါးဆီက ပေးတာ ကမ်း တာ မျှော်လင့်နေရင်လဲ သခင် မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်ပဲ။ သစ်သီးစားချင်ရင် သစ်ပင် စိုက်ရမှာပဲ။ မစိုက်ဘဲနဲ့ သီးလာတဲ့ သစ် ပင် မြင်ဖူးသလားကွ့။”

“မမြင်ဖူးပါဘူး အဘ”

“အေး၊ ဝိဇ္ဇာသား ဝိဇ္ဇာသမီး ဆို တာ ပြိတ္တာသား၊ ပြိတ္တာသမီးတွေမဟုတ် ဘူး။ ပြိတ္တာဆိုတာမျိုးက သူတစ်ပါး စွန့်ပစ်တဲ့ အညစ်အကြေးကိုတောင် နှစ် ပေါင်းရာထောင်ချီပြီး စောင့်ဆိုင်း စား ရတာ။

လောကီစခန်း၊ လောကီလမ်း တွေဆိုတာ နည်းမှန်မှ လမ်းမှန် စခန်း မှန်တယ်။ လိုရာခရီးကိစ္စပြီးမြောက်မယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရင်မေး၊ ဆန်းစစ် ကြည့်၊ ကိုယ်က ဘာလိုချင်သလဲ၊ ခုတ် ရာတခြား ရှုရာတလွဲဆိုရင် အချိန်ကုန် မယ်။ လူပင်ပန်းမယ်၊ ငြိသာကုန် မောင်ပုံ စောင်းမတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ဖြစ်မယ်။ အဓိဋ္ဌာန်စခန်း၊ အဓိဋ္ဌာန်လမ်းတွေမှာ သူမသိ တိုယ်မသိတော့ ရေသာများ ငါးမတွေ့တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ များတယ်။

ဘုရား ဘုရားနဲ့ တရားမတွေ့ သူတွေလိုပဲ၊ တွေ့ချင် ရှာရမှာပဲ။ ဂုဏ် တော်နဲ့ မေတ္တာ တွဲဖက်ထားတဲ့ ကျင့်စဉ် တစ်ခု ပေးခဲ့မယ်။ ကဲ လိုက်မှတ်ထား”

စာရေးသူ၏ မနောထံမှ ထူး ခြားသော လူထူးကြီးဟု တိတ်တခိုး မှတ် ချက်ပြုထားသည့် ယင်းလူကြီးက ပုတီး စိပ်ကျင့်စဉ်တစ်ခုအား ခပ်တိုးတိုး ရွတ် ပြ၏။

စာရေးသူမှ စိတ်ဖြင့် ကမန်း ကတန်း လိုက်မှတ်ရလေသည်။

ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များ ဆုံးမ သွန်သင်သည်။ ဝိဇ္ဇာခရ ဝဋ္ဋိရဉာဏ် စဉ်စခန်းများ၊ စမများအကြောင်း ပြော ပြသည်။ စာရေးသူ၏ ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများစိမ့်မြသီးထလျက် တဖျဉ်းဖျဉ်း နူးညံ့စွာ။

အကြောင်း ရှိပေမည်။

“ကဲ . . . အဘသွားမယ်။ လူဆို တာ တွေ့သင့်တွေထိုက်တဲ့အချိန်ကျရင် တွေ့ခွင့်ဆိုစည်းခွင့် ရှိစမြဲပဲ။ အကြောင်း ဆိုရင် ပေါင်းဆုံကြရမှာပဲ။ ရှောင်လွဲလို့ မရဘူးမှတ်၊ မလောနဲ့၊ လောရင် မောရဲ့ အပြင် ဘာမှမရှိဘူး။ စကြဝဠာ ကမ္ဘာ အနှံ့ နက္ခတ်၊ ဂြိုဟ်၊ တာရာကအစ ဘဝ အဖြာဖြာလဲ အချိန်အခါဆိုတဲ့ တရား ကြီးရဲ့ လည်ပတ်မှုထဲမှာ ရှိနေတယ်။

နောက်ဆုံး တစ်ခု မှာခဲ့မယ်။ အတ္တ၊ ပရ၊ လောက၊ ဓမ္မ မည်သည့် အရာမဆို သိတိုင်းလဲ မပြောနဲ့၊ မိတိုင်း လဲ မလောနဲ့၊ ဟုတ်ပလား၊ ကဲ သွား မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာမန်လူများဖြင့် မတူထူးခြားသော

အဝတ်အစားစုတ်ချာချာ ဖရိုဖရဲဖြူ လူကြီးသည် ဖျတ်ခနဲ လွယ်အိတ်အာ လွယ်လျက် ဓာတ်ပေါင်းစုကုန်းထက် နေ ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။

စာရေးသူ ရုတ်တရက် မှင်တင် နေမိရာမှ တစ်စုံတစ်ခု သတိရသလို အလျင်အမြန်ထလိုက်၏။

သို့သော် ဓာတ်ပေါင်းစုထု လမ်းလေးထက်၌ မည်သူတစ်ဦးသော် ယောက်မျှ ရှိမနေပါ။ လမ်းဘေးလျှင် များ ဆင်းသက်သွားလေသလား။

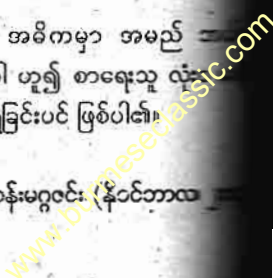
လူကြီး၏အမည်အား စာရေး သူ မမေးလိုက်မိသလို ထူးခြားဆန်းကြယ် သောအဖြစ်တစ်ခုအား သတိရလိုက်သလို သတိပြုမိ၍ ဖြစ်လေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဆို စောစောက လူကြီးသည် စာရေးသူ၏ စတင်ဆုံတွေ့ စကားပြောစဉ်ကထည့် က သူပြောချင်ရာတွေတောက်လျှောက် ပြောဆိုသွားပါသော်လည်း သူ၏ နှုတ် ခမ်းဖျားထက်ရှိ စီးကရက်မှာ မီးခိုးထု လူဖြင့် ရှိနေပါသော်လည်း မြတ်စွာ မသွားခဲ့ပါ။ အချိန်မှာ တစ်နာရီပဲ ကြာမြင့်လှပါသည်။

ဤမျှ အချိန် ကြာညောင်မှ ပြောဆိုသွားခဲ့ပါသော်လည်း နှုတ်ခမ်း ထက်ရှိ စီးကရက်မှာ သောက်နေထိုင် အငွေ့တလူလူကနေ တိုတောင်းခြင်း၊ မီးငြိမ်းသွားခြင်း၊ အသစ်ထပ်မံ ညှိခြင်းလည်း မရှိပါ။ စီးကရက်တစ်ခု ချိတ် ချိတ် လောင်ကျွမ်းပြာကျမှုမှာ သာမန် လျှင်ဤမျှမကြာညောင်းနိုင်ပါ။ သူ့ထက် စီးကရက်သောက်ပါသည်။ အထူးဆုံးမှာ အနီးနား၌ မည်သည့်စီးကရက် သွားမျှ မတွေ့မမြင်ရခြင်းလည်း ဖြစ် သည်။ သို့သော် မတွေ့ရတော့ဘဲ

အလွန်တရာမှပင် ထူးခြားထူးဆန်းသော လူထူးကြီးပင် သည်။

အဓိကမှာ အမည် ဘယ်ဝါ ဟူ၍ စာရေးသူ လုံး လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် အမှန်တကယ် ဆိုရ
ပါမူ စာရေးသူ ရောက်ရှိ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်
နေရပါသော နေရာကလည်း ဝိဇ္ဇာဓရ
ဂန္ထီရနယ်ပယ်၌ ဓမ္မဝိဇ္ဇာပါရမီစခန်းဟု
ထင်ရှားလှသော ပျဉ်းမနား စမတောင်
ပင် မဟုတ်ပါလား။

ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိရှင် သိဒ္ဓိရှင်လောက
တွင် လည်းကောင်း၊ ဂန္ဓာရီလောကတွင်
လည်းကောင်း ထင်ရှားသည့် တောင်ထူး
တစ်ခုပင်ဖြစ်နေလေသည်။ တချို့သော
ဂန္ဓာရီ၊ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ ပုဂ္ဂိုလ်သူမြတ်
များကမူ စမတောင်သည် ရံဖန် ဝိဇ္ဇာ
သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အသွင်
သဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် လာလေ့ရှိကြ
သည်ဟု ဆိုကြ၏။

စာရေးသူသည် ကမ္ဘောဇ ဇရပ်
၌ တည်းခိုအိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ စာရေး
သူ သိချင်နေသော ယင်းလူကြီး၏
အမည်မှာ အောင်မင်းခေါင်ဖြစ်ကြောင်း
ညရောက်သော် အိပ်မက်ထဲ၌ သိခွင့်
ရလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူအား ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသော
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နည်း ပုတီးစိပ်အား အမှတ်
တရအဖြစ် စာရေးသူ ရေးသားဖော်ပြ
လိုက်ရပါသည်။

အိပ်မက်၌ အောင်မင်းခေါင်ဟု
တို့ပြတ်စွာ မိန့်ဟသွားခဲ့ပါသော ယင်း
လူထူးကြီးစကားအရ ယင်းအဓိဋ္ဌာန်
သည် တောတောင်ဂန္ဓာရီစခန်း ဂန္ဓာရီ
လမ်းများအတွက်သင့်လျော်ပြီး လောကီ
အကြံအစည်ဟူသမျှ လိုတရ ပြည့်စုံ
သည်ဟု မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ကိုးပါးသော
ဂုဏ်တော်မြတ်ကြီးအား မေတ္တံ သမ္မာ
သမ္ဗောဓိ ဖြင့်တွဲဆက်လျက် ပုတီးစိပ်
ထုံပွားသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တစ်ရက်
လျှင် ပုတီး (၉) ပတ်ခန့် ပွားထုံရမည်ဟု
ဆိုပါသည်။ တစ်ခုရှိသည်မှာ လောကီ
ဝိဇ္ဇာဓရ ဂန္ထီရနည်းပညာများ၊ ကျင့်စဉ်
များသည် ဉာဏ်အရာများသာလျှင်ဖြစ်
ကြပါသည်။ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလည်း
ဘဝသံသရာမှ အရိပ်ပမာ လိုက်ပါလာ
ခဲ့သော ပါရမီအထူအပါး၊ ဆုတောင်း၊
သစ္စာ၊ အဓိဋ္ဌာန်၊ ပန္နက်များလည်း တူညီ
ထပ်တူကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ လောကီ
အရာများ၊ သိဒ္ဓိစခန်း၊ မဟိဒ္ဓိစခန်း၊ လမ်း
များသည် ပါရမီအလိုက် ပါးလျှင်ပေါက်
ပါသည်။ ထို့အတူ များရင်လည်း မှောက်
ပါသည်။ သတိသမ္ပဇဉ် ထုံမြဲရပါသော
လမ်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယင်းမေတ္တဂုဏ်တော် ပုတီးစိပ်
ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုသူများသည် မည်
သည့်နေ့သားမဆို မိမိတို့၏ မွေးနေ့
နံနက်ခင်း ၁၀ နာရီတိတိ အချိန်၌
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နည်းများအတိုင်း ပရိတ်ပြု
မေတ္တာခံယူ၊ မေတ္တာဆက်၍ အဓိဋ္ဌာန်
သီလဖြင့် စတင် ဝင်ရောက်နိုင်ကြပါ
သည်။ အဓိဋ္ဌာန်မဝင်ခင် သင်္ဘောသီး
တစ်လုံးအား ရေစင်ကြယ်စွာဆေးကြော
လျက် ကြောပန်းကန်ဖြင့်ဘုရားရှင်အား
ဆက်ကပ် လှူဒါန်းပါ။ အဖြူရောင်
ကြက်လျှာ အောင်လံတစ်ခုအား ကြို
တင်ဝယ်ယူ ပြင်ဆင်ထားပြီးလျှင် ကြက်
လျှာအလံပေါ်၌ မိမိဖြစ်လိုရာ အလိုဆန္ဒ
တစ်ခုအား ပီသစွာရေးပါ။ အဖြူရောင်
ကြက်လျှာအလံအား ယင်းသင်္ဘောသီး
ထိပ်၌ ခိုင်မြဲစွာထိုးစိုက်ပါ။ (အခက်အခဲ
ဆန္ဒဟူသမျှ တစ်ခုသာ ရေးရပါမည်။)

ပြီးလျှင်ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တော
အနန္တင်းပါးအား ခန္ဓာအပ်နှံ လှူဒါန်းပြီး
သက်လွတ်အာဟာရ နှိပ်သော အထက်
ဝိဇ္ဇာခိုရုံကြီးများ၊ မဂ္ဂိမဒေသ ဝိဇ္ဇာခိုရုံ
ကြီးများ၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်းရသေ့အပေါင်း
တို့အား ပင့်ဖိတ်မေတ္တာခံယူ၍ အဓိဋ္ဌာန်
စတင် ဝင်ရောက်နိုင်ပါပြီ။ အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်ရောက်သူ၏ ကံကြွေး၊ ဝင်ကြွေးများ
မကြီးမားပါက ရက်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြား
မှုများ ကြုံတွေ့လာပါလိမ့်မည်။ အိပ်မက်
ထူး၊ အာရုံထူးများလည်း ပါရမီအရ
သီလအကျင့်အရ ရရှိလာပါမည်။

တစ်ခုရှိသည်မှာ မိမိ(ကာယကံ
ရှင်)မှ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လျက် အထက် ဝိဇ္ဇာ
ခိုရုံကြီးများ၊ ထွက်ရပ်ဝင် မေတ္တာဝါဒီ
ဝိဇ္ဇာကြီးများအား အကြောင်းပြု မောင်း
ထုသော အလိုဆန္ဒ ကိစ္စအခက်အခဲ
သည် တရားမျှတ မှန်ကန်သော၊ တစ်
ဖက်သား မထိခိုက် မနှစ်နာစေပါသော
ကိစ္စများသာ ဖြစ်ရပါလိမ့်မည် ဖြစ်
ကြောင်း စာရေးသူမှ စကားဦးသန်း
လိုက်ရပါသည်။

စဉ်	မေတ္တာဂုဏ်တော်	ပုတီးပတ်ရေ
၁	အရဟံ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	ပုတီး (၁)ပတ်
၂	သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၃	ဝိဇ္ဇာစရဏ သမ္ပန္နော မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၄	သုဂတော မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၅	လောကဝိဒ္ဓ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၆	အနတ္တရော ပုရိသ ဒမ္မသာရထိ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၇	သတ္တာဒေဝ မနုဿာနံ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၈	ဗုဒ္ဓေါ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
၉	ဘဝဝါ မေတ္တံ သမ္မာသမ္ဗောဓိ	"
	ဂုဏ်တော်ကိုးပါး	ပုတီး (၉)ပတ်

□ ရွှေထန်းဝံ

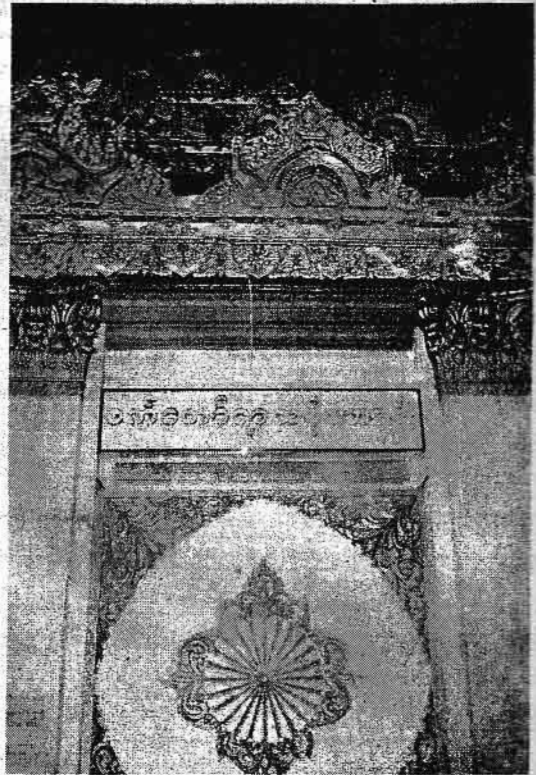

ဣန္ဒြေပိုင်ငံရပ်ခြားသို့ အပြန်ဆုံးသွားရောက်ရလေပို့

ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်

ညဘက်တွင် ဖူးမြင်ရသော ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်

ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော် ရင်ပြင်ပု စက်တော်ရာတန်ဆောင်း

BURMESE CLASSIC .COM

ဘဝသောထံ ဟဝေ ဗုဒ္ဓေါ့၊
တိဏ္ဏော လောကန္တဝ ဝိဒ္ဓ၊
ဇေတန သစ္စဝဇ္ဇေန၊
ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတ။

“နိုင်ငံခြားအလုပ်ကို အွန်လိုင်းက လျှောက်ထားတာ ရွေးချယ်ခံရပြီးပြီ၊ အလုပ်ခေါ်စာက ရောက်မလာသေးလို့ မသွားနိုင်သေးဘူး၊ အမြန်ဆုံး အလုပ်ခေါ်စာ ကျလာချင်ပါတယ်”

“နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ကိစ္စ ခက်ခဲကြန့် ကြာမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြုံနေရတယ်၊ အမြန်ဆုံး အဆင်ပြေပြေနဲ့ သွားချင်ပါပြီ”

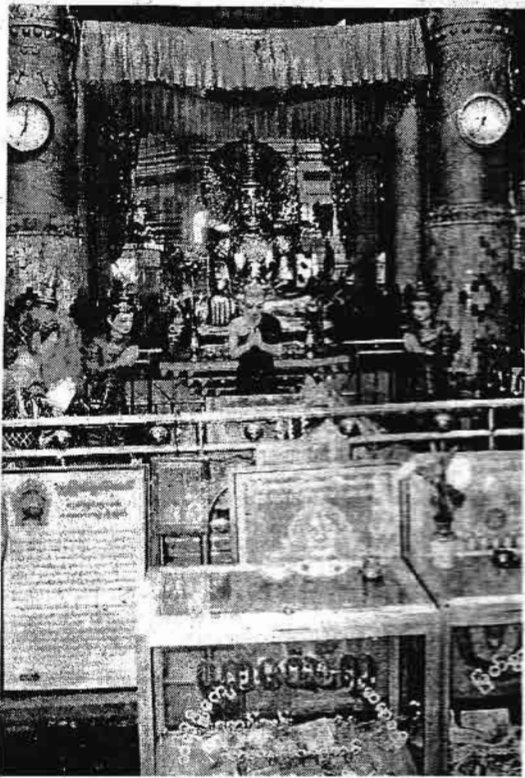
အဲလို အခက်အခဲအမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့နေရသူများ အတွက် နည်းလမ်းကောင်းလေးတစ်ခု လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

လုပ်ကြည့်ပါ။

ညနေ ၅ နာရီမှ ည ၉ နာရီအတွင်း ဘယ်အချိန်မဆို ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီ (ပုဇွန်တောင်) ရင်ပြင်တော် သောကြာထောင့်က စက်တော်ရာ တန်ဆောင်းအတွင်း စက်တော်ရာ

“ကိုရီးယားနိုင်ငံ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ရဖို့ အရည်အချင်းစစ် စာမေးပွဲလဲ အောင်ထားတာ ကြာလှပြီ၊ အခု အချိန်ထိ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ မခေါ်သေးဘူး၊ အမြန်ဆုံး သွားလုပ်ချင်လှပြီ”

www.burmeseclassic.com

စက်တော်ရာတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်ကြီးနှင့် စက်တော်ရာ

ရွှေမှာ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အလင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင် စသည်ဖြင့် အဆင်ပြေရာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများ လှူဒါန်းပူဇော်ပါ။

(၁၀၈)လုံး သီးသားပုတီးနဲ့ အောက်ပါဂါယာတော်ကို ပုတီး ခြောက်ပတ်စိပ်ပါ။

“ဘဝသောတံ ဟဝေ ဗုဒ္ဓေါ။

တိဏ္ဏော လောကန္တူ ဝိဒ္ဓု။

ဧတေန သစ္စဝဇ္ဇေန၊

ဂမနံ မေ သမိဗ္ဗတု”

တစ်ပိုဒ်လုံးဆုံးမှ ပုတီး တစ်လုံးသာ ချရမည်။

ပုတီးစိပ်ပြီးလျှင် အမျှအတမ်း ပေးဝေပါ။

ထို့နောက် ပြည်ပခရီးအတွက် မိမိအလိုရှိရာ ဆုကို တောင်းပြီး ပြန်နိုင်ပါသည်။ မိမိမွေးနေ့မှ စတင်၍ နေ့စဉ် မှန်မှန်လုပ်ပါ။

အမြန်ဆုံး ခြောက်ရက်မှ ခြောက်ပတ်ခန့်အတွင်း အဆင်ပြေအောင်မြင်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

လိုရာဆန္ဒ အမြန်ဆုံး ပြည့်ဝကြပါစေ။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

အိမ်ထောင်ပြုရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိသူများ ကြိုတင်သိထားဖို့

- ❁ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ရေရှည်သာယာပျော်ရွှင် ခိုင်မြဲစေနိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာမျိုးရှိပါသလား။
- ❁ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ကိုယ်ပိုင်တိုက်တာ၊ အိမ်၊ မြေ၊ ယာဉ်ကားတွေနဲ့ စီးပွားချမ်းသာ ပြည့်စုံနိုင်ပါသလား။
- ❁ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်နေမှာလား၊ ရောဂါ ချူချာသွားမှာလား။
- ❁ အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ မတော်တဆ ဘေးဥပဒ်နဲ့ ကျိုးကန်းဒုက္ခိတဖြစ်၊ ကွယ်လွန်ခြင်းမျိုး ကြုံတတ်သလား။
- ❁ အစွပ်အစွဲ၊ အမှုအခင်း၊ အချုပ်အနှောင် ထောင်တန်း၊ ခိုက်ရန်ပြဿနာတွေနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲ ရတတ်လား။

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့)

လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသုတေသီ

အမှတ်-၈၄၊ ဦးစိစာရလမ်း၊ ၃၄-နံကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကင်း

☎ ၀၁-၅၈၆၇၀၄၊ ၀၉-၅၀၆၂၈၄၂၊ ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂

• ယုံကြည်စိတ်ချရသော လာဘ်ပါ •

ငွေဝင်လာဘ်ရွှင် နေ့စဉ်ဖြစ်ဖို့

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြင်

ရှင်သီဝလီ ရဟန္တာရုပ်တုတော်

မိမိအိမ်မှာ၊ မိမိဆိုင်မှာ၊ မိမိလုပ်ငန်းမှာ နေ့စဉ်ငွေဝင်လာဘ်ရွှင် ဖြစ်နေချင်သူများအတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့နည်းလမ်းကောင်းတစ်ခုကို မျှဝေပေးလိုက်ပါသည်။

ရဟန္တာရှင်သီဝလီ ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူကို ဘုရားစင်မှာဖြစ်စေ၊ မိမိလုပ်ငန်းခွင်၊ မိမိထိုင်သည့်နေရာအနီး အပြင်တစ်နေရာမှာဖြစ်စေ တင်ထားပါ။ နေ့စဉ်မနက်စောစောတိုင်း ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းကိစ္စများပြီးသည်နှင့် သောက်ရေသန့်တစ်ခွက်ကို ရှင်သီဝလီရဟန္တာ ရုပ်တုတော်ရှေ့မှာ ခဏထားပါ။ ထို့နောက် အောက်ပါဂါထာတော်ကို ခုနစ်ခေါက် ရွတ်ပွားပူဇော်ရမည်။

“သီဝလီ စ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော၊
သော ရဟော ပစ္စယာ ဒိနံ၊
မဟာလာဘံ ကရောတုမေ”

ထို့နောက် သောက်တော်ရေခွက်ကို စွန့်ယူ၍ ထိုရေအနည်းငယ်ကို မိမိလည်း သောက်ပါ။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ၊

သီဝလီ စ မဟာထေရော၊
ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော၊
သော ရဟော ပစ္စယာ ဒိနံ၊
မဟာလာဘံ ကရောတုမေ။

ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာ၊ လုပ်ငန်းခွင်ရှေ့ မျက်နှာစာတို့မှာလည်း နည်းနည်းပက်ဖျန်းပါ။

မိမိအိမ်နှင့် ဆိုင်မှာ တစ်နေရာစီဖြစ်ခြင်း၊ အိမ်နှင့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ တစ်နေရာစီဖြစ်ခြင်း ဆိုပါလျှင် မိမိဆိုင်သို့ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာ စတင်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ ရှင်သီဝလီ ရဟန္တာရုပ်တုကိုလည်း ဆိုင်မှာ၊ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ထားရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့လုပ်ခြင်းကို နေ့လယ်ပိုင်းမှာ တစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်း (သို့မဟုတ်) ညပိုင်းမှာတစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့် တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ခန့် မပျက်မကွက် ခုနစ်ရက် ဆက်လုပ်ပါ။

၎င်းဂါထာတော် ရွတ်ပွားခြင်း ခုနစ်ရက်ပြည့်ပြီး ရှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ၎င်းဂါထာတော်ကိုပင် (၁၀၈)လုံးပုတီးဖြင့် ရဟန္တာရှင်သီဝလီ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှာပင် မနက်တစ်ကြိမ် ညနေ (သို့မဟုတ်) ညတစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် ပုတီး သုံးပတ်စိပ်ခြင်းကို သုံးရက်ဆက်တိုက် လုပ်ပေးပါ။

သီဝလီ စ မဟာထေရော ----- ပုတီးတစ်လုံးချ
ဒေဝ မနုဿ ပူဇိတော ----- ပုတီးတစ်လုံးချ
သောရဟော ပစ္စယာဒိနံ ----- ပုတီးတစ်လုံးချ
မဟာလာဘံ ကရောတုမေ ----- ပုတီးတစ်လုံးချ
စုစုပေါင်း (၁၀)ရက်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။ (၁၀) ရက်ပြည့်ပြီးလျှင် (၅)ရက်နားပါ။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်ပါ။ ငွေဝင် လာဘ်ရွှင် နေ့စဉ်ဖြစ်လာခြင်း၊ ငွေဝင်ပိုကောင်းလာခြင်း ဖြစ်လာကြောင်း သိသိသာသာ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်သေးလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် (၁၀)ရက် ထပ်လုပ်ကြည့်ပါ။ ဤ သို့ဖြင့် (၁၀)ရက်လုပ် (၅)ရက်နား၊ သုံးကြိမ်လုပ်ပြီး လျှင်တော့ ထူးခြားအကျိုးပေးကောင်းရန် သေချာပါသည်။ စာဖတ်သူများ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ပါ။

□ ဆရာကြီး ဦးအောင်မြင်

ခု နှစ် ရက် သား သ မီး များ အ တွက်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

ဟောစာတမ်းနှင့်ယတြာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလအဖို့ ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအား သည် မသိမသာ ကျန်ရှိနေသေးရာ မူလဌာန၏ ကောင်းကျိုးပေးမှုစွမ်းအားကို အနည်းငယ်ဖျက်ဆီး လျက်ရှိ၏။ နာမည်ပျက်တတ်သလို အလုပ်အကိုင် အကြံအစည်များ အစမသတ်ဖြစ်တတ်၏။ စနေနံ့ သက်ရှိ သက်မဲ့တို့ အကျိုးမရှိသော်လည်း ကောင်း သော သတင်းစကားများ ကြားရခြင်း၊ နည်းပညာ အသစ်အဆန်းများရခြင်း၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှု အောင် မြင်စေတတ်ခြင်းကိုဖော်ပြ၏။ ယာဉ်ကားများ အသစ် လဲလှယ်ရသလို ဗုဒ္ဓဟူးနံ့ အင်ကောင်း၏။ စပါး၊ ဆန် လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးအမြတ် ရရှိနိုင်၏။ ဝန်ထမ်းများ နာမည်ကျော်ကြားမည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ နာမည်ကောင်းရမည်။
ယတြာ - ပရိတ်တရားခွေ ဗီစီဒီ ဒီပီဒီများ လျှပ်ပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - အနာပေါက်တတ်ခြင်းနှင့် နား၊ နှာ ခေါင်းတွင် ဥပစ်ရှိ၏။
ယတြာ - ရွက်လှပန်း လျှပ်ပါ။ ယပ်တောင်လျှပ်ပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - သောကြာနံ့သင့်လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ကောင်းပြီး (၇) ဂဏန်းနှင့် စနေနေ့သည် ညံ့၏။
မှတ်ချက်။ သုခ၊ ဒုက္ခသည် လူသားတိုင်းတွေ့ကြုံရ ကြောင်း သံဝေဂယူပါ။

ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်)

တနင်္လာသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလအဖို့ ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအား လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ငွေကြေးကုန်ကျခြင်း၊ နာမည်ဖျက် ခံရခြင်း၊ မကောင်းသတင်း အလွင့်ခံရခြင်း၊ မိမိတို့ ကုန် တံဆိပ်(လုပ်ငန်း) အတုများပေါ်ပေါက်ခြင်း စသော ဘဝင်မကျစရာများ ပေါ်တတ်၏။ မိမိဆန္ဒ မရှိပါဘဲ ငယ်သူများကို လက်ထပ်ပေးရခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်တတ် ၏။ လယ်ယာ၊ မြေ၊ ယာဉ်၊ ရွှေ ဝင်ကိန်းရှိ၏။ လူဝင် လူထွက်ကြောင့် ပစ္စည်းပျောက်တတ်၏။ ကန်ထရိုက် လုပ်ငန်းများ ညံ့၏။ ဝန်ထမ်းများ လှုပ်ရှားမှုများမည်။ ကျောင်းသားများ ပုံမှန်ရှိ၏။
ယတြာ - ငွေ (နဝကမ္မ) လျှပ်ပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - ကောင်း၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - သွေး၊ သလိပ်၊ သည်းခြေတို့တွင် ဥပစ် ကပ်ငြိတတ်၏။
ယတြာ - နံတူသတ္တဝါ အစာကျွေးပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ဗုဒ္ဓဟူးနံ့သင့်လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၄) ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ညံ့၏။
မှတ်ချက်။ ဒေါသကို ထိန်းပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလအဖို့ ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားကြောင့် ဆိုးအားများ လျော့လာသည်ဖြစ်ရာ အကြံအစည်မှန်သမျှ တိုးတက်လာမည် ဖြစ်၏။ အခြေပစ္စည်းအချို့ ထွက်လျက် လုပ်ငန်းတစ်ခု စတင်လုပ်ဆောင်ရကိန်း ရှိ၏။ ၎င်းလုပ်ငန်းမှာ အဝေးနေရာ (ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပတို့တွင်) ဖြစ်နိုင်၏။ ကောင်းသတင်းများ ကြားရမည်။ ရွှေထွက်မည်။ လက်အောက်ငယ်သား မမြဲ။ သားသမီးများ အိုးခွဲ၊ အိမ်ခွဲရှိ၏။ သေရည်သေရက်ကြောင့် ဂုဏ်သတင်း မွေးဖွဲ့နိုင်တတ်သလို ရောဂါရရှိတတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ လက်အောက်ဝန်ထမ်းများအတွက် သောကရှိ၏။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ လူပေါင်းများတတ်၏။

ယတြာ - ကလေး၊ ဂေဟာ တစ်ခုခုတွင် အလှူငွေထည့်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - အမွေပြဿနာကြောင့် မသင့်မတင့်ရှိမည်။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - အသက်ရှူမဝဖြစ်တတ်ပြီး အဆုတ်အင်အား မကောင်းခြင်း ဖြစ်တတ်၏။

ယတြာ - နံတူသတ္တဝါ အစာကျွေးပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - သောကြာနံသင့်လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ကောင်းပြီး (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ည့်၏။

မှတ်ချက်။ ငုပ်မိသဲတိုင် စိတ်ဓာတ်မွှေးမြူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလအဖို့ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာနနှစ်ပါး စလုံးတွင် ဆိုးအားများနေသဖြင့် ဇာတာရှင်အဖို့ သတိတရား လက်ကိုင်ရှိရန် လိုအပ်၏။ အမှုဟောင်း၊ ပြဿနာဟောင်းများ ပေါ်ပေါက်တတ်၏။ ငွေကြေးကိစ္စများ၊ ငွေလိမ်ခံရမှုများ၊ ကြွေးမြီအတွက် တရားရင်ဆိုင်ရတတ်၏။ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်၏။ လူသစ်၊ အိမ်သစ်များနှင့် ဘဝအသစ်အတွက် လက်တွဲ

ရတတ်၏။ စက်ပစ္စည်းလဲလှယ်ရတတ်၏။ ဆန်စပါးပုံမှန်ရှိ၏။ ပျော်ပွဲစားခရီး မသွားသင့်။ ရန်ရှိ၏။ ငွေအကုန်များမည်။ ဝန်ထမ်းများ လုပ်ငန်းအမှားအယွင်းရှိမည်။ ကျောင်းသားများ ပျင်းရိမှုများမည်။

ယတြာ - ဘုရားရင်ပြင်တော်တွင် တံမြက်လှည်းပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - လေ၊ လေဖြတ်၊ ဖျဉ်းရောဂါ တစ်ဦးတတ်၏။

ယတြာ - အတက်အဆင်း လှေကားပြင်လိုက်ပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ဗုဒ္ဓဟူးနံသင့် လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၄) ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကောင်းပြီး (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ည့်၏။

မှတ်ချက်။ အဒိန္နာဒါနကံကို အထူးထိန်းပါ။

ကျာသပတေးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလအဖို့ မူလနှင့်ပဝတ္တိ ဌာနနှစ်ပါး စလုံးတွင် ကောင်းအားများ ပြည့်နှက်နေသဖြင့် ထံကောင်းသော လဖြစ်၏။ စိတ်ရွှင်လန်းခြင်း၊ ကြည်လင်ခြင်း၊ လုပ်သမျှ ကြသမျှ ပြည့်စုံနိုင်မည်။ မြေပိုမြေလွှဲဝင်မည်။ လူဝင်လူထွက် များမည်။ သို့သော် တစ်ပါးသူ၏ စွပ်စွဲမှုခံရတတ်၏။ အိမ်ထောင်ပျက်များ၏ ဒုက္ခပေးမှု နာမည်ဖျက်မှု ရှိတတ်၏။ သူတစ်ပါးအတွက် အာမခံမပြုသင့်ပါ။ ခရီးဝေး (ပြည်တွင်း/ပြည်ပ) သွားရတတ်၏။ လာဘ်ရွှင်မည်။ လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့ရတတ်၏။ ဝန်ထမ်းများ နယ်ပြောင်းခံရတတ်၏။ ကျောင်းသားများ အလည်အပတ် မများသင့်ပါ။

ယတြာ - ကြံ၊ ကြံရည် ဘုရားကပ်လှူပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - ခြေ၊ လက်ကျိုးခြင်းနှင့် ကျောက်ကပ်တွင် ဥပဒ်ရှိ၏။

ယတြာ - နို့ဆွမ်း ကပ်လှူပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ကြာသပတေးနံသင့်လုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ည့်၏။

မှတ်ချက်။ လျှို့ဝှက်စကားသည် လျှို့ဝှက်အပ်၏။

www.burmeseclassic.com

သောကြာသားသမီးများ

စနေသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလတွင်လည်း ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားကြောင့် မူလဌာန၏ ဆိုးကျိုးများ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျနေဆဲဖြစ်ရာ စကားပြော မများစေရန် သတိပြုပါ။ စကားအရောင်းအဝယ်သမားများ၏ ရန်ကြောင့် အိမ်တွင် လုပ်ငန်းကိုင်များ ဖြစ်တတ်၏။ အဝေးရောက် မတည်သူစုံတွဲ ရောက်လာ၍ ဒုက္ခပေးတတ်၏။ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း၊ တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံကောင်းရတတ်၏။ အိုးအိမ်အသစ် ပြန်ဆောက်ရတတ်၏။ ပြည်ပရပ်ခြားခရီးစဉ်ရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ နယ်လှည့်ခရီး အသွားများမည်။ ကျောင်းသားများ လေ့လာရေးခရီး အသွားများမည်။

ယတြာ - ဘုရားကပ် ရေချမ်းခွက် နေ့စဉ်ဆေးကြောသော ကုသိုလ်ဒါနလုပ်ပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး / လူငယ်အရေး - မသင့်မတင့် ရှိတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - ရေချိုးမှားခြင်းကြောင့် ဥပဒ်ရှိ၏။
ယတြာ - စံပယ်ပန်း ဘုရားကပ်လှူပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ကြာသပတေးနံသင့်လုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ည့်၏။
မှတ်ချက်။ ကြိုက်ရာဂါထာတစ်ခုခု စိတ်တွင် အမြဲ ရွတ်နေပါ။

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခုလအဖို့ မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါး စလုံးတွင် ကောင်းအားအပြည့်ရှိသဖြင့် ဘုန်းကံ တောက်ပသောလ ဖြစ်၏။ စိတ်သက်သာရာ ရမည့် ကာလဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းအကြံအစည်များ အရှိန်အဟုန် ပြန်ကောင်းလာမည်။ လာဘ်လာဘ ရွှင်မည်။ လူချစ်လူခင် များမည်။ အကြီးအကဲနေရာ ရွေးချယ်ခံရတတ်ပြီး အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရတတ်၏။ ထင်ပေါ်မည်။ ယာဉ်ရထား ဝင်မည်။ ထွက်သွားသောရွေ့များ ပြန်ဝင်မည်။ ဥယျာဉ်ခြံမြေလုပ်ငန်း ကောင်းမည်။ ဝန်ထမ်းများ ချမ်းမြေ့သာယာမည်။ ကျောင်းသားများ ရွှင်ပျမည်။

ယတြာ - ထုံးသင်္ကန်း ကပ်လှူခြင်းနှင့် ထီးလှူခြင်း ကုသိုလ်ပြုပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး / လူငယ်အရေး - ပူညံ ပူညံရှိမည်။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - ဆေးမှား တတ်၏။ ငိုက်ခွဲကိန်းရှိ၏။
ယတြာ - အုန်းဆွမ်း ကပ်လှူပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ဗုဒ္ဓဟူးနံသင့်လုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၄) ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွဲ အကျိုးပြု၍ (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့တွဲ ည့်၏။
မှတ်ချက်။ နာယကဂုဏ်ကို လေးစားပါ။

မေတ္တာဝန်းနှင့်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
ဦးညွန့်လှိုင် (ကြိုပင်ကောက်)
ထိုက်-အမှတ် (၄၁) (၅)လွှာ ဘီ၊ ၁၆၇ လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၄၀၀၉၃၃
နေ့စဉ် - နံနက် (၉:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၃:၀၀)နာရီအထိ
|တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ။
ဟောစာတမ်းများအတွက် VPP ဖြင့် ငွေကြိုတင်ပို့ပေးမှသာ
လက်ခံဆောင်ရွက်ပါသည်။|
စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ နာမည်ပေး၊
ကုမ္ပဏီနာမည်ပေး၊ အထူးအရေးကြီးကိစ္စရပ်များအတွက်
ထိထိမိမိ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါကြောင်း။

www.burmeseclassic.com

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် နိုဝင်ဘာလ ဟောကိန်းများ

ဆရာဦးခန့်ကျော် (အစိအပိုင်းအားဖြင့်)

CAPRICORN

မကာရရာသီ

(ဒီဇင်ဘာ - ၂၁ ရက် မှ ဇန်နဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းပွား)
(ပြန်ဟလို ပြာသိုလပွား)

ယခုကာလအတွင်း လုပ်ငန်းအဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်တတ်မည်။ မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံရသူများဖြစ်၍ လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝတို့ အဆင်မပြေပြီး အောင်မြင်မှုများ ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ဘာသာရေးအလုပ်များကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ သင်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရာတွင် လုပ်ငန်းနှစ်မျိုး၊ သုံးမျိုးကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကိုင်ရမှုနှင့် ကြုံရတတ်မည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စနေသားသမီး တစ်ဦးဦးကို ဆရာတင်ခြင်း၊ သူတို့ထံမှ အကြံဉာဏ် တောင်းခံခြင်းများ ပြုသင့်သည်။ မကာရရာသီဖွားများအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်လှုပ်ရှားသွားလာ၍ လုပ်ကိုင်ရသောလုပ်ငန်းများဖြင့်သာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းလိမ့်မည်။ ယခုလအတွင်းထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများကို ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက (၀၁ ၂ ၆ ၅)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကိုထိုးပါ။ အချစ်ရေးတွင် မိမိချစ်သူနှင့် အနေအရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ ဆွေမျိုးများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတတ်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်ကိစ္စများ ဖြေရှင်းရခြင်းရှိမည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစာအိမ်နှင့် အူလမ်းကြောင်းဆိုင်ရာတွင် ရောဂါဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်ခြင်း၊ အစာအဆိပ်ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ သွေးအဆိပ် ဖြစ်တတ်ခြင်းများအတွက် အထူးသတိထားပါ။

AQUARIUS

ကဲဥရာသီ

(ဇန်နဝါရီ - ၂၀ မှ ဖေဖော်ဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းပွား)
(ပြန်ဟလို တပိုတွဲလပွား)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာတွင် မိမိ၏ ဝိရိယကို အားကိုး၍ ကြိုးစားရမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးဆောင်အမျိုးမျိုးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ ဝင်ငွေကောင်းနေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကုံရာသီဖွားများ

အနေဖြင့် မိမိ၏နှုတ်ကြောင့် တစ်ပါးသူ၏ အပြီးအတေး ပြုခြင်းကိုခံရတတ်သည်ဖြစ်၍ တည့်တည့်ပြောခြင်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုခြင်းများကို အထူးသတိထားပါ။ ယခုကာလအတွင်း မိသားစုအလှူအတန်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနပြောင်းရွှေ့ရခြင်း (သို့) အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရခြင်းများ ရှိလိမ့်မည်။ ကုံရာသီဖွားများထိထိုးခြင်း၊ အရေးကြီးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ခြင်းပြုမည်ဆိုပါက အင်္ဂါနေ့တွင် စတင်လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးကို ရှောင်ပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါကလည်း (၅၊ ၁၊ ၆၊ ၃) ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်း၍ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာများနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်မည်။ မိသားစုဦးရေလည်း တိုးပွားလာမည်။ ချစ်သူမရှိသေးသောသူများ မိမိစိတ်ကြိုက် ချစ်သူတွေ့တတ်မည်။ ချစ်သူရှိပြီးသူများလည်း မိမိချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ရခြင်း ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အသည်းရောင်ခြင်း၊ ဆီးနည်းခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။

PISCES

မိန်ရာသီ

(ဖေဖော်ဝါရီ - ၂၀ မှ မတ် - ၂၀ ရက် အတွင်းပွား)
(ပြန်ဟလို တပေါင်းလပွား)

ယခုကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၌ အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်တတ်မည်။ အချင်းချင်း သံသယစိတ်များ ဝင်နေတတ်မည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံစိတ်ပွေးရန်လိုမည်။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း (သို့) အလုပ်အကိုင် ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရခြင်းများလည်းရှိမည်။ မထင်မှတ်သောနေရာမှ ငွေများ အစုလိုက်အပြုံလိုက်ရရှိခြင်း၊ ထိပေါက်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်ရရှိတတ်ခြင်းများရှိမည်။ ထို့ကြောင့် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၆၊ ၁၊ ၁) ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထိကို ထိုးပါ။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ချစ်သူရှိပြီး သူများ မိမိချစ်သူချစ်များ ပြည့်ဝရခြင်းရှိမည်။ ပညာသင်ကျောင်းသား ဖြစ်ပါက ပညာရေးမှာ ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်မှုများ ရှိမည်။ မိမိသင်ကြားလိုသော ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ သင်တန်းများ

www.burmeseclassic.com

တက်ရောက်ခွင့် ရရှိနိုင်မည်။ ပြည်ပရောက် ဆွေမျိုးများထံသို့ အလည်အပတ်ခရီးများ သွားရတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ယခုကာလအတွင်း ဆွေမျိုး တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သော် လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းအတွက်သော် လည်းကောင်း တာဝန်ယူ အာမခံပေးခြင်း ကိစ္စများကို လုံးဝရှောင်ပါ။

ARIES

မိဿရာသီ

(မတ် - ၂၁ မှ ဧပြီ - ၂၀ ရက် အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို တနင်္ဂနွေ)

ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သွင်းကုန်၊ ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်း အဓိကလုပ်ကိုင်သူများအနေဖြင့် စီးပွားဝင်ငွေကောင်းမည်။ ငွေပိုငွေလျှံများ စုဆောင်းနိုင်မည်။ သို့သော် အလောင်းအစားနှင့် အပျော်အပါးကိစ္စများကို အထူးရှောင်သင့်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ပြဿနာကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဖြစ်တတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနအပြောင်း အလဲ ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ ရာထူးတိုးခြင်း၊ လစာတိုးခြင်းများ ရှိမည်။ ထို့အပြင် ဘုရားဖူးခရီးထွက်ခြင်း၊ အပျော်ခရီးထွက်ခြင်းများ လည်း ရှိနိုင်မည်။ မိဿရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (ဥ၊ ဝ၊ ၈၊ ၄) ဝဏန်းများပါသောထိကို ထိုးပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စတွင် ဝေခွဲရခက်သောကိစ္စများ ပေါ်ပေါက် နေမည်။ ဤကာလအတွင်း မိမိပိုင်ဆိုင်သည့်ပစ္စည်း(သို့) မိမိ တာဝန်ယူထားရသောပစ္စည်းမှ မေ့ကျန်၊ ကျပျောက်၊ အနှိုက်ခံ၊ အလုပ်ရမှုများအတွက် သတိထားပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ် သက်၍ ခေါင်းမူးခြင်း၊ ခေါင်းကိုက်ခြင်း၊ သွေးအားနည်းခြင်း များနှင့် ရုတ်တရက် သွေးပေါင်ကျခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။ မြင့်သောနေရာများသို့သွားခြင်း၊ တက်ခြင်း၊ အစွန်အဖျား နေရာသို့ သွားခြင်း၊ တက်ခြင်းများကို ရှောင်ပါ။

TAURUS

ဗြိသရာသီ

(ဧပြီ - ၂၁ မှ မေ - ၂၀ ရက်အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို ကဆုန်လပွား)

ဗြိသရာသီဖွားများအနေဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ အစုစပ်လုပ်ငန်း၊ ရှယ်ယာထည့်ဝင်လုပ်ကိုင်ထား သော လုပ်ငန်းများအတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်မည်။ ရှေ့နေ၊

ပွဲစား၊ ကျောင်းဆရာအလုပ် လုပ်ကိုင်သူများအနေဖြင့် ပတ်ဝန်း ကောင်းလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမည်။ မိမိကိုယ်ထိုင်ဖြစ်စေ၊ မိမိအိမ်ထောင်ဖက်မှ ဖြစ်စေ အမွေအနှစ်များ ရရှိတတ်မည်။ ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်း ခြင်းများလည်း ပြုနိုင်သလောက် ကောင်းမည်။ (၅၊ ၇၊ ၀၊ ၁) ဝဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းနိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ် သက်၍ အဆုတ်ရောင်၊ အဆုတ်ပွ၊ အဆုတ်အားနည်းခြင်း ဖြစ်တတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အစားအသောက်၊ အနေ အထိုင် သတိထားသင့်သည်။ မိမိအပေါ် မနာလိုသူ၊ အမုန်း ပွားသူများ ရှိနေတတ်၍ သူတစ်ပါး ကျွေးသည်၊ ပေးသည် များကို ယုံကြည်စွာ လက်ခံစားသောက်ခြင်းမျိုး မပြုသင့်ပါ။ ပညာသင်ကျောင်းသားဖြစ်ပါက ပညာရေး ကံကောင်းမည်။ မိမိရည်ရွယ်ထားချက်များ အောင်မြင်လိမ့်မည်။ အချစ်ရေး ကိစ္စများတွင် လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးများ ဖြစ်ပါက အမြန်ဆုံး စွဲလိမ့်မည်။ ငယ်ရည်းစားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရတတ်မည်။

GEMINI

မေထွန်ရာသီ

(မေ - ၂၁ မှ ဇွန် - ၂၀ ရက်အတွင်းပွား)
(မြန်မာလို နယုန်လပွား)

ယခုကာလအတွင်း မသွားမဖြစ်သွားရမည့် ခရီးများ ရှိလာလိမ့်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သားငါး၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ပုလဲ၊ ဆား ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းများဖြင့် အထူးအကျိုးပေးနိုင်မည်။ ငွေကြေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိသားစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာများ ဖြစ်ရတတ် မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါကလည်း လက်ရှိအိမ်အိမ်မှ အခြား တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ရတတ်မည်။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၄၊ ၈၊ ၁၀၊ ၂၀၊ ၂၄၊ ၂၈) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံကောင်းစေသော ရက်များ ဖြစ်သည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက အထက်ပါရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး (၇၊ ၀၊ ၆၊ ၈) ဝဏန်းများပါသောထိကို ထိုးပါ။ ကျန်းမာရေးမှာ အအေးမိခြင်း၊ နှာစေးခြင်း၊ အဆုတ်ရောင် ခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနဆိုင်ရာခရီးများ သွားရတတ်ခြင်း၊ သင်တန်းများ တက် ရောက်ရခြင်းရှိမည်။ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဝင်ငွေထောင်းတတ် မည်။ ငွေကြေးသော်လည်းကောင်း၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်ခုခု သော်လည်းကောင်း အလိမ်ခံရတတ်ခြင်း၊ အခိုးခံရတတ်ခြင်း ကျပျောက်တတ်ခြင်းများအတွက် အထူးသတိထားပါ။ ငယ် ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စအတွက် လုံးဝနားနေရတတ်မည်။

CANCER ကရကဋ်ရာသီ

(ဇွန် - ၂၁ မှ ဇူလိုင် - ၂၀ ရက်အတွင်းဖွေး)
(မြန်မာလို ဝါဆိုလဖွေး)

မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ အတိုက်အခံနှင့် အနှောင့်အယှက်များ ရှိနေတတ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းဖြင့် ကျေနပ်မှုမရှိဘဲ လုပ်ငန်းသစ်များ ထပ်မံတိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လိုစိတ်များ ပြင်းပြနေမည်။ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့်လည်း အဆင်ပြေအောင်မြင်နိုင်မည့်ကာလ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂါသားသမီး၊ ကြာသပတေးသားသမီးများနှင့်အတူ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ သူတို့ထံမှ အကြံဉာဏ်တောင်းခံခြင်းများကို ပြုလုပ်သင့်သည်။ ထိုထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများ ပြုမည်ဆိုပါက (၀၊ ၂၊ ၈၊ ၉)ဂဏန်းများပါသော အောင်ဘာလေထီကို ထိုးပါ။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၀၊ ၄၊ ၅၊ ၇၊ ၁၁၊ ၁၃၊ ၁၅) ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံအထူးကောင်းစေသော ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များတွင် အရေးကြီးသော ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆီး၊ ကျောက်ကပ် ဒုက္ခပေးတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ အပူအအေးလွန်ကဲသော အစားအစာများကို ရှောင်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စအဆင်ပြေမည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။

LEO သီဟရာသီ

(ဇူလိုင် - ၂၁ မှ ဩဂုတ် - ၂၁ ရက်အတွင်းဖွေး)
(မြန်မာလို ဝါခေါင်လဖွေး)

သီဟရာသီဖွားများ အနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း ဝန်ထမ်းများဖြစ်ပါက ကံကုသိုလ်အပြောင်းအလဲများ ရှိနိုင်မည်။ ရာထူးတိုးခြင်း၊ လစာတိုးခြင်း၊ ဝင်ငွေတိုးခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းအသစ် ပြောင်းလဲနေထိုင်ခြင်းများ ရှိမည်။ ခရီးတို၊ ခရီးရှည်များလည်း ရှိမည်။ ထို့ပြင် အကြီးအကဲပုဂ္ဂိုလ်များ ထံမှလည်း အကူအညီကောင်းများ ရရှိနိုင်မည်။ သင့်အနေဖြင့် ဝါသနာပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ထိုထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများကို ပြုပေးပါ။ ထိုထိုးမည်ဆိုပါက (၉၊ ၀၊ ၆၊ ၁)ဂဏန်းများ ပါပါစေ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ မွေးမြူရေး

VIRGO ဇန်နဝါရီ

(ဩဂုတ် - ၂၂ မှ စက်တင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းဖွေး)
(မြန်မာလို ကော်သလင်းလဖွေး)

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စပ်တူလုပ်ငန်းရွယ်ယာထည့်ဝင်လုပ်ကိုင်ထားသော လုပ်ငန်းများမှ အဆင်မပြေ ဖြစ်ရတတ်မည်။ ငွေကြေးအရှုပ်အရှင်း ပြဿနာများ မကြာခဏပေါ်တတ်မည်။ သို့သော် မိမိ၏ကံကြောင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်နေရသော အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားသွားနိုင်မည်။ ကန်ရာသီဖွားများအနေဖြင့် ဘာသာရေးနှင့် အကျိုးပေးတတ်မည်ဖြစ်၍ အချိန်ရလျှင်ရသလို ဘာသာရေးအလုပ်များကို လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိ၏အကြံအစည်နှင့် စိတ်ကူးများ အကောင်အထည် ပေါ်လာလိမ့်မည်။ လာဘ်လာဘများလည်း ဝင်မည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ 'အများအကျိုးဆောင်၊ ကိုယ့်ပုဆိုးပေါင်' ရတတ်သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်လည်း တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ဤကာလအတွင်း ထိုထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၃၊ ၀၊ ၈) ဂဏန်းများဖြင့် ထိုကံစမ်းနိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အကြောတင်၊ အကြောကပ်ခြင်း၊ အကြောထုံးခြင်း၊ အကြောရောင်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်သည်။ မကြာခဏ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း ရောက်ရတတ်သည်။ ငွေအကုန်အကျလည်း တစ်နည်းနည်းနှင့် များနေရမည်။ ညနေဘက်၊ နေရောင်မရှိတော့သည့်အချိန်များတွင် ရေချိုးခြင်း၊ အအေးခံခြင်းမျိုးကို လုံးဝ ရှောင်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်နှင့် သဘောထားကွဲလွဲမှုများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ နားလည်ကြည်ဖြူသဘောချင်းတူသော ချစ်သူနှင့် တွေ့မည်။

LIBRA
တူရာသီ

(စက်တင်ဘာ - ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွေး)
(ပြန်ဟလို သီတင်းကျွတ်လပွေး)

တူရာသီဖွားများအနေဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာ ကျောက်မျက်ရောင်ဝယ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများဖြစ်ပါက အမြတ်အစွန်း များများစားစား ရရှိတတ်မည်။ ယခုကာလအတွင်း ထူးခြားသော အကြံအစည်နှင့် စိတ်ကူးများ ပေါ်လာတတ်မည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်မည်ဆိုပါကလည်း အောင်မြင်မှုများ ရရှိနိုင်မည်။ သို့သော် လူယုံသတ်တတ်မည်ကို သတိထားပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိ၏ တစ်ယူသန်မှု၊ အစွဲကြီးမှုများကြောင့် ပြဿနာပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်ထံမှ စိတ်ချမ်းသာမှုများ ရရှိမည်။ သားသမီးများနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရမည်။ ထိုထိုးကံစမ်းမည် ဆိုပါက (၉၊ ၀၊ ၅၊ ၆)ဂဏန်းများပါသော ထီကိုထိုးပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ အကောင်းနှင့်အဆိုး ရောနေမည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ ဆီးတွင် အနည်ပါခြင်း၊ ဆီးနီ၊ ဆီးဝါ၊ ဆီးကျဉ်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ အပူအစပ်များကို ရှောင်ပါ။ ပညာသင်ကျောင်းသားဖြစ်ပါက ပညာရေးအပေါ်မှာသာ အာရုံစိုက် ကြိုးစားသွားသင့်သည်။ အချိန်အခါမဟုတ် အပေါင်းအသင်းများနှင့် သွားလာပျော်ပါးခြင်းမျိုးကို ရှောင်ပါ။

SCORPIO
မြွေရာသီ

(အောက်တိုဘာ - ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွေး)
(ပြန်ဟလို တန်ဆောင်မုန်းလပွေး)

ဤကာလအတွင်း မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ တက်တက်ကြွကြွဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုများ ရရှိနိုင်မည်။ စီးပွားဝင်ငွေများလည်း ကောင်းနိုင်မည်။ အလောင်းအစားနှင့် အပျော်အပါးကိစ္စများကိုတော့ ရှောင်ရန်လိုမည်။ သင့်အနေဖြင့် လိင်မတူသူကို စွဲဆောင်နိုင်သော ညှိစွမ်းအားကြောင့် တစ်ဖက်လူ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို အထူးခံရတတ်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ပြည်တွင်းသာမက ပြည်ပသို့လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သည်။ အကူအညီပေးနိုင်သောသူများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံရတတ်မည်။

လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း (နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၃)

အရေးကြီးကိစ္စများအတွက် သွားလာတွေ့ဆုံ ပြောကြားရသည့်အခါ အဖြူရောင်၊ ဆင်စွယ်ရောင်၊ အဝါနု၊ ရွှေအိုရောင် အဝတ်အစားလေးများကို ဝတ်ဆင်ပေးပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အလုပ်ဒဏ်၊ ပင်ပန်းသည့်ဒဏ်၊ အအိပ်ပျက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် နှလုံးအားနည်းခြင်း၊ အစာအိမ်ဝေဒနာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရခြင်းများရှိမည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး လတ်ဆတ်ပူနွေးသော အစားအစာများကို စားသုံးသင့်သည်။ ဤကာလအတွင်း ထိုထိုးကံစမ်းမည်ဆိုပါက(၇၊ ၀၊ ၂၊ ၆) ဂဏန်းများဖြင့် ကံစမ်းပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ ချစ်သူနှင့် အနေထေးခြင်းမှ ပြန်လည် အနေနီးရလိမ့်မည်။

SAGITTARIUS
ခနုရာသီ

(နိုဝင်ဘာ - ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက်အတွင်းပွေး)
(ပြန်ဟလို နတ်တော်လပွေး)

ခနုရာသီဖွားများသည် ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု များနေမည်။ အမျိုးစုံအောင် လုပ်ကိုင်လိုသောဆန္ဒ ရှိခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ လက်ရှိလုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ရပ်အပေါ် အမှားအယွင်းများ ဖြစ်တတ်မည်။ အထူးသဖြင့် စားသောက်ကုန်ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ဆေးနှင့်ဆေးဝါးပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက ဝင်ငွေကောင်းလိမ့်မည်။ တစ်လအတွင်း ရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ(၂၊ ၈၊ ၁၄၊ ၁၈၊ ၂၂၊ ၂၆၊ ၃၀)ရက်များသည် သင့်အတွက် ထူးထူးခြားခြား ကံကောင်းစေသော ရက်များဖြစ်၍ မည်သည့်အရေးကြီးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ အဆိုပါရက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အဆင်ပြေမှုများ ပိုမိုရရှိနိုင်မည်။ ထိုထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၄၊ ၀၊ ၆)ဂဏန်းများပါသော ထီကိုထိုးပါ။ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေနေသူဖြစ်ပါက သတင်းကောင်းကို တစ်ဆင့်စကား ကြားရတတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အဆင်ပြေသော်လည်း သားသမီးများကြောင့် အမှုဖြစ်တတ်ခြင်း၊ နှုံးပြင်ကနားရောက်ရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အစစအရာရာ အဆင်ပြေမည်။ လူချစ်လူခင် ပေါများမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် အာရုံကြောဆိုင်ရာဝေဒနာများ အနိုးအဆစ်နာကျင်ခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရမည်။

ဆရာဦးခန့်ကျော်
(အဘိဓာန်ကျမ်းပြုညာရှင်)

အမှတ်(၂၇)၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊ (၉)ရပ်ကွက်၊ ရွှေကျော်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖု-၅၃၅၂၂၊ ၀၉-၄၂၀၀၅၅၅